Giang Nam

Contents

Giang Nam **1**
1. Chương 1 . . . 1
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 16
4. Chương 4 . . . 28
5. Chương 5 . . . 39
6. Chương 6 . . . 51
7. Chương 7 . . . 61
8. Chương 8 . . . 72
9. Chương 9 . . . 87
10. Chương 10 . . . 96
11. Chương 11 . . . 106
12. Chương 12 . . . 118
13. Chương 13 . . . 127
14. Chương 14 . . . 140
15. Chương 15 . . . 150
16. Chương 16 . . . 162
17. Chương 17 . . . 175
18. Chương 18 . . . 186
19. Chương 19 . . . 194
20. Chương 20 . . . 209
21. Chương 21 . . . 223
22. Chương 22 . . . 238
23. Chương 23: Pn1: Giấc Mộng . . . 245
24. Chương 24: Pn2: Tùy Dã . . . 252

Giang Nam

Giới thiệu
Minh họa: Vũ LạcEdit: Lam & Ran & HiênBeta: Đã hoàn thànhThể loại: cổ trang, sinh tử văn, niên hạ, cường cường, 1×

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-nam

1. Chương 1

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Vạn Ác Cốc

Vạn Ác Cốc, ý chỉ không phải ở đây có hơn vạn người là ác nhân, mà là nói nơi này địa thế hiểm trở, khắp cả Cốc chỉ tìm được rắn rết toàn thân kịch độc mà không thể tìm ra một con kiến hay cây cỏ, nếu người nào vô ý đi vào trong Cốc, sẽ không có hy vọng vào rồi lại có thể ra được, đi vào một thì chết một, đi vào hai thì chết cả hai, đó chính là có đi mà không có về.

Nhưng thế gian đồn rằng nơi thâm u cùng cốc này, có người ở lại, người này chính là Quỷ bà bà. Quỷ bà bà đương nhiên không phải là quỷ, bà ta là người, rõ ràng là người, hơn nữa còn là một người không ai không biết không ai không hiểu. Quỷ bà bà sở dĩ bị gọi là quỷ vì mặt của bà ta, bị lửa thiêu làm cho các dấu sẹo bỏng sâu vặn vẹo loang lổ giống quỷ, người gan lớn như gan trâu, khi nhìn thấy mặt bà ta một lần, cũng sẽ sợ tới mức hai chân run run; lý do thứ hai là do tác phong làm việc của bà ta, Quỷ bà bà chế độc trị độc, Vạn Ác Cốc chính là kiệt tác của bà ta, bên trong chuyên chứa những đồ vật rất độc chỉ có bà ta mới có thể sử dụng, trừ điều đó ra, Quỷ bà bà chính là người có y thuật bậc thầy trên thế gian không có ai có thể là đối thủ của bà ta, bất luận là bệnh chứng ốm đau gì, Quỷ bà bà đều có phương pháp trị liệu, nhưng Quỷ bà bà phải có tâm tình tốt mới chịu cứu người, hơn nữa chỉ cứu chữa cho nữ nhân mà thôi.

Cho dù là người danh chấn thiên hạ, cho dù là người được thế gian công nhận là người tốt, thậm chí là vua của một nước, hay Minh chủ võ lâm, cho dù tại thời điểm đó tâm tình của bà ta tốt đến nỗi có thể cất tiếng hát ca một bài, chỉ cần không phải là nữ nhân, bà ta sẽ làm như không nhìn thấy.

Nhâm Bằng Phi đứng ở chân núi, nhìn sơn cốc ở sâu tít bên trong, nhịn không được hít một hơi.

Hiện tại tất cả mọi người đều rút lui chịu thua hết cả, dĩ nhiên bất đắc dĩ, gã tìm đến Quỷ bà bà cứu mạng, phải cứu chữa cho đệ đệ của gã, Nhâm Trình Phi, một người nam nhân không hơn không kém.

Nếu không phải không còn biện pháp nào nữa, Nhâm Bằng Phi cũng không nghĩ sẽ tới đây, giờ khắc này, xin Quỷ bà bà cho bọn gã một đường để sống.

Nhâm Trình Phi tự nhiên trúng phải loại cổ độc kỳ quái, đột nhiên sắc mặt u ám mà hôn mê bất tỉnh, tìm hết danh y thế gian, mới đưa ra được kết luận. Đó là trung cổ, Nhâm Bằng Phi phi ngựa đi điều tra, kết quả khi điều tra xong làm người ta tâm như tro tàn, người hạ cổ đã chết, trung cổ ít ngày nữa cũng sẽ đem chôn cùng tùy tùng.

Đúng là hiện thực luôn tàn khốc, Nhâm Bằng Phi hận không thể chết quách đi cho rồi, gã chỉ có một đệ đệ, nếu không đưa hắn xuống Tây Nam sống cùng bọn man di, thì làm sao bị người hạ cổ.

Nhâm Bằng Phi kế thừa sự nghiệp của phụ thân, trở thành người đứng đầu một Thành, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, mày kiếm mắt sáng vô cùng anh tuấn, luyện được Lô Hoả Thuần Thanh độc nhất vô nhị của võ công Nhâm gia làm người trong võ lâm kính trọng ngưỡng mộ, trò chuyện vui vẻ khí chất tuyệt vời, khiến cho bao nhiêu khuê nữ giang hồ khăn che mà mắt đưa tình đầy ám muội.

Nhưng mà, tận đáy lòng Nhâm Bằng Phi, quý trọng nhất trừ bỏ Độ Ách Thành mà phụ thân gã để lại, còn có người đệ đệ mười ba tuổi này.

Mẫu thân của gã liều chết để sinh con, không chỉ đối với phụ thân của gã là trân bảo, mà đối với người làm huynh trưởng như gã cũng hết mực yêu chiều, đánh tiểu quỷ này hai cái thì hai người bọn họ sẽ đem tiểu quỷ này về nuông chiều không ngại phép tắc, không ngại trời, để mặc nó bướng bỉnh gây sự, mà tiểu quỷ này phấn điêu ngọc mài rất đáng yêu, phụ thân cùng đại ca cưng tới nỗi không nỡ phạt, những người khác nổi sung, mà bị nó chớp chớp hai mắt xem xem xét xét, tâm bỗng mềm như bún, mặc cho tiểu quỷ này xoa nắn.

Không khí ở nhà từ trước đến nay vẫn không thay đổi, khiến tiểu bướng bỉnh thành đại bướng bỉnh, chính là ngày xưa nó bướng bỉnh còn sửa được, đến bây giờ không làm gì được với nó, có lần trong Thành xảy ra đại họa, nó đánh chửi một tiểu thư như một tên ăn mày ở quán trà, cừ thật, cuối cùng kết quả là gia tộc tiểu thư kia vai vế đến nỗi Thành chủ cũng phải nể hai ba phần. Thành chủ có giải thích như thế nào gia tộc kia cũng không chịu nhượng bộ, quyết tâm bắt tiểu tử Trình Phi phải cạo trọc đầu, quỳ ở cửa Thành, nói xin lỗi mới thôi.

Nhâm Bằng Phi làm sao mà làm được! Làm sao có thể tức giận với đệ đệ bướng bỉnh kia, cùng lắm chỉ trừng mắt hai cái là xong việc, hiện tại phụ thân đang bệnh, trước khi chết còn muốn gã chiếu cố đệ đệ, đừng nói là phụ thân phân phó, một người cưng đệ đệ hơn mạng như Nhâm Bằng Phi cũng khó để nó chịu nửa điểm ủy khuất.

Vừa đúng lúc ấy, Nhâm gia ở Tây Nam có chút vấn đề muốn phái người đi xử lý, Nhâm Bằng Phi suy nghĩ thật lâu, liền cho đệ đệ đi, xem như là học hỏi. Đệ đệ không ở đây, bọn họ cũng khó mà cứng rắn đến cùng, thừa dịp ở phía sau gã cố gắng biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ.

Từ nhỏ được người nhà bảo vệ quá độ, ra ngoài một chút liền phái người đi theo hộ tống, Nhâm Trình Phi trong lòng không muốn, nhưng biết là người nhà hết mực yêu thương nên không có lấy một câu oán giận, hiện giờ có thể ra ngoài đi xa, tự nhiên gật đầu như đập tỏi, còn không nghe lời đại ca dặn dò xong, hồn đã chín phần bay ra ngoài rồi.

Kết quả, chuyến đi này liền có đại sự xảy ra. Không quá một tháng, đã có người cầm roi thúc ngựa hùng hục mang đệ đệ Trình Phi hôn mê bất tỉnh trở về, nói hắn đi ra ngoài, sau khi trở về nói trong người không khỏe, kêu thầy thuốc đến xem cũng không tra ra là triệu chứng gì, kết quả ngày một ngày càng suy yếu, hắn nhìn không ổn, liền chạy ngựa thật nhanh đem tiểu thiếu gia bảo bối Nhâm gia mang trở về Thành.

Nhâm Bằng Phi lập tức mời danh y đến khám và chữa cho đệ đệ, kết quả mời không dưới hai mươi vị, rốt cục cũng chuẩn đoán ra bệnh, bị trúng trung cổ.

Lại gọi người chạy nhanh đi Tây Nam điều tra, trung cổ là cái gì, vì sao lại trúng trung cổ. Kết quả tra ra, đệ đệ bướng bỉnh thích gây họa, không biết là dân tộc nào, đụng người ta nhưng không cho phép mình xin lỗi, nên bị hạ cổ. Trúng loại cổ này thì tính mạng khó giữ, chỉ cần bị hạ cổ, người bị trúng sẽ chết ngay, chỉ cần nghe đến cổ này thì dân bản xứ đều lắc đầu kêu chỉ trời mới có cách.

Sắc mặt đệ đệ càng ngày càng mờ, hơi thở càng ngày càng yếu, có thể tìm người đã tìm hết, có thể cầu dược cũng cầu, nửa điểm thay đổi cũng không có, chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn đệ đệ cứ như vậy chết đi?

Nhâm Bằng Phi cắn răng một cái, tự mình đem đệ đệ suy yếu lấy thân thể mình bảo hộ, không ngừng bôn ba, chạy tới Vạn Ác Cốc.

Nhâm Bằng Phi ở chân núi đã quyết định được, chỉ cần có thể cứu được đệ đệ, mặc kệ Quỷ bà bà yêu cầu điều kiện gì, gã đều đáp ứng, cho dù là một mạng đổi một mạng, gã cũng tuyệt đối không do dự.

Khổ nỗi, Vạn Ác Cốc nơi nơi là vật độc, kế tiếp nên đi vào như thế nào?

Nhâm Bằng Phi trong lòng nóng như lửa đốt đứng tại chỗ nhìn quanh, phái người vào thăm dò Cốc còn chưa thấy trở lại, tính mạng đệ đệ nguy hiểm cận kề, đã lãng phí một khắc thần chết đang tới gần.

Bước qua nhanh một cái hố dưới chân, tại thời điểm này, Nhâm Bằng Phi thấy thuộc hạ đã trở lại, hiểu được tâm tình của chủ nhân giờ phút này, hắn chạy nhanh lên thẳng trước mặt nói: "Thành chủ, tra được rồi, tới phụ cận sẽ có một thôn nhỏ, vào đó tìm một phụ nữ tên Ách Cô, người ta nói muốn nhờ Quỷ bà bà xem bệnh, phải tìm được người đó, nàng ta sẽ dẫn ta vào."

"Thế còn chờ gì nữa? Nhanh đi tìm người đi."

Người thuộc hạ này lộ ra một tia do dự, rất nhanh lại nói tiếp: "Thuộc hạ còn nghe được, Ách Cô thực ra là đệ tử của Quỷ bà bà, nàng ta chỉ mang nữ nhân vào Cốc, những người khác nàng ta sẽ không để ý tới, nếu ai bắt nàng ta đi vào, nàng ta sẽ cố ý dẫn sai đường, làm cho người đó có vào mà không có ra..."

Nhâm Bằng Phi nhất thời lo lắng hỏi: "Vậy phải làm thế nào?"

"Thành chủ..." Thuộc hạ vẻ mặt ngượng nghịu, ấp a ấp úng.

"Có gì, nói mau!"

Người thuộc hạ này lo lắng nói: "Chúng ta có nên đóng giả làm nữ nhân, trước tiên lừa Ách Cô mang ta vào trong Cốc?"

Nhâm Bằng Phi quét mắt về phía đường mà thuộc hạ vừa đi qua, cơ hồ đã hiểu, đặt tay trên vai thuộc hạ vỗ nhẹ vài cái, thấp giọng phân phó: "Thất thần cái gì, còn không mau đi chuẩn bị."

Vì đệ đệ, cần gì đến sĩ diện, nam phẫn nữ trang có là cái gì?

Dù sao cũng là ở trên giang hồ hỗn loạn, trừ bỏ vài người vừa gặp thuộc hạ, đoàn người cũng giả dạng đủ thể loại, nhưng lại lấy giả đánh tráo, một đám oanh oanh yến yến mới mẻ ra lò, nếu mà đi trên đường cái, không nói muôn người đều đổ xô ra đường, ít nhất cũng làm cho người ta dừng chân ngoảnh lại.

Khổ nỗi trong đám người, người giả làm nữ nhân giống nhất chỉ có người mà Nhâm Bằng Phi đang ôm ở trong lòng, trước khi bị suy yếu như thế này, Nhâm Trình Phi rất giống mẫu thân, khi ăn mặc như thế này, các tiểu thư khuê các đều xuống cấp hết, nếu như hắn tỉnh lại mà thản nhiên cười, thì không khác gì khuynh quốc khuynh thành.

Có lẽ vì Nhâm Trình Phi, có lẽ vì bọn họ đánh tráo cách ăn mặc, mà lừa được Ách Cô, bất quá, nàng ta chỉ muốn đưa hai người vào Cốc.

Nhâm Bằng Phi không chút chần chừ, gã mang đệ đệ đi vào, những người khác ở bên ngoài chờ đợi, hành sự tùy theo hoàn cảnh, nhưng tuyệt đối không được tùy tiện hành động.

Hai cái túi thuốc phân biệt được nhét vào trong lòng Nhâm Trình Phi cùng Nhâm Bằng Phi, một cây thảo thằng, ở giữa là hai cái chuông nhỏ„Ách Cô và Nhâm Bằng Phi mỗi người cầm một đầu, Nhâm Trình Phi bất tỉnh được Nhâm Bằng Phi cõng trên lưng, để phòng có chuyện gì xảy ra, còn dùng dây lưng buộc chặt lại. Trước khi đi, Ách Cô khua tay múa chân biểu đạt ý mình: Nhớ kỹ, nếu ta không cởi bỏ dây thừng ra, ngươi tuyệt đối không được mở mắt, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Mỗi nơi đều có quy tắc riêng ở nơi đó, người khác đi vào địa bàn của họ thì phải tuân thủ theo thói quen đó, đây là sự tôn trọng đối với người khác, điều đó không làm bản thân mình cảm thấy xấu hổ mà lại được hoàn cảnh hoan nghênh, cái này được coi là nhập gia tùy tục. Đạo lý này, Nhâm Bằng Phi khi mười tuổi đi theo phụ thân lang bạt giang hồ so với người khác đã biết nhiều hơn rồi, hơn nữa gã tới đây cầu xin người ta, đối với điều kiện Ách Cô đưa ra gã liền đáp ứng ngay.

Đối với lần đi Vạn Ác Cốc này, không thể nói rõ tâm tình gã ra sao, nhưng với ý của Ách Cô, Nhâm Trình Phi bảo bối thật yếu ớt, Nhâm Bằng Phi vẫn thành thành thật thật nhắm hai mắt lại.

Ách Cô ở phía trước dẫn đường, một cây thảo thằng gắn bó giúp Nhâm Bằng Phi hành động, đi theo vào trong sơn cốc, đầu tiên là mùi trở nên bất đồng, ban đầu không khí trong sạch dần trở nên tanh hôi, tiếp theo là cảm giác ở quanh mình, cái lạnh bắt đầu lan rộng, vì hai mắt nhắm chặt hoàn toàn, nên mọi giác quan trở nên hết sức nhạy cảm, xung quanh phảng phất dường như có vô số ánh mắt tràn ngập ác ý lạnh như băng nhìn chăm chú bọn họ.

Loại cảm giác này thật không tốt, Nhâm Bằng Phi xúc động muốn mở to mắt để tìm tòi hư thật, bỗng nhiên, một tiếng chuông thanh thúy vang lên, khiến gã bình tĩnh trở lại.

Trên lưng, hô hấp của Nhâm Trình Phi phát ra ngày càng mỏng manh, Nhâm Bằng Phi cúi đầu không quan tâm nữa tiếp tục hướng về phía trước đi tiếp, giờ phút này, người kia đang ở trong Cốc, bà ta là hi vọng cuối cùng của Nhâm Trình Phi, vô luận như thế nào Nhâm Bằng Phi cũng phải nhìn thấy bà ta. Nếu không, gã không còn mặt mũi nào nhìn phụ mẫu ở dưới cửu tuyền, muôn lần chết không nhắm mắt.

Không biết đã đi được bao nhiêu lâu, nhất thời có một trận gió mát thổi bay đi những tanh hôi quanh quẩn chưa tiêu tan, tinh thần Nhâm Bằng Phi được giải phóng, lúc này, Ách Cô đi tới cởi bỏ dây thừng trên cổ tay cho gã, Nhâm Bằng Phi rốt cuộc cũng được mở hai mắt.

Lúc mở mắt khiến gã sửng sốt, tự cảm thán không ít, chốn đào nguyên tiên cảnh ở nhân gian cũng không hơn gì ở đây.

Cảnh xuân tươi đẹp, sông nhỏ róc rách, chỉ có màu xanh, bốn phía mùi hoa thoang thoảng, tầm mắt lưu chuyển mỗi nơi, đều cảm thấy phảng phất điêu luyện tinh tế rất hài hòa, mười chín tuổi Nhâm Bằng Phi đã đi khắp núi sông thế gian cũng ít gặp cảnh đẹp mê hồn như thế này.

Đối với sự ngơ ngẩn của gã, Ách Cô cũng không trách gì, sắc mặt không chút thay đổi, liếc mắt nhìn qua một chút, không nói tiếng nào, nàng ta liền nhấc chân rời đi, may là Nhâm Bằng Phi không quên việc chính, liền ổn định tâm tình, mang đệ đệ đuổi theo nàng ta.

Bước đến một con đường mòn tràn ngập hương hoa, ước chừng khoảng nửa nén hương, vòng qua một khe suối, cách đó không xa có mấy gian ốc xá nhỏ lúc ẩn lúc hiện giữa rừng núi rậm rạp.

Rốt cục dừng lại ở một căn nhà nhỏ, chỉ thấy có một người dáng nhỏ gầy ngồi xổm trước phòng dược bận rộn, Nhâm Bằng Phi còn chưa kịp tới nơi để thở, thân ảnh màu đen này đã đứng lên, cũng không quay đầu lại, phát ra âm thanh lạnh lùng mà sắc nhọn như đao phong ma thạch: "Ách Cô, vì sao ngươi đem hai xú nam nhân vào trong Cốc?"

Ách Cô sắc mặt đột biến, lui về sau mấy bước, nét mặt kinh hoàng mà đánh giá hai người nam nhân phẫn nữ trang này.

Nhâm Bằng Phi chợt rùng mình, đi nhanh lên trước vài bước, chắp tay mà làm lễ, cung kính nói: "Vị này chắc hẳn là Cốc chủ Vạn Ác Cốc, tại hạ là Nhâm Bằng Phi, Thành chủ Độ Ách Thành…"

Nhâm Bằng Phi còn chưa nói xong, chỉ nghe đinh một tiếng, một nắm tùng thổ cùng bùn đất bay đến mặt gã, bên ngoài còn dư mộc chế. Chỉ kém một tấc, chiêu này đã có thể đem Nhâm Bằng Phi ngã gục dưới chân, là người động thủ không lưu tình, sở dĩ chậm một tấc, vì Nhâm Bằng Phi võ công cao cường đã nhanh chóng vận công mà né được.

"Ta không quan tâm ngươi là Hoàng đế hay là Diêm La địa phủ, là nam nhân mà dám xuất hiện ở Cốc, không cần giới thiệu chính là cần chữa bệnh đi, hôm nay tâm tình ta tốt, cho ngươi qua."

Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, gã đã sớm có chuẩn bị, vẫn hớp một ngụm khí lạnh mà cả khinh, Vạn Ác Cốc Cốc chủ là Quỷ bà bà, cũng không phải tin đồn vô căn cứ. Khi hạ khăn che xuống, cũng không giống với khuôn mặt người bình thường, bị hỏa thiêu mất một mảng đen thui, hoàn toàn không thấy làn da đâu, chỉ thấy một khỏa bướu thịt, vài cái hoặc mười cái chồng chất lên nhau, khiến khuôn mặt lớn nhỏ không đồng nhất chính là một vòng khối bướu thịt lớn đó, đưa ánh mắt tìm mũi miệng mà tìm không thấy, so với ác quỷ ngày xưa còn khinh khủng hơn cực điểm.

"Kê kê kê…"

Bên tai mới truyền đến một tràng cười lạnh, giây tiếp theo đã thấy khuôn mặt chỉ gặp trong ác mộng được phóng đại trước mắt, Nhâm Bằng Phi cả kinh liên tục lui về phía sau, mà khuôn mặt kia cứ từng bước ghé sát, âm thanh ghê sợ bén nhọn liên tục lặp đi lặp lại đến chói tai:

"Nam nhân, nói cho ta biết, ta có đẹp không? Ta có đẹp không? Ta có đẹp không? Ha ha ha, ha ha ha!"

Nhâm Bằng Phi bất đắc dĩ khép chặt hai mắt lại, một giọt mồ hôi lạnh trượt xuống.

"Ngươi vì sao không nhìn, tại sao nhắm mắt lại? A..a…" Thanh âm bén nhọn đó thình lình trở nên phẫn nộ không thôi, thậm chí, còn nghe ra sự phẫn nộ tột cùng trong âm thanh đó: "Đây là nam nhân, nam nhân! Là lũ nam nhân ghê tởm! Nếu vào được, đừng mong có thể sống đi ra, muốn chết, muốn chết, muốn chết!"

Sát ý nháy mắt phát ra, Nhâm Bằng Phi cố gượng thêm một chút, mặt khác, bỗng dưng mở to mắt, quỳ thụp trên mặt đất.

"Bà bà, Bằng Phi cầu xin bà bà cứu đệ đệ Trình Phi một mạng, nếu bà bà có thể ra tay cứu giúp, Bằng Phi nguyện vượt lửa qua sông, cho dù bà bà muốn Bằng Phi một mạng đền lại, Bằng Phi cũng không một câu oán hận."

Quỷ bà bà phảng phất như nghe được câu chuyện nực cười, bỗng nhiên cất tiếng cười to: " Các người vào được, mệnh chính là do ta, ta còn cần mạng của ngươi làm gì, nói đi nói lại, ta cũng không bao giờ làm cho lũ xú nam nhân các người bất cứ chuyện gì!"

"Bà bà…"

Nhâm bằng Phi ngẩng đầu muốn nói nữa, lại phát giác đầu choáng váng, cảm giác không ổn, muốn đứng lên, nhưng vừa động, thân hình giống như xương cốt lâu năm xụi lơ trên mặt đất.

"Vạn Ác Cốc nơi nơi đều là độc, cho dù ngươi vào được, ta cũng có thể khiến ngươi không ra được! Ta muốn bọn xú nam nhân các người muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong!"

Sau khi trúng độc, đầu sẽ hỗn độn không phân biệt được đồ vật, nhưng tự trên người Quỷ bà bà phát sinh sát ý, khiến người ta không khỏi sởn gai ốc, bất quá, Nhâm Bằng Phi biết, những lời Quỷ bà bà nói là sự thật, bên ngoài nói về Quỷ bà bà thống hận nam nhân đa số đều là thật.

Thế gian vạn vật, có nguyên nhân mới có kết quả.

Thân là Thành chủ Độ Ách Thành, thuộc hạ Nhâm Bằng Phi hơn trăm người, chưởng quản Trung Nguyên sinh ý, cơ trí cao kiến, không phải là danh bất hư truyền, lại càng không phải vô mưu chi dũng (tức là có dũng mà không có mưu). Lần này đến Vạn Ác Cốc đã dự tính được lành ít dữ nhiều, vì để phòng ngừa vạn nhất, đã có chuẩn bị từ trước, nhưng sự 'chuẩn bị' này của Nhâm Bằng Phi có chút nguy hiểm, nhất là đối với tính tình Quỷ bà bà mà nói, vốn định thử dùng điều kiện, thử khẩn cầu, kết quả Quỷ bà bà không chút để ý tới, thậm chí còn khiến gã và Nhâm Trình Phi vào tình thế phi thường nguy hiểm.

Trên lưng bỗng nhiên thất khinh, Nhâm Trình Phi bị Quỷ bà bà một cước đá bay, nhìn thấy Nhâm Trình Phi thân thể suy yếu nằm trên mặt đất, tâm trạng Nhâm Bằng Phi bị cái gì đó hung hăng làm thay đổi, lúc nãy giãy giụa cùng cố gắng, giờ biến thành bất lực mà run rẩy.

"Hắc, nam nhân này nhìn ra sống cũng không được bao lâu nữa, giữ lại cũng vô dụng, Ách Cô, mau đem ra ngoài băm ra vùi dưới đất làm phân bón, tuy nhiên, thân thể cũng thật cường tráng, lão nương cũng vừa lúc thiếu một người làm thí nghiệm thuốc, thử lấy ra tim của hắn, não của hắn, làm một vật không thể khống chế được hành động, không sợ đau cũng không sợ chết, ha ha ha!"

Những chuyện đáng sợ nhất cũng chỉ đến thế này là cùng, tuy đã quen nhìn máu nhưng Nhâm Bằng Phi cũng không khỏi phát lạnh cả lưng.

Mắt trông thấy Nhâm Trình Phi sắp bị Ách Cô tha đi, Nhâm Bằng Phi ngàn cân treo sợi tóc, đưa tay vào trong áo, như là muốn lấy ra cái gì đó, Quỷ bà bà nhanh mắt phát hiện liền dùng roi dây chừng nửa tấc nhằm thẳng tay gã đánh tới, Nhâm Bằng Phi nhất thời đau tới nỗi mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi rịn đầy trán, một vật gì đó từ trong lòng gã rơi ra theo.

Căn bản không phải ám khí gì, Quỷ bà bà tập trung nhìn vào, ngẩn ngơ, gió mát thổi tới, lại thổi không đi sự ngưng đọng quỷ dị trong không khí.

Lẳng lặng nằm trên mặt đất, chính là một cái thanh bài nhỏ bằng gỗ, vì quá lâu mà cũ nát gần hết, mặt trên của thanh bài mờ mờ hiện hai chữ "Thanh Thanh", qua bao nhiêu năm tháng, qua không biết bao nhiêu mùa, vậy mà vẫn không che dấu được bao nhiêu dụng tâm chờ mong của người viết hai chữ này, người đó hẳn khát khao biết bao nhiêu…

Một người già nua run rẩy nhặt tấm thanh bài lên, lật mặt sau lên, vừa mới lật lên, đập vào mắt chính là hai chữ "an khang".

Thanh Thanh, an khang.

Ánh mắt Quỷ bà bà dừng lại trên người của Nhâm Bằng Phi, lần này, không chỉ có ánh mắt sát ý lạnh như băng mà còn mang theo cả hận ý tận xương tủy không khỏi khiến da đầu người ta run lên, bà ta là một người thâm trầm khó nói lên lời, không thể xem thường vì thế mà hô hấp bị áp lực làm cho ngưng trệ, đó không phải là loại cảm giác tốt đẹp gì, Nhâm Bằng Phi nghe thấy lòng mình đầy bất an.

…Đây chính là sự "chuẩn bị" của gã.

Để tra ra tung tích của một người đối với Độ Ách Thành dễ như trở bàn tay, những việc về Quỷ bà bà theo năm tháng trôi đi cũng mờ nhạt dần, nhưng vẫn còn lưu lại chút dấu vết, cho nên Nhâm Bằng Phi biết lí do tại vì sao Quỷ bà bà đối với nam nhân mang cừu hận như vậy.

Mọi người thường nói, tìm được đầu chốt thì có thể có biện pháp cởi bỏ được, nhưng sự bế tắc này phải giải quyết như thế nào đây? Nhâm Bằng Phi trước sau cũng chỉ bất đắc dĩ thở dài, tình huống của đệ đệ quá cấp bách, cho nên Nhâm Bằng Phi trái lo phải nghĩ, cũng chỉ còn cách cùng thuộc hạ chạy tới Vạn Ác Cốc này.

Chuyện cũ không phải tất cả đều mang đau thương, nhưng mọi người lại luôn nhớ rõ những chuyện tình bi thương ấy. Nhâm Bằng Phi biết thanh bài cũ này sẽ khiến Quỷ bà bà nhớ lại chuyện đau thương xưa, cho

nên chỉ bất đắc dĩ mới mang ra dùng mà thôi…Ai có thể biết trước Quỷ bà bà vì nhớ lại chuyện đau thương đó mà hạ thủ luôn?

Hiện tại, Quỷ bà bà nhìn thấy tấm thanh bài cổ này, tình thế phát triển theo mức độ không thể nói là khả quan…

Nhâm Bằng Phi khẩn trương đến độ ngừng thở.

Quỷ bà bà im lặng một chút, Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy thân mình đột nhiên thoải mái hơn rất nhiều, yết hầu không còn cảm thấy khó chịu, đầu cũng có thể ngẩng lên, đương nhiên, năng động nhất là tay trái, vì tay phải vẫn còn đang bị chế ngự trên mặt đất.

Quỷ bà bà nhẹ nhàng rời mắt khỏi tấm thanh bài, khắp nơi vang lại tiếng bà ta hỏi: "Thứ này, ngươi lấy ở đâu ra?"

Nhâm Bằng Phi nhất thời tỉnh lại, lập tức tìm kiếm thân hình của Nhâm Trình Phi, phát hiện không thấy đệ đệ đâu, nhất thời rốt ruột vạn phần, nhưng phía trên là thân ảnh nhỏ gầy khô héo của Quỷ bà bà, gã vẫn là cố nén lo lắng trong lòng lại, cẩn thận đáp lại: "Tại hạ trước lúc đến đây, có hỏi thăm chuyện tình của bà bà, sau đó trong lúc vô thức nhặt được thứ này, cũng không nghĩ nhiều, liền mang theo."

Bà bà cười lạnh: "Thật đúng là dụng tâm lương khổ!"

Nhâm Bằng Phi nhịn đau dùng gối bò đến dưới chân Quỷ bà bà, thành khẩn nói: "Bà bà, tính mạng của đệ đệ tại hạ chỉ có bà bà mới cứu được, nếu bà bà có thể ra tay cứu giúp, chỉ cần trong phạm vi khả năng của Nhâm Bằng Phi, nguyện sẽ đem toàn lực hoàn thành tất cả nguyện vọng của bà bà."

"Chỉ bằng tấm thanh bài cổ này, đã nghĩ rằng ta sẽ cứu mạng một xú nam nhân?" Quỷ bà bà đáp lại sự si tâm vọng tưởng của gã.

"Không, không chỉ có như vậy." Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, kiên định nói một câu: "Chỉ cần bà bà ra tay cứu giúp, Độ Ách Thành nguyện chắp tay theo bà bà, tính mạng của Bằng Phi cũng tùy bà bà xử trí, cho dù lấy trái tim, lục phủ ngũ tạng, não, làm thuốc hay làm phân bón, Bằng Phi cũng không một câu oán hận."

Quỷ bà bà trầm ngâm theo dõi gã một lát, nói: "Ngươi vừa nói chính là án tử chuẩn bị cho đệ đệ sắp tắc thở của ngươi? Nghe ngươi nói một hồi, ngươi đối với đệ đệ của ngươi chắc là tình thâm ý nặng?"

"Đúng vậy, bởi vì hắn là đệ đệ duy nhất của tại hạ, là hài tử mà mẫu thân tại hạ liều mạng sinh ra."

"Nga?" Quỷ bà bà tựa hồ đối với chuyện này rất hưng phấn.

Nhâm Bằng Phi trong đầu suy nghĩ rất nhanh, như là hiểu được cái gì, liền nói tiếp: "Mẫu thân tại hạ mang thai đệ đệ khi nhà tại hạ gặp tai họa, phụ thân tại hạ không thể không đến ứng phó, mẫu thân đem tại hạ đi chạy loạn, kết quả trên đường chạy loạn gặp phải kẻ địch, mẫu thân phải đánh nhau mà bị thương dẫn đến động thai, mặc dù cuối cùng chạy được ra ngoài, nhưng tính mạng không giữ được lâu, liều mạng hơi thở cuối cùng, bà quyết sinh đệ đệ tại hạ chưa đủ tháng sinh, cuối cùng khi phụ thân tại hạ vội vàng chạy tới, cũng chỉ nói được câu chiếu cố đệ đệ tại hạ rồi ra đi. Phụ thân năm ấy vì thương tâm quá độ, một đêm tóc trắng, từ đó về sau không tái giá, đối với đứa bé này yêu thương tận xương. Hiện tại phụ thân đã đi theo mẫu thân, đệ đệ vì tại hạ không hảo hảo chiếu cố mà gặp đại nạn, Bằng Phi còn mặt mũi nào gặp phụ mẫu dưới cửu tuyền? Bởi vậy, chỉ cần bà bà ra tay cứu đệ đệ tại hạ một mạng, Bằng Phi nguyện lấy mạng này đổi lại."

Quỷ bà bà nắm chặt thanh bài trong tay, tầm mắt nhìn Bằng Phi hồi lâu, cuối cùng quay đi.

Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh gầy như cây trúc của Quỷ bà bà, trong gió không ngừng truyền đến âm thanh thùng thùng của thanh bài, một tiếng lại một tiếng khiến tâm gã không khỏi lo lắng.

"Ách Cô!"

Quỷ bà bà đột nhiên hô một tiếng.

"Đem tiểu ải tử kia đến hiệu thuốc đi!"

Không lâu sau, âm thanh chuông lại gần, thân hình mê man của đệ đệ xuất hiện trước mắt Nhâm Bằng Phi, lại rất nhanh được đưa vào một căn phòng nhỏ khác.

"Bằng Phi tạ bà bà cứu…"

Nhâm Bằng Phi còn chưa kịp nói ra lời cảm kích, Quỷ bà bà hừ lạnh một tiếng ngắt lời gã: "Ta thay đổi chủ ý, vì nể mặt mẫu thân ngươi, ngươi không cần cao hứng quá sớm, ngươi đưa tới thanh bài này, thật đúng là làm cho ta nghĩ ra cách xử tội lũ xú nam nhân vong ân phụ nghĩa các ngươi. Hiện tại, nếu muốn cứu đệ đệ của ngươi, phải xem ngươi có nghe lời hay không, có chịu theo mệnh lệnh lão nương làm việc hay không!"

Quỷ bà bà vốn kêu tên là Tề Huyên, người Kim Lăng, phụ thân của bà ta lúc ấy là Kim Lăng Hoa Đà tái thế, trong nhà mở một dược đường nhỏ, nô bộc trong nhà hơn mười người, Tề Huyên ra vào đều có nha hoàn thị nữ đi theo, cũng có thể coi là tiểu thư khuê các. Tề Huyên mặc dù không xinh đẹp đến nỗi khuynh quốc khuynh thành, nhưng tướng mạo cử chỉ lại đoan trang dịu dàng, thái độ thân thiện, vẫn được không ít công tử phong lưu thiếu gia nhà giàu để ý, phải xua như xua vịt, năm vừa mới tròn mười tám, người tới cửa cầu thân có thể san bằng cánh cửa Tề gia.

2. Chương 2

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Nếu lấy não moi tim làm thi nhân còn đỡ hơn nhiều, không phải sao?

Nhâm Bằng Phi cười tự giễu.

Vì cứu tính mạng đệ đệ, gã đồng ý, nói đúng ra, là không thể không đồng ý.

Độ Ách Thành thế lực hùng hậu như thế, muốn phá một Vạn Ác Cốc, cưỡng bức một Quỷ bà bà cứu người không phải đơn giản sao? Nói thật, thật đúng là không đơn giản. Quỷ bà bà làm việc như thế, khẳng định đắc tội với không ít người, Vạn Ác Cốc đến nay vô sự, Quỷ bà bà an nhiên vô dạng, cũng đã giải thích rất nhiều chuyện.

Cũng từng có một vị trong võ lâm đường đường là chủ của một môn phái, chỉ vì Quỷ bà bà không chịu cứu chữa cho đứa con của Chưởng môn, giận dữ mà buông lời thề sẽ hủy diệt cả Vạn Ác Cốc, người trong môn phái muốn xông vào, kết quả bước vào được trong Cốc đều không có một ai trở ra, bọn họ dùng hỏa thiêu sơn, kết quả người ra tay đốt sơn trong nháy mắt bị trúng độc khắp cơ thể, khiến cho người ta sợ hãi kêu lên thảm thiết, một lát sau chỉ còn lại một khối bạch cốt.

Trăm phương ngàn kế, sau một lúc, người trong môn phái bị thương vô số, lòng người hoảng sợ, chính là, khuôn mặt của Quỷ bà bà ra sao cũng chưa thấy qua.

Chưởng môn của môn phái đó cuối cùng bất đắc dĩ phải lui bước, một chuyện này thôi khiến Vạn Ác Cốc càng làm cho người ta nghe mà cảm thấy sợ mất mật, cũng không có người nào có can đảm đi gặp Quỷ bà bà.

Đối phó người, đối phó với môn phái khác, Độ Ách Thành một lần là xong, nhưng để đối phó với Vạn Ác Cốc vô cùng vô tận trùng độc không nơi nào không có, còn có thân pháp khó lường của Quỷ bà bà, cho dù giống như Nhâm Bằng Phi là một người trí dũng nhiều mặt, cũng không rõ khả năng thế nào?

Cho nên, dù như thế nào cũng không thể tưởng tượng đến việc, vì cứu trị cho đệ đệ mà nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn là không thể không đồng ý.

Quỷ bà bà rất nhanh đem nội lực kéo Nhâm Bằng Phi vào một căn phòng tràn ngập vị thuốc đông y, xem ra ý của bà ta, là lập tức liền động thủ chuẩn bị. Nhâm Bằng Phi nhịn lại nhẫn, vẫn là nhịn không được mà cẩn thận hỏi han: "Bà bà, bệnh của đệ đệ tại hạ…"

Đang đưa lưng về phía Nhâm Bằng Phi tìm kiếm thứ gì đó trong rương Quỷ bà bà cũng không quay đầu lại nói: " Đúng là tử cổ, người bị hạ cổ sau đó mới phát tác, đệ đệ của ngươi khẳng định phải ăn không ít thảo dược mới có thể chống cự đến ngày hôm nay, yên tâm, hắn còn có thể chống đỡ thêm mấy ngày nữa."

"Có thể hay không…"

"Đừng tìm ta dong dài!" Quỷ bà bà bỗng dưng xoay người, lạnh lùng nhìn chằm chằm gã, "Ta biết nên làm thế nào, chỉ cần ngươi hợp tác, ta sẽ đáp ứng yêu cầu cứu đệ đệ của ngươi mà tự nhiên cứu chữa."

Nhâm Bằng Phi ngậm miệng, không nói thêm một lời nào.

Không lâu, Quỷ bà bà từ trong người đưa tới một viên đan hoàn hắc hắc bảo gã nuốt vào, Nhâm Bằng Phi không dám hỏi nhiều, lấy xong liếc mắt nhìn kỹ một chút, không lên tiếng nuốt luôn vào, vị chua sót của viên thuốc vẫn dừng lại trong miệng.

Dấu hiệu của dược phát tác rất nhanh, bất quá là phút chốc, Nhâm Bằng Phi liền cả người trầm trọng không chịu nổi, chân tay không còn chi giác ngã luôn xuống giường, tầm mắt chỉ còn sương mù, chỉ thấy Quỷ bà bà mở ra một gói vải ở trên một chiếc bàn không xa, trong mắt hiện tại chỉ thấy các loại dụng cụ cắt gọt chói lọi sắc bén đến chói mắt.

Nhâm Bằng Phi nghĩ thầm, rằng, thay đổi thể chất, cùng lắm đem mình biến thành một người nam không ra nam, nữ không ra nữ?

Cứ như vậy đoán mò, ánh mắt Quỷ bà bà lạnh lùng đảo trên người gã một vòng, nói: "Lão nhân chỉ thay đổi cơ thể ngươi một chút để có thể mang thai, mặt khác một mực bất động, xem làm như thế nào khiến nam nhân sinh con. Bất quá, đây là lần đầu tiên lão nhân đem ngươi làm vật thử nghiệm, cũng không biết có thành công hay không, ngươi không cần cao hứng quá sớm, cho dù lần này không thành công, lão nhân vẫn có thể thử lại lần nữa."

Nhâm Bằng Phi nhẹ nhàng thở dài trong lòng, làm cho mình không còn nghĩ nhiều nữa, dù sao còn có đệ đệ, nếu gã có gì bất trắc, liền giao Độ Ách Thành lại cho nó xử lí.

Nhâm Bằng Phi cũng không có cơ hội xem thân thể mình bị thay đổi như thế nào, dược hiệu phát tác khiến gã hôn mê, tỉnh lại không biết đã qua bao nhiêu ngày, không thấy Quỷ bà bà, trong phòng vị thuốc đông y tựa hồ quá nặng, Nhâm Bằng Phi giãy giụa đứng dậy, có chút sốt ruột xem xét thân thể của chính mình.

Trên người gã chỉ khoác một cái áo mong manh, vạch ra liền trông thấy, trên bụng ước chừng bị trúng một chưởng không lâu sau có một vết sẹo dài.

Nhìn thấy như thế, Nhâm Bằng Phi không khỏi run sợ, thân thể gã không biết đã dính loại đồ vật quái quỷ gì, nghe nói thì có thể hoài thai,…Cảm giác quái dị lan toàn thân, Nhâm Bằng Phi rất khó có thể nói giờ phút này gã mang cảm giác gì.

"Ngươi không cần quá lo lắng, sự tình mới chỉ tiến hành một nửa, hiện tại ngươi muốn hoài cũng không có khả năng!" Quỷ bà bà không biết từ khi nào đứng ở trong phòng, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên mặt Nhâm Bằng Phi.

"Bà bà, đệ đệ của tại hạ, hắn…"

"Ta dùng châm tạm thời ức chế bệnh tình của hắn, hắn có thể chống đỡ thêm một thời gian ngắn nữa. Về phần khi nào muốn trừ cổ, còn phải xem ngươi sẽ hợp tác đến trình độ nào."

"Ta có thể đi xem hắn hay không?"

"Tạm thời không được."

Đúng vậy, bởi vì Nhâm Bằng Phi còn có chuyện cần phải làm, Quỷ bà bà cho gã uống một chén nước dược, uống xong khiến gã muốn chết đi, sau đó cho gã *** ngồi vào một cái thùng dược, phía dưới có đốt chút lửa nhỏ để đun, cùng rất nhiều thảo dược cũng không biết rõ tên thành một nồi to chưng lên, sau gần hai canh giờ, làn da Nhâm Bằng Phi đã nhăn hết lại, Quỷ bà bà mới cho gã đứng lên, cho gã uống một chén dược, sau đó lập tức ngủ.

Cứ như thế qua ba ngày, Quỷ bà bà mới cho gã đi gặp đệ đệ Nhâm Trình Phi, sắc mặt của hắn đã tốt hơn trước rất nhiều, nhưng vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Quỷ bà bà nói, chờ đem cổ trên người hắn trừ bỏ đi, nhất định sẽ tỉnh.

Nhâm Bằng Phi hỏi, khi nào thì mới có thể trừ cổ?

Quỷ bà bà thanh âm lạnh lùng nói, xem ngươi chừng nào thì mang thai.

Sau đó lại uống dược phao, uống dược ngủ giằng co mấy ngày, một ngày nào đó tỉnh lại, Nhâm Bằng Phi phát hiện trên cánh tay của mình có thêm một dấu đỏ thắm xuất hiện, Quỷ bà bà lúc thấy nó, nở nụ cười, nói, được chuyện.

Rốt cuộc, có thể cứu Nhâm Trình Phi rồi sao? Nhâm Bằng Phi còn chưa kịp cao hứng, Quỷ bà bà liền lập tức dội cho gã một gáo nước lạnh.

"Như thế này chứng minh ngươi có thể dựng thai, muốn cứu đệ đệ ngươi, trước hết ngươi phải hoài hài tử!"

Nhâm Bằng Phi gian nan mở miệng: "Như thế nào có thể hoài?"

Quỷ bà bà nở nụ cười, cái miệng khô quắt hếch lên, khiến người ta da gà da vịt nổi lên, kề miệng bên tai Nhâm Bằng Phi, đừa cợt nói: "Giống như nữ nhân chuyển hướng hai chân, khiến cho nam nhân làm ngươi, đem dương tinh bắn trên thân thể ngươi, đã hiểu chưa?"

Một khắc kia, từ khi ra đời đến nay, bễ nghề siêu nhiên, quyền cao chức trọng khiến người người kính sợ sùng bái Thành chủ Độ Ách Thành Nhâm Bằng Phi một lần nữa đầu óc trống rỗng, sau một lúc lâu không thể tự hỏi.

Gã thật sự không nghĩ tới sẽ đi tới bước này, thật sự thật sự nửa điểm không nghĩ tới. Gã nghĩ đến chính là chỉ cần động đao uống dược là có thể, cho dù có mang thai, thì cũng chỉ trong phạm vi của gã, nhưng sự thật chứng minh, gã có điểm ngốc, có điểm ngu muội.

Giống một nữ nhân……

Nếu nói là Độ Ách Thành Thành chủ qua tuổi hai mươi sáu còn không có chạm qua nữ nhân, đánh chết ai cũng không tin, gã không phụ qua nữ nhân, không có nghĩa là gã không ăn nằm với nữ nhân. Gã là người được danh kỹ Đệ nhất Kinh Thành để ý, chỉ cần có sự việc đi Kinh Thành, Nhâm Bằng Phi không dừng ở khách *** nghỉ ngơi, mà là trực tiếp tới ngụ trong phòng Đệ nhất danh kỹ.

Quỷ bà bà nói là chuyển hướng hai chân, gã liền nhớ tới cảnh tượng những danh kỹ đẫy đà hai cái đùi trắng như tuyết kẹp lấy thân gã nhẹ nhàng đong đưa, Quỷ bà bà nói khiến cho nam nhân làm gã, gã đột nhiên nhớ tới cảnh ngọt ngào ướt át lúc nhập khẩu…

Rốt cục có thể sau khi tự hỏi, gã muốn hỏi, sự tình này không phải chỉ có nữ nhân mới làm được hay sao? Chính là, gã rất nhanh lại muốn biết, Quỷ bà bà có thể khiến một nam nhân đến để thay đổi thể chất mang thai hài tử, giống nữ nhân bị nam nhân làm lại là làm cái gì?

Qua thật lâu sau, Nhâm Bằng Phi mới kiên trì hỏi: "Ý của bà bà là, trước tiên xuất Cốc tìm một nam nhân đến…" Sau như thế nào gã không dám nói tiếp.

"Ngươi không cần đi ra ngoài."

Nói xong lời này, Quỷ bà bà túm lấy vạt áo của Nhâm Bằng Phi, đem gã tới một nơi trong Cốc, chỉ vào một sơn cốc mờ ảo sương khói không thấy đáy, nói: "Trong này có một người nam nhân."

Trước bọn họ, Vạn Ác Cốc cư nhiên có một nam nhân tồn tại trong Cốc?

Nhâm Bằng Phi thầm giật mình.

"Đệ đệ của ngươi còn có thể chống đỡ thêm lăm mươi bảy ngày nữa, qua khoảng thời gian này, chính lão nhân cũng bất lực. Nếu ngươi thật muốn cứu tính mạng của đệ đệ ngươi, nội trong khoảng thời gian này, mặc kệ ngươi dùng biện pháp gì, chỉ cần làm cho chính mình mang thai liền hoàn thành."

Như thế nào mới có thể biết gã có hay không mang thai?

Quỷ bà bà vén cánh tay áo của gã, chỉ vào điểm chấm đỏ hồng trên cánh tay, nói: "Chỉ cần cái dấu này biến mất, liền chứng minh ngươi thành công."

Nhâm Bằng Phi đứng sững sờ, Quỷ bà bà không kiên nhẫn hỏi gã còn có chuyện gì? Nhâm Bằng Phi ngẫm lại, sau đó nói: "Có thể cho ta một ít dược gọi là xuân dược không?"

Quỷ bà bà rất nhanh ở đâu đó lấy ra một lọ dược đưa gã, cuối cùng đưa lại cho gã một ống trúc nhỏ, nói: "Chờ khi dấu ấn trên cánh tay ngươi biến mất, liền mở ống trúc ra, ta sẽ đem ngươi lên."

Nói xong, cũng không quan tâm Nhâm Bằng Phi có nghe rõ hay không, một cước đem gã tiến vào trong Cốc.

Thân mình chuyển nhanh làm đau quặn bụng dưới, Nhâm Bằng Phi theo bản năng vận khí, đan điền lại trống rỗng một mảnh, lúc này mới đột nhiên phát hiện Quỷ bà bà không biết đã hạ dược gì trên người gã, nội lực giống như gió tàn mà đi mất, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Đã không có tâm tư nghĩ đến chính mình luyện tập khổ sở bao nhiêu năm mới có được nội lực thâm hậu, lại chỉ có thể trơ mắt bị tước đi, rất nhanh "phịch" một tiếng, Nhâm Bằng Phi đã vào đáy Cốc rơi xuống hồ nước sâu, ước chừng sóng nước phải hơn một trượng là ít.

Cũng may Nhâm Bằng Phi biết bơi, đợi khi sự đần độn trong đầu bớt đi, ở trong nước bơi qua bơi lại vài cái, cuối cùng đầu cũng nhô lên khỏi mặt nước.

Một tay vuốt nước trên mặt, mở to mắt nhìn về bốn phía, liền sửng sốt, một người tóc tai râu ria bù xù ngây ngốc như đầu gỗ mà theo dõi xem xét gã, vừa mới rơi xuống đã gặp ngay cái hồ nước khiến gã bất ngờ không kịp đề phòng mà một thân ướt sũng, một đầu tóc bết nước dính tại trên mặt cùng bộ y phục lông cũng bị nước làm ướt.

Cũng không biết đã ở dưới đáy Cốc này bao nhiêu lâu, chợt nhìn thấy người này, cũng đã không khác gì một dã nhân ở nơi sông chưa tan băng.

Nhâm Bằng Phi rất nhanh lấy lại bình tĩnh, liền theo phương hướng của người kia mà đi qua. Mặc kệ nhan thạch xung quanh chậm rãi đi lên bờ. Lên bờ, mới đi đến bên cạnh người kia, không có lực mà đặt mông ngồi xuống, ho khan mấy tiếng, phát hiện người đầu đầy lông không rõ bộ dáng gì vẫn đang ngây ngốc sững sờ nhìn mình, bộ dáng thực buồn cười, nhưng Nhâm Bằng Phi lại cười không nổi, thấp giọng hỏi: " Đáy Cốc chỉ có một mình ngươi sao?"

Gió ở đáy Cốc cứ hết trận này tới trận khác thổi qua, chân tướng người này rõ ràng là đầu gỗ, hắng một tiếng trong cổ họng, Nhâm Bằng Phi nhịn không nổi, lại hỏi: "Đáy Cốc chỉ có một mình ngươi sao?"

Người này vẫn không trả lời, Nhâm Bằng Phi âm thầm thở dài, còn chưa thở một hơi xong, cái mũi ngứa ngáy làm cho một cái hắt xì to, đầu cũng theo đó mà cảm thấy muốn ngất.

Nhiễm lạnh rồi. Đáy Cốc gió mát, gã còn một thân y phục ẩm ướt, hiện tại lại không còn nội công để vận khí, một phen gây sức ép xuống phía dưới, nếu thể chất vốn yếu thì đã sớm bất tỉnh nhân sự.

Liếc mắt sang người vẫn còn kinh ngạc đến ngây ngốc, Nhâm Bằng Phi đứng lên, vốn định tìm một nơi tương đối ấm áp kín đáo, nhưng bốn phía không phải nhan thạch thấp bé thì cũng là cỏ dại cao đến nửa thước, nào có chỗ nào có thể che lấp? Rơi vào đường cùng, Nhâm Bằng Phi tiến lên trước vài bước, đưa lưng về người phía sau, chậm rãi cởi quần áo trên người, dù sao cũng đều là nam nhân, sợ cái gì?

Nhâm Bằng Phi lần này đến Vạn Ác Cốc, mặc trên người là một bộ nữ trang, bên trong cũng là áo lót nam, lúc sau lại bị Quỷ bà bà hạ dược, gã cũng không hề thay nữ trang, dù sao mỗi ngày đều ngủ trên phao nước thuốc, thân vẫn mặc cái áo lót này. Bên trong áo lót màu trắng mỏng manh, cởi ra liền lộ ra thân hình cân xứng Nhâm Bằng Phi tập võ rèn luyện bao năm, màu da khỏe mạnh, lại dính một chút nước, lại bị ánh sáng chiết xạ, tựa hồ oánh oánh sáng lên.

Đem áo đã cởi để sang một bên, khi đang muốn đem quần cũng cởi ra, Nhâm Bằng Phi bỗng dưng nghiêng đầu đi, trùng hợp bắt gặp ánh mắt chuyên chú của người kia.

Chỉ lộ ra ánh mắt đen không rõ nắm bắt cũng không có nửa vẻ xấu hổ, tựa hồ cho thấy tận đáy lòng y không có cái gì gọi là cảm giác thẹn, chậm rãi rời ánh mắt trên người Nhâm Bằng Phi, lưu luyến nơi khác

trên người hắn, ánh mắt cực nóng cơ hồ đem lại tổn thương cho Nhâm Bằng Phi.

Ngược lại Nhâm Bằng Phi không hiểu tự nhiên bối rối, nắm lấy cái áo đến một chỗ nhan thạch cao hơn một chút ngồi xuống, hoàn toàn cản trở tầm mắt của nam nhân kia, lúc này mới yên tâm đem quần đùi cởi ra để một bên. Bởi vì toàn thân đều ướt đẫm, Nhâm Bằng Phi cởi bỏ dây buộc tóc lấy tay vuốt lại. Thân thể là do phụ mẫu ban cho, không thể tùy ý xử trí, để lại hai mươi mấy năm tóc cứ dài như vậy cản trở gã.

Đột nhiên một bàn tay đẩy tay gã ra, định thay gã vuốt tóc, vô thanh vô tức khiến Nhâm Bằng Phi hoảng sợ, lúc trước còn nội lực, bất luận là ai, cứ tại mười trượng là gã có thể nhận thức tiếng động, hiện tại nội lực không có, mọi người chạy đến sau lưng, gã cũng chưa phát giác!

Hay là, người này võ công cao cường? Đến sau lưng Nhâm Bằng Phi không dấu vết, người này lại muốn động tay sờ, Nhâm Bằng Phi giận dữ mà hung hãn túm trụ cổ tay y hất ra.

Một đầu bộ lông, nam nhân giống với dã nhân này không ngờ sẽ bị đối đãi như vậy, hai mắt ngăm đen lộ ra chút mờ mịt, lại ngây ngốc nhìn Nhâm Bằng Phi, ánh mắt rất nhanh lại có điểm xấu, từ trên mặt gã cho đến thân người trần trụi, mỗi một tấc đều không buông tha.

Nhâm Bằng Phi không thể nhịn được nữa, một phen đẩy ngã người này, nắm lấy quần áo mới cởi định mặc vào, nhưng có người so với động tác của gã còn nhanh hơn, nhanh như tia chớp, trong khoảnh khắc, quần áo trong tay Nhâm Bằng Phi bị y đoạt đi.

Người này ôm chặt lấy y phục của Nhâm Bằng Phi, ánh mắt vẫn là một lát nhanh chóng lại mạnh mẽ dừng trên thân hình thon dài của gã. Nhâm Bằng Phi rất là tức giận, không để ý mọi việc, định đoạt y phục của mình lại, nhưng thân thủ người này nhanh nhẹn một cách quỷ dị, mỗi lần đều rất nhanh đã có thể bắt được, trong công phu nháy mắt, lại tránh đi không thể nào chạm vào được.

Uống vào bao nhiêu dược không biết công dụng, vốn thân thể cũng có chút vô lực, hiện tại nội lực lại bị phế bỏ, cùng người kia dây dưa trong khoảng thời gian không bằng một chén trà nhỏ, Nhâm Bằng Phi đã thở hồng hộc, thiếu chút nữa là không đứng dậy nổi, chỉ có thể tựa người vào một ải thạch thở lấy thở để.

Nhâm Bằng Phi dừng lại, dã nhân bị chòm râu che không rõ diện mạo cũng dừng lại, ánh mắt vẫn gắt gao dừng trên thân thể trần trụi, Nhâm Bằng Phi mặc dù mệt, nhưng cũng không thể nề hà. Suy nghĩ một hồi, gã vươn tay ra, khẩu khí dịu đi vài phần: "Đưa y phục cho ta."

Người này vẫn không nhúc nhích.

Nhâm Bằng Phi căm tức, khẩu khí không khỏi tăng thêm: "Đưa y phục cho ta!"

Người này vẫn là bất vi sở động.

Nhâm Bằng Phi khó thở, hơn nữa không để ý thân thể trần trụi, cáu giận mất đi lý trí, không chút suy nghĩ liền vọt qua, chỉ vì muốn đoạt lại y phục của mình.

Lần này gã xông tới, tựa hồ dã nhân đã biết lòng gã, tùy tay đem y phục vứt một bên, đem thân mình gã đang tới ôm chặt lấy, một cái xoay người đem gã đặt dưới thân.

"Ngươi làm gì?"

Người bị đặt trên cỏ, Nhâm Bằng Phi mới bỗng nhiên thanh tỉnh, tư thế như vậy lại khiến gã phẫn nộ, nhìn thấy hạ thân toàn bộ khai hỏa trước mắt người này, gã lấy chân làm một cước ở bụng dã nhân, đá y lăn lộn sang một bên, gã tức thời thừa dịp thoát được nhanh chóng hướng chỗ y phục của mình vọt tới.

Tay còn chưa kịp động tới y phục, hạ thân gã liền trượt, mắt cá chân bị người đằng sau túm lấy kéo xuống, cả người liền quỳ rạp trên mặt đất, mùi cỏ xanh tức thời ngập tràn trong xoang mũi, ngực ma sát ở trên cỏ.

Vừa nãy dã nhân nhanh tay lẹ mắt, đưa tay "ba" một tiếng nắm lấy chân gã, đột nhiên ấn trên mặt đất, lấy thân mình trực tiếp tách hai chân gã mà bổ nhào trên người gã.

"Ngươi muốn chết!"

Uy nghiêm của người đứng đầu một Thành cũng không phải giả vờ, hai mắt thấy Nhâm Bằng Phi rùng mình, nắm chặt tay mà thẳng hướng người này phi qua. Việc nội lực hoàn toàn biến mất, nhưng nhiều năm

rèn luyện đoán chừng khí lực và tốc độ thì người thường khó có thể so được, gã muốn đánh không ai có thể né, mà đã trúng thì một quyền này cũng đủ khiến mặt sưng lên không ra khỏi giường mười ngày nửa tháng. Nhưng làm cho Nhâm Bằng Phi kinh ngạc chính là, đặt ở trên người này, y lại có thể dễ dàng tránh được.

Còn chưa chờ Nhâm Bằng Phi khiếp sợ tự hoàn hồn, cánh tay gã đã bị trụ trên cỏ, nhưng gã không có chần chờ, tay phải bị trượt, còn có tay trái! Chẳng qua, tay trái với tay phải có kết cục giống nhau!

Nhâm Bằng Phi liều mạng giãy giụa, nhưng khí lực của người này là hoàn toàn không thể tưởng được, thậm chí làm cho Nhâm Bằng Phi hoài nghi, nếu nội lực còn, liệu có thể từ trong tay y mà thoát ra.

Người này xác định Nhâm Bằng Phi giãy giụa cũng không thể thoát khỏi, mới rũ lông xù ở trên đầu xuống, giống như xác định cái gì, tại trên người gã trái hít hít phải hít hít, khi Nhâm Bằng Phi còn cảm thấy kỳ quái, dã nhân liền vươn đầu lưỡi tại trên người gã liếm liếm.

Nhâm Bằng Phi cả người run lên, kịch liệt giãy giụa, không thể tin được, nói: "Ngươi làm gì, buông ra, mau thả ta ra!"

Nhâm Bằng Phi muốn đứng lên, người này không thể không dừng lại, ngẩng đầu liếc Nhâm Bằng Phi một cái, sắc bén giống như dã thú, y dùng một tay tóm lấy hai tay Nhâm Bằng Phi, dùng đầu gối giữ vững lại hai chân lộn xộn, tức giận Nhâm Bằng Phi mà mắng trong tiếng nghiến răng nghiến lợi, lấy tay cứ hết lần này tới lần khác thong thả mà trầm trọng mơn trớn từng chỗ trên thân thể Nhâm Bằng Phi, tựa như đang đối đãi với một vật báu vô giá.

Nếu nói đó đã là sự sỉ nhục đến cực điểm, nhưng Nhâm Bằng Phi khi phát hiện thân người phía trên hô hấp biến nặng, cả thân thể đều bắt đầu nóng lên, lại tức giận đến nỗi suýt chút nữa thì chết đi.

Súc sinh này, muốn làm gì, y muốn làm gì, vô liêm sỉ! Vô liêm sỉ!

Cũng chưa phải là chưa biết qua, dục vọng của đối phương đã rõ ràng như thế, cùng là nam nhân Nhâm Bằng Phi như thế nào không hiểu, nguyên nhân chính là vì am hiểu việc này, mới cáu giận như vậy, cư nhiên bị trở thành nữ nhân–cư nhiên bị trở thành nữ nhân—

Tức giận đến nỗi khi ngẩng đầu bên trong phút chốc hiện ra cái gì đó, Nhâm Bằng Phi không khỏi sửng sốt, nhớ ra nguyên nhân khiến gã phải ở chỗ này.

Nhìn sơn cốc mờ ảo sương khói phía trên, Nhâm Bằng Phi cười khổ một tiếng, thả lỏng thân mình, không hề giãy giụa, tùy mệnh mà nhắm mắt lại.

Gã nghĩ sự tình cứ như vậy mà tiến hành, nhưng rõ ràng lão thiên không để cho gã bớt việc như thế, Nhâm Bằng Phi rất nhanh liền phát hiện, sự tình cũng không giống như gã suy nghĩ lúc đầu, bởi vì người đang ở trên người gã, trừ bỏ sờ chính là liếm, căn bản không có tiến hành bước tiếp theo, thủ pháp trúc trắc không khác gì đang bú sữa mẹ.

Nhâm Bằng Phi kinh ngạc nhìn cái đầu không ngừng di chuyển, trong bụng ngũ vị hỗn tạp tràn ngập, thật sự không thể nói rõ tâm tình là gì, chỉ biết toàn thân lại vô lực.

Lão thiên gia rốt cuộc tại vì cái gì mà vui đùa!

Giờ phút này Nhâm Bằng Phi thực hận không thể một đao chém chết chính mình cho xong hết mọi chuyện.

Thân mình trên người Nhâm Bằng Phi càng ngày càng động một cách lợi hại, hạ thân thỉnh thoảng cọ xát với thân thể Nhâm Bằng Phi, cũng không biết là có phải bị dục vọng làm cho say không, trên tay dịch tinh không ít, Nhâm Bằng Phi tìm đúng thời cơ ra tay thoát ra, người này cả kinh, đang muốn đem gã đặt trở về, Nhâm Bằng Phi liền hung hãn trừng y, lớn tiếng quát: "Không cho phép nhúc nhích!"

Nói như thế nào cũng là từ trước đến nay ra lệnh cho địch nhân, đáy mắt khí phách uy nghiêm khiến cho người ta lơ đãng cúi đầu xưng thần, người này ngơ ngác cùng sửng sốt, quả nhiên không nhúc nhích.

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt hít một hơi thâm thâm, sau đó đột nhiên mở, một bàn tay đặt tại trên ngực người này, làm cho thân mình đến một chỗ thích hợp hoạt động hơn, vươn tay chụp xuống chỗ hai chân người này.

Lúc chụp lên, Nhâm Bằng Phi cùng người này đồng thời cùng hít một hơi lãnh khí, ngoài ý muốn Nhâm Bằng Phi nơi này đã cứng rắn nhiệt như thế, về phần người này giật mình cái gì, cũng có thể nghĩ ra.

Nhâm Bằng Phi chỉ thoáng tay động xuống, thân mình người này liền run rẩy như lá thu gặp gió mà rụng dần, chỉ như thế đủ biết chưa nhận biết sự tình. Ánh mắt Nhâm Bằng Phi rũ xuống nhìn lại, người nam nhân này trên người căn bản không có cái gì gọi là y phục, chỉ là một đống phá bố quải ở trên người, nên cái nơi cần che thì không che khuất, gì đó phía dưới vừa đứng lên, cơ bản vừa nhìn là hiểu ngay.

Cưỡng chế sự sỉ nhục mãnh liệt ở trong lòng xuống, Nhâm Bằng Phi một tay đi vào bên trong phá động, trực tiếp tới nơi đang vừa cứng vừa nóng, nhẹ nhàng loát động.

Thân mình người này run rẩy càng lợi hại hơn, rất nhanh liền không thể kiềm được, dùng một đại chưởng nâng thân lên dùng sức đè Nhâm Bằng Phi xuống, bản năng bên trong hạ thân bị bàn tay gã loạn cọ, rất nhanh ở đỉnh chảy ra không ít dịch nóng dính đầy ở bàn tay Nhâm Bằng Phi.

Nhâm Bằng Phi cảm thấy chính bản thân mình hẳn là muốn điên rồi, nếu thuộc hạ nhìn thấy gã đối với nam nhân khác chủ động làm cái loại sự tình xấu xa này, bọn họ chắc điên lên đòi đâm đầu mà chết. Không chỉ có như thế thôi đâu, gã còn phải điên hơn nữa. Vì cứu một mạng của Nhâm Trình Phi, nên sớm mà– chết tiệt mang thai!

Kỳ thật, người nam nhân trước mắt trúc trắc này, còn chưa gặp mặt gã lần nào nên khiến Nhâm Bằng Phi trong lòng có chút an ủi, ít nhất về sau, sẽ không tái kiến người nam nhân này!

Cảm thấy được cũng không sai biệt lắm, Nhâm Bằng Phi lấy tay đẩy nam nhân kia vào dục vọng, ách thanh nói: "Ngươi chờ một chút!" Sau đó tại ánh mắt đỏ chăm chú nhìn của nam nhân, rút ra hai chân của bản thân, chịu đựng sự sỉ nhục chậm rãi nâng lên, đem hạ thân hoàn toàn ra bày biện.

Từng bước một đi vào huyền nhai, đã không có đường rút lui, giờ phút này Nhâm Bằng Phi phải làm bằng bất cứ giá nào. Gã tóm lấy tay nam nhân tiến đến cái động tư mật của hạ thân, ý bảo nam nhân sờ đi, sau đó bắt tay nam nhân dẫn đường chỉ đi vào, biểu cảm không khỏe của nam nhân khiến Nhâm Bằng Phi thiếu chút nữa một cước đá văng người ra.

Nam nhân thực sự thông minh, chỉ cần dẫn đường, liền hiểu được bước tiếp theo nên làm như thế nào, y nhìn chằm chằm vào nơi màu đỏ sậm, một ngón tay tại nhuyễn nhiệt tiến vào trong thân thể tận tình địa chấn một trận có thể đem người ta hòa tan, liền si ngốc cắm một ngón tay vào.

Nhâm Bằng Phi chỉ có thể thở hổn hển nhắm mắt lại cắn răng nhẫn nại, thời điểm ngón tay nam nhân gia tăng, y đột nhiên cúi thân đi xuống, ngón tay tạo ra một cái động khẩu, đưa mặt đến dùng lưỡi liếm.

Xúc cảm nhuyễn nóng làm cho Nhâm Bằng Phi cả người chấn động, kinh ngạc mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy nam nhân chui vào, vùi đầu vào hạ thân chính mình, còn tại đó mà liếm, tựa hồ còn ngại không đủ, dùng miệng mà hút, dùng răng nanh mà cắn–

Hạ thân mẫn cảm bị nam nhân cắn liền đau, Nhâm Bằng Phi nhịn không nổi quyết một tay cứng rắn nâng cái đầu xõa tung của y lên. Chính vào khoảnh khắc đó, nam nhân bị dục vọng xâm nhập hai mắt đỏ bừng như dã thú hung hăng trừng trừng, dữ tợn như vậy Nhâm Bằng Phi cũng không sửng sốt, nhẹ nhàng buông tay, nam nhân lại chui, vùi đầu thật thấp để có thể tiếp tục làm loạn cái nơi yếu ớt không chịu nổi kia.

Nam nhân thật sự không hiểu thương hoa tiếc ngọc là gì, Nhâm Bằng Phi bị làm cho rất đau, y lại cắn lại khẳng, chỗ kia tựa hồ cũng bị cắn phá.

Cứ như vậy, nam nhân còn không biết kế tiếp nên làm như thế nào, cứ đi xuống thế cũng không phải biện pháp, việc đã đến nước này, cũng không có gì để mà cố kỵ nữa. Thân thủ Nhâm Bằng Phi sờ đến nam nhân đã bị dục vọng khống chế, vừa lấy lực vừa kéo đầu của y, di hạ thân đi, cầm lấy phân thân của nam nhân hướng hạ thân mình.

Đại phân thân đã bị trướng sưng đỏ ướt át bị động lên, cảnh này làm cho nam nhân trợn tròn mắt, Nhâm Bằng Phi không dám nhìn, phiết quá….Được một lúc lâu sau mới nói giọng khàn khàn: "Cắm."

Có lẽ thanh âm của Nhâm Bằng Phi quá mê hoặc, nam nhân bị ma xui quỷ khiến đem thân mình mai nhập, chính là nơi này rất nhanh quá mức chật hẹp, chỉ có thể tiến một phần ba đã dừng lại, nam nhân gấp đến

độ đầu đầy mồ hôi, theo bản năng nắm chặt bộ khố của Nhâm Bằng Phi, dùng sức hướng bên trong xông vào.

Tư thế như vậy, thực sự là rất đau cũng quá sỉ nhục, Nhâm Bằng Phi cho rằng mình có thể chịu, nhưng nhẫn đến cuối cùng gã đột nhiên liều mạng giãy giụa, hai tay liều mạng chèn ép chặn trên người nam nhân.

"Hỗn đản, súc sinh này mau đi ra ngoài cho ta! Cổn, cút ngay!"

Nhâm Bằng Phi giãy giụa khiến cho phân thân mới đi vào được một chút liền trượt đi ra, ánh mắt to ngăm đem của nam nhân hơi nhíu lại, nhất thời khởi xướng dậy, liền một chưởng kình phong hung hăng đáng tới Nhâm Bằng Phi, mặt bị đánh đến nỗi trời qua đi, mắt như sao kim, hai tai nổ vang một lúc lâu sau không thể nhúc nhích.

Nhân cơ hội này, nam nhân tách hai chân Nhâm Bằng Phi ra, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thẳng đến đảo phủ Hoàng Long, cực đại phân thân liền như vậy cắm sâu vào, thân thể bị xé rách làm cho Nhâm Bằng Phi thống khổ thân thể run rẩy kịch liệt, há mồm muốn nói cái gì, miệng lại đầy mùi máu tươi.

Còn lại hết thảy đều theo bản năng đi, nam nhân giống như dã thú ác độc, điên cuồng mà tại trong thân thể Nhâm Bằng Phi đấu đá lung tung. Mà Nhâm Bằng Phi một lần thân thể bị xé rách rất đau, còn có nội tạng đè ép không ngừng cho buồn nôn ghê tởm, gã hé miệng ra, chỉ có tơ máu cùng nước bọt trong miệng tràn ra.

Gã cảm thấy được thật là khó chịu, thật sự thật là khó chịu, thân thể bị đong đưa mạnh mẽ, đến nỗi xương cốt nhanh chóng muốn tan ra, thân mình liên tục bị cường mà hữu lực khiêu khai xâm phạm, nơi đó giống như thịt bị đặt trên bàn sắc lẹm tê tê rất đau, trừ lần đó ra, chính là ma túy, chính là xé rách, trừ thống khổ ra vẫn là thống khổ.

Tầm mắt mê man dừng tại bình sứ nhỏ lẳng lặng trên nền cỏ cách đó không xa, qua một lúc lâu, vì cái gì đó đứng lên, thân hình dài của Nhâm Bằng Phi nghiêng đi, muốn đem lần này ăn hết. Muốn qua trận này đủ dồn người vào đường cùng, chỉ còn dùng ma túy cùng trốn tránh chống lại.

Chính là Nhâm Bằng Phi động một chút, nam nhân đặt trên người gã liền dùng sức đem gã trở về, đối với gã mà xâm phạm kịch liệt, làm như y đang tức giận vậy, nhưng Nhâm Bằng Phi nào có chịu thôi, bình dược trước mặt gã là hi vọng duy nhất, nhưng vẫn là bị nam nhân túm trở về.

Một lần lại một lần như vậy, cho đến khi Nhâm Bằng Phi lâm vào tình trạng kiệt sức, chỉ có thể ngơ ngác nhìn lọ dược cách đó không xa, lộ ra mê ly mà ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Dương tinh đương nóng bỏng đủ số bắn vào trong cơ thể Nhâm Bằng Phi, thân thể gã run lên một chút, theo sau, từng cơn gió nhẹ thổi qua, hết thảy dần dần mà bình tĩnh trở lại.

Nam nhân ghé vào thân thể Nhâm Bằng Phi thở dốc, qua một lúc, Nhâm Bằng Phi mới gian nan giãy giụa muốn rời khỏi người này, lại bị nam nhân ép trở về.

"Phóng…Khai…" Thanh âm Nhâm Bằng Phi khàn khàn không thành điều.

Nam nhân như trước không để ý gã, liền như vậy ghé lên trên thân thể Nhâm Bằng Phi, phân thân còn chôn sau trong cơ thể gã.

Nhâm Bằng Phi để yên một lát, bụng bỗng nhiên căng thẳng, đủ để phá vỡ màng tai mà hô to: "Ta kêu ngươi cút!"

Nam nhân ngửng đầu, ngây ngốc nhìn gã, Nhâm Bằng Phi không để ý đến y, mặt không chút thay đổi một phen đẩy ra, thử vài lần cũng có thể đứng lên, đi lấy y phục cùng bình sứ siết chặt trong tay, khớp xương trở nên trắng ợt cũng thà chết siết chặt lấy.

Hạ thân Nhâm Bằng Phi có một cỗ tơ máu cũng chất lỏng màu trắng hỗn loạn rơi xuống, nam nhân tựa hồ muốn động, bị ánh mắt có đao của Nhâm Bằng Phi hung hăng trừng, lại dừng lại, chỉ có thể ngồi ở chỗ cũ, ngây ngốc không hoạt động một chút.

Mà Nhâm Bằng Phi đích thị là đã chịu đả kích quá lớn, cũng quá mệt mỏi, kiên trì không được bao lâu, hai mắt khép lại, ngã ở trên cỏ.

3. Chương 3

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Nhâm Bằng Phi tỉnh lại, phát hiện mình ngủ ở trong một sơn động tối om như mực, dưới thân là cỏ khô, trên người đắp một cái chiếu được đan bằng cỏ dại. Nhờ một chút ánh sáng theo cửa động chiếu vào, gã nhìn thấy y phục của mình mà phóng tới, lấy ống trúc nhỏ của Quỷ bà bà đưa cho nhanh chóng cất vào y phục rồi mặc lại.

Tình trạng thân thể gã rất không ổn, toàn thân nóng rẫy, hạ thân tư mật theo sự chuyển động đi bộ của thân thể, truyền đến một đợt xé rách đau đớn.

Nhâm Bằng Phi cũng không biết mình ngủ bao lâu, càng không muốn biết dã nhân kia đã đi đâu, lúc sau tâm tình lại bị một trận hoảng hốt, chậm rãi nâng tay lên, xem xét dấu hồng ấn trên cánh tay phải.

Bên trong u ám nhìn không được rõ ràng, nhưng dấu ấn này cùng với màu sắc làn da chênh lệch quá lớn, vẫn như trước có thể dễ dàng nhận ra, cũng không có nửa dấu hiệu biến mất, vẫn là giống như vậy hiện rõ ràng trước mắt. Nhâm Bằng Phi ngơ ngốc ngồi xem một lúc, không khỏi vô lực nằm trở về.

Đợi khi Nhâm Bằng Phi mặc vào y phục vẫn còn mang theo chút ẩm ướt đỡ lấy vách tường động tập tễnh đi ra bên ngoài, nhìn thấy dã nhân, người đã cùng gã "cá nước thân mật" đang đưa lưng về phía gã, y ngồi xổm trên mặt cỏ cách đó không xa như đang muốn lấy cái gì vậy, bên cạnh y đào ra cái gì đó đã xếp thành một tòa núi nhỏ, Nhâm Bằng Phi nhìn không ra là cái gì.

Thính lực dã nhân phỏng chừng rất tốt, Nhâm Bằng Phi bởi vì động tác đi có chút liên lụy tới chỗ đau nhẹ nhàng kêu lên một tiếng, một tiếng nhỏ này ngay cả Nhâm Bằng Phi cũng không rõ là có hay không kêu lên, người này lại cảnh giác đến độ bỗng nhiên quay đầu lại.

Vừa thấy chặn giữa cửa sơn động là Nhâm Bằng Phi, người này hai mắt bỗng nhiên sáng ngời, không tiếp tục đào nữa, nâng lên một đống đồ vật này nọ ở dưới chân điên cuồng chạy thẳng tới.

Đứng thật sự rất cố sức, Nhâm Bằng Phi chầm chậm ngồi xuống nhờ sự giúp đỡ của vách tường sơn động, sau đó nhíu mi lại nhìn lên đống đồ vật này nọ được giơ lên trước mặt.

Có chút giống như là đông trùng hạ thảo, nhưng cẩn thận nhìn lên lần nữa, lại cũng không phải, bỉ đông trùng hạ thảo còn dẫy đà một vòng, trên mặt dính đầy bùn đất còn mang theo hơi nước. Nam nhân đầu một bộ lông thấy mắt gã nhìn thẳng, hoang mang hạ đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, buông gì đó trong tay chạy nhanh đi, cầm lấy một cái gì đó, tùy ý vỗ vỗ bùn ở bên trên, trực tiếp nhét vào miệng trước tiên, sau đó quay ra nhìn Nhâm Bằng Phi, giống như ở đó nói cho gã biết thứ này có thể ăn được.

Nhâm Bằng Phi cũng không phải đặc biệt chú ý tới thực vật, cũng không phải là người ăn chay, nhưng thấy nam nhân sau khi ăn ở trên môi dính hắc nê, đừng nói là ăn, ngay cả nhìn cũng không đành lòng.

Nhưng người này không hiểu nhìn mặt đoán tâm tình, thấy Nhâm Bằng Phi bất động, đơn giản chụp ít bùn đất cầm lên, trực tiếp đưa tới bên miệng Nhâm Bằng Phi, Nhâm Bằng Phi nghiêm mặt trốn, y liền đưa tới bên này, trốn bên kia, y đưa tới bên kia. Nhâm Bằng Phi thật sự không kiên nhẫn, giận dữ phi một chưởng đúng mặt tên đáng ghét, đống thực vật giống tiểu phì trùng lăn vài vòng trên mặt cỏ.

Nam nhân ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn khuôn mặt xanh mét của Nhâm Bằng Phi, tựa hồ rất là buồn rầu liền gãi đầu xõa tung tóc lên, bỗng dưng đứng lên, cọ cọ vài cái, liền chạy mất dạng.

Nhâm Bằng Phi nhìn trái nhìn phải hoàn cảnh bên người, cuối cùng thán một hơi thật sâu. Chung quanh tất cả đều là vách núi, cao ngất trong mây, cho dù trong người còn một thân nội lực, gã cũng không nắm chắc có thể đi ra ngoài, huống chi hiện tại.

Tự hiểu tình cảnh của mình, cảm thấy không có gì để trông cậy liền lơi lỏng một hơi, bụng liền kêu lên một tiếng, vì thế tầm mắt liền quay lại nhìn cái vật bị dã nhân vứt trên mặt đất, một đám thực vật tán loạn không biết tên.

Nếu dã nhân kia làm gương cho binh sĩ, thì thứ đó nhất định có thể ăn được, Nhâm Bằng Phi nhặt lên một cái, nhìn kỹ lại, lại ngẩng đầu tìm tìm, cũng không thấy chỗ nào có nước. Cái hồ gã rơi xuống cách đây không biết có xa lắm không, hiện tại thân thể gã không khỏe, đi một chút mà mồ hôi lạnh đã chảy ròng, thật sự không nên đi lại, rơi vào đường cùng, gã đành phải học dã nhân đi trước, chụp ít bùn đất lên, sau đó liền dùng y phục lau khô, cảm thấy không sai biệt lắm mới bỏ vào trong miệng.

Chưa ăn qua cái gì căn bản không thể biết được hương vị của nó, nhưng đặt ở trong miệng, dùng răng cắn nhai, khi chất lỏng được phá vỡ chảy vào bên trong bụng, nếm qua không ít sơn hào hải vị như Nhâm Đại Thành chủ chân mày cũng không khỏi buông lỏng, hơi có chút kinh ngạc mà đem cái gì đó trong miệng rút ra, thật sự còn bị hoang mang một trận.

Cũng chẳng có gì, kỳ thật chỉ có hai chữ, trong veo, thanh đến vừa lòng người, ngọt đến mặt mày khai thông.

Nhâm Bằng Phi không khỏi ăn thêm vài miếng, rất hoài nghi không biết có phải là linh đan diệu dược gì, vốn một thân thương tổn, đau này đau kia, động một chút là lao lực, ăn vật này vào một lúc, đau đớn liền suy giảm, một thân thanh lương, cứ ăn liên tục như vậy, kết quả chỗ tổn thương đã tiêu giảm đi đáng kể.

Thật sự thực thần kỳ, Nhâm Bằng Phi cầm lấy vài cái còn lại, không khỏi bắt đầu cân nhắc đây rốt cuộc là cái gì vậy, không phát hiện ra có thân ảnh gầy gò vội vã tiến thẳng đến chỗ gã, đợi cho đến khi có một đồ vật gì đó động đậy trước mặt gã, mới tập trung nhìn vào, nguyên lai là một con thỏ đang run rẩy.

Lúc này Nhâm Bằng Phi mới ngạc nhiên nhìn lên người đang thở hổn hển.

Người này ánh mắt nhất loan, tựa hồ là nở nụ cười, sau đó ngồi xổm xuống nhéo vào cổ con thỏ, lay vài cái đến mao mạch của con thỏ cũng không sai biệt lắm, tiếp đó đưa miệng tới, răng nanh lộ ra, dùng sức cắn, máu trên người con thỏ ồ ồ chảy ra, dã nhân thừa dịp ở phía sau, chạy nhanh đem con thỏ đang chảy máu ấy nhét vào miệng Nhâm Bằng Phi.

Nhâm Bằng Phi căn bản không có phòng bị, thình lình bị ngăn chặn ở miệng, theo bản năng liền hút vào, dòng máu ấm áp liền xâm nhập thực quản, mùi tanh xộc thẳng tới ót, Nhâm Bằng Phi đầu óc ngây dại, đẩy mạnh người trước mặt ra, đút ngón tay vào trong cổ họng, như muốn tất cả cái gì trong bụng có thể phun đều phun ra sạch sẽ.

Người bên cạnh nhìn gã đang khó chịu mà phun ra, liền vung con thỏ trong tay, đang muốn tiến lên xem xét, lại bị Nhâm Bằng Phi một chưởng hung hăng đẩy ra, bất ngờ không kịp phòng bị liền ngã về phía sau hạ mông ngồi trên mặt đất.

Thật sự ói không ra đồ vật này nọ, Nhâm Bằng Phi mới hữu khí vô lực mà dùng ống tay áo lau đi vết ố bên miệng, liếc mắt xem cái người ngốc đang kinh ngạc ngồi trên cỏ, tức giận trong bụng không biết để đâu cho hết, đối với người này như thế nào cũng thấy không vừa mắt. Sống hơn hai mươi tư năm, từ trước đến nay luôn thể hiện là một Nhâm Đại Thành chủ hăng hái sạch sẽ, giờ tới nơi chật vật này đều do người này gây ra tất cả.

Nhâm Bằng Phi nhịn không được trừng mắt liếc y một cái, đã thấy người này đứng dậy đầu rũ xuống, có vài phần ủy khuất đáng thương lại ngồi ở chỗ cũ, thi thoảng lại liếc mắt qua đây, tay cứ liên tục bứt cây cỏ dại vứt bỏ, lại bứt một cây cỏ dại vứt bỏ.

Cách chỗ y không xa, thi thể con thỏ nằm lẳng lặng trên cỏ, máu chảy ra từ trên người xuống mặt cỏ đã đỏ thẫm một khối, hơi có chút truật mắt kinh tâm (ý là không thuận mắt lòng kinh hãi). Nhớ tới hành vi mới vừa rồi của người này, Nhâm Bằng Phi không khỏi tái sắc liếc y nhìn kỹ một chút, nhận thấy ánh mắt Nhâm Bằng Phi nhìn chăm chú, ánh mắt người này nhất loan, miệng cong lên, ngốc nghếch nở nụ cười.

Nhâm Bằng Phi động đậy thân thể, mệt mỏi đem lưng dựa vào đằng sau. Tại thời điểm lửa xuất hiện tới nay, mọi người sớm cáo biệt niên kỉ ăn tươi nuốt sống, mà người này sở dĩ làm như vậy, có hai khả năng,

một là nơi này không có lửa, hai là y không biết sử dụng lửa như thế nào. Nhâm Bằng Phi hi vọng có thể là khả năng thứ hai, dù sao không biết y đã bị đem tới đây bao nhiêu lâu, nếu mà là không có mồi lửa…

Nghĩ nhiều vô ích, Nhâm Bằng Phi nghỉ ngơi một chút, một lúc sau khí lực khôi phục, nhìn về phía người ngây ngô vẫn đang nhìn mình chằm chằm, hỏi: "Ngươi tại sao không nói?"

Người này hạ đầu nhìn gã, ánh mắt hoang mang.

Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy huyệt thái dương phát đau, xoa xoa vài cái, lại hỏi: "Ngươi sẽ không nói?"

Người này đầu lại lệch về hướng bên kia, ánh mắt vẫn cứ là không hiểu.

Nhâm Bằng Phi hít một hơi sâu, lại hít một hơi nữa, đến khi nói, thanh âm khẽ run: "Ngươi không có mồi lửa sao? Lửa, chính là để đốt đồ vật này nọ ăn, có thể chiếu sáng buổi tối, cũng có thể làm ấm người…Lửa…"

Ánh mắt người trước mặt càng thêm mê mang, Nhâm Bằng Phi liền buông tha, xoa huyệt thái dương đến xanh cả mặt.

Dựa lưng trên vách núi đá lạnh lẽo, vô lực khép lại hai mắt, suy nghĩ quá mức phức tạp, chỉ có một lần lại một lần bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, không biết khi nào, đột nhiên trong không gian nghe được tiếng gió rõ ràng, âm thanh mặt cỏ sàn sạt, gần tại bên người tiếng hít thở, là ai? Nhưng mí mắt quá nặng, rũ xuống đến một lúc sau, như thế nào cũng không mở ra được.

Nhâm Bằng Phi có thể cảm giác mình bị người ôm vào trong ngực, sau đó di dộng, tiếp theo được đặt lên trên người, trên người có cái gì vậy, có người chui vào, hai tay bị y đặt lên lưng, hơi thở ấm áp dừng ngay bên người, một chút một chút…Lúc sau, cái gì cũng không biết.

hông biết vì cái gì, thân mình thật sự quá mức trầm trọng, vốn đang muốn ngủ tiếp, nhưng phía sau có người luôn làm phiền, tay không ngừng trên người gã mà sờ loạn, trên lưng có cái gì đó cứng rắn luôn luôn tại đó không ngừng loạn cọ, làm cho người ta muốn ngủ cũng không ngủ được.

Nhâm Bằng Phi tức giận, mở mắt ra bỗng dưng xoay người lên không chút nghĩ ngợi muốn trực tiếp hất cái kia đi, nhưng gã chém tay ra lại bị người ta cầm tay lại chặt chẽ, Nhâm Bằng Phi cả kinh, nhìn kỹ, không khỏi sửng sốt, một lát sau, mới phát hiện ra tình cảnh hiện giờ.

Nằm ở phía sau gã, chính là người làm cho Nhâm Bằng Phi vừa tức vừa hận, dã nhân tóc dài!

Trong bóng tối, Nhâm Bằng Phi không nhìn cũng có thể cảm giác được ánh mắt sáng quắc của y dừng ở trên người mình, đâm vào toàn thân khiến gã không thoải mái, định rút tay về, bất đắc dĩ bị nắm quá chặt, giãy như thế nào cũng không ra, cuối cùng bị y dùng lực uốn éo ngược lại, tay bị vòng ra sau, nghênh diện ấn ghé vào làm nệm trên rơm.

Càng làm Nhâm Bằng Phi cắn răng hộc máu chính là người này liền ngay lập tức áp đến lưng gã, dùng hạ thân xấu xa của y làm loạn trên cái mông, tay kia thì thực không khách khí ra sức nắm lấy phần thịt rắn chắc co giãn trên phần mông dù đã cách một tầng vải dệt.

Cho dù là nữ nhân, bị một nam nhân chính mình không vừa mắt đùa bỡn như thế cũng sẽ đùng đùng lửa giận, huống chi Nhâm Bằng Phi lại là một nam nhân như vậy, giờ này khắc này, cho gã một cây đao, gã có thể đem nam nhân đặt trên người mình hóa thành thịt vụn trong phút chốc.

Sự thật quá mức tàn khốc, nơi này không có đao, người ở trên người gã có khí lực thật không thể tưởng tượng, sau một phen giãy giụa, gã mệt tới nỗi thở hồng hộc, liền tùy theo nam nhân kia muốn thế nào liền như thế đó, động tác tay không kiêng kị gì, giống như là chỉ có bản năng dã thú, đem thân thể Nhâm Bằng Phi nắm chặt đến nỗi đau đớn.

Hơi thở nam nhân càng ngày càng ồ ồ, xì xì không ngừng vang lên, thân thể cũng càng ngày càng nóng, hạ thân kia cứng rắn mù quáng tìm nơi nhập vào, cọ cọ thật vất vả khiến quần áo ướt không ít.

Đã ăn hết không biết bao nhiêu thứ thực vật không biết tên kia khiến hậu thân thể tốt lên phân nửa, nhưng tận sâu bên trong thân thể vẫn đau nhè nhẹ, cách lần đầu tiên cũng không là bao lâu, hiện tại người này lại động dục, thật sự giống như một con dã thú, không, căn bản chỉ là dã thú! Nhâm Bằng Phi đầy một lòng oán hận.

Bất quá, hành vi này liên hệ trực tiếp đến tính mạng của đệ đệ, hồng ấn trên cánh tay vẫn chưa biến mất, loại chuyện này, có thể nói là càng nhiều càng tốt đi…

Nghĩ như vậy, Nhâm Bằng Phi thật muốn đâm đầu mà chết!

Gã cảm thấy thủ thuật Quỷ bà bà trả thù nam nhân thực sự là độc ác, thân là một người nam nhân đường đường chính chính, lại phải cùng một người nam nhân khác hoan ái, thậm chí lại còn sinh con dưỡng cái, loại sự tình này có thể nói cái trên người nam nhân hẳn là hỏng rồi không thì người đó hẳn cũng điên rồi.

Nhâm Bằng phi vẫn còn thống khổ giãy giụa, mà nam nhân đặt trên người gã vẫn không tìm thấy nơi nhập vào, sờ soạng nửa ngày, mới phát hiện nguyên lai có đồ vật chặn lại, tay đang muốn tê đi, may mà Nhâm Bằng Phi phát hiện kịp thời, dùng tay kia ngăn đón, lúc này mới bảo trụ được y phục duy nhất trên người gã.

Tâm lý mặc dù có nói không qua được, nhưng Nhâm Bằng Phi không phải loại chỉ biết ngày ngày nhăn nhó, dù sao thì cũng là gã quyết định muốn làm việc này, bất kể là như thế nào, đã chui đầu vào rồi, cũng không còn đường để lui lại với đạo lý, huống chi Nhâm Trình Phi có thể được cứu, chính là dựa cả vào lúc này.

Nam nhân bị gã ngăn lại, thanh âm tức giận lại thêm thô, động tác bắt người cũng nặng nề không ít, Nhâm Bằng Phi cố nhịn đau, một bên giữ nguyên, một bên tay liền ở một chỗ sờ soạng, thật vất vả mới để cho gã động vào được cái bình nhỏ, tay kia đã bị giữ, gã chỉ có thể dùng răng nanh cắn nắp, đổ ra một viên thảo dược, đem bình dược phóng trở về, đầu lưỡi duỗi ra đem viên thuốc đen đen cuốn vào miệng nuốt vào trong bụng.

Đòi dược Quỷ bà bà, một là chuẩn bị cho mình, khi không chịu được tình huống cùng một nam nhân làm cái loại sự tình này, Nhâm Bằng Phi cảm thấy khả năng không thể làm được; thứ hai là chuẩn bị cho người nam nhân đó, suy bụng ta ra bụng người, nếu đối phương cũng không nguyện ý. Chính là lúc tiến vào đáy Cốc, sự tình phát triển một cách không ngờ, gã còn chưa có sự chuẩn bị tâm lý, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự tình đã phát triển đến loại sự tình này.

Vào thời điểm Nhâm Bằng Phi uống thuốc, nam nhân đặt trên người gã tựa hồ ngây người một chút, gã liền nhân cơ hội này, xoay người dựng lên, nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người, nằm lại trên thảm cỏ, nhắm mắt lại, một bộ dáng như con cá chết nằm ngay đơ.

Nhưng gã đợi nửa ngày, cũng không thấy động tĩnh gì từ người này, hồ nghi mà mở to mắt liền thấy, chỉ cảm thấy da đầu một trận run lên, chỉ thấy bình dược gã tùy tay đặt bừa một chỗ đã nằm gọn trong tay nam nhân, ngẩng đầu càu nhàu vài câu không rõ liền đem viên thuốc trong bình nuốt một cách sạch sẽ!

Ăn xong rồi, nam nhân đem cái bình ném đi, nhìn Nhâm Bằng Phi, lại ngây ngốc cười hồ hồ, mang theo chút ý tứ lấy lòng.

Lần này, Nhâm Bằng Phi thật sự muốn đi chết ngay.

Nhâm Bằng Phi nghĩ đến khi Nhâm Trình Phi tra khảo người ta, thường thường sau khi người ta bị hành hạ đến thê thảm nhằm dụ hắn khai ra thì thường lựa chọn những câu kiểu như: Ngươi muốn chết sao? Vẫn là muốn chết sao? Vẫn là muốn chết sao? Gã đối với hành vi này của đệ đệ từ trước tới nay luôn dở khóc dở cười, không khỏi đồng tình với người bị tra khảo.

Hiện tại Nhâm Bằng Phi cũng gặp phải cục diện bi thảm, lại căn bản không có ai đồng tình với gã. Giờ phút này trước mắt có ba sự lựa chọn: gã nghĩ tới biện pháp giết chết người trước mặt? Hay là nói trước khi kết thúc? Hoặc là ngoan ngoãn nằm xuống để cho tên đại ngốc này ăn hết lọ xuân dược, sau đó đối phương cũng từ đó mà chết…

Mặc kệ là lựa chọn nào, cũng đều làm cho Nhâm Bằng Phi thống khổ đến nỗi muốn đâm đầu mà chết. Hai cái sau không cần phải nói, chỉ ngay điều thứ nhất này thôi, nếu thực sự giết chết được người này, Quỷ bà bà nhất định có thể tìm cho gã một người nam nhân khác, gã nghĩ như thế nào cũng không quan trọng, điều quan trọng là…Gã có thể thụ thai hay không?

Cùng nam nhân làm cái loại sự tình này đã đủ khiến cho Nhâm Bằng Phi hình cảo tâm tro (kiểu bản thân mình chịu cực hình đau đớn tâm hóa tro tàn), nếu còn làm lại với một nam nhân khác, gã khẳng định còn chết nhanh hơn cả người bị trúng cổ như Nhâm Trình Phi, chịu nhục quá độ đến nỗi hộc máu mà chết!

Nhâm Bằng Phi biết tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, đang ngồi suy nghĩ thượng sách, phát giác nhiệt độ cơ thể ngày càng tăng cao, hô hấp cũng dần trở nên hỗn độn, ngẩng đầu nhìn người đối diện, thấy y càng không thể ngồi yên, liền như ngồi trên đống lửa.

Mắt thấy thời điểm không thể khống chế được sự tình, Nhâm Bằng Phi không để ý chính mình đang trần truồng, đột nhiên đứng dậy túm người này đi nhanh ra miệng động.

"Mang ta đi ra bờ sông, mau!"

Người này như thế nào không muốn đi, Nhâm bằng Phi tức giận đến nỗi nhéo vào chòm râu trên cằm y, hận không thể kéo hết bọn nó xả xuống dưới.

"Có nghe hay không, mau mang ta đi ra bờ sông!"

Khi nói chuyện, bọn họ đang do dự đứng ở bên ngoài miệng động. Ngẩng đầu không thấy ánh trăng, nhưng đáy sơn cốc lại mỏng như một mảnh lụa trắng, tuy nói là nhìn không thể nhìn rõ ràng, nhưng cảnh sắc bên ngoài động vẫn có thể thu hết vào mắt, có điểm che lấp hơn ban ngày, giống như còn xấu hổ, mang theo chút thần bí.

Chòm râu bị kéo một cách cứng rắn, nam nhân không thể không nghiêng ngả lảo đảo đi theo ra bên ngoài, nghe được lời nói của Nhâm Bằng Phi, y đau đến nỗi nheo mắt lại cũng mở ra rất nhanh, mắt hạ xuống mang màu bạc, trong mắt của y mê mang vừa xem liền hiểu ngay.

Nhâm Bằng Phi hướng lên trên trời hít một hơi, lại hít một hơi dài nữa, thật vất vả mới nhịn xuống ý muốn táo bạo dùng một chưởng đánh chết người này, gã hạ giọng, tận lực hòa khí nói: "Chính là cái hố sâu mà ta rơi xuống đó—-"

Xem ra, y vẫn là không hiểu, Nhâm Bằng Phi miêu tả cho y thấy, làm một động tác bơi lội, liếc mắt nhìn lại y, tức thì mày gắt gao nhăn lại, liền tiếp tục làm một động tác cởi quần áo, rốt cục, cái đầu đại ngốc cũng hiểu ra.

Thấy y như vậy, Nhâm Bằng Phi không khỏi có chút kích động nói: "Tốt, mau đem ta đi, mau a!"

Đại ngốc ra sức gật đầu, thừa dịp Nhâm Bằng Phi chưa chuẩn bị, liền khiêng nghiêng người vắc gã lên vai, xốc lên xuống vài cái, liền cách cái động một khoảng xa. Đầu Nhâm Bằng Phi ở dưới không ngừng lắc lư, đầu một trận choáng váng ghê tởm, căn bản là quá kinh ngạc với thân thủ nhanh nhẹn của người này, sau một lúc, đại ngốc liền dừng cước bộ, đem người đặt trên vai thả trên mặt đất.

Đến cạnh bờ sông. Nhâm Bằng Phi thật vất vả mới đứng vững, trong đầu liền nghĩ cách làm thế nào cho dã nhân đang đứng gần đây xuống bờ sông, chính là khi xem xét nơi kỳ quái mình đang đứng, Nhâm Bằng Phi liền nhìn y mỉm cười, ngay sau đó, hung hăng đạp một cước đem y ngã xuống nước, rồi tưới nước lạnh lên người y, thân thể khô nóng có thể có chút bình ổn.

Bờ sông này rất sâu, Nhâm Bằng Phi tràn đầy lo lắng, dã nhân ngã xuống nước, hơn nửa ngày vẫn không thấy trồi lên. Nhâm Bằng Phi gắt gao nhìn xuống mặt nước, dùng móng tay cấu vào làn da mẫn cảm yếu ớt nhất trên người, dùng cái đau đớn bén nhọn ấy chống lại tác dụng mãnh liệt của dược liệu, nhất thời bảo trì được bình tĩnh.

Rốt cục, có một cái đầu nhồi lên mặt nước, mắt thấy lúc sắp nổi lên, Nhâm Bằng Phi không chút nghĩ ngợi liền xông lên, một cước đạp người kia vào sâu trong nước, mặc kệ người đó thử nổi lên vài lần, chính là không cho y lên bờ, như thế một lúc sau cũng lặp lại được hơn mười lần, dã nhân ở giữa làn nước hung hăng nhìn Nhâm Bằng Phi, một đôi mắt ngăm đen nhìn trừng trừng khiến lưng người ta phát lạnh, cái lạnh như toát ra từ băng.

Nhâm Bằng Phi một bên không ngừng lau mồ hôi trên mặt, một bên kiên cường cùng người này giằng co, trực giác nói cho gã biết, người này chuẩn bị được ăn cả ngã về không, gã phải gắng giữ tỉnh táo, chính là, đùi gã đã bị kìm nén không chịu nổi, ý thức lại càng dần độn dần.

Quỷ bà bà quả nhiên lợi hại!

Tuy rằng chưa nói tới hàng năm trà trộn thanh lâu, nhưng có một hồng nhan tri kỷ là danh kỹ nên Nhâm Bằng Phi nghe qua không ít xuân dược mị dược, chỉ cần sau khi ăn có thể chảy mồ hôi hoặc là bị nước lạnh

thấm vào, hơn phân nửa có thể tỉnh táo lại, nhưng thuốc này của Quỷ bà bà, cho dù có tưới qua nước lạnh, bất quá một lúc sau ngóc đầu trở lại, thì càng phát ra mãnh liệt không thể chống đỡ.

Người nổi trên mặt nước chậm rãi lẻn vào trong nước, một trận gió thổi qua, lại một trận gió thổi qua, một khắc đồng hồ qua đi, lại một khắc đồng hồ nữa qua đi…Y đều không có nổi lại lên mặt nước.

Nhâm Bằng Phi không khỏi ở trên mặt đất tiến lên vài bước, coi người nọ có phải chết trong nước rồi không, gã không cho là có người có thể ở trong nước lâu như vậy, trừ phi đối phương, không phải là người.

Mặt nước nơi người kia vừa lặn xuống đã dần trở nên tĩnh lặng, dưới màu bạc của ánh mặt trăng, tựa như một mặt gương, căn bản không nhìn ra chút dấu vết là có người ở bên dưới.

Nan bất thành, chẳng lẽ y thực sự đã chết rồi?

Không thể nói rõ mình rốt cuộc bị làm sao, cũng có thể nói Nhâm Bằng Phi đa cảm, dược hiệu đã đem ý thức gã thiêu đốt không còn bao nhiêu, gã vô lực tựa người vào tảng đá trên bờ sông, ánh mắt mờ mịt nhìn về nơi mới vừa rồi còn sôi sục.

Gã chưa bao giờ thủ *** quá, một là gã đối với phương diện này từ trước đến nay vốn lãnh đạm, hai là từ năm đó, gã còn chưa cho bản thân mình cơ hội thủ ***, thì phụ thân gã đã an bài không biết bao nhiêu nữ nhân chuyên môn hầu hạ gã về phương diện này. Trơ mắt, vì muốn trì hoãn tác dụng của thuốc, gã tựa hồ chỉ có thể chính mình động thủ.

Nhâm Bằng Phi run rẩy định vươn tay ra, khi mắt thấy sắp đụng tới, một cánh tay lạnh như băng bỗng nắm chặt lấy tay gã, Nhâm Bằng Phi giật mình quay đầu lại, liền thấy, chính là cái người vốn ở dưới nước kia! Y khi nào đã nổi lên? Gã vẫn canh ở bờ sông, căn bản không thấy mặt nước động tĩnh gì cả!

Ngay sau đó, Nhâm Bằng Phi bị người này lôi xuống nước, toàn bộ thân thể cực nóng được nước sông lạnh như băng nuốt hết, trong nháy mắt, Nhâm Bằng Phi mệt mỏi muốn cứ như vậy chìm vào trong nước, không bao giờ rời khỏi. Chính là điều trời an bài luôn đi ngược lại với mong muốn của con người, người đem gã thả xuống cũng nhảy xuống nước kéo gã trở lại lên tảng đá trên bờ biển.

Nhâm Bằng Phi nằm trên tảng đá ho khan, ngăn chặn ngựa quen đường cũ sợ người kia lại tách hai chân của gã, gã vội vàng sờ đến khe hở trên mông. Ngay sau đó, một cái cứng rắn nóng như than đỏ hồng đang đốt liền vọt đi vào.

"Ách…" Cảm giác xé rách hướng thẳng tới ót, Nhâm Bằng Phi đau đến nỗi thân thể không ngừng run rẩy. Gã muốn y dừng lại, càng muốn đem người kia đẩy ra, nhưng động tác của người này cực kỳ bá đạo lại dã man, thân thể như tường đồng vách sắt, làm cho Nhâm Bằng Phi thật sự không thể làm gì, chỉ có thể cắn răng chịu đựng, thật sự không thể chịu nổi liền tê dại cả người.

Xé mở hạ thân côn thịt chôn sâu, một lần lại một lần đỉnh kêu ồ ồ, đánh thẳng khiến Nhâm Bằng Phi đầu choáng váng hoa mắt, ngay tại trên tảng đá thô ráp không ngừng cọ xát, làn da trên lưng bị thương đến chảy máu, cùng hạ thân tê đau giao tạp, thật sự làm cho người ta khó có thể chịu được.

Nhâm Bằng Phi nhịn không được đau kêu lên một tiếng, người áp ở trên người đột nhiên dừng lại, Nhâm Bằng Phi lại kêu đau một tiếng nữa, vẻ mặt vặn vẹo, sau đó, người này kéo Nhâm Bằng Phi làm cho gã tựa hẳn vào người mình, tay sờ soạng chỗ bị thương của gã một chút, liền ôm lấy Nhâm Bằng Phi đổi chỗ, ở giữa, hung khí làm điều ác vẫn chôn chặt trong cơ thể gã không đi ra.

Rất nhanh, Nhâm Bằng Phi được đặt trên mặt cỏ thanh lương, nhưng lần này cử chỉ săn sóc của nam nhân làm cho gã không khỏi động chút tâm, nằm trên mặt đất không lâu, Nhâm Bằng Phi cố ý lại kêu đau một tiếng, gã suy nghĩ, nam nhân có thể hay không vì không biết làm thế nào mà buông tha cho gã.

Lần này, dã nhân xác thực có chút ngẩn ngơ, nhưng cũng không lâu lắm, y rút ra phân thân, đem Nhâm Bằng Phi quay lưng lại với mình, tách hai chân gã ra, từ phía sau tiến vào————

Dưới thân thô lỗ không có tiết chế luật động liền truyền đến, Nhâm Bằng Phi nắm chặt cỏ trong tay hung hăng đập vài cái, ai nói y ngốc nghếch gã giết chết người đó!

Không có thời gian để mà kêu than lần này có thể dã nhân đã nuốt hết một lọ xuân dược, bao nhiêu nước lạnh cũng không làm mất đi nhiệt độ, vô lực ngăn cản, rất nhanh Nhâm Bằng Phi chỉ có thể phát tiết ý

niệm ở trong đầu, không chỉ toàn thân nóng như đang ngâm mình trong nồi nước đang sôi, mà ngay cả ánh mắt cũng tản nhiệt ra ngoài mà rơi lệ.

Cái kia làm đau hạ thân theo thân thể không ngừng đong đưa, không ngừng trên cỏ lạnh mà cọ xát, căn bản chưa nói tới kỹ xảo gì, nhưng chỉ cọ như vậy, đều có thể làm cho thân thể đang nóng lên thoải mái run rẩy một trận.

Thuốc này, quả thực lợi hại……..

Cố gắng mở to mắt, tầm mắt bị hơi sương che lấp căn bản không nhìn rõ từ một trượng bên ngoài, từ trong cổ họng thở ra một hơi, cực nóng có thể khiến thân xác tổn thương. Ăn hết một lọ thuốc liền mãnh liệt như vậy, là như thế nào tạo ra tình cảnh này? Nhâm Bằng Phi không thể nghĩ ra, nhưng có thể khắc sâu, bởi vì người bị lôi ra để phát tiết dược hiệu chính là bản thân gã.

Người đặt bên trên cùng người ở dưới nhiệt độ cơ thể đều nóng bỏng, cùng giao hòa nhiệt độ cơ thể cho nhau, tựa hồ có thể đem núi băng tan chảy, mười ngón tay dùng sức sờ vào làn da thịt bên trong của gã, va chạm hạ thân một lần nữa khiến gã đau đến mắt nổ đom đóm.

Sẽ chết đi…

Nhâm Bằng Phi cực lực nâng thắt lưng, gian nan đem bàn tay nhập hạ thân, xoa xoa cái nơi trướng đau không ngừng làm đau thân trên. Dã nhân chỉ lo phát tiết bản thân, đâu có nghĩ tới gã, vì có thể dễ chịu một chút, cũng chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Dược hiệu thực mạnh, Nhâm Bằng Phi chẳng qua chỉ tại trên người loát động vài cái, thân thể liền run rẩy, một cỗ dịch trắng chính là nhiệt dịch liền chiếu vào trên cỏ. Nhưng cũng chỉ được một lát thư thái thôi, còn chưa đợi gã ho một tiếng, hạ thân lại run rẩy mà đứng thẳng. Nhâm Bằng Phi khóc không ra nước mắt, có loại tự làm bậy thì không thể nào sống được, nhưng cũng chỉ có thể lại vươn tay đi, nhưng lần này, một cách tay gầy khác lại nhanh hơn chụp lên đi, ngây ngốc lại cẩn thận mà sờ lên trên. Nhâm Bằng Phi hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh liền mất hồn đắm chìm trong bể dục vô cùng vô tận, mặc cho người định đoạt.

Cũng không biết mình rốt cuộc đi ra bao nhiêu lần, càng về sau, hư thoát làm Nhâm Bằng Phi nghĩ mình có lẽ cũng sắp chết đến nơi rồi. Bầu trời ban ngày cũng dần tối đen, cứ quỳ nằm úp sấp đến ngồi xếp rồi đến nằm nghiêng, có thể sử dụng những tư thế căn bản đều đã dùng qua, *** mỹ như thế, cũng vì thế mà có tình trạng kiệt sức.

Không biết là lần thứ mấy thấm mệt mà cứ hôn mê rồi lại tỉnh lại, dã nhân kia không biết là thể loại gì mà không biết mệt mỏi cứ ở bên cạnh gã mà ngủ vù vù, lại cũng chỉ là vội vàng liếc mắt một cái, Nhâm Bằng Phi liếc mắt một cái rồi cũng nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Cái tiếng lạch cạnh vang lên bên cạnh thực phiền toái nha, Nhâm Bằng Phi đang hôm mê cũng không thể không tỉnh lại, mở to mắt hướng bên người vừa thấy, đúng là một con cá to vừa thô vừa nặng ở bên cạnh! Nhâm Bằng Phi chống thân thể đau nhức cố gắng ngồi dậy nhìn thật kỹ, không chỉ có một con cá lớn này, tại chỗ xung quanh gã ngủ có chứa rất nhiều các thứ gì đó khó mà nói hết.

Có cá, có vỏ sò, có con thỏ, còn có chim trĩ, có cả đống thực vật lúc trước gã đã nếm qua cũng không biết là bao nhiêu, có những quả trái cây đỏ tươi, còn không biết lấy ở chỗ nào ra, cùng loại với cam giá và hành khối…

Nhâm Bằng Phi trố mắt nhìn một đống đồ vật này nọ xung quanh gã, sau một lúc lâu không phản ứng. Dã nhân vừa không biết đi đâu đã trở lại, Nhâm Bằng Phi nghe tiếng liền quay đầu lại, chỉ thấy y cầm một đống khoai lang thật cẩn thận đặt ở bên cạnh gã, biết gã đang nhìn mình, liền ngẩng đầu ha hả cười, một hàm răng trắng khiến người ta hoa mắt, cười xong, vỗ vỗ mông, đứng dậy lại chạy mất dạng.

Tuy y dừng lại không có lâu, nhưng Nhâm Bằng Phi lại rất nhanh mắt thấy trên người y có không ít vết thương, ở đầu ngón tay của hai bàn tay đều nhè nhẹ chảy máu.

Nhâm Bằng Phi trầm mặc một trận, nhặt lên vài thứ y vừa lượm về, lại cầm củ khoai lang của dã nhân đi đến hồ sâu rửa sạch, ăn được vài miếng, thân thể trống rỗng mới khôi phục một chút khí lực. Nhâm Bằng Phi vừa giơ cánh tay lên, thấy cái nốt hồng ấn kia vẫn còn tại đó, không phai đi chút nào, ở trong cơ thể ngưng kết thành một khối, hồng đến chói mắt.

Buông cánh tay xuống Nhâm Bằng Phi lộ ra một chút mê mang. Gã nhớ rõ Quỷ bà bà có nói qua với gã, dù sao cũng là nam tử, cấu tạo thân thể so với nữ nhân vốn không giống nhau, cho dù có thể thay đổi đi, nghịch thiên mà đi thì xác suất có thai vẫn là rất thấp so với nữ nhân.

Nhâm Bằng Phi lại cầm lấy vài củ khoai lang đem ra rửa tiếp, sau khi rửa xong sạch sẽ, mới phát hiện cái này căn bản không phải khoai lang, da trắng noãn như tuyết, dùng sức lau sạch đi thì thấy, bên trong cư nhiên như một loại bạch ngọc hơi hơi trong suốt, chất lỏng sung túc, Nhâm Bằng Phi dùng ngón tay không ngừng thảng trên mặt đất, một mùi thơm ngát trên không trung liền tràn ngập. Nhâm Bằng Phi nhịn không được liền cắn một miếng, nhất thời yêu luôn loại hương vị này.

Thế gian cư nhiên lại có loại thực vật có thể khiến thân thể chính mình mang cảm giác mát rượi, ăn một miếng mà thanh lương đi xuống tận xương, toàn bộ thân thể giống như được rửa qua, sự trầm trọng cùng nôn nóng nhất thời không còn tồn tại nữa, trước mắt một mảnh sáng trưng, đầu óc cũng rõ ràng.

Sơn cốc này, rốt cuộc là nơi nào đây?

Nhâm Bằng Phi nhịn không được lại nhìn xung quanh cái sơn cốc kỳ dị này.

Cũng bởi vì thử qua hai lần đều ngoài dự đoán, Nhâm Bằng Phi liền ăn sạch thứ thực vật kỳ lạ cầm trong tay, sau đó đi trở về chỗ cũ, trừ bỏ vật còn sống, đem toàn bộ thực vật dã nhân đem về ăn một miếng.

Một quả đỏ au vị toan, một loại cam giá rẽ cây ngoài ý muốn lại nhuyễn nhu, đúng chất trên núi, nhưng ăn hết đến đâu thì thân thể lại được dưỡng thương rất hiệu quả, đợi cho sau khi Nhâm Bằng Phi ăn hết, khí lực đã khôi phục bảy tám phần.

Nhâm Bằng Phi nghĩ thầm, rằng, dã nhân kia thân thủ nhanh nhẹn như thế khí lực to lớn như thế, liệu có phải vì thường xuyên ăn những đồ hiếm quý này nọ mà tạo thành? Nếu như là vậy, y rốt cuộc đã ở trong này bao lâu, và tại sao lại ở trong này?

Đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Nhâm Bằng Phi mới nghĩ như vậy, không biết dã nhân đào ở đâu ra lại khiêng một con mãng xà lớn trở lại!

Nhâm Bằng Phi thật sự bị hoảng sợ, một con rắn lớn như vậy, người này chỉ bằng tay không như thế nào bắt được?

Chờ dã nhân đến gần, Nhâm Bằng Phi mới nhìn thấy trên cách tay cùng đùi y có rất nhiều vết thương bị rắn cắn, một vết thương rất nặng còn đang không ngừng chảy máu, nhưng y thấy Nhâm Bằng Phi chẳng mấy khi đem mấy thứ trên mặt đất để ăn, sau khi hất con đại xà trên lưng xuống, lại xoay người định rời khỏi.

"Ngươi đứng lại!" Tay chân nhanh hơn đầu óc, tại khi y chuẩn bị đi, Nhâm Bằng Phi liền kéo tóc dài của y.

Dã nhân bị đau liền quay đầu lại, hoang mang nhìn về phía gã.

"Ta đã no rồi, ngươi không cần lại đi tìm đồ ăn nữa." Nói xong, Nhâm Bằng Phi chỉ vào vết thương trên người y lại nói, "Ngươi nếu không nghĩ biện pháp cầm máu, sẽ xảy ra chuyện đó."

Dã nhân theo tầm mắt của gã liếc mắt một cái, nhất thời lĩnh ngộ, y ngốc nghếch hề hề lộ ra một hàm răng trắng, ngẩng đầu hướng Nhâm Bằng Phi ý bảo không sao, sau đó đem lưỡi liếm vết thương, tạm thời đem máu dừng lại.

Nhâm Bằng Phi lại nhíu mi nhìn y: "Như vậy sao được, nước bọt của ngươi cũng không phải linh đan diệu dược." Dứt lời, dạo qua một vòng trên mặt đất, cầm lấy tiểu phì trùng thực vật gã đã rửa đưa cho y, "Ngươi ăn cái này." Nhâm Bằng Phi cảm thấy được này đồ vật này nọ có lẽ có tác dụng khép lại miệng vết thương rất hiệu quả, sau khi gã nếm qua một lần, hạ thân gã —— ách, chính là chỗ kia bị thương nứt ra thì lành lại nhanh chóng.

Dã nhân nhìn thực vật đã được Nhâm Bằng Phi rửa sạch, trước mắt sáng ngời, lập tức nắm lên mà ăn hết, sau khi ăn xong lại chớp chớp ánh mắt nhìn Nhâm Bằng Phi, Nhâm Bằng Phi đơn giản lấy toàn bộ đưa tới trước mặt y, nhìn y lang thôn hổ yết một hơi ăn sạch.

Nhâm Bằng Phi không thừa nhận chính mình quan tâm dã nhân này, gã chính là cho rằng, nếu y cứ như vậy chết đi, đối với mình cũng rất không có lợi mà thôi.

Không biết là thực vật này quả thực có hiệu quả, hay là thể chất dã nhân này khác người thường, bất quá qua một lát, vết thương trên toàn thân y không ngờ cũng dần dần khép miệng lại. Nhâm Bằng Phi âm thầm ngạc nhiên, ngồi dưới đất đánh giá y.

Chỉ thấy y dùng tảng đá đầy ma mãnh ở trên thân con mãng xà mà đánh ra một lỗ máu, sau khi máu chảy ra liền chạy nhanh đưa tới trước mặt Nhâm Bằng Phi ý bảo gã uống, Nhâm Bằng Phi thanh nghiêm mặt kiên quyết cự tuyệt, dã nhân một chút thất vọng, không lãng phí mà đem xà huyết toàn bộ hút vào trong bụng mình, có lẽ đối với y mà nói cái này xem như một loại mỹ vị, hút khô xong xà huyết y còn liếm ngón tay, giống tiểu đồng cực tham ăn ăn vụng, nhưng một thân vết máu, nhìn Nhâm Bằng Phi cách đó không xa một trận ác hàn.

Hút khô xà huyết, dã nhân lại hướng Nhâm Bằng Phi nhìn một thân làm người ta khó có thể tin cậy, hai tay lập tức mở miệng rắn, ngưng khí dùng sức một chút, giống như phụ nhân tại trên lưng tiễn khai một đạo lỗ hổng lại dùng lực chia thành hai nửa như vậy đem thân rắn một phân thành hai, Nhâm Bằng Phi kinh ngạc đến cực điểm, chỉ bất quá gã giỏi đem biểu tình giấu trong lòng, bề ngoài xem ra vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

Thân rắn tách ra, dã nhân thuần thục lấy ra trứng chim lớn nhỏ như bảo bối mà đặt một chỗ, đem da xà làm sạch một lượt, thịt xà vòng thành một đoàn dùng cỏ kết thành một dây thừng trói rất tốt, đem đến một chỗ hong gió. Xử lý xong xà này, dã nhân đi đến bờ sông đem mặt, đầu, thân mình cùng chòm râu dính máu rửa hết, sau đó đi trở về, cẩn thận nâng lên một túm lá cây gói mật rắn, ngồi vào bên cạnh Nhâm Bằng Phi, giống như bảo bối đưa cho gã, vẻ mặt lấy lòng.

Nhìn đảm xà xanh trước mắt, lần này Nhâm Bằng Phi không có vẻ mặt ghét bỏ cự tuyệt, ngược lại có chút chần chờ lẳng lặng chăm chú nhìn. Mọi người đều biết đảm xà là một bảo bối dưỡng thân tụ khí, nói dùng đảm xà còn hơn trăm năm dùng linh đan diệu dược, người bình thường ăn hết sẽ kéo dài tuổi thọ, nếu người tập võ ăn vào, tuy nói không thể lập tức gia tăng mấy chục năm công lực, nhưng đối tập võ đã có chút ít hiệu quả rồi. Nhâm Bằng Phi là người tập võ, nhìn một thứ có thể cho chính mình có lại không ít khí lực cùng thời gian tập võ là bảo bối đưa đến trước mắt còn do dự, cũng đủ chứng minh Nhâm Đại Thành chủ định lực không có sai.

Nhâm Bằng Phi đối với xà không phải là không có nghiên cứu, nhưng xà bị dã nhân một phân thành hai nói là mãng xà nhan sắc tựa hồ lại có điểm diễm lệ, nhưng trên đầu xà cũng không đơn giản, nhan sắc tiên diễm của xà cơ bản đều do thân hàm kịch độc, nhưng người này một thân man rợ bị rắn cắn còn hữu lực như vậy thật sự không giống như trúng độc, cho nên Nhâm Bằng Phi hoài nghi không phải xà độc, nhưng mặc kệ là xà gì, có thể dài đến tám khẩu thô, dài hơn ba trượng, cho dù không có thành tinh, khẳng định cũng phải được thời gian trăm năm.

Đối với một thứ dưỡng dược xà đảm chừng trăm năm như vậy, tập võ nhiều năm như Nhâm Bằng Phi nói không động tâm là giả, cho nên gã do dự, gã chần chờ. Mà gã sở dĩ do dự chần chờ, nguyên nhân lớn nhất chính là, xà đảm này liệu có thể sinh không.

Đối một người không có tâm nguyện gì mà nói, ăn cơm là vì sống sót, ăn mỹ vị gì đó là vì thứ xa vời mà thôi, mà đối Nhâm Bằng Phi một người không có tâm nguyện gì lớn, cho tới bây giờ chưa ăn qua thịt tươi, cho dù hy vọng được chút hiệu quả cho việc tập võ như thế nào, làm cho gã nuốt xà đảm, thật đúng là vấn đề khó có thể lựa chọn.

Bởi vì Nhâm Bằng Phi lần này không phải kiên quyết cự tuyệt, mà là thoạt nhìn tương đối bình tĩnh nhìn chăm chú xà đảm, người bên cạnh gã trước mắt sáng ngời, xà đảm cầm trong tay càng đưa lại gần hơn, thậm chí có thể làm cho người nhìn chằm chằm nó dễ dàng ngửi được mùi tanh, vì thế, Nhâm Bằng Phi hơi hơi túc khởi mi.

Nhưng cuối cùng, Nhâm Bằng Phi phút chốc cầm lấy xà đảm để vào trong miệng, xà đảm quá lớn, gã không thể không cắn ra để nuốt vào, mùi vị tràn ngập miệng trong nháy mắt, vị cay đắng thiếu chút nữa làm cho Nhâm Bằng Phi đem cái đó trong miệng toàn bộ nhổ ra, cũng may nhanh chóng lấy tay che miệng lại, mới dám nuốt vào. Mật cùng túi mật nuốt vào trong bụng không lâu, miệng đang cay đắng trở thành nhạt, thả

tay xuống, cảm thấy một cỗ hương khí khó có thể nói ra, không chỉ có như thế, mỗi một chỗ mật chảy qua, toàn bộ trong cơ thể đều đã hơi hơi nóng lên.

Vận công cũng làm cho chân khí trong thân thể vùng trung du chạy mà có loại cảm giác này, Nhâm Bằng Phi tâm đang đè nén lại thẳng ra, áp lực trong lòng trở nên vui sướng.

Sở dĩ liều lĩnh ăn xà đảm, chính là muốn khôi phục công lực, chỉ cần khôi phục công lực cho dù Quỷ bà bà kia khởi không đến tác dụng gì, cùng dã nhân kết hợp, ít nhất có thể chiếm được ưu thế, nếu bằng không vẫn bị vây yếu thế, thật sự có tổn hại đến sự tin tưởng của Nhâm Đại Thành chủ.

Dã nhân thể chất tuy là tốt, lại rõ ràng không có nửa điểm võ công; mà Nhâm Bằng Phi cũng là thân kinh bách chiến đứng đầu một Thành, cho dù khí lực không kịp y, chiến thuật cùng kỹ thuật phải hơn hẳn, hết thảy có thể đem y đi xuống.

Nhưng rất nhanh, Nhâm Bằng Phi lâm vào trạng thái thất vọng, rất nhanh liền phát hiện trong cơ thể gã không có nửa điểm khí lực, giống như đá chìm biển rộng không có tung tích, thử vận khí, thân thể vẫn là rỗng tuếch, nội lực gần ba mươi năm lại cứ như vậy không có?

Nhâm Bằng Phi một chút vô lực ngồi dưới đất, dã nhân bên cạnh ngồi vào sau lưng của gã tay bắt đầu sờ từ lưng lên vai gã mà gã không để ý tới, càng không biết y đã ôm lấy người gã nghiêng mặt si ngốc nhìn gã.

Biết được khôi phục nội công là vô vọng, kế sách đầy bụng nháy mắt thành vô dụng, Nhâm Bằng Phi tiêu cực không ít, đối với tình cảnh hiện giờ ngược lại càng không nhìn tới.

Dù sao, cưỡng gian một lần thì cưỡng gian, cưỡng gian hai lần vẫn là cưỡng gian, còn không bằng thống khoái cùng hưởng thụ như thế nào?

Đương nhiên, Nhâm Đại Thành chủ khẳng định không nghĩ như vậy, một điểm áy náy cũng không là gì. Nói ngắn lại, hiện tại Nhâm Bằng Phi thể xác và tinh thần không hề chống lại hành vi hoan ái cùng dã nhân, tâm cứ việc xúc động kháng cự, nhưng thân thể đã bắt đầu khuất tùng, vì ở trong quá trình dễ chịu một ít, Nhâm Bằng Phi chủ động đón ý nói hùa, thậm chí còn dạy dã nhân thô lỗ này không ít kỹ xảo trong việc này.

Người này lại một lần nữa bày ra sự thông minh tuyệt đỉnh của y, hơi thông một chút liền suy một ra ba, sau một hai lần, thường thường đem Nhâm Bằng Phi gây sức ép chỉ có thể ngửa đầu thở dốc mà thôi.

Mỗi một lần sau khi làm xong, Nhâm Bằng Phi đều xem cách tay phải của mình, nhưng mỗi một lần, trong ánh mắt sáng rọi của gã đều ảm đạm không ít. Từ ngày vào đáy Cốc này, Nhâm Bằng Phi vẽ một cái gạch trên thạch bích trước mắt, bất tri bất giác, con gạch viết trên đó cũng năm chữ rồi, nói cách khác, gã ở đáy Cốc này đã hai mươi lăm ngày rồi.

Không có gì để làm giống như mỗi ngày ở bên ngoài, kỳ thật, cuộc sống tại đáy Cốc này khiến Nhâm Bằng Phi như cảm thấy mình đã ba mươi tuổi rồi, mỗi ngày đều quá nhàn rỗi. Không cần viết chữ tập võ, không cần cùng đủ loại người chu toàn, không cần xử lý nhiều chuyện vĩnh viễn không hết. Ở trong này, mặc dù không có nhật nguyệt làm bạn, nhưng ngẩng đầu có thể thấy được sương mờ ảo không tiêu tan, cúi đầu là bờ sông lặng yên không gợn sóng trong suốt, gió lạnh nhè nhẹ, thường thường khi đói thì sẽ được ăn một thứ khiến thân thể trong veo, kì thực cũng khiến cái miệng nhỏ nhắn đỡ thèm, ưu tai du tai, cái gọi là tự tại thần tiên cũng chính là chỗ này đi.

Đương nhiên, rất lâu, cũng là đột nhiên xuất hiện một sủng vật đầy lông lá bù xù vây xoay quanh gã mọi cách lấy lòng thật sự có thể giết chết phong cảnh.

Đương nhiên người đang cố gắng quên đi thế tục phàm trần thích ý hưởng thụ tự do tự tại khi đột nhiên bị đánh nhiễu bừng tỉnh đều là không thoải mái, Nhâm Bằng Phi cũng không ngoại lệ, trên tổng thể, Nhâm Bằng Phi có rất nhiều thời điểm không thoải mái.

Khi không thoải mái, gã có sủng vật hình người cũng không có chuyện gì, toàn bộ trước mắt liền xuất hiện một con ruồi nhặng luôn bâu xung quanh cũng cố nén ý niệm trong đầu muốn một chưởng đập chết con ruồi bọ này, trên thực tế, gã cũng không chụp nổi, nhiều lắm là tự khiến mình ngứa ngáy.

Mà một lần khi tâm tình tốt, gã dạy dã nhân nói chuyện. Đúng vậy, dạy nói chuyện. Nhâm Bằng Phi từng trong lúc vô ý phát hiện, dã nhân kỳ thật cũng không phải người câm, y chỉ là không biết nói. Mà khi dã nhân nói ra người đầu tiên nghe được, thanh âm thô ách làm cho Nhâm Bằng Phi nhíu mày, nhưng dã nhân thông minh rất nhanh điều chỉnh tốt thanh âm của mình, dùng thanh âm khàn khàn nói ra câu Nhâm Bằng Phi dạy y, cũng là câu nói y nói ra lần đầu tiên trong cuộc đời: "Ta là đồ ngốc."

Nhâm Bằng Phi nhướng lông mi, mím môi, thật vất vả mới khiến mình không cười, cố gắng bày ra khuôn mặt tán dương: "Không sai, nói nhiều lần liền thuần thục."

Dã nhân cao hứng phấn chấn vây quanh Nhâm Bằng Phi đảo quanh, "Ta là đồ ngốc, ta là đồ ngốc…" Nói không ngừng. Nhâm Bằng Phi vẫn như cũ ngồi một chỗ mỉm cười nhìn y, nhìn như là người mẹ, giống như đang nhìn tiểu hài tử nhà mình bát nháo, kì thực sớm nghẹn cười đến mức thắt ruột.

Cùng ở với dã nhân này, đa phần đều là Nhâm Bằng Phi trêu đùa y là nhiều, không có biện pháp, ai bảo Nhâm Đại Thành chủ không thể không hạ mình, trong lòng không thoải mái đâu! Bản thân không thoải mái tự nhiên cũng không muốn thấy người khác thống khoái, ai bảo dã nhân này cả ngày không có lấy bộ dáng phiền muộn lúc nào cũng chỉ cười ngây ngô, xứng đáng khiến Nhâm Đại Thành chủ khi dễ.

Bất quá có một lúc Nhâm Đại Thành chủ không phải không thừa nhận, cùng dã nhân ở trong Cốc một thời gian dài, y chưa từng trải qua những lăn lộn trên đời, ánh mắt trong suốt làm cho Nhâm Bằng Phi tâm sinh hướng về, ngẫu nhiên đối với đôi mắt băng thanh không một chút tạp trần, Nhâm Bằng Phi cũng sẽ sinh ra một ít áy náy.

Nhâm Bằng Phi không phải người ngốc, mặc dù không đến một tháng ở chung, nhưng dã nhân này thái độ che chở của y hoàn toàn là chân tình. Không có nửa điểm giả dối, che giấu, muốn đối với gã tốt, liền toàn tâm toàn ý, muốn cùng gã hoan hảo, liền giống như bạch tuộc triền triền dính dính. Nhưng Nhâm Bằng Phi không rõ, người này rốt cuộc coi trọng gã ở điểm nào nhất, nan bất thành là một người ở trong Cốc này đợi lâu lắm, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một người liền mừng rỡ như điên không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa?

Nhưng bất kể như thế nào, người này đối với gã thiệt tình thực lòng thật là tốt, mà gã lợi dụng y như vậy, trong lòng luôn nghĩ rằng: Nên gật đầu đáp ứng, dĩ nhiên là nên đáp ứng y một chút.

Thân là người đứng đầu một Thành, danh tiếng trong thế gian cũng không sai, nhưng Nhâm Bằng Phi cũng không phải một người thuần túy thiện nhẫn, vì quyền lợi cùng thanh danh trong nhà, gã hạ độc thủ không ít, xử lý những người gia đình thiếu đạo đức một năm luôn luôn hai ba lần như vậy, nhưng gã luôn chú trọng đến thanh danh này của mình, loại chuyện có thể truyền ra đi khắp dân chúng chuyện gì cũng đều xử lý rất sạch sẽ, tuyệt không làm cho người ta biết gã mới là đầu sỏ gây nên, hơn nữa những người thường thường tiếp tế đã bị gã hạ thủ, làm cho những người này ngược lại cảm kích gã, có người thậm chí lập bài vị trường sinh cho gã.

Kỳ thật đây là cách sống chân chính của thế gian, nếu muốn sống tốt, không thể có chút đen, trong sáng sạch sẽ là điều rất khó. Thân là con cả Nhâm gia, mẫu thân mất sớm, phụ thân của gã đã sớm cho gã biết thế gian này thực rất tàn khốc, không phải ngược đãi gã, mà là muốn cho gã sống được càng lâu càng tốt. Mưa gió có người chịu trách nhiệm, chính mình thực hiện không được, những gì theo đuổi không được sẽ để lại hết cho người bọn họ yêu, Nhâm Trình Phi chính là được nuông chiều như vậy, luôn được che che chở chở, che khuất hết tầm mắt nhìn thế gian của nó, không muốn làm cho nó phải dính đến những chuyện bất đắc dĩ, không muốn làm cho nó trải qua những điều tàn khốc trong thế gian, liền như vậy vô ưu vô lự mà lớn lên.

Nhưng dù vậy, Nhâm Trình Phi vẫn lớn lên trong thế tục, ở sâu trong mắt nó, che giấu không ít tạp chất.

Nhâm Bằng Phi vẫn cho rằng, thế gian không có khả năng có người nào thực sự thuần túy, cho đến khi gặp người này, thấy được đôi mắt băng thanh này.

Cho nên, Nhâm Bằng Phi cảm thấy áy náy, tựa như gã là một phàm nhân xâm nhập tiên cảnh, giống như người trần mang theo bụi trần đến nơi không vướng chút ô uế này mà xoa vào đó chút bụi trần tạp niệm thế gian, sau đó vội vàng rời đi.

Nhưng Nhâm Bằng Phi áy náy cũng chỉ là giây lát mà thôi, dù sao đối với Nhâm Bằng Phi mà nói, dã nhân này chẳng qua là một người xa lạ, hơn nữa là một người rất ngốc cái gì cũng không hiểu. Vì cứu tính mạng đệ đệ, Nhâm Bằng Phi thậm chí có thể buông thân phận đứng đầu một Thành ủy thân nằm bên dưới một người nam nhân, hơn nữa nguyện ý thay đổi thể chất để mang thai, một chút áy náy như vậy, đã là cái gì.

Xem đi, đây là hai người lớn lên trong sự khác biệt của thế gian, một người rất phức tạp, một người rất thuần túy.

Từ trong suy nghĩ hoàn hồn, một đôi mắt mở to không giấu giếm lo lắng nhìn phía mình, Nhâm Bằng Phi ảm đạm cười. Dù diện mạo bị che dưới râu tóc, nhưng xem ánh mắt này liền đủ để biết, diện mạo của người này khẳng định không tầm thường, nếu tốn chút ít thời gian chăm sóc, sẽ là loại nào phong hoa? Nhưng như thế thì sao, ở trong này không ai thưởng thức.

"Ta đói bụng."

Rất nhanh người này hướng Nhâm Bằng Phi nhìn với ánh mắt sáng ngời, ở trong lòng y, tựa hồ Nhâm Bằng Phi chủ động cùng y nói chuyện chính là hướng y kỳ hảo.

Nhâm Bằng Phi quay đầu trên mặt đất tìm một vòng, cầm lấy một quả màu đỏ son, nói: "Ta muốn ăn cái này."

Dã nhân không nói hai lời, vỗ vỗ mông đứng lên tìm cho gã đồ ăn, lúc này đây Nhâm Bằng Phi cũng không biết bị trúng gió gì, giữ chặt tay y nói: "Ta cũng đi."

Ánh mắt dã nhân mừng rỡ rất nhanh không mở ra được, một hàm răng trắng lại lộ ra khiến người ta hoa mắt.

Trước kia Nhâm Bằng Phi chỉ để ý ăn, đây là lần đầu thấy quá trình dã nhân hái quả, loại hồng quả này cũng không phải đặc biệt ăn ngon, nhưng vị toan, có chút giải chán, cho nên Nhâm Bằng Phi mới có thể nói muốn ăn.

Nhâm Bằng Phi cũng không biết, rõ ràng đồ ăn đều là thực nhẹ, hoàn toàn là bất quá là thực vật hoang dại, như thế nào còn có thể cảm thấy được có chút buồn nôn, giống như là đang thấy dã nhân hút máu tươi vậy?

Nhâm Bằng Phi đứng ở dưới vách núi, nhìn dã nhân giống như con nhện, bám lấy chỗ lồi lên của vách núi mà trèo đến chỗ một cái cây, thân thủ liền rơi xuống bộ dạng như muốn hái quả. Nhâm Bằng Phi cúi xuống liền biết được, một ít tảng đá mảnh vụn ngẫu nhiên cũng sẽ theo đó mà rơi xuống, ngẩng đầu vừa thấy, động tác dã nhân mặc dù nhanh nhẹn, nhưng vách núi này cũng thực không ổn, ở trên đầu y lung lay sắp đổ, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống. Độ cao ba bốn trượng, nếu rơi xuống phỏng chừng sẽ không chết, nhưng khẳng định rất đau.

Dã nhân đã đi xuống phía dưới, một cước thải không, thực nhanh rơi xuống đến nơi, không xảy ra chuyện gì, trên người lại cọ ra không ít vết thương. Nhâm Bằng Phi biết, trước khi gã nhập Cốc, vết thương trên người của người này sẽ không nhiều như vậy. Nhưng sau khi y xuống dưới, tuyệt không cảm thấy giống như đang đau, đem một đống quả để ra trước mặt, toàn bộ đều thảy hết đến trước mặt Nhâm Bằng Phi.

Hôm nay, Nhâm Bằng Phi cũng không có ăn bao nhiêu, nhưng số quả còn lại để dã nhân ăn, ngược lại Nhâm Bằng Phi đánh chết cũng không ăn thịt tươi, vẫn là giống như vậy, mỗi lần ăn một miếng liền hướng Nhâm Bằng Phi ngây ngô cười một chút, khiến Nhâm Bằng Phi nhịn không được nhẹ giọng mắng y một câu ngu ngốc, lúc này y đã rất vui vẻ nói, ta là đồ ngốc ta là đồ ngốc…

Buổi tối, dã nhân lại cọ thân thể Nhâm Bằng Phi hướng gã cầu hoan, Nhâm Bằng Phi có chút bất đắc dĩ, nhưng không cự tuyệt, tại trong mắt của gã, loại hành vi này, là một hồi giao dịch, một loại trách nhiệm, tại vì trước khi xác nhận thụ thai, chỉ có thể không ngừng lặp lại.

Tối hôm đó, dã nhân như trước nhiệt tình như lửa, Nhâm Bằng Phi không hoàn toàn đắm chìm vào đó, luôn luôn là một cỗ siêu nhiên lãnh đạm, lại như thế nào phối hợp, khóe mắt đã có một tia kháng cự, thấy lạnh cả người, cho đến khi dưới khiêu khích của người ở trên người, bể dục hãm sâu không kềm chế được, gã mới chính thức buông ra.

Ngày thứ hai tỉnh lại, vẫn là tay chân mệt dã dời, dã nhân không có ở đây, khẳng định lại là chạy ra ngoài đi tìm đồ ăn. Nhâm Bằng Phi theo thói quen tính đưa cánh tay lên xem, lần này lại thật lâu cũng chưa buông xuống, hồng ấn kia, biến mất rồi, sau một lúc lâu, gã nhìn về phía thạch bích, chữ trên bức tranh, đã có bảy gạch rồi.

Ngày thứ ba mươi tám, ống trúc nhỏ đã được mở ra.

4. Chương 4

Biên tập: Min Ran

Beta: Nhược Lam

Ống trúc vừa mở ra, một tiểu trùng từ sâu trong ống bò ra rồi giương cánh bay đi, chỉ sau nháy mắt, liền biến mất khỏi tầm mắt Nhâm Bằng Phi. Còn gã, đứng thẳng tại chỗ, tim vô thức đập mạnh và loạn nhịp dõi theo hướng tiểu trùng vừa lao đi cực nhanh, mãi đến lúc dã nhân đã tìm được thực vật vô cùng kích động chạy vội tới trước mặt gã.

Lần này thứ dã nhân mang về cho Nhâm Bằng Phi chính là Chu quả mà ngày hôm qua gã đã chủ động yêu cầu muốn ăn, ngoài ra còn có vài đoạn rễ cây khá dài, vừa mềm vừa ngọt. Trên người dã nhân, không biết có bao nhiêu miệng vết thương, một số chỗ vẫn còn cỏ dại lẫn lộn. Thoạt nhìn bộ dạng của y chính là cực kỳ chật vật lại đáng thương, nhưng vẫn trước sau như một cười ngây ngô với Nhâm Bằng Phi.

Nhâm Bằng Phi nhìn đối phương thật lâu, cầm lấy một khối hồng quả bỏ vào trong miệng khẽ cắn một miếng, vị chua ngập tràn khoang miệng, chậm rãi nhai một lát, nhẹ nhàng nuốt xuống. Nhâm Bằng Phi tiếp tục nhìn dã nhân, đột nhiên mỉm cười, không hề có bất cứ sự gượng ép cùng cố ý nào, cũng không có nửa điểm ngụy trang cùng trêu tức, chỉ thuần túy nở một nụ cười.

Dã nhân ngây ngốc nhìn đến ngơ ngẩn, Nhâm Bằng Phi nhớ rõ lần đầu tiên hai người gặp mặt, y cũng có bộ dáng ngây ngốc cùng ngơ ngác ngồi bên bờ sông nhìn gã không chuyển mắt.

Nhâm Bằng Phi hiếm khi ăn uống ngon miệng như vậy, tất thảy thực vật dã nhân mang về gã liền ăn sạch trơn. Sau đó ngồi nhìn bộ dạng ngây ngốc của dã nhân, liếc gã một cái, cúi đầu cắn xé một miếng thịt sấy, lại liếc gã một cái, lần nữa cúi đầu cắn xé miếng thịt cầm trong tay.

Lần này Nhâm Bằng Phi không hề cảm thấy buồn bực, mà là vân đạm phong thanh mặc kệ dã nhân chăm chú nhìn gã. Cho dù đôi mắt chuyên chú trên người gã của y có bao nhiêu lưu luyến cùng si mê.

Sau khi ăn xong, trước khi dã nhân bổ nhào đến trước mặt gã, Nhâm Bằng Phi hạ tầm mắt, nói: "Hôm nay, ta sẽ dạy ngươi nói một thứ khác a."

Dã nhân nghe ra gã muốn dạy mình nói chuyện, lập tức dừng lại ngồi xếp bằng ngoan ngoãn, trợn to hai mắt, bộ dạng nghiêm túc đó của y thừa tiêu chuẩn để được gọi là một học sinh cầu học nhược khát. Nhâm Bằng Phi cũng có chút kỳ quái, không hiểu vì nguyên nhân gì mà người kia lại thích học nói chuyện như vậy. Phải đến một ngày nào đó thật lâu trong tương lai, đột nhiên tưởng niệm lại chuyện tình lúc này, khi đó hỏi ra mới biết được, y chính là khát vọng có thể cùng gã nói chuyện đến nhường nào.

Nói muốn dạy dã nhân nói cái gì đó, là do Nhâm Bằng Phi đột nhiên quyết định, chờ đến khi y ngồi trước mặt dùng nhãn thần kỳ vọng gắt gao nhìn, gã mới nhận ra bản thân căn bản chưa nghĩ đến muốn dạy người kia nói cái gì.

Phải nói cái gì đây?

Nhâm Bằng Phi nhìn phía mặt nước bằng phẳng như gương ở cách đó không xa, còn có tạp thảo bên bờ lay động theo làn gió. Sau một lúc thất thần, gã mới buồn bã chuyển tầm mắt, dừng ở người đối diện, nói: "Ta sẽ dạy ngươi một câu thơ!" – Cũng chính là câu mà lúc sinh thời, mẫu thân của gã thường xuyên ngâm.

“Đình hoa hương tín thượng thiển, tối ngọc lâu tiên noãn

Mộng giác xuân khâm, Giang Nam y cựu viễn.”1

Nguyên quán của mẫu thân Nhâm Bằng Phi là ở Giang Nam, sau khi gả cho phụ thân gã, đến lúc qua đời bà vẫn chưa có cơ hội trở lại đó. Rời xa quê hương đến nơi đất khách quê người, ngay cả bản thân đã có gia đình, nhưng Giang Nam vẫn là nơi mẫu thân gã không nguôi nhung nhớ.

Ngâm xong, Nhâm Bằng Phi vẫn còn lâm vào trầm tư, đợi đến lúc cảm thấy có gì khác thường ở bàn tay mới cúi đầu nhìn. Lọt vào tầm mắt đúng là tiểu trùng lúc nãy gã thả đi đang bò trên mu bàn tay gã, Nhâm Bằng Phi mới khẽ cử động, tiểu trùng đã cất cánh bay lên lượn vòng trước mặt gã, tựa hồ muốn dẫn gã đi.

Nhâm Bằng Phi trong lòng khẽ chùng xuống, không khỏi nhìn sang bên cạnh, lại phát hiện không biết tự khi nào, dã nhân đã sớm vô thanh vô thức té ngã trên mặt đất. Nhâm Bằng Phi lông mày khẽ nhíu, tiến lại đẩy y vài cái, nhưng người kia vẫn nằm im lìm như cũ. Vội lấy ngón tay đặt trước mũi dã nhân, một lát sau, tâm mới bình tĩnh lại.

Chính là, tại sao bỗng nhiên y lại hôn mê bất tỉnh? Cảm thấy nghi hoặc, Nhâm Bằng Phi mới dần để ý đến trong Cốc bất thường có cơn gió lạ mang theo một mùi hương nào đó.

Tiểu trùng vẫn tiếp tục bay vòng quanh trước mắt Nhâm Bằng Phi, gã do dự một lát, sau đó đứng lên đi theo. Đi đến dưới một vách đá, Nhâm Bằng Phi mới nhìn thấy thang mây thả từ trên đỉnh núi xuống đáy Cốc. Hơn một tháng chờ đợi dưới đáy Cốc, Nhâm Bằng Phi sớm đã có chút khẩn trương, không suy nghĩ nhiều, vịn vào thang mây, từ từ leo lên.

Sơn cốc thật sự rất sâu. Nhâm Bằng Phi không còn nội lực, trèo đến mức tứ chi không còn cảm giác, rốt cuộc cũng lên được tới đỉnh. Thứ đầu tiên lọt vào tầm mắt, chính là Quỷ bà bà một thân hắc y, đứng một chỗ lạnh lùng nhìn gã. Đợi gã dời khỏi miệng vực, ở bên rìa mệt mỏi nằm xuống há miệng thở dốc, Quỷ bà bà mới tiến tới dứt khoát vén tay áo Nhâm Bằng Phi lên, nâng cánh tay gã lên nhìn thật kỹ, lộ ra một nụ cười quỷ dị, sau đó mới đi qua thu hồi lại thang mây.

“Nghỉ ngơi đủ rồi thì đi theo ta!”

Quỷ bà bà nói còn chưa dứt lời, người đã đi được năm sáu bước, Nhâm Bằng Phi hít thêm một hơi thật sâu, cố gắng đứng lên theo sát phía sau lưng bà ta.

“Bà bà, đệ đệ của ta…”

“Ngày mai, ta sẽ ra tay chữa trị cho hắn.”

Nghe bà ta nói như vậy, trái tim liên tục căng thẳng của Nhâm Bằng Phi cuối cùng cũng được thả lỏng một chút.

“Làm phiền bà bà.”

Trong gió, Quỷ bà bà đi ở phía trước tựa hồ lạnh lùng cười một tiếng, nói “Ta sẽ không lập tức cứu khỏi cho hắn, mà là chậm rãi, chậm rãi chữa. Đủ ngày đủ tháng ngươi sinh ra hài tử, dâng lên cho ta, đó mới là ngày đệ đệ của ngươi hoàn toàn bình phục.”

Dưới chân Nhâm Bằng Phi đột nhiên lảo đảo một chút, sau ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Quỷ bà bà đi ở đằng trước. Gã chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ sinh hạ hài tử này, nguyên bản muốn chờ đến khi cổ độc trong người Nhâm Trình Phi được hóa giải, liền lập tức nghĩ ra biện pháp giải quyết hài tử ở trong bụng. Nhưng không ngờ, nói đạo cao một thước ma cao một trượng quả không sai, Quỷ bà bà đã sớm nghĩ đến chuyện đó, cũng an bài hoàn hảo hết thảy.

Hơi cúi xuống nhìn tiểu phúc2 vẫn còn bằng phẳng của chính mình, Nhâm Bằng Phi cười khổ, nếu chuyện gã đường đường là Thành chủ Độ Ách Thành, chân chính là nam tử lại mang sinh hài tử này mà truyền ra, chắc chắn sẽ nhận đủ lời nhạo báng của thiên hạ. Nhân ngôn đáng sợ, đến lúc đó, Độ Ách Thành sẽ chẳng còn chỗ đứng trên giang hồ nữa.

Trái lo phải nghĩ, phiền não đến đau đầu, cuối cùng Nhâm Bằng Phi cam chịu thầm nghĩ: Ngừng, dừng lại thôi… Đi từng bước tính từng bước, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Rốt cục quay trở lại dược phòng của Quỷ bà bà, đợi Nhâm Bằng Phi ngồi xuống an ổn, bà ta liền đưa tay bắt mạch cho gã. Ban đầu khóe môi bất động nhưng theo thời gian có chút nhếch lên, sau khi thu tay lại, bà ta liền cười to: "Không sai, không sai! Đúng là ngươi đã mang thai nửa tháng a!"

Quỷ bà bà cười đến hài lòng, Nhâm Bằng Phi lại cảm thấy khóe mắt liên tục co giật, thật vất vả mới nhẫn nại được nôn nóng trong lòng. Gã thử đưa ra yêu cầu muốn được đi gặp Nhâm Trình Phi một lần, Quỷ bà bà đã xua tay lắc đầu: "Hôm nay ngươi trước tiên nên hảo hảo nghỉ ngơi, mấy ngày nữa hẵng đi xem."

Nhâm Bằng Phi buông mi mắt nhìn xuống, cố giấu đi sầu lo cùng thất vọng.

Sau đó, Quỷ bà bà cầm một chén dược tới, ý bảo Nhâm Bằng Phi uống, gã yên lặng tiếp nhận, nhưng nhìn vào chén thuốc đen sì vẫn không nhịn được, nhíu mày lại. Quỷ bà bà liếc mắt một cái đã nhìn thấu được suy nghĩ của gã, cong khóe miệng, ác ý cười nói: "Yên tâm mà uống đi, đó là thuốc dưỡng thai."

Chén trên tay khẽ run, nước thuốc trong đó nhất thời lăn tăn gợn sóng, nhưng người lại không có ý kiến chối từ, bưng chén một hơi uống cạn.

Có lẽ trong thuốc có cho thêm thuốc an thần, uống xong không lâu, Nhâm Bằng Phi đã cảm thấy toàn thân mệt mỏi, vừa ngả đầu đã ngủ say. Cũng không biết bản thân đã ngủ trong bao lâu, cho đến khi trong cơn mê, bên tai thoáng nghe thấy một tiếng thét dài từ phương xa mơ hồ truyền đến. Cũng chẳng biết vì nguyên nhân gì mà trong lòng trầm xuống, buồn ngủ biến mất, mở to mắt ra nhìn, mới nhận ra đêm đã khuya, ánh trăng mờ ảo xuyên qua khe cửa chiếu vào trong phòng. Nhâm Bằng Phi từ trên giường ngồi dậy, nhìn xuyên qua cửa sổ chạm khắc trống không, chỉ trông thấy một thân ảnh nhỏ gầy đứng ở trong sân nhìn về phía trước, là Quỷ bà bà.

Nhâm Bằng Phi xuống giường, đẩy cửa mà ra đi hướng ra khoảng sân trồng đủ loại dược thảo, Quỷ bà bà cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói: "Ngươi cũng nghe được?"

Nhâm Bằng Phi ngừng lại, mới nhẹ giọng trả lời: "Đúng vậy."

Quỷ bà bà lại trầm mặc không hề mở miệng nói chuyện, tiếp tục đứng yên một chỗ khoảng chừng thêm nửa nén hương nữa. Khi không còn tiếng thét từ đằng xa vọng đến, bà ta mới xoay người lại đi về phía phòng, khi đi qua chỗ Nhâm Bằng Phi, gã nghe thấy Quỷ bà bà lạnh lùng nói một câu: "Tiểu tử kia tỉnh lại thực nhanh, còn tưởng rằng y phải ngủ một giấc hơn ba ngày ba đêm!"

Nhâm Bằng Phi đứng tại chỗ, cho đến khi thân ảnh Quỷ bà bà biến mất trong căn phòng tối đen, gã mới nghiêng người đi một đoạn, nhìn về phía rừng núi tối đen một mảnh.

Ngày thứ hai, đợi đến khi gã uống xong thuốc dưỡng thai do mình mang đến, Quỷ bà bà liền dẫn Nhâm Bằng Phi đến một gian phòng nho nhỏ khác. Gã vừa bước vào, đã trông thấy Nhâm Trình Phi tựa hồ đang ngủ say, nằm bình thản trên giường. Nhâm Bằng Phi lập tức quýnh lên, ba bước cũng chỉ mất có hai bước đã vội chạy tới bên giường, cầm tay đệ đệ, lại lấy tay kiểm tra hơi thở của hắn. Khi phát hiện ra hơi thở của đệ đệ mặc dù yếu ớt nhưng vững vàng, lúc này gã mới thoáng yên tâm, xem ra Quỷ bà bà thực sự đã giữ lời hứa.

Nhâm Bằng Phi quay đầu lại nhìn Quỷ bà bà đứng đằng sau, thấp giọng nói: "Bà bà, Bằng Phi đã tuân thủ lời hứa, chấp nhận hoài thai. Hiện tại, có thể vì Bằng Phi mà giúp đệ đệ ta giải cổ không?"

Quỷ bà bà lạnh lùng liếc gã một cái, chậm rãi xoay người lấy ra một số đồ vật này nọ, đầu tiên lấy ra một viên thuốc bỏ vào nước ấm đợi tan hết, để Nhâm Bằng Phi cho Nhâm Trình Phi uống. Đợi một lúc, lại lấy ra một tiểu đao đen sì, đặt một chậu gỗ bên cạnh giường, nâng tay trái Nhâm Trình Phi lên, lấy đao khía một đường lên bụng ngón tay giữa, để mặc máu đen không ngừng chảy vào trong chậu. Đến khi máu đen chảy chậm lại, liền lấy đao khía sâu thêm, đợi bà ta cắt đủ ba lần, Nhâm Bằng Phi sớm nhịn không được vươn tay cản lại: "Bà bà, người đang làm gì vậy?"

Quỷ bà bà liếc nhìn gã, cười lạnh nói "Làm sao, đau lòng cho đệ đệ ư? Chính là nếu không làm như vậy, lão thân đây cũng không có biện pháp cứu được hắn."

Nhâm Bằng Phi nghe vậy, lại liếc mắt nhìn đệ đệ sắc mặt tái nhợt, mới chậm rãi thu tay lại. Nhưng lần này, Quỷ bà bà trực tiếp nhét tay Nhâm Trình Phi vào tay gã, bảo: "Chính ngươi động thủ đi, bài trừ bằng hết máu đen trong người đệ đệ ngươi, đến khi nào thấy có thứ gì đó trăng trắng thì lập tức gọi ta."

Quỷ bà bà thật sự là biết lợi dụng chỗ đau của người khác. Biết rất rõ ràng Nhâm Bằng Phi yêu thương đệ đệ đến mức nào, ngược lại còn muốn gã tự mình động thủ.

Nhưng vì cứu mạng đệ đệ, Nhâm Bằng Phi chỉ do dự một chút, xong vẫn nhất nhất làm theo, mỗi khi máu đen chảy chậm lại, liền lấy tay nắn bóp. Chờ máu đen đem đáy chậu gỗ nhuộm thành một mảnh, động tác trên tay Nhâm Bằng Phi cũng càng có điểm do dự. Rốt cục thấy có một thứ gì đó trăng trắng theo máu đen chảy ra, rơi xuống chậu, trôi nổi trong hắc huyết.

"Bà bà!" – Vừa thấy được thứ này, Nhâm Bằng Phi lập tức quay đầu gọi người.

Quỷ bà bà nguyên bản chính mình ngồi một chỗ không biết đang thu xếp cái gì, vừa nghe thấy tiếng gọi liền đi đến nhìn xuống, sau đó lại xoay người lấy từ trong góc ra một cái nhíp và một cái đĩa nhỏ. Dùng nhíp gắp thứ trăng trắng giống hệt trứng côn trùng lên để cẩn thận vào trong cái đĩa.

"Bà bà, có thể cầm máu không?" – Nhâm Bằng Phi cúi đầu nhìn miệng vết thương trên tay đệ đệ, nhịn không được hỏi.

Tầm mắt Quỷ bà bà đảo một vòng đến chỗ ngăn tủ, cầm lấy một bình, vứt cho Nhâm Bằng Phi: "Dùng cái này cầm máu."

Nhâm Bằng Phi vội mở bình ra, rắc thuốc bột bên trong lên trên vết thương. Thuốc này vừa mới rắc lên, vết thương vốn bị khắc rất sâu nhanh chóng cầm máu. Thấy máu ngừng chảy, Nhâm Bằng Phi mới an tâm lại, sau đó mới nhìn về phía Quỷ bà bà đang ngồi bên cạnh bàn. Thấy bà ta đang rót một chút thuốc bột vào trong đĩa, Nhâm Bằng Phi nghĩ nghĩ, khẽ hỏi: "Bà bà, đó là cái gì?"

Quỷ bà bà cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Cổ trứng."

Nhâm Bằng Phi nhất thời không nghe ra: "Cái gì?"

"Chính là trứng của cổ trùng. Nó xuyên qua làn da rồi từ từ đi vào trong thân thể của đệ đệ ngươi. Không ngừng sinh sôi này nở bên trong cơ thể, hình thành một lượng lớn cổ trùng từ tận sâu bên trong thôn tính lục phủ ngũ tạng của hắn. Gặm rỉa cho đến khi thân thể của hắn lỗi lõm chẳng khác gì thân lão thụ bị các loại sâu mọt đục khoét. Bề ngoài thoạt nhìn thì không có việc gì, nhưng chỉ cần bóc vỏ cây ra, bên trong chính là thê thảm vô cùng. Kiểu chết này cực kỳ thống khổ, người hạ cổ khẳng định là có thâm thù đại hận gì với đệ đệ của ngươi."

Quỷ bà bà ngẩng đầu, u lãnh liếc nhìn Nhâm Bằng Phi một cái: "Đệ đệ của ngươi thoạt nhìn bất quá mới có hai mốt hai hai tuổi. Còn trẻ như thế, có thể làm chuyện gì khiến người khác oán hận? Có khi nào, là cừu nhân của ngươi làm ra không?"

Nhâm Bằng Phi không có bất cứ biện giải nào, mà chỉ nhìn khuôn mặt vẫn còn chưa hết nét ngây thơ của đệ đệ, sau một lúc lâu mới nói: "Bà bà, người chắc chắn có thể cứu được đệ ấy, đúng không?"

"Hừ!" – Quỷ bà bà bất dĩ vi nhiên, cười lạnh một tiếng.

Nhâm Bằng Phi xoay người đối mặt với Quỷ bà bà, chậm rãi quỳ xuống, đầu gối nặng nề va chạm xuống nền đất phát ra tiếng, thanh âm buồn bã: "Chỉ cần Quỷ bà bà có thể cứu được Trình Phi, người muốn Bằng Phi làm cái gì, Bằng Phi liền làm cái đó."

Quỷ bà bà nhìn Nhâm Bằng Phi, khóe môi khẽ cong, cười đến âm lãnh, một hồi không lên tiếng. Đợi đến khi bà ta cúi đầu, cổ trùng trong đĩa đã sớm hóa thành một bãi nước đặc.

Ngày kế tiếp, Quỷ bà bà liền biến Nhâm Bằng Phi thành một gã tạp dịch, bất cứ chuyện gì bẩn hay tốn sức đến toàn bộ giao cho gã làm, căn bản không hề bởi gã đang mang bầu mà có nửa điểm thương tiếc.

Nhâm Bằng Phi từ nhỏ đã không phải lo đến cơm ăn áo mặc, trong nhà còn có nha hoàn tôi tớ thành đàn, đâu chờ đến lượt gã động tay đến. Bất quá, bởi vì từ trước chưa từng làm qua nên chân tay có chút luống cuống, Nhâm Bằng Phi không có nửa điểm chần chờ hoặc là có nửa câu oán hận. Chỉ cần là việc Quỷ bà bà phân phó, gã đều nhất nhất làm theo.

Thấm thoát, đã ở Vạn Ác Cốc hơn một tháng, Nhâm Bằng Phi lo lắng chuyện trong Độ Ách Thành, liền hỏi Quỷ bà bà có thể hay không cho phép gã xuất Cốc một chuyến. Quỷ bà bà lạnh lùng liếc gã một cái,

quả quyết nói: "Không được!"

Không phải bà ta sợ Nhâm Bằng Phi một đi không trở lại hoặc là tìm cách giải quyết thai nhi trong bụng, mà là không thích vị đạo của ngoại nhân. Nhâm Bằng Phi cùng đệ đệ của gã có thể đợi ở trong Cốc đã là do Quỷ bà bà phá lệ khai ân, nếu là nam nhân khác tiến vào, sớm thành bón thúc3.

Nhâm Bằng Phi bất đắc dĩ, giảm xuống hỏi xem có thể thỉnh thoảng phiền Ách Cô vào Cốc đưa đồ gửi hộ thư, Quỷ bà bà "Hừ" một tiếng, lưu lại một câu "Tùy ngươi", liền xoay người rời đi.

Từ đó về sau, Nhâm Bằng Phi phải làm phiền tới Ách Cô giúp gã gửi thư, mà người từ ngoài Cốc cũng nhờ vả Ách Cô mang thư vào cho gã.

Nhâm Bằng Phi tới khi an bài thỏa đáng, gia chi thân tín cùng thuộc hạ năng lực quả không tồi, trong thời gian vừa qua, trong Độ Ách Thành cũng không phát sinh quá nhiều sự kiện. Thuộc hạ cũng chỉ hỏi khi nào thì gã có thể xuất Cốc, Nhâm Bằng Phi ảm đạm cười, chấp bút viết: Một năm sau.

Một tháng sau, trong một buổi hoàng hôn, Nhâm Bằng Phi đang ở trong sơn lâm đốn củi, lại nghe thấy một tiếng thét dài, hoa phá trường không. Là tiếng vang vọng phát ra từ trong sơn cốc, Nhâm Bằng Phi dưới tay vừa trượt, thiếu chút nữa đã đem tay của mình chém đứt, khi ngẩng đầu lên, thanh âm lại không ngừng vang lên.

Khi thanh âm lần thứ ba vang lên, trời cũng đã khuya. Nhâm Bằng Phi bởi vì thân thể không khỏe vẫn ngủ không được, sau khi thanh âm vang lên, rất nhanh liền xoay người ngồi dậy. Lần này cũng không phải chỉ xuất hiện một tiếng, mà là liên tiếp không ngừng mà vang lên, như là ai đó đang gào thét kêu to, thanh âm tuyệt vọng mà phẫn hận. Nhâm Bằng Phi ngồi trong đêm đen, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ước chừng đã qua nửa khắc4, vậy mà thanh âm gào thét đó chỉ có khàn đi mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại, từ ngoài cửa sổ chợt xuất hiện một bóng đen, Nhâm Bằng Phi trong lòng rùng mình, vội xuống giường ra khỏi phòng, nhìn chung quanh thì nhận ra bóng đen đó đã biến mất. Nhâm Bằng Phi đứng lặng ngoài phòng một lúc, sau đó nương theo ánh trăng nhàn nhạt dấn thân vào rừng sâu mịt mùng.

Chờ Nhâm Bằng Phi đến được sơn cốc cách đó không xa, thanh âm gào thét đã ngừng lại, thân ảnh khô gầy của Quỷ bà bà đang đưa lưng về phía gã, thuận theo chiều gió mà dốc một thứ gì đó xuống đáy Cốc.

"Cho ngươi nếm độc ách5, xem người làm thế nào để ầm ĩ nữa!"

Khi cái chai trống không, Quỷ bà bà vứt sang một bên, xoay người lại, lạnh lùng liếc Nhâm Bằng Phi một cái, đến gần gã, cười khẩy: "Làm sao, luyến tiếc cho nên đêm hôm khuya khoắt ra đây nhìn một cái?"

Nhâm Bằng Phi lắc đầu: "Ta chỉ là thấy kỳ quái!"

"Nga" – Quỷ bà bà ý vị thâm trường nghiêng đầu nhìn gã: "Ta còn tưởng là người bị thượng thành nghiện, luyến tiếc tình nhân phải chịu đựng đau khổ chứ!"

"Chịu khổ?" – Nhâm Bằng Phi lập tức nhớ đến đáy Cốc khắp nơi đều có kỳ trân dị bảo, còn có phong cảnh rậm rạp xanh tươi, cảm thấy dù có muốn cũng không thể nào chịu cực khổ. Thế nhưng, Quỷ bà bà rất nhanh đã nói một câu khiến gã bất ngờ.

"Hừ, bên dưới Cốc nơi nơi đều là độc vật, ngay cả không khí cũng đầy chất độc, người bình thường mà lọt xuống đó, chắc chắn chuốc lấy cái chết! Độc vật tại Vạn Ác Cốc của ta đều được lấy từ dưới đó lên rồi bồi dưỡng mà thành!" – Dứt lời, bà ta đi một vòng quanh Nhâm Bằng Phi, tiếp tục nói: "Ngươi sở dĩ không có việc gì, là do trước đó ta đã cho ngươi uống thuốc kháng độc, có thể tạm thời chống cự được độc vật ở đáy Cốc!"

Nhâm Bằng Phi sửng sốt, trơ mắt nhìn Quỷ bà bà đi xa, ngay khi thân ảnh bà ta sắp tiêu thất, bỗng dưng hô lớn: "Chính là nó không chết!"

Thân ảnh Quỷ bà bà một nửa đã chìm vào bóng đêm chợt dừng lại, tiếp đó, thanh âm khàn khàn của bà ta theo gió truyền đến: "Đúng vậy a! Ta đem nó bỏ lại đáy Cốc này là muốn nó chết! Chính là nó vẫn còn sống, vẫn còn sống…"

Nhâm Bằng Phi nhìn về phía sơn cốc, nguyệt sắc như sương, giờ phút này gã có thể tưởng tượng dưới đáy Cốc phong cảnh tươi đẹp ra sao, chỉ là khó mà mường tượng được tình cảnh hiện tại của người bên dưới. Đi về phía trước vài bước, dừng tại chỗ mà khi nãy Quỷ bà bà đứng, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy tối đen một mảnh, tiếng thét dài khàn khàn kia không còn vang lên nữa.

Nhâm Bằng Phi nhớ lại quãng thời gian bản thân ở dưới đáy Cốc, đã không ít lần phỏng đoán về thân phận của dã nhân, hoài nghi người kia vì nguyên nhân gì lại nơi đáy Cốc này. Chuyện đó cũng không hẳn là không có nửa điểm đầu mối, năm đó Tề Huyên sau khi hủy đi dung mạo đã biến mất không còn thân ảnh, gần mười lăm năm trôi qua, thế nhân mới dần dần biết đến có một người là Quỷ bà bà.

Vậy trong khoảng thời gian mười lăm năm đó, mọi người nếu ai biết chuyện đều phỏng đoán rằng nàng ta trong thời gian đó đã có thể có cơ duyên tao ngộ với cao nhân hoặc nắm giữ được bí kíp thất truyền nào đó, liên tục tu luyện, đến khi tài thành thì trở thành Quỷ bà bà độc y vô song, võ công bí hiểm.

Nhâm Bằng Phi lúc ấy cũng có suy nghĩ đó, nhưng sau khi cẩn thận ngẫm lại, cộng thêm việc sai người đi điều tra về tên nam tử phụ tình quên ơn kia, kết quả sự tình đã phát triển đến mức người khác khó mà tưởng tượng nổi.

Năm thứ lăm tính từ thời điểm Quỷ bà bà biến mất, tên nam nhân phụ tình bạc nghĩa kia trong một đêm say giấc đã bị một nhân vật thần bí nào đó cắt đi nam căn, đồng thời nhi tử duy nhất cũng biến mất trong màn đêm mịt mùng, từ đó về sau không còn bất cứ tin tức gì. Lúc hài tử bị bắt đi, nó cũng được sáu tuổi.

Bị phế đi chức năng của đấng trượng phụ, lại thêm chuyện đứa con độc nhất bị người ta bắt đi không rõ tăm tích, người như vậy chẳng khác gì lâm vào cảnh tuyệt tử tuyệt tôn. Kẻ đó về sau luôn luôn ở trong tình trạng thê thảm, chuyện tuyệt tự bị người khác tỏ tường, kẻ đó gương mặt tăm tối không ánh sáng gặm nhấm nỗi đau mất con, thê tử bởi vì nóng giận đã gói ghém hành lý bỏ về nhà ngoại, từ đó về sau ân đoạn nghĩa tuyệt; sinh ý của gia đình bởi vậy mà xuống dốc không phanh. Bất quá chỉ sau nửa năm có lẻ, gia sản lụn bại không còn một mảnh, ngay cả nhà cửa do ông bà tổ tiên để lại cũng phải bán đi, còn kẻ phụ tình kia, trong một đêm mùa đông, bởi vì say rượu quá độ mà cắm đầu xuống sông. Lúc được người dân phát hiện, người vì ngâm nước mà đã trở nên trương phồng.

Mẫu thân của hài tử bị mất tích chưa một phút giây từ bỏ việc tìm con, mặc kệ gia sản kiệt quệ, nàng ta vẫn bôn ba trong biển người mù mịt để tìm kiếm tin tức về hài nhi thất lạc, trải qua biết bao gian nan khốn khổ. Thời gian thoáng chốc đã qua hai mươi năm, thế nhưng từng tia hy vọng từ từ bị thay thế bởi tuyệt vọng.

Nếu nói đến tột cùng có ai đó mang mối hận sâu nặng muốn tên nam tử bạc tình phụ nghĩa kia tuyệt tử tuyệt tôn, Nhâm Bằng Phi nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Tề Huyên có khả năng lớn nhất. Về chuyện vì sao phải sau lăm năm nàng ta mới xuất hiện trả thù, thì có thể được lý giải là đến lúc đó nàng ta mới có đủ năng lực để báo thù.

Dưới đáy Cốc, diện mạo của dã nhân bị râu tóc dày rậm che giấu, không thể nhìn rõ gương mặt thật, chỉ có thể thông qua tay chân để phán đoán tuổi tác của y. Phỏng chừng cũng hơn hai mươi tuổi, lại thêm việc ru rú dưới đáy Cốc nhiều năm, chưa từng trải qua sương gió hay tiếp xúc với ánh mặt trời, làn da y mới có thể giống với thanh niên, tinh tế nhẵn bóng.

Bất quá tất thảy đều là ngờ vực vô căn cứ của Nhâm Bằng Phi, thế nhưng đêm nay sau khi nghe được câu nói của Quỷ bà bà, gã đã minh bạch suy đoán của bản thân phải đúng đến tám chín phần.

Quỷ bà bà muốn hài tử kia chết, nhưng không tự tay kết liễu, Nhâm Bằng Phi cho rằng dễ có mấy người làm được điều đó. Một khả năng là bên trong con người Quỷ bà bà vẫn còn tồn tại vài phần lương thiện, không thể hạ thủ. Khả năng khác là khi trông thấy hài tử kia, Quỷ bà bà không khỏi nhớ lại Thanh Thanh đáng thương, không đành lòng hạ thủ. Và khả năng cuối cùng chính là hài tử kia khi trưởng thành có dung mạo giống hệt tên nam tử phụ tình, đó chính là cái người ta gọi là yêu càng đậm hận càng sâu…

Không biết phải làm sao, Nhâm Bằng Phi nhíu mày liếc xuống phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, gã lại nghĩ: "Nếu thực sự Quỷ bà bà muốn tên phụ tình kia đoạn tử tuyệt tôn, vậy vì nguyên nhân gì lại muốn người khác thay y lưu lại cốt nhục? Không thể! Chẳng lẽ Quỷ bà bà căn bản là không muốn hài tử này sống sót?"

Nghĩ đến đó, Nhâm Bằng Phi một tay đặt lên bụng, ngẩng đầu nhìn bầu trời mịt mùng, lẳng lặng nhắm mắt lại.

Nếu thực sự như vậy, xem như giúp ta bớt lo nghĩ ra biện pháp sau này phải làm gì để xử lý hài tử này!

Bất kể có chuyện gì, Nhâm Bằng Phi ta khi vào chỉ mang có mình Nhâm Trình Phi, thì khi đi ra, cũng chỉ có một mình Trình Phi mà thôi!

...

Thời gian chầm chậm trôi, thân thể Nhâm Bằng Phi càng lúc càng khó chịu, vốn bình thường, cùng lắm chỉ cảm thấy buồn nôn mệt mỏi. Hiện tại, sớm nào gã cũng vì bản thân nôn thốc nôn tháo mà tỉnh táo lại, cho dù có đói bụng đến đầu choáng mắt hoa, nhưng bất kể là đưa vào miệng thứ gì, lập tức nôm ọe, ngay cả dịch chua trong dạ dày cũng trôi ra bằng sạch.

Không chỉ như vậy, thắt lưng của gã cũng đau đớn lợi hại, mỗi lần làm việc khom lưng xuống, Nhâm Bằng Phi cảm nhận được bản thân không thể đứng lên nổi. Đi được mấy bước, trước mắt lập tức biến thành màu đen, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, hiện tại cơ bản cứ đi ba bước lại dừng lại, bám vào đồ vật gì đó mà thở hổn hển.

Quỷ bà bà đem toàn bộ lưu vào đáy mắt, khinh miệt trong đó vì thế mà càng lúc càng đậm, hàng ngày đều bắt Nhâm Bằng Phi đến vườn giống rộng lớn nhổ cỏ, cuốc đất. Khi thấy Nhâm Bằng Phi toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh mềm nhũn ngã xuống đất bùn, thở dốc mong lấy lại sức thì bà ta chậm rãi đến gần, đá đá vào chân gã, ý bảo mau đứng lên làm việc, đừng chậm trễ canh giờ, còn có một đống việc chờ gã đi làm.

"Nhanh đứng lên đi, đừng có lề mề như vậy, việc ngày hôm nay thể nào ngươi cũng làm không xong!"

Nhâm Bằng Phi toàn thân vô lực, nhưng vẫn khẽ cắn môi ngồi dậy, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên mặt. Hiện tại y phục gã mặc trên người đều do Ách Cô từ bên ngoài mang vào, so với y phục đây quả thực một trời một vực, không thể so sánh, áo ngắn bằng sợ đay thô ráp, rõ ràng là trang phục dành cho nông dân. Thế nhưng so với y phục đã mặc đến rách nát của bản thân, thậm chí còn có mùi, Nhâm Bằng Phi tình nguyện làm nông dân.

Thở hổn hển một hơi, Nhâm Bằng Phi phủi phủi đất bùn bám trên người, đứng lên, thấy Quỷ bà bà xoay người muốn đi, gã hỏi: "Bà bà, ta bị làm sao vậy?" – Chưa từng ăn thịt heo cũng gặp qua heo đi trên đường, kỳ thật Nhâm Bằng Phi đã phần nào đoán được sự tình, nhưng thực tâm không muốn thừa nhận chuyện đó, gã cho rằng lỡ đâu vì nguyên nhân khác thì sao?

Quỷ bà bà dừng cước bộ, nghiêng người liếc gã, đột nhiên quỷ quyệt mỉm cười: "Đó là chuyện bình thường a! Mang thai ai cũng trải qua triệu chứng này thôi, ngươi còn được coi là khỏe mạnh đó! Có những nữ tử, vì tình trạng này mà mất nửa cái mạng, ngày ngày chỉ có thể nằm trên giường uống thuốc cầm hơi!"

Nhâm Bằng Phi một câu cũng không nói, Quỷ bà bà tựa hồ nổi lên hứng thú, quay lại đối diện với gã: "Làm sao? Nhanh như vậy đã chịu không nổi? Đừng quên ngươi là nam nhân, còn chuyện này, bất kể nữ tử nào cũng phải trải qua, lúc hoài thai, quãng thời gian đó phải trải qua bao nhiêu khổ cực so với ngươi hiện tại nhiều gấp trăm lần! Hừ, không chỉ như thế, còn phải chấp nhận chuyện nam nhân của mình ăn nằm với kẻ khác!"

Nhâm Bằng Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt khiến Quỷ bà bà xoay người, đi về phòng: "Đừng cho rằng ta đây sẽ thông cảm cho ngươi! Lũ nam nhân các ngươi chính là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ! Ngươi mau làm việc cho ta!"

Xoay người cầm lấy cái cuốc, kìm nén cơn váng ngất, Nhâm Bằng Phi cắn răng tiếp tục cuốc đất.

Quỷ bà bà nói rất đúng, nếu bản thân không tự nhận thức, căn bản không thể lý giải được chuyện đó lại gian khổ đến vậy. Ngày trước Nhâm Bàng Phi có quan niệm người mang thai chẳng phải chỉ mang trong bụng đứa nhỏ nhiều tháng mà thôi, sau khi sinh ra thì nghĩ vụ hoàn thành, chỉ là gã chưa bao giờ nghĩ đến quãng thời gian mang thai, thân thể của nữ tử bị tổn hại đến mức nào.

Lại nhớ đến Quỷ bà bà năm xưa hoài thai mà phải lặn lội đường xa, trên đường không biết đã phải trải qua những đau khổ gì, sau này lại bị người yêu phản bội, không nghĩ cũng biết cả thể xác và tinh thần bị đả

kích nặng nề đến thế nào, chịu bao nhiêu thống khổ?

Bởi vậy bà ta muốn trả thù, không chỉ khiến tên phụ lòng kia đoạn tử tuyệt tôn, mà còn muốn tất cả nam nhân trong thiên hạ phải chịu đựng sự tra tấn này.

Nhâm Bằng Phi trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh tuôn ra như suối, gã đơn giản lau bằng vạt áo. Nhớ lại lời Quỷ bà bà hỏi gã đã từng phụ nữ tử nào chưa, hiện tại cẩn thận ngẫm nghĩ lại, Nhâm Bằng Phi không khỏi hoài niệm đến đôi mắt ba quang liễm diễm, sâu thẳm như thu thủy nhưng không che giấu được quang mang lấp lánh. Hoài Nịnh là danh kỹ, cũng là hồng nhan tri kỷ của gã, nàng là một nữ nhân thông minh, biết gã không muốn phải đeo trên lưng quá nhiều trách nhiệm, chưa từng mở miệng cầu xin gã bất cứ thứ gì. Đó cũng là nguyên nhân tại sao Nhâm Bằng Phi có thể ở cùng nàng một thời gian khá dài.

Cũng đúng thôi, Nhâm Bằng Phi chỉ là một nam nhân bình thường, không phải là thần tiên. Trên lưng đã phải gánh vác Độ Ách Thành do phụ mẫu để lại, còn muốn toàn tâm toàn ý chăm lo cho đệ đệ Nhâm Trình Phi, chừng ấy cũng đã đủ để khiến gã vất vả phiền muộn đến mức nào. Chính bởi vậy, gã mới không muốn bản thân phải gánh quá nhiều trọng trách, thành ra đến tận bây giờ vẫn cô đơn lẻ bóng.

Cho dù Nhâm Bằng Phi từng nghĩ đến chuyện thành thân, cũng theo bản năng muốn tìm một nữ tử môn đăng hộ đối ôn nhu động lòng người, nhưng chưa bao giờ có ý niệm thú thê.

Bởi vậy hiện tại, xem như ta đang bị trừng phạt đích đáng? – Nhâm Bằng Phi lau mồ hôi trong lòng bàn tay, sau đó mở tay ra, trên đó vẫn dính đầy mồ hôi.

Rõ ràng ta cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, vì nguyên nhân gì lại đổ mồ hôi không ngừng?

…

Nhâm Bằng Phi miễn cưỡng nâng thất lưng, nhưng mới động một chút, trước mắt nhất thời một mảnh hắc ám, không thể suy nghĩ gì thêm, chỉ có thể ngửa mặt lên trời, té trên mặt đất.

Tuy lời lẽ tuyệt tình, nhưng Quỷ bà bà hiểu rõ thân thể của Nhâm Bằng Phi không hề giống với nữ nhân, trải qua mấy tháng qua, căn bản chẳng khác với người bình thường là mấy, lại thêm phản ứng của gã càng ngày càng mãnh liệt, thể chất cũng càng ngày càng kém. Mỗi ngày bắt mạch cho Nhâm Bằng Phi, bà ta đều cảm nhận được mạch tượng càng lúc càng yếu, cho dù không quan tâm thân thể gã đi nữa, dù sao đây cũng là lần đầu tiên thử nghiệm trên người sống, bà ta vẫn mong muốn hài tử được hạ sinh. Nhưng xem ra với tình hình hiện tại của Nhâm Bằng Phi, có thể hay không sống qua thời gian mang thai đã là một vấn đề.

Nghịch thiên quả nhiên không phải chuyện đơn giản. Cho dù Nhâm Bằng Phi thực sự không thể duy trì được nữa, Quỷ bà bà nhiều nhất cũng chỉ có thể cảm khái cho gã một câu.

Thế mà có lẽ là do Nhâm Bằng Phi căn cơ vững chắc, phối hợp với dược của Quỷ bà bà, gã đã qua được sáu tháng, có khác thì chỉ là thân thể giống như bị móc mất một nửa.

Sau lần đầu tiên ngất xỉu, Nhâm Bằng Phi có thể rõ ràng cảm giác được sự biến hóa của thân thể, cơ bụng tám múi dần dần biến mất, thay vào đó là da thịt mềm mại, từng ngày căng tròn như cái trống. Không biết dược liệu có tác dụng gì, không cần đến hai tháng, thân thể gã giống như một vòng phao trướng. Nếu nằm trên bề mặt nào quá cứng rắn đều cảm thấy thân thể chẳng khác gì bị kim châm, chỉ là gã cứng đầu vẫn khăng khăng nằm trên giường gỗ cứng rắn, nằm vẫn nằm, còn gã thì nghiến răng cắn chặt môi dưới. Nhưng có muốn gã cũng không thể xuống giường, đi được hai bước, khẳng định là té ngã, sau đó sẽ đau đến lăn lộn trên mặt đất, hận không thể lập tức đoạn khí chết đi.

Nhâm Bằng Phi rất nhiều lần cảm thấy bản thân thực sự không thể duy trì thêm được, nhưng Quỷ bà bà trước đó từng nói, nếu gã có bề gì thì đệ đệ Nhâm Trình Phi cũng đừng hòng sống, cho nên gã dám cắn răng tiếp tục chống đỡ. Quỷ bà bà cũng giữ lời hứa, bắt đầu chữa trị, rốt cuộc đã có hiệu quả, đơn giản khai ân châm cứu giúp Nhâm Trịnh Phi suốt mấy tháng mê man tỉnh lại.

Nhâm Bằng Phi vui mừng quá đỗi, suy yếu quỳ gối bên giường của đệ đệ, cẩn thận che đi thân dưới nặng nề, cố gắng cùng Nhậm Trình Phi trò chuyện mặc dù hắn ngoại trừ có thể mở to hai mắt ra, ngay cả ngón tay cũng không thể động đậy.

Nhâm Trình Phi trải qua sinh tử, dường như nhỏ lại rất nhiều, rưng rưng nói cho huynh trưởng rằng: "Đệ sai rồi! Đệ quá tùy hứng, cho nên mới liên lụy đến ca ca!" – Chỉ cần nhìn qua bộ dáng tiều tụy của gã, ai cũng có thể đoán ra.

Nhâm Bằng Phi một lần lại một lần nói cho đệ đệ rằng gã không sao, không có việc gì. Nhâm Trình Phi quả thực rất suy yếu, tỉnh một lúc rồi lại mê man. Cũng bởi vì đệ đệ đã tỉnh lại, Nhâm Bằng Phi đối với bệnh tình của hắn càng có tin tưởng, càng thêm phối hợp với Quỷ bà bà. Chẳng qua là, với tình trạng hiện tại của bản thân, gã ngoài việc mỗi ngày nằm yên trên giường thành thật uống dược, đau khổ thừa nhận tra tấn cả thể xác lẫn tinh thần ra, chuyện gì cũng không thể mó tay vào.

Vất vả vô cùng mới sống qua một tháng, mang thai đến tháng thứ bảy, Nhâm Bằng Phi uống xong dược nằm trên giường ngủ, sau đó chân bắt đầu rút gân, gã đau đến đầu đầy mồ hôi. Vô cùng gian nan mới ngừng, lại bị một cơn co rút khác tra tấn, hoàn toàn không còn buồn ngủ, tâm tình phức tạp xoa xoa lên vòng bụng đã tròn căng, ánh mắt có chút mê man nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, phát hiện ra thân ảnh của Quỷ bà bà chợt lóe, rồi vội vàng tiêu thất.

Tưởng trong Cốc xảy ra chuyện, đợi đến khi Quỷ bà bà mang dược cho gã, Nhâm Bằng Phi nhịn không được, mở miệng hỏi một câu. Bị Quỷ bà bà liếc một lúc lâu, rồi bỗng nhiên nâng cằm gã lên, độc địa bỏ lại một câu: "Trưởng thành như vậy, xem ra ngươi thật là một tai họa!"

Nhâm Bằng Phi hiển nhiên là mạc danh kỳ diệu.

"Bị nhốt dưới đáy Cốc nhiều năm như vậy, chưa từng thấy y trốn ra! Vậy mà sau khi ngươi vào đó, y bắt đầu không an phận, vừa rồi đã leo đến giữa sườn núi! Nếu không do ta phát hiện đúng lúc dùng dược khiến y hôn mê, chỉ sợ hiện tại đã leo khỏi đó!"

Giữa sườn núi!!! – Nhâm Bằng Phi không khỏi tưởng tượng ra độ cao kia, một thân đổ mồ hôi lạnh, hôn mê để bản thân té từ trên đó xuống, không chết thì cũng tiến vào điện Diêm Vương.

Dường như biết gã đang suy nghĩ gì, Quỷ bà bà lại "Hừ" một tiếng: "Có thể chết như vậy, nơi đây sẽ thanh tĩnh đi nhiều!"

Nhâm Bằng Phi cúi đầu, một hơi uống cạn chén dược.

Ngày qua ngày, trong khi Nhâm Bằng Phi nghiến răng nghiến lợi, thống khổ, thường thường mắng chửi lão thiên gia, chỉ mong thời gian khốn khổ này qua nhanh, vậy mà đảo mắt gã sắp đến ngày lâm bồn. Không biết là so sớm thành thói quen hay thân thể đột nhiên có chuyển biến tốt đẹp, đau đớn trên người từng ngày giảm bớt, chỉ là bụng đã lớn đến mức khiến Nhâm Bằng Phi thường xuyên hoài nghi có thể hay không bản thân có ngày đột nhiên vỡ bụng.

Quỷ bà bà bắt mạch cho gã, sau khi tỉ mỉ kiểm tra, nói rằng: "Chính là hai ngày này!"

Nhâm Bằng Phi không hiểu thốt lên: "Cái gì?"

Quỷ bà bà lãnh đạm liếc gã: "Trong mấy ngày này ta sẽ không đi đâu, nếu như ngươi cảm thấy bụng vô cùng đau đớn, kêu một tiếng ta lập tức đến đây!"

Dứt lời, liền đứng dậy ra khỏi phòng, chỉ chốc lát lại đem một đống đồ vật nào đó vào, ở trong phòng nhỏ liên tục đi qua đi lại. Chẳng mấy chốc trên bàn gỗ đã ngay ngắn xếp đầy một đống, đủ loại dược liệu, rồi cả những đao cụ sắc bén gã từng thấy qua, mơ hồ lóe lên hàn quang lạnh buốt.

Nhâm Bằng Phi chuyển tầm mắt về phía bụng mình, một giọt mồ hôi lạnh theo trên trán lướt qua: "Không phải chứ! Ta sắp sinh sao?"

Thân thể nhất thời vô lực, trực tiếp ngã xuống giường.

…

Đêm đó, Nhâm Bằng Phi cố gắng kìm nén đau đớn muốn la hét xé toạc màn đêm tĩnh mịch.

Thật sự là muốn cái gì trời ban cái đó, ban ngày nghe Quỷ bà bà nói xong, tâm tư của gã chẳng thể bình thường trở lại, nằm trên giường trằn trọc, thường thường cúi đầu ngắm nghía bụng mình, rồi tưởng tượng ra bản thân đến tột cùng sinh ra một thứ gì đó. Ban tối gã cũng không ăn quá nhiều, chỉ được uống hai bát

canh thịt cách thủy, vì bảo đảm Nhâm Bằng Phi có thể sinh hạ hài tử, Quỷ bà bà đối với phương diện ăn uống chưa từng bạc đãi gã.

Đến lúc chạng vạng, màn đêm vẫn chưa buông xuống hoàn toàn, bụng Nhâm Bằng Phi đã ẩn ẩn đau, có cảm giác muốn được đi mao xí, trước kia cũng từng có hiện tượng này, chi nên gã không quá lưu tâm, cứ nghĩ nhịn một lát cơn đau sẽ qua. Chẳng ngờ đau đớn không những giản đi, mà còn càng lúc càng gia tăng.

Nín nhịn đến tận nửa đêm, thực sự đã đau đớn không thể chịu đựng nổi, gã cố nén thống khổ mở miệng gọi người. Quỷ bà bà giống như cuồng phong tràn vào phòng, thắp sáng du đăng6, sờ soạng bụng Nhâm Bằng Phi một trận, sau đó thản nhiên nói một câu: "Sắp sinh!"

Nhâm Bằng Phi đau đến quên cả việc Quỷ bà bà vô cùng thống hận chuyện nam nhân đụng chạm vào bà ta, một phen túm chạt bàn tay bà ta, cố hết sức nói: "Bà bà… Đem nó lấy ra đi…"

Quỷ bà bà dùng sức gạt tay gã ra, nếu không phải do Nhâm Bằng Phi sắp sinh, bà ta nhất định sẽ chặt bỏ bàn tay kia. Đứng một bên quan sát Nhâm Bằng Phi đã đau đến toàn thân đầm đìa mồ hôi, sau một lúc lâu bà ta mới hé răng: "Có phải hay không, rất đau?"

Nhâm Bằng Phi nhạy cảm phát hiện được quanh người Quỷ bà bà tràn ngập hàn khí, giờ phút này sinh tử tất cả nằm trong tay bà ta, một chút cũng không dám nói lời vô ích, chỉ hít vào một hơi lãnh khí, nháy nháy mắt mặc cho mồ hôi đọng dưới mi.

Quỷ bà bà khe khẽ chạm lên bụng tròn vo của Nhâm Bằng Phi: "Ta lúc đó ở một mình trong căn phòng rách nát, đau đến chết đi sống lại, chỉ hận không thể lập tức đi tìm chết…"

Nhâm Bằng Phi cũng đau đến chết đi sống lại, thấy Quỷ bà bà vẫn chìm trong hồi ức, không dám lên tiếng quấy nhiễu. Hỉ nộ vô thường cùng thủ đoạn ác độc của bà ta, gã sớm đã chứng kiến qua: "Bằng không ta sao có thể ở lại chỗ này rên rỉ đau đớn nửa sống nửa chết?!"

Cũng may Quỷ bà bà nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức hành động, mang dây thừng ra trói chặt tứ chi của Nhâm Bằng Phi lại.

"Bà bà… Làm cái gì vậy?"

"Ta sợ ngươi như thế này nhịn không được, vùng vẫy!"

Dứt lời, đưa cho gã một khối nhuyễn mộc7, Quỷ bà bà nói: "Cắn đi!" – Nhâm Bằng Phi cúi đầu nhìn một hồi, không nói nhiều, há mồm cắn. Đợi đến khi Quỷ bà bà xoay người cầm lấy tiểu đao sắc bén rồi đến gần gã, Nhâm Bằng Phi kinh hãi trừng lớn hai mắt. Quỷ bà bà liếc mắt một cái đã nhìn thấu được sự sợ hãi của gã, từ từ chuyển động tiểu đao cầm trong tay: "Lần này cũng không cần mê dược, muốn đau liền đau đến tận cùng, ngươi nói đúng không?" – Nói xong, liền dùng kéo cắt đi y phục trên người gã, để lộ vòng bụng to trong.

Sau khi xoa một lớp thuốc mỡ lành lạnh lên bụng Nhâm Bằng Phi, Quỷ bà bà tay cầm tiểu đao giơ trước bụng gã. Tiểu đao lóe lên tía sắc bén, Nhâm Bằng Phi hầu như chuyện gì cùng từng thấy qua, chỉ trừ việc mổ bụng, mà nhất là lại áp dụng cho chính bản thân gã, mổ bụng của gã. Vừa thấy Quỷ bà bà giơ tiểu đao lên, thật sự nhịn không được nhắm chặt hai mắt lại… Không dám liếc mắt dù chỉ một lần.

Quá trình đó thực sự không muốn ghi nhớ, Nhâm Bằng Phi không hiểu được bản thân vì sao không hôn mê, cho dù có đau đến dần độn, toàn thân lạnh như băng, gã vẫn nhất thanh nhị sở cảm nhận được Quỷ bà bà cẩn thận mổ bụng gã ra, rồi lấy một thứ gì đó khiến bên trong trống rỗng. Ngay sau đó là một tiếng "Bốp" giòn tan, rồi thanh âm nỉ non của anh nhi8 vang lên. Nghe được thanh âm đó, Nhâm Bằng Phi cả người run rẩy, ý thức nhất thời tán loạn, lập tức hôn mê. Gã dường như có ảo giác khi mơ hồ nghe được giọng nói bi thiết run run của Quỷ bà bà: "Thanh Thanh… Hài tử của ta…"

Lần này Nhâm Bằng Phi quả thực mất nửa cái mạng, mê man suốt năm ngày sáu đêm mới tỉnh lại. Vừa thanh tỉnh, việc đầu tiên gã làm là sờ lên bụng mình, nhưng vẫn giống với thời điểm mang thai bốn tháng, không hoàn toàn xẹp xuống, cùng không biết Quỷ bà bà khâu bằng gì, mà trên bụng gã có một vết sẹo giống hình con rết.

Thân thể suy yếu vô lực, Nhâm Bằng Phi chỉ có thể nằm trên giường, nhưng giờ phút này, bởi vì bản thân còn có thể tỉnh lại, gã không khỏi thở dài một hơi.

Quỷ bà bà đi tới, bắt mạch cho gã, thản nhiên nói: "Ngươi có thể tỉnh lại chứng tỏ mọi chuyện đều thuộc về quá khứ! Tuy nhiên thân thể ngươi hiện tại so với người bình thường yếu hơn nhiều, không thích hợp luyện võ nữa!"

Nhâm Bằng Phi sửng sốt rất lâu.

Quỷ bà bà lại nói: "Ngươi muốn gặp hài tử không? Là một nữ hài!"

Nhâm Bằng Phi trước khi mê man, nghe được Quỷ bà bà gọi một tiếng Thanh Thanh, gã hé miệng thở dốc, thanh âm khàn khàn: "Bà bà, bà bà có thể giải cổ cho đệ đệ của ta rồi chứ?!"

Quỷ bà bà đứng dậy bước đi, khi tới cửa, dừng lại, nói rằng: "Ngươi không muốn đứa bé này, hãy để lại cho ta nuôi, vừa vặn ta muốn thu một truyền nhân!"

Quỷ bà bà không hề bội ước, đến khi Nhâm Bằng Phi có thể đi lại được, Nhâm Trình Phi rốt cục tỉnh lại. Nhâm Bằng Phi ngồi bên giường để đệ đệ tựa lên vai, một lần lại một lần lấy tay chải vuốt mái tóc có chút khô vàng của hắn.

Thân thể mới tốt chút, Nhâm Trình Phi dựa trong lòng huynh trưởng, ánh mắt lại giống ngày trước đảo một vòng quanh căn phòng nhỏ đơn sơ, thỉnh thoảng còn nói: "Ca, huynh có biết lúc ta mở mắt, suýt nữa đã bị hù chết không? Thế gian này sao lại tồn tại một người đáng sợ như vậy, không phải là quỷ chứ?!"

Nhâm Bằng Phi vỗ nhẹ đầu của đệ đệ, khẩu khí khẽ nặng: "Không nên nói lung tung, ngươi còn muốn tiếp tục gặp rắc rối, ngủ thêm hai năm nữa không?"

Nhâm Trình Phi đáng yêu lè lưỡi: "Ca, nơi này không thú vị, chúng ta khi nào thì đi?"

"Chờ thân thể ngươi tốt hơn đã!"

"Vô vị a!"

Nhâm Trình Phi nói xong, Nhâm Bằng Phi đang muốn nói điều gì đó, đột nhiên truyền tiếng khóc nỉ non của tiểu hài tử, Nhâm Bằng Phi thân thể chấn động, Nhâm Trình Phi tò mò nhìn xung quanh: "Sao lại có tiếng khóc của hài tử ở đây a?"

Nhâm Bằng Phi khẩu khí có chút lãnh đạm: "Quản nhiều như vậy làm gì, hảo hảo nghỉ ngơi cho khỏe đi!" – Nhâm Bằng Phi bình thường đối đãi với đệ đệ đều dùng hảo ngôn hảo ngữ, chỉ có khi gã thực sự tức giận mới không kiềm chế được mới nói chuyện bằng ngữ khi lạnh lẽo kia. Bởi vậy, Nhâm Trình Phi bị thả lại trên giường, khó hiểu nhìn huynh trưởng, nhất mực ngẫm nghi xem có phải bản thân đã lỡ lời nói sai chuyện gì hay không?

Nhâm Trình Phi mới tỉnh lại không lâu, thân thể suy yếu, lại thêm tiếng khóc ầm ĩ của hài tử, ở trên giường cùng huynh trưởng huyên thuyên một hồi, vẫn chống cự không được mà nặng nề ngủ.

Nhìn đệ đệ ngủ say, Nhâm Bằng Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng có chút bất ổn, do dự một hồi, cúi đầu chỉnh lại chăn cho Nhâm Trình Phi, sau đó đi về phía căn phòng phát ra tiếng khóc. Đi đến trước cánh cửa khép hờ, Nhâm Bằng Phi không hề đi vào, thứ nhất là vì đây là cấm địa mà Quỷ bà bà không cho phép gã lại gần, thứ hai là do nội tâm gã đấu tranh mãnh liệt. Trong đầu Nhâm Bằng Phi vừa ủng hộ ý tưởng đi vào nhìn thoáng hài tử, chí ít cũng nên liếc mắt một cái, lập tức đã có ý niệm khác phản đối: "Chẳng phải ta không muốn có hài tử kia hay sao? Cần gì phải làm điều thừa thãi, cứ đoạn tuyệt dứt khoát thế này chẳng phải sẽ tốt hơn ư?"

Ngay khi Nhâm Bằng Phi chần chờ đứng ngoài cửa, tiếng khóc của hài tử nhỏ dần, thanh âm trấn an của Quỷ bà bà truyền ra: "Thanh Thanh không khóc! Thanh Thanh không khóc Nương ở đây, nương ở đây! Thanh Thanh hài nhi, là tâm can của nương, là bảo bối của nương..."

Nhâm Bằng Phi xoay người rời đi, Quỷ bà bà vừa ôm hài tử dịu dàng dỗ dành vừa liếc mắt nhìn về phía cánh cửa khép hờ một chút. Sau đó bà ta nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử, mới sinh ra thì đỏ hồng nhăn nheo chẳng khác gì hầu tử, nhưng ngay từ lần đầu tiên trông thấy, bà ta đã rung động, cùng một

thanh âm khi sinh ra giống nhau như đúc. Bàn tay run rẩy vạch bả vai của hài tử ra, trên đó cũng có một vết bớt nhỏ giống y hệt.

Nhất định là Thanh Thanh không muốn xa nương cho nên đã trờ về tìm nương! Nhất định là vậy!

Đêm đó Quỷ bà bà lệ ngân giàn giụa, rốt cuộc không bao giờ muốn buông tay. Bà ta sớm đã nhận ra Nhâm Bằng Phi không cần hài tử, hiện tại lại đúng ý của bà ta. Lần này ta muốn hảo hảo nuôi nấng Thanh Thanh trưởng thành! Ta sẽ cho con những điều tốt đẹp nhất có trên thế gian này!

Nhìn hài tử nằm yên ổn trong lòng, một giọt lệ từ trong khóe mắt của Quỷ bà bà rơi xuống tụ lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nữ hài tử.

---

1 Đình hoa hương tín thượng thiển, tối ngọc lâu tiên noãn; Mộng giác xuân khâm, giang nam y cựu viễn: trích trong bài thơ "Thanh thương oán" trong Yến kỷ đạo tác phẩm toàn tập thời Bắc Tống. Tống Từ là một Thể loại văn chương gần giống với Thơ mới ở Việt Nam và Thơ bậc thang của Pháp. Thể loại Từ có nguồn gốc từ rất xa xưa ở Trung Quốc và đến cuối đời Đường thì đã phát triển khá mạnh, sang đến đời Tống thì đã được các Từ Nhân hoàn thiện về Âm Luật và Phát triển rực rỡ. Nói về Văn học TQ thì người ta thường nói ngay rằng có Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc. Chỉ tiếc là Ran không tìm được tên tác giả. Bài thơ đầy đủ là:

Thanh thương oán

.Đình hoa hương tín thượng thiển.

.Tối ngọc lâu tiên noãn.

, .Mộng giác xuân khâm, giang nam y cựu viễn.

.Hồi văn cẩm tự ám tiễn.

, .Mạn ký dữ, dã ứng quy vãn.

, .Yếu vấn tương tư, thiên nhai do tự đoản.

2 Tiểu phúc: bụng dưới.

3 Bón thúc: phân bón

4 Khắc: khoảng chừng 15 phút.

5 Độc ách: độc khiến người trúng bị câm.

6 Du đăng: hình minh họa

7 Nhuyễn mộc: gỗ mềm, hay gỗ cây sồi, mềm nhẹ, đàn hồi tốt, cách âm cách nhiệt, cách điện… hiện nay được sử dụng rất nhiều. Mọi người biết rượu vang chứ, bấc trong bình được làm từ loại gỗ này.

8 Anh nhi: trẻ sơ sinh

5. Chương 5

Biên tập: Min Ran

Beta: Nhược Lam

Lại thêm một tháng nữa trôi qua, dưới sự trị liệu của Quỷ bà bà, Nhâm Trình Phi đã có thể chạy nhảy như bình thường, bất quá hắn rất dễ cảm thấy mệt mỏi, chỉ cần quá sức sẽ thở dốc không ngừng. Quỷ bà bà nói nguyên khí trong thân thể hắn đã bị thương nặng, nếu muốn khôi phục lại như bình thường, ít nhất phải

điều trị thật tốt trong hai đến ba năm. Nói như vậy, đồng nghĩ với việc huynh đệ Nhâm Bằng Phi không cần phải… lưu lại Vạn Ác Cốc thêm nữa.

Thân thể của Nhâm Trình Phi đã không còn điều gì trở ngại, Nhâm Bằng Phi nguyên bản vô cùng chán ghét việc bản thân phải lưu lại Vạn Ác Cốc, chỉ hận không thể lập tức bay khỏi nơi này, chỉ là gã vẫn nỗ lực, tất cung tất kính hỏi xem Quỷ bà bà có yêu cầu thù lao gì hay không? Quỷ bà bà cười lạnh mà nói: "Không cần! Chỉ cần ngươi vĩnh viễn cũng không tái kiến hài tử này là được!"

Nhâm Bằng Phi không suy nghĩ nhiều, gật gật đầu, Nhâm Trình Phi ở bên cạnh huynh trưởng nghe hai người kia nói những chuyện hắn chẳng thể hiểu nổi, rốt cuộc không nhịn được, giật nhẹ ống tay áo của gã hỏi: "Ca, hài tử gì vậy?"

Nhâm Bằng Phi làm như không nghe không thấy gì hết.

Ách Cô khi đưa thức ăn vào, thuận tiện dẫn hai huynh đệ ra khỏi Cốc. Đầu tiên nàng ta đưa cho mỗi người một túi thuốc, sau đó bịt kín mắt hai người lại. Nhâm Trình Phi khi bị bịt kín hai mắt lại, có điểm không an phận, Nhâm Bằng Phi đau đầu, hạ giọng ghé vào tai đệ đê, nói nhỏ: "Trình Phi, chí ít khi còn ở trong đây, đệ phải ngoan ngoãn nghe lời! Coi như đại ca cầu đệ, có được không?"

Một người kiêu ngạo như Nhâm Bằng Phi hiện tại có thể dùng ngữ khí cầu xin lượng thứ như vậy, đối với Nhâm Trình Phi thì đó quả thực là điều vô cùng hiếm thấy, hắn không khỏi kinh ngạc ngẩng đầu. Trông thấy biểu tình bất đắc dĩ trên gương mặt tiều tụy của huynh trưởng, tận nơi sâu nhất của đáy mắt kia còn lộ ra lo lắng cùng yếu đuối mơ hồ, Nhâm Trình Phi lặng yên một lúc lâu, sau đó mới khe khẽ thốt lên: "Vâng!"

Nhâm Bằng Phi đến giờ mới thở dài một hơi.

Cứ như vậy, Nhâm Bằng Phi cùng Nhâm Trình Phi coi như bình an ly khai khỏi Vạn Ác Cốc, cũng là nơi hai huynh đệ lưu lại gần mười hai tháng. Khi ngồi an ổn trên xe ngựa, trước khi rời khỏi rừng núi quỷ bí kia, Nhâm Bằng Phi vén màn xe lên, giương mắt nhìn lại Vạn Ác Cốc quanh năm phủ đầy sương mù lần cuối cùng. Sau khi buông màn, từ nay về sau chuyện phát sinh trong đáy Cốc kia, không bao giờ được nhắc lại nữa. Giống như quãng thời gian ở trong Cốc chỉ là một giấc mộng, chỉ cần tỉnh lại, hết thảy đều tan biến vào hư không.

…

Mặc dù đã an bài không ít người quản lý Độ Ách Thành, thế nhưng vẫn có rất nhiều chuyện cần Thành chủ quyết định. Trong gần một năm kẹt trong Cốc, lượng công việc bị ngưng trệ cũng đủ để Nhâm Bằng Phi bận rộn đến mức chân chẳng thể chạm xuống đất, do đó cũng chẳng có thời gian để ngồi ngẫm lại hồi ức về chuyện tình nảy sinh trong Vạn Ác Cốc.

Lần này, Nhâm Trình Phi đã gây ra đại họa, chỉ thiếu một chút nữa là cả tính mạng cũng mất đi, Nhâm Bằng Phi không dám tiếp tục phóng túng tiểu tử bướng bỉnh kia nữa. Vừa mới quay trở về, Nhâm Bằng Phi đã lập tức tìm một số người thích hợp đến thay gã quản giáo đệ đệ, thoạt nhìn biện pháp đó hoàn toàn có thể trấn áp được con người trẻ tuổi ham chơi kia. Việc căn dặn uống thuốc bổ có Phó tòng chuyên môn phụ trách, việc lập luyện võ công cũng có Võ sư chuyên môn đảm đương, còn việc luyện chữ đọc sách đã có Phu tử bất cứ lúc nào cũng dán chặt hai mắt quan sát, Nhâm Trình Phi quả thực trong lòng bực bội đến mức rất muốn đâm đầu vào tường hôn mê cho rồi.

Tuy huynh trưởng không trách phạt, thế nhưng cái tên tiểu quỷ giảo hoạt Nhâm Trình Phi cũng biết lần này đại ca đã vì hắn mà trả giá rất lớn. Thần sắc của Nhâm Bằng Phi so với than chì chỉ có hơn chứ không kém. Có một ngày, Nhâm Trình Phi len lén đến thư phòng Nhâm Bằng Phi dùng để nghị sự, muốn thâu thẻ bài để xuất Thành, ra ngoài chơi để vơi đi nỗi buồn, ngoài ý muốn hắn lại nghe lén được cuộc nói chuyện giữa đại ca và tâm phúc. Sự thật chính là võ công của huynh trưởng đã bị phế, ngàn vạn lần cũng không được để lộ cho ngoại nhân biết, còn vì hắn mà tận lực phân phó cùng an bài, hai vai Nhâm Trinh Phi thoáng chốc sụp xuống, trở về phòng.

Phụ mẫu mất sớm, Nhâm Bằng Phi ở trong lòng đệ đến chính là có khả năng nâng cả một ngọn núi lớn, mặc cho hắn ở bên ngoài có phong vũ chiêu diêu1 đến mức nào, chỉ cần gã ra tay, mọi chuyện sẽ biến thành trời yên bể lặng. Từ lúc ra đời đến nay, Nhâm Trình Phi có thể nói đã trải qua cuộc sống ngọt ngào như

trong hũ mật, đã có thói quen yên tâm thoải mái mà tiếp nhận tất cả, căn bản chuyện gì cũng không biết "Hiện tại ta đã biết nguyên lai vì cứu ta mà đại ca đã từ bỏ toàn bộ võ công! Nếu Nhâm Trinh Phi ta đã biết, mà nửa điểm áy náy cùng hối lỗi cũng không có, thì quả thực ta là loại vô tâm vô phế, căn bản không phải con người!"

Sau khi suy nghĩ chín chắn, lần này trở về, Nhâm Bằng Phi dù có đối đãi nghiêm khắc đến thế nào, cuộc sống hàng ngày có buồn tẻ chán ngán đến đâu, Nhâm Trình Phi vẫn là tận lực thu liễm tính tình2, ngoan ngoãn nghe lời huynh trưởng căn dặn. Giao cho việc gì, hắn lập tức đi làm, không dám phiền hà, cũng không dám gây sự tạo ra bất cứ rắc rối nào. Quả thực với thiên tính suốt hai mươi năm qua, người bình thường quen thuộc Nhâm Trình Phi trông thấy hắn hiện tại, nhất định sẽ cả kinh mà hô lên: "Có kẻ giả mạo Nhâm Trình Phi!!!"

Nhâm Trình Phi khi tỉnh lại ở Vạn Ác Cốc đã khóc mà nói "Đệ sai rồi!", lúc đó Nhâm Bằng Phi cũng không để ở trong lòng, dù sao đánh chết cái nết không chừa, đệ đệ có thể thu liễm dù chỉ một chút tính tình, đối với đại ca là gã đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn. Thế nhưng hiện tại, chứng kiến đệ đệ thay đổi như biến thành một người khác, Nhâm Bằng Phi không khỏi cảm thấy hoài nghi: "Có khi nào trên đường trở về Trình Phi đã bị kẻ khác đánh tráo không?" – Những chính gã đã lắc đầu cười khổ, lập tức phủ nhận: "Trên người đệ đệ ta, nói không ngoa rằng mỗi một cọng tóc sợi lông, Nhâm Bằng Phi ta đều nhất thanh nhị sở! Nếu quả thực bị kẻ khác đánh tráo, ta sao có thể một chút khác thường cũng không phát hiện ra!?"

Nhâm Bằng Phi sau một thời gian trở về Độ Ách Thành, đã gọi một Đại phu tối tin cậy có trong Thành đến bắt mạch cho gã. Bản thân gã cũng minh bạch thân thể hiện tại quả thực không thích hợp để tiếp tục luyện võ công nữa. Trầm mặc thật lâu, sau gã mới thản nhiên nói: "Thật sự không có biện pháp nào khác khả dĩ sao?"

Đại phu do dự trả lời: "Thành chủ, ngài trước hết cứ điều dưỡng thân thể cho tốt, sau đó mới có thể tính tiếp!" – Cũng chỉ có thể làm như vậy, Nhâm Bằng Phi gật gật đầu, gọi hạ nhân theo Đại phu đi lấy dược.

…

Từ đó, Nhâm Bằng Phi đem công sự trong Thành dù lớn hay nhỏ, tất thảy đều giao cho thuộc hạ thân tín, những việc thực sự cần gã ra quyết định mới đích thân xử lý. Trong khoảng thời gian này, ngoại trừ hảo hảo giám sát Nhâm Trình Phi thu liễm tính tình tập luyện võ công và tĩnh dưỡng thân thể ra, Nhâm Bằng Phi không muốn làm bất cứ chuyện gì khác.

Độ Ách Thành không thiếu hảo dược, trải qua một thời gian điều dưỡng, thân thể huynh đệ Nhâm Bằng Phi quả thực có khởi sắc. Thế nhưng so với trước kia, nội lực của Nhâm Bằng Phi vẫn không thể phục hồi, cho dù có luyện thế nào cũng không có mảy may hiệu quả. Cuối cùng gã chỉ có thể luyện tập dần dần một số chiêu thức võ công đơn giản. Từng chút, từng chút một kiên trì không ngừng, chậm rãi cũng có thể so chiêu cùng cao thủ, chỉ có điều không có nội lực, nếu phải giao chiến kéo dài, nhất định sẽ thua thiệt.

Ngược lại, Nhậm Trình Phi hoàn toàn bất đồng với huynh trưởng có thể coi là lấy cần cù bù thông minh, thiên tư của hắn không tệ một chút nào, bất quá từ trước đến giờ hắn không chịu hảo hảo chuyên tâm luyện võ. Ngày trước, trong nhà có người huynh trưởng có thể giao đấu với cao thủ tuyệt không kiên nể, hiện giờ biết được đại ca võ công đã mất hết, tận đáy lòng Nhâm Trình Phi dâng lên áy náy cùng hối lỗi, dần dần thay thế cho chúng là ý thức trách nhiệm: "Từ nay trở đi, Nhâm Trình Phi ta sẽ bảo hộ đại ca" – Vì tâm niệm trong lòng sứ mệnh cao cả đó, Nhâm Trình Phi càng luyện càng thêm chăm chỉ. Hơn nữa hắn được cao thủ Đệ nhất, Đệ nhị trong Độ Ách Thành chỉ dạy, lúc này mới hơn hai năm, không chỉ võ công tâm pháp mà cả nội lực đột phi mãnh tiến3, Nhâm Bằng Phi ở bên cạnh vô cùng vui mừng.

…

Tại nơi này, Thành chủ Độ Ách Thành Nhâm Bằng Phi đã quay trở về, hết thảy đều chậm rãi đi vào quỹ đạo bình thường, mọi chuyện dần dần trôi qua. Còn bên kia, Quỷ bà bà đang bề bộn chuẩn bị cho sinh nhật hai tuổi của Thanh Thanh. Từ lâu bà ta đã phân phó Ách Cô nhớ kỹ ngày hôm nay phải mua những món ăn thật ngon, về phần bộ đồ mới của Thanh Thanh, Quỷ bà bà đã chuẩn bị từ rất sớm. Mỗi một đường kim mũi chỉ đều do chính tay Quỷ bà bà chăm chút, từ một mảnh lụa, hiện tại là một bộ y phục xinh xắn, trên đó còn thêu hoa văn tinh xảo, một đóa liên hoa xinh đẹp, vừa đáng yêu vừa phiêu lượng, sáng sớm nay khi mặc cho Thanh Thanh, hài nữ khả ái mừng rỡ mà cười khanh khách không ngừng. Mặc lên y phục tinh

xảo trông Thanh Thanh chẳng khác gì một tiểu tiên đồng, Quỷ bà bà ở một bên càng nhìn càng cảm thấy mỹ mãn.

Lúc Thanh Thanh lên một, Quỷ bà bà khi làm lễ Trảo chu4 đã bày ra xung quanh một đống lớn, đủ loại đồ vật, y thư, ngoài bàn cờ, cổ cầm, bút lông, còn có yên chi, trống nhỏ, nguyên bảo5, hầu như nhớ ra vật nào bà đều mang ra. Kết quả là Thanh Thanh ngồi chính giữa, liên tục chớp đôi mắt hắc bạch phân minh, trên khóe miệng còn vương khẩu thủy6, lúc lắc tiểu thí thí bò đến bên cạnh y thư, còn cười khanh khách mở ra, không nói cũng biết Quỷ bà bà có bao nhiêu hoan hỉ, ôm chầm lấy hài nữ không ngừng hôn hít.

Từ đó trở đi, Quỷ bà bà đã quyết định truyền thụ tất cả công phu mà bà ta sở hữu cho Thanh Thanh.

Sau khi mặc xiêm y cho Thanh Thanh xong xuôi, Quỷ bà bà cười đến xán lạn, thế nhưng khi có hai tiểu trùng nhi từ bên ngoài bay vào, vừa trông thấy chúng, tiếu ý lập tức biến mất, khóe môi nhếch lên, lập tức lấy ra một lọ dược, muốn đi ra, nhưng lại lo Thanh Thanh ở lại một mình. Quỷ bà bà không sợ có người đến Vạn Ác Cốc, nhưng Thanh Thanh còn nhỏ như vậy, ai biết chỉ nháy mắt hài nữ có thể chạy đến đâu, chẳng may đến nơi nguy hiểm, nàng tìm ai để khóc. Đơn giản ôm lấy tiểu cô nương, Quỷ bà bà đi thẳng ra sau núi, vào nơi mà ngay từ lúc bắt đầu luôn bao phủ bởi là sương khói mờ ảo.

Quỷ bà bà buông Thanh Thanh ra, đi đến cạnh sơn cốc, vừa mở nắp lọ dược vừa mắng: "Lần này dứt khoát độc chết nhà ngươi! Ba lần năm lượt muốn thoát khỏi đây, lão thân hiện tại không có gì thời gian rảnh rỗi cùng ngươi!"

Lọ dược trên tay mới đổ ra phân nửa Thanh Thanh ở phía sau bỗng nhiên gọi một tiếng "Nương!", Quỷ bà bà tay run lên, lập tức xoay người lại, thấy Thanh Thanh đang chập chững đi về phía mình, bà ta cho rằng tiểu cô nương đang sợ một thứ gì đó, không đỏ dược nữa, cúi xuống ôm lấy hài tử.

"Thanh Thanh, làm sao vậy?"

Thanh Thanh được Quỷ bà bà ôm chặt, một bên không ngừng gọi nương, một bên quay đầu nhìn về phía sơn cốc, rồi vươn một ngón tay nhỏ xíu phấn nộn chỉ về phía kia. Dường như muốn nói ra nhưng lại không biết phải làm sao để diễn tả, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, vỗ vỗ lên bả vai của Quỷ bà bà, chỉa chỉa về phía kia, không ngừng nói "Nương, nương… Sợ, sợ… Nương, nương…"

Thanh Thanh vì sợ hãi mà chui sâu vào lòng Quỷ bà bà, biết hài nữ muốn đi khỏi đây, bà ta trong lòng hoảng hốt, cũng không làm gì nữa, lập tức ôm nàng trở về.

Người ta nói mẫu tử liên tâm, phụ nữ ai cũng giống nhau, Thanh Thanh cứ như vậy muốn đi khỏi sơn cốc, khiến Quỷ bà bà ít nhiều cũng cảm nhận được có điều gì đó không bình thường, trước khi rời đi, bà ta còn quay đầu liếc chốn kia một cái, nhãn thần phức tạp không nói nên lời.

Có lẽ là đã ở dưới sơn cốc quá lâu, đối với độc vật tại đó dần dần có miễn dịch, ngay cả độc dược mà ngày đó Quỷ bà bà dốc xuống, tác dụng cũng không suy trì được lâu. Khi Thanh Thanh được ba ngày tuổi, dã nhân dưới sơn cốc bắt đầu có dấu hiệu muốn đào thoát. Cũng may lúc đó là nửa đêm, Thanh Thanh say ngủ, Quỷ bà bà đơn giản lấy độc trùng mang theo kịch độc vô cùng do chính tay bà chuyên môn bồi dưỡng bỏ vào Cốc để chúng đốt người. Sau lần đó, một thời gian lâu sau vẫn không thấy người dưới đáy Cốc có bất cứ động tĩnh gì. Chưa kể, dưới đáy Cốc Quỷ bà bà cũng nuôi thả một số tiểu trùng, chỉ cần người dưới đáy Cốc có ý đồ leo lên, đám tiểu trùng kia lập tức văn phong nhi động7, bay ra báo tin. Thế nhưng một tháng, hai tháng, lại một năm rồi hai năm qua đi, đám tiểu trùng đó chưa từng xuất hiện trước mắt Quỷ bà bà.

Quỷ bà bà đã cho rằng người kia rốt cuộc cũng an phận, thậm chí phán đoán y đã bị độc trùng cắn chết, nhìn về phía Thanh Thanh, trong lòng dần bình tĩnh lại.

…

Xung quanh Vạn Ác Cốc quanh năm suốt tháng đều có khói độc bao phủ, ẩm ướt âm lãnh, phía Tây Nam là nơi ấm áp nhất, quanh năm không có tuyết. Trong một năm, trong mấy ngày rét nhất của mùa đông, tại đây nhất định sẽ chìm trong mưa lớn. Tại đây vốn đồi núi giăng đầy, vậy mà tất cả chìm dưới màn mưa, quả thực không ngoa khi nói cảnh tượng đó có bao nhiêu ngoạn mục. Nhâm Bằng Phi từng ở lại đây một năm, cũng có cơ hội gặp qua khung cảnh hùng tráng đó, chẳng qua gã lúc đó đã hoài thai chín tháng, thân

mình phù thũng, đau đớn khó nhịn, tâm tình ứ đọng không muốn thưởng lãm. Lúc ấy trong lòng gã chỉ nghĩ ra một câu: "Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ"8.

Sau mấy ngày mưa lớn rốt cuộc cũng tan, thời tiết lại trở nên ấm áp. Mưa vừa tạnh, ngay đêm hôm đó, Quỷ bà bà sau khi dỗ Thanh Thanh ngủ, sau đó lấy ra vài bông, tìm châm tuyến9, ngồi dưới ánh nến, muốn nhanh chóng may cho hài nữ vài bộ xiêm y xuân thiên10.

Quỷ bà bà châm tuyến rất tốt, tú công11 càng thêm khéo léo, đó từng là thủ nghệ sở trường khi bà ta còn là tiểu thư khuê các.

Quỷ bà bà tuy chăm chú thêu thùa, nhưng thường ngẩng đầu nhìn về phía hài nữ đang nằm ngủ trong chăn, ấm áp cười, trong lòng nhu nhuyễn không gì sánh nổi. Lúc này bà ta căn bản không biết, cũng không thể nghĩ ra, bên dưới ánh trăng vằng vặc, có một bàn tay khô gầy chằng chịt sẹo đã đặt mép sơn cốc.

Sau chạng vạng, mưa đã ngừng rơi, lúc này chỉ còn gió đêm thổi qua, thế nhưng so với mọi khi đêm nay gió đặc biệt rét lạnh, chốt cửa cần được cẩn thận cài giữ, như thế mới có thể ngăn cản được hàn ý lạnh tới xương. Có lẽ từ chiều muộn, cửa sổ đóng không chặt, một trận gió đột nhiên ập tới, khiến cánh cửa mở ra, Quỷ bà bà hơi nhíu mày, liếc thấy hài nữ vẫn ngủ say, liền muốn đứng lên đóng cửa sổ. Đúng lúc đó, lại thêm một cơn gió thổi vào phòng, thế nhưng mọi động tác của Quỷ bà bà nhất thời dừng lại.

Trong không khí, phảng phất mơ hồ một mùi hương đặc biệt khó chịu, là huyết tinh.

Từ ranh giới của Vạn Ác Cốc, đến tận tiểu ốc, nơi nơi đều là độc vật, không có dược do chính Quỷ bà bà phối, người tiến vào chỉ có một con đường chết, còn mùi hương này không thể nhầm lẫn được, huyết tinh nhàn nhạt khiến bà ta lập tức nghĩ đến, nếu từ bên ngoài đi vào, thì Ách Cô là người duy nhất có thể xuất nhập Vạn Ác Cốc. Quỷ bà bà đột nhiên đứng dậy, bà ta đoán Ách Cô đã bị kẻ nào đó đả thương: "Kẻ dám can đảm đả thương người của Quỷ bà bà ta, mặc kệ đối phương có thân phận gì, ta cũng phải khiến kẻ đó sống không bằng chết!"

Quỷ bà bà mở cửa ra, nheo mắt nhìn về phía bóng đen đứng đằng trước, đến khi thấy rõ được người đứng trong sân, trong nháy mắt, bà ta đã sửng sốt.

Dưới ánh trăng thanh lãnh, người kia toàn thân huyết nhục mơ hồ, tóc tai bù xù, râu dài che mặt đứng cách đó không xa, lẳng lặng chăm chú quan sát Quỷ bà bà. Sự trầm mặc đó chẳng khác chi một bức tượng được điêu khắc, khiến người nhìn thấy không rét mà run.

Người này giống như dã thú bị thương, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công, một chiêu trí mạng. Trong ánh mắt y nhìn Quỷ bà bà, chỉ có sát ý tuyệt tình đến cực điểm.

Y đã thoát!!!

---

1 Phong vũ chiêu diêu: xét trên tính cách của Nhâm Trình Phi thì cụm từ này có nghĩ ham chơi lêu lổng, ngang ngạnh bướng bỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể gây ra chuyện rắc rối =.=|||

2 Thu liễm tính tình: thay đổi tính tình, giảm bớt sự ương ngạnh bướng bỉnh, không còn đi gây rối như trước.

3 Đột phi mãnh tiến: gia tăng nhanh chóng.

4 Lễ Trảo chu: lễ chọn đồ vật đoán tương lai của trẻ con đó mà! Tiếc là ở không có a ^^

5 Nguyên Bảo: một thỏi vàng, ám chỉ nếu chọn thì về sau sẽ trở thành… "thương buôn"

6 Khẩu thủy: nước dãi đó ^^

7 Văn phong nhi động: nếu có bất cứ thông tin gì, lập tức hành động. Kiểu như Dã nhân mà có ý đồ leo lên, đám tiểu trùng sẽ di thông báo a!!!

8 Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: câu này có xuất xứ từ tiểu thuyết của Phù Mộng Long tên là "Tỉnh thế hằng ngôn", câu này có ý nghĩ là phúc đến thì ít mà họa vô đơn chí. Ý của Bằng ca chính là ảnh ý đã ở

trong hoàn cảnh đen đủi đến cực điểm, vật mà còn mưa suốt ngày suốt đêm, mà dưới mưa có mấy ai tâm tình vui vẻ. Đúng là đã bực bội còn phải chịu thêm đả kích, quả thực là "đổ thêm dầu vào lửa"!

9 Châm tuyến: may vá, thêu thùa.

10 Xiêm y xuân thiên: y phục mặc trong mùa xuân.

11 Tú công: khả năng thêu thùa.

Y đã thoát!!!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Quỷ bà bà, ba thanh ngân châm chứa độc giấu dưới tay ái đã phóng về phía người kia. Trong bóng tối, ba thanh châm chỉ lóe lên tia sáng mờ ảo đã lao đi, nhưng đối phương vẫn kịp thời nhìn thấy, nhãn thần lóe lên tia hàn quang, thế nhưng y không hề né tránh, hay nên nói là… có tránh cũng không thoát?

Ngân châm chứa độc đó, dù chỉ trúng phải một thanh, ngay tức khắc có thể khiến một chú voi trưởng thành to lớn sùi bọt mép ngã xuống đất không dậy nổi. Thế nhưng cả ba thanh ngân châm khi cắm vào thân thể dã nhân, chẳng khác gì bắn vào bịch bông, vô thanh vô thức, không có phản ứng.

Quỷ bà bà một lát cũng không ngừng, lấy ra một cái ống trúc. Khi mở ra, hai tiểu trùng xanh đậm vừa ngửi được mùi huyết tinh quanh quẩn trong không khí, chúng lập tức lao như điện xẹt khỏi ống trúc, nhanh chóng đậu lên vết thương còn rỉ máu trên người dã nhân, dùng chiếc đuôi bén nhọn đâm sâu vào da thịt y, đồng thời bắn vào độc dịch cực kỳ lợi hại.

Dã nhân rốt cục cũng có một chút động tĩnh, y khàn khàn rống lên một tiếng, cúi đầu hung hăng vỗ vỗ lên chỗ đau, đập mấy cái như đang đập muỗi, hai tiểu trùng lập tức nát vụn.

Quỷ bà bà mặt không đổi sắc nhưng trong lòng kinh nghi bất định, không nghĩ tới ngay cả kịch độc như vậy cũng hoàn hoàn vô dụng đối với y. Nhớ lại lúc mới đẩy người kia xuống đáy Cốc, biết được y cư nhiên còn sống, Quỷ bà bà lúc đó đã mơ hồ phát hiện ra khả năng phi thường đó, chẳng qua bà chưa từng muốn đào sâu suy nghĩ. Lòng thầm nghĩ: "Y không thể trốn thoát được, ở dưới đó sớm muộn gì cũng chết!" – Chính là, ngày hôm nay, y đã thoát… Đã thoát…

Quỷ bà bà nheo mắt, nhìn về phía đối phương, bà ta bắt đầu minh bạch bản thân khi đó mềm lòng, quả thực là sai lầm. Ngày hôm nay nếu không giết mà để người kia thoát ra, đó chính là đã sai càng thêm sai!

Quỷ bà bà vận khí, đến khi lòng bàn tay nóng lên, sau chớp mắt tiền phóng về phía dã nhân, toàn lực tung một chưởng, bà ta muốn đối phương trúng một chiêu trí mạng: "Ta không thể mắc thêm bất cứ sai lầm nào nữa!"

Một chưởng mạnh mẽ trúng vào ngực đối phương, lực đạo to lớn, ngày cả võ lâm cao thủ cũng khó lòng địch nổi, người trúng phải chưởng này chỉ có thể miệng phun tiên huyết, xương cốt vỡ vụn. Thế nhưng khi Quỷ bà bà giáng chưởng phong đó xuống, trong lòng thầm than không ổn, trong khoảnh khắc thân thể người kia và tay bà ta tiếp xúc, lập tức biến thành từ thạch1 cường đại, không ngừng hấp thu chân khí dồi dào trong cơ thể bà ta.

Quỷ bà bà muốn thu tay lại, nhưng có một bàn tay to tuy gầy gò nhưng hữu lực vươn ra túm lấy cổ tay, khiến bà ta dù có giãy giụa đến mấy cũng vô pháp di động mảy may. Quỷ bà bà khó tránh khỏi luống cuống xao động, không suy nghĩ nghĩ, tay kia đã tung chưởng đánh về phía dã nhân muốn đẩy y ra. Đến khi cả hai tay đều tiếp xúc với thân thể đối phương, kết quả cuối cùng chính là chân khí trong thân thể Quỷ bà bà từng chút từng chút một cạn kiệt.

Hai tay đều bị đối phương chế trụ, vô pháp di chuyển, chân khí như cồn cát bị dòng chảy xói mòn từng chút một. Toàn thân không chỉ mất đi khí lực, mà trong lòng Quỷ bà bà còn dâng lên cảm giác đau đớn khó nhịn, bà ta nhịn không được kêu: "Ai", một tiếng vang trong đêm tối mịt mùng nghe thật thê lương, bất quá chỉ sau khoảng khắc, bà ta đã suy sụp như lão nhân bát tuần. Chân khí trong cơ thể Quỷ bà bà gần như đã khô kiệt, thế nhưng dã nhân vẫn chưa chịu buông tay, vẻ bề ngoài của bà ta nhanh chóng biến thành già yếu như cành gỗ mục có thể dễ dàng bị nghiền nát bất cứ lúc nào. Tận mắt chứng kiến thân thể

khô héo như thực vật đến thời điểm lụi tàn, đúng lúc đó, trong đêm tối thanh lãnh, thanh âm của hài tử đột nhiên truyền đến.

"Nương, nương…"

Quỷ bà bà ý thức gần như đã tan rã, thế nhưng khi nghe được thanh âm không khỏi rùng mình, cố hết sức quay đầu lại, nhìn thấy Thanh Thanh đã thức dậy từ lúc nào, đang đứng cạnh cửa gọi bà ta.

Quỷ bà bà quay lại nhìn dã nhân, thế nhưng chỉ nhìn thấy đôi mắt y gằn lên tia máu và toát ra sự tàn nhẫn cùng lạnh lùng, bà ta chỉ có thể cắn chặt răng, dùng toàn bộ sức lực còn sót lại, vừa giằng một tay ra, vừa quát về phía hài tử: "Thanh Thanh, chạy mau! Nghe lời nương, mau chạy đi!"

Hài tử vốn say ngủ bị những thanh âm kỳ quái đánh thức, giờ lại bị quát như vậy, bao nhiêu buồn ngủ bay biến sạch. Khi thấy rõ được cảnh tượng diễn ra trong sân, cho dù hài tử còn nhỏ, chuyện gì cũng không hiểu, cũng mẫn cảm nhận ra điều nguy hiểm.

"Nương, nương…"

"Nghe lời nương! Mau chạy đi!" – Quỷ bà bà hai mắt rưng rưng, lời nói mang theo giọng mũi: "Không được! Ta tuyệt không thể để hài tử chịu mảy may thương tổn!"

Thanh Thanh vừa kinh vừa sợ, thay đổi phương hướng chạy đi thật nhanh.

Phát giác dã nhân muốn bỏ lại mình để đuổi theo hài tử, Quỷ bà bà liều chết lao ra ngăn cản, thế nhưng chân khí của bà ta đã cạn kiệt, độc vật không có hiệu quả, thân thể hiện tại thậm chí còn không bằng một lão nhân thất tuần. Khi dã nhân nhận ra y bị ngăn cản, đáy mắt dâng thêm một tầng hận ý, một bàn tay tóm lấy cổ đối phương cổ. Chỉ nghe "Rắc" – một tiếng, thân thể Quỷ bà bà mềm rũ ngã xuống mặt đất, không thể đứng lên được nữa.

Đôi mắt bà ta vẫn mở, phản chiếu thân ảnh dã nhân chạy về phía hài tử…

Rất nhiều năm trước kia, có một người nữ nhân trong lòng tràn đầy hận ý, đã bắt một hài tử mới sáu tuổi mang về Vạn Ác Cốc. Đó chính là hài tử của tên nam nhân đã phụ lòng nàng với một nữ nhân khác. Bởi trong lòng chất chứa quá nhiều thù hận, nàng ta quyết định biến hài tử kia thành dược nhân, một lần lại một lần thử độc, một lần lại một lần cứu sống.

Hài tử bị nàng ta tra tấn giày vò đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ. Sau một lần trúng độc, thần trí của hài tử có chút vấn đề, y trở nên ngốc nghếch, không thể nói được nữa, càng không nhớ rõ những chuyện xảy ra ngày trước, luôn nhìn nàng ta bằng đôi mắt trong suốt vô tội. Về sau cũng không hiểu vì nguyên nhân gì, đối diện với nhãn thần trong suốt kia, nàng ta rốt cuộc không nhẫn tâm thử độc lên người hài tử thêm lần nào nữa, càng không đành lòng giết y, nhưng hận thù trong lòng biết làm sao? Cuối cùng nàng ta nhắm mắt làm ngơ, đẩy hài tử xuống sơn cốc đầy rẫy độc vật chết người kia, để mặc nó tự sinh tự diệt…

Thanh Thanh nhỏ bé không chạy được bao xa đã bị đuổi kịp, vẻ mặt hoảng sợ nhìn chằm chằm lên bóng đen cao lớn trước mặt, từng bước thối lui về phía sau. Dã nhân chỉ lạnh lùng nhìn Thanh Thanh, vươn tay lao thẳng về phía cần cổ bé nhỏ non mịn của hài tử. Cũng không hiểu là do y sơ suất hay hài tử tương đối nhanh nhẹn, thân mình khẽ rụt lại, trong chớp mắt đã né được, càng không dám chần chừ, nhanh chân bỏ chạy.

Dã nhân hơi nheo mắt lại, sát ý trong mắt càng thêm sâu, y giương tay, vài bước đến gần hài tử, chưởng phong vung xuống, thân thể nhỏ bé của hài tử bay lên không trung, quay vài vòng rồi rơi thẳng xuống vũng bùn đen như mực. Y đứng bên cạnh, quan sát bạch ảnh dần chìm xuống bùn, xác định hài tử không hề cử động, đến lúc này khí lực trong cơ thể như thể đột nhiên tan ra, cước bộ tập tễnh từng bước thôi lui về phía sau, biến mất trong bóng đêm mịt mùng.

"Khụ… Khụ… Giang Nam… Khụ… Giang Nam y cựu… viễn…"

Trong gió, một thanh âm khàn khàn như thể được phát ra từ yết hầu bị xé rách, một lần lại một lần vang lên, một chút tịch mịch, một chút đau thương, một chút thống khổ…

…

Nhâm Bằng Phi nằm mộng, sau khi tỉnh lại thậm chí không lý giải được đó rốt cuộc là giấc mộng gì, gã chỉ rõ ràng một điều, trong ngực vẫn còn lưu lại một nỗi khiếp sợ vô hình và nhịp hô hấp dồn dập, bất an. Khẽ trở mình, muốn thả lỏng để đổi sang tư thế khác thoải mái hơn, bất thình lình từ hạ phúc truyền đến một cơn đau đớn bất kham, không nhịn được mà vòng tay ôm lấy bụng. Khi bàn tay tiếp xúc với hạ phúc, mơ hồ cảm nhận được vết tích nhàn nhạt.

Nhâm Bằng Phi cực lực quên đi mọi chuyện phát sinh tại Vạn Ác Cốc, vết sẹo trên người gã cũng theo thời gian mà phai nhạt. Thế nhưng có một số chuyện, trừ phi mất đi ký ức thì vô pháp lãng quên, càng cố tình xem nhẹ, càng dễ dàng nhớ tới.

Cũng giống như đêm hôm nay, khi nhìn về màn sương bàng bạc trong bóng đêm bên ngoài song cửa, gã không khỏi suy nghĩ: "Hài tử kia… cũng được năm tuổi rồi!"

…

Núi Điểm Thương

Thời tiết có điểm kỳ quái, mới sáng sớm ánh mặt trời đã chiếu sáng khắp nơi, đến chiều lại thấy mây đen dày đặc, cát bụi bị cuốn bay, mãnh liệt kéo đến, chỉ sau một khắc, mưa như trút nước, trầm tã giáng xuống, từng hạt quất lên da thịt, bỏng rát.

Thời tiết như có quỷ, khiến mọi người không ai muốn xuất môn, Vương Liệp Hộ vào núi săn bắt cũng trong hoàn cảnh tương tự, chỉ có thể chui vào trong một sơn động vừa mắng chửi nhiệt liệt vừa chờ cơn mưa rào tan đi. Hắn ở trong núi có đặt bẫy rập, mỗi ngày đều đến xem có may mắn bắt được con thú nào không? Ngày hôm nay, hắn theo thói quen muốn vào núi xem một chút, kết quả thực không may, gặp phải mưa lớn.

Mưa còn chưa ngớt, thực vật rậm rạp trong núi đã ướt át đến mức có thể vắt ra nước. Chỉ sau một hồi mưa tầm tã, mặt đất đã trở mềm yếu đến không gì sánh được, nếu không cẩn thận sa chân xuống đầm lầy, quả thực có mười cái mạng cũng không quay về được!

Vương Liệp Hộ vừa chửi vừa lo lắng, không biết bẫy rập do lão đặt có khi nào đã bị nước cuốn đi? Mấy ngày qua, hoa mầu thu hoạch không tốt, cả gia đình đều trông cậy vào khoản tiền có được nhờ bán thịt thú rừng để sống tạm qua ngày.

Thật vất vả mới chờ đến lúc mưa dứt, Vương Liệp Hộ vừa dùng gậy chọc vừa cẩn thận vừa đi về chỗ có bẫy rập, dù sao hắn cùng sống nhiều năm bằng nghề vào rừng săn thú, đối việc với giữ an toàn cho bản thân cũng tương đối bài bản. Đến lúc tiếp cận được bẫy rập, Vương Liệp Hộ nhạy bén phát hiện được, phía trước có động tĩnh.

Chẳng lẽ ta thực sự bẫy được dã thú a! – Vương Liệp Hộ hai mắt nhất thời tỏa sáng, gạt đám cỏ vẫn còn đọng nước, tiến về phía phát ra tiếng động, chỉ là hắn lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi đến mức mặt không còn chút máu.

Một người toàn thân vì mắc mưa mà ướt đẫm đang đưa lưng về phía lão, còn bản thân thì đang hăng say uống máu lợn rừng. Những hạt mưa từ trên lá thi thoảng tí tách rơi xuống cùng với máu lợn rừng trộn lẫn với nhau, khiến mặt đất xung quang y bị nhuộm đỏ một mảng, cảnh tượng hết sức dữ tợn. Người kia vừa nghe được tiếng động, lập tức quay đầu lại, tóc cùng râu ria đen nhánh che đi khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi tinh mâu đen thăm thẳm và tiên huyết vương vãi bên khóe môi…

Vương Liệp Hộ hít sâu một hơi, lại hít thêm một hơi thực sâu nữa, vẫn không thể ngăn được sợ hãi mãnh liệt, hét lên một tiếng "Quỷ a!" – Lập tức xoay người, sợ đến mức bỏ chạy mà không cần biết phương hướng.

Dã nhân ngồi tại chỗ bị tiếng thét kinh thiên động địa đó làm cho giật nảy, ngây ngốc một chút, thế nhưng giây sau với tốc độ chẳng khác gì điện xẹt, y lao về phía Vương Liệp Hộ vừa chạy, đuổi theo lão.

Vương Liệp Hộ có sức muốn chạy trốn về làng, căn bản không nghĩ tới phía sau cư nhiên có một người gắt gao theo đuôi. Dã nhân ở trong rừng núi đã vòng vo rất lâu, thế nhưng không hề gặp qua bất cứ ai, giờ phút này nhìn thấy, chỉ cần khoảnh khắc, liền nghĩ rằng y chỉ cần đi theo lão, nhất định có thể rời núi. Giống như lúc mới bắt đầu, y đã đi theo những động vật xuống dưới sơn cốc, học theo chúng và đã tìm được khá nhiều đồ ăn.

Khoảng thời gian đó, đối với y thật sự khó có thể quên được…

Lần đầu tiên rời khỏi Vạn Ác Cốc, y liền bị thế gian rộng lớn không thể đoán trước làm cho khiếp sợ. Khi bị người trong thôn trông thấy, không những bị họ coi như ma quỷ, còn bị bao nhiêu người dùng gậy gộc đao thương đánh đuổi. Bị đánh mà không biết phải chống đỡ thế nào, toàn thân chẳng chịt thương tích. Cuối cùng phải nhảy xuống sông, xuôi theo dòng chảy, rồi được một lão đánh cá hảo tâm cứu giúp, mang y về làng chài nhỏ bé.

Sau một thời gian dưỡng thương, khi bản thân có thể cử động, y đã vội vã muốn đi tìm "Giang Nam", lão đánh cá hỏi: "Ngươi có biết Giang Nam ở đâu không?" – Y lắc đầu, lão đánh cá liền chỉ về nơi xa xôi đằng đông nói rằng: "Cứ đi về phía đó, có thể nhìn thấy Giang Nam!"

Lão đánh cá còn nói râu của y quá dài, cũng quá loạn, giống như tên khất cái, liền lấy tiểu đao giúp y cắt bỏ. Sau một hồi cắt cắt, cạo cạo, ông lão nhìn y chằm chằm, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Bộ dạng thật tốt a!"

Y không biết câu đó có ý tứ gì, chỉ có thể vuốt lên gương mặt nhẵn nhụi, có chút xa lạ, nhưng nhớ lại thời điểm người ấy vào trong Cốc, một cọng râu cũng không có, như thể tiên nhân từ trên trời giáng xuống.

Một thời gian sau, khi râu ria của y được cạo đi, hài đồng cùng cô nương trong thôn chài không còn sợ y nữa. Không những chẳng hề trốn tránh mà còn tìm cách tiếp cận, lấy lòng y. Mặc dù y chẳng biết cách ăn nói, thanh âm còn thô ráp chẳng khác gì ma đao cò cưa, thế nhưng chẳng có ai quản ngại chuyện cỏn con đó.

Lão đánh cá từng hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Tên là gì ư? – Ngay lúc đó y chỉ có thể ngây ngốc rồi kinh ngạc lắc đầu. Lão đánh cá thở dài: "Cậu thanh niên kia một điểm cũng không giống sỏa hài tử, thế nào mà ngay cả tên mình là gì cũng không biết? Chi bằng, từ nay về sau kêu ngươi là Tiểu Giang, có được không?"

Tiểu Giang? – Y ghi nhớ cái tên này tận đáy lòng, thấy lão đánh cá dùng đôi mắt mờ đục nhìn về phía mặt sông, không biết đang tưởng niệm chuyện gì.

Cho đến tận ngày sau, khi y quay trở lại tìm lão đánh cá, mới biết lão qua đời vì bệnh tật. Đi hỏi thăm, mới biết được nguyên lai lão họ Giang, mọi người thường gọi là Lão Giang, còn bảo lão có một người nhi tử tên Tiểu Giang, sau một lần ra thuyền đánh cá đã không trở về.

Đêm trước khi y rời đi, lão đánh cá đã chuẩn bị một bữa tối thực phong phú, còn có một vò rượu gạo, cùng nhờ lão đánh cá này, mà y đã có được những lần đầu tiên: lần đầu tiên ăn thực phẩm chín, lần đầu tiên uống rượu, lần đầu tiên có tên, lần đầu tiên biết nói chuyện với người cùng thế gian…

Ngụm rượu đầu tiên, yết hầu như phải bỏng, lão đánh cá ở bên cạnh cười ha ha, nói rằng: "Đúng vậy, hảo hán phải biết uống rượu!"

Ngụm thứ hai thuận hầu, ngụm thứ ba thành nghiện! Từ đó về sau, cho dù có thưởng thức qua bao nhiêu mỹ tửu trong thiên hạ, nhưng không có loại nào sánh được với hũ rượu gạo đêm đó…

Lúc y đi, lão đánh cá có thứ gì có thể cầm đi, toàn bộ đưa cho y. Tiểu Giang yên lặng nhận lấy, thừa dịp lão đánh cá không chú ý, trộm thả trở lại. Đến khi đi một quãng rất xa, y vẫn còn nghe thấy thanh âm già nua của lão đánh cá đang trách mắng: "Này! Sỏa hài tử, sao đồ ta cho ngươi không lấy!?"

Tiểu Giang đương nhiên không hề quay lại, khẽ ngâm nga khúc nhạc mà mục đồng thường dùng đoản địch2 để thổi, nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Khi đó Tiểu Giang không muốn dính dáng đến bất cứ cái gì gọi là giang hồ, trong lòng y chỉ có một mình Giang Nam, đó chính là câu nói sau cùng người ấy lưu lại, cũng trở thành địa phương y một mực truy tìm. Chỉ là hết lần này đến lần khác giang hồ không muốn buông tha mối quan hệ ràng buộc với Tiểu Giang, hay nên nói theo một câu châm ngôn là: "Nơi nào có người, tức có giang hồ".

Tiểu Giang căn cứ vào phương hướng lão đánh cá chỉ điểm mà mải miết đi về phía đó. Trước khi hoàng hôn buông xuống, cuối cùng y cũng gặp được một tiểu trấn phụ cận vô cùng náo nhiệt phồn hoa giống như lời lão đã kể.

Tại tiểu trấn này, Tiểu Giang lần đầu tiên trông thấy nhiều người như vậy, thực nhiều nhà cửa, và còn rất nhiều thứ khác nữa… Hơn nữa, trên đường có rất nhiều người dọc xuôi qua lại, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn y một cái, khá nhiều cô nương còn bụm miệng không ngừng chỉ chỏ về phía y.

Tiểu Giang chính là không hề để tâm, bởi vì lão đánh cá từng nói qua: "Bởi vì ngươi tuấn mĩ, cho nên mọi người mới muốn nhìn ngươi!" – Mà bản thân Tiểu Giang nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy người ấy, bởi vì dung mạo phiêu lượng đó mà y lập tức muốn ở bên cạnh gã, có quan sát đến đâu cũng không thấy đủ!

Trước khi người ấy từ trên trời giáng xuống, Tiểu Giang chỉ có một mình! Đến lúc có người ấy, thế giới của Tiểu Giang cũng chỉ tồn tại một mình gã! Khi gã biến mất, cũng đồng thời mang cả thế giới của y theo cùng! Y liều lĩnh đến mấy để thoát ra, tất cả vì muốn tìm được người ấy, đem gã trở về!

Cõi lòng Tiểu Giang tràn đầy tin tưởng, nghĩ đến y chỉ cần tới được Giang Nam, nhất định có thể gặp lại người ấy. Chỉ tâm niệm một điều như vậy, y hoan hỉ cần mẫn đi về phía đó, trăm triệu lần cũng không dự đoán được, trong bóng tối có một người, sớm đã không có hảo ý nhìn y chòng chọc từ lâu.

Sắc trời không còn sớm, trên đường thương buôn cùng những người bán hàng rong đã thu thập sạp hàng, người qua đường cũng quay về nhà. Một lúc sau, người đi trên đường chỉ còn một mình Tiểu Giang, y cũng nên tìm một nơi để nghỉ ngơi và ngủ qua đêm. Lão đánh cá từng dặn qua, khi y đến được tiểu trấn này, ước chừng sắc trời đã tối, thuận tiện nên ở lại đây nghỉ một đêm, dưỡng hảo tinh thần để ngày hôm sau tiếp tục lên đường. Ngay sau đó, Tiểu Giang không chút phật lòng, quan sát đủ loại kiến trúc muốn hình muôn vẻ của tiểu trấn, sau một hồi mới thu hồi được lòng hiếu kỳ, thẳng tắp đi trong tiểu trấn không được coi là lớn này.

Ngoài một chút y vật và lương khô đã chuẩn bị từ trước, số bạc vụn ít ỏi do lão đánh cá chuẩn bị, Tiểu Giang đã lén trả lại. Nhưng hiện tại thì y đã biết, khi bước đi trên thế gian, thứ gì có thể thiếu chỉ trừ ngân lượng thì không thể. Ăn mặc ngủ nghỉ, sinh lão bệnh tử, có chuyện nào không cần dùng đến ngân lượng: "Hiện tại trên người ta một đồng cũng không có, lấy gì để ở trọ đây? Nói gì thì nói đã sớm quen với cuộc sống này, cứ tiếp tục như vậy, cũng không sao?"

Tiểu Giang chân trước mới bước ra miếu thời ngoài trấn, sau lưng liền có người gọi: "Vị công tử này, xin dừng bước!"

Tiểu Giang căn bản không nghĩ tới người kia đang gọi y, vẫn tiếp tục bước nhanh về phía trước.

"Ai Vị công tử đằng trước! Công tử, xin chờ… chờ một chút!"

Thanh âm phía sau từ thấp đến cao, từ khiêm tốn đến có chút hổn hển, Tiểu Giang hoàn toàn nhắm mắt bịt tai, người phía sau cũng không tiếp tục làm bộ làm tịch thêm nữa, vén váy chạy tới, trực tiếp ngăn y lại.

Tiểu Giang tập trung nhìn, người ngăn trước mặt y nguyên lai là một nữ tử trang điểm như phụ nhân3, thẳng thắn nhận xét thì tướng mạo của ả ta so với nữ tử bình thường cũng không sai biệt lắm, nhưng nhìn kỹ mới phát hiện ra điểm không tương đồng. Vị phu nhân đứng trước mặt Tiểu Giang quá mức xinh đẹp, quá mức nhanh nhẹn, từ khóe mắt làn môi, thỉnh thoảng lộ ra điểm dụ hoặc. Bờ môi trên màu son còn điểm một viên hắc chí4 thế nhưng không hề ảnh hưởng đến khuôn mặt trắng nõn non mịn, mà ngược lại còn tăng thêm một phần quyến rũ khiến người đối diện động tâm.

Chỉ là Tiểu Giang đánh giá dung mạo ả ta trong thời gian quá ngắn ngủi, thế nhưng nữ tử kia lại không biết, chỉ trong giây lát đã "tặng" bao nhiêu cái mị nhãn5 về phía y. Nếu là nam nhân tầm thường bị một nữ tử kiều diễm nhường kia quang minh chính đại dụ dỗ như vậy, sợ đã sớm mừng rỡ mà thần hồn điên đảo, toàn thân mềm nhũn. Nhưng Tiểu Giang là ai, y một chút cũng không hiểu. Trong mắt y, nhãn tình cùng dung mạo của ả ta chỉ so với các nữ tử khác hơn một chút, còn không có bất cứ điểm gì đáng để y phải chú ý. Chưa kể Tiểu Giang nhìn ả ta liếc mắt với y còn tưởng mi mắt ả ta bị co giật!

"Vị công tử này, đã trễ thế này còn muốn đi đâu? Sao lại không lưu lại trấn một đêm mà đã muốn lên đường a?"

Người nữ tử trước mắt, ngón tay trắng trẻo mảnh mai không ngừng quấn lấy khăn lụa, đôi hạnh nhãn hắc bạch phân minh không nhịn được mà chăm chú quan sát từ đầu đến chân Tiểu Giang, trong lòng không biết đã kinh thán bao nhiêu lần. Trong đời ả ta đã gặp qua rất nhiều nam nhân ưu tú, thế nhưng người tuấn

dật phi phàm như Tiểu Giang thì chưa từng! Ngay khi nhìn thấy y dạo bước trong trấn, hai mắt ả ta nhất thời sáng ngời, lập tức hạ quyết định nhất định phải phải "ăn" không tha.

Công tử? – Tiểu Giang bởi cách xưng hô của ả ta mà có chút hoang mang, đang muốn đính chính lại: "Ta không phải gọi là Công tử, mà là Tiểu Giang!" – Nhưng chuyện gì y cũng chưa kịp làm, nữ tử kia lại ra vẻ kiều mị dùng khăn lụa che đi tiếu văn6: "Xem ra công tử không phải người địa phương, sợ rằng không biết, khi rời khỏi trấn này, có đi về phía trước cả trăm dặm cũng không tìm được bất kỳ thôn làng hay khách *** nào đâu! Chi bằng ở lại đây một đêm, nghỉ ngơi dưỡng thần để ngày mai lên đường, sẽ tốt hơn nhiều, đỡ phải chịu cảnh trơ trọi giữa đường hoang, xan phong lộ túc7, nhẫn cơ thụ đống8 a."

Thấy Tiểu Giang vẫn còn ngơ ngác, nữ tử giống như nhớ lại chuyện gì đó "Ai nha" – một tiếng, lại nói: "Công tử không cần kinh hoảng, ở thị trấn này thiếp thân9 là một người quả phụ, vừa rồi trên đường tương ngộ, thiếp thân thấy công tử không giống người địa phương, đã trễ thế này còn muốn ly khai! Sợ công tử nghĩ ở phía trước còn có chỗ trú, thiếp thân mới có thiện chí muốn nhắc nhở một phen, miễn cho công tử bỏ qua chốn dừng chân, tại vùng đất hoang vu thụ hàn sinh bệnh, không người chăm sóc…" – Dứt lời, thanh âm trở nên lưu luyến, ánh mắt khẽ liếc, như thể phóng ra tia điện, thế nhưng người đáng lẽ phải trúng "sét" vẫn đang mạc danh kỳ diệu.

Vẫn không có phản ứng sao? – Tròng mắt nữ tử vừa chuyển, đang muốn mở miệng khuyên nhủ thêm, mưu đồ kéo nam nhân tuấn tú kia vào nhà ả ta, Tiểu Giang sau một hồi lâu trầm mặc, gian nan hé môi nói ra hai chữ: "Giang Nam!"

Giang Nam? – Nữ tử nhất thời khó hiểu, suy nghĩ một chút lập tức lĩnh ngộ, biểu tình hớn hở: "Công tử phải chăng là muốn đến Giang Nam?"

Tiểu Giang gật gật đầu, nữ tử lại cười đến kiều diễm: "Ai Thật khéo a! Thiếp thân sinh ra và lớn lên ở Giang Nam, mấy năm trước mới chuyển đến đây! Hỏi về Giang Nam, gặp thiếp thân là chọn đúng người rồi đó!"

Tiểu Giang nghe xong, nhãn thần đen như mực nhất thời tỏa sáng, có chút kích động nói: "Đi Giang Nam!"

"Nguyên lai công tử thật sự muốn đến Giang Nam a! Ai Thế nhưng đường đến đó rất xa, ước chừng đi tới hai, ba tháng nữa cũng chưa chắc đến nơi a! Đêm nay, công tử vẫn nên tìm chỗ trú chân, nghỉ ngơi một chút, nếu không để bản thân quá mệt mỏi, có muốn cũng không thể đi tiếp được!"

Tiểu Giang nghe đến đó, hai mắt có chút ảm đạm:"… Không bạc!"

"Không bạc?" – Nữ tử sửng sốt, lại một lượt từ đầu đến chân quan sát thân y phục nghèo khổ trên người Tiểu Giang, thoáng chốc hiểu được, che miệng cười: "Không bạc không quan hệ! Sau khi trượng phu qua đời, trong nhà thiếp thân vẫn còn vài gian phòng bỏ không, công tử lưu lại một đêm, trong nhà có thể ồn ào thêm một chút, thiếp thân cầu còn không được ấy chứ, sẽ không đòi bạc của công tử!"

"Thật sự?" – Tiểu Giang mở to đôi mắt trong suốt nhìn về phía nữ tử đang cười đến đặc biệt quyến rũ.

"Chẳng lẽ Công tử hoài nghi thiếp thân?" – Nữ tử hạ giọng, nghiêng đầu liếc mắt, lộ ra nụ cười kiều diễm vạn chủng nhu tình thiên chủng phong tư10.

Tiểu Giang từ đầu tới đuôi không hề hoài nghi, mà nói chính xác hơn, là giờ phút này trong lòng y không hề có loại cảm giác tên là hoài nghi, liền mơ hồ theo nữ tử về nhà ả ta. Khi bước qua bậc cửa, y đã được chiêu đãi đặc biệt nhiệt tình, thậm chí Tiểu Giang sau khi bị đẩy đi tắm rửa, còn được ả ta mang theo xiêm y sạch sẽ đi vào dục phòng. Ả ta vốn tưởng rằng bản thân có thể thưởng thức thân thể của mỹ nam xinh đẹp, ai ngờ lại bị một thân chằng chịt thương tích của Tiểu Giang làm cho cả kinh, đứng quanh dục dũng vòng tới vòng lui. Đương nhiên, ả ta cũng đâu bỏ qua cơ hội, thi thoảng lại vươn tay, trên thân thể rắn chắc của tiểu dương không hề có phòng bị sờ loạn vài cái.

…

Chủ nhân quá mức nhiệt tình tựa hồ cũng không phải chuyện tốt, khi Tiểu Giang nghĩ bản thân rốt cục cũng được yên tĩnh nằm xuống ngủ, cửa "Két" một tiếng, bị người từ bên ngoài đẩy ra. Tưởng lài ai, hóa ra là vị nữ chủ nhân đứng ngoài đó, tay cầm giá nến. Dưới ánh nến mờ ảo, sa y trong suốt càng thêm mong manh theo gió tung bay, vô pháp che đậy thân thể đẫy đà, một đôi ngọc nhũ cực đại nở nang như thể rất

khó khăn để có thể chen chúc trong áo yếm nhỏ bé chật chội, thấp thêm chút nữa, yếm chỉ kéo dài quá háng một chút, nơi hắc sắc tư mật bất cứ lúc nào cũng có thể hiện ra…

Nếu cùng là nam nhân, sự tình đã đến mức này không nói cư nhiên cũng minh bạch tiếp sau sẽ có chuyện gì. Nếu là loại nam nhân háo sắc, chỉ sợ giờ phút này đã sớm hóa thành ngạ lang11 bổ nhào về phía tiểu dương xuy đăng bặt chá12!

Đáng tiếc, Tiểu Giang không phải loại nam nhân đó, hơn nữa đối tượng lần đầu tiên phát sinh chuyện kia với y cũng không phải là nữ nhân! Bởi vậy y hoàn toàn không hiểu cũng như cảm nhận được vẻ đẹp nữ tính kia, càng không hiểu được dục vọng muốn làm chuyện nam nữ giao hoan. Mỹ cảnh mê người có thể khiến bất cứ nam nhân nào nhìn thấy dễ dàng phun máu mũi, thì phản ứng duy nhất của Tiểu Giang chính là ngây ra như phỗng, mạc danh kỳ diệu.

Nữ chủ nhân đã can đảm đẩy cửa vào đương nhiên không thấy phật lòng, còn nhanh tay đóng cửa lại, đặt giá nến xuống bàn, rảo bước đến rồi thẳng thắn đẩy Tiểu Giang ngã xuống giường. Tước khi y kịp ngồi dậy ả ta đã nhảy lên, ngồi trên người đối phương, một tay nâng cằm Tiểu Giang lên, bốn mắt nhìn nhau.

"Thật sự là một vị công tử tuấn mỹ a!!" – Nữ chủ nhân tán thưởng không biến chán, sau còn nhịn không được cảm thán: "Thấy thiếp không? Tâm dương thân dương, phía dưới càng dương13…"

Lập tức kéo một tay của Tiểu Giang, trực tiếp đặt nó lên một bên nhũ tiêm căng đầy, vừa chủ động điều khiển để tay y dùng sức xoa nắn, vừa sung sướng rên rỉ.

"Ân… Công tử, muốn thiếp sao… Thiếp đều cho ngươi, tất cả đều cho ngươi… Mau a, dùng sức, muốn làm cái gì cũng có thể… Ân a…"

Còn lo một tay không đủ, ả ta còn túm lấy tay còn lại của Tiểu Giang, đặt lên người mình, muốn dùng toàn bộ thân thể câu dẫn quyến rũ nam nhân. Đôi mắt trong suốt của Tiểu Giang không nhiễm dù chỉ mảy may tạo chấp như phát sáng trong đêm, chỉ là đáy mắt kia có tia khó chịu cùng kỳ dị… Cảm giác mềm nhũn trong tay, thực khiến ta nhớ lại thỏ tử bị ta giết cách đây không lâu a! Khi đó ta đói bụng, vừa thấy đã lập tức sẽ vồ lấy cổ nó mà ra sức bóp chặt…

"Ân… AAAAAAA "

"Lớn mật *** phụ, lần này xem ngươi còn chạy trốn nơi đâu!"

Song song vang lên cùng với tiếng thét chói tai của nữ nhân còn có tiếng người phá cửa vào ra sức quát mắng. Họ vốn dĩ tưởng rằng trong phòng sẽ là thảm cảnh của cậu thiếu niên tuấn tú ngây thơ đã bị lừa vào đây. Kết quả lại chứng kiến kẻ đầu sỏ mấy năm gần đây không ngừng làm điều ác, ngã xuống giường quằn quại, cảnh tượng đó thực sự khiến những người phá cửa vào ngây ngốc sững sờ tại chỗ.

---

1 Từ thạch: đá nam châm.

2 Đoản địch: sáo nhỏ của trẻ chăn trâu.

3 Phụ nhân: phụ nữ có chồng.

4 Hắc chí: nốt ruồi.

5 Mị nhãn: liếc mắt đưa tình

6 Tiếu văn: những nếp nhăn lộ ra khi ta cười.

7 Xan phong lộ túc: miêu tả cuộc sống gian khổ của việc xa nhà, hành tẩu trên giang hồ.

8 Nhẫn cơ thụ đống: chịu đói chịu lạnh.

9 Thiếp thân: là một cách xưng hô.

10 Vạn chủng nhu tình thiên chủng phong tư: nói văn vẻ là yêu kiều quyến rũ, nói trắng ra là lẳng lơ =.=|||

11 Ngạ lang: sói đói ^^

12 Xuy đăng bạt chá: nghĩ đen là thổi tắt nến, còn cái nghĩa bóng thì là làm việc… nên làm

13 Dương: có nghĩ là ngứa ngáy nhưng trong câu này, mọi người thích hiểu theo nghĩa gì cũng được! Mà còn có thể là gì được! Đúng là làm xấu mặt chị em phụ nữ mà… Người đâu lẳng lơ dễ sợ, thấy trai là vồ vập! Còn Ran thì khoái nhìn trai đẹp vồ nhau hơn XD *ngượng ngùng*

6. Chương 6

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

"Phụt ha ha ha ha!"

"Sư muội!"

"Oa ha ha ha ha!"

Tiếng cảnh cáo càng làm cho tiếng cười lớn hơn, cuối cùng không thể chịu nổi nữa bất chấp hình tượng mà ôm bụng cười đến nỗi nước mắt chảy ra.

Diệp Thanh Thành thật sự bất đắc dĩ, một tay cầm kiếm một tay thì nắm chặt, hướng sư đệ Đậu Đào cùng Lục Vĩ nháy mắt, trước mắt đem trói Phượng Kiều Kiều đang bị thương để đưa ra ngoài, hắn sẽ giải quyết hậu quả thật tốt. Quả phụ xinh đẹp Phượng Kiều Kiều mặc trang phục tương đối rất "phi lễ ", sau khi trói xong Diệp Thanh Thành tìm kiếm trường bào che trên người ả ta, đến khi sắp ra đến cửa, đột nhiên ngừng bước do người nào đó vẫn không cam tâm cố gắng gặng hỏi đến cùng: "Ta rõ ràng đã hạ mê dược trên người ngươi, ngươi như thế nào còn có khí lực phản kháng?"

Nữ chủ nhân nhiệt tình đột nhiên trở mặt dùng ánh mắt oán độc bắn thẳng tới, làm cho ả ta vẻ mặt ngốc nghếch lại không hiểu ra sao.

Một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn phút chốc hiện lên trước mặt Phương Kiều Kiều, ngăn trở ánh mắt giết người của ả ta, rất không khách khí, khẩu khí cũng rất chi là đùa cợt nói: "Dâm phụ, ngươi trước kia vì tăng cường công lực bảo trì mỹ mạo không biết giết hại bao nhiêu thanh thiếu niên tài giỏi, hiện tại ở trong tay nam nhân này, hơn nữa nhìn xem như vậy rồi ngươi sẽ dương dương tự đắc như thế nào…" Đôi mắt hắc bạch phân minh quay tròn dừng lại trên ngực Phượng Kiều Kiều, khóe miệng lại không khống chế được, "Qua việc này, đã kêu ác giả ác báo, nhìn ngươi về sau còn lấy cái gì để đi khoe khoang đây!"

Phượng Kiều Kiều yếu ớt liếc mắt lên, nghiến răng nghiến lợi: "Chỉ là bị thương mà thôi, bị thương!"

Tiểu cô nương hai tay chống nạnh, kiễng mủi chân khiêu khích: "Mất rồi thì liền mất, mất rồi, mất rồi!"

"Không mất, không mất, không mất!"

"Mất, mất, mất!"

Hai nữ nhân cuồng loạn kêu la, ma âm xuyên não càng sâu, mọi nam nhân ở đây đều chịu không được muốn một tay đánh các nàng, ngay cả Tiểu Giang giờ phút này đều chịu không nổi che hai tai lại, Diệp Thanh Thành nhịn lại nhẫn, không thể nhịn được nữa, "Câm miệng hết cho ta!"

Nam nhân khi bùng nổ rất đáng sợ, Diệp Thanh Thành một tiếng này có thể so với sư tử hống, thành công làm cho hai nữ nhân đang đấu khẩu đồng thời câm miệng, thế giới lập tức thanh tĩnh, hai đệ tử đồng thời hướng đến hắn ánh mắt kính nể cùng sùng bái.

"Mau đưa Phượng Kiều Kiều mang ra ngoài!"

Miệng các nàng tuy rằng đóng, ánh mắt nhìn về phía nhau đều điện quang thạch hỏa thiên lôi địa hỏa, mười phần có chín phần còn có thể tiếp tục tái chiến, phương pháp ngăn chặn tốt nhất, chính là trước đem một người đi trước!

Hai sư đệ lòng có đồng cảm, chạy nhanh không chút nào thương hoa tiếc ngọc mà đem Phượng Kiều Kiều cấp tốc đi ra ngoài. Cũng may sư muội Bạch Nghiên không có đuổi theo ra ngoài, Phượng Kiều Kiều lảo đảo thân ảnh nặng nề mà khinh thường hừ một tiếng, quay mặt hướng vào trong phòng, vừa nhìn tên ngốc ngồi trong phòng, hai mắt sáng ngời, hắc hắc cười đi ra ngoài.

Tựa như một con hồ ly đã đói bao nhiêu ngày, rốt cục phát hiện một con cừu có thể làm thịt, đầu tiên nước miếng vây quanh xoay quanh vòng, xem trên xem dưới trái phải trước sau đều xem hết, cân nhắc như thế nào để ăn tươi nuốt sống đối phương, như thế nào để cho vào mồm ăn, nhìn đến nỗi da đầu Tiểu Giang run lên, toàn thân nổi da gà, Diệp Thanh Thành thật sự nhịn không được."Đủ rồi, sư muội, đừng có hù dọa người ta!"

Tiểu hồ ly nhất thời bất mãn: "Muội đâu có hù dọa huynh ấy! Ánh mắt muội chỉ là thưởng thức, thưởng thức!"

Thực nhìn đoán không ra… Diệp Thanh Thành đen mặt.

Không để ý tới Đại sư huynh cứng nhắc của mình, tiểu hồ ly Bạch Nghiên lắc cái đuôi cười hắc hắc hỏi Tiểu Giang đang ngồi trên ghế: "Huynh thật là lợi hại, cư nhiên làm một chuyện làm ta vô cùng bái phục, hắc hắc hắc, cư nhiên đem bộ ngực Phượng Kiều Kiều đánh mất, hắc hắc hắc, huynh thật đúng là anh hùng, thật là đại anh hùng, ta sùng bái huynh đến chết!"

Từ xưa nữ nhân thiên hạ đều là một dạng, người dữ ít hâm mộ người dữ nhiều, dữ nhiều kích thích người dữ ít. Bạch Nghiên cùng Phượng Kiều Kiều có đánh qua vài lần, mỗi lần đều bị Phượng Kiều Kiều khiến nàng giận đến nỗi mặt đỏ tai hồng, cuối cùng nguyền rủa Phượng Kiều Kiều rồi sẽ có một ngày gieo gió gặt bão, hôm nay nguyện vọng cuối cùng được thực hiện, Tiểu Giang đã giúp nàng hoàn thành nguyện vọng của nàng!

Bạch Nghiên hưng phấn kích động đến nỗi hai má hơi hơi phiếm hồng, có vẻ càng đáng yêu khỏe mạnh, nàng không câu nệ tiểu tiết liền kéo ghế ngồi bên cạnh Tiểu Giang, mở to ánh mắt trong trẻo nhảy nhót chuẩn bị cùng y đàm luận.

"Đại anh hùng, huynh nói cho ta biết, huynh là lấy loại nào tâm tình, loại nào bổn sự, một chưởng như vậy, đã đem hai khỏa thịt heo của Phượng Kiều Kiều nháy mắt biến mất!"

Tiểu Giang ngây ngốc nhìn Bạch Nghiên chốc lát, lại ngây ngốc vươn tay phải, làm lại động tác, trúc trắc nói: "Trảo… Rất mềm… Con thỏ…"

"A?" Bạch Nghiên lệch đầu nhìn y vươn cả năm ngón tay.

Thấy nàng không rõ, Tiểu Giang có chút khó xử vò vò đầu, tiểu cô nương Bạch Nghiên nhìn nhất cử nhất động của Tiểu Giang, nhìn không dời mắt, ngay từ đầu cũng không chú ý diện mạo của y, hiện tại đối với ánh lửa nhìn kỹ, thật sự là rất thanh tú, không thể không nói ánh mắt Phượng Kiều Kiều luôn luôn không sai, dụ dỗ những thiếu niên rất là tuấn tú.

Diệp Thanh Thành từ trước đến nay luôn chú ý nhất cử nhất động của sư muội, tự nhiên cũng nhìn thấy hết ánh mắt của nàng, đột nhiên có chút vội vàng xao động tiến lên kéo Bạch Nghiên, cũng trách mắng."Muội dẫu gì cũng là một cô nương, với nam nhân phải bảo trì khoảng cách, phải có chút rụt rè?"

Bạch Nghiên gạt tay sư huynh ra: "Nguyên nhân chính là vì vừa quen đã có nhiều chuyện tâm sự, bằng không như thế nào quen thuộc nha!"

"Sư muội!" Diệp Thanh Thành nhíu mày.

Bạch Nghiên không để ý tới hắn, hướng Tiểu Giang hỏi: "Đúng rồi, huynh tên là gì?"

"… Tiểu Giang." Tiểu Giang sau một lúc lâu mới đáp.

Bạch Nghiên nhìn vẻ mặt ngốc của y, cười: "Gọi là gì Tiểu Giang nha, nhìn huynh ngu như vậy, kêu Tiểu Ngốc Qua cũng không sai biệt lắm, vậy kêu huynh Tiểu Ngốc Qua, được không?"

Sau đó cũng không quan tâm xem người ta có đồng ý hay không, liền liên tiếp Tiểu Ngốc Qua Tiểu Ngốc Qua kêu.

Diệp Thanh Thành cũng không nói gì, liền ở một bên nhìn, sắc mặt có chút khó coi.

Lúc sau Diệp Thanh Thành mới hướng Tiểu Giang giải thích, nói bọn họ là đệ tử Thanh Sơn phái, Phượng Kiều Kiều ác danh ở bên ngoài, vẫn luôn lừa gạt những nam tử trẻ tuổi làm cho bọn họ cung cấp nguyên dương để gia tăng tu vi bảo trì mỹ mạo, cho đến khi nam tử ấy chết thì thôi. Phượng Kiều Kiều từ trước đến nay hành tung quỷ bí, quan phủ cũng không phải đối thủ của ả ta, người trong giang hồ nhịn không được, Minh chủ võ lâm liền hướng các môn phái phát ra lệnh bắt, chỉ cần bắt được Phượng Kiều Kiều, bất luận sống chết, đều được thưởng một ngàn lượng.

Phượng Kiều Kiều bị người trong võ lâm truy được ngay, gần đây mới trốn được trong thâm sơn cùng cốc này, mà môn phái bọn họ tiêu phí vô số người lực tài lực rốt cục tìm được hành tung của ả ta, vẫn đợi lấy thời cơ, chờ ả ta tìm được mục tiểu để động thủ không có tâm tư giữ thế, thì trái phải hai bên mới bắt đầu hành động bắt người.

Kỳ thật cho dù có giải thích cho Tiểu Giang nghe y cũng không hiểu lắm, vẫn đối với ngọn đèn dầu ha hả cười ngây ngô, Tiểu sư muội Bạch Nghiên cũng không biết tại sao, chỉ thích nhìn bộ mặt ngây ngốc của y, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng cười theo.

Diệp Thanh Thành thấy nàng như vậy thì nhíu mày, thật vất vả mới nói xong, hướng Tiểu Giang cáo từ rồi kéo nàng đi.

Bạch Nghiên không chịu đi: "Sư huynh, cứ để Tiểu Giang ngốc nghếch ở lại sao?"

"Vậy muội còn muốn như thế nào nữa?" Diệp Thanh Thành nghiêng mắt nhìn nàng.

Bạch Nghiên bỏ tay hắn ra, chạy đến trước mặt Tiểu Giang: "Tiểu Ngốc Qua, huynh có muốn đi theo chúng ta không?"

Tiểu Giang hướng nàng nhếch môi ngây ngô cười: "Giang Nam!"

"Huynh muốn đi Giang Nam?"

Tiểu Giang gật gật đầu.

"Thế huynh có biết đi như thế nào không?"

Tiểu Giang mở to hai mắt nhìn rõ nàng, Bạch Nghiên không khỏi ý cười: "Ta chỉ biết là huynh không biết! Đi thôi, ta dẫn huynh đi." Dứt lời, liền kéo y đi.

Diệp Thanh Thành ngăn lại bọn họ: "Sư muội, chúng ta phải đi về, không đi Giang Nam!"

"Sư huynh các ngươi có thể đi về trước, muội cùng Tiểu Giang đi Giang Nam."

"Hồ nháo!" Diệp Thanh Thành đen mặt, "Muội chỉ là một tiểu cô nương sao có thể cùng một nam nhân xuất môn, thế thì ra thể thống gì!"

"Muội không sợ, muội có võ công!"

"Muội chỉ có công phu mèo cào —— "

"Ai cần huynh lo!"

Nhắc tới võ công của nàng không tốt Tiểu sư muội liền giơ vuốt, đẩy hắn ra kéo Tiểu Giang đi.

Tiểu Giang bị lôi đi thật xa, quay đầu lại nhìn, Diệp Thanh Thành đang đứng tại chỗ cũ nghiến răng nghiến lợi trừng y, hé ra mặt đen chỉ hận không thể một hơi nuốt y.

Lần đi Giang Nam đường xá xa xôi, không giống như ở trong phủ an toàn, vấn đề hàng đầu đó là trên đường vòng vo nhất định phải mang theo tiền, Tiểu Giang trong người không có đồng nào, Tiểu sư muội Bạch Nghiên cầm đồ toàn thân cũng mới tìm ra mấy khối bạc vụn, mua một ít đồ ăn vặt, ở tiệm cơm ăn một hai bữa cơm thường không đủ no, đi không đến hai ngày khẳng định lấy trứng chọi đá, không thể tiếp tục được nữa, tám chín phần mười sẽ đói chết ở trên đường.

Bạch Nghiên cũng không thật muốn đi Giang Nam, chẳng qua thật vất vả xuống núi một chuyến, thật sự không muốn liền như vậy trở về, mang Tiểu Giang đi Giang Nam chính là lấy cớ, nhân cơ hội nơi nơi du

ngoạn một chút mới là thật, huống chi nàng đối với bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc của Tiểu Giang càng yêu thích, có y làm bạn, dọc theo đường đi khẳng định lạc thú không ngừng.

Vòng vo vấn đề, Bạch Nghiên chạy xuống núi muốn xin Đại sư huynh quyền to lớn giải quyết cho bọn họ chút ít tiền, cũng không biết là tại sao, bình thường nàng tùy tiện nói cái gì, Đại sư huynh tuy mặt lạnh nhưng khẳng định sẽ chiều ý nàng, nhưng này lần vừa nghe nàng nói muốn vòng vo phải đi Giang Nam, mặt nhất thời mặt nhăn lại, sống chết không đồng ý, còn có nề nếp nói: "Lần này xuống núi sư phụ không cho nhiều … ngân lượng thế này, đoạn thời gian này dừng chân ăn ở bên vệ đường cũng không sai biệt lắm, còn muốn đưa hết cho muội, chỉ sợ cũng không đủ, huống chi, cho muội, thì huynh, Tam sư huynh, Lục sư huynh làm sao bây giờ?"

Tiểu sư muội quyết miệng không mau, giận dỗi không để ý tới Đại sư huynh, Diệp Thanh Thành sợ nhất nàng không để ý tới bản thân, nhưng lại không thể đem ngân lượng cho nàng, làm cho nàng giận, suy nghĩ một chút, nghĩ ra biện pháp, liền trấn an nói: "Sư muội, rõ ràng như vậy, trước hết muội cùng chúng ta đem Phượng Kiều Kiều áp đến núi Điểm Thương chỗ võ lâm, đổi lấy một ngàn tiền thưởng, đến lúc đó muội lấy một ngàn lượng đi Giang Nam cũng được, hơn nữa núi Điểm Thương vừa lúc cùng hướng đi với Giang Nam, sẽ không chậm trễ gì."

Diệp Thanh Thành trong lòng thật ra muốn nói, bắt được Phượng Kiều Kiều đi đổi tiền thưởng nhất định phải xin phép sư phụ, môn phái làm chuyện lớn như vậy sư phụ sao có thể không có ở đây? Bọn họ đi núi Điểm Thương, sư phụ nhận được tin tức cũng sẽ đến, chờ bọn hắn hội hợp, sư muội có sư phụ tự mình giám sát, còn như thế nào có thể tùy hứng muốn đi đâu liền đi đấy? Tự nhiên là ngoan ngoãn trở lại sơn phái.

Bạch Nghiên nào có biết Diệp Thanh Thành nhiều tâm tư như vậy, vừa nghe đến có thể lấy tiền thưởng, nhất thời mừng rỡ, chạy nhanh đi tìm Tiểu Giang giải thích nguyên nhân chưa đi Giang Nam.

Tiểu Giang đâu có quan tâm chuyện khác, một lòng một dạ thầm nghĩ đi Giang Nam, Bạch Nghiên khuyên can mãi y cũng không chịu đáp ứng, Bạch Nghiên cuối cùng có chút khó thở giơ chân, nhưng vừa thấy Tiểu Giang hé ra khuôn mặt vô tội, nhất thời tức giận cái gì cùng không nhớ, tiếp tục hảo thanh khuyên bảo: "Không có ngân lượng sao có thể đi a, huynh nghe ta đi được không, đi núi Điểm Thương mới có thể đi Giang Nam!"

Câu sau Tiểu Giang mới hiểu, lúc đi ra, lão đánh cá có chỉ cho y, không thấy đường thì phải hỏi người khác, không thể cứ một mình vùi đầu mà đi, nếu không đi rồi chặng đường oan uổng cũng không biết. Đó cũng là nguyên nhân vì sao y rất nhanh tin tưởng Phượng Kiều Kiều, y phải có người chỉ đường, hiện tại Bạch Nghiên nói đi núi Điểm Thương mới có thể đi Giang Nam, việc này tuy Tiểu Giang không hiểu cũng chỉ có thể gật đầu.

Vì thế liền cứ như vậy, đệ tử Thanh Sơn phái một hàng bốn người, mang theo Tiểu Giang cùng Phượng Kiều Kiều đang bị trói ra đi.

Đường này cũng không dài, nếu không lâu, nửa tháng nhất định có thể tới nơi, nhưng một đường này, Diệp Thanh Thành nghẹn bao nhiêu khí, cũng không phải là liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Bạch Nghiên Tiểu sư muội trong môn phái hiếm có nữ nhi, lại là tuổi ít nhất, những người trong môn phái chỉ cần đang cầm binh khí thấy nàng bị ngã cũng có thể bỏ vũ khí tới nói yêu thương mà nâng nàng dậy, cưu nhi cưu chi, nàng tự nhiên có một khí thế kiêu căng, từ trước đến nay khi muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không cố kỵ cảm giác của người khác, nhưng hôm nay, đối với một người vừa quen, lại ngơ ngác ngây ngốc như Tiểu Giang, cũng là tả hữu đi theo hao hết tâm tư mà chiếu cố.

Có ăn ngon, người thứ nhất đem cho là y, có cái gì vui, người thứ nhất nghĩ đến cũng là y, đối người khác đều là không hòa nhã, chỉ cần đối với Tiểu Giang, nhất thời cười đến nhân bỉ hoa kiều, cứ một tiếng Tiểu Ngốc Qua huynh.

Nếu nói là Tiểu Giang này có miệng lưỡi lấy lòng được người ta cũng không sao, nhưng y ngay cả một từ cũng không nói được rõ, ngẫu nhiên còn ha hả ngây ngô cười, thật sự là không nghĩ ra Bạch Nghiên coi trọng y ở điểm nào.

Diệp Thanh Thành đối với Tiểu sư muội có tâm tư toàn bộ môn phái ai ai không biết, hơn nữa phụ thân của Bạch Nghiên cũng là sư phụ của bọn họ âm thầm ngầm đồng ý, Diệp Thanh Thành cùng Tiểu sư muội

đã có quan hệ định sẵn rồi. Diệp Thanh Thành càng không nghĩ tới Tiểu sư muội có thể không thích hắn, hiện giờ nhìn Tiểu sư muội đối với Tiểu Giang thiên y trăm thuận, trong lòng thật sự là phiên giang đảo hải – sông cuộn biển gầm, nhìn Tiểu Giang như thế nào cũng không vừa mắt, ước gì một chưởng đem y ở ngoài Vân Tiêu chín ngày, rốt cuộc cũng không có biện pháp nào.

Phượng Kiều Kiều bị thương bị phược, nhìn như vô hại đợi ở một bên, nhưng ý tưởng trong đầu cho tới bây giờ cũng không ngừng lại, chính cái gọi là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, huống chi ả ta có thừa tâm tư. Ánh mắt ngắm ngắm xem xét cái này xem xét cái kia, rất nhanh đem mâu thuẫn giữa bọn họ nhìn ra, suy nghĩ trăm ngàn lần, nảy ra ý hay.

Cả ngày cầm vũ khí đi lại mệt mỏi dừng lại tạm thời nghỉ ngơi, mặt khác hai sư đệ đi tìm nước, Tiểu sư muội lôi kéo Tiểu Giang không biết đi dạo ở đâu, chỉ còn lại Diệp Thanh Thành ngồi ở chỗ cũ, toàn thân bị trói rất rắn chắc là Phượng Kiều Kiều ngồi dưới đất, hé ra mặt đen qua lại quan sát tìm kiếm Diệp Thanh Thành, nhìn trái nhìn phải, không có nghe có động tĩnh gì, liền nhẹ giọng nói: "Diệp đại hiệp, Diệp đại hiệp…"

"Chuyện gì?" Diệp Thanh Thành lạnh lùng liếc mắt qua một cái.

Phượng Kiều Kiều không một chút ngại, không vội không chậm chạp nói nhỏ: "Ta thấy Diệp đại hiệp gần đây trong lòng không thoải mái, muốn nói cho ngươi chút chủ ý."

"Chủ ý gì?"

Phượng Kiều Kiều cười duyên: "Đối phó nữ nhân, đầu tiên là muốn hống, hống không được, liền cần dùng chút thủ đoạn. Nữ nhân thôi, chỉ cần người đàn ông đầu tiên của nàng là ngươi, ngày sau cũng chỉ có thể khăng khăng một mực đi theo ngươi."

Diệp Thanh Thành chọn mi, đáy mắt có chút lãnh ý: "Ngươi là muốn nói ta cùng muội muội làm chuyện đó?" Đây thật đúng là một chủ ý hay, Diệp Thanh Thành hắn nếu không cùng đường sẽ không sử dụng thủ đoạn hạ lưu này!

Phượng Kiều Kiều lại lắc đầu: "Biện pháp như vậy không thương hoa tiếc ngọc, rất có thể mất nhiều hơn được a, ta cũng không đề nghị sử dụng, ý của ta là, có thể cho Diệp đại hiệp thứ đó, chỉ cần làm cho sư muội của ngươi uống ngay, cam đoan làm cho nàng không nhìn nam nhân khác, đáy mắt, chỉ có mình ngươi." Phượng Kiều Kiều khóe mắt hơi hơi giơ lên, chỉ một câu, dụ dỗ dị thường.

Diệp Thanh Thành nổi lên hưng trí: "Cái gì vậy?"

Phượng Kiều Kiều cười thần bí: "Thứ tốt. Phượng Kiều Kiều ta khi vạn bất đắc dĩ tuyệt không dùng tới thứ tốt đó."

Diệp Thanh Thành đi đến chỗ ả ta một chút, nhìn ả ta sau một hồi nói: "Ngươi muốn bảo ta thả ngươi?"

Phượng Kiều Kiều cười duyên càng mị: "Phải xem Diệp đại hiệp cảm thấy được có đáng giá hay không đã."

Diệp Thanh Thành cũng cười, nở nụ cười thật lâu sau, ngồi trở lại nói: "Ta không tin ngươi."

"Vậy thật đáng tiếc, đồ tốt như vậy, chờ Phượng Kiều Kiều ta vừa chết, liền không có ai biết."

Diệp Thanh Thành nhìn mọi phương hướng, đảo một vòng, mới nói: "Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Ta hiện tại võ công bị phế, chạy cũng không thoát, chỉ cần Diệp đại hiệp cởi bỏ dây thừng trên người ta, ta sẽ đưa nó cho ngươi, như thế nào?"

Diệp Thanh Thành suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đi đến bên cạnh Phượng Kiều Kiều, dùng kiếm cắt dây thừng cho ả ta. Phượng Kiều Kiều từ đầu tới đuôi chính là gợi lên chu thần nhợt nhạt, thoạt nhìn vô hại mà dịu ngoan, chờ hai tay buông ra, nén giận giống như trước liếc liếc mắt nhìn Diệp Thanh Thành, mới đem tay chuyển qua mái tóc, lấy ra một thứ gì đó, đưa đến trước mặt Diệp Thanh Thành: "Chính là thứ này, lấy đi."

Diệp Thanh Thành đang định đưa tay lại lấy, Phượng Kiều Kiều giơ tay lên, một màn bụi mang theo nùng hương nhất thời xông vào mũi, theo bản năng bế khí né ra, nhưng vẫn hút vào một ít, còn chưa ngẩng đầu nhìn Phượng Kiều Kiều, người liền đã suy sụp rồi ngã xuống.

Diệp Thanh Thành còn rất trẻ tuổi, cũng quá xem nhẹ Phượng Kiều Kiều, cho rằng võ công của ả ta bị phế liền vô hại, cũng không nghĩ Phượng Kiều Kiều tẩm *** giang hồ nhiều năm, dùng tánh mạng thiếu niên luyện lên một thân tà độc võ công cùng thiên kì bách quái dùng thủ đoạn không biết làm cho bao nhiêu võ lâm cao thủ nghe tin đã sợ mất mật, Tiểu Giang làm cho ả ta bị thương, thật sự là không lường trước thanh niên này nhìn như nhu nhược vô hại cư nhiên lại có thể lực nhường đấy, càng không có bị ả ta hạ mê dược, bằng không làm sao dễ dàng bị phược, mặt khác vẫn nghĩ đến bắt được Phượng Kiều Kiều lĩnh tiền thưởng như người trong giang hồ nhưng cũng không phải ngồi không!

Một chiêu đắc thủ, Phượng Kiều Kiều không có vội vã thoát đi, mà là trộm ẩn mình vào chỗ tối, chờ đợi những người khác trở về, bị Tiểu Giang khiến cho bộ ngực mình yêu quý nhất bị mất đi, ả ta hận không thể uống hết máu ăn hết thịt y, làm sao dễ dàng buông tha cho y.

Lần này, ả ta nhất định phải cho hỗn tiểu tử kia sống không bằng chết!

Diệp Thanh Thành té trên mặt đất, Phượng Kiều Kiều không thấy bóng dáng, hai vị sư đệ mang nước trở về nhất thời kinh hãi muốn tiến lên xem xét, kết quả mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, lần lượt ngã xuống đất, Phượng Kiều Kiều gặp người không phải địch thủ của mình, hừ lạnh một tiếng, lại trốn vào chỗ tối.

Tiếp qua một thời gian uống hết chén trà nhỏ, Bạch Nghiên túm Tiểu Giang sôi nổi trở lại, vừa thấy té trên mặt đất là ba vị sư huynh, sắc mặt chợt biến, bổ nhào vào người cách mình gần đấy là Diệp Thanh Thành dùng sức lay động: "Đại sư huynh, huynh làm sao vậy, Đại sư huynh!"

Tiểu Giang chậm rãi đứng ở tại chỗ, thoáng nhìn có cái gì đó bay tới chỗ mình, không chút suy nghĩ lắc mình né tránh, lại nhìn liếc mắt một cái, nguyên lai là một cây trâm, đỉnh đầu sắc nhọn vô cùng, nếu tránh không kịp để thứ này đâm trúng, chết cũng không có gì để nói, ngẩng đầu hướng phương hướng cây trâm bay tới nhìn lại, Phượng Kiều Kiều đang nhìn y, hai mắt tràn đầy vẻ ác độc.

"Phượng Kiều Kiều!" Bạch Nghiên cũng thấy ả ta, hai mắt trừng, oán hận buông Đại sư huynh đang hôn mê đi tới, Tiểu Giang theo bản năng thân thủ cản lại, theo sau lướt qua Bạch Nghiên chạy về phía Phượng Kiều Kiều.

Phượng Kiều Kiều đương nhiên sẽ không giơ tay chịu trói, thời điểm Tiểu Giang chạy tới, quay thân bào định chạy vào sâu trong rừng, Tiểu Giang liền theo sát. Sau đó, Bạch Nghiên vốn muốn đi theo, nhưng vừa nhìn thấy ba vị sư huynh té trên mặt đất, nhất thời dậm chân, dừng lại nghĩ biện pháp trước tiên giúp bọn họ tỉnh lại.

Thật là loại mê dược thâm hậu, như thế nào gọi là bất tỉnh, Bạch Nghiên bối rối, không cố hơn mặt khác, hai bàn tay hung hăng tát lên mặt Diệp Thanh Thành, tận đến khi đem hai bên má bị đánh in hằn ra dấu bàn tay, Diệp Thanh Thành mới từ từ tỉnh. Thấy hắn rốt cục tỉnh lại, Bạch Nghiên vui vẻ, bỏ lại hắn vừa quay người vừa nói: "Sư huynh, huynh đánh thức Tam sư huynh với Lục sư huynh đi, muội đi đuổi theo Phượng Kiều Kiều, Tiểu Giang không có võ công, sẽ xảy ra chuyện mất!"

Diệp Thanh Thành vừa mới tỉnh muốn kéo nàng, lại chỉ sờ được một đoạn ống tay áo, sau đó chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh sư muội nhỏ xinh biến mất trong rừng.

Vì muốn tìm được Tiểu Giang mà Bạch Nghiên vội vàng chạy đi, không biết nàng đã chạy đi đâu, mà không có biện pháp đánh thức hai vị sư đệ lại lo lắng cho an nguy của nàng nên Diệp Thanh Thành lại chạy vào rừng trên đường đi tìm nàng, trong lúc vô tình, đúng lúc hắn gặp được một cảnh đáng sợ.

Phượng Kiều Kiều tâm kế ác độc, dẫn một mình Tiểu Giang vào trong rừng, thầm nghĩ bắt được y sẽ hảo hảo tra tấn một phen, Tiểu Giang chưa hiểu thế sự mù quáng đuổi tới, kết quả một chút vô ý, bị Phượng Kiều Kiều dùng đồ trang sức đâm một phát vào ngực, nhất thời máu tươi phun ra, đau không nói nổi.

Phượng Kiều Kiều một chiêu đắc thủ, còn chưa kịp đắc ý, chỉ thấy Tiểu Giang cúi đầu nhìn máu chảy trên người một lúc, hai mắt chậm rãi làm sáng tỏ đó là sắc máu,lúc ngẩng đầu thì đã giống như dã thú bị thương, biểu tình vẫn ngơ ngác ngây ngốc không còn tồn tại nữa, chỉ còn lại thần sắc dữ tợn làm cho người ta da đầu run lên, phía sau y, không hề có một mình y, càng giống một con gì đó ở dưới nền đất đi ra là ác quỷ, toàn thân cao thấp chỉ còn lại có huyết tinh, tàn nhẫn, cùng hơi lạnh như băng thấu xương.

Biểu tình này thật đáng sợ, khiến Phượng Kiều Kiều theo bản năng thu hồi nét cười trên mặt, không khỏi

lui về phía sau từng bước, vũ khí của ả ta rất độc, trúng loại độc này người đó sẽ đau đến té trên mặt đất kêu cha gọi mẹ sống không bằng chết, nhưng Tiểu Giang thoạt nhìn như có không có việc gì, còn tính toán phản kích.

Trực giác Phượng Kiều Kiều nói cho ả ta biết, người này rất nguy hiểm, tốt nhất lập tức rời đi, chân của ả ta đã không tự chủ được tính toán lui về sau từng bước cùng người này bảo trì khoảng cách nhất định, chính là chợt lóe, Tiểu Giang đã biến mất ở trước mắt, một bàn tay lạnh như băng rét lạnh cơ hồ động thủ, gắt gao khấp ngụ ả ta để bảo dưỡng thích đáng, cẩn thận dừng trên chiếc cổ mềm dẻo.

Một thân võ công biến hóa kỳ lạ cùng thủ đoạn dùng dược thâm độc, làm cho không ít người trong giang hồ văn vẻ biến Phượng Kiều Kiều còn chưa kịp kinh hô, lúc sau chỉ nghe răng rắc một tiếng giòn vang, cứ như vậy bị mất tánh mạng.

Diệp Thanh Thành không có thấy một màn như vậy, chờ hắn tránh ở phía sau cây nhìn về phía trước, Phượng Kiều Kiều đã thân thể mềm nhũn nằm úp sấp ngã vào bên chân Tiểu Giang, mà y, cái gì cũng không làm, liền như vậy nhắm mắt đứng thẳng, lẳng lặng, không một tiếng động, giống như ngủ, hoặc như là mất hồn. Nhưng trên người y miệng vết thương vừa lớn vừa thâm sâu, tại trong quá trình, bất khả tư nghị mà cầm máu, khiến nó dần dần khép lại, cuối cùng, chỉ để lại một vết sẹo nhợt nhạt…

Diệp Thanh Thành cảm thấy được tay của mình giống mới vừa tắm qua mồ hôi, đã có thể khiến cho một viên ngói ướt hết, hắn cảm thấy khó chịu muốn được sát nhất sát, trong lòng hoảng sợ, làm cho hắn động liên tục, cũng không dám động, vẫn liền như vậy trốn tránh, đứng yên.

Phượng Kiều Kiều đã chết, ả ta có chết hay không kỳ thật không quan hệ nhiều lắm, dù sao cũng có tiền thưởng để lấy, hơn nữa Phượng Kiều Kiều đã chết còn không có thể chạy trốn, lại càng không có thể dùng mê dược, làm cho người ta yên tâm.

Nhưng Bạch Nghiên không cho là như vậy, Tiểu Giang không có võ công, nhưng y giết Phượng Kiều Kiều, một nữ nhân nàng không thích nhìn, mà mặt khác sư huynh của nàng, lại liên tiếp cùng Phượng Kiều Kiều hợp tác làm cho người ta chạy trốn, còn bởi vậy mà bị thương, lúc này đây, thậm chí còn kém điểm làm cho người ta chạy.

Thục kém thục ưu tại đây tiểu cô nương trong lòng đã phân ra cao thấp, đối đãi Tiểu Giang, lại sùng bái vui mừng, cũng càng thêm không thích nói chuyện cùng Diệp Thanh Thành.

Diệp Thanh Thành đối Tiểu Giang, có sự sợ hãi nói không nên lời, hắn cảm thấy được Tiểu Giang không phải người, ít nhất, không phải người bình thường, người bình thường khi bị thương nặng như vậy, đừng nói giết người, có thể hay không đứng vững đã là một vấn đề, còn có thể vì mất máu quá nhiều mà chết, chính là Tiểu Giang bị thương lại bất khả tư nghị chỉ cần qua một chút công phu, hóa thành một vết sẹo cơ hồ không nhìn thấy.

Diệp Thanh Thành từng trộm kéo qua Tiểu sư muội, làm cho nàng xa Tiểu Giang một chút, nói cho nàng Tiểu Giang không tầm thường, Bạch Nghiên nghiêng mắt đối Đại sư huynh nói: “Huynh là ghen tị huynh ấy, mới có thể hãm hại huynh ấy như vậy!”

Lời nói đùa cợt, còn có ánh mắt xem thường giống như một cây thứ thật sâu trát nhập vào tâm Diệp Thanh Thành, rất đau thực nghẹn khuất, đối đãi Tiểu Giang, càng thêm thống hận. Nhưng tiềm thức hắn lại sợ hãi Tiểu Giang, chỉ có thể cách khá xa, nhìn Tiểu sư muội mình yêu thương cả ngày vây quanh Tiểu Giang, cứ liên tục kêu Tiểu Ngốc Qua.

Người quái vật này, nhất định sẽ không chết tử tế được!

Diệp Thanh Thành đứng ở xa xa, nội tâm âm u mà nguyền rủa.

Rốt cục cũng tới núi Điểm Thương, cùng sư phụ Bạch Xuyên hợp nhất, Diệp Thanh Thành thở một hơi, thấy sư phụ đối Tiểu Giang cảm thấy hứng thú, Diệp Thanh Thành rốt cuộc không nín được, đợi ban đêm, đem từng chuyện hắn thấy nói cho sư phụ.

Bạch Xuyên nghe vậy khiếp sợ dị thường, thật vất vả tỉnh táo lại, lại không ngừng mà nỉ non: “Lại có chuyện này thật ư, lại có chuyện này thật ư!”

“Sư phụ?”

Diệp Thanh Thành hồ nghi, Bạch Xuyên thâm hút một hơi, nói cho hắn biết, “Thế gian có một loại kỳ dược, ăn hết rồi, không chỉ có hiệu quả khởi tử hồi sinh, còn có thể có thân thể rắn chắc cường tráng, chỉ cần thân thể bị thương đều tự hành khép lại, là tối trọng yếu thị, loại dược này làm cho công lực người nhân lên, bao nhiêu người trong giang hồ tha thiết ước mơ đến kỳ trân dị bảo này, đáng tiếc, đến nay còn chưa nghe nói có người gặp qua.”

“Là thuốc gì?”

Bạch Xuyên đang nhìn đệ tử mình đắc ý nhất, một chữ một chữ nói: “Quả Hồi Thiên Châu.”

“Sư phụ, người hoài nghi tên Tiểu Giang kia đã ăn thứ đó?”

Bạch Xuyên nhìn ngọn đèn dầu lâm vào suy nghĩ sâu xa, cuối cùng, nỉ non nói: “Tìm cơ hội, nhiều hơn nữa thử vài lần xác nhận một chút.”

Máu Bạch Xuyên chảy nhanh, trái tim cũng đập bịch bịch, đã qua tuổi nên lão khống chế không được kích động trong lòng liên tiếp không ngừng nảy lên, nếu Tiểu Giang thật là đã ăn quả Hồi Thiên Châu, vậy ngày lão thực hiện nguyện vọng sắp tới. Thanh Sơn phái vẫn nổi giữa dòng môn phái, trong giang hồ phần đông môn phái, có thể không là gì, thậm chí có thể nói là không có bao nhiêu người biết được, mà Bạch Xuyên có nguyện vọng phải làm cho Thanh Sơn phái trở thành Đệ nhất thiên hạ Đại môn phái, chắc chắn lão sẽ trở thành Minh chủ võ lâm.

Võ công Thanh Sơn phái cũng không xuất chúng, cũng không đặc biệt lợi hại, tại đáy mắt cao thủ chân chính, nhiều lắm là có công dụng cường thân kiện thể, nếu muốn bỗng nhiên nổi tiếng, quả thực là người si nói mộng. Chính là hiện tại, cơ hội tới, nếu có thể ăn được quả Hồi Thiên Châu, mặc dù là chiêu thuật rất tầm thường, cũng có thể làm cho người ta kinh sợ, công lực gần trăm năm, trong nháy mắt vung lên gian hôi phi yên diệt, dữ dội kinh người, đến lúc đó, không chỉ trở thành Đại môn phái, vị trí Minh chủ võ lâm sẽ dễ như trở bàn tay.

Mộng này vốn căn bản không thể thực hiện được lúc này đột nhiên trở nên rõ ràng, Bạch Xuyên tại sao có thể không mừng rỡ như điên.

Lúc này, đã dần dần biết ý tưởng trong lòng lão, đồ đệ Diệp Thanh Thành ở một bên sầu lo nói: “Nếu là không tìm thấy quả Hồi Thiên Châu làm sao bây giờ?”

Mắt thấy giấc mộng cách mình chỉ có từng bước đáy mắt Bạch Xuyên chỉ có không cam lòng thất bại điên cuồng: “Không có việc gì, người khác có được, nếu y thực sự ăn quả Hồi Thiên Châu, máu của y giữ lại sẽ có chút dược hiệu, hút khô máu của y là được, đúng, hút máu của y!”

Diệp Thanh Thành nhìn sư phụ của mình, thật lâu không nói nên lời.

……

Trong lúc đó,đang định an bài như thế nào tới Vân Nam, trùng hợp nhớ ra thiệp mời trần trọc đưa vào trong tay mình, mở ra vừa thấy, nguyên lai là nhi tử Minh chủ võ lâm Chu Viêm, Chu Mặc Đàm đại hôn, liền phái người đưa lên thiếp cưới mời Độ Ách Thành Thành chủ Nhâm Bằng Phi.

Ở đây cách Vân Nam cũng không xa, Nhâm Bằng Phi nội lực đã mất, e sợ sẽ bị người nhìn thấu mà khiến người ta đến Độ Ách Thành gây phiền toái không cần thiết, đoạn thời gian này đã có nhiều người trong Thành rời đi, hơn phân nửa ẩn mình phía sau màn bày mưu nghĩ kế, càng nhiều sự tình trong Thành cần giải quyết bắt đầu từ đệ đệ Nhâm Trình Phi. Nhưng Minh chủ võ lâm phái đệ tử dưới tay tự mình đưa tới thiếp cưới, có thể thấy được đối với việc mời Nhâm Bằng Phi có bao nhiêu coi trọng, nếu Nhâm Bằng Phi chối từ, cũng không thể coi mặt mũi Chu Viêm đơn giản như vậy, thân là Minh chủ võ lâm, Chu Viêm có địa vị trong chốn giang hồ như vậy, Độ Ách Thành tại giang hồ trong mưa gió phiêu lay động, nếu muốn sừng sững không ngã, liền không thể đắc tội Chu Viêm.

Dù sao Vân Nam bên kia sinh ý vừa lúc có chuyện, Nhâm Trình Phi từng ở bên kia gặp chuyện không may, Nhâm Bằng Phi lòng vẫn còn sợ hãi, dễ dàng không tha không cho người ta qua đi, trái lo phải nghĩ, vẫn là quyết định tự thân xuất mã, thuận tiện tham gia hỉ yến Chu đại công tử.

Tìm chút thời gian an bài chuẩn bị tốt mọi việc trong Thành, Nhâm Bằng Phi đang muốn nhích người, đệ đệ Nhâm Trình Phi lo lắng cho huynh trưởng hoàn toàn không có nửa điểm nội lực, vốn định theo gã đến Đại Lý, nhưng Nhâm Bằng Phi lại lấy chuyện trong Thành không có ai chủ sự bảo hắn lưu lại.

"Trình Phi, đệ trong khoảng thời gian này đem mọi việc trong Thành xử lý rất khá, đại ca thực yên tâm."

Nhìn thấy huynh trưởng cười vui mừng, Nhâm Trình Phi khó có được khiêm tốn thẹn thùng, hai má trắng nõn tuấn mỹ hơi hơi nóng lên, rất nhanh lại không che dấu được lo lắng cho huynh trưởng, hắn lo lắng nói: "Ca, huynh hiện tại nội lực mất hết, liền như vậy xuất hành, đệ thật sự lo lắng."

Chuyện Nhâm Bằng Phi nội lực đã mất biết lừa không được đệ đệ, đã hướng hắn thẳng thắn, về phần nguyên nhân nội lực mất hết thực sự lại không có nói rõ, chỉ nói khi luyện công tẩu hỏa nhập ma. Hiện tại biết Nhâm Trình Phi vì mình lo lắng, Nhâm Bằng Phi cười vỗ vỗ vai hắn, ngược lại nói: "Đại ca lần này xuất hành tự nhiên sẽ có sắp xếp, huống chi, huynh làm việc đệ chẳng lẽ không tin được?"

Nhâm Trình Phi nhất thời á khẩu không trả lời được, bất đồng với việc làm lỗ mãng của chính mình, ca ca hắn chính là ổn trọng hơn, đừng nói ra đại sự gì, ngay cả họa nhỏ đều ít có, ngược lại hơn phân nửa là chính mình gặp phải phiền toái liên lụy làm phiền hà huynh trưởng, nghĩ như vậy, xác thực cũng là không có gì lo lắng.

"Vậy, ca, huynh đi đường cẩn thận."

Nhâm Bằng Phi cười vuốt cằm, liêu khởi vạt áo ngồi trên xe ngựa sớm chờ nhiều ngày, Nhâm Trình Phi nhìn theo xe ngựa rời xa, cho đến xe ngựa biến mất ở trước mắt, mới xoay người hồi phủ.

Tin tức Phượng Kiều Kiều chết ở trong tay đệ tử Thanh Sơn phái rất nhanh liền từ Võ lâm minh truyền tới toàn bộ giang hồ, Thanh Sơn phái bởi vậy được tặng thưởng bình phong cùng Võ lâm minh thưởng hai vạn bạc trắng, Bạch Nghiên đối việc này lại rất có phê bình kín đáo, nhưng việc này bị phụ thân nhuyễn cứng rắn đều chỉ dám đem công lao đặt ở trên người đệ tử trong môn phái là Diệp Thanh Thành, để sự tình truyền khắp toàn bộ võ lâm, đã là thiếu phương pháp hồi thiên, Bạch Nghiên chỉ có thể rầu rĩ không vui, quay đầu đối với Tiểu Giang lòng tràn đầy có lỗi.

Tiểu Giang như cũ ngốc hồ hồ nên chẳng để ý thì liền chẳng để ý, không chút phật lòng. Nhi tử Minh chủ võ lâm đại hôn, bọn họ đi lĩnh tiền thưởng cũng hợp thời cơ, liền an bài tại một chỗ sương phòng chờ uống rượu mừng.

Bạch Nghiên hướng phụ thân oán giận không có kết quả, trở về gặp Tiểu Giang ngồi ở trước bàn cơm hỉ ha hả ăn tạp dịch Minh chủ võ lâm đưa tới điểm tâm, một bộ dáng không biết thế gian ưu sầu làm cho nàng trong lòng hờn dỗi biến mất, ngồi ở bên cạnh lấy tay chỉ chọc chọc cái trán trơn bóng của Tiểu Giang, cười nói: "Tiểu Ngốc Qua, huynh thật là một Tiểu Ngốc Qua!"

Tiểu Giang khó hiểu nâng mâu liếc nhìn nàng một cái, cúi đầu một hơi nuốt hết một khối cao lạnh ngọt, ha hả cười, khóe miệng dính trên một khối cao tiết, càng đáng yêu, Bạch Nghiên không khỏi cười theo.

Đại hôn Chu Mặc Đàm công tử sắp tới, Bạch Xuyên đối với Tiểu Giang càng ra tay dày đặc, thừa dịp Bạch Nghiên không chú ý, thỉnh thoảng sai khiến đi làm một ít chuyện tình nguy hiểm, hay là chỉ âm thầm hạ độc thủ khiến y không ngừng bị thương, sau đó xem vết thương trên người y tự động khép lại, đến cuối cùng, rốt cục quyết định.

Ngày đó, Bạch Xuyên phái Diệp Thanh Thành bán ngụ giữ chân nữ nhi luôn quấn quít lấy Tiểu Giang, cho Tiểu Giang thứ thực vật y thích ăn nhất, bên trong có không ít mê dược.

Tiểu Giang không nghi ngờ lão, mở lòng ăn hết sạch, nhưng Bạch Xuyên đợi lại chờ không thấy Tiểu Giang hôn mê, cho là mình mua lầm dược rồi, nhưng lại không cam lòng như vậy buông tha, lúc Tiểu Giang không chú ý xoay người sang chỗ khác, điểm ngụ ở huyệt đạo của y, làm cho y không thể nhúc nhích.

Cuối cùng, bê Tiểu Giang nằm trên giường xong, đóng xong cửa sổ, quay thân nhìn phía về Tiểu Giang, một tình thế bắt buộc nhìn vào sắc mặt hung ác, Tiểu Giang lúc này mới ẩn ẩn cảm giác không đúng, vừa vặn tay chân lại như thế nào cũng không thể động đậy, chỉ có thể nhìn nam nhân ở trước mắt ngồi ở bên giường, lấy ra một phen tiểu đao hoa khai mạch máu trên cổ của chính mình.

Máu đỏ tươi ồ ồ mà ra, Bạch Xuyên trong mắt vẻ tham lam hiện ra, cúi đầu há mồm liền hút vào trong bụng, nhất thời cảm thấy được máu hút vào đến đâu liền lưu thông đến đó, đều năng đắc bất khả tư nghị.

Tiểu Giang thấy đau, trong mắt quang mang dần dần trở nên không giống với bình thường, nhưng Bạch Xuyên sớm đã nhìn không thấy, trong mắt chỉ có chất lỏng màu đỏ làm cho mình cảm thấy được huyết mạch sôi sục tinh nhiệt, càng không phát hiện ngón tay Tiểu Giang chính là chậm rãi buộc chặt lại, cuối cùng hóa thành trảo, đấm vào bả vai lão thật sâu.

Bạch Xuyên đau đớn thẳng lên ót, nhịn không được hét lớn một tiếng, càng làm cho lão hoảng sợ chính là, công lực lão khổ luyện nhiều năm giờ phút này giống như nước sông cứ cuồn cuộn không ngừng xói mòn.

"Không —— không —— "

Bạch Xuyên phát ra một tiếng lại hét thảm một tiếng, thanh âm phá tan cửa tường truyền vào tai người ở trong một tiểu viện đang ở cách đó không xa.

Lúc ấy Bạch Nghiên chính không kiên nhẫn ở cùng Diệp Thanh Thành nói chuyện với nhau, vốn định rời đi đi tìm Tiểu Giang, lại bị Diệp Thanh Thành lấy đủ loại lý do lưu lại, hiện tại nghe được trong phòng Tiểu Giang truyền đến tiếng phụ thân kêu thảm thiết, nhất thời tâm cả kinh, bỏ mặc Diệp Thanh Thành trước một bước hướng chỗ đó mà đi.

Nhưng chờ đến khi nàng đuổi tới, cửa phòng trói chặt, nàng không đi vào được, khi Diệp Thanh Thành đuổi tới dùng sức một cước giữ cửa đá văng, hiện tại trước mắt là một màn làm cho hai người đều kinh.

Bạch Xuyên đang một đầu đen mượt phát triển thành một đầu chỉ bạc, bởi vì nhiều năm tập võ thoạt nhìn bất quá là người ba mươi giờ phút này thành lão ông bảy mươi đã muốn suy yếu già nua.

Diệp Thanh Thành kịp phản ứng đi tới chỗ sư phụ xem xét, chỉ thấy sư phụ trong tay tiều tụy tròng trắng mắt trở mình, thân mình hung hăng run rẩy vài cái, liền trực tiếp nuốt khí.

"Sư phụ! Sư phụ!"

Nghe thấy Diệp Thanh Thành la lên thảm thiết, Bạch Nghiên mới hồi phục tinh thần lại vọt vào trong phòng, đợi khi thấy phụ thân đã đứt khí, nàng kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Giang ngốc ngồi ở trên giường, cổ của y bị hoa khai một lỗ hổng, máu nhiễm hồng ngực y, nhưng hiện tại, máu đã ngừng chảy, miệng vết thương đang tự hành khép lại.

Lại nhìn phụ thân, nhìn ông bị chết thê thảm, nhìn đến đau lòng dục nứt ra, cuối cùng ngồi té trên mặt đất.

Ngày đó, Tiểu Giang bị bắt giam giữ ở địa lao, tội danh là mưu hại Chưởng môn Thanh Sơn phái Bạch Xuyên, Diệp Thanh Thành cùng với đệ tử bi phẫn không thôi, yêu cầu Minh chủ võ lâm chủ trì công đạo, cũng nói thẳng Tiểu Giang thể chất không tầm thường, ném người bình thường giống như yêu vật, mới có thể dồn ép sư phụ của bọn họ đến khi nội lực khô kiệt mà chết.

Tại khi sắp tới đại hôn chi tử Minh chủ võ lâm tự nhiên lại phát sinh sự tình này, không chỉ có Chu Viêm nổi giận, mắt đỏ hơn cả rượu mừng tới cửa của mọi người trong các môn phái, Tiểu Giang vi tội phạm hiện hành, bị đương trường bắt lấy, chứng cớ vô cùng xác thực, mọi người trong giang hồ lòng đầy căm phẫn, yêu cầu Minh chủ võ lâm tức khắc xử phạt phạm nhân.

Người trong giang hồ không gì kiêng kỵ, dù trước hỉ yến có người chết là điềm xấu, nhưng phạm nhân lại có thể bị xử theo luật, càng có thể khiến nhân tâm đại khoái. Chu Viêm cùng với bọn Chưởng môn các phái thương nghị một lúc, quyết định tại ngày thứ hai trước mặt chúng người trong giang hồ lấy án hình côn trượng xử tử Tiểu Giang.

Triều đình tuy có luật pháp nên dân gian không thể vận dụng hình phạt riêng, nhưng đối mặt đám đông người trong võ lâm, loại sự tình này từ trước đến nay đều mở một con mắt nhắm một con mắt, chỉ cần không nguy hại triều đình, liền tùy ý để bọn họ một mình giải quyết giang hồ hỗn loạn.

Đang thời điểm các Đại Chưởng môn thương nghị như thế nào xử tử Tiểu Giang, bị trói lại y hiểu được chính mình phạm sai, buồn bực không biết phải làm gì, không biết tình cảnh của mình rất nguy hiểm.

Nhưng khi đêm khuya, đang để tang Bạch Nghiên hiện ra trước mặt Tiểu Giang, con ngươi hồng suy nghĩ, cũng không nghĩ nhiều liếc y một cái, đem dây thừng trói chặt y chặt đứt từng cái, dẫn y chạy ra ngoài địa lao.

"Tiểu Giang, huynh mau chạy đi, bọn họ muốn giết huynh."

Bạch Nghiên vừa nói vừa chỉ một phương hướng, ý bảo y mau rời đi, Tiểu Giang có chút ngốc, ngây ngốc muốn thân thủ lau đi những giọt nước trong suốt trong mắt của Bạch Nghiên, lại bị nàng một phen đẩy ra.

"Huynh đi mau!"

Bạch Nghiên hung hăng trừng y.

"Đi a, không cần xuất hiện lại ở trước mặt ta, bởi vì nếu ta gặp lại huynh sẽ chính tay ta giết chết huynh!"

Nỗi đau sát phụ, nàng như thế nào có thể quên, nhưng nàng cũng hiểu được tất nhiên cha mình trước đây không có ý tốt gì. Lúc này đây giúp y trốn, rốt cuộc là vì cái gì, nàng cũng không biết, nhưng tiếp theo, nàng sẽ không còn tình cảm gì hết, giết y vì phụ thân báo thù!

Tiểu Giang bị đẩy đi, ngây ngốc nhìn Bạch Nghiên đang cực kỳ bi thương, cũng không dám trở lên trên, lui ra phía sau vài bước, lảo đảo chạy vào trong màn đêm, biến mất.

Bạch Nghiên nhìn y đi xa đã không còn thấy bóng dáng, rơi lệ đầy mặt, cuối cùng nhẫn không nổi quỳ xuống đất khóc lớn.

7. Chương 7

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Nhận được tin Võ lâm minh phát ra lệnh đuổi giết, Nhâm Bằng Phi đã bước vào cảnh nội Vân Nam, chính triều Đại Lý tiến đến, đại hôn Chu Mặc Đàm sắp đến gần, sinh ý cũng chỉ có thể trước để một bên, miễn cho đến lúc đó cản không nổi tham gia tiệc cưới.

Võ lâm minh lần này phát ra lệnh đuổi giết treo giải thưởng ngân lượng tối đa là hai vạn lượng, cùng giết hơn mười người là Phượng Kiều Kiều tương xứng, thấy lệnh đuổi giết, Nhâm Bằng Phi còn tưởng rằng đó là người nào làm nhiều việc ác như ác nhân, đến khi nhìn kỹ, không khỏi mỉm cười, Võ lâm minh lần này khai ra giá cao như thế, thẹn quá hóa giận đa phần chiếm đa số, dù sao người cư nhiên là ở tổng đàn Võ lâm minh mà chạy thoát!

Người bị giết là Chưởng môn Thanh Sơn phái Bạch Xuyên, trong ấn tượng của Nhâm Bằng Phi, vị Chưởng môn này cũng không có bao nhiêu bổn sự, tại trong chốn giang hồ nhiều người như thế này đều hỗn tạp không hơn, Nhâm Bằng Phi sở dĩ sẽ biết người này tồn tại, là bởi vì thân là Thành chủ Đệ nhất Thành ở Trung Nguyên, cùng giang hồ có thiên ti vạn lũ có liên hệ, nếu muốn tại trong chốn giang hồ hỗn loạn này sống được, phải biết người biết ta, cho dù không thể biết rõ chuyện tình mọi người, ít nhất phải rõ ràng toàn bộ võ lâm tổng cộng có bao nhiêu môn phái, tại trong chốn giang hồ địa vị như thế nào, Chưởng môn bọn họ phân biệt là ai, miễn cho đắc tội với ai cũng không tự biết.

Chưởng môn của một môn phái nhỏ như vậy, nếu là ngày thường thực bị người giết, phỏng chừng cũng sẽ không khiến cho bao nhiêu người chú ý. Nhưng này lần lão cư nhiên bị giết trong phủ của Minh chủ võ lâm, hơn nữa lại là đại hôn Chu Mặc Đàm chi tử của Minh chủ võ lâm đang tới gần thì bị người sát hại, Chu Viêm giận dữ, người trong giang hồ lòng đầy căm phẫn, cũng không thiếu đồ đệ ồn ào vô giúp vui, nguyên bản chỉ có ba phần chuyện tình, cũng bị nháo lên mười phần, huống chi, người này rõ ràng đã bị bắt giữ, mắt thấy sẽ bị thụ hình, mấu chốt là cư nhiên chạy trốn!

Trong phủ Minh chủ võ lâm, các Chưởng môn đại môn phái hơn phân nửa đều đã ở đây, một phạm nhân không có mấy võ công, liền như vậy tại dưới mí mắt bọn họ mà chạy, đối với những người này đã là mắc lỗi rồi, dưới cơn nóng giận, cũng không quản người này rốt cuộc phạm phải tội gì, tóm lại là tiền thưởng hai vạn, bất luận chết sống cứ bắt được là được!

Nhâm Bằng Phi cũng không có kinh nghiệm về việc này, nhưng xem xong lệnh đuổi giết cũng phái người đi ra ngoài hỏi thăm một phen liền có thể đem sự tình đoán được tám chín phần mười, tuy rằng tiền thưởng hai vạn là một số lượng vô cùng mê người, nhưng Nhâm Bằng Phi không cho là đúng, một là bằng đó ngân lượng gã là Thành chủ Đệ nhất Thành ở Trung Nguyên căn bản không để vào mắt; thứ hai là lần này xuất môn ra bên ngoài, hết thảy công việc gã chỉ tính toán tốc chiến tốc thắng, căn bản không nghĩ sẽ liên lụy càng nhiều phiền toái; thứ ba, gã thấy thanh niên kêu Tiểu Giang kia cũng không có gì hay ho, bất luận y vì cái gì giết chết Bạch Xuyên, vì việc này mà gặp phiền toái với toàn bộ võ lâm, liền thật sự là không hay ho.

Bị quan phủ bắt lấy mệnh đền mạng, bị người trong giang hồ bao vây tiễu trừ, những người đó ỷ vào chính nghĩa mà làm ra bao nhiêu thủ đoạn lại có thể dạy người ta muốn sống không được.

Nói thật ra, tại trong chốn giang hồ hỗn tạp này, với Nhâm Bằng Phi bất luận kẻ nào đều hiểu được trong đó có dơ bẩn, chẳng qua từ trước đến nay không nói ra thôi, miễn không cho trở thành thứ để cho mọi người chỉ trích, đưa tới tai ương diệt môn.

Nhâm Bằng Phi không để tâm vào việc đuổi giết treo giải thưởng kia, tới một chỗ trạm dịch đổi xe thay ngựa nghỉ ngơi và hồi phục xong, liền lại xuất phát.

Lần đi Đại Lý, có đường thủy đường bộ nhưng để lựa chọn, liền lấy đường thủy, liền đến ngạn khẩu đi thuyền thẳng tiến lên hướng Đại Lý sau đó lại thay ngựa đuổi tới núi Điểm Thương, so với đường bộ thì không tốn nhiều công phu, nhưng Nhâm Bằng Phi thấy có chuyện lệnh đuổi giết, nghĩ đến trong khoảng thời gian này người trong giang hồ tại dọc theo đường đi thiết hạ trảo tên Tiểu Giang bẩy rập khẳng định không ít, đi đường bộ sẽ càng phiền toái, liền đành phải sửa đi đường thủy.

Từ hạ trì Đại Lý thuê một cái xe ngựa đang trên đường chạy tới bờ sông, xe ngựa quấy nhiễu một tiểu hài tử xuyên qua đường, Nhâm Bằng Phi thấy thủ hạ bay qua bảo hộ ôm lấy người đó, Nhâm Bằng Phi nghe tiếng vạch màn xe ra hỏi: "Có bị thương không?"

"Báo Thành chủ, vô sự."

"Cấp chút ngân lượng cho tiểu hài tử lưu lại, chúng ta nhanh xuất phát."

"Vâng."

Sau khi dừng lại một lúc ngắn ngủi, một đội nhân mã lại tiếp tục chạy đi, lại không biết một người một thân đầy máu, người rối bù hiện ra ở chỗ bọn họ vừa dừng lại lo lắng chuyển vọng, đem bách tính xung quanh lại hỏi dù đang chạy trốn cũng không quan tâm.

Người này chính là từ phủ Minh chủ võ lâm chạy ra, Tiểu Giang, đã nhiều ngày dọc theo đường đi y nhiều lần suýt bị người bắt lấy, lại lấy một thân làm cho người ta nghẹn họng nhìn trân trối thân thủ nhanh nhẹn may mắn thoát đi, lại đang lẩn trốn trên đường bị ám khí phi ra gây thương tích, hiện ở trên người vẫn còn mấy dấu phi đao, mỗi khi y hành động sẽ không ngừng xâm nhập, làm cho miệng vết thương của y không thể tự hành cầm máu càng không thể khép lại, máu lưu trên miệng thần sắc y trắng bệch.

Mỗi lần trên người có máu, đều xúc động luống cuống muốn giết người, đều bị y cứng rắn nhẫn xuống, trải qua một chuyện Bạch Xuyên, Tiểu Giang đã ẩn ẩn phát hiện, giết người là không đúng.

Tiểu Giang cũng không biết mình như thế nào chạy đến tiểu thị trấn này, sau đó tránh ở trong một ngõ tắt nhỏ thống khổ điều tức, lúc nửa mê nửa tỉnh, tựa hồ nghe được thanh âm làm cho y quyến luyến không quên, liền cố gượng thân thể thương tích dậy, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới nơi thanh âm truyền đến, nhưng trừ bỏ ở ngã tư đường bình dân nhìn thấy y bộ dáng đáng sợ không ngừng chạy trốn, y căn bản không thấy cái người mà y ngày nhớ đêm mong.

Ở đâu?! Ở đâu?! Ở đâu?!

Tiểu Giang lo lắng toán loạn tại chỗ, trong lúc vô tình chạm phải hai mắt một tiểu hài tử đang co rúm lại tránh ở góc đường, đó đúng là tiểu hài tử mới vừa rồi kém chút nữa bị xe ngựa Nhâm Bằng Phi đâm phải. Chỉ thấy nó vừa kinh vừa sợ nhìn Tiểu Giang ở ngoài hai mắt đỏ bừng một lúc, đột nhiên ý thức được Tiểu Giang muốn tìm cái gì, liền vươn tay, chỉ hướng xe ngựa Nhâm Bằng Phi vừa ly khai.

"Bọn, bọn họ đi hướng bên kia…"

Tiểu hài tử lời còn chưa dứt, thân ảnh Tiểu Giang đã biến mất ở trước mắt, tiểu hài tử không khỏi ngẩn ngơ.

Nhâm Bằng Phi căn bản không nghĩ tới phía sau có người đuổi theo bọn họ, vì trước khi mặt trời lặn phải tới ngạn khẩu liền một đường ra roi thúc ngựa chạy đi, rốt cục tới nơi kia sớm hơn dự định, sau đó gã cho thuộc hạ đi liên hệ nhà đò, sau đó không lâu thuê một cái thuyền, vội vàng chuyển mã xa lên thuyền, Nhâm Bằng Phi liền bảo nhà đò mau một chút khai thuyền, chính mình tiến vào phòng nhỏ trên thuyền để ngủ. Gã không có nội lực, đi vài ngày đường cơ hồ tiêu hao hết thể lực của gã, gã phải thừa dịp thời cơ này hảo hảo nghỉ ngơi.

Thuyền rời đi ngạn khẩu khoảng hai ba trăm mét, một bóng người bẩn hề hề rốt cục chạy vội tới chỗ Nhâm Bằng Phi vừa mới dừng lại, cũng bất chấp tất cả, bắt được người liền hỏi: "Người đâu, người đâu?!"

Tiểu Giang cho dù cước trình không sai nha, cũng khiến bị trọng thương trên người liên lụy, hơn nữa mất máu quá nhiều, liền chậm đi không ít, cũng có nhiều lần thiếu chút nữa đứng không nổi, chỉ bằng một cỗ vội vàng cùng nghị lực trong lòng mà kiên trì đến hiện tại.

Người bên bờ biển thấy Tiểu Giang lo lắng như thế, ngày hôm đó đến thuê thuyền cũng chỉ có đoàn người Nhâm Bằng Phi, lập tức hiểu được cái gì, liền chỉ vào điểm đen nhỏ xa xa nói: "Ngươi đã tới chậm, mọi người đi xa như vậy."

Tiểu Giang nhìn điểm đen nhỏ phía mặt sông, bỏ người trong tay ra, bùm một tiếng nhảy vào trong nước, khiến người bên bờ biển sợ hãi, còn tưởng rằng y luẩn quẩn trong lòng nhảy cầu tự sát. Đang muốn xuống nước cứu người, Tiểu Giang lại bắt đầu bơi ra, hướng tới hướng con thuyền ly khai liều mạng bơi về phía trước.

Chẳng qua Tiểu Giang bơi không thể nhanh như người sống ở bên bờ sông, người kia nhảy xuống nước phủi đi hai ba cái đem Tiểu Giang cấp giữ chặt trở về.

"Tiểu huynh đệ, ngươi nhanh nữa cũng không thể đuổi theo được thuyền, ngươi còn không bằng thuê một chiếc thuyền đuổi theo!"

Bất đắc dĩ Tiểu Giang thật sự quá mức bướng bỉnh khí lực lại lớn, ở trong nước giữ chặt người của y thiếu chút nữa uống đầy nước, đành phải khuyên trước, lại nói cho y biết, người phía trước kia thuê thuyền có nói là muốn đi núi Điểm Thương, nếu y thực có việc gấp, thuê một con ngựa đi đường bộ đuổi theo, tuyệt đối có thể vượt qua.

Tiểu Giang vừa nghe, quay đầu trở về, không quan tâm người đẩy nước, kéo thương đi tìm mã, kết quả thật đúng là làm cho y thấy một người trung niên cưỡi ngựa hướng ngạn khẩu mà đến, mắt sáng ngời, trực tiếp cứng rắn túm người trên lưng ngựa đẩy xuống dưới, chính mình phi thân lên ngựa, mã chấn kinh không nghe lời, hướng phía trước lung tung chạy vài bước dùng sức lẹp xẹp giơ lên móng trước, Tiểu Giang nhiều lần thiếu chút nữa bị ngã, cuối cùng cắn răng xuống ngựa, dùng đôi mắt đỏ bừng trừng con ngựa này đến chết.

Cũng không biết là tại sao, thực chấn kinh người ta là, Tiểu Giang rốt cục lại bị người trung niên vừa bị y cướp ngựa lấy lại tinh thần túm y cùng nhảy lên trên lưng ngựa, giục ngựa đi thông duy nhất một đường hướng đến núi Điểm Thương mà chạy như điên.

Có lẽ là ai cũng không dự liệu được, thật vất vả mới thoát ra khỏi tổng đàn Võ lâm minh Tiểu Giang cư nhiên quay đầu đến núi Điểm Thương, vẫn là thường xuyên có người lui tới yếu đạo giao thông, cho nên dọc theo đường này đi khoái mã chạy như điên, nhưng lại không có mấy người đi ra chặn đường, so với lúc trước trốn tránh liệp sát trốn trốn tránh tránh, tốc độ rõ ràng nhanh không ít, chỉ dùng công phu một đêm, liền đã tới dưới chân núi Điểm Thương.

Ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi cao ngất trong mây, Tiểu Giang lau vết máu dính trên mặt, bởi vì nhiều ngày không thể nghỉ ngơi, sớm nhìn thấy tơ máu trong ánh mắt, không có mê mang với con đường phía trước, trên người hết thảy thống khổ cũng không tính làm gì, từ thủy tới chung, đều chỉ có một tín niệm kiên định, tìm được Giang Nam.

Đang đi đến phía trước, bất cứ chuyện gì, bất luận kẻ nào đều ngăn cản không được cước bộ của y.

Tiểu Giang xuống ngựa, nhìn lễ Phật đỉnh núi mà chạy vội đi.

Y một thân đầy máu, rất dễ thấy được, vô số người nhận ra y chính là người bị võ lâm minh hạ lệnh đuổi giết, Tiểu Giang, số lượng hai vạn lượng thật sự làm cho người ta đỏ mắt, hơn nữa người này hiện tại ngay tại trước mắt ——

Lúc trước chạy trốn, Tiểu Giang có thể trốn, nhưng hiện tại, trong lòng của y chỉ có tìm kỳ vọng, liền nhìn không thấy hết thảy những thứ khác, nhìn không thấy người chặn đường, nhìn không thấy quang ảnh của đao kiếm cùng ám khí, phàm là nơi y đi tới, gặp thần sát thần ngộ phật sát phật!

Trên người y máu chảy ra cùng máu người khác đem y nhiễm đỏ giống như đẫm máu mà ra, Tiểu Giang đi tới đỉnh núi.

Thành chủ Đệ nhất Thành Trung Nguyên Nhâm Bằng Phi không quản xa ngàn dặm mà đến, Chu Viêm có thể nào không tự mình đi ra nghênh đón, tại trước đại môn bất quá mới hàn huyên vài câu, liền có người tiến đến thông báo, người bị hạ lệnh đuổi giết Tiểu Giang đang hướng tổng đàn đánh tới, trên đường giang hồ hiệp sĩ ý đồ chặn y lại đều đã chết hoặc bị thương không thể nhúc nhích.

Lúc trước đã từng không để Tiểu Giang vào mắt, Chu Viêm lúc này liền khiếp sợ, Nhâm Bằng Phi cũng không khỏi chọn chọn mi.

Chu Viêm sắc lạnh nói: "Lúc này người ở chỗ nào?"

Thủ hạ Chu Viêm kinh hãn, sắc mặt khó nén kinh hoảng: "Hồi Minh chủ, tốc độ của y phi thường cực nhanh, bất quá công phu chén trà nhỏ, đã giết nửa đường, tiểu nhân một đường gấp gáp trở về báo tin, đã chậm trễ không ít công phu, chỉ sợ —— "

Lúc này, phía trước phút chốc truyền đến một tiếng hét thảm đem lời của hắn cắt đứt.

Nhâm Bằng Phi ngưng mắt vừa nhìn, chỉ thấy xa xa một thân ảnh bị cái gì cấp trịch đến bầu trời, vừa nặng nề ngã xuống, ngã xuống đất kêu nặng nề một tiếng, cách thật xa, tựa hồ cũng có thể nghe thấy.

Dưới chân Chu Viêm một chút, người đã bay đi ra ngoài, Nhâm Bằng Phi không nhúc nhích, nội lực mất hết, gã không nghĩ sẽ là người xuất đầu đầu tiên, tình nguyện thành thành thật thật trốn đi tránh đi hết thảy mới có thể làm hết tức giận trên thân, huống chi gã hiện tại chính là khách, nếu là chủ nhân không cần cầu, tùy tiện hành động chỉ sợ sẽ gây tiếng động lớn đoạt chủ làm cho người phê bình kín đáo.

Thời điểm Chu Viêm đi lên phía trước, người nghe trong lời đồn kia là Tiểu Giang rốt cục bây giờ hiện ra trước mắt Nhâm Bằng Phi, xa xa vừa nhìn, gã chỉ nhìn thấy một người cả người đẫm máu, vẫn chưa thấy rõ diện mạo người này.

Người này một đường nghênh địch sát trên tổng đàn Võ lâm minh, đối mặt người trong giang hồ võ thuật có lẽ tốt xấu lẫn lộn, nhưng không có khả năng một cao thủ chân chính cũng không có, cho dù thật sự không xuất hiện cao thủ, đã nhiều ngày đối phó nhiều người như vậy, cho dù không bị thương cũng không sai biệt lắm là mệt muốn chết rồi, nhưng y còn có thể cầm trong tay một cây trường thương ổn thỏa đi ra, không thể không làm cho Nhâm Bằng Phi ghé mắt.

Ngay tại khi Nhâm Bằng Phi đem ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dừng ở trên người người này, đồng thời, người này hình như có cảm giác ánh mắt lướt qua mà dần đứng lên đem ánh mắt nhìn lại gã giữa trùng điệp mọi người vây quanh, cái nhìn nhau này, tâm Nhâm Bằng Phi không hiểu nhất thời sợ hãi.

Thân là Minh chủ võ lâm, võ công Chu Viêm tất nhiên là chân thật đáng tin, võ công của hắn đã cao cường đến không cần hai mắt, chỉ theo không khí lưu động liền có thể phát hiện nhất cử nhất động của đối thủ, lúc này, hắn cảm giác thanh niên kêu Tiểu Giang này rõ ràng đang sợ run một chút.

Hắn cảm thấy được đây là thời cơ tốt, đã bảy tuần dù hắn võ công cao cường, nhưng khi đối mặt địch nhân cho tới bây giờ cũng chưa từng thả lỏng cảnh giác, hắn cảm thấy được cùng với đối thủ đối mặt rất là mạo hiểm, còn không bằng thừa dịp khi đối thủ lơi lỏng nhất chiêu chế địch!

Cho nên Tiểu Giang đứng cách hắn không xa, cũng không có lập tức ra tay, mà là quan sát xem Tiểu Giang này rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại, nhưng Tiểu Giang lại đột nhiên dừng tiến công, ngay tại thời điểm Chu Viêm ra tay, thân ảnh Tiểu Giang chính là chợt lóe, liền biến mất ở trước mắt, Chu Viêm chém ra một chưởng đó chỉ khó khăn lắm chỉ chạm vai của Tiểu Giang, nhưng cũng nhân một chưởng này, làm cho tốc độ của Tiểu Giang nhanh hơn vài phần.

Mọi người nhìn thấy Tiểu Giang đột nhiên biến mất không khỏi sững sờ, Nhâm Bằng Phi lại rõ ràng cảm nhận được một trận gió mang theo mùi máy tươi nồng đậm hướng chính mình đánh tới, gã muốn tránh, nhưng trên thực tế, gã thậm chí chưa kịp hoạt động một chút cước bộ, một bàn tay nhiễm đầy máu bỗng dưng với lên cổ tay của gã.

Nhâm Bằng Phi hơi hơi thất thần nhìn người này gần ngay trước mắt, một đôi mắt đỏ bừng trợn lên, kình đạo trên tay lại càng phát ra trầm trọng, cơ hồ muốn đem xương cốt tay gã tiêu tan, đau đến nỗi gã không khỏi nhíu mi.

Người này cũng cảm giác được sắc mặt Nhâm Bằng Phi bị đau, lực tay đang bắt lấy tay gã nhất thời giảm đi không ít, lập tức, người trước mặt trên mặt đã nhiễm đầy máu, đột nhiên há miệng, ngốc hồ hồ cười, oa oa nói: “Ngu ngốc…”

Theo thanh âm tràn ra, còn có một tơ máu nhỏ dài, cũng không biết đã bị nội thương lúc nào, thoạt nhìn thực nghiêm trọng, tơ máu lưu trên khóe miệng càng nhiều.

Nhâm Bằng Phi tại chỗ không nhúc nhích, Tiểu Giang thoáng hạ đầu, miệng mở rộng, lại nói: “Ngu ngốc! Ta là ngu ngốc! Ta là ngu ngốc!” Thanh âm khàn khàn thô ráp liên tiếp lặp lại, máu trên miệng trào ra nhanh hơn, nhưng y cười đến ánh mắt đều mị lên, tựa hồ chỉ cần tại trước mặt Nhâm Bằng Phi, hết thảy thống khổ đều không tồn tại.

Nhâm Bằng Phi không nháy mắt nhìn người này, vừa xa lạ lại vừa như khắc cốt minh tâm. Ánh mắt nhìn không thấy gì đó, cái lỗ tai có cái gì đang không ngừng nổ vang, không biết khi nào, tựa hồ có người ở bên cạnh gã hỏi: “Nhâm Thành chủ, ngươi biết người này?”

Nhâm Bằng Phi thong thả hạ ánh mắt, nhẹ nhàng mà lắc lắc đầu: “Không, chưa từng thấy qua…”

Lời của gã, làm cho Tiểu Giang đang nheo mắt bỗng dưng mở, lặp lại thanh âm cũng càng lúc càng lớn, lại càng ngày càng vô lực: “Ta là ngu ngốc! Ta là ngu ngốc! Ta là ngu ngốc —— “

Mọi người ầm ầm cười to, chói tai phi thường.

“Ngươi thật sự ngu ngốc, chính mình chạy đến cửa đi tìm cái chết!”

“Không có người nào ngu ngốc hơn ngươi!”

“Ha ha ha!”

Vô số người muốn đem Tiểu Giang rớt ra, vô số nắm tay dừng ở trên người của y, nhưng tay y vẫn gắt gao, gắt gao bắt lấy Nhâm Bằng Phi không rời, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhâm Bằng Phi, sắc hồng như xuất huyết.

Không biết là ai, kiếm được một cái băng chùy hung hăng nện ở trên cánh tay Tiểu Giang, tạo thành một tiếng giòn vang, tay y cuối cùng buông ra, tay kia lại không chịu hết hy vọng vươn tới, kết quả theo một tiếng giòn vang, hai tay không lực buông xuống…

Lúc lực đạo trên cổ tay mất đi, Nhâm Bằng Phi giống như vừa mới có thể hô hấp, hạ đầu vòng vo, thấy Chu Viêm đã đứng bên cạnh mình, liền dùng thanh âm hơi khô sáp nói: “Chu Minh chủ, thật có lỗi, tại hạ hơi mệt một chút, trước đi nghỉ ngơi.”

Chu Viêm không có nghi ngờ gã, lập tức gọi người đến đưa Nhâm Bằng Phi đi vào.

Ngay tại khi thân ảnh Nhâm Bằng Phi sắp rời đi, thấy gã phải đi, Tiểu Giang gian nan kéo hai tay lại đây, lại bị người vây quanh tả hữu giữ chặt một chân y, nhìn người cách mình càng ngày càng xa, Tiểu Giang nhịn không được, hướng lên trời điên cuồng gào thét, một tiếng này, hoa phá trường không, thanh âm thê lương tuyệt vọng khiến hai tai người ta nổ vang, cũng làm cho Nhâm Bằng Phi dừng chân một chút, nhưng vẫn là không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

Nhìn bóng dáng gã đi xa, càng xa thì Tiểu Giang không chịu được mà phun mạnh một ngụm máu tươi tung tóe, máu đỏ lạnh như băng ở trên mặt đất.

"Giang Nam ——" thanh âm đã khàn khàn, cơ hồ như yết hầu đã bị xé rách, trên mặt tràn đầy vết máu, liều mạng kêu gọi thân ảnh đã đi xa.

"Đình hoa… hương tín…. thượng thiển…..tối ngọc… lâu… tiên noãn… Mộng giác xuân… khâm… Giang Nam… y cựu viễn…"

Y nhớ rõ, y nhớ rõ mỗi câu gã nói, mỗi một sự kiện, đều nhớ rõ rành mạch, nhưng gã vì cái gì không quay đầu lại liếc y một cái, vì cái gì?

"… Giang Nam… y cựu viễn…"

Đau khổ tìm kiếm rốt cục nhìn thấy, nhưng gã lại cũng không quay đầu lại mà cứ thế rời đi, cũng không quay đầu lại.

Năm đó từ mộng tỉnh lại, gã vô tung vô ảnh, lúc này mộng đã tỉnh, gã vẫn quyết tuyệt mà đi.

Vô số người đem y vây quanh, rốt cục hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của y, toàn thân đã đau đến chết lặng, tại thời điểm nhắm mắt lại, một giọt nước mắt đỏ như máu theo khóe mắt chảy xuống, rất nhỏ.

Nhâm Bằng Phi nghe thấy được y kêu Giang Nam, lại làm như nghe không được, tại nơi người khác nhìn không tới, mệt mỏi khép lại hai mắt u ám.

Hạ nhân Chu phủ mang Nhâm Bằng Phi đi đến phòng của khách, hạ nhân hỏi gã còn có điều gì cần phân phó hay là đi tắm một chút? Nhâm Bằng Phi nhất nhất xin miễn, nói gã muốn nghỉ ngơi, đợi hạ nhân lui ra cũng là khi gã nhẹ nhàng khép lại cửa ở phía sau, nhìn đại môn đóng chặt, Nhâm Bằng Phi cũng vẫn đứng nguyên tại chỗ, sau một lúc lâu cũng không có di động.

Miệng vết thương trên bụng đã sớm khép miệng lại tại đó ẩn ẩn làm đau, tay kìm lòng không được mà xoa nơi bị đau đớn, chuyện cũ một màn được tái hiện.

Không từng nghĩ, y thoạt nhìn si ngốc ngây ngốc, lại vẫn nhớ rõ mỗi một câu gã nói, hơn nữa chỉ nghe qua một lần, sẽ đem nghĩa đen bên trong cõng đi ra.

Nếu là cô tịch lâu ngày cần người làm bạn, vì sao khi thật vất vả xuất Cốc, gặp qua thế gian bao nhiêu rầm rĩ cùng phồn hoa, còn thiên tân vạn khổ tìm đến gã?

Nhâm Bằng Phi không hiểu, tựa như quyết định vì Hoài Nịnh mà chuộc thân cho nàng của gã nhưng gã không đi gặp nàng, chỉ phái người đưa một phong thư đi làm cho nàng đau đớn khôn nguôi, gã cho rằng đây là vì tốt cho nàng, nhưng Hoài Nịnh hồi âm lại chỉ đưa tới cho gã cây trâm trân quý của nàng, từ đó về sau không còn thấy bóng dáng nàng nữa.

Nhâm Bằng Phi chậm rãi đi hướng phía trước cửa sổ lấy ghế dựa ngồi xuống, ngồi xuống ở đó đã mấy canh giờ, cho đến mặt trời lặn sau núi, thuộc hạ đến gõ cửa nói cho gã biết cơm chiều đã đưa đến.

Bị như vậy mà Tiểu Giang không có chết, lại cách tử chỉ kém nửa bước, y không chỉ có cả người đẫm máu thân vô hoàn phu, tứ chi xương cốt cũng bị xao đoạn, giống như là loại rác rưởi ẩm ướt tanh hôi bị ném lại trên mặt đất, nằm ở đằng kia, vẫn không nhúc nhích, chỉ có một tia hơi thở mà còn tồn tại.

Người trong võ lâm không có ngay tại chỗ lấy đi tính mạng của y, mà là đem y trở thành vật hiến cho lễ đại hôn chi tử Chu Viêm, Chu Mặc Đàm, không chỉ có nhân tâm đại khoái, có năng lực dương thế gian chính khí, cấp người trong thiên hạ một cảnh kỳ thú.

Bạch Nghiên thẳng đến tối mới nghe nói chuyện Tiểu Giang trở về tổng đàn Võ lâm minh, chờ khi nàng biết Tiểu Giang bị đánh chết khiếp nhốt tại địa lao, người theo bản năng liền chạy ra ngoài, Đại sư huynh Diệp Thanh Thành của nàng nhanh hơn một bước, dùng thân thể ngăn trở đại môn ngăn cản nàng.

"Sư muội, muội lại muốn chạy tới đó lén đem người thả đi sao?"

Bạch Nghiên cả kinh, sắc mặt xanh mét nhìn Diệp Thanh Thành.

Diệp Thanh Thành trừng nàng: "Tên Tiểu Giang kia giết sư phụ, là sát thù giết cha của muội, muội không muốn báo thù liền cũng coi như không tính, cư nhiên còn muốn thả người đi, muội không sợ sư phụ chết không nhắm mắt sao?"

Bạch Nghiên sắc mặt trắng bệch, mềm cả người, cũng không biết mình nói những gì: "Không… Sư huynh… Không phải… Không phải…"

Diệp Thanh Thành thấy nàng thống khổ như thế, cũng không nhẫn nhiều hơn nữa mà trách móc nặng nề, một phen giữ chặt cánh tay của nàng đem nàng mang vào trong nhà: "Sư muội, đêm đã khuya, muội đi nghỉ ngơi đi, sư huynh giúp muội."

Bạch Nghiên trong lòng rất loạn, vô lực để Diệp Thanh Thành mang nàng vào phòng trong.

Chờ Diệp Thanh Thành trải chăn ra giường cho nàng, xoay người kêu nàng ngủ, mới phát hiện nàng trong lúc vô thanh vô tức, lệ rơi đầy mặt. Diệp Thanh Thành không khỏi đau lòng, tay phải định đưa ra giúp nàng lau nước mắt, khi sắp đụng tới, chợt nghe nàng thấp giọng nói: "Sư huynh… Tiểu Giang sẽ không làm loại sự tình này… Nhất định là phụ thân, phụ thân trước đó muốn làm cái gì với Tiểu Giang…"

Tâm Diệp Thanh Thành nhất thời chìm vào đáy Cốc, một cỗ tâm tình lạnh như băng âm u nháy mắt chiếm cứ toàn bộ trái tim, Bạch Nghiên lại nói: "Sư huynh, Tiểu Giang bị thương nặng như vậy… Huynh ấy sẽ chết… Muội không muốn để cho huynh ấy chết…"

Diệp Thanh Thành nhịn lại nhẫn, mới rốt cục nhịn xuống một chưởng chụp cho nàng tỉnh xúc động, hắn trợn tròn mắt, hung hăng mắng: "Cổn con mẹ nó Tiểu Giang! Hắn rốt cuộc hạ mê dược gì muội, khiến cho muội nhớ mãi không quên? Cha muội bị giết, giết phụ thân thân sinh muội, muội cư nhiên còn nói giúp hắn, còn muốn đi cứu hắn, muội bị quỷ mê hoặc tâm hồn rồi có phải hay không!"

Đôi mắt Bạch Nghiên tất cả đều là lệ quang, thanh âm dĩ nhiên nghẹn ngào nói không nên lời một câu đầy đủ: "Sư huynh…"

Diệp Thanh Thành tức giận đến một chưởng chụp ở trên giường, Bạch Nghiên lúc đó dứt khoát xoay người rời đi, Diệp Thanh Thành khó có thể tin thân ảnh nàng đã rời đi, trong mắt lửa dục nứt ra.

Lý trí mất hết, đợi cho Diệp Thanh Thành tỉnh táo lại, phát hiện Tiểu sư muội hắn vẫn luôn yêu thương bao nhiêu lâu nay thân thể đang trần truồng nằm ở dưới thân chính mình, sớm đã khóc đến nỗi sưng mắt.

Nhất thời nổi lên áy náy cùng hối hận nhưng cũng chỉ là trong giây lát mà thôi, liền dần dần tán đi, bất luận như thế nào, hắn rốt cục cũng chiếm được nàng, không phải sao?

Từ nay về sau, yêu nàng gấp bội, che chở nàng, dùng cả đời bù lại cho nàng.

Đêm dài là lúc yên tĩnh, mây đen che trăng, thiên hạ một mảnh thương tịch, người bên ngoài canh giữ ở địa lao đã ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, vài tên hắc y nhân đứng trước mặt Tiểu Giang đang hơi thở mỏng manh, trước tiên khinh thủ khinh cước ôm lấy y, sau đó nhanh chóng đem một gã từ ngoại hình đến trang phục đều y như Tiểu Giang thả lại chỗ y vừa nằm.

Bất quá là sau thời gian uống cạn tuần trà, hắc y nhân vô thanh vô tức biến mất, trong địa lao, người giống Tiểu Giang đang hấp hối nằm ở trên mặt đất ẩm ướt lạnh như băng.

Hôm sau đó là ngày vui của Chu Mặc Đàm, sau khi tân nương đã bái đường xong, không phải đưa vào động phòng, mà là cùng đến uống rượu mừng với chúng người trong võ lâm một đạo đi vào luận võ trước đài, quan sát ác nhân Tiểu Giang bị thụ hình.

Một thân hắc thối huyết tinh Tiểu Giang bị trói trên thân cây gỗ, thân mình thùy nhuyễn, không rên một tiếng, giống như khí lực để trợn mắt cũng không có. Phía dưới chất đầy củi khô, Chu Viêm ngồi trên cao,

vừa lòng liếc mắt hết một lượt mọi người, ngẩng đầu nhìn trời cao chiếu, canh giờ đã đến, tay hắn vừa nhấc, liền lập tức có người ở dưới chỗ củi gỗ, chờ hắn buông tay, châm lửa cây đuốc bỏ vào trong đống củi.

Khăn voan của tân nương đã bóc, trước mắt một màn làm cho nàng không khỏi vi kinh mà đem tay che mũi miệng, một thân hồng y ngọc thụ lâm phong Chu Mặc Đàm thân thủ vỗ nhẹ vai của nàng, giống như khuyên giải an ủi nàng trong im lặng.

Nhâm Bằng Phi ẩn ở trong góc, dưới khán đài mọi người vẻ mặt đủ loại màu sắc hình dạng, có đồng tình không kể xiết có xem kịch vui cũng có không cho là đúng, lại không biết chính là gã sao lại là bộ mặt này? Nhâm Bằng Phi từ đầu tới đuôi không thấy liếc mắt một cái đến cái thai trên kia, tại khi cây đuốc nhấn chìm người, xoay người rời đi.

Chờ thai người trên đài đốt thành một đống bụi thán, người dưới đài tản đi, Bạch Nghiên tóc tai bù xù chạy đến dưới đài, khóc đến nỗi ruột gan đứt từng khúc, cho đến khóc hết cơn, yên lặng ở phía sau nàng, Diệp Thanh Thành mới tiến lên đem nàng ôm trở về.

Gió mát thổi qua, thổi bay những bụi trần chưa kịp thu thập, thổi ra chung quanh, làm như ai ở trong không trung lên thở dài, bất quá chỉ là một trò khôi hài.

o0o

Độ Ách Thành ——

Một chiếc xe ngựa đứng ở phía trước một tòa nhà nhìn như tái phổ không qua lọt trạch, hạ nhân sớm canh giữ ở bên ngoài đang muốn tiến lên nghênh đón, trên mã xa đã có người sớm khẩn cấp lao xuống, đám người còn chưa thấy rõ, người đã biến mất ở ngoài cửa, chỉ còn lại một mùi thơm ngát.

Một bóng hình xinh đẹp vội vàng đến trước một gian phòng nhỏ, người gặp nàng đều cúi đầu cung kính khẽ gọi một tiếng: "Hoa phu nhân."

"Người đâu?"

"Ở bên trong phòng, còn đang mê man."

Lập tức cửa 'chi nha' một tiếng mở ra, phụ nhân phong vận dư âm đi vào trong phòng, đi thẳng đến bên giường, đầu tiên là nhìn diện mạo người trên giường, sau khi tẩy sạch mặt mũi, nhưng lại giống nàng bảy tám phần, tay nhất thời run rẩy không thôi. Thật vất vả mới đứng vững nhịp tim, nàng hướng người bên ngoài ý bảo, lập tức có người tiến lên đem áo của người đang mê man cởi bỏ, thật cẩn thận đem lưng của người đó quay về hướng bọn họ, một thân đầy những vết sẹo lớn nhỏ không đồng nhất, nhìn thấy thế phụ nhân hai mắt ửng đỏ.

"Dưới vai ba tấc…"

Phu nhân yên lặng nam niệm, lấy tay cẩn thận đo vai, theo sau xuất ra một cái tiểu bình sứ, tại trên lưng người đó đổ ra một ít chất lỏng, dùng khăn lụa lau qua vài cái, rất nhanh, một cái bớt hình hoa sen màu đỏ dần hiện lên.

Phu nhân nhìn thấy bớt này, nhịn không được nhào vào người trên giường khóc.

"Con của nương, nương rốt cục tìm được con!"

Lại nhìn hài tử một thân đầy thương tích cùng với sắc mặt trắng như tờ giấy bạc, phụ nhân lòng như đao cắt, nàng cắn răng dùng sức nói: "Dùng dược tốt nhất, thỉnh thầy thuốc tốt nhất, nhất định phải chữa khỏi cho nó, nhất định phải chữa khỏi cho nó!"

0o0

Thời điểm tháng hai mưa rất nhiều, một chiếc xe ngựa trong tiếng mưa sương mù chậm rãi tiến đến, xuyên qua thật dài tảng đá bản dũng đạo. Dũng đạo chỗ sâu nhất có một tòa thành lâu cao ngất nguy nga, đại môn phía trên thành lâu cao chín thước, bị mưa làm ướt ở bên dưới có ba chữ "Độ Ách Thành", cứng cáp hữu lực rồng bay phượng múa.

Tiếng người vang lên ở trong thư phòng, Nhâm Bằng Phi đang cùng người dưới trong phòng trao đổi một ít tương đối chuyện trọng yếu trong Thành.

Nếu có chuyện quan trọng cần đến gã, về phía Nhâm Bằng Phi sẽ dặn hạ nhân như là tất yếu, không thể tới quấy rầy, chuyện bây giờ chính là nói tới chỗ mấu chốt lại bị ngắt lời, tiếng đập cửa cẩn thận như thế nào đưa tới nên Nhâm Bằng Phi không hờn giận.

Nhâm Bằng Phi hạ giọng, cách môn hỏi: "Chuyện gì?"

Ngoài cửa truyền đến thanh âm rất cẩn trọng, "Thành chủ, có người cầu kiến."

Nhâm Bằng Phi không khỏi ngưng thần: "Người nào?"

Thân là Thành chủ Đệ nhất Thành ở Trung Nguyên, mỗi ngày để van cầu gặp gã nối liền không dứt, trừ phi tất yếu, nếu không gã sẽ không tự mình đi tiếp đãi, bằng không chỉ là một chuyện tiếp đãi này là có thể khiến gã mệt đến chết. Mà hạ nhân canh giữ ở bên ngoài thư phòng, chẳng những là người rất được tín nhiệm, còn ở bên cạnh gã cũng đã có năm sáu năm nay rồi, biết rõ từng thói quen của gã, biết nếu không có lai khách thân phận hiển hách hoặc tương đối trọng yếu, liền không tới thông tri với gã, cho người quản gia tùy tiện đi ứng phó một chút.

Hiện tại nghe thấy hạ nhân trực tiếp đến truyền, Nhâm Bằng Phi không khỏi suy nghĩ, vị nhân vật ấy trọng yếu thế nào mà sáng sớm đã tự mình đến đây.

Người ngoài phòng dừng một chút, đối phương đáp: "Thành chủ, người tới không có báo nổi danh hào, quản gia cũng nhận thức không ra người kia là ai."

Nhâm Bằng Phi mi gian nhăn mặt lại, vừa nói: "Không biết thân phận người tới, ngươi liền đã chạy tới thông báo?"

Ngoài phòng thanh âm dồn dập: "Thành chủ, người này thật sự rất quỷ dị, không ai có thể ngăn cản, phàm là tiếp cận người nàng tất cả đều mạc danh kỳ diệu, nếu không phải không biết đường, phỏng chừng nàng còn có thể xông vào tiến nội viện."

"Cái gì?" Nhâm Bằng Phi hai mắt rùng mình, theo ghế trên đứng lên, lập tức có người nhanh tay lẹ mắt chạy tới mở cửa thư phòng.

Nhâm Bằng Phi đi đến hạ nhân phụ cận đang thông báo, hỏi tiếp: "Người này hiện tại ở nơi nào?"

"Ở phía trước viện Lạc Thủy đình."

Nhâm Bằng Phi cước bộ bước ra ngoài phòng, tiếp tục nói: "Người tới tổng cộng có mấy người, là nam hay là nữ?"

"Hai người, xông tới là một phụ nhân tầm khoảng ba mươi, trên lưng có một hài tử, hài tử bị bao che kín, thấy không rõ bộ dáng."

"Phụ nhân?" Nhâm Bằng Phi dừng chân một chút, trong mắt có cái gì nhất túng lướt qua, "Nàng nói gì?"

Theo sát bên trái và bên phải gã, hạ nhân nhanh chóng lắc đầu: "Thành chủ, phụ nhân này hình như không thể nói chuyện, chỉ là khoa tay múa chân, mọi người thấy vậy hơn nửa ngày mới hiểu được nàng muốn nói cái gì."

Nghe vậy, Nhâm Bằng Phi cước bộ không khỏi chậm lại, đang lúc hạ nhân hồ nghi, gã lại bắt đầu đi nhanh như sao băng đến Lạc Thủy đình.

Chờ Nhâm Bằng Phi thấy rõ lưng của thân ảnh nhỏ nhắn đứng ở trong đình dưới màn mưa phùn kéo dài, liền bất tri bất giác dừng bước lại, gã không đoán sai, người tới đó là đệ tử duy nhất của Quỷ bà bà, từng mang bọn Nhâm Bằng Phi tiến vào trong Vạn Ác Cốc chính là Ách Cô.

Ách Cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Nhâm Bằng Phi đứng ở dưới mưa nhè nhẹ, không khỏi nâng bàn tay khô nứt khẽ vuốt móc treo trên người.

Nhâm Bằng Phi đến gần nàng vài bước, rốt cục thấy rõ Ách Cô trên mặt xanh trắng cũng khó nén mỏi mệt tiều tụy, tay để tại bên người nắm chặt lại buông ra, vẫy lui những người canh giữ ở trong viện này đi ra, hai ba bước đến gần đình.

Đang lúc Nhâm Bằng Phi do dự có nên hỏi hay không Ách Cô tại sao tới tìm gã, có phải hay không Quỷ bà bà đã phân phó, hay là hỏi Quỷ bà bà có phải hay không lại nghĩ tới chuyện gì tính toán muốn tiếp tục tra tấn gã, Ách Cô cúi đầu đem móc treo ở trên người buông ra, theo sau đưa lưng về phía Nhâm Bằng Phi, ý bảo gã tiếp người trên lưng.

Nhâm Bằng Phi đành phải đưa tay đang để trên bụng, thân thủ đón hài tử trên lưng Ách Cô khi toàn bộ thân hình tiểu hài tử rơi vào trong lòng hai tay gã, một ý niệm hiện ra trong đầu gã, rất khinh ngạc.

Không khỏi cúi đầu nhìn tiểu hài tử trong lòng ngực, lại chỉ nhìn đến hé ra đôi môi tái nhợt, hé ra không kịp bàn tay đen thui khuôn mặt bị tóc dài che ở hơn phân nửa.

Ách Cô đi lên, thân thủ đẩy tóc trên mặt hài tử ra, làm cho mặt hài tử hoàn toàn hiển lộ ở trong không khí, cuối cùng thật sâu xem liếc mắt một cái, lưu luyến trên khuôn mặt tiểu hài tử khẽ vuốt một chút, Ách Cô ngẩng đầu nhìn về phía Nhâm Bằng Phi, trong ánh mắt lộ ra một chút quang mang mong đợi.

Nhâm Bằng Phi cái gì cũng chưa nói, lẳng lặng nhìn khuôn mặt nhỏ bé của tiểu hài tử, cứ việc thương trắng như tờ giấy, cứ việc gầy yếu không chịu nổi, ngũ quan xinh xắn vẫn có thể nhìn ra là một hài tử thanh tú.

Nhâm Bằng Phi hai tay khống chế không được run rẩy, sau một lúc lâu, mới ách thanh hỏi: "Đây là… Sao lại thế này…"

Ách Cô vẻ mặt đau thương nhìn hài tử, lấy tay khoa tay múa chân nói cho gã biết, hài tử bị thương thực sự nghiêm trọng, nàng đã đem hết khả năng có thể lại vẫn cứu không được nó, lần này thiên tân vạn khổ từ Vạn Ác Cốc tới đây, chính là hy vọng gã có thể nghĩ biện pháp cứu đứa bé này.

"Quỷ bà bà đâu…"

Ách Cô hai mắt đỏ bừng, nhịn nửa ngày, mới vươn tay trả lời: Bà bà đã chết.

Ba chữ một câu "Bà bà đã chết ", thực tại làm cho Nhâm Bằng Phi kinh ngạc vạn phần, ngơ ngác nhìn Ách Cô, sau một lúc lâu mới hỏi nói: "Bà ấy chết như thế nào?"

Quỷ bà bà độc thuật y thuật cao minh biến hóa kỳ lạ, cơ hồ làm cho Nhâm Bằng Phi quên bà ta là một con người, là một người sẽ đau sẽ già sẽ chết đi. Hiện tại chợt nghe tin bà ta đã chết, trong lúc nhất thời nhưng lại làm cho gã cảm thấy được khó có thể tin.

Ách Cô chịu đựng bi thống, gian nan dùng hành động nói cho Nhâm Bằng Phi, Quỷ bà bà đầu tiên là bị tháo nước một thân chân khí, lúc hấp hối, lại bị người một phen cắt đứt cổ mà chết.

Ách Cô đề cập chuyện Quỷ bà bà bị tháo nước chân khí, không hiểu làm cho Nhâm Bằng Phi nhớ tới tám ngày trước Thanh Sơn phái chưởng môn Bạch Xuyên chết, cũng nghe, chính là chân khí khô kiệt mà chết. Suy tư đến tận đây, Nhâm Bằng Phi đã hiểu được hơn phân nửa, đoạn thời gian đó ở Vạn Ác Cốc, gã liền nhìn ra Quỷ bà bà trông giữ người nọ thật nghiêm, tình nguyện để y chết ở đáy Cốc cũng không nguyện ý thả y đi ra ngoài, hiện tại đang ở núi Điểm Thương, Quỷ bà bà phỏng chừng không phải không ngăn đón, mà là đã không có biện pháp ngăn lại y.

Trong lòng ngực tiểu hài tử đột nhiên ho một tiếng, Ách Cô nhất thời khẩn trương tự trong lòng ngực lấy ra một cái chai đổ ra một viên thuốc nhét vào miệng nhỏ của tiểu hài tử, sau nhìn đến Nhâm Bằng Phi nhíu lại khởi mi, liền nói cho gã biết, đây là nàng theo Quỷ bà bà kia tìm được linh dược, có thể giúp hài tử giữ mạng, nhưng hiện tại, viên thuốc đã không nhiều lắm.

Nhâm Bằng Phi lập tức ôm hài tử đi đến đình viện mình đang ở, cho Ách Cô đi theo phía sau gã. Ở giữa gọi tới hạ nhân mời thầy thuốc trong Thành đến, thuận tiện đem người quét sạch sẽ Minh các. Nhâm Bằng Phi đi vào nhà mới đem hài tử nhẹ nhàng đặt nằm ở trên giường, sớm được biết tin tức Nhâm Trình Phi đã tới dáo dác dò xét lại đây, tò mò ngồi trên mặt đất đánh giá đứa trẻ này.

"Ca!"

"Ân?" Nhâm Bằng Phi cẩn thận cấp hài tử đắp lên chăn.

"Ngươi rất không nên!" Nhâm Trình Phi thật sâu mới thán một hơi, vỗ vỗ bả vai huynh trưởng, "Để cháu gái của đệ ở bên ngoài nhiều năm như vậy."

Nếu là bình thường Nhâm Trình Phi nói như thế chính là vui đùa, Nhâm Bằng Phi nhất định chỉ bất đắc dĩ liếc nhìn hắn một cái, nhưng lúc này, gã chính là không nói gì chăm chú nhìn hài tử nằm trên giường, Nhâm Trình Phi vừa thấy sắc mặt huynh trưởng trầm trọng, nguyên lai chỉ có ba phần ngờ vực vô căn cứ tâm nhất thời tăng vọt tới chín.

Hắn kinh nghi bất định thấu qua đi, lại nhìn kỹ một trận mặt mày tiểu cô nương: "Ca, nan bất thành, nó thật là nữ nhân của ngươi?"

Nhâm Bằng Phi thản nhiên nói: "Ngươi làm sao thấy được?"

Nhâm Trình Phi ngẩng đầu lại nhìn gã, miệng mở to có thể nuốt hẳn một quả trứng chim.

Nhâm Bằng Phi thân thủ giúp hắn khép lại cằm: "Nói!"

Nhâm Trình Phi sau một lúc lâu mới tìm lại thanh âm của mình, chỉ vào tiểu cô nương nói: "Ngươi không biết là nó cùng ngươi bộ dáng rất giống sao?"

"Làm sao giống?" Nhâm Bằng Phi cúi đầu chuyên chú xem.

"Miệng, cái mũi, còn có cái lổ tai đều rất giống, tóm lại thoạt nhìn chính là giống… Ca, nó thật là con gái của ngươi?"

Khó trách Nhâm Trình Phi không tin, cứ việc huynh trưởng của mình là người đứng đầu một thành, nhưng từ trước đến nay giữ mình trong sạch, qua tuổi ba mươi, trừ bỏ từng cùng kinh thành danh kỹ Hoài Nịnh kết giao quá sâu ra, thật không có thấy gã cùng các nữ nhân khác từng có liên lụy quan hệ không rõ, đừng nói thê thiếp, thậm chí cái nha đầu liên thông phòng đều không có. Đang lúc Nhâm Trình Phi nghĩ đến thanh tâm quả dục ngăn ham muốn, tâm trong sáng huynh trưởng cuộc đời này có thể hay không từ xưa chung thân, trống rỗng chi gian đột nhiên hiện ra nữ nhân năm sáu tuổi, như thế nào không cho hắn khiếp sợ.

Nhâm Bằng Phi theo hài tử trên người thu hồi tầm mắt, vi không thể soát than nhẹ một tiếng, đối đệ đệ nói: "Nó tên Thanh Thanh."

Gã không có ngay mặt thừa nhận, nhưng nghe gã vừa nói như thế, Nhâm Trình Phi trong lòng cũng hiểu được.

"Ca, nương của hài tử là ai, như thế nào không đem nàng đón trở về trong Thành?"

Nhâm Bằng Phi không trả lời, đang lúc Nhâm Trình Phi nhịn không được tái truy vấn, thầy thuốc đã đến.

Chuyên môn làm nhiệm vụ thầy thuốc trong Độ Ách Thành y thuật tự nhiên kỹ càng, trải qua một phen bắt mạch, vị thầy thuốc này thần sắc ngưng trọng nói cho Nhâm Bằng Phi, nói đứa nhỏ này bị nội thương thực nghiêm trọng, lục phủ ngũ tạng đều tổn hại, có thể sống đến nay, không có gì ngoài hài tử vừa ra sinh đã được nếm qua không ít cố bản bồi nguyên gì đó, còn vẫn có bảo mệnh linh đan diệu dược duy trì. Theo đó, thầy thuốc lại tiếc nuối nói, nói đứa nhỏ này trên người bị thương quá nặng cũng thật huyền diệu, năng lực hắn hữu hạn thật sự không thể nề hà.

Nhâm Bằng Phi sắc mặt ngưng chìm, gã truy vấn thầy thuốc còn có biện pháp nào để trị liệu hài tử, thầy thuốc lắc đầu, nói, trước mắt cũng chỉ có tiếp tục làm cho hài tử ăn loại dược đã bảo đảm lại vận mệnh của nó lúc trước thôi.

Nhâm Bằng Phi mày túc càng chặc hơn: "Chính là, loại này dược đã không còn mấy."

Thầy thuốc nghe vậy dừng một lát, lập tức đối gã lạy dài: "Chủ thượng, nếu ngài tin được lão hủ, liền cấp lão hủ xem một chút phương thuốc của loại dược liệu này, như vậy mới có thể làm lại loại dược ấy."

"Phương thuốc?" Nhâm Bằng Phi nhìn về phía Ách Cô vẫn ngồi trong góc, Ách Cô đối gã dùng lực lắc đầu, Nhâm Bằng Phi liền hướng thầy thuốc nói, "Không có phương thuốc."

Thầy thuốc nghĩ, lại nói: "Thế còn loại dược này còn không, có thể cấp lão hủ một ít, cho lão hủ lấy về nghiên cứu, xem bên trong đều cần loại nào dược liệu hảo khai ra phương thuốc."

Nhâm Bằng Phi lại nhìn về phía Ách Cô, Ách Cô cúi đầu suy nghĩ, mới tiến lên, lại lấy ra bình dược, từ giữa đổ ra một viên, đưa cho thầy thuốc.

Thầy thuốc vội vàng từ trong hòm thuốc xuất ra một bình sứ không, thật cẩn thận tiếp nhận, cẩn thận bỏ vào cái chai đậy nắp lại.

Thầy thuốc không phụ chính mình một thân y thuật kỹ càng, bất quá ba ngày liền phân ra chế tác viên thuốc các loại dược liệu, hơn phân nửa đều là dược liệu trân quý khó cầu, cũng may với uy lực của Độ Ách Thành thu thập loại dược liệu này cũng không phải việc khó gì, mà càng làm cho thầy thuốc chậc chậc lấy làm kỳ chính là, chế dược người phối dược to lớn quỷ dị, nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu.

Ngày kế tiếp, tiểu cô nương Thanh Thanh uống xong theo viên thuốc sửa vi càng có thể phát huy dược hiệu dược bảo mệnh, hứa thị hiệu quả không sai, ngay từ đầu nó cơ hồ cả ngày đều là mê man, sau lại thời gian thức tỉnh dần dần tăng nhiều, rất lâu, khi Thanh Thanh mở mắt, đều đã nhìn đến một nam tử anh lang ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn nó.

Có một hôm, Thanh Thanh tỉnh lại sớm, vẫn đi theo bên trái chiếu cố nó là Ách Cô thấy nó đã tỉnh, vô cùng thân thiết sờ soạng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, xoay người đi lấy nước ấm rửa mặt. Ách Cô mới rời đi trong chốc lát, liền có người vào phòng, tựa vào đầu giường Thanh Thanh ngẩng đầu vừa thấy, liền thấy đó là một khuôn mặt quen thuộc.

Thanh Thanh không nói gì, chính là mở to hai mắt thật to nhìn gã, gã cũng không nói, chính là bình tĩnh nhìn chăm chú nó.

Ách Cô bưng chậu rửa mặt đã trở lại, phía sau đi theo là một nha hoàn đưa thuốc, Nhâm Bằng Phi trước hết để cho Ách Cô lau mặt cho hài tử, sau đó đón lấy chén thuốc, đưa thìa thuốc đến miệng mình, thổi lạnh, mới đưa tới cái miệng hài tử đã trở nên trắng bệch, nhìn nó tuyệt không úy khổ mềm mại uống xong.

Rốt cục uống xong dược, Nhâm Bằng Phi đem bát không đưa trả lại cho nha hoàn, sau đó đứng dậy rời đi, khi đi đến trước cửa, chợt nghe phía sau truyền đến một thanh âm thật cẩn trọng, Nhâm Bằng Phi không khỏi quay đầu lại, đối diện với hai mắt trong veo của hài tử, lần này, rốt cục nghe rõ nó nói gì đó.

"Người là phụ thân con sao?"

Tiểu hài tử ôm chăn, hai tay nhỏ gầy bởi vì quá mức dùng sức hơi hơi trở nên trắng, mái tóc đen thùi thả ở sau vai, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng, một ít chờ mong một ít sợ hãi lại có một chút ngượng ngùng. Nhâm Bằng Phi lẳng lặng chăm chú nhìn, từ trước đến nay không hề bận tâm tâm nổi lên từng trận gợn sóng, thật lâu không thôi.

Không tự chủ được liền đi lên, ngồi ở bên giường, lần đầu tiên, chủ động đem hài tử ôm vào trong ngực, vuốt thân hình gầy yếu không chịu nổi của nó, cảm thụ nó vào trong ngực kiềm chế không được run rẩy thấp khấp, một loại tên là đau lòng tình tự đuổi dần chiếm cứ trong lòng gã.

Nhâm Bằng Phi lần đầu tiên khắc sâu cảm nhận được, đứa bé trong lòng ngực này, thật là cùng gã huyết mạch tương liên, không thể dứt bỏ cốt nhục chí thân.

8. Chương 8

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Thanh Thanh ở Độ Ách Thành vài ngày cũng coi là hạnh phúc khoái hoạt, ở trong này, có Ách cô cô ôn nhu, có phụ thân săn sóc, còn có thúc thúc Trình Phi luôn thích mua đống đồ vật lớn đồ vật này nọ đến

trêu nó cười, thân thể nó suy yếu lôi theo tâm mọi người, mỗi lần nó vừa phát dược đúng lúc bọn họ ở đây, đều đã dùng ánh mắt đau lòng nhìn nó.

Thanh Thanh ngay từ đầu đã nội hướng ngượng ngùng, rất ít khi chủ động nói chuyện, nhưng vài ngày trôi qua, cùng mọi người ở chung càng lâu, nó dần dần sáng sủa không ít, Trình Phi trêu nó cũng hiểu được mà cãi lại, Nhâm Trình Phi mừng rỡ ôm lấy nó một trận.

Nhâm Bằng Phi luôn quan tâm từ trước đến nay, thường xuyên là ở bên Thanh Thanh tới khi nó buồn ngủ, ngồi ở bên giường cùng nó trò chuyện, lẳng lặng nhìn nó đi vào giấc ngủ.

Nhâm Bằng Phi hỏi Thanh Thanh: "Con làm sao biết ta là phụ thân con vậy?"

Thanh Thanh nắm tay gã, ngại ngùng cười: "Ách cô cô từng nói với Thanh Thanh muốn đi tìm phụ thân, hơn nữa phụ thân sẽ đối với Thanh Thanh tốt lắm…"

Nhâm Bằng Phi vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thanh, thản nhiên cười: "Phụ thân đối với con được không?"

Tiểu cô nương cười giòn đáp: "Hảo."

"Con có nghĩ tới bà bà?"

"Bà bà là ai?"

Nhâm Bằng Phi dừng một chút, nói: "Chính là người ở trong Cốc chiếu cố con."

"Là nương nương sao?" Thanh Thanh mở đôi mắt to sáng ngời, đem mặt vùi vào ngực Nhâm Bằng Phi, rầu rĩ nói, "Muốn, Thanh Thanh muốn nương nương."

"Con kêu bà ta là nương?" Nhâm Bằng Phi sửng sốt, sau lại thoải mái, dù sao tại đáy lòng Quỷ bà bà, Thanh Thanh chính là con gái của bà ta, để Thanh Thanh kêu như vậy cũng không có gì là kỳ quái.

Thanh Thanh vươn tay nhỏ bé túm nhanh vạt áo của gã, thanh âm không biết khi nào lại trở nên nghẹn ngào: "Phụ thân, nương nương chết rồi, bị người xấu giết chết."

Ách Cô từng nói cho Nhâm Bằng Phi, người đả thương Thanh Thanh cùng người giết chết Quỷ bà bà cùng là một người, lúc ấy trong lòng gã thật không hiểu là loại tư vị gì.

Hiện tại nghe Thanh Thanh nói như vậy, cảm giác phức tạp lại hiện lên, vỗ vỗ lưng hài tử non nớt, Nhâm Bằng Phi chỉ có thể khuyên nhủ: "Thanh Thanh, đừng thương tâm, nghe lời phụ thân, trước hảo hảo dưỡng thương, được không?"

Lúc trước vì cứu đệ đệ một mạng, gã trả giá nhiều lắm, bây giờ nghĩ lại, gã có hay không vì thế mà hối hận? Ôm chặt hài tử trong lòng ngực, Nhâm Bằng Phi bất đắc dĩ nhắm mắt lại, gã biết, cho dù lịch sử quay lại, gã cũng không có thể trơ mắt nhìn đệ đệ liền như vậy chết đi.

Cấp Thanh Thanh mỗi ngày ăn dược chỉ có thể làm cho thương thế không hề chuyển biến xấu, cũng không có thể cải thiện, nhưng trước mắt không có tìm được phương pháp tốt nhất, loại này dược vẫn là bảo trụ Thanh Thanh một mạng sở ắt không thể thiếu thứ đó.

Chính là chỉ trơ mắt, Nhâm Bằng Phi nhăn mày, mỗi một người thuộc hạ quanh thân gã ngưng trọng lập tức sẵn sàng tuân lệnh nghênh chiến.

Bệnh của Thanh Thanh cần trị liệu, đầu tiên Nhâm Bằng Phi ra lệnh cho hạ nhân vào kho hàng tìm không ít dược liệu cần dùng tới, đợi trong đó mấy vị dược tương đối trân quý cũng tương đối thưa thớt dần thời điểm dược sắp dùng hết lại đi mua, lại đột nhiên phát hiện, trong thành thậm chí phạm vi mấy trăm dặm nội địa thành trấn lớn nhỏ, lại tìm không được tung tích nơi nào có dược liệu.

Lúc ấy Nhâm Bằng Phi ẩn ẩn cảm thấy được không đúng, nhưng là chưa từng nghĩ nhiều, làm cho người ta lại đi viễn chút địa phương mua, kết quả vẫn là không có.

Mấy vị thuốc này cố nhiên quý báu, nhưng là không đến tình cảnh tìm không thấy, hiện tại cũng là tiêu tốn số tiền lớn treo giải thưởng cũng không có ai đem đồ vật đưa lên, Nhâm Bằng Phi rốt cục hiểu được, nhất định là có người đang cùng Độ Ách Thành đối nghịch.

Ý nghĩ này khiến Nhâm Bằng Phi đau đầu, kỳ thật đây cũng không phải là lần đầu tiên, trước khi Thanh Thanh vào thành, gã liền liên tiếp gặp gỡ quá nhiều chuyện như vậy, ngày ấy Thanh Thanh đến, gã chính là tại trong thư phòng cùng thuộc hạ nghiên cứu giải quyết vấn đề này.

Không chỉ là tranh mua dược liệu, mấy tháng nay, Độ Ách Thành xảy ra rất nhiều chuyện cũng bị ác nhân cố ý chèn ép, rất nhiều cửa hàng hiệu thuốc không thể không đóng cửa lại đến không thể dựng lại, rất nhiều thương gia từng cùng Độ Ách Thành giao hảo đều phản chiến, đối Độ Ách Thành ảnh hưởng thật là thật lớn.

Có thể khiến cho Độ Ách Thành tổn thất như thế đối thủ nhất định không phải người bình thường, chẳng những phải có nhân mạch rộng khắp, còn phải có tài lực tương đương khả quan, nhưng Nhâm Bằng Phi tìm người có sở hữu năng lực này, lại cảm thấy được bọn họ đều không động cơ để hao phí thật lớn nhân lực tài lực cùng Độ Ách Thành đối địch.

Việc này tuy rằng làm cho Nhâm Bằng Phi khổ tư khó hiểu, nhưng còn chưa từng đạt tới tình cảnh lo âu, dù sao hiệu thuốc không có còn có thể mở lại, nhưng bệnh tình của Thanh Thanh lại không chấp nhận được nhất tha tái tha.

Nhưng làm cho gã phiền lòng còn có một việc, chuyện Thanh Thanh vẫn chưa truyền ra ngoài thành, làm sao biết được bọn họ đang tìm dược liệu, nhưng lại biết được nhất thanh nhị sở, hơn nữa còn tìm đúng thời cơ để xuống tay trước, điều này làm cho Nhâm Bằng Phi không thể không hoài nghi trong thành có phải hay không có nội gian.

Nghĩ vậy, Nhâm Bằng Phi lại cảm thấy được cả người đổ mồ hôi lạnh, nan bất thành tại bất tri bất giá, cái người kia đối Độ Ách Thành có ý đồ gì hoặc là thế lực đã dần ăn mòn đến trong thành bộ Độ Ách Thành?

Nếu thực là như thế này, chuyện thật là lớn thật là không ổn, dù sao gã đến hiện tại cũng không biết đối thủ hiện giờ là ai.

Nhâm Bằng Phi không khỏi trong đáy lòng thở dài một tiếng, nghĩ nghĩ, ngẩng đầu phân phó nói: "Đem phạm vi mấy trăm dặm các hiệu thuốc sở hữu dược liệu mấy vị thuốc tất cả đều mua hết, chuyện lớn như vậy không có khả năng không có một chút động tĩnh, các ngươi mau đi tra, phải nhanh lên, có tin tức gì không đúng liền nhanh chóng truyền trở lại đây."

Sau khi phân phó, Nhâm Bằng Phi kêu thủ hạ chính mình tin tưởng, đem nghi ngờ trong thành có nội gian của mình nói ra.

Cuối cùng mọi người cùng nhất trí nhận thức, việc này không thể cấp, chỉ có thể chậm rãi bài trừ điều tra, tập trung mục tiêu, bằng không hội làm ra vấn đề lớn, làm cho trong thành lòng người cao thấp hoảng sợ, có lẽ sẽ trúng gian kế của đối phương từ trong bộ đánh tan Độ Ách Thành. Trước mắt không tìm ra nội gian ẩn núp, công việc trọng yếu trong thành phải thực thi cẩn thận, tận lực không tiết lộ trước mặt người không tin được.

Trước hai việc đã có phương án giải quyết, nhưng dược liệu duy trì tánh mạng Thanh Thanh cần dùng lại vẫn tìm không thấy, ngay cả dược đã chuẩn bị trong thành dùng tới gần nửa tháng, nhưng đến lúc dùng hết, lại nên làm thế nào cho phải?

Nhâm Bằng Phi ngồi ở trong thư phòng chống đỡ ngạch buồn rầu, mong được người âm thầm đối nghịch Độ Ách Thành này không mất hết lương tâm đi, một tiểu hài tử không thèm để ý. Tốt nhất là có thể giao ra dược liệu, thật sự không được, đưa ra trao đổi điều kiện cũng tốt hơn hiện tại vô thanh vô tức như vậy.

Ngày thứ mười qua đi, kho hàng một ít dược liệu dần gặp phải nguy cơ thiếu hụt, Ách cô từng đối Nhâm Bằng Phi nói qua, Thanh Thanh vừa đứt dược, không đến mười sáu canh giờ nữa hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chính là cho đến hiện tại, điều tra hoàn toàn không có nửa điểm tiến triển, người phái ra đi mặc kệ chạy đến một nơi rất xa đều cầu không được dược liệu mang về, điều này làm cho Nhâm Bằng Phi sứt đầu mẻ trán, nhưng tại trước mặt Thanh Thanh, lại biểu hiện sao cho giống như trước, chỉ sợ hài tử cũng lo lắng theo.

Mắt thấy sự tình thực không chấp nhận được nửa điểm kéo dài, vì không cho nữ nhân liền như vậy chết đi, Nhâm Bằng Phi đang định bất kể hậu quả phải mau chóng bắt được nội gian, một phong mật thư đắn đo

vừa mới viết xong, trùng hợp trước một khắc Nhâm Bằng Phi hạ lệnh liền đưa tới trong tay gã.

Nhâm Bằng Phi nhíu lại mi mở ra, sau khi đọc xong, sắc mặt ám chìm.

Đối thủ rốt cục chủ động cùng gã liên hệ, cũng đưa ra điều kiện trao đổi, chỉ cần Độ Ách Thành nhượng lại nửa giang sơn Trung Nguyên, sẽ đem mọi thứ bọn họ cần đưa lên.

Độ Ách Thành là Đệ nhất Thành ở Trung Nguyên, cứ việc sinh ý trải rộng cả nước, nhưng chủ yếu mạch máu kinh tế cơ hồ toàn tập trung tại trên đất Trung Nguyên này, hơn nữa Độ Ách Thành có lịch sử đã lâu, một ít ngành sản xuất trọng yếu đã bị Độ Ách Thành lũng đoạn, thương nhân địa phương khác từng nói sáp trên một cước, liền muốn mượn danh hào Độ Ách Thành ngồi đó để ngư ông đắc lợi đều đã bị bài trừ đi.

Cũng đang là bởi vì điều này, người viết thư một hơi sẽ nuốt vào nửa sinh ý Trung Nguyên, đối Độ Ách Thành mà nói giống như một hồi ngập đầu tai ương.

Khẩu khí tín trung cuồng vọng làm cho Nhâm Bằng Phi hận không thể một phen đốt thành tro tàn, nhưng nghĩ tới Thanh Thanh, gã liền không có biện pháp hành động.

Có lẽ thực là bởi vì huyết mạch tương liên, mới ngắn ngủn không đến ba tháng ở chung, gã đối nữ nhân rất trân trọng đã không thua gì đệ đệ, huống chi Thanh Thanh rất thông minh, lại nhu thuận bao nhiêu, khi gã đi nhìn nó, khong cần nói gì nó có thể phát giác mọi mỏi mệt trong gã, nó không có trực tiếp bảo gã đi nghỉ ngơi, mà là nói, phụ thân, Thanh Thanh uống thuốc xong rất buồn ngủ, người không cần bồi Thanh Thanh nữa.

Có khi lại hội xuất ra một hai bản thư về y dược, nói, phụ thân, những thứ này là nương nương lưu cho Thanh Thanh, về sau đợi Thanh Thanh học xong, có thể đủ cấp Thanh Thanh chữa bệnh, khi đó người sẽ không mệt mỏi như vậy.

Nhìn nữ nhân của mình còn nhỏ như vậy, Nhâm Bằng Phi tâm sớm nhuyễn thành từng sợi chỉ mảnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó không có chút huyết sắc nào, vừa không xá lại đau lòng.

Chính là, phụ mẫu để lại Độ Ách Thành cho gã là không thể thay thế được, hiện tại, gặp tình huống phải lựa chọn giữa Độ Ách Thành để đổi lấy một mạng cho nữ nhân, Nhâm Bằng Phi lòng như đao cắt, huống chi nếu Độ Ách Thành liền như vậy mất đi, về sau còn có năng lực gì đi tìm dược liệu có thể cứu trị tính mạng nữ nhân?

Lựa chọn lưỡng nan, làm cho Nhâm Bằng Phi ngồi cả đêm khuya đến tận khi mặt trời mọc. Sáng sớm ngày thứ hai, một đêm không ngủ khiến Nhâm Bằng Phi mỏi mệt tiều tụy, gã gọi Nhâm Trình Phi, cũng triệu tập thuộc hạ gã bồi dưỡng nhiều năm hơn nữa đều tin được, chờ sau khi mọi người đến đông đủ, liền đem thư hôm qua gã nhận được đưa bọn họ xem qua.

Rất nhanh, trong thư phòng yên tĩnh lại làm cho người ta hô hấp khó khăn.

Nhâm Trình Phi trước hết phục hồi tinh thần lại, hắn căm giận bất mãn nói: "Ca, người viết thư công phu cũng không nhỏ, Độ Ách Thành chúng ta cũng không thể ngồi không, người cùng chúng ta đối nghịch không biết tự lượng sức mình!"

Nhâm Bằng Phi thản nhiên nói: "Tốt lắm, vi huynh cho đệ dẫn người đi diệt bọn họ."

Nhâm Trình Phi xoa tay: "Không thể tốt hơn!" Đang muốn nhích người, lập tức nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, người viết thư là ai?"

Mọi người trong thư phòng lại không nói gì.

Nguyên nhân chính là từ đầu tới đuôi cũng không biết đối thủ rốt cuộc là ai, là người có thế lực như thế nào, muốn đáp lễ đều tìm không thấy mục tiêu, bọn họ mới có thể đau đầu như thế.

Nhâm Trình Phi hiểu được, sờ sờ mũi, ngồi nguyên vị.

Nhâm Bằng Phi ánh mắt đảo qua một vòng mọi người trong thư phòng, gã tìm bọn họ đến chính là muốn hỏi một chút ý kiến của bọn họ, hoặc là nhìn xem còn có biện pháp gì khác, nhưng bọn họ tất cả đều trầm mặc, Nhâm Bằng Phi hiểu được, lúc này không thể tưởng tượng được biện pháp gì khác.

Đối thủ nấp trong chỗ tối đưa thư tới, xem ra chính là bọn họ đã không có con đường thứ ba có thể đi.

Hoặc là Thanh Thanh chết, hoặc là đem một nửa sinh ý của Độ Ách Thành ở Trung Nguyên nhượng lại.

Nhưng phân chia như vậy, đem mạng người cùng vật chất để mỗi thứ một bên, tựa hồ cũng nên rõ ràng lựa chọn như thế nào, huống chi Thanh Thanh là nữ nhi của gã, là gã vất vả hoài thai sinh hạ được hài tử, cùng gã huyết mạch tương liên cốt nhục thân sinh…

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt lại, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Đã hạ quyết tâm, giao dịch bắt đầu, tại buổi tối trong tửu lâu nổi danh ở Trung Nguyên, Nhâm Bằng Phi đối mặt một người thoạt nhìn chưa đến trung niên, tấm vé công văn đổi lấy mấy xe ngựa dược liệu, dùng một nửa sinh ý của Độ Ách Thành tại Trung Nguyên mua lại, xem dược liệu là thứ trân quý nhất thế gian.

Tại một khắc công văn văn khế giao vào trong tay đối phương, chính là lúc bọn họ đang ở trong một gian của tửu lâu, toàn bộ sinh ý thuộc Độ Ách Thành liền như vậy rơi vào trong tay người khác.

Nhâm Bằng Phi bước đi rất dứt khoát, mãi cho đến khi ngồi vào trong xe ngựa, vẻ đạm mạc trước mặt người khác hoàn toàn biến mất, lập tức như già đi hơn mười năm, mệt mỏi nằm ngã vào trong xe.

Nhâm Bằng Phi không biết, phía trên tửu lâu, một gian yên lặng, một thân ảnh màu trắng cao to đứng thẳng phía trước cửa sổ, hai tròng mắt băng sắc nhìn theo gã ngồi trên xe ngựa đi xa, sau một lúc lâu mới xoay người trở về, một phen quạt giấy nhanh nhẹn mở ra, ngăn trở từ ngoài cửa ánh trăng chiếu lên khuôn mặt phong hoa vô song.

Thanh âm hơi có vẻ thô ách vô tình lại phá lệ mị hoặc tại trong không gian nhỏ hẹp lưu chuyển.

"Đều đúng theo hết thảy ý của ngươi, ta đem đủ số đoạt đi, coi như hủy diệt ngươi, ta sở dĩ có hi vọng như vậy."

Trong nhà sinh ý giảm mạnh, cuộc sống từ trước đến nay bận rộn nhất thời thành rảnh rỗi, vốn liền nghẹn một bụng khí không chỗ phát, buồn ở trong nhà mấy ngày thật sự nhịn không nổi nữa, Nhâm Trình Phi nói với Nhâm Bằng Phi một tiếng, mang theo một Tùy Dã từ trước đến nay là hộ vệ tả hữu ra khỏi Thành.

Trước khi đi, Nhâm Bằng Phi lần nữa dặn dò hắn nói: Hiện giờ bên ngoài tình thế không giống như trước, đối thủ âm thầm đối phó Độ Ách Thành còn chưa có giải quyết, đệ ở bên ngoài nên chú ý nhiều hơn, thiết không thể lại gây chuyện thị phi, nếu có chút không đúng thì nhanh chóng trở về.

Tại thời điểm này, Nhâm Bằng Phi thật sự không muốn để cho hắn xuất môn, đáng tiếc gã hiểu rất rõ tính tình đệ đệ, ép hắn thật chặt ngược lại càng dễ dàng gặp chuyện không may. Còn nữa một tháng này, trong Thành cũng không phát sinh sự tình gì, tiềm tàng nội gian trong Độ Ách Thành cũng bị tra xét đi ra, chính là phái người đi theo dõi, bởi vậy Nhâm Bằng Phi mới đồng ý cho hắn đi ra ngoài đi dạo một vòng.

Hiện giờ Nhâm Trình Phi cũng đã hai mươi theo tuổi mụ, đã không còn là một oa nhi suốt ngày choai choai làm bậy như trước nữa, như thế nào không biết thế cục đối Độ Ách Thành thực tại bất lợi, chẳng qua đoạn thời gian này trong Thành mọi việc vẫn bị tên đối thủ không biết kia chèn ép, hắn tức quá lại không có chỗ xả, ngẩn người ở trong nhà không có việc gì lại nóng vội thật sự muốn đi ra ngoài giải sầu, ngẫm lại chỉ điểm đi đi một vòng hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì mới quyết định như thế, cho nên đối với lời dặn của huynh trưởng thật ra có để ở trong lòng.

Ra khỏi Thành, Nhâm Trình Phi không có nơi nào để đi dạo, mà là đến một gian ngọc khí *** lớn nhất trong Thành thẳng đó mà đi, một đoạn thời gian trước hắn phái người sai nhà *** này dùng cùng điền ngọc làm một khối Quan Âm điếu trụy, hắn tính toán đưa cho chất nữ Thanh Thanh lấy cầu bình an, vốn tính là nửa tháng sau sẽ có trong tay, sau đó trong Thành gặp phải một đống chuyện phiền toái hắn tạm thời đã quên chuyện này, hiện tại đi ra ngoài thuận đường nên sẽ đem điếu trụy lấy về.

Chờ hắn một bước tiến ngọc khí trải ra, ngay sau đó mới sửng sốt, lập tức mới kịp phản ứng nhà *** này cũng là một trong những cửa hàng nhượng xuất đi, khó trách mỗi người bên trong một gương mặt khác nhau.

Cũng không biết là Độ Ách Thành đại danh khí dính lây lên người hắn, hay là hắn uy danh Nhâm nhị công tử mỗi người đều hiểu, cứ việc một đám người trong *** Nhâm Trình Phi là ai đều biết, nhưng vừa thấy

cậu ấm Nhâm Trình Phi này mi thanh mục tú ngọc thụ lâm phong, vốn chưởng quầy ở quầy sau tính toán sổ sách lập tức tiếu khai vẻ mặt nếp may nhiệt tình chào đón: "Nguyên lai là Nhâm nhị công tử quang lâm, mời vào, mời vào, ngài muốn cái gì, tiểu *** cái gì cũng có, đủ bao ngài vừa lòng." Dứt lời, mặt quay hướng bên kia, hô lớn, "Tiểu đầu gỗ, mau cấp Nhâm nhị công tử dâng trà!"

Lập tức mặt trông lại vừa cười, cúi đầu khom lưng nói: "Nhâm nhị công tử, ngài chính là khách quý, mau mời ngồi bên trong."

Nhâm Trình Phi đứng cạnh cửa, nhìn chưởng quầy khúm núm nịnh bợ, đáy lòng thình lình không hờn giận, lập tức kéo xuống hé ra khuôn mặt tuấn tú, âm thanh lạnh lùng nói: "Không cần, ta tới lấy ngọc trụy, lập tức lấy đi!"

"Vậy thì, xin Nhâm nhị công tử đưa ra một chút bằng chứng."

"Bằng chứng?" Nhâm Trình Phi chọn mi, hướng gã lạnh lùng cười, "Ta, Nhâm Trình Phi lấy đồ vật nào từ trước đến nay không cần loại đồ vật đó!"

Chưởng quầy vuốt phẳng hai tay, cười lại nịnh nọt: "Chính là Nhâm nhị công tử, tại tiểu *** của ta muốn lấy thứ gì, chỉ nhìn bằng chứng, không nhìn người."

Nhâm Trình Phi một hơi nhất thời nói không lên lời, trừng mắt cả giận nói: "Ngươi có ý tứ gì?!"

Chưởng quầy tầm mắt tại trên mặt Nhâm Trình Phi bạch tích như ngọc dạo qua một vòng, tựa hồ hắc hắc nở nụ cười một tiếng mới nói: "Nhâm nhị công tử, trước kia *** này là của Độ Ách Thành các ngươi, ngươi muốn như thế nào làm không người dám ngăn đón, nhưng hiện tại *** này cùng ngài một chút quan hệ cũng không có, mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, đều phải theo quy củ nơi này."

Nhâm Trình Phi liếc mắt đưa tình sừng nhảy dựng, trong cơn giận dữ bỗng nhiên tiến lên từng bước một phen túm ngụ ở trên vạt áo người này nhấc lên, híp lại ánh mắt nhe răng nói: "Ngươi là đồ chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng gì đó, cho dù nhà *** này không hề thuộc Độ Ách Thành, nhưng ngươi cũng đừng quên nơi này vẫn đang ở địa bàn Độ Ách Thành, chọc giận ta, cho ngươi ăn không nổi đâu!"

Chưởng quầy trên mặt vẫn cười, bắt lấy cổ tay Nhâm Trình Phi, chỉ nhẹ nhàng nhất ban liền từ giữa thoát ra, lui từng bước cùng hắn tiếp tục bảo trì từng bước chi cự: "Nhâm nhị công tử, cho dù ngươi muốn cho ta đây là chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng gì đó cũng ăn không xong đâu, muốn tại trong *** ta đây lấy đồ vật nào, cũng vẫn là cho ra bằng chứng."

"Ngươi —— "

Nhâm Trình Phi tức giận đến muốn động thủ, hộ vệ vẫn đi theo phía sau hắn đúng lúc tiến lên ngăn lại, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nhắc nhở nói: "Nhị gia, chủ thượng nhắc nhở, bên ngoài thiết không thể gây chuyện thị phi."

Vừa nghe lời này, Nhâm Trình Phi tính tình lớn đến mấy cũng phải tạm thời nhẫn xuống dưới, hai mắt hắn bốc hỏa nhìn chằm chằm hai mắt chưởng quầy, trùng điệp hừ một tiếng, xoay người liền đi.

Chưởng quầy nhìn theo hắn đi xa, thu hồi sắc mặt nịnh nọt, khóe miệng gợi lên nhất mạt đùa cợt khinh thường mà cười lạnh.

Lần này xuất môn vốn là muốn nguôi giận, kết quả cũng là lửa cháy đổ thêm dầu, Nhâm Trình Phi tính tình đi lên, đi đường đấu đá lung tung, xem không vừa mắt liền đẩy, gặp gỡ ngại lộ liền đá, dọc theo đường đi không biết khiến bao nhiêu người, đá lăn bao nhiêu đồ vật, tuy hộ vệ theo hắn nhiều năm biết được tính tình hắn, giờ phút này cũng chỉ có thể gắt gao đi theo, không dám tiến lên đáp lời.

Chờ Nhâm Trình Phi đi mệt mỏi dừng lại, trước mắt cách đó không xa có một lâu quán hồng lương phấn trụ, ti trúc mơ hồ, oanh thanh yến ngữ, hương khí xông vào mũi, Nhâm Trình Phi không khỏi trước mắt sáng ngời. Ngay ca ca hắn đều từng thị kinh Thành danh kỹ đích nhập mạc chi tân, nhưng hắn đối như thế pháo hoa mất hồn nơi sớm có nghe thấy làm mất đi chưa có cơ hội đi vào tìm tòi, huống chi hắn sớm trưởng Thành, loại chuyện này sớm muộn gì đều phải trải qua, hiện tại đi vào cho dù cái gì cũng không làm coi như thêm kiến thức cũng tốt.

Như vậy tưởng tượng, Nhâm Trình Phi cũng không cố hộ vệ luôn mãi ngăn trở, dám đi vào.

Nhâm Trình Phi phong thần ngọc tú giống cậu ấm như vậy, rất nhiều cô nương thấy đều hận không thể phác đi lên, chớ nói chi là các cô nương ở kỹ viện. Xưa nay tiếp đãi đều là lão nhân chút mãn não tràng phì lời nói và việc làm thô lỗ, thật vất vả mới có một tiểu công tử tuấn giật tới cửa, có thể không vui vẻ ra mặt có thể không càng thêm nhiệt tình sao?

Cho nên Nhâm Trình Phi lần đầu vào thanh lâu thiếu chút nữa bị nhiệt tình quá pháo hoa của bọn nữ tử nơi đây dọa lui ra ngoài.

Cũng may chủ thanh lâu chứa mắt sắc tới cũng nhanh, đem một đám cô nương như ong mật thấy hoa chỉ mắng trở về, bằng không Nhâm Trình Phi cho dù có cho cũng chịu đựng không nổi nhiều người nhiệt tình như vậy mà xoay người chạy.

"Vị công tử này, ngài đầu trở về chúng ta này đi, mau vào mau vào, lão bà tử ta cho ngài tìm một gian thật thanh tĩnh trước." Nùng trang diễm mạt đích chủ chứa tiếu mị mắt, nhắc tới làn váy đi ở phía trước dẫn người lên lầu, "Công tử, loại cô nương nào chúng ta cũng có, ngài muốn loại phong tình nào, lão bà tử ta sẽ chọn người tốt nhất cho công tử!"

Nhâm Trình Phi một bên lên lầu, tinh mâu đảo qua một vòng, nhớ tới mới vừa rồi dưới lầu vẻ mặt bọn nữ tử như lang thấy thịt béo, thình lình rùng mình một cái, ngay sau đó nói: "Ta muốn một người thanh tĩnh —— nga, không, ta muốn người tốt nhất nơi này!"

Chưa từng tới những nơi như thế này, nhưng hắn cũng có nghe qua một chút, mỗi một thanh lâu đều có một vị tên đứng đầu bảng, mới sắc nghệ đức đều là tốt nhất chi phẩm, có khi những tiểu thư khuê các đều bị cho xuống dưới.

"Đúng rồi, các ngươi đây là Nguyệt Doanh lâu? Ta nhớ các ngươi có người đứng đầu bảng, nghe nói vẫn là số một hay số hai danh kỹ ở Trung Nguyên, gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, Lãnh Điệp Nhi! Ta chịu cô này!"

"A?" Chiêu bài khuôn mặt tươi cười của chủ chứa cứng đờ.

"A cái gì!"

Chủ chứa trên mặt lập tức lại tươi cười, lấy lòng nói: "Vị công tử này, Lãnh Điệp Nhi xác thực là người ở chỗ chúng tôi đứng đầu bảng, chính là hiện tại Điệp Nhi có khách, thật sự không có phương pháp. Ta sẽ đề cử cho ngài một người không kém gì Lãnh Điệp Nhi là Vân Vân cô nương, cũng rất xinh đẹp vô song tài nghệ hơn người, bao ngài vừa lòng!"

Vốn bởi vì ngọc khí trải ra một chuyện trong lòng liền không thoải mái, thật vất vả tìm được chuyện tình để giải buồn, nói là muốn mở mắt một chút lại chỉ là muốn biết danh kỹ Trung Nguyên là Lãnh Điệp Nhi rốt cuộc là cái dạng gì, hiện tại bị chủ chứa hai ba câu phản bác trở về, làm cho Nhâm Trình Phi đang buồn bực như thế nào không tức giận?

Nhâm Trình Phi mắt phượng trợn lên: "Ta nói ngươi a, biết xinh đẹp vô song là có ý gì sao? Chính là không có người nào đẹp hơn nàng! Nếu nàng đẹp như vậy vì cái gì mà Lãnh Điệp Nhi lại đứng đầu bảng danh kỹ ở Trung Nguyên, a?"

"A, này… Này…" Chủ chứa cứng miệng.

"Này cái gì này a, ta cũng mặc kệ nàng hiện tại có khách hay không có khách, mau đưa Lãnh Điệp Nhi gọi tới cho ta!"

Chủ chứa liên tiếp cười trừ: "Ôi, vị công tử này, chúng ta này dù sao cũng là mở cửa để làm ăn, người tới đều là khách, ai cũng không thể đắc tội, bằng không còn kiếm sống như thế nào? Không bằng như vậy, ngài trước tìm cô nương khác tiếp khách, ngày khác ngài lại đến ta cho Lãnh Điệp Nhi một mình bồi ngài, như thế nào?"

Nếu là bình thường, Nhâm Trình Phi thật đúng là sẽ không phân cao thấp như thế, chính là tại ngọc khí trải ra bị áp chế bởi một bụng tức giận chính là không có chỗ để xả, gặp chủ chứa lần nữa chối từ, trong đầu tà hỏa liền như vậy việt đốt việt thịnh, áp đều áp không được.

"Nếu người tới đều là khách, đắc tội người khác không được, chẳng lẽ đắc tội ta là có thể? Ngươi biết ta là ai không, a?" Hộ vệ đi theo Nhâm Trình Phi thấy tình thế không đúng, tiến lên lạp lạp ống tay áo của hắn

ý bảo, Nhâm Trình Phi một phen ngăn, căn bản không đáng để ý tới, trừng mắt chủ chứa một chữ một chữ trùng điệp nói, "Ta chính là Độ Ách Thành Nhị công tử Nhâm Trình Phi, đắc tội ta, từ nay về sau ngươi cũng đừng hòng ở Trung Nguyên này mà lăn lộn!"

Nhâm Trình Phi lời vừa nói ra, chủ chứa sắc mặt tức khắc biến đổi, lại lập tức khôi phục: "Nguyên lai ngài là đại danh đỉnh đỉnh Nhâm nhị công tử, lão bà thật sự là có mắt như mù —— "

Nhâm Trình Phi nghiêng mắt nhìn bà ta, nhất hừ: "Thế nào, hiện tại có thể cho Lãnh Điệp Nhi tới gặp ta đi."

Chủ chứa trên mặt vẫn cười mang theo lấy lòng, bà ta thân mình đi xuống nhất thiếu, nói: "Lãnh Điệp Nhi có thể được ngài thật sự yêu mến là tam sinh hữu hạnh, chính là nàng hiện tại có khách, thật sự không…"

"Ai a, luôn luôn nói nhao nhao ồn ào, ảnh hưởng thanh nhàn của người khác."

Một đạo thanh âm thoáng thô sá rồi lại độc đủ mị lực dày truyền đến đúng chỗ của bọn họ, Nhâm Trình Phi nhướng mày, ngẩng đầu nhìn lên lầu ba, nhưng lại không khỏi ngẩn ngơ.

Một nam tử áo trắng tùy ý thanh thản ỷ trước lan can, tóc dài rối tung, hai mắt híp lại, mũi cao thẳng, mỏng thần khinh mân, vạt áo trước ngực nửa hở. Nếu là những người khác dám giả dạng như thế, tất nhiên bị mắng y quan không chỉnh, hành vi phóng đãng, không biết xấu hổ, nhưng tại trên thân người này, người khác có thể nghĩ đến một từ, chỉ có thể thiên tư tuấn dật như trác nhiên, phong tình vạn chủng, phong lưu không kềm chế được, giơ tay nhấc chân làm người ta tâm hướng tới chi.

Nhâm Trình Phi cũng không cấm xem thẳng mắt, lại càng không tiêu nói người bên ngoài, vốn đang ầm ầm toàn bộ phòng nhất thời lặng ngắt như tờ, cho đến chủ chứa ho nhẹ một tiếng, mọi người mới như ở trong mộng mới tỉnh.

Chủ chứa giương giọng nói với người trên lầu nói: "Thật sự là ngượng ngùng Niếp công tử, quấy rầy đến ngài nghỉ ngơi."

Trên lầu nam tử một đôi đao khắc bàn đôi mắt đẹp tại chủ chứa người phía sau trên người dạo qua một vòng, mỉm cười nói: "Vô phương. Bên ta mới tại trong phòng cũng nghe cái thất thất bát bát, vị công tử phía sau ngươi nói vậy cũng là mộ danh mà đến, liền như vậy làm cho khách nhân mất hứng mà đi, đúng là không có chút sinh ý nào a."

"Chính là…" Chủ chứa vẻ mặt khó xử nhìn y.

Lần này vị này nam tử trực tiếp đối Nhâm Trình Phi nói: "Vị công tử này, mới vừa rồi Lãnh Điệp Nhi đang ở trong phòng tại hạ đánh đàn xướng khúc, nếu ngươi không ngại, có thể cùng tại hạ nâng cốc nói chuyện, thuận đường lãnh hội một phen phong thái danh kỹ Trung Nguyên Lãnh Điệp Nhi, như thế nào?"

Nhâm Trình Phi không có cự tuyệt, hoặc là phải nói, không ai có thể cự tuyệt một vị nho nhã lễ độ như vậy, một nam tử nổi bật bất phàm.

Hơi khoảnh, Nhâm Trình Phi đi lên gian phòng trên lầu ba, tại tịch gian ngồi xếp bằng, lập tức có nha đầu tướng mạo thanh tú tiến đến mang lên mỹ thực, tái vì hắn rót đầy rượu.

Đã lập tức ngồi ở đối diện Nhâm Trình Phi nam tử áo trắng chính mình động thủ rót rượu, trước làm vi kính, theo sau gợi lên nhất mạt hơi có vẻ lười nhác cười yếu ớt nói: "Rượu này là danh trì thiên hạ tiên nhân nhưỡng, văn khi mùi thơm ngát tận xương, ẩm khi cam thuần nhập tủy, thế gian khó cầu thiên kim nan mua, mời nếm thử."

Nhâm Trình Phi học bộ dáng người này nâng chén một hơi ẩm hạ, lập tức mặt đỏ tai hồng, ở trong nhà từ trước đến nay bị huynh trưởng quản được quá nghiêm khắc, đây là lần đầu hắn uống rượu.

"Nhị gia!" Hộ vệ ngồi ở phía sau hắn chạy nhanh châm trà đưa tới trước mặt hắn.

Tiếp nhận trà uống ngay vài hớp, Nhâm Trình Phi mới xem như hoãn quá khí đến, khóe mắt thoáng nhìn nam tử đối diện gợi lên vẻ thần tựa tiếu phi tiếu, hai gò má bỗng dưng nóng lên, đặt chén trà xuống, đối hộ vệ phía sau phân phó nói: "Tùy Dã, ngươi đi ra ngoài chờ."

"Nhị gia?"

"Đi ra ngoài!"

Hộ vệ sắc bén hai mắt tại trong phòng chuyển quá một vòng, dừng ở trên mặt ngừng cười của nam tử đối diện, một lát sau mới cúi đầu lui ra ngoài.

"Ngươi đó chắc là hộ vệ không sai." Nam tử áo trắng lại rót cho mình một chén rượu, khinh ẩm một hơi.

Nhâm Trình Phi ngăn lại nha đầu vì hắn mà rót rượu, chính mình linh khởi bầu rượu mãn trên: "Đúng vậy là do ca của ta an bài, thân thủ cũng không tồi, theo ta không ít năm."

"Ca của ngươi?" Nam tử áo trắng tái uống xoàng một hơi, "Đúng rồi, tại hạ họ Niếp, người khác thường gọi ta Niếp công tử, còn chưa thỉnh giáo công tử tôn tính đại danh?"

Nhâm Trình Phi lơ đểnh nói: "Nga, ta họ Nhâm, tên Trình Phi."

Niếp công tử thì thào, "Nhâm Trình Phi?" sau đó cười, "Như sấm bên tai."

"Chân chính như sấm bên tai phải là anh của ta mới đúng, ta nha, nhiều lắm là chỉ là dính danh Độ Ách Thành của anh ta thôi." Nhâm Trình Phi sở dĩ có điểm ấy tự mình hiểu lấy, chủ yếu là bởi vì đối huynh trưởng luôn sùng bái cùng kính nể, bởi vậy khi đang nói những lời này, không có chút ghen tỵ, ngược lại kiêu ngạo đến cực điểm.

"Độ Ách Thành Thành chủ Nhâm Bằng Phi." Niếp công tử chuyển động chén rượu chăm chú nhìn hoa văn khắc ở trên chén tươi cười thản nhiên, giây lát sau đặt chén rượu xuống nói, "Ta tưởng Lãnh Điệp Nhi nên bổ trang xong rồi chứ, nha đầu, đi thỉnh tiểu thư nhà ngươi đi, Nhâm nhị công tử lúc này sao có thể chậm trễ."

"Dạ vâng." Nha đầu mới vừa rồi rót rượu cho Nhâm Trình Phi rót rượu đáp xong liền lui ra.

Đợi cho danh kỹ Lãnh Điệp Nhi thiên hô vạn hoán thủy đi ra, Nhâm Trình Phi không khỏi có chút thất vọng, mỹ tắc mỹ hĩ vô thậm linh khí, ngược lại ngồi ở đối diện là nam tử áo trắng thoạt nhìn thuận mắt nhiều lắm, ngay cả từ thủy tới chung đều là một bộ dáng lãnh đạm, ngẫu nhiên chống lại ánh mắt của hắn, nâng chén cười yếu ớt.

Có qua có lại, bất tri bất giác cũng có chút uống nhiều quá, cũng may tiên nhân nhưỡng không hơn, cho dù là một hồi uống rượu Nhâm Trình Phi cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là đầu cháng váng, dưới sự nâng lên của hộ vệ, coi như là có thể đi được, chẳng qua hộ vệ đề phòng vạn nhất, mướn chiếc xe ngựa đưa hắn hồi Độ Ách Thành.

Trở lại trong phòng chính mình, vốn định ngả đầu xuống liền ngủ, không ngờ từ trước đến nay làm hắn vừa kính vừa sợ là đại ca sớm cung kính bồi tiếp lâu ngày.

"Ca." Nhâm Trình Phi không có khí lực gì mà kêu một tiếng, kéo cước bộ đi đến bên giường đặt mông ngồi xuống.

"Tại sao trở về trễ như thế?"

Nhâm Trình Phi biết không thể gạt được gã, đơn giản nhất ngũ nhất thập nói. Nhâm Bằng Phi sau khi nghe xong thật lâu sau không nói gì, thấy Nhâm Trình Phi hai mắt cũng sắp muốn chống đỡ không nổi, mới thản nhiên nói: "Đệ trưởng thành rồi, đại ca sẽ không giống trước quản đệ như vậy, đệ biết mình đang làm gì là được."

"… Ân." Thanh âm trả lời mơ mơ hồ hồ.

Nhâm Bằng Phi than nhẹ một tiếng: "Đệ nghỉ ngơi đi."

Thân mình Nhâm Trình Phi nhất thời than ngã xuống giường, bất quá một lát liền truyền đến tiếng ngáy, Nhâm Bằng Phi đứng lên, khinh thủ khinh cước giúp hắn rút đi đôi hài, cởi xuống ngoại bào, đặt lên trên giường ngay ngắn, lại kéo chăn lên, lúc này mới thổi tắt ngọn nến đi ra ngoài phòng.

Đi ra sân, Nhâm Bằng Phi phất tay đưa tới một người, thấp giọng phân phó nói: "Ngươi đi tra xem Niếp công tử ở Nguyệt Doanh lâu là lai lịch gì."

"Tuân lệnh!"

Trong viện chỉ còn lại có một mình Nhâm Bằng Phi, hai tay của gã để ở phía sau, đi đến Minh các nơi Thanh Thanh đang ở, nhìn xem nữ nhân đã ngủ chưa.

Bóng đêm như sương, gã đối nguyệt độc chước, một ly đón một ly, cho đến khi ức chế không chịu được mà ho khan, nhưng mà một tiếng ho này, tê tâm liệt phế cũng không kém là bao.

"Thiếu gia!"

Ngoài phòng có người nghe tiếng xông vào, vọt tới bên cạnh bỏ túi ra tìm một bình dược đổ ra hai viên thuốc đưa tới trước mặt y,sau đó chạy nhanh vì y lấy một ly nước ấm, uống thuốc xong thì uống.

Dược nuốt xuống được một lát, ho khan mới rốt cục ngừng, y nhắm mắt lại chờ đau đớn ở ngực hoãn đi, xông vào trong phòng là Lãnh Điệp Nhi chạy nhanh đem chén rượu cùng bình rượu y mới vừa rồi còn uống thu hồi lại, tìm khăn lau khô chỗ bị dính rượu.

"Thiếu gia, nội thương của người còn chưa khỏi hẳn, uống nhiều rượu như vậy sẽ thương thân, người vẫn là uống ít chút đi." Lãnh Điệp Nhi lau khô xong, thấy y vẫn chợp mắt bất động, lo lắng không khỏi hiện trên mày, "Thiếu gia, Hoa phu nhân đưa thư tới."

Y rốt cục động đậy: "Nương?"

"Đúng vậy, phu nhân muốn người trở về."

Y chậm rãi mở to mắt, nhìn trăng ngoài cửa sổ, trong mắt vốn mê ly dần lộ ra chút kiên định: "Không, ta không quay về."

Lãnh Điệp Nhi cúi đầu đem khăn lau để ở một bên, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, Hoa phu nhân tìm người hai mươi mấy năm, phu nhân lúc này tối muốn làm chính là hảo hảo cùng người, chiếu cố người. Người xem, người tới đây hai ngày, thư của phu nhân đã đưa đến hơn hai mươi phong, phu nhân sợ lại chia lìa người."

Y nhìn ánh trăng một hồi lâu, mới ách thanh nói: "Chờ ta tâm nguyện hiểu rõ, sẽ trở về bồi người."

"Thiếu gia…"

"Ngươi đừng nói nữa, nương người đồng ý rồi, nếu không người sẽ không để cho ta đến nơi này."

Nhìn người phía trước cửa sổ vẻ mặt đạm mạc, Lãnh Điệp Nhi không nói gì, thu thập xong đồ vật này nọ, yên lặng rời khỏi ra ngoài phòng, nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng.

Thiên hạ to lớn, khắp cả cây rừng, cũng không thể tại một thân cây thắt cổ tử, Trung Nguyên sinh ý thiếu một nửa, vậy đem sinh ý khai tại địa phương khác, trước ổn định Độ Ách Thành căn cơ tái tính toán làm lại, cũng không thể bị người lần nữa chèn ép đi xuống, đây không phải là tác phong của Nhâm Bằng Phi. Nhưng tại khi gã vi phản kích từng bước một bố cục thực thi, lại gặp một ít chuyện làm gã nửa đêm ngủ không được.

Thiên hạ to lớn đó, đó cũng do Hoàng Đế làm chủ, do Hoàng Đế lão nhân là thổ địa làm sinh ý, phải cùng hắn hoặc thuộc hạ quan lại giao tiếp. Kinh Thành và nơi này cách nhau cách xa vạn dặm, Hoàng Đế lão nhân lại suốt ngày ngồi ở bên trong Hoàng Cung giữ sâm nghiêm, Nhâm Bằng Phi bổn sự có to lớn cũng ôm không được đùi của Hoàng Đế, cho nên sinh ý của Độ Ách Thành có chỗ dựa vững chắc ở Kinh Thành là Nhị phẩm quan viên.

Mỗi lần Nhâm Bằng Phi đi lên Kinh Thành đều đã bái kiến vị quan viên này nguyên cấp Độ Ách Thành đều phải qua hộ bộ. Ngay tại Nhâm Bằng Phi tính toán trên Kinh Thành thỉnh cầu vị quan viên này cho thêm phương tiện, làm cho Độ Ách Thành có thêm sinh ý ở nơi khác, vị quan viên này liền bị luận tội tham ô nhận hối lộ đã bị bãi quan xét nhà ép vào đại lao.

Gia đình vị Nhị phẩm này gặp chuyện, lập tức cấp quan viên triều đình cao thấp tạo Thành khủng hoảng, cho dù Nhâm Bằng Phi ở trong triều còn mượn sức của một quan viên cấp thấp khác, lúc này chỉ sợ cũng không có ai dám hướng đầu giúp gã.

Nhiên, chân chính làm cho Nhâm Bằng Phi nghi ngờ phiền lòng cũng không phải là chuyện này, mà là sự tình quá trùng hợp đi, ngay tại một phần sinh ý của Độ Ách Thành bị lấy đi không lâu, vị quan viên này đã bị bãi quan xét nhà, thực sự trùng hợp như thế?

Thật sự là trùng hợp cũng không sao, nhưng từ trước đến nay thiện vu hiểu rõ sự tình như Nhâm Bằng Phi đã ngửi được mùi vị của âm mưu nào đó, nếu là thật sự như hắn đoán có người ở âm thầm động thủ, hơn nữa cùng thời gian này có người âm thầm cùng Độ Ách Thành đối nghịch có thể là một, kia thật sự là làm người ta da đầu run lên.

Một người có thể dễ dàng đem một vị Nhị phẩm quan viên kéo ngựa xuống làm người thường, một người như vậy chỉ sợ một người Nhâm Bằng Phi vô quan không có chức là có thể chống lại được.

Tư điểm, Nhâm Bằng Phi không chỉ có nửa đêm ngủ không được, mỗi khi nghe tới sinh ý của Độ Ách Thành làm sao lại bị người khác chèn ép khai không đi xuống, hoặc là bất quá một cửa hàng đầu thu vào ngày càng sa sút, lại đau đầu dục nứt ra, có đôi khi gã thậm chí không biết nên như thế nào phê phúc đi xuống, đối với chỗ trống để phê con ấn mà xoa huyệt Thái Dương.

"Chủ thượng!"

Nhâm Bằng Phi buông tay, nhìn về phía người tới: "Chuyện gì?"

"Nhị gia lại đến Nguyệt Doanh lâu rồi."

Nhâm Bằng Phi lông mi ninh càng chặt hơn. Đây đã là lần thứ chín trong tháng này, chỉ cần Nhâm Trình Phi ra ngoài, tám chín phần mười đều đến Nguyệt doanh lâu, mà nguyên nhân hắn đi Nguyệt Doanh lâu cũng mê người kỹ nữ nào ở thanh lâu, mà là đi gặp tên công tử phong lưu ngày đêm ở thanh lâu, Niếp Dĩnh.

Nhâm Bằng Phi phái người hỏi thăm, Niếp Dĩnh là một phú gia công tử từ Kinh Thành đi đến đây để du sơn ngoạn thủy, nghe nói danh kỹ Lãnh Điệp Nhi có phong thái liền dùng số tiền lớn bao hạ, hơn một tháng qua, tại Nguyệt Doanh lâu ngày cũng như đêm tiêu dao, hoàn toàn đắm chìm trong ôn nhu hương vui đến quên cả trời đất.

Vốn chuyện này Nhâm Bằng Phi không để tâm, nhưng Nhâm Trình Phi sau khi qua một lần gặp mặt vị công tử Niếp Dĩnh này, như là gặp gỡ tri âm, vừa được nhàn liền đến Nguyệt Doanh lâu quần đệ uống rượu mua vui, vốn là đệ đệ được gã bảo hộ không uống rượu, lúc này nghiễm nhiên trở Thành uống rượu thao thiết, làm sao có cái gì danh rượu món ngon đều thuộc hết còn hơn học "Tam Tự kinh"!

Cũng không biết người này có mị lực gì, đem Nhâm Trình Phi từ việc gì cũng không quá nhất thời hứng khởi, đến nay cũng còn lưu luyến không tha.

Khi nghe được thuộc hạ báo cáo chuyện này, Nhâm Bằng Phi bỗng nhiên có một ý niệm muốn gặp mặt người này. Nếu Nhâm Trình Phi đem y Thành tri âm, người này nhân phẩm sẽ không có thể quá mức thối nát, nếu không y sẽ dạy Nhâm Trình Phi một ít chuyện tình không hay, không biết lại sẽ làm Nhâm Trình Phi gây ra tai họa lớn tới nhường nào.

Bất quá trước mắt Nhâm Bằng Phi cũng chỉ là tưởng tượng như vậy, gã cũng không giống Nhâm Trình Phi trên đầu còn có ca ca là chỗ dựa, có thể thâu đắc kiếp phù du nửa ngày nhàn đi dạo thanh lâu, chỉ cần đệ đệ bảo bối của gã không can dự vào chuyện của người khác, trên cơ bản gã sẽ không ra mặt.

Ngay tại thời điểm Nhâm Bằng Phi nghĩ như vậy, đệ đệ gã Nhâm Trình Phi áp căn đã quên chuyện vụ trong Thành, đang cùng mỹ nhân bịt mắt chơi đùa.

Niếp Dĩnh giống thường lui tới như vậy, tóc tai bù xù vạt áo nửa hở ngồi xếp bằng tại phía trước cửa sổ, một tay bầu rượu một bên chén rượu, đảo mãn chén rượu một ly đón một ly. Y gợi lên thần, miễn cưỡng cười xem cách đó không xa Nhâm Trình Phi trảo mỹ nhân. Một trò chơi nhỏ nhặt như vậy, Nhâm Trình Phi lại ngoạn tận hứng.

Lãnh Điệp Nhi quỳ gối bên cạnh hắn, xem bọn hắn ngoạn không sai biệt lắm, bắt đầu rót rượu lên cái chén nhỏ trên bàn, móng tay thật dài tại trên chén bắn ra, có bột phán gì đó màu trắng liền tẩm nhập rượu trong nước khoảng cách biến mất không thấy. Lãnh Điệp Nhi buông bầu rượu, triều Niếp Dĩnh xem qua đi liếc mắt một cái, Niếp Dĩnh thần càng hướng lên trên câu chút.

Ngoạn thật sự mệt mỏi, Nhâm Trình Phi một phen vạch mảnh vải trên mắt ra, bị kích động ngồi xuống một cái bàn nhỏ bên cạnh, một phen cầm lấy chén rượu vừa mới rót uống một hơi.

"Chơi thật khá, chơi quá tốt!" Khi buông cái chén, Nhâm Trình Phi tận hứng một hơi.

Lãnh Điệp Nhi cười lấy ra cái khăn nhỏ che trên mắt hắn, ôn nhu nói: "Nhâm Nhị công tử, ta cũng muốn chơi, mau đeo vào nào."

Nhâm Trình Phi thân thủ tiếp nhận, lơ đãng cùng Lãnh Điệp Nhi tay chạm tay, cảm giác nhẵn nhụi non mềm làm cho chưa trải sự như Nhâm Trình Phi hai gò má đà hồng, cầm lấy chiếc khăn, lung tung tại trên mặt lau đi, ti chất khăn tử phiếm thản nhiên có mùi thơm ngát, lái đi không được mà quanh quẩn vu trong lòng.

Nhâm Trình Phi nhìn Lãnh Điệp Nhi đang cười khanh khách sảng khoái vội vàng đảo qua liếc mắt một cái, thầm nghĩ: Kỳ quái, phía trước rõ ràng cảm thấy được Lãnh Điệp Nhi không được tốt lắm, hiện giờ như thế nào càng nhìn lại càng thấy mê người.

Niếp Dĩnh uống cạn rượu trong chén nhẹ nhàng đặt chén rượu xuống, phất tay làm cho những người khác trong phòng rời đi, theo sau đó cười nói: "Xem Nhâm Nhị công tử ngoạn thống khoái như thế, nan bất Thành mới trước đây chưa ngoạn được trò chơi như vậy sao?"

Nhâm Trình Phi cầm một chén rượu nuốt vào trong bụng sau đó mới nói: "Chơi đùa thì chơi đùa, chính là chưa tận hứng ngoạn như thế này."

"Nga?"

Nhâm Trình Phi bĩu môi: "Chơi với ta toàn là hạ nhân nên rất sợ ta, ngoạn cái gì đều nơm nớp lo sợ, một chút đều không thoải mái."

"Đúng thật là vậy." Niếp Dĩnh liên tiếp gật đầu, "Ngươi là chủ bọn họ là phó, xảy ra chuyện gì đều không thể tha thứ nổi."

"Kỳ thật chính yếu vẫn là ca ca của ta, hắn sợ ta gặp chuyện không may. Cha mẹ ta chết sớm, là hắn đem ta nuôi lớn…" Nhâm Trình Phi hiện lên chiếu, có vẻ có chút mệt mỏi nằm ở trên ***, "Ta là nương quên mình sinh hạ ra, hắn liền liều mạng khí lực hết sức chiếu cố ta… Ân, như thế nào muốn ngủ…"

"Ngoạn nhiều chắc cũng mệt mỏi, vậy ngươi trước hết nằm nghỉ chốc lát đi." Niếp Dĩnh ánh mắt dừng lại trên người hắn.

"Ân, cũng tốt…"

Âm cuối chưa dứt, Nhâm Trình Phi đã nặng nề ngủ, tay Lãnh Điệp Nhi đặt ở trên bả vai hắn khinh đẩy mấy cái, hắn đều không có phản ứng, Lãnh Điệp Nhi hướng Niếp Dĩnh gật gật đầu.

Niếp Dĩnh không nhanh không chậm vì mình châm thêm một chén rượu, từ từ uống một hơi xong, dùng âm thanh trầm rõ ràng nói: "Ngươi tên là gì?"

"Nhâm Trình Phi." Người vẫn ngủ nhưng lại mở miệng!

"Năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín."

"Trong nhà còn có người nào?"

"Một ca ca."

"Hắn gọi là gì?"

"Nhâm Bằng Phi."

Niếp Dĩnh vừa lòng nở nụ cười.

Nội ứng trong Độ Ách Thành đã bị phát hiện, bọn họ tạm thời mất đi tin tức có liên quan ở trong Thành Độ Ách Thành, đang định tái an bài mượn sức những người khác, Nhâm Trình Phi lại đưa đến cửa. Mọi chuyện nhỏ trong Độ Ách Thành, không có gì ngoài Nhâm Bằng Phi, chỉ sợ rõ ràng nhất chính là từ Nhâm Nhị công tử Nhâm Trình Phi này mới biết được.

Suy nghĩ chu đáo chặt chẽ Nhâm Bằng Phi thiên phòng vạn phòng, nhất định đều không thể tưởng được, y hội thực hiện trên người Nhâm Trình Phi. Nhâm Bằng Phi đối với đệ đệ sủng ái cũng không đề phòng, có lẽ đó là nhược điểm trí mạng của gã.

"Nhâm Bằng Phi hiện tại ở đâu?"

"Ở trong Thành."

Lãnh Điệp Nhi ngẩng đầu nhìn người bên cạnh một cái, có lẽ chính y cũng không biết, mỗi lần nói tới ba chữ Nhâm Bằng Phi kia, thanh âm của y đều đã nặng một ít.

"Hắn tại trong Thành làm gì?"

"Xử lý sinh ý chuyện tình… Gần đây, đang chuẩn bị đem sinh ý trọng tâm dời tới Tây Nam."

"Nga, như vậy hắn khi nào đi?"

"Không, ca của ta sẽ không đi."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì hắn nội lực mất hết, xuất môn ra bên ngoài dễ dàng bị tiết lộ trước mặt người khác."

Niếp Dĩnh được sáng tỏ hai mắt xẹt qua một đạo mũi nhọn: "Nội lực mất hết?"

"Hắn như thế nào mà nội lực mất hết?"

Lần này Nhâm Trình Phi qua hồi lâu cũng không trả lời, đó cũng không phải hắn không biết, nếu không hắn sẽ không nói thẳng ra, càng có thể là hắn không xác định điều hắn biết rốt cuộc có phải là đáp án thật hay không, bởi vậy Niếp Dĩnh thực kiên nhẫn chờ đợi hắn mở miệng lần nữa.

Rốt cục, Nhâm Trình Phi không xác định trả lời: "… Có lẽ, là bởi vì ta."

"Bởi vì ngươi?"

"Ta trúng cổ, ca ca của ta vì cứu ta một mạng từng mang ta đi Vạn Ác cốc, lúc ấy ta vẫn hôn mê cũng không rõ ràng lắm chuyện gì xảy ra, chỉ biết là sau khi từ Vạn Ác cốc trở về, nội lực của hắn đã không có. Hắn gạt ta nói là luyện công tẩu hỏa nhập ma, nhưng ta lại ngốc như thế nào mà không đoán ra được, nhất định là ác quỷ từ địa phủ là Quỷ bà bà kia lấy điều kiện gì tra tấn hắn …"

Niếp Dĩnh không có hỏi lại tâm tình đi xuống, nhìn về phía Nhâm Trình Phi hai mắt phiếm trong trẻo nhưng lạnh lùng đầy hàn ý. Cứ việc y từng điều tra qua nguyên nhân việc Nhâm Bằng Phi sở dĩ hội tiến vào Vạn Ác cốc, nhưng đương chuyện này lại một lần nữa từ miệng Nhâm Trình Phi nói ra, trong lòng y liền trào ra sát ý khó có thể ức chế.

Y dần dần hiểu được, năm đó hết thảy bất quá là do Quỷ bà bà cùng Nhâm Bằng Phi giao dịch, chân chính nội tình trong đó chỉ có hai người mới biết, hơn nữa một người đã tử ở trong tay y, nhưng Nhâm Bằng Phi vì cứu đệ đệ một mạng lợi dụng y cũng là một chuyện thực.

Vì cứu Nhâm Trình Phi, một người nam nhân, nhất là giống như một nam nhân kiêu căng như Nhâm Bằng Phi, nhưng lại muốn ăn khuất ở dưới một nam nhân khác, nên là loại tình cảm nào thâm hậu?

Đã qua tuổi mười chín, lại được bảo hộ an toàn như thế, càng sâu khiến Nhâm Trình Phi gần như ngu xuẩn, hắn lại có một cỗ xúc động hồn nhiên như thế.

Không có ai, có thể vẫn thiên chân.

Niếp Dĩnh đối với Nhâm Trình Phi cười lạnh: "Lãnh Điệp Nhi."

"Dạ, thiếu gia."

"Ngươi nguyện ý sao?"

Lãnh Điệp Nhi không hiểu nhìn Niếp Dĩnh, theo ánh mắt của y nhìn về phía người đang nằm đó, trong đầu một mảnh sáng như tuyết, nàng gợi lên thần, cười quyến rũ nói: "Cậu ấm tuấn dật như thế, các cô nương bên ngoài hưởng còn không kịp, Lãnh Điệp Nhi lại như thế nào hội không muốn."

Niếp Dĩnh cũng cười, lại đạm nhất mạt tiếu, lại không hiểu làm người ta da đầu run lên. Y bắt lấy chén rượu, linh khởi bầu rượu đứng lên ra ngoài phòng: "Giao cho ngươi, làm cho tiểu tử này hiểu được, thế gian này, chuyện ngoạn tốt hơn, mất hồn hơn đi."

Niếp Dĩnh đẩy cửa đi ra ngoài, bị Nhâm Trình Phi đuổi ra ngoài Tùy Dã đã tiến lại gần, nhìn hắn đi tới đã như muốn xông vào phòng, Niếp Dĩnh vươn tay đang cầm bình rượu ngăn lại, cười nói: "Nhà ngươi Nhị gia còn tại nghỉ ngơi, ta sẽ đi ngay bây giờ, đừng quấy rầy, hắn hội sinh khí nga."

Tùy Dã cước bộ một chút, hai tròng mắt sắc bén thẳng tắp trừng hướng Niếp Dĩnh, y vẫn cười khiến cỗ tà khí của hắn vơi đi nửa phần, cuối cùng Tùy Dã hừ lạnh một tiếng, lui về chỗ cũ ôm kiếm dựa lưng vào cây cột.

Niếp Dĩnh đối hắn vi vuốt cằm, một tay chén rượu một tay bầu rượu, lắc lắc đi vào một gian phòng khác cách đó không xa.

Nghe được đệ đệ ở tại thanh lâu một đêm chưa về, Nhâm Bằng Phi không hờn giận túc khởi mi, đây là cho tới bây giờ đều không có qua sự, lập tức lại muốn đến đệ đệ dù sao đã lớn lên, gã không nên xen vào quản hắn nghiêm khắc như thế, liền áp chế cơn tức, cũng không phái người tìm hắn trở về.

Nhưng khi nghe Nhâm Trình Phi liên tục hai ngày hai đêm chưa có trở về, Nhâm Bằng Phi rốt cuộc kiềm chế không được, tức khắc nhích người tự mình đi đãi nhân —— nếu là Nhâm Trình Phi không chịu trở về, trừ gã là ca ca tự thân xuất mã, ai đi cũng vô dụng.

Đối với một người đã lớn mà nói, chuyện gì của người đó cùng để tự hắn giải quyết không nên xen vào, hai ngày không trở về nhà cũng không phải đại sự gì, chính là Nhâm Bằng Phi làm không được giống những phụ mẫu như vậy mà đuổi theo. Phụ mẫu qua đời sớm, Nhâm Trình Phi thời gian dài tới nay liền là trọng tâm trọng mắt người khác, luôn quan tâm tới hắn, sủng ái hắn cùng quản giáo hắn đã là một phần cuộc sống, nếu muốn lập tức bỏ cái thói quen này, thật sự rất khó.

Nguyệt Doanh lâu này Nhâm Bằng Phi vì tiếp khách cũng đã tới mấy lần, chính mình một người cũng là chưa bao giờ tới, tại phương diện dục vọng gã luôn luôn tiết chế, sống hơn ba mươi năm, nữ nhân cùng gã quan hệ cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, danh kỹ Hoài Nịnh xem như cùng gã quan hệ lâu nhất, cũng là nữ tử tương đối thâm trong tâm gã.

Nhâm Bằng Phi không giống như Nhâm Trình Phi chỗ nào cũng rất đường hoàng, gã thái độ làm người xử sự từ trước đến nay điệu thấp, hơn nữa nội lực của gã mất hết, hiện giờ lại không nghĩ trước mặt người ở bên ngoài bại lộ thân phận, bởi vậy sau khi đi vào Nguyệt Doanh lâu, dùng thân phận hộ vệ Độ Ách Thành, nói là nghe lệnh tới đón Nhâm nhị công tử trở về.

Cứ việc hiện giờ Độ Ách Thành mất đi đại bộ phận sinh ý ở Trung Nguyên người cũng giảm bớt, nhưng kinh sợ uy nghiêm Trung Nguyên gần trăm năm vẫn còn dư âm, chỉ cần trên báo danh hào Độ Ách Thành liền không người nào dám chậm trễ.

Chủ chứa nhìn kỹ liếc mắt một hình dáng rõ ràng chào đón gã, mắt như hàn tinh nhìn Nhâm Bằng Phi, liền cung kính dẫn bọn gã một hàng ba người lên lầu.

Vừa lên lâu, Tùy Dã đang dựa vào góc tường vừa thấy Nhâm Bằng Phi liền chạy nhanh ra chào đón, đang muốn nói cái gì, bị Nhâm Bằng Phi phất tay ngăn lại, liền đóng khẩu thối lui ra một bên.

Tại trước cửa nhã gian ở lầu ba, chủ chứa khinh xao tam hạ, liền có một thanh âm nữ tử từ phòng trong kiều mỵ truyền đến: "Ai vậy?"

Chủ chứa giương giọng hảm: " Là ta, mở cửa nhanh. Độ Ách Thành phái người đến, nói là muốn đưa Nhị gia trở về."

"Chờ chút."

Hẹn quá sau thời gian uống cạn tuần trà, một gã tố trang nữ tử tiến đến mở cửa, nhìn về phía Nhâm Bằng Phi, hạ thấp người trong suốt cười, nói: "Nhâm Nhị công tử còn chưa tỉnh đâu."

Nhâm Bằng Phi thu hồi lại ánh mắt đánh giá trên người nữ tử, thản nhiên nói: "Không ngại, ta sẽ gọi hắn dậy." Dứt lời, nhấc chân liền vào nhà.

Đi vào trong phòng Nhâm Bằng Phi nhìn thấy giường chiếu không chỉnh tề, ôm chăn ngủ như tượng là Nhâm Trình Phi, trong phòng tràn ngập mùi vị một cỗ huân hương hỗn hợp, chỉ cần là nam nhân cơ bản đã nghe đến qua mùi này thái dương Nhâm Bằng Phi hiện lên gân xanh.

Gã vốn tính toán khi đệ đệ mười tám tuổi an bài một cô nương sạch sẽ dạy hắn việc này, sau lại hắn sinh bệnh cần điều dưỡng, gã vẫn lo lắng thân thể hắn liền đem chuyện này nhất tha tái tha, không từng muốn hiện giờ hắn lại chính mình tìm tới nữ tử thanh lâu, loại bước đi lệch hướng này của gã cảm giác không phải tốt lắm.

Nhâm Bằng Phi không phải cái loại người khống chế mạnh mẽ, chính là đối đệ đệ phá lệ để ý hơn nữa khó có thể yên tâm.

Gã ngồi ở bên giường, vỗ nhẹ hai má đệ đệ, nhìn hắn ngủ tương đối sâu, đơn giản một phen hắn ôm lấy chăn, lúc này Nhâm Trình Phi đang chìm trong mộng không hờn giận nỉ non: "Ân… Điệp Nhi… Đừng làm rộn, để cho ta ngủ…"

Nhâm Bằng Phi mắt điếc tai ngơ, xả quá hé ra góc thảm bao lấy thân thể hắn trực tiếp ôm lấy đến liền hướng đi ra ngoài phòng.

Thời điểm đi ra ngoài phòng, Nhâm Bằng Phi nhìn lại bên cạnh, thấy một người miễn cưỡng tựa trên lan can lầu ba, nhìn về phía gã, gợi lên một nét cười nhàn tản. Gã vào phòng không phát giác, chắc là vừa mới bước ra.

Nhâm Bằng Phi cho thuộc hạ ôm đệ đệ, thấp giọng phân phó hắn trước đem Nhâm Trình Phi đưa vào trong xe ngựa, liền thấy có một người sắp đi qua, ước chừng khoảng cách hai ba bước thì dừng lại, đối người này thản nhiên cười nói: "Niếp Dĩnh, Niếp công tử."

Niếp Dĩnh bên miệng ý cười càng sâu: "Vị anh hùng này nhãn lực tốt ghê, không biết là như thế nào biết được?"

"Đoán thôi. Có thể làm người tri kỷ của Nhị gia, không phải là người bình thường." Nhâm Bằng Phi dừng lại, vừa cười nói, "Đoạn thời gian này, Nhị gia hẳn cấp Niếp công tử thêm không ít phiền toái, xin hãy thông cảm."

"Có vấn đề gì đâu. Nhâm nhị công tử cũng cấp tại hạ giới thiệu không ít phong thổ nơi này, ta hẳn là nên cảm tạ hắn mới phải."

"Hôm nay tại hạ còn có chuyện quan trọng, sẽ không tiếp khách, cáo từ."

Nhâm Bằng Phi dứt lời, lui ra phía sau hai bước, xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

Niếp Dĩnh ở trên lầu nhìn gã đi ra Nguyệt Doanh lâu, mới chậm rãi từng bước thong thả trở về trong phòng.

Đóng cửa lại, ngồi trên ải tháp, y giống là bị người điểm tiếu huyệt, đột nhiên ôm bụng cười cười ha hả, cho đến cười đến khóe mắt rưng rưng, vẫn đang cười không có hết, ngược lại càng cười càng lớn. Lãnh Điệp Nhi nghe tiếng thấy, thập phần bất an quỳ trước mặt y cấp hô: "Công tử, công tử, người làm sao vậy?"

Niếp Dĩnh một bên cười một bên nói: "Hắn không nhận ra ta… Hắn không nhận ra ta… Ha ha, buồn cười quá, buồn cười quá…"

Lãnh Điệp Nhi không nói gì chỉ nhìn thiếu gia nhà mình, rõ ràng là cười, nhưng lại làm cho người khác đau lòng, một trận bi thương.

(Hết quyển thượng)

[Giang Nam trung bộ]

Chỉ bằng một từ " Giang Nam",

Dã nhân đại ngốc đau khổ tìm kiếm, rốt cục cũng nhìn thấy Nhâm Bằng Phi.

Cái chính là Nhâm Bằng Phi cũng không quay đầu lại nhìn còn rời đi, nhưng gã còn sống.

Nhớ lại năm đó, Nhâm Bằng Phi không tin không tức; lúc tỉnh lại, Nhâm Bằng Phi đã đi đâu mất tiêu.

Nhưng là không có ai, có thể tìm về….

Dã nhân ngốc, cũng chính là Niếp Dĩnh, y được mẹ đẻ trợ giúp,

Đã lột xác thành công tử đẹp trai.

Y dùng hết mọi thủ đoạn, từng bước một,

Mục đích duy nhất nhằm làm Nhâm Bằng Phi quan tâm.

Nhâm Bằng Phi, là ngươi cho ta tất cả, lại hủy diệt tất cả.

Rốt cục, nên hận ngươi hay tiếp tục si mê ngươi?

9. Chương 9

Biên tập: Tiểu Hiên Beta: Nhược Lam Vốn định chờ Nhâm Trình Phi tỉnh liền hướng hắn khởi binh vấn tội, lại không nghĩ Nhâm Trình Phi vừa tỉnh phát hiện ngủ ở trong phòng mình, liền chạy đến trước mặt Nhâm Bằng Phi đang bận sự vụ trong Thành chất vấn: “Ca, huynh vì sao không có sự đồng ý của ta đã mang ta trở về! ”

Nhâm Bằng Phi đặt nét bút cuối, nhấc công văn để một góc bên cạnh hong khô, bút lông đặt trên giá, diện vô biểu tình nhìn về phía Nhâm Trình Phi: ”

Lưu luyến thanh lâu, phiêu xướng túc kỹ, sống mơ mơ màng màng, đêm không về nhà, đệ ngược lại còn lý sự?”

Nhâm Trình Phi tức giận mà bĩu môi, “Chuyện như ta không phải huynh cũng đã trải qua sao?”

Bất kinh đại não1 vừa nói xong liền hối hận, thấy khuôn mặt huynh trưởng trầm xuống, Nhâm Trình Phi vội vàng nói lại, “Ca, Niếp Dĩnh không phải loại hoàn khố tử đệ chỉ biết huy hoắc gia tài hung vô điểm mặc2. “Dạy đệ cái gì?”

Nhâm Bằng Phi chọn mi, “Dạy đệ ham rượu dạy, đệ hưởng lạc?”

Nhâm Trình Phi phồng má quay mặt nơi khác. Nhâm Bằng Phi thấy bội phần vô lực. Nói hắn trưởng thành, hết lần này tới lần khác có lúc ngôn hành cử chỉ vẫn như một tiểu oa nhi. “Sau này đệ không nên đi Nguyệt Doanh lâu nữa.”

“Không được!”

Nhâm Trình Phi lập tức nhảy dựng lên. “Vì sao không được?”

“Ta… ca, ta đã trưởng thành rồi, huynh không thể như trước đây quản ta nữa!”

Nhìn vẻ mặt huynh trường kiên quyết, Nhâm Trình Phi gấp đến độ giậm chân tại chỗ. “Bởi vì Lãnh Điệp Nhi?”

Biết giấu không được, Nhâm Trình Phi thẳng thắn quán tử phá suất, giọng nói khàn khàn: “Không sai, bởi vì ta coi trọng nàng!”

Nhâm Bằng Phi nhớ lại tố trang nữ tử xuất hiện trong Nguyệt Doanh lâu, nhu nhu cái trán, nói: “Lớn lên còn không bằng đệ.”

Nhâm Trình Phi nghẹn một lát, lại tiếp tục liều lĩnh kêu gào: “Dù sao, dù sao thì ta còn muốn gặp nàng nữa! Huynh không cho phép thì ta lén lút chuồn đi ra ngoài, chỉ cần ta muốn, huynh ngăn không được!”

Liếc mắt khuôn mặt đệ đệ phát khí là chuyển hồng, Nhâm Bằng Phi khẽ thở dài, đầu bắt đầu mơ hồ phát đau. Đệ đệ này, đích xác bị gã làm hư, chuyện trước đây xảy ra vẫn duy trì tâm tính hồn nhiên, cho nên

nghĩ rằng Lãnh Điệp Nhi chính là nữ nhân của hắn. "Trình Phi, đệ nên minh bạch, Lãnh Điệp Nhi nàng là một kỹ nữ, nam nhân của nàng không chỉ một người là đệ."

"Cái này ta biết…"

Nhâm Trình Phi con mắt trong suốt buồn bã, lập tức lại kiên định nói, "Nhưng này ta thích nàng có liên quan gì?"

Nhâm Bằng Phi sửng sốt, nhìn phía Nhâm Trình Phi một lát không nói gì. Nhâm Bằng Phi mệt mỏi chống trán, Nhâm Trình Phi biết mình chọc tức gã, tâm sinh hổ thẹn, nhưng lại quật cường không chịu cúi đầu. Chỉ thấy Nhâm Bằng Phi cũng không ngẩng đầu lên, khua tay: "Đệ về phòng trước đi…"

"Ca!"

Chuyện còn chưa kết thúc, Nhâm Trình Phi bằng lòng ly khai mới là lạ. "Ta cho người đem Lãnh Điệp Nhi chuộc thân mang về trong phủ, như vậy đệ sẽ không lén lút chuồn đi ra ngoài chứ?"

"Ca!"

Ánh mắt Nhâm Trình Phi sáng lên. "Được rồi, đệ trở về đi, để vi huynh yên lặng một chút."

"Nga."

Nhâm Trình Phi ở tại chỗ do dự, cuối cùng quan tâm mà nói rằng, "Ca, huynh phải chú ý thân thể, ta sẽ ngoan ngoãn ở nhà đâu cũng không đi."

"Đệ thực sự không có chuyện gì phải đi bồi Thanh Thanh một chút, nó không giống đệ, thân thể không tốt chỉ có thể mỗi ngày buồn bực ở trong phòng."

"Hảo, cái này ta rõ!"

Nhâm Trình Phi cực kỳ hứng thú mà chạy ra thư phòng, Nhâm Bằng Phi bỏ tay xuống ngẩng mặt chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh hắn chạy xa. Nhâm Bằng Phi sở dĩ không cho đệ đệ tham dự vào, cũng không phải Nhâm Trình Phi không có bổn sự này, trái lại rất nhiều chuyện Nhâm Trình Phi xử lý đến độ làm cho gã có chút thoả mãn. Mà gần đây trong Thành gặp gỡ các loại sự tình, một là việc này quá mức phức tạp nguy hiểm; hai là tâm tính bảo vệ của gã, tham gia xử lý rất nhiều chuyện trên phải gặp gỡ bầu không khí không lành mạnh, gã không muốn để đệ đệ thấy. Đủ loại dấu hiệu cho thấy, chủ mưu cùng Độ Ách Thành đối đầu đến nay còn ẩn nấp ở chỗ bí mật cũng không phải chỉ muốn nuốt vào phân nửa sinh ý của Độ Ách Thành giản đơn như vậy, hắn muốn chính là Độ Ách Thành tiêu vong. Bọn họ theo dõi đối phương nội ứng bố trí ở trong thành cùng hiện thân phân bại lộ, không chút do dự liên tiếp tự sát, nếu không không có thu hoạch cái gì tin tức, trái lại khiến đối phương phát hiện cái gì, sự thiết lập càng ẩn mật. Nhâm Bằng Phi vẫn không nghĩ ra được Độ Ách Thành rốt cuộc đắc tội thần tiên phương nào, toàn bộ Thành đều rất nhanh bị người thôn tính hầu như không còn, cũng còn chưa có thể tra ra thân phận chân chính của kẻ đứng sau. Ở loại tình huống ngày càng bất lợi này, Nhâm Bằng Phi chỉ có thể đem người mình lưu ý nhất che giấu, mặc kệ ra sao, chí ít có thể bảo trụ bọn họ. Vốn là không cho Nhâm Trình Phi tham dự vào vì sợ hắn gặp nguy hiểm, không nghĩ bởi vậy khiến hắn nhiễm phải thói xấu ham rượu phiêu kỹ, nghĩ đến đây, Nhâm Bằng Phi lại nhịn không được nhu nhu thái dương phát đau. Lúc này đột nhiên nhớ tới ở Nguyệt Doanh lâu gặp gỡ Niếp Dĩnh, Nhâm Bằng Phi vẫn nghĩ giống như đã từng quen biết, người như Niếp Dĩnh tướng mạo xuất chúng như vậy khí chất lại đặc biệt, gặp qua khẳng định sẽ không quên, nhưng Nhâm Bằng Phi lại nghĩ không ra, hơn nữa người này không hiểu sao làm cho gã cảm thấy nguy hiểm. Nhưng trước đó gã đã phái người điều tra qua y, Niếp Dĩnh xem ra đích xác chỉ là một công tử nhà giàu gia cảnh giàu có phong lưu ngỗ ngược. Nghĩ nghĩ, ánh mắt rơi vào thư trác, nhìn một đống lớn công văn còn cần chờ gã phê duyệt, khẽ thở dài một hơi, đặt bút bắt đầu một phần phê phục. Một tháng tiếp theo, xảy ra ba sự kiện khiến Nhâm Bằng Phi càng tâm lực lao lực quá độ: Lãnh Điệp Nhi không chịu chuộc thân, Nhâm Trình Phi mới an phận một vài ngày sau khi nghe thấy tin tức lại bắt đầu bất an ở phòng, tranh cãi ầm ĩ muốn đi ra ngoài; sinh ý Tây Nam thất bại, quan viên bên kia không biết nhận lệnh với ai, vừa nghe Độ Ách Thành muốn đem sinh ý chạy đến trên địa bàn bọn họ cai quản, biến đổi biện pháp khước từ cũng bác bỏ, sinh ý vốn có chẳng hiểu nguyên nhân gì không mở lại được; còn có một việc, đó là bệnh tình của Thanh Thanh bắt đầu chuyển biến xấu, uống thuốc nhiều đã xuất hiện kháng tính, thuốc ban đầu dần dần mất công hiệu, vào một ngày cuối tháng này, Thanh Thanh thổ huyết hôn mê bất tỉnh. Tình huống càng gay go, công việc lại tiếp tục

chất đống, nếu muốn sự tình không tồi tệ thêm, chỉ có đối mặt mà nỗ lực cải biến. Sinh ý Tây Nam trước phái thuộc hạ đắc lực đưa đi làm, gã thực sự không thể lại tự mình đi nữa, hiện tại, không chỉ có là bệnh của Thanh Thanh còn có Nhâm Trình Phi làm ầm ĩ cũng khiến gã không thể ly khai như vậy. Nhâm Bằng Phi phái người lần tìm danh y, trải qua hơn ngày kỹ càng tỉ mỉ khám và chữa bệnh, rốt cục tìm ra biện pháp dùng châm cứu khống chế bệnh tình của Thanh Thanh, hiện tại mỗi ngày Thanh Thanh chỉ có thể nhất thời tỉnh lại mấy lần. Mỗi lần nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi ngày càng gầy gò, Nhâm Bằng Phi thương vô cùng, dùng châm cứu khống chế tình hình tổn thương dù sao cũng không phải phương pháp lâu dài, Nhâm Bằng Phi chưa từng từ bỏ tìm kiếm biện pháp có thể chữa cho Thanh Thanh. Bởi vì lo lắng thân thể của nữ nhi, bây giờ Nhâm Bằng Phi mỗi ngày đều đến đây một chuyến ngày nào cũng đến ba lần chiếu cố nó. Ách Cô tỉ mỉ chu đáo mà chiếu cố Thanh Thanh, thương yêu với Thanh Thanh so với Nhâm Bằng Phi chỉ có hơn chứ không kém, mặc dù nàng chưa từng nói rõ nguyên nhân, nhưng Nhâm Bằng Phi có thể đoán ra đại khái. Thời điểm gã sống ở Vạn Ác Cốc kia gã trong lúc vô ý biết được, Ách Cô tuy là đệ tử của Quỷ bà bà, kỳ thực là người hằng ngày chiếu cố sinh hoạt thường ngày của Quỷ bà bà. Quỷ bà bà đã cứu Ách Cô từ trong tay một ác nhân cũng chiếu cố nàng một thời gian, từ đó về sau, Ách Cô liền với Quỷ bà bà mã thủ thị chiêm3. Sau này Quỷ bà bà đối xử Thanh Thanh như là nữ nhi thân sinh, hiện tại bà ta đã chết, Ách Cô chỉ có thể đem hết thảy ân tình với Quỷ bà bà đặt ở trên người Thanh Thanh. Nhâm Bằng Phi ngồi ở một chỗ nhìn đại phu châm cứu cho nữ nhi, đợi đại phu ly khai, lại tới ngồi bên giường ôm nữ nhi giúp nó uống thuốc, cùng nó đang suy yếu nói chuyện với nhau một lát, sau đó đem Thanh Thanh đã ngủ nhẹ nhàng đặt lại trên giường, lại cẩn thận mà đắp chăn bông cho nó. Khi đứng dậy, mắt thấy Ách Cô vẫn thủy chung canh giữ ở bên cạnh nữ nhi, mặc dù không có một câu dặn dò, Nhâm Bằng Phi vẫn nhẹ nhõng mà rời đi. Lần này Nhâm Bằng Phi không phải đi về thư phòng lại càng không phải là nghị sự phòng, mà là trực tiếp đi ra đại môn ngồi trên mã xa chờ đã lâu, đi Nguyệt Doanh lâu. Nếu như gia trưởng thông thường, thấy hài tử nhà mình mê đắm nữ tử thanh lâu còn nói không phải nàng ta thì không cưới, phỏng chừng sẽ cảm thấy thể diện mất hết, đem hài tử xem ra, tính tình táo bạo chút còn có thể cắt đứt chân của hài tử, xem hắn còn làm sao đi thanh lâu ngoạn! Về phần cưng chiều hài tử cưng chiều đến biết chuyện này còn nguyện ý đem cai danh nữ tử tiếp về trong nhà, điều không phải không có, chỉ là ít, mà Nhâm Bằng Phi còn lại là một trong ít bộ phận đó. Hiện tại biết Lãnh Điệp Nhi không chịu chuộc thân, Nhâm Bằng Phi vẫn chủ động đi khuyên bảo, cũng chỉ là vì khiến Nhâm Trình Phi vào lúc này có thể an phận một chút, múc độ loại cưng chiều này sợ rằng ai nghe xong đều có thể líu lưỡi không nói nên lời. Lần thứ hai đi tới Nguyệt Doanh lâu, Nhâm Bằng Phi tiếp tục không lấy thân phận chân thật, trực tiếp chỉ rõ muốn tìm Lãnh Điệp Nhi, sau đó nhận được một tin tức khiến gã hơi nhíu mày: Lãnh Điệp Nhi đang ở cùng Niếp công tử. Mặc dù ngay từ đầu liền biết được Lãnh Điệp Nhi là nữ tử thanh lâu nổi danh, công việc của nàng ta là hay tiếp đủ loại màu sắc hình dạng nam tử uống rượu mua vui, nhưng tại thời gian đệ đệ còn nháo không phải khanh không được nàng lại nằm ở trong lòng nam nhân khác. Nhâm Bằng Phi suy nghĩ điều này, ngực tựa như một khối đá lớn đè lên trên, không chỉ có khó chịu mà lại buồn bực là hoảng sợ. Nhâm Bằng Phi hướng người chất vấn nơi vị trí Lãnh Điệp Nhi, khuôn mặt gã lạnh đi, gã mang đến ba tên hộ vệ mỗi người hung thần ác sát, vừa nhìn liền biết không dễ chọc, quy công lau một đầu mồ hôi, đưa tay chỉ ra phương hướng, Nhâm Bằng Phi mang người không nói hai lời xông lên. Khi đẩy cửa mà vào, Lãnh Điệp Nhi ngồi ở đối diện Niếp Dĩnh, đang cùng y đánh cờ, ô vuông bàn cờ, hắc bạch quân cờ, hai người biểu tình điềm tĩnh, căn bản không giống như là khách làng chơi và kỹ nữ, ngược lại như là hai gã kỳ sĩ đang luận bàn kỳ nghệ. Cũng chính nguyên nhân đó, Nhâm Bằng Phi bỗng nhiên xông vào cảm giác mình mạo muội, đợi khi ánh mắt kinh ngạc của hai người rơi vào trên người mình, Nhâm Bằng Phi xin lỗi mà chắp tay nói: “Quấy rầy nhị vị rồi.”

Niếp Dĩnh đem quân cờ bỏ nước cờ đang đi lại trong hộp, khẽ nhếch mi, cười nói: “Không nghĩ tới, chúng ta lại gặp mặt.”

Tầm mắt Nhâm Bằng Phi ở trên người y đảo qua một lần liền rơi vào nữ tử thanh lâu nùng trang rất xinh đẹp, Lãnh Điệp Nhi trên người trang phục ngược lại như một tiểu gia bích ngọc4: “Lần này, ta là đến tìm Lãnh cô nương.”

Đôi mắt to hắc bạch phân minh của Niếp Dĩnh khẽ nhúc nhích một chút, tiếu ý càng sâu: “Là cùng một chuyện muốn Lãnh Điệp Nhi chuộc thân sao?”

Nhâm Bằng Phi khẽ gật đầu. Niếp Dĩnh quay đầu nhìn phía Lãnh Điệp Nhi, thân thủ đem quân cờ một viên ăn một viên nhặt lên lại bỏ nước cờ đi lại trong hộp: “Đúng nha, Lãnh Điệp Nhi, ta cũng vạn phần

bất minh, người muốn chuộc ngươi trở lại chính là Nhâm nhị công tử của Độ Ách Thành tiếng tăm lừng lẫy, tướng mạo xuất chúng, phẩm tính thuần lương, gia cảnh sung túc, ngươi như thế nào lại không chịu chứ?"

Lãnh Điệp Nhi nhìn y một cái, che miệng cười khẽ, ánh mắt lộ ra vài phần mị ý: "Nếu như là Niếp công tử muốn chuộc ta, ta nhất định sẽ không cự tuyệt."

Niếp Dĩnh không tỏ rõ ý kiến mà nhún nhún vai. Nghe đến đây, Nhâm Bằng Phi minh bạch đã không cần thiết khuyên ngăn nữa, Lãnh Điệp Nhi tâm không ở trên người đệ đệ, huống chi, nếu đối thủ là Niếp Dĩnh nam tử ôn nhuận như ngọc thế này, Nhâm Trình Phi còn chưa hoàn toàn rút đi tính trẻ con đích xác không có phần thắng. "Đã như vậy, tại hạ cũng không thể nói gì hơn, cáo từ."

"Chờ chút."

Xoay người đang muốn đi, nghe thấy tiếng này liền dừng lại quay lại. Niếp Dĩnh từ trên chiếu đứng lên, khẩu khí ôn hoà: "Ta từ khách nhân khác nghe nói ở Độ Ách Thành lần tìm danh y, cũng không biết là ai bị bệnh? Mà ta cùng với Nhâm nhị công tử quen biết một hồi, ta cấp vị này một lọ thuốc, là thuốc hay trong nhà thường dùng để chữa bệnh, vừa lúc ta dẫn theo vài bình, lấy dùng thử đi."

Cũng không chờ Nhâm Bằng Phi đáp lời, dứt lời một người tiểu phòng nội trực tiếp đi hướng trong phòng, qua khoảng một chén trà nhỏ thời gian, một người xuất ra tiểu bình sứ, khi đưa tới trước mặt Nhâm Bằng Phi, thấy gã chỉ lo nhìn chằm chằm bình nhỏ trong tay không nhúc nhích, liền nắm tay gã nhét bình sứ vào trong lòng bàn tay gã. Nhâm Bằng Phi vốn định khước từ, nhưng chống lại song nhãn Niếp Dĩnh thu quang liễm diễm, mà nhất thời không nói gì. Chờ ngồi trở lại trong mã xa, Nhâm Bằng Phi cầm cái chai đắn đo một lúc lâu, mới mở nắp để sát vào dưới mũi khẽ ngửi, một cổ mùi thơm ngát nhàn nhạt chốc lát dật nhập giữa mũi, bằng cảm giác biết được bên trong là loại chất lỏng gì đó, Nhâm Bằng Phi rất thận trọng mà đảo ra một ít, chất lỏng sền sệt màu nâu trong suốt lẳng lặng nằm ở trên lòng bàn tay, thoạt nhìn đích thực vô hại. Ở trong lòng do dự nhiều lần, cuối cùng tại đây trước một giọt chất lỏng nho nhỏ bay hơi hầu như không còn vươn đầu lưỡi liếm đi, sau đó nhắm mắt chờ đợi. Có lẽ là phân lượng ăn thực sự quá ít, ngay từ đầu Nhâm Bằng Phi cũng không cảm giác gì, qua một chốc lát, chỉ cảm thấy mới đây đầu của gã vẫn bối rối nhức dần dần thối lui, lúc mở mắt ra thì, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh thư thái, rất giống là ngủ cùng ăn no thức tỉnh đến xem gặp ánh nắng tươi sáng đầy phòng. Nắm chặt cái chai cầm trong tay, đặt ở trước mắt nhìn kỹ lưỡng lại một cái Nhâm Bằng Phi lúc này đã chắc chắn, thuốc này, thật là thánh phẩm. Để chắc chắn, về đến phía sau nhà, Nhâm Bằng Phi để đại phu kiểm tra xem bình thuốc này có chuyện gì không, Thanh Thanh có thể ăn được hay không, sau khi đại phu thử qua trả lời thuyết phục là: không ngại không ngại có thể cho tiểu thư thử một lần. Thừa dịp sau khi Thanh Thanh tỉnh lại, Nhâm Bằng Phi tranh thủ thời gian cho nó uống xong, sau đó lại theo dõi nó ngủ, một đêm này, Nhâm Bằng Phi tâm thần không yên, ngày thứ hai trời chưa sáng liền lại đã tìm đến Minh các hỏi Ách Cô tình hình Thanh Thanh ra sao, Ách Cô nhìn thấy gã như một phụ thân lo lắng, che miệng cười khẽ, trả lời gã, Thanh Thanh còn đang ngủ. Nhâm Bằng Phi lúc này mới phát hiện mình quá mức nóng ruột, liền phân phó nói chờ Thanh Thanh tỉnh phái một người đến thư phòng báo cho gã biết, liền xoay người đi. Đến khi sắc trời sáng lên, mới có người vô cùng lo lắng chạy đến thư phòng nói cho Nhâm Bằng Phi, Thanh Thanh tiểu thư đã tỉnh. Nhâm Bằng Phi không một chút trì hoãn thẳng đến Minh các, vào phòng liền thấy Ách Cô đang cho nữ nhi ăn cái gì, đến gần hỏi mới biết được, thì ra nữ nhi vừa tỉnh thì kêu đói, Ách Cô liền vội vã bảo trù phòng đưa tới cháo trắng mùi thơm ngát cho nó ăn. Đây là chuyện tình chưa từng có qua. Nữ nhi ngũ tạng bị hao tổn, thêm thời gian dài uống thuốc, muốn ăn vẫn không tốt, hơi không hợp khẩu thì nôn, ăn đều nôn nhiều, thân thể càng phát ra gầy, Nhâm Bằng Phi mặc dù sốt ruột cũng không hề có thể nghĩ biện pháp, hiện tại thấy nó chủ động muốn ăn cái gì, trong lòng mừng rỡ không cần nói ra cũng có thể hiểu. Nhâm Bằng Phi tiếp nhận oản trong tay Ách Cô tự tay giúp nó ăn, khi thừa dịp nữ nhi mở cái miệng nhỏ để ăn, phát hiện sắc mặt của nó hồng nhuận, liền quay đầu gọi người đem đại phu mời tới. Khi đại phu đến, Thanh Thanh đã ăn xong mễ chúc, đang nằm ở trong lòng phụ thân ấm áp cùng gã nói chuyện. Đại phu không dám trì hoãn, sau khi vì Thanh Thanh thận trọng đem qua mạch, mặt lộ vẻ vui mừng, điệp thanh: "Hay lắm hay lắm, nội thương của tiểu thư Thanh Thanh đã có dấu vết của chuyển biến tốt đẹp!"

Nhâm Bằng Phi vừa nghe, trong lòng một hồi vui mừng khôn xiết. Thuận tiện đại phu lại nói: "Hôm qua chủ thượng mang về đến bình kia, có lẽ thực sự là linh đan diệu dược thế gian khó có được a, đáng tiếc lão hủ y thuật có hạn suy đoán không ra bình thuốc này là làm sao chế thành."

Nhớ tới trước còn vì Niếp Dĩnh say rượu thanh lâu, làm hư đệ đệ khiến gã trong lòng có chút địch ý và xem thường, Nhâm Bằng Phi không khỏi thẹn đỏ mặt, y cùng với Nhâm Trình Phi có lẽ cũng chỉ là kết giao thông thường, lại có thể vừa ra tay đã cho ra thuốc trân quý như vậy, Niếp Dĩnh cũng không có như gã ngay từ đầu suy nghĩ bất kham như vậy. Và theo như lời y lúc tặng thuốc "Trong nhà thường dùng thuốc hay ", chỉ sợ cũng là khiêm tốn, vì chính là không từ chối đối phương cho rằng vật quá mức quý báu mà không dám nhận, Niếp Dĩnh này một phen cử chỉ thật sự là chu đáo cẩn thận. Bởi vậy, Nhâm Bằng Phi sai người chuẩn bị một phần hậu lễ, phái người đi Nguyệt Doanh lâu giao cho Niếp Dĩnh, rốt cuộc đáp tạ ân y tặng thuốc, song song truyền lời nói những món đồ này chỉ là đôi chút biểu hiện lòng biết ơn, ngày khác gã sẽ tự mình đến nhà nói lời cảm tạ —— với tư cách Thành chủ Độ Ách Thành. Bên này sau khi Niếp Dĩnh nhận được hậu lễ Độ Ách Thành đưa tới, trước mặt rất nhiều cô nương Nguyệt Doanh lâu làm trò từng cái mở ra, sau đó cầm lấy một miếng lục phỉ thúy trước mặt rời thành đậu nành hình dạng, tự tiếu phi tiếu mà nhìn một chút, lại giơ lên hỏi một đoàn người xung quanh, thấy được con mắt các cô nương sớm xám ngắt vài cái hộp vàng bạc vật phẩm trang sức: "Các ngươi ai thích cái này?"

Có mấy người nữ tử thanh lâu hận không thể nhào đầu về phía trước đến, Niếp Dĩnh tiện tay cho một người nữ tử trả lời được nhanh nhất. Phân chia mấy thứ vật phẩm trang sức xong, liền mất hứng thú, trước để bản thân Lãnh Điệp Nhi chọn mấy thứ, liền khua khua nói: "Được rồi, các ngươi thích thứ gì thì lấy đi."

Các cô nương không dám động, đợi Niếp Dĩnh xoay người rời đi, mới ồn ào đi tới đoạt, rất sợ đoạt không được, Lãnh Điệp Nhi không tiếp cận phần náo nhiệt này, theo sát mà rời đi, trước khi đi ra ngoài quay đầu lại vừa nhìn, che miệng cười khẽ, đám như lang tự hổ còn có nửa điểm rụt rè của nữ tử nào? Vào trong một phòng khác, chỉ thấy Niếp Dĩnh ngồi ở ải tháp5 vừa cho mình một ly trà. "Độ Ách Thành cách thức ra tay ghê gớm thật, liền như vậy tặng ra ngoài đi, thiếu gia người có chút cũng không thương."

Lãnh Điệp Nhi cười đi tới gần y. Niếp Dĩnh uống một ngụm rượu, hé miệng cười nhạt: "Có giá trị lại làm sao nữa, cũng không phải là ta yêu cầu."

Lãnh Điệp Nhi hai tay đặt trên đầu gối, thân thể nghiêng hướng về phía bên kia y, cố ý để thấp giọng, cười trong mắt hết sức giảo hoạt: "Bởi vì thiếu gia người thầm nghĩ muốn Nhâm Đại Thành chủ hướng người phủ thủ xưng thần6."

Vốn là mỉm cười, ngửa đầu đem rượu còn lại trong chén uống một hơi cạn sạch, trong mắt Niếp Dĩnh loé lên hàn quang: "Ngươi biết ta hiện giờ muốn làm cái gì nhất không?"

"Cái gì?"

Chậm rì rì mà tự mình làm rót đầy một chén rượu, khóe miệng nhếch lên: "Ta muốn cho gã bám theo ở phía sau ta, chủ động theo ta cùng trở lại Kinh Thành."

Chuyện này khó làm sao? Nói khó cũng không khó. Chú thích: 1. bất kinh đại não: đại loại là không che dấu tình cảm, tuỳ ý hành động tự nhiên 2. huy hoắc gia tài hung vô điểm mặc: phung phí gia sản ngực không vết mực, nói chung là loại thừa tiền, thiếu học >w< 3.="" mã="" thủ="" thị="" chiêm:="" như="" thiên="" lôi="" sai="" đâu="" đánh="" đó="" 4.="" tiểu="" gia="" bích="" ngọc="" bích="" ngọc="" vốn="" để="" chỉ="" tên="" người.="" sau="" đó="" "tiểu="" gia="" bích="">

được dùng để gọi thiếu nữ con tiểu hộ có khuôn mặt xinh đẹp. Xuất xứ nhạc phủ thi tập • thanh thương khúc từ • bích ngọc ca nhị : "Bích ngọc tiểu gia nữ, không dám vịn đức cao. "Ý miêu tả một người lớn lên không nhất định xinh đẹp nhưng khả ái, có phần giống em gái nhà bên. Cụ thể tìm hiểu tại đây. 5. ải tháp: gường thấp, nhỏ 6. phủ thủ xưng thần: cúi đầu chịu thua Thanh Thanh uống xong thuốc Niếp Dĩnh tặng, thân thể rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, nhưng bất quá duy trì được nửa tháng, thương thế của nó lại dần dần khôi phục như trước, cũng có xu thế chuyển biến xấu. Đại phu quay lại xem xét, không nói gì thật lâu sau mới cất một tiếng thở dài rồi nói: "Lúc đó chỉ uống xong một lọ nho nhỏ, xem ra có thể là thiếu thuốc, nếu như có thể duy trì dùng thuốc liên tục, liền có thể chuyển biến tốt đẹp không hề tái phát."

Người ta chủ động tặng và tự mình chạy tới cửa xin căn bản là hai việc khác nhau, người trước là trong tâm tồn tại biết ơn mà nhận lấy, người sau là ưỡn ngực nghiêm mặt thỉnh cầu. Nhâm Bằng Phi tự nhận da mặt không dày đến mức có thể tới cửa cầu người ta muốn này nọ, huống chi gã đường đường là Độ Ách Thành Thành chủ chưa từng gặp qua loại chuyện tình tới cửa thỉnh cầu xin này nọ này? Chỉ bất quá mạng người quan trọng, huống chi Thanh Thanh là thân sinh nữ nhi của gã, tuy rằng nói tự tôn trong lòng kia cao đến

tận mây, gã cũng phải tự củng cố tinh thần. Chờ khi gã chuẩn bị hậu lễ dẫn người đến Nguyệt Doanh lâu, lại nhận được tin tức một người khiến gã tuyệt đối không có tính đến trước, bốn ngày trước, Niếp Dĩnh nhận được thư nhà từ Kinh Thành đưa tới chắc là ghi rõ ràng trong nhà có chuyện nên vào hôm ấy liền lên đường đi Kinh Thành. Lúc này châm cứu cũng không thể khống chế bệnh tình của Thanh Thanh nữa, nhìn thời gian nó tỉnh lại càng ngày càng ngắn hơn, sợ nó từ đó không thể tỉnh lại nữa, Nhâm Bằng Phi lần này không do dự nữa, đem toàn bộ người tới tập hợp đầy đủ, bảo một người có năng lực nhất phụ tá Nhâm Trình Phi, công việc trong thành tạm do hắn toàn quyền chưởng quản. Gã bây giờ đi Kinh Thành không biết khi nào trở về, mặc dù sau khi an bài ổn thỏa đã không có gì lo lắng, nhưng trước khi ra đi, vẫn gọi đệ đệ tới, khẩn thiết dặn dò một phen. "Trình Phi, tình hình trong nhà như thế vi huynh chưa từng giấu giếm được ngươi, chắc hẳn ngươi cũng biết sơ sơ. Lãnh Điệp Nhi trong lòng có người khác, ngươi đã lớn rồi cũng không nhất định vì chuyện của nàng ta mà cùng với đại ca làm loạn nữa, không đáng đâu, chờ thêm mấy năm, ngươi gặp nhiều sự việc hơn, tầm nhìn lại thêm rộng hơn, gặp mặt một cô nương hợp ý. Về phần chuyện trong thành, ngươi nghe ý kiến những người khác nhiều một chút, không nên quyết giữ ý mình, còn có, Tùy Dã bản lĩnh không nhỏ, đại ca lúc trước để hắn đi bảo hộ cho ngươi là sợ ngươi lại gặp chuyện không may mới để một nhân tài như vậy chịu thiệt, ngươi sau này nếu gặp chuyện gì giải quyết không được, thì hỏi hắn một chút."

"Ca…"

Thế nào lại không hiểu chuyện, nhìn huynh trưởng vẻ mặt mệt mỏi, thanh âm Nhâm Trình Phi không khỏi nghẹn ngào, hít sâu một hơi, hắn kiên định mà nói, "Ca, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không khiến Độ Ách Thành liền như vậy mất đi."

Nhâm Bằng Phi mỉm cười, cố sức mà vỗ vỗ vai hắn: "Trình Phi, nhớ kỹ, ngươi trưởng thành rồi."

"Ân."

Nhâm Bằng Phi mang theo Thanh Thanh xuất phát, ngoại trừ Ách Cô đi theo chiếu cố Thanh Thanh, còn có một hộ vệ võ công tương đối không tệ đi theo. Trong lòng nữ nhi nằm mê man, Ách Cô lẳng lặng ngồi ở bên cạnh, ngồi trong mã xa không ngừng đong đưa, nghe tiếng bánh xe cùng tiếng mã phu hộ vệ thỉnh thoảng vung roi, Nhâm Bằng Phi ở tâm tư nói rõ suy nghĩ nói: Đi Kinh Thành lúc này, tình hình sẽ ra sao? Mã xa đinh đinh đang đang chạy đi, cát bụi hất lên tung bay đầy trời. — Kinh Thành — Niếp Dĩnh xuống mã xa, có người sớm đã chờ lâu ngày liền chào đón ôm lấy y: "Con ta, nương tam thôi tứ thỉnh cuối cùng cũng đem ngươi gọi quay về! Nếu ngươi còn không quay về, nương liền tự mình đi Thục Châu bắt người."

"Nương."

Niếp Dĩnh nhẹ nhàng đỡ vai Hoa phu nhân vẫn còn giữ được bộ dạng thướt tha. Hoa phu nhân dùng khăn lụa lau đi lệ ở khóe mắt kích động tràn ra, "Đến đây, để mẫu thân nhìn xem nào, thật là, nương không ở bên ngươi thì những người khác liền không chiếu cố, chăm sóc ngươi gầy thành như vậy!"

Niếp Dĩnh mỉm cười, dung mạo trong lúc đó cùng Hoa phu nhân có bảy phần tương tự, chỉ bất quá một người ung dung lộng lẫy, người kia vân đạm phong thanh1, môi hơi mỏng cũng không biết giống ai, lười biếng hướng về phía trước khẽ nhếch lên thì mang một chút tính trẻ con, giảm bớt sự sắc sảo trong mắt. Hoa phu nhân mấy tháng không gặp nhi tử, vốn còn muốn trách mắng thêm vài câu nữa, nhưng mắt nhìn thấy nhi tử trên mặt nhợt nhạt ủ rũ, nhất thời yêu thương không gì sánh bằng, vội vàng túm người đi vào phủ. "Mau cùng nương hồi phủ, nương sớm đã gọi người chuẩn bị nước nóng cho ngươi sấu tẩy mộc dục6, sau khi tẩy sạch thì trước đi nghỉ ngơi một chút, nương phải chuẩn bị đồ ăn cho ngươi, ngươi tỉnh lại là có thể ăn."

Mắt nhìn thấy nhìn trên mặt Hoa phu nhân yêu mến không che giấu, Niếp Dĩnh tự đáy lòng nói: "Nương, tạ ơn người."

Nhưng lời vừa cất lên, liền bị Hoa phu nhân hung hăng trừng mắt. "Ngươi với nương còn nói cái chữ tạ ơn, sau này nương liền đem ngươi nhốt ở trong phòng, không bao giờ cho phép chạy loạn đi đâu nữa!"

Khóe miệng kéo ra một điệu cười khổ, người nam nhân cao hơn Hoa phu nhân gần hai cái đầu liền như vậy thì nàng bị kéo vào trong nhà. Vào phòng, liền có thể thấy một đại dục dũng nhiệt khí bừng bừng, Hoa phu nhân không có rời khỏi, xoay người che cửa, mỉm cười hướng nhi tử vẻ mặt bất đắc dĩ. Gỡ tóc chải đầu,

cởi quần áo chà lưng cơ bản đều do Hoa phu nhân một mình ôm lấy mọi việc, nếu không phải Niếp Dĩnh khăng khăng giữ, e rằng cởi quần cũng là do nàng tự mình động thủ. Niếp Dĩnh vừa mới được tìm trở về vào quãng thời gian trước kia, người y chịu trọng thương mà người thường không thể kham nổi, đầu khớp xương tứ chi vỡ vụn không thể nhúc nhích, Hoa phu nhân không muốn mượn tay kẻ khác, tự mình thay y phục xoa bóp uy thuốc đổi thuốc thậm chí là đun thuốc cho nhi tử, chỉ cần mỗi một sự kiện liên quan đến Niếp Dĩnh, nàng đều có thể tự mình động thủ đi làm. Khi đó Niếp Dĩnh ý thức không rõ, ngây ngô dại dột, chỉ có thể cảm giác không rõ ràng có cái gì đó mát lạnh rơi ở trên người, sau này mới biết được, đó là nước mắt yêu thương bi thương của mẫu thân. Khi nhìn y một thân toàn là thương tích, nàng khóc; khi uy thuốc xuống toàn bộ nôn hết ra, nàng khóc; mỗi lần khi đổi thuốc cho y nhìn y đau đớn nét mặt vặn vẹo, nàng khóc; khi nhìn y không có ý chí sống tiếp thêm nữa, nàng nhào vào trên người y thất thanh khóc nức nở. Mẫu tử liên tâm3 a, nước mắt mẫu thân một giọt lại một giọt, dường như tích ở trong lòng y. Nếu như không có Hoa phu nhân, tuyệt đối không có Niếp Dĩnh ngày hôm nay, Tiểu Giang đã từng xuất hiện trên đời cũng như phù dung sớm nở tối tàn, có lẽ căn bản không có người nhớ kỹ. Xát hết lưng, khi Niếp Dĩnh nhắm mắt dựa thành thùng ngâm nước, Hoa phu nhân gỡ tóc y vừa mới gội xong còn đang nhỏ nước, dùng khăn bông sạch sẽ nhẹ nhàng mà lại cẩn thận tỉ mỉ mà chà lau một lần lại một lần, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của nhi tử một cái, Hoa phu nhân khóe miệng nở nụ cười ấm áp như chưa bao giờ có. "Hài tử, sau này đừng ly khai nương nữa, được không?"

Lau một hồi, lấy tay sờ sờ cảm thấy không sai biệt lắm, liền cầm lược tới nhẹ nhàng chải, "Mấy ngày nay ngươi ly khai, nương ngày đêm đều nhớ ngươi, có đúng hay không có hảo hảo ăn, bệnh trên người có thể hay không lại tái phát, có thể hay không lại biến mất đến hai mươi mấy năm như vậy, nghĩ đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên."

Niếp Dĩnh mở mắt. Hoa phu nhân liếc y một cái, lại nói: "Ngươi muốn làm cái gì, nương đều có thể giúp ngươi đi làm. Ngươi chỉ cần ở nhà để vết thương lành hẳn."

Niếp Dĩnh mở nửa con mắt, rơi vào trên mặt nước trong suốt, sau đó một lát, y cất tiếng khàn khẽ gọi một tiếng: "Nương…"

Chỉ một tiếng như vậy liền không thèm nhắc lại, nhưng Hoa phu nhân nghe vậy lại đỏ con mắt, chớp mắt cũng không chớp mắt mà nhìn y một hồi, đem đầu y ôm vào trong lòng, nghẹn ngào nói: "Hài tử, ta biết ngươi trong lòng đau khổ, yên tâm đi, những người ấy đã từng thương tổn ngươi, nương nhất định sẽ không để cho bọn họ sống dễ chịu."

Hoa phu nhân nào có thể quên, thật vất vả tìm về hài nhi nhưng không có ý chí tồn tại tiếp nữa, dù cho thể chất khác hẳn với người thường thì có xá gì, cho dù nàng có tiền mua hết thảy linh đan dược liệu trên thế gian thì có xá gì, đại phu lắc đầu nói, y không muốn sống, thân thể chịu ảnh hưởng của tâm tư, cho ăn cái gì thêm đều nôn hết ra, còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ có một con đường chết. Nàng cực kỳ bi ai nghĩ biện pháp tận cùng mà đều có kết thúc thất bại, nhìn hơi thở hài tử càng ngày càng mỏng manh hơn, nàng không biết đã khóc đến ngất đi bao nhiêu lần. Sau đó có một lần khi canh giữ ở bên người y chiếu cố y, bỗng nhiên nghe y vẫn đang hôn mê bất tỉnh mà mở miệng nói lên một tiếng nhỏ bé yếu ớt: "Giang Nam…"

Nàng tức khắc phái người đi thăm dò rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, chân tướng ai cũng không nắm được, nhưng tra ra lúc đó Tiểu Giang vốn đã chạy thoát khỏi núi Điểm Thương, nhưng không biết sao lại quay trở về đường cũ, bị người ta ngăn trở sau một trận chém giết toàn thân đẫm máu thấy Độ Ách Thành Thành chủ, ra sức đi tới đã nói một câu nói khiến mọi người mục trừng khẩu ngốc4– "Ta là ngu ngốc"

… Tiểu Giang cầm lấy tay Nhâm Bằng Phi một mực lặp lại những lời này, người bên ngoài cười vang đem y kéo ra xa khỏi người Nhâm Bằng Phi. Lúc đó Tiểu Giang là bị làm sao? Y hoàn toàn không để ý người khác gây thương tổn trên người mình, gắt gao nhìn chằm chằm Nhâm Bằng Phi một câu cũng không nói, xé lòng hô to, và trước khi thổ huyết hôn mê, khàn giọng lên tiếng nói: "Giang Nam y cựu viễn…"

Giang Nam. Hoa phu nhân ngồi ở bên giường, hai mắt nhìn chằm chằm sắc mặt nhi tử tái nhợt, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói tiếng: "Giang Nam."

Người vẫn nhắm chặt hai mắt cuối cùng có chút phản ứng, Hoa phu nhân nhất thời nước mắt đầy tròng, ghé vào bên người y, một lần lại một lần nữa mà nói: "Giang Nam… Giang Nam… Giang Nam!"

"Hài tử, ngươi không thể chết được, không thể chết đi như thế! Những người thương tổn ngươi kia còn sống

như vậy, bọn họ đã quên ngươi, sau khi ngươi chết sống rất tốt, không đáng đâu; a, hài tử! Ngươi phải đứng dậy, ngươi phải sống tốt hơn bọn họ, để cho bọn họ nếm trải những thống khổ giống như ngươi đã phải chịu đựng!"

Thuốc đút xuống rốt cục không nhổ ra nữa, thương thế cũng dần dần bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, Hoa phu nhân vuốt mặt hài tử, lệ rơi đầy mặt. Nàng quá thông minh, dù cho không có tham gia, cũng có thể đoán ra một ít, hài tử của nàng cùng Nhâm Bằng Phi ấy nhất định có quan hệ dính dáng mơ hồ, gã nhất định là nguyên nhân khiến nhi tử của nàng không muốn sống nữa. Không có ai làm người phụ mẫu nguyện ý để hài tử mình lòng tràn đầy cừu hận, có lẽ như thế sẽ không hạnh phúc. Mà nếu quả hận là động lực giúp nhi tử sinh tồn tiếp, như vậy, để y hận thêm nữa đi. Hoa phu nhân ngồi ở bên giường, nhìn Niếp Dĩnh ngủ, việc này trước lúc y sáu tuổi nàng luôn luôn làm, sau sáu tuổi, nàng bỏ lỡ rất nhiều năm tháng. Mặc dù hài tử đã trưởng thành một người nam nhi đội trời đạp đất thì có sao đâu, cuối cùng vẫn là nhi tử nàng, nàng muốn hảo hảo bù đắp mọi thứ mất đi. Thấy được Niếp Dĩnh nhắm mắt lại làm bộ ngủ, Hoa phu nhân hiểu ngầm cười, khi y ngủ thật, lại vì y cẩn thận mà nhét thêm chăn, đứng dậy rời đi. Nếu thực tại nàng ở bên cạnh nhìn, hài tử nhạy cảm này nhất định ngủ không được. Rời phòng xoay người cẩn thận đóng then cửa, sửa sang xiêm y một chút, đang muốn đi vào trù phòng tự mình vì Niếp Dĩnh chuẩn bị cơm nước, liền có một nha hoàn vội vã tiến lên, rướn người, nhẹ giọng nói: "Phu nhân, Tĩnh Vương gia tới, đang ở tiền thính5 đợi."

Hoa phu nhân hơi gật đầu, mặt không biểu cảm hướng tiền thính đi đến. Hoa phu nhân vừa đi vào phòng tiếp khách, liền thấy một người nam tử trung niên trên dưới năm mươi sơn dương hồ tử6 chào đón. Người này mày kiếm tinh mâu mũi ưng bạc thần7 một thân cẩm y hoa phục, qua tuổi ngũ tuần, nhưng do chăm sóc hợp lý, nhìn giống như người trung niên hơn ba mươi mấy tuổi. "Tiểu Diên."

Thấy Hoa phu nhân vừa đi vào, người này tỏ ra hết sức nhiệt tình, mỗi lần mở miệng liền hô thẳng nhũ danh của Hoa phu nhân, nghe đặc biệt thân mật. Hoa phu nhân lại thản nhiên cười, lui ra phía sau từng bước cùng hắn duy trì khoảng cách, lễ độ mà lại xa cách nói: "Tĩnh Vương gia."

Nên nét mặt nam tử cứng đờ, lập tức lộ ra vài phần khổ sắc: "Tiểu Diên, ngươi làm sao lại gọi như vậy?"

Hoa phu nhân chậm rãi hướng cái ghế gần phía bên phải trực tiếp ngồi xuống, "Ngài là Vương gia, ta không gọi như thế còn có thể gọi thế nào?"

"

Này…"

Tĩnh Vương gia muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu thở dài, chắp tay tại chỗ ngồi trở lại, "Ta trước khi đến có nghe nói, Tiểu Dĩnh đã trở về rồi sao?"

Vừa lúc nói xong có một nha hoàn bưng trà lên đặt ở trên bàn trà nhỏ bên cạnh người Hoa phu nhân, Hoa phu nhân cho nha hoàn này lui ra, mới nhàn nhạt trả lời: "Đã trở về."

Tĩnh Vương gia vỗ nhẹ đầu gối, khẽ than thở: "Trở về thì tốt, miễn cho ngươi ngày nhớ đêm mong. Được rồi, lần này ta đến nhân tiện cũng dẫn theo nhân sâm núi Trường Bạch cùng cỏ linh chi Vân Nam dã8 đã có mấy trăm năm tuổi mà Hoàng Thượng ngự ban cho ta, ngươi lấy cho Tiểu Dĩnh bồi bổ."

"Mấy thứ này ta thay con ta nhận lấy, đa tạ Vương gia quan tâm."

Những năm gần đây Tĩnh Vương gia sớm thành thói quen khi thái độ Hoa phu nhân đối xử với hắn không nóng không lạnh, cũng không phản đối, nhưng đợi tiếng nàng nói vừa dứt, phòng chỉ có hai người bọn họ trở nên im lặng người tuân lệnh hoà hoãn chỉ vì bực bội đến, Tĩnh Vương gia không nói gì một lúc lâu, nhìn phía Hoa phu nhân dung nhan xinh đẹp, nhẹ giọng khẽ tiếng nói: "Tiểu Diên, ngươi năm đó cùng ta có nói qua, chỉ cần tìm được Tiểu Dĩnh trở về, ngươi liền theo ta quay về Vương phủ…"

Hoa phu nhân mở nắp để lá trà nổi trên mặt nước, vừa thổi đi nhiệt khí, không nhanh không chậm uống vài ngụm nhỏ, mới nói: "Vương gia, năm đó ta nói chính là chỉ cần ngài giúp ta tìm con ta về, ta liền đi cùng ngài, nhưng sau này cũng là người của ta đem con ta tìm trở về."

Tĩnh Vương gia vừa nghe thấy, có chút gấp rút: "Tiểu Diên, mấy năm nay nếu như không có ta giúp ngươi, một nữ tử yếu đuối như ngươi làm sao có thể có địa vị ngày hôm nay, càng đừng nói hàng năm tiêu hao một

số tiền của lớn để tìm người!"

"Trước đây Vương gia hết lòng hết sức giúp ta. Hoa Diên suốt đời khó quên, nhưng chuyện này khác chuyện kia, hai cái không thể lẫn lộn vào nhau."

"Tiểu Diên, ngươi từ đầu tới đuôi cũng không từng nghĩ tới theo ta quay về Vương phủ có đúng hay không?!"

Thấy Hoa phu nhân trên mặt thản nhiên, Tĩnh Vương gia cuối cùng đã hiểu. Hoa phu nhân nhìn chăm chú mặt nước, không nói. Đến nước này, Tĩnh Vương gia vẫn không chịu buông tha, hấn đi lên trước ở cạnh nàng đau khổ nói: "Tiểu Diên, ta năm đó thật là có nỗi khổ tâm mới không có đúng hẹn tới, nhưng sau này khi ta đi tìm ngươi, ngươi cũng đã, đã…"

Hoa phu nhân nhếch môi mỉm cười, "Hôm qua đủ loại ví như hôm qua chết, Tĩnh Vương gia, bây giờ ngài đã có bao nhiêu thê thiếp lại vì cái gì khốn khổ dây dưa với ta một người tàn hoa bại liễu."

"Tiểu Diên…"

Tĩnh Vương gia mở lời đang muốn giải thích chuyện năm đó, Hoa phu nhân đã đứng dậy, phủi quần áo, khéo cười nói, "Vương gia, ta còn có việc không thể đưa tiễn, ngài đi thong thả."

Nói xong, xoay người rời đi, chỉ chừa cho Tĩnh Vương gia một nét thân ảnh dứt khoát. Tĩnh Vương gia bất đắc dĩ, đành phải rời đi. Trời xanh cho thế gian chữ tình cảm, chỉ vì người có duyên phận chân chính mà tu ra, một hồi duyên phận trải qua kiếp nạn rèn luyện, không phải chia ly đó là tu thành chính quả. Hoa phu nhân khi tuổi còn trẻ đi du lịch cùng Tĩnh Vương gia gặp nhau mà mến nhau, lúc đó với tình ý thật sâu sau cũng nắm tay đính ước làm bạn cả đời, sau đó Tiên Hoàng đột nhiên bệnh nặng, Tĩnh Vương gia nghe được tin tức phải lập tức lên đường quay trở về, trước khi rời đi hứa hẹn một năm sau quay lại tìm nàng, nhưng Hoa phu nhân đợi hấn ba năm, khi đợi được tin tức chính là hấn phụng chỉ thành hôn. Hoa phu nhân cũng là một nữ tử kiên cường khí khái, giận dữ tới nỗi nhớ mãi không quên, Niếp Viễn nghĩ mọi biện pháp thu được tâm hồn thiếu nữ của nàng. Niếp Viễn mặc dù gia cảnh không tệ, thái độ làm người điệu bộ cũng không ra sao, phụ mẫu Hoa phu nhân cũng đã từng khuyên, nhưng cũng không có khiến Hoa phu nhân hồi tâm chuyển ý. Khi vừa mới bắt đầu gả cho Niếp Viễn, Niếp Viễn đối xử với nàng có thể xem như là cực tốt, nhưng đến lúc khi nàng ở cữ thật vất vả sinh hạ hài tử, hỗn trướng nam nhân này đã không chịu nổi tịch mịch chạy đi tìm nữ nhân khác tầm hoan tác nhạc9! Với tính khí Hoa phu nhân, sao có thể chịu được loại chuyện này, vì khổ cực sinh hạ nhi tử nàng không nháo hưu phu, chỉ là từ đó không cho phép Niếp Viễn đụng chạm nàng nữa, sau đó toàn tâm toàn lực chăm sóc nhi tử, chỉ hy vọng nhi tử có thể trưởng thành khỏe mạnh, tiếc rằng trời không thỏa lòng người mong ước, tại mấy ngày hôm trước nàng chuẩn bị vì hài tử chúc mừng sinh nhật sáu tuổi, ác mộng lặng lẽ tới, khiến nàng và nhi tử ly biệt đó hơn hai mươi năm… Để tìm nhi tử về, năm đó nàng bỏ đi hướng phía Bắc lên Kinh Thành tìm Tĩnh Vương gia giúp đỡ, cũng nhận lời chỉ cần giúp nàng tìm về nhi tử, liền theo hấn quay về Vương phủ. Nhưng dù sao cũng là hành động bất đắc dĩ, nhưng dù cho trong lòng trăm điều không muốn chỉ cần Vương gia chân thành giúp nàng tìm nhi tử về, nàng vẫn sẽ thực hiện hứa hẹn. Hoa phu nhân vốn là người tính khí mạnh mẽ, mấy năm nay trải qua rèn luyện càng thể hiện rõ đã nói là làm, nếu Niếp Dĩnh không phải do Tĩnh Vương gia tìm được, nàng trực tiếp đem ưng thuận hứa hẹn ngày trước trở thành nói xạo. Ngoại trừ duy nhất nhi tử của nàng, sự tình khác Hoa phu nhân một mực cầm lên được cũng buông xuống được, dù cho đã từng thề non hẹn biển thì làm sao, hấn cũng như người thường xoay người thì cưới nữ nhân khác! Hoa phu nhân đứng ở trong sân, nhìn hoa trong vườn hoa đang lúc hoa nở tươi đẹp, đợi hạ nhân nói Tĩnh Vương gia đã ra khỏi phủ, lúc này mới hướng trù phòng đi đến, đích thân vì nhi tử rửa tay làm canh thang. Hài tử có nương tựa báu vật, những lời này nửa điểm không giả. Nhìn Niếp Dĩnh Niếp công tử, khi mẫu thân không ở bên người, tóc tai bù xù y quan bất chỉnh suốt ngày say rượu, thấy thế nào làm sao giống một tay ăn chơi phong lưu ngổ ngược vô pháp vô độ, bây giờ còn lại là sinh lực sung mãn tuấn mỹ nam nhi ngọc thụ lâm phong hăng hái hoa gặp hoa nở người gặp người thích. Tự tay vì nhi tử ăn vận hoàn tất, Hoa phu nhân thỏa mãn mấy bước quan sát trên dưới, còn bảo y xoay vài vòng, hài lòng có lẽ khóe miệng triêu thiên trực kiều10, không ngừng khen ngợi: "Mẫu thân đã sống từng này tuổi rồi, lại không có gặp người nào giống con trai ta khí khái hiên ngang như vậy!"

Niếp Dĩnh nhịn không được cười: "Nương, người là khen ta hay là khen chính người."

Hoa phu nhân kiêu ngạo mà nói: "Đương nhiên là ta đồng thời khen cả hai, không có nương là ta khuôn

mặt đẹp như vậy nào có thể sinh ra con trai ngươi tuấn mỹ như vậy."

"Nương, "

Niếp Dĩnh Niếp Dĩnh cười nói, "Người vậy có tính là khẩu xuất cuồng ngôn11 không?"

Hoa phu nhân đi tới trước mặt y cười ha hả mà tại trên cánh tay y nhéo một cái: "Được a, nói mới lưu loát chẳng bao lâu đã biết châm chọc nương ngươi!"

Niếp Dĩnh xoa nơi bị véo đau một mực cười, Hoa phu nhân ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, đẩy y ra ngoài: "Bây giờ không còn sớm, ngươi nhanh đi đến nơi hẹn đi, mặc dù ngươi là khách, nhưng đến trễ chung quy bất hảo."

Niếp Dĩnh, theo mẫu thân cùng đi ra ngoài cửa lớn ngồi trên mã xa hướng tửu lâu trong thành mà đi. Mở tiệc chiêu đãi cho y là một số công tử ca nhi phẩm hạnh không xấu, năm đó y có chút khép kín, Hoa phu nhân phải dẫn y khắp nơi du ngoạn nào là đi thăm tìm hiểu bằng hữu, kết quả giúp y kết giao một ít bằng hữu, và lúc những người này lui tới, Niếp Dĩnh cũng trở nên cởi mở rất nhiều. Lần này ly khai Kinh Thành dễ đến mấy tháng, những bằng hữu này vừa biết được y trở về, lập tức thiết yến mời y. Nhưng y vừa mới ly khai, liền có người hướng Hoa phu nhân mật báo: "Hoa phu nhân, Nhâm Bằng Phi đã đến Kinh Thành."

Nhanh như vậy? Hoa phu nhân trong mắt quang mang lướt qua, sau đó nhàn nhạt phân phó nói: "Chuyện này trước tiên giấu thiếu gia."

"Vâng."

Hoa phu nhân nhìn người thông tri đi xa, sau khi ngồi xuống không khỏi than nhẹ một tiếng. Nhâm Bằng Phi là một khối tâm bệnh của nhi tử nàng, ngay cả khi mới vừa quay về Kinh Thành đoạn thời gian này y thoạt nhìn như không có chuyện gì, nhưng vừa nghe ba chữ này thì hoàn toàn trở thành một người khác.

Chú thích: 1. vân đạm phong thanh: vân: mây, đạm: nhạt, phong: gió, thanh: trong 2. sấu tẩy mộc dục: tẩy súc miệng, tắm rửa 3. mẫu tử liên tâm: mẫu tử gắn bó tư tưởng 4. mục trừng khẩu ngốc: ngẩn người 5. tiền thính: phòng khánh 6. sơn dương hồ tử: râu như dê rừng 7. mày kiếm tinh mâu mũi ưng bạc thần: lông mày lưỡi mác, mắt sáng, mũi ưng, môi mỏng 8. nhân sâm Trường Bạch sơn ( ) cỏ linh chi Vân Nam dã ( ) 9. tầm hoan tác nhạc: tìm vui mua vui 10. triêu thiên trực kiểu: hướng lên trời thẳng vểnh lên 11. khẩu xuất cuồng ngôn: khẩu: miệng, xuất: ra, cuồng ngôn: lời nói ngông cuồng

10. Chương 10

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Ở Đông Nam Kinh Thành có một nơi được Nhâm Bằng Phi lấy danh nghĩa cá nhân mua lại, ở trong này trước đem Thanh Thanh an trí xong xuôi, gã cũng không có vội vã đi tìm Niếp Dĩnh, mà là trước phái người đi thăm dò tình huống trong nhà Niếp Dĩnh.

Gia đình Niếp Dĩnh cũng không gì đặc biệt, chỉ chốc lát sau, thuộc hạ phái ra rất nhanh liền trở về nói cho Nhâm Bằng Phi một chuyện gã sớm biết.

Phụ thân Niếp Dĩnh mất sớm, mẫu thân là một nữ nhân cường thế tự đảm đương, chẳng những chống đỡ khởi một gia đình, còn quản lý lối buôn bán rất sinh động, đối với đứa con trai duy nhất sủng ái vô độ, cơ hồ muốn cái gì là có cái đó.

Lúc trước nghe nói việc này, Nhâm Bằng Phi không khỏi đem đệ đệ nhà mình cũng bị sủng quá … Khiến tiểu tử đó cùng Niếp Dĩnh gắn với nhau, cũng do gã tự mình gặp qua Niếp Dĩnh mới cảm nhận được, tên tiểu tử kia nhà gã dù có luyện hơn mười hai mươi mấy năm, cũng tu không đến khí độ ung dung như Niếp Dĩnh.

Nghe đến chuyện này, Nhâm Bằng Phi không có ý kiến gì, nhưng lại nghe đến Niếp Dĩnh giờ phút này đang cùng vài tên cậu ấm trong Kinh Thành trong tửu lâu nâng cốc ngôn hoan, tâm niệm vừa chuyển, sau khi kêu người đi xuống, chính mình cũng đi ra ngoài phòng.

Chỉ vì một ý niệm trong đầu, Nhâm Bằng Phi đột nhiên thực muốn biết, ở trước mặt gã Niếp Dĩnh luôn phó nho nhã lễ độ lại mang theo chút lãnh đạm kia khi ở trước mặt bằng hữu sẽ là bộ dáng gì, vì thế gã bất tri bất giác đi tới trước tửu lâu nổi danh nhất Kinh Thành.

Đi vào bên trong tửu lâu, tiểu nhị lập tức tiến lên hỏi, Nhâm Bằng Phi không nói được một lời huy tay xuống, liền làm cho gặp qua không ít người quen mặt trong *** như tiểu nhị không dám tới quấy rầy, lui về một bên nhìn gã lợi mắt đảo qua, bước đi lên lầu.

Nhâm Bằng Phi vốn tưởng rằng cần qua chút thời gian mới có thể tìm tới Niếp Dĩnh, nhưng vừa lên lâu liền phát hiện mình sai lầm rồi, người xuất sắc như vậy, giống như trong trời đêm mặt trăng sáng tỏ làm cho người chú ý.

Vốn là đang uống rượu, lúc này lại ngồi vây quanh không ít người, tại một gian phòng nhỏ, cửa gỗ che đậy một nửa, bên trong tọa hơn nửa đều là nữ tủ tuổi trẻ xinh đẹp, xem cách ăn mặc, cũng không phải nữ tủ bán rẻ tiếng cười ở thanh lâu, càng như là thiên kim tiểu thư biết thư đạt lễ, bên người đều có nha đầu, hoặc là nhẹ lay động quạt tròn hoặc là che đậy ngọc nhan, hai tròng mắt xuyên thấu qua bàn dừng lại trên một bàn nhân thân ngồi cách đó không xa.

Vây xem người xem náo nhiệt đều nhanh tễ tới rồi thang lầu gian, có chút là tới nhìn lén các tiểu thư, càng có nhiều người chú ý người bên trong, mỗi người hưng trí ngẩng cao. Nói là tửu lâu, người này càng như là nơi tiệc trà xã giao.

Nhâm Bằng Phi vô thanh vô tức đi đến một chỗ góc, ánh mắt đảo qua, dễ dàng liền thấy được mục tiêu Niếp Dĩnh tại trong đám người, y giờ phút này một thân áo trắng, đầu đội ngọc quan, phi mi nhập tấn mắt như điểm nước sơn, giơ tay nhấc chân tiêu sái không kềm chế được, cũng không thất quý khí, tựa như trời sinh, thích hợp làm cho người ta đời đui mù.

Y giờ phút này chính là lắc đầu cười khổ, mi gian nhân bất đắc dĩ túc khởi vài đạo nhợt nhạt trên mặt nhăn điệp làm cho người bên ngoài nhìn đều hận không thể xông lên trước vì y vuốt lên. Cùng y ngồi chung một bàn người chính ồn ào hỏi y muốn làm chuyện gì, Niếp Dĩnh chưa kịp đáp vội mà lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

Qua một trận, Nhâm Bằng Phi mới nghe tiếng chung quanh càng lúc càng lớn càng ồn ào mới biết, nguyên lai bọn họ là muốn Niếp Dĩnh đánh đàn ngâm từ. Từ giữa còn nghe người ta nhắc tới, rất nhiều tiểu thư đó là biết Niếp công tử tại đây mới vội vàng tới rồi, đó là nghe y đàn trên nhất thủ.

Y còn có thể đàn? Nhâm Bằng Phi chính kinh ngạc, đã có người không biết từ chỗ nào ẩm đến một phen vừa thấy liền biết giá cả xa xỉ thật là cầm tốt.

Thấy cầm, thanh âm ồn ào càng lớn, Niếp Dĩnh cười khổ chống đỡ ngạch, cuối cùng không lay chuyển được người ở chỗ này, đứng dậy ngồi xếp bằng tại để đặt dao cầm xuống ngồi lau. Thừa dịp phía sau, sớm có người mang lên lư hương, người bên cạnh cũng dần dần tĩnh hạ thanh đến, đều chờ mong.

Đương Niếp Dĩnh đem cầm gối lên trên đùi, ngón tay thon dài tại cầm huyền trên gảy mấy cái thử âm, Nhâm Bằng Phi cũng không cấm chuyên chú nghe.

Kế tiếp, thủ tại trên huyền, huyền động âm ra, một cây lại một cây như trong lòng huyền phía trên gảy, âm thanh linh động như không cốc tiếng vọng tại lổ tai quanh quẩn, sương mù chi gian, là ai tại u lâm ở chỗ sâu trong một tiếng xướng, là ai tại đêm khuya mộng hồi nhẹ nhàng mà hừ.

"Gió thu thanh, trăng thu sắng, lá rụng tụ còn tán, hàn nha tê phục kinh, tương tư gặp lại biết hà nhật, lúc này này đêm thẹn thùng. Nhập ta tương tư môn, biết ta tương tư khổ, diện mạo tư hề diện mạo ức, đoản tương tư hề vô cùng cực, sớm biết lòng người như thế, không nhận thức như lúc trước."

Xướng bãi âm, chung quanh lặng ngắt như tờ, giống như rung động giống như tâm hồn vẫn đang du lãng đến tận chín tầng mây xanh chưa về.

Tiếng đàn giòn lãng miên viễn, tiếng nói khàn khàn u chìm, phù hợp ngoài ý muốn, lại ngoài ý muốn rất êm tai, ngây cả người vũ phu như Nhâm Bằng Phi, đều chấn động đầu óc trống rỗng.

Khó trách mọi người xung quanh ồn ào như thế, khó trách ánh mắt mọi người phía trước chờ mong như vậy, nghe qua một lần, chỉ sợ cũng thực không thể quên, ngày đêm tư chi như cuồng.

Lại nhìn hướng Niếp Dĩnh, y cực nhẹ nhàng buông cầm, hai tròng mắt như mực tại trong đám người đảo qua một vòng, khóe miệng cầu tiếu đứng lên, đi trở về vị trí cũ ngồi xuống.

Nhâm Bằng Phi xuống lầu chậm rãi bước đi thong thả bước trở về, trong đầu vẫn hồi tưởng lại Niếp Dĩnh tảo tới hai tròng mắt, tựa hồ bởi vì nhìn thấy gã mà lược đình, sau đó rất nhanh rời đi, một màn này ở trong lòng gã, thật lâu không tiêu tan.

Trở lại chỗ ở, trước tìm người hỏi tình hình Thanh Thanh, biết nó uống qua dược xong đã ngủ, Nhâm Bằng Phi tại chỗ đứng trong chốc lát, hướng gian ốc nữ nhân đang ngủ đi đến.

Đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Ách Cô đối diện ánh nến sửa sang lại quần áo Thanh Thanh, thấy gã tiến vào liền đứng lên đối gã nhẹ nhàng gật đầu, theo sau đi ra ngoài dấu tới cửa.

Nhâm Bằng Phi có thói quen, chỉ cần buổi tối không có chuyện gì, sẽ ngồi bên giường nữ nhân lẳng lặng chăm chú nhìn nó ngủ, Ách Cô biết được liền rời đi, không muốn quấy rầy thời khắc ngắn ngủi lại ấm áp này.

Ngồi bên giường, chăm chú nhìn khuôn mặt nữ nhân giảo tốt, không giống trên mặt bình tĩnh, kỳ thật mỗi lần Nhâm Bằng Phi đều đã trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Đây là nữ nhân thân sinh của gã, cũng là từ một phương thức gã căn bản chưa từng đoán trước mà sinh ra, gã từng nghĩ tới sẽ lấy vợ, qua vài năm sẽ có rất nhiều hài tử được sinh ra, có nam cũng có nữ, bọn họ hội tụ cùng một chỗ đùa giỡn chơi đùa, làm cho lạnh lùng hồi lâu như Độ Ách Thành vô cùng – náo nhiệt.

Trong một khắc hoài niệm kia, gã liền chưa bao giờ nghĩ tới nhận đứa bé này, càng sợ hãi nhìn thấy nó, chính là trời xanh vẫn đem Thanh Thanh đuổi về nơi gã. Mới đầu, gã đã do dự giãy giụa, muốn hay không đem nữ nhân đưa đến một nơi hẻo lánh dưỡng bệnh, xuất thân của nó gã căn bản không muốn cho ai biết, nhưng ngay khi lần đầu tiên nó mở miệng đã kêu phụ thân, gã chỉ cảm thấy cái mũi một trận lên men, bất kể như thế nào, nó thật là nữ nhi của gã, cùng gã chi gian có quan hệ huyết thống phân cách không ra.

Nhìn nữ nhân khép hai mắt, Nhâm Bằng Phi mềm lòng, làm cho gã không để ý hậu quả đem thân hình của nữ nhân nhỏ gầy ôm vào trong lòng ngực, không muốn buông ra.

Nhâm Bằng Phi nâng tay phải, khóe léo vuốt khuôn mặt Thanh Thanh, tỉ mỉ trên hàng mi như bức tranh của nó, mắt của nó, hình dáng của nó…

Khi nhìn thấy một đôi mắt đen bóng mở to, Nhâm Bằng Phi thật có lỗi cười, thu hồi tay lại, lại bị nữ nhân kéo lấy ống tay áo ngăn lại.

"Phụ thân đánh thức con à?"

Thanh Thanh lắc đầu: "Phụ thân, người có tâm sự."

Nhâm Bằng Phi không khỏi đưa tay sờ sờ mặt mình: "Thanh Thanh đã nhìn ra?"

Thanh Thanh lại lắc đầu, nở nụ cười một chút: "Thanh Thanh cảm giác ra."

Nhâm Bằng Phi thoáng đau lòng đưa tay sờ sờ mặt nó, Thanh Thanh từ trước đến nay lúc còn nhỏ nhu thuận lại mẫn cảm, có đôi khi thật không giống với một hài tử sáu bảy tuổi. Tuy rằng Ách Cô cùng nó cũng không từng nói qua cái gì, nhưng gã biết, Thanh Thanh sau khi bị thương, từng quá một đoạn cuộc sống lang bạc kỳ hồ, đó cũng là nguyên nhân khiến tư tưởng đứa bé này nhanh chóng lớn dần cùng trở nên hết sức mẫn cảm.

Nhẹ nhàng sờ đôi tay nhỏ bé của nữ nhân, khẽ vuốt đầu ngón tay mảnh khảnh cùng lòng bàn tay ấm áp, Nhâm Bằng Phi đáy lòng không ngừng nảy lên áy náy: "Thanh Thanh, con có hay không hồ nghi tại sao phụ thân không tìm con?"

Thanh Thanh lại nhẹ nhàng cười, hơi hơi cong lên ánh mắt chỉ có hắc bạch phân minh, nó nắm chặt bàn tay to dày của phụ thân, nói: "Khi con bị Ách cô cô mang xuất Cốc, nhìn thấy hài tử khác đều có cha mẹ, rất kỳ quái Thanh Thanh vì cái gì chỉ có nương không có phụ thân, khi Ách cô cô nói cho con biết con cũng có phụ thân, Thanh Thanh rất cao hứng, căn bản không nghĩ tới sẽ trách người."

Nhâm Bằng Phi dùng tay kia xoa đầu nhỏ của nữ nhân, một lần vuốt qua mái tóc tơ của nó, đáy lòng vừa chua xót lại.

Tay nắm tay nữ nhân bị nhẹ nhàng lắc lắc, gã nhìn về phía mặt nữ nhân, chỉ nghe nó nói: "Phụ thân, mẫu thân Thanh Thanh ở đâu nhi?"

Nhâm Bằng Phi nâng tay một chút, khiếp sợ nhìn nó, nữ nhân thông minh rất nhanh liền đoán ra ý nghĩ của gã, trát hạ ánh mắt, giải thích nói: "Thanh Thanh không ngốc, cha mẹ người khác tuổi kém cũng không lớn, nhưng nương nương lại tuổi cao như một lão bà bà, cùng phụ thân căn bản không xứng. Cho nên Thanh Thanh đã nghĩ, nương nương kỳ thật cũng không phải mẫu thân, người sinh hạ Thanh Thanh kia mới là mẫu thân."

Nhâm Bằng Phi ngơ ngác nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân, nửa ngày tìm không ra đầu lưỡi nói chuyện, không ngừng nghĩ khi mình sáu bảy tuổi đang muốn cái gì đang làm cái gì, hay là con gái của mình tương đối thông minh tương đối mẫn cảm?

"Phụ thân?"

Thấy bộ dáng gã như vậy, Thanh Thanh có chút bất an giật nhẹ ống tay áo của gã.

Nhâm Bằng Phi vừa thấy, chạy nhanh trấn an, một lát sau, ách cổ họng nói, "Thanh Thanh muốn gặp mẫu thân sao?"

Thanh Thanh ngẩng đầu phá lệ cẩn thận nhìn ra thần sắc của gã một hồi lâu, đem mặt chôn ở trong lòng ngực của gã, nhẹ giọng nói: "Phụ thân, Thanh Thanh có phải hay không khiến người nhớ chuyện thương tâm?"

Nhâm Bằng Phi không thèm nhắc lại, chính là đem hài tử gắt gao ôm vào trong ngực. Thanh Thanh vươn tay nhỏ bé, cẩn thận cầm cổ tay của gã, bởi vì bàn tay quá nhỏ, thoạt nhìn chính là đáp đi lên thôi.

"Phụ thân, thực xin lỗi, Thanh Thanh về sau sẽ không nói lung tung nữa."

"Không, Thanh Thanh không cần nói xin lỗi, con không có sai, là phụ thân không biết nói với con như thế nào cho tốt… Con cho phụ thân thời gian, một ngày nào đó, phụ thân nhất định sẽ nói cho con biết hết thảy chân tướng, được không?"

Đầu nhỏ chôn ở trước ngực gã nhẹ nhàng mà gật gật.

Đêm đó Nhâm Bằng Phi kiên trì bồi Thanh Thanh cho đến khi nó ngủ mới thôi, theo sau ngồi ở bên giường nữ nhân nhìn nó càng phát ra khuôn mặt thanh tú, cho đến nửa đêm, mới rời đi.

Đêm hôm đó Nhâm Bằng Phi tự giam mình ở trong thư phòng, sáng sớm ngày thứ hai đẩy cửa đi ra phái người hướng Độ Ách Thành đưa đi một phong thư báo bình an, theo sau xoay người đã hướng chỗ Thanh Thanh đang ở, một nha hoàn chiếu cố Thanh Thanh đầu đầy mồ hôi chạy đến trước mặt gã, gấp đến độ liên cấp bậc lễ nghĩa đều đã quên, đi lên nhân tiện nói: "Lão gia, tiểu thư ho ra máu!"

Khi Nhâm Bằng Phi đến nơi, vạt áo Thanh Thanh đã bị huyết nhiễm hồng một khối lớn, nó vẫn còn đang ho, Ách Cô tìm vải bông màu trắng để trước mặt nó, bất quá một lát, khối vải bông này cũng bị nhuộm thành truật mắt kinh tâm đỏ như máu.

Nhâm Bằng Phi gấp đến độ một phen túm ngụ cổ áo hạ nhân ở bên người, thanh sắc câu lệ mắng: "Dược đâu, dược của tiểu thư đâu, như thế nào còn không đi bưng tới!"

Hạ nhân bị Nhâm Bằng Phi dọa sợ tới mức một trận run run, nhất là tên bị gã bắt lấy, chân run rẩy đắc mắt thấy sẽ tán cái.

Xem bọn hắn một đám đều thùy đầu xử tại tại chỗ không nhúc nhích, Nhâm Bằng Phi tức giận đến đỉnh đầu hơi nước, đang muốn tìm một người tìm sự, đã có một nha hoàn xem tình huống không đúng, tráng nhát gan tâm nói: "Lão gia, tiểu thư uống dược rồi."

Cái gì? Nhâm Bằng Phi kinh ngạc xoay người nhìn, quả nhiên thấy bên giường bày đặt một bát con không, lại nhìn hướng Ách Cô, nàng đối gã bất đắc dĩ lắc đầu.

Hiện tại dược đã đối Thanh Thanh hoàn toàn không có hiệu quả.

Ách Cô đi theo bên người Quỷ bà bà lâu như vậy, bao nhiêu năm học được một ít da lông của bà ta, huống chi không có ai bỉ ngày đêm chiếu cố Thanh Thanh như nàng càng hiểu được bệnh tình của Thanh Thanh. Theo trong mắt nàng đọc được ý tứ nàng biểu đạt, Nhâm Bằng Phi thân mình lay động một chút.

Đứng ở trong phòng không biết nghĩ tới điều gì, Nhâm Bằng Phi vội vàng công đạo Ách Cô vô luận như thế nào nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho thương thế Thanh Thanh tái giảm bớt một thời gian ngắn sau liền cũng không quay đầu lại đã đi rồi.

Phun đến khi vô lực, Thanh Thanh mỏi mệt không chịu nổi ngã vào trong lòng Ách Cô, nhỏ bé yếu ớt nói: "Ách cô cô… Thanh Thanh lại khiến cho phụ thân vì Thanh Thanh mà lo lắng …"

Ách Cô đau lòng ôm lấy hài tử đáng thương này.

Nhâm Bằng Phi mã bất đình đề chạy tới trước đại môn nhà Niếp Dĩnh, muốn đích thân gặp Niếp Dĩnh, gã vẫn chưa báo ra thân phận thật, chỉ nói là quên biết cũ với Niếp công tử.

Nhâm Bằng Phi không nghĩ tới nhanh như vậy liền sẽ tìm đến y, gã nguyên vốn tưởng rằng, ít nhất nếu quá hai ba ngày, trước chờ gã an bài hảo hết thảy, làm tốt tính toán, mới có thể lại đây. Chính là gã có thể chờ, Thanh Thanh lại không có thể đợi.

Hạ nhân rất nhanh đem Nhâm Bằng Phi vào trong thính đường tiếp khách, làm cho gã ngồi trước một hồi, quản gia thì sẽ tiến đến thông báo, hạ nhân sau khi rời đi, liền có nha hoàn bưng lên trà nóng. Nhâm Bằng Phi trong lòng sốt ruột, không có nửa điểm tâm tư uống trà, tại ghế trên căn bản ngồi không yên, đứng lên đi một chút, một bên tiêu trừ một chút trong lòng sầu lo, một bên suy nghĩ kế tiếp phải như thế nào ứng phó.

Có lẽ là gã tới quá sớm, chủ nhân còn chưa tỉnh ngủ, Nhâm Bằng Phi cảm thấy được gã chờ thật sự lâu lắm, nhìn nước trà dần dần lạnh, nhìn ánh sáng ngoài phòng dần dần chói mắt, dùng sức nắm tay chỉ các đốt ngón tay hơi hơi trở nên trắng.

Nhâm Bằng Phi thuộc loại người theo lý trí, cho dù lo âu như cuồng, cũng rõ ràng nơi này dù sao không phải phủ đệ của gã, huống chi việc này là gã có việc cầu người, không thể tại đây làm càn, nếu không gã nhất định nhịn không được gọi hạ nhân lại mà mất thôi.

Ngay tại khi Nhâm Bằng Phi ở trong sảnh đường xoay chuyển mặt đất đều phải thải ra một cái hố to, Hoa phu nhân ở trong phòng chính mình từ từ địa sấu tắm chải đầu mang trang sức.

Hạ nhân vẫn chưa trực tiếp đem chuyện tình có khách tới chơi nói cho Niếp Dĩnh, mà là thông báo trước cho Hoa phu nhân. Sau khi rời giường thay quần áo Hoa phu nhân hỏi trước người tới là người nào, hạ nhân đáp: "Người tới vẫn chưa nói ra tên, chỉ nói là quen biết cũ của thiếu gia."

"Không dám xưng tên ra, nói vậy không là nhân vật trọng yếu gì, cứ để người này đợi đi."

Chính là một câu như vậy, làm cho Nhâm Bằng Phi từ sáng sớm đợi cho đến khi gần giờ Tỵ, chờ đến khi Hoa phu nhân ăn một hơi điểm tâm tinh xảo, đối nha hoàn bên người nói: "Điểm tâm không tệ, cũng cấp cho thiếu gia đi, đúng rồi, thiếu gia tỉnh chưa?"

Rất nhanh liền có người lại đây nói: "Phu nhân, thiếu gia tối hôm qua uống nhiều rượu, chắc là rất say, đến hiện tại cũng không tỉnh."

"Vậy đừng đánh thức nó, cứ để nó ngủ."

Quản gia vội vàng đi lên, khom người cung kính nói: "Phu nhân, người kia còn tại đại sảnh chờ, thoạt nhìn sắc mặt không tốt lắm."

Hoa phu nhân nhìn như chưa từng nghe thấy, đem một khối điểm tâm để vào trong miệng, tao nhã không tiếng động mà tước, sau đó ăn xong, lại uống nước trà súc miệng, hoành mắt quản gia, thản nhiên nói: "Cứ để gã chờ."

Khi Niếp Dĩnh tỉnh lại, đã là quá giờ cơm trưa, Hoa phu nhân sợ y bị đói, bảo nha hoàn để nàng tự tay bưng nhân sâm thịt gà thang, tự mình đưa đến trong phòng nhi tử, nhìn y một hơi một hơi uống xong.

Uống xong, Niếp Dĩnh đối mẫu thân cười nói: "Nương, trù nghệ của người càng ngày càng tốt."

Hoa phu nhân cười điểm hạ chóp mũi cao thẳng của y: "Miệng lưỡi của con cũng càng ngày càng dẻo."

Niếp Dĩnh sờ sờ cái mũi, thản nhiên cười.

"Mau ngồi xuống, nương giúp con chải đầu."

Niếp Dĩnh liền ngồi vào một cái ghế đẩu, để Hoa phu nhân cẩn thận vì y chải đầu, trói lại, dùng tương ngọc phát quan cuốn lấy rất ổn. Hoa phu nhân dời tới trước người y, vừa lòng nhìn dáng vẻ đường đường chính chính nhi tử của nàng.

Vốn đang muốn lôi kéo nhi tử trò chuyện, quản gia sát một đầu hãn lại tới nữa, bị Hoa phu nhân không hờn giận trừng mắt nhìn liếc mắt một cái. Kỳ thật tính tình phu nhân nhà mình bọn họ lại như thế nào không biết, nàng không thoải mái thì ai cũng đều có thể bị tước xuống dưới một tầng, chính là vị khách nhân kia tại đại sảnh chờ thoạt nhìn thật sự cũng không phải là người dễ chọc vào.

Cũng không nói gì, chỉ là hé ra mặt đen cùng lãnh lệ hai tròng mắt có thể làm cho người ta hai chân run lên, gã làm cho hạ nhân canh giữ ở đại sảnh, hạ nhân cơ hồ đều khóc để van cầu lão giải quyết, lão đi vào còn chưa nói gì, đã bị người nọ lạnh lùng liếc một cái cấp chấn suýt té mà tìm đến cái chết.

Hoa phu nhân còn không nói chuyện, Niếp Dĩnh chú ý tới vẻ mặt khẩn trương của lão quản gia, liền nghi hoặc hỏi han: "Trần thúc, thúc làm sao vậy?"

Quản gia nơm nớp lo sợ liếc Hoa phu nhân một cái, thấy nàng sắc mặt không dự lại không nói gì, mới chiến thanh nói: "Hồi, hồi thiếu gia, có người tìm ngài."

"Nga, là ai?"

"Chưa nói, chỉ nói là quen biết cũ của ngài."

Niếp Dĩnh mi mao nhất thiêu, quen biết cũ ba chữ làm cho y nghi hoặc, thời gian y ở Kinh Thành cũng không dài, chân chính có người liên quan đến ba chữ quen biết cũ là hoàn toàn không có, lúc này, đột nhiên nhớ tới một người, Niếp Dĩnh bỗng dưng đứng lên.

"Nhi tử?"

Niếp Dĩnh nhìn về phía mẫu thân mặt đang lo lắng, cười cười: "Không có việc gì. Nương, ta đi xem." Dứt lời, xoay người đi.

Tại Nhâm Bằng Phi chờ lâu nên nhìn cái gì cũng đều không vừa mắt, khi hận không thể xông vào, Niếp Dĩnh rốt cục san san đi đến, vừa nhìn thấy người trong sảnh là gã, vạn phần kinh ngạc nói: "Đúng là ngươi?"

Lúc này Nhâm Bằng Phi đã xả không ra một mặt khách sáo mà giả tiếu, đông cứng nói: "Niếp công tử..." Ngài thật sự là quý nhân nhiều việc bận, gặp ngài so với gặp Ngọc Hoàng Đại đế còn phiền toái hơn.

Mặt sau câu này Nhâm Bằng Phi coi như có vài phần lý trí không nói ra, nếu bằng không cho dù không đương trường xé rách mặt, ít nhất kế tiếp nói chuyện sẽ không khoái trá.

Niếp Dĩnh chắp tay cười, đi vào trong sảnh. Nhâm Bằng Phi mặc dù không nói, lại không có nghĩa là y sẽ không đoán ra, nhìn biểu tình gã cũng biết gã đang suy nghĩ cái gì. Y đến đây đã nghe quản gia thuyết minh, Nhâm Bằng Phi sáng sớm liền tới đòi gặp y, về phần vì cái gì vẫn không thông báo, chắc là do mẹ y ngăn đón.

"Không biết anh hùng làm sao lại đến Kinh Thành này?" Niếp Dĩnh đi đến một chỗ, thấy đặt ở trên bàn trà là chén trà, đưa tay sờ, giương giọng nói, "Người đâu, cấp khách nhân thay trà nóng." Sau đó đứng ở

một cái ghế trên, hướng Nhâm Bằng Phi ý bảo, "Anh hùng mời ngồi. Không biết anh hùng tìm đến tại hạ là có chuyện gì?"

Nhâm Bằng Phi đang muốn mở miệng, lúc này lại là nha hoàn tiến vào đổi trà, lại là hạ nhân tiến vào mang điểm tâm, còn có quản gia tại góc chờ, chỉ cảm thấy lông mi thẳng khiêu.

"Niếp công tử, có thể đổi một nơi thanh tĩnh không?"

Niếp Dĩnh nhìn chằm chằm Nhâm Bằng Phi nhìn ra ngoài một hồi, mới gật đầu: "Có thể."

Trong phủ một một góc sân hẻo lánh, làm cho hạ nhân đi xa, đẩy cửa thư phòng ra đi vào rồi khép lại, thuốc lá lượn lờ, vô nhàn nhi xuất nhập, đích xác thanh tĩnh không ít.

Niếp Dĩnh ngồi trước, cũng không quẹo vào tử, mở miệng nhân tiện nói: "Anh hùng có chuyện cứ nói, chúng ta nói như thế nào cũng là 'quen biết cũ ', có chuyện gì cần Niếp mỗ hỗ trợ cứ việc mở miệng."

Niếp Dĩnh khẩu khí chân thành, nhưng nhìn y vẻ mặt ý cười, Nhâm Bằng Phi tổng cảm thấy được thấy thế nào như thế nào thiếu tấu.

Y đã trực tiếp, Nhâm Bằng Phi cũng không dài dòng, thâm hút một hơi, nói: "Ngươi lần trước cho ta rốt cuộc là thuốc gì?"

"Trong nhà thường dùng để làm thuốc chữa bệnh giảm đau a."

"Thật sự?" Nhâm Bằng Phi nhìn chằm chằm ánh mắt của y.

Niếp Dĩnh vẻ mặt ý cười, ngón tay ở trên bàn khinh xao: "Anh hùng nếu không tin có thể không ăn cũng có thể vứt bỏ." Dừng lại, lại hơi hơi liễm ngưng cười, "Hay là, ngươi đã làm cho người bệnh ăn?" Nhìn về phía Nhâm Bằng Phi sắc mặt đang ngưng trọng, lại nói, "Hơn nữa người bệnh ăn xong không hề có phản ứng?"

Nghe y vừa nói như thế, Nhâm Bằng Phi ánh mắt nhất ngưng, lạnh lùng quang mang đủ số đầu tại trên người Niếp Dĩnh: "Ngươi thừa nhận?"

"Thừa nhận cái gì?" Niếp Dĩnh vẻ mặt không rõ.

"Dược của ngươi có vấn đề."

"Dược của ta không vấn đề Niếp mỗ thừa nhận cái gì? Ta vừa mới hỏi như vậy, là muốn hướng ngươi xác định, người bệnh sở dĩ gặp chuyện không may, vấn đề là tại chỗ nào." Niếp Dĩnh hơi hơi dừng hạ, "Tại hạ đưa dược cho ngươi tuyệt đối sẽ không có vấn đề, nếu anh hùng không tin, Niếp mỗ có thể tái xuất ra dược đó, trước mặt ngươi tất cả đều ăn hết như thế nào?"

Nhâm Bằng Phi hừ lạnh, "Dược ngươi xuất ra, sẽ giống với dược ngươi cho ta sao?"

Niếp Dĩnh bất đắc dĩ lại vô tội xua tay, "Vậy ngươi phải như thế nào mới tin?"

Nhâm Bằng Phi thật lâu không nói, chính là nhìn y không chuyển mắt, nhìn đến nỗi khiến Niếp Dĩnh bắt đầu hoài nghi mình trên mặt có phải hay không có thứ gì đó kỳ quái.

Nhâm Bằng Phi lui về phía sau từng bước, yên lặng nói: "Ta không tin, dù như thế nào ta cũng không tin, bởi vì ngươi hận ta, ngươi ước gì ta chết."

Niếp Dĩnh dừng cười, ánh mắt ngăm đen thẳng tắp nhìn gã.

"Ngươi chính là người ở dưới đáy Cốc, ngươi chính là Tiểu Giang, đúng không?" Nhâm Bằng Phi cười khổ.

Niếp Dĩnh chống đỡ bàn thong thả trầm trọng mà đứng lên: "Ngươi nhìn ra từ lúc nào?"

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt lại, nhớ lại ngày hôm qua tại tửu lâu lúc bốn mắt gặp nhau, ánh mắt xinh đẹp mang theo nét cười trong suốt, gã đến nay khó quên, chính là một đôi mắt hoàn toàn không có nửa điểm tạp chất, mơ hồ giống một ánh mắt khác song lại hơi hơi mang theo ánh sáng màu thâm trầm, gã có chút mê muội.

Về đến nhà, cẩn thận nhìn mặt nữ nhân, mới dần dần tỉnh ngộ lại, bởi vì nữ nhân bộ dạng càng ngày càng giống y.

Theo sự tình gần đây phát sinh hết thảy sự tình đều có đáp án. Đương tra được tình huống trong nhà Niếp Dĩnh, gã vì sao không có khả nghi, là bởi vì không có bao nhiêu người biết lai lịch thực sự của Hoa phu nhân, bên ngoài chỉ biết là nàng tuổi trẻ tang phu, ấu tử thể yếu luôn luôn tại nhà mẹ đẻ dưỡng bệnh, nàng ngẫu nhiên hội trở về vấn an hài tử, gần đây mới đem đứa con một Niếp Dĩnh nhận được bên người. Cũng có người nói Hoa phu nhân mạo mỹ vẫn khiến Tĩnh Vương gia trân trọng, đó cũng là nguyên nhân chính khiên một người nữ nhân như nàng có thể ở Kinh Thành đem sinh ý làm được lớn như vậy.

Nhâm Bằng Phi chậm rãi mở mắt ra, nhìn mặt người không chút thay đổi, không thấu đáo cảm tình lãnh đạm nói: "Niếp Dĩnh, ngươi có cái gì cứ việc hướng ta, nhưng mời ngươi —— không nên thương tổn nữ nhi của ta."

Niếp Dĩnh ngồi xuống chỗ cũ, ngón tay gõ mặt bàn, bên miệng mân khởi nhất mạt cười yếu ớt: "A, nữ nhân của ngươi…"

Nhâm Bằng Phi triều y vươn tay: "Niếp Dĩnh, cho ta giải dược, ta tùy ngươi xử trí."

Ngón tay xao mặt bàn dừng lại, Niếp Dĩnh lắc đầu, dài thán một hơi: "Ai, ta biết lúc này ta nói cái gì ngươi cũng không tin, chính là, Nhâm Bằng Phi, ngươi chưa có xác định dược hay không an toàn trước, đã cho nữ nhân ăn hết sao?"

Nhâm Bằng Phi không nói gì. Đúng vậy, nếu không phải trong lúc vô tình phát hiện thân phận thật của Niếp Dĩnh, gã tuyệt không hoài nghi bình dược kia có vấn đề, dù sao gã cũng đã nếm qua, cũng cho thầy thuốc điều tra qua. Chính là sau khi hiểu rõ chân tướng, lại càng cảm thấy được hết thảy như được dự mưu từ trước, Niếp Dĩnh trăm phương nghìn kế đơn giản chỉ muốn là gã thống khổ.

"Ngươi không cần hỏi ta giải dược, đừng nói ta không có, cho dù ta thực tìm ra một lọ dược cho ngươi, ngươi còn dám dùng sao?"

Không khỏi cẩn thận lại nhìn liếc mắt y một cái, lúc này Niếp Dĩnh cùng tên ngốc tại đáy cốc đã là khác nhau một trời một vực, nếu không phải trên người y có chút dấu vết huy mạt không khiến gã khả nghi, còn có diện mạo của y có vài phần tương tự với nữ nhân, gã nhất định liêu không thể tưởng được, y chính là người ở đáy Cốc kia.

Chẳng qua, Niếp Dĩnh ngồi ở trước mặt gã, đã không có nửa điểm ngu dốt cái gì cũng không biết như ở đáy cốc nữa, cũng không có ánh mắt trong suốt vô nhiễm, cũng không cần tái bổn bổn nói chuyện khoa học về trái đất, lại càng không hội tái toàn tâm toàn ý vì gã tìm thực vật ngon để ăn nữa…

Nhâm Bằng Phi thu hồi ánh mắt, không nói được một lời mà xoay người rời đi.

Niếp Dĩnh vẫn không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt từ đầu tới đuôi dừng lại tại trên bóng dáng thương tịch của gã, cho đến khi hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Nguyên lai nghĩ rằng Niếp Dĩnh có thể có chút lương tâm mà cứu một mạng của nữ nhân, không ngờ sự tình lại thành như thế, kiệt đem hết toàn lực lại vô công mà phản, bỉ cái gì đều phải đả kích nhân, huống chi thân thể nữ nhân ngày càng lụn bại, không biết còn có thể tiếp tục chống đỡ bao lâu nữa.

Mệt mỏi về đến trong nhà, trước đi xem nữ nhân, cũng không biết Ách Cô dùng biện pháp gì, nữ nhân đã ngủ, chính là sắc mặt xanh trắng, ngủ mơ mà mày vẫn đang trói chặt, nó nhỏ như vậy liền bị tra tấn đến đau đớn, chưa oán trời trách đất, ngược lại nhu thuận khiến lòng người thêm đau.

Nhâm Bằng Phi nội tâm trầm trọng ngồi ở bên giường khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhân, lơ đãng phát hiện nữ nhân đặt ở dưới gối đầu một quyển sách thuốc, nghe nói là Quỷ bà bà truyền thụ lại sách thuốc của bà, Nhâm Bằng Phi lấy ra lật xem vài cái, chỉ cảm thấy mặt trên có nhắc tới phương thuốc đều có chút thâm ảo không thể tưởng tượng, không khỏi thắc mắc nữ nhân nhỏ như vậy xem có thể hiểu sao?

Lật vài tờ, phát hiện có vài tờ có vết máu nhỏ ở bên trên bề mặt, Nhâm Bằng Phi trở tay cầm sách một chút, run rẩy vuốt phẳng vết máu đã sớm khô cạn đó. Nữ nhi của gã tuy rằng còn nhỏ, nhưng thực kiên cường, dù bệnh nặng chỉ cần tỉnh lại sẽ mở ra sách thuốc học tập y thuật, những lời nó từng nói qua với

gã cũng không phải vô tâm chi ngữ, nó là thật sự muốn làm như vậy, thực cố gắng mà kiên trì, cho dù bị thương nặng đến ho ra máu cũng vẫn kiên trì…

Nhâm Bằng Phi hốc mắt phiếm hồng, vẫn không dám cúi đầu, rất sợ nước mắt không chịu nổi mà trầm trọng tích ra hốc mắt, gã đã lâu chưa từng khóc, giờ này khắc này cũng không phải bởi vì bi thương mà là cảm động, thống khổ cùng hạnh phúc.

Gã có một nữ nhân tốt như vậy, gã không muốn để cho nó tiếp tục thống khổ như vậy nữa, gã muốn cho nó khỏe mạnh mà đi làm những việc nó muốn làm.

Phát hiện có người đến gần, Nhâm Bằng Phi vội đem sách đặt trở về chỗ cũ, điều chỉnh vẻ mặt một chút mới quay đầu lại, nguyên lai đến gần là người mới vừa rồi đi ra ngoài một chuyến chính là Ách Cô.

Nhâm Bằng Phi nhìn về phía ánh mắt dò hỏi của Ách Cô, ảm đạm cười, nói: "Ta đi tìm Niếp Dĩnh, có thể có dược trị cho Thanh Thanh, nhưng đã không có."

Ách Cô sắc mặt buồn bã, cúi đầu yên lặng rời đi.

Ngày ngày, Nhâm Bằng Phi chỗ nào cũng không đi, luôn canh giữ ở bên giường nữ nhân, luôn luôn ở đó chiếu cố nó.

Thương thế của Thanh Thanh không thể để tái phát, nhưng ngàn dặm xa xôi tới Kinh Thành nên không có khả năng lập tức lại ngàn dặm xa xôi chạy về Độ Ách Thành, thân thể Thanh Thanh hoàn toàn không thể tiếp tục chịu đựng mệt nhọc tàu xe. Nhâm Bằng Phi chỉ có thể phái người đi thỉnh thầy thuốc trong Thành, thiên hạ danh y tề tụ Kinh Thành, ở lại đây, đổi hướng muốn Thanh Thanh lưu ở Kinh Thành cũng không phải hoàn toàn là một chuyện xấu.

Nhiều lần trắc trở, uy thế Độ Ách Thành mặc dù không lớn bằng lúc trước, thỉnh thầy thuốc y thuật cao siêu dùng tiền lại cũng không phải lấy không ra, huống chi Nhâm Bằng Phi chính mình còn tư tồn có không ít tích tụ, cho dù Độ Ách Thành thật sự mất đi, cũng đủ để gã hưởng thụ đến khi chết.

"Lo trước khỏi họa" chính là bí quyết khôn khéo trong tâm thương nhân, Nhâm Bằng Phi cũng không ngoại lệ, cho dù người ở bên ngoài đều cho rằng Độ Ách Thành mấy trăm năm nữa cũng không có vấn đề gì, Nhâm Bằng Phi lại âm thầm cho mình cùng người nhà để lại không ít đường lui.

Nhưng vấn đề trước mắt xảy ra lúc này Nhâm Bằng Phi lại không thể dùng tiền giải quyết. Thầy thuốc trong Kinh Thành chỉ cần vừa nghe nói đi nơi nào xem bệnh ai cũng đều lắc đầu, cấp nhiều tiền hơn nữa cũng không đến.

Nơi dưới chân Thiên tử hậu duệ quý tộc, có lẽ một người buôn bán nhỏ không chớp mắt cũng có thể trở thành hoàng thân quốc thích, ít nhất cũng là quan hệ họ hàng mang chút ít quan hệ, nguyên nhân chính là, mỗi người ở Kinh Thành đều láu cá giống như thành tinh, đối ai cũng đều cúi đầu khom lưng, rất sợ không nghĩ qua là liền đắc tội với người ta, tiến ngục giam sự tiểu diệt cửu tộc sự đại.

Có thể ở Kinh Thành mua một gian phòng lớn như vậy để ở, còn có nha hoàn hạ nhân hầu hạ, không chừng thân phận cũng không phải tầm thường đi, thầy thuốc trong Kinh Thành không tán thưởng không ai muốn đến, duy nhất có thể đó là, phải có chút thân phận gì đó nói cho bọn họ biết.

Hoàng Đế lão nhân bận rộn quản lý quốc sự, cũng không quản loại việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này, Nhâm Bằng Phi cũng không nghĩ như thế, nghĩ đến Tĩnh Vương gia cùng Hoa phu nhân có quan hệ, nên cùng Niếp Dĩnh đều có liên hệ, đầu đều lớn.

Gã biết Niếp Dĩnh sẽ không buông tha cho gã như vậy, lại không nghĩ tới Niếp Dĩnh sẽ đem cơn tức rơi tại trên người một hài tử vô tội, trong nội tâm, gã chỉ nghĩ đến người từng có một đôi ánh mắt thanh minh như vậy sẽ không làm ra những chuyện vô tình như vậy.

Hiện giờ tình huống đối với gã rất không có lợi, cho dù Độ Ách Thành còn thanh danh đỉnh hách như trước kia cũng không dám chân chính cùng hoàng thân quốc thích chống lại, chớ nói chi là hiện tại lại là thế cục kém một bậc ở thế bên dưới.

Năng lực Ách Cô hữu hạn, tại khi thương thế của Thanh Thanh không thể như trước, Nhâm Bằng Phi biết, chuyện này cần phải giải quyết, mà giờ khắc này người có thể giải quyết vấn đề này, chỉ có Niếp Dĩnh.

Hoa phu nhân đi vào trong phòng, con trai của nàng còn duy trì tư thế trước khi người nọ rời đi, nàng đi lên ôm y, làm cho y rúc vào trong ngực của mình.

Xem bộ dáng nhi tử như vậy, không cần đoán liền đã biết người tới là người nào. Nàng mất một năm cố gắng làm cho một hài tử cái gì cũng không biết biến thành nam nhân phong độ như hiện giờ, mà nam nhân kia chỉ dùng thời gian không đến nửa canh giờ có thể làm cho hết thảy cố gắng của nàng đều uổng phí.

Ngoại nhân đều xem Hoa phu nhân ngồi trên gia tài bạc triệu dung mạo đoan chính thanh nhã phong cảnh vô hạn, lại không có ai biết nàng đáy lòng toan khổ.

Lúc tuổi còn trẻ do hồ đồ nàng đã không muốn nói chuyện nhiều, thật vất vả đem nhi tử chờ mong trở về, đã thấy y sống không bằng chết không hề tồn chí, vì cái gì lại phải xé rách lòng của nàng. Giờ này khắc này, nàng cái gì cũng không cầu, nếu mất hết gia tài, chiết tẫn dương thọ có thể đổi lấy nhi tử cả đời vô bệnh không lo, nàng nguyện ý trả giá.

Niếp Dĩnh tựa vào trong ***g ngực ấm áp của mẫu thân, dùng sức nhắm lại hai mắt: "Nương, ta mệt mỏi quá…"

Hoa phu nhân suy nghĩ ôm chặt y: "Nói cho nương, con muốn cái gì, nương đều cho người đi làm cho con, nói cho nương —— "

Niếp Dĩnh mỏi mệt không chịu nổi lắc đầu: "Ta hiện tại cái gì cũng không nghĩ tới… Hết thảy đều là ta tự mình đa tình, gã cho tới bây giờ đều đối ta không có cảm giác gì, làm sao nói là vô tình, cho nên, mặc dù ta trở nên càng lớn mạnh càng xuất sắc có năng lực như thế nào, gã vẫn chỉ có thể lại nhiều lần cũng không quay đầu lại mà rời đi."

Đem nước mắt nhẫn trở về, Hoa phu nhân hôn môi lên đỉnh đầu y, ngón tay khẽ vuốt mặt của y: "Nương biết trong lòng con đau khổ, yên tâm, nương sẽ làm gã trở về, làm cho gã chủ động trở về, rốt cuộc không bao giờ có thể rời đi…"

Nhâm Bằng Phi tới tìm Niếp Dĩnh, lại gặp Hoa phu nhân.

Hoa phu nhân tố trang ngồi ở trước bàn tròn, trước mặt là đống kim chỉ vải vóc, cầm trong tay một kiện trù y nguyệt sắc, cúi đầu tỉ mỉ mà may xiêm y. Lúc này xem, nàng không là một khăn trùm tung hoành thương trường, mà là một vị mẫu thân bình thường đoan trang.

"Nhâm Thành Chủ, ta biết ngươi cũng là một phụ thân." Hoa phu nhân cũng không ngẩng đầu lên, chuyên chú mà may vá thành thạo, "Ta nghĩ ngươi có thể hiểu được tâm tư của một người mẫu thân. Ta không có ý tứ làm thương tổn con gái của ngươi, ta chỉ là muốn ngươi biết khi nhìn thấy con của mình bị trọng thương bất tỉnh nhân sự thì lòng như đao cắt như thế nào. Ngươi có thể nhẫn tâm nhìn con ta bị thương, ta cũng có thể nhẫn tâm cho ngươi trải qua một lần như vậy, điều này cũng không hơn gì, không phải sao…"

Hoa phu nhân thanh âm mơ hồ biến điệu, Nhâm Bằng Phi khi tới là đề phòng dần dần bị áy náy thay thế, nhớ tới nữ nhân bị thương nặng rất khó chịu, nội tâm liền khắc chế không được mà toan đau, gã rũ xuống hai tay, thấp giọng nói: "Thực xin lỗi…"

Xuyên đầu kim bén nhọn qua lớp vải, lấy ra đầu kim, lại tiếp tục hạ xuống, "Độ Ách Thành đã phát sinh chuyện gì hết thảy cũng là ta làm, ngươi không cần trách cứ con ta, có cái gì oán khí cứ việc hướng lên ta. Lão nương ta da dày thịt béo còn có thể phụng bồi, chính là Tiểu Dĩnh không được, nó đã chịu không nổi nửa điểm thương tổn nào nữa…"

"Hoa phu nhân…" Nhâm Bằng Phi nghĩ thầm, rằng Niếp Dĩnh có phải hay không nói cho nàng biết điều gì, vi kinh.

Hai mắt Hoa phu nhân vẫn như cũ chỉ rơi trên mặt vải mềm nhẫn trước mặt, động tác thành thạo, rất nhanh liền phùng ra một loạt đường may chặt chẽ chỉnh tề, "Ngươi cùng con ta trước kia rốt cuộc phát sinh chuyện gì, ta không rõ ràng, nhưng nếu Tiểu Dĩnh trong lòng vẫn không bỏ ngươi xuống được, thân là một mẫu thân khiến y thua thiệt nhiều, ta có khả năng nhất nhất làm theo nguyện vọng của nó."

Nhẹ tay mau thắt lại, khẽ nhe răng cắn đứt sợi bông, tay cầm sợi chỉ trắng xuyên qua lỗ nhỏ trên cây kim, sợi bông qua lỗ kim kéo lại có một chiều dài thích hợp, dọn xong vật liệu may mặc, tiếp tục đến may y phục.

"Nhâm Thành Chủ, ngươi đến chỗ ta ở, làm hộ vệ cho Tiểu Dĩnh, ngày đêm ở bên cạnh nó, tuyệt không thể một mình rời đi. Ngươi nếu là lo lắng con gái của ngươi, cũng có thể mang nó cùng đến nơi này, ta có thể thỉnh thầy thuốc tốt nhất dùng dược tốt nhất xem bệnh chữa thương cho nó."

Đây không phải là hỏi trưng cầu, mà là khẳng định, không có lựa chọn, nếu là Nhâm Bằng Phi không đáp ứng, nữ nhi của gã không chỉ có không có thầy thuốc khám và chữa bệnh càng không thể mua được dược mà bọn họ cần.

Khuất thân là phó, đây đối với một vị Thành Chủ từ trước đến nay hiệu lệnh tứ phương mà nói, nói là sỉ nhục cũng không đủ, cho nên Nhâm Bằng Phi do dự, chần chờ…

Thời gian mau trôi qua, Hoa phu nhân đã may xiêm y gần như tốt lắm, giơ cao lên mở ra tỉ mỉ nhìn lại một lần, sau đó buông xiêm y nguyệt sắc, cầm lấy kéo cắt đi sợi chỉ thừa vừa phát hiện.

"Nhâm Thành Chủ, ngươi không phải là một người cha tốt."

Nhâm Bằng Phi không hiểu ngẩng đầu nhìn nàng, miệng nàng sừng hàm chứa thản nhiên mà cười, hiền lành cùng ấm áp như vậy, "Nếu ta là ngươi, vì hài tử nhất định không chút do dự mà đáp ứng."

Ngầm chỉ trích như một chậu nước lạnh từ đầu tưới tới trong lòng, Nhâm Bằng Phi á khẩu không trả lời được. Nghĩ nhiều lắm, rất dễ dàng so đo lợi hại, quá để ý danh lợi, điều này từng là ưu điểm của gã, nhưng cũng là khuyết điểm trí mạng của gã.

Thanh Thanh là nữ nhi của gã, giữa nó và tự tôn chính mình cùng thanh danh, gã cư nhiên đang do dự ——

Trong phòng yên lặng quỷ dị, rốt cục xác định vừa mới may xong xiêm y không có lầm, từ đầu đến cuối chưa từng nhìn Nhâm Bằng Phi liếc mắt một cái Hoa phu nhân vừa lòng mà nở nụ cười.

11. Chương 11

Biên tập: Tiểu Hiên

Beta: Nhược Lam

Niếp Dĩnh không biết chuyện Nhâm Bằng Phi đã tới lại lần nữa, càng không biết Nhâm Bằng Phi đã dọn về đến ở trong nhà.

Ngày ấy say rượu tỉnh lại, xoa đầu phát đau lảo đảo mà di chuyển trước cửa phòng đóng chặt, trước kia chỉ cần trong phòng y có âm thanh cho phép, nha đầu hạ nhân thông minh sẽ lại lập tức đẩy cửa mà vào, bưng chậu rửa mặt bưng khăn bông bưng khẩu trà súc miệng bưng điểm tâm sáng đều có, nhưng hôm nay không biết tại sao lại không nửa điểm động tĩnh.

Chờ Niếp Dĩnh giật lại chặn ngang cửa phòng, liền trông thấy bên ngoài một đạo thân ảnh cao to khuất sáng, ánh nắng đâm vào con mắt sinh đau, khép nửa mắt rồi nhìn lại, thấy một màn làm y suốt đời khó quên, người y nhật tư dạ tưởng, lẳng lặng mà đứng ở ngoài cửa phòng y, lưng nhẵn bóng, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, dường như một vị thần quá bộ đến nhân gian rất bình thản nhưng lại không che đậy uy nghiêm.

Như ngay từ đầu xảy ra bất ngờ, thì thế này đâm vào đi đến ngã vào ngực y đáng nhẽ không hề bận tâm, tạo nên không bao giờ có thể ngừng kinh đào hãi lãng nữa.1

Cùng Nhâm Bằng Phi cùng vào trong Hoa phủ ở, ngoại trừ đại phu hết sức cần phải khám và chữa bệnh Thanh Thanh, còn có Ách Cô so với ai khác đều muốn chiếu cố Thanh Thanh chu đáo. Mặc dù điều không phải tự nguyện tiến đến ở, người trong mộng tại dưới mái hiên không thể không cúi đầu, huống chi là hắn có việc cầu người, cho nên dù cho đối với vào ở Hoa phủ sầu lo chồng chất, Nhâm Bằng Phi vẫn không thể suồng sã mà mang hộ vệ võ công cao cường cùng nhau tiến đến ở.

Lúc đầu ý tứ Hoa phu nhân là gã chỉ có thể đem theo nữ nhi đến ở, sau đó lại phá lệ khai ân thêm một người là Ách Cô.

Đối với việc vào Hoa phủ ở, Nhâm Bằng Phi không thể coi mình là một khách nhân, Hoa phu nhân cũng không coi gã làm khách nhân mà chiêu đãi, để quản gia đưa gã đến chỗ ở của hạ nhân là một tiểu viện liền nhau rất hẻo lánh.

Cỏ dại mọc thành bụi bên trong sân giữa ba gian phòng nhỏ chồng chất bụi bặm dày, quản gia đem bọn họ tới đây, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, đơn giản lộ vẻ ghét bỏ mà nhăn mày lại, có nề nếp nói: "Nhâm hộ vệ, nơi này từ giờ sẽ là chỗ các ngươi ở, có cái gì cần cứ việc nói với lão hủ, nếu như cần người hỗ trợ quét tước, lão hủ giúp ngươi gọi vài người đến."

"Không cần." Nhâm Bằng Phi đơn giản hướng quản gia khom lưng thi lễ, "Nhâm mỗ tạ ơn quản gia một phen hảo ý, chúng ta có thể ứng phó."

"Vậy các ngươi trước thu dọn đi, lão hủ có việc bận đi trước."

"Đi thong thả, không tiễn."

Thân ảnh lão quản gia tiêu thất tại ngoài cửa viện, ánh mắt của Nhâm Bằng Phi lại đảo qua một cái phòng nhỏ lộn xộn âm u, đáy lòng có vài phần hiểu rõ.

Đãi ngộ như vậy liền rõ ràng Hoa phu nhân có bao nhiêu ghét gã tức giận gã, nguyên nhân cũng không khó đoán. Nhâm Bằng Phi không có quá để ý những nhục nhã này, dù sao khi ở cùng Quỷ bà bà kia, cái gì khổ cực gã chưa vượt qua? Nhịn một chút cũng đã trôi qua. Chỉ bất quá gã không biết Ách Cô và nữ nhi có thể thích ứng hay không.

Đợi Nhâm Bằng Phi hướng Ách Cô ở bên kia nhìn lại, phát hiện nàng cõng Thanh Thanh mê man đã bắt đầu yên lặng mà dọn dẹp gian nhà.

Nhâm Bằng Phi vào ở Hoa phủ cụ thể muốn làm những cái gì, Hoa phu nhân chỉ chừa một câu: "Ngươi sáng sớm ngày mai liền canh giữ ở ngoài cửa con ta, nó bảo ngươi làm cái gì ngươi nghe theo là được."

Nhưng Niếp Dĩnh vẫn không thế nào thích ứng địa vị thay đổi như vậy, y chưa bao giờ nghĩ Nhâm Bằng Phi sẽ khuất phục cúi người, ngược lại là y dù sao vẫn muốn ngưỡng vọng2 gã lấy lòng gã, trăm phương ngàn kế mong muốn có thể cùng gã đứng ở địa vị cao bằng nhau…

Cùng gã khác biệt không được tự nhiên, Nhâm Bằng Phi nhìn như rất thản nhiên, bảo gã làm cái gì gã đều có thể nhất nhất làm theo, ngoại trừ không a dua nịnh hót cả ngày trưng bày ra bên ngoài khuôn mặt nghiêm túc, gã làm việc khiến người ta xoi mói không ra một chút tật xấu.

Niếp Dĩnh tự nhận cũng không phải người tiêm toan khắc bạc3gì, nhưng không biết vì sao, y có chút không quen nhìn thái độ của Nhâm Bằng Phi thích ứng trong mọi tình cảnh, mà không nhịn được thốt ra: "Đường đường là Thành Chủ của Độ Ách Thành, vì đệ đệ có thể khuất phục thân thể ở dưới thân nam nhân, bây giờ vì nữ nhi cũng có thể chịu đựng đủ sỉ nhục cam nguyện làm tôi tớ, Nhâm Bằng Phi, ngươi khiến ta nhìn với cặp mắt rất khác xưa!"

Nhâm Bằng Phi kinh ngạc, động tác trong tay dừng lại, Niếp Dĩnh không khỏi có chút hối hận, lúc này Nhâm Bằng Phi phục hồi lại tinh thần, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ta đã không phải là Thành Chủ nữa."

"Cái gì?" Niếp Dĩnh nghe rõ, nhưng không thể hiểu.

"Ta đã không phải là Thành Chủ nữa." Nhâm Bằng Phi bình tĩnh mà lặp lại, "Ta làm giấy tờ giao tín vật, nhường ghế Thành Chủ lại cho Trình Phi rồi, bây giờ mọi thứ ta làm, đều không liên can đến Độ Ách Thành."

"Cái gì!" Niếp Dĩnh kinh hãi mà xoay người, nước trong dục dũng "Rầm" bắn tung tóe ra ngoài thùng, Nhâm Bằng Phi ống tay áo hai tay xoắn tới trên khửu tay không dấu tích mà lui về phía sau, để tránh khỏi y phục bị nước bắn ướt.

Niếp Dĩnh vẻ mặt khó có thể tin: "Ngươi liền khinh địch như vậy mà nhường vị trí Thành Chủ?"

Nhâm Bằng Phi con mắt buông xuống, dáng dấp ba lan bất kinh4: "Đây chẳng phải là ý muốn của ngươi sao?" Muốn gã hai bàn tay trắng, muốn gã từ trên trời ngã xuống vực thẳm, muốn gã thống khổ.

Ách khẩu vô ngôn5 mà nhìn gã, sau đó hồi lâu, Niếp Dĩnh xuy xuy6 mà nở nụ cười.

Y tại đáy lòng của gã nhất định vốn là không chịu được như thế, Nhâm Bằng Phi lòng tràn đầy cho rằng mọi thứ y làm đều là bởi vì trả thù, mọi thứ khác ngược lại không tin cũng không nguyện tin.

Thế nhưng ngay cả chính y cũng không rõ ràng, với Nhâm Bằng Phi rốt cuộc là thù hận nhiều hơn một chút, hay là lưu tâm nhiều hơn một chút. Hết thảy làm tới tận bây giờ, thực sự tất cả đều là vì trả thù sao?

Biết đâu, có thể thấy rõ nội tâm của y nhất, là nương của y, bởi vậy nàng mới có thể nghĩ biện pháp khiến Nhâm Bằng Phi ở lại bên người y.

Niếp Dĩnh hiểu ra, mẫu thân đã một phen khổ tâm thế nào, y làm sao lại phụ lòng? Từng với Nhâm Bằng Phi mọi cách lấy lòng, cũng không có thể khiến gã nhìn mình nhiều một chút. Nếu con đường này không thể thực hiện được7, vậy đổi lại đường khác đi.

Niếp Dĩnh dựa lưng vào trên vách thùng8, khuỷu tay chống ở mép thùng, bàn chân duỗi thẳng đưa lên ra khỏi mặt nước bày trước mặt Nhâm Bằng Phi, khóe miệng nổi lên một mạt cười xấu xa, lười biếng mà phân phó nói: "Đem bàn chân rửa cho bản thiếu gia."

Nhâm Bằng Phi có chút bất ngờ trước chuyển biến bất chợt, nhưng rất nhanh lại phục hồi lại tinh thần, nhéo nhéo khăn bông nguyên là cầm vội tới dùng chà lưng Niếp Dĩnh, cuối cùng lặng lẽ đi ra phía trước.

Nhiệm vụ của gã ở Hoa phủ đó là nghe theo phân phó của Niếp Dĩnh, cho nên Niếp Dĩnh để gã mỗi ngày bưng nước rửa mặt chuẩn bị vật dụng rửa mặt, để gã thay y phục chải đầu chà lưng vân vân chuyện hạ nhân nên làm gã đều làm, lúc này hạng nhất rửa chân mặc dù nghe khiến người ta khó chịu nhiều, nhưng Nhâm Bằng Phi vẫn chịu đựng làm theo, dù sao nhiều một cái không tính nhiều ít một cái không tính ít, đây mới là ngày thứ hai gã vào ở Hoa phủ, làm khó dễ sợ rằng đều ở phía sau xếp hàng chờ luân phiên ra trận mất.

Nếu là Niếp Dĩnh biết độc tâm thuật9, bây giờ một búng máu hoàn toàn có thể phun đi ra. Nói y thâm trầm10, nhưng y dù sao mới ở trên thế gian hỗn độn đã hơn một năm, nói y đơn thuần,Hoa phu nhân tự mình dạy dỗ làm sao có thể không một chút hiệu quả?

Nhưng Niếp Dĩnh lúc này là thật rõ ràng thiết thực không nghĩ tới sau này còn muốn làm khó dễ Nhâm Bằng Phi thế nào,y hiện tại làm như vậy, là bị thái độ du diêm bất tiến của gã hai ngày này làm cho có chút tức giận, thuần túy chỉ là muốn biết mức độ nhẫn nại của gã, huống chi Niếp Dĩnh cũng không là người nhàn rỗi, sự tình rất nhiều, sao có thể có thời gian suốt ngày nghĩ thế nào lăn qua lăn lại người này?

Đương nhiên những điều này Nhâm Bằng Phi tự nhiên cũng không biết, môi y nhếch thành một đường mảnh,mặt không chút thay đổi mà đem khăn bông tẩm ở trong nước dính ướt kéo lên, từng cái từng cái ngón chân mà rửa cho y.

Y vật11 Niếp Dĩnh mặc chủ yếu là Hoa phu nhân tự tay làm ra, phần lớn là nhạt màu hoặc màu trắng, thỉnh thoảng mới lại xuất hiện một hai kiện xiêm y thẫm màu, Hoa phu nhân buôn bán bản lĩnh tuyệt vời,ánh mắt cũng không sai, xiêm y nhạt màu xứng với da dẻ trắng nõn của Niếp Dĩnh, tăng thêm được y phong thần ngọc tú tuấn tú tuyệt trần, lại thêm phong độ nhẹ nhàng vô câu vô thúc12 của người đại gia công tử.

Nhưng mà chờ Niếp Dĩnh thoát xiêm y trên người, người định lực không tốt có lẽ sẽ hô to gọi nhỏ. Vốn hẳn là công tử bạch ngọc vô hà13,da thịt toàn thân nhưng lại không có một chỗ hoàn chỉnh, dấu vết đại đại tiểu tiểu rải rác khắp nơi trên cơ thể, sâu nhất là một đạo vết sẹo cắt từ chỗ bả vai tới bên phải mông từ nam chí bắc toàn bộ lưng, vết sẹo xấu xí hé nói ra trí mạng lúc đấy, trừ lần đó ra, y mắt cá chân phải còn có một đạo vết sẹo như loài bò sát trườn tới đầu gối, lúc cởi sạch đứng thẳng, mới có thể nhìn ra chân phải hơi biến dạng.

Nếu Hoa phu nhân trước đó với Nhâm Bằng Phi nảy sinh oán hận gã còn chưa có thể thực chất lý giải, khi Niếp Dĩnh ở trước mặt gã cởi sạch y vật, gã mới hiểu được gã chẳng hề oan, Hoa phu nhân không có trách oan gã, cũng chỉ có gã mới biết được, khi năm đó tại đáy Cốc, trên người Niếp Dĩnh cũng không có nhiều như vậy thương nghiêm trọng như thế.

Tương tâm bỉ tâm14, nếu như là Nhâm Trình Phi bị người thương đến nước này, gã sẽ như thế nào? Chỉ là tưởng tượng, Nhâm Bằng Phi liền đã đau lòng mà hai tay khẽ run, Hoa phu nhân đã đủ bình tĩnh và lý trí mà xử lý, nếu như là Nhâm Bằng Phi hắn, nhất định khiến đối phương sống không bằng chết…

Khi đó Nhâm Bằng Phi rất muốn hỏi Niếp Dĩnh một câu, đau không? Nhưng mà trước đó Niếp Dĩnh lại nhàn nhạt mà cười, nói, có đúng hay không rất khó xem?

Liền không nói gì nữa.

Tuân theo mỗi một câu phân phó của Niếp Dĩnh, có lẽ không hề chỉ là bị bức bất đắc dĩ, Nhâm Bằng Phi vẫn mang theo trong lòng hổ thẹn rất nhỏ.

Trong khi rửa bàn chân cho Niếp Dĩnh vô ý ngẩng đầu vừa nhìn, trùng hợp với song mâu15 điểm như nước sơn của y, mà chủ nhân của ánh mắt này như bắt tới được công việc làm sai nhanh chóng dời ánh mắt, giả bộ bình tĩnh mà nhìn phía chỗ khác, sau cùng còn khẽ ho một tiếng ra hiệu gã làm việc mau chút.

Nhâm Bằng Phi mặt cúi thấp hơn nữa, ngay cả bản thân gã cũng không biết được, khóe miệng sớm đã hơi giơ lên, chỉ vì hiện nay mơ hồ hiện lên việc khi ở tại đáy Cốc kia cuối cùng vui vẻ theo dõi nhìn y, lại sợ y mất hứng, len lén nhắm vào người một hai mắt vừa nhanh chóng chuyển mở ra.

Nhâm Bằng Phi đúng hẹn chuyển tới trong nhà ở đồng thời theo hầu Niếp Dĩnh, Hoa phu nhân đương nhiên cũng không có hủy lời hứa, lúc đó liền mời vị đại phu cho Thanh Thanh khám và trị bệnh, vị đại phu này giúp Thanh Thanh xem qua mạch xong, rất tò mò hỏi nó liên tục ăn cái dược gì mới có thể là giữ vững đến nay. Nhâm Bằng Phi đem mang đến phương thuốc đi đưa qua, vị đại phu này cũng tán thán không thôi, sau khi mấy chuyển qua lại xem qua, lại nói đơn thuốc này có dùng vài vị dược kỳ lạ, có thể là người kê đơn thuốc đã dùng sai dược.

Đại phu cân nhắc một lúc lâu, tại đây trên cơ sở phương thuốc bày ra viết ra một thang phương thuốc khác, sửa lại vài vị dược đồng thời đổi lại thuốc dẫn, để Nhâm Bằng Phi đi bốc thuốc và cẩn thận dặn dò cách dùng phương thuốc. Khi cầm qua phương thuốc Nhâm Bằng Phi trước đưa cho Ách Cô xem qua, chờ nàng ta xác nhận không có gì không thích hợp mới đi bốc thuốc, ngày đầu tiên Thanh Thanh uống dược thời gian ngủ rất dài, mỗi lần uống dược đều là Ách Cô cẩn cẩn dực dực một ngụm một ngụm uy.

Sau đó thời gian giấc ngủ của Thanh Thanh càng ngày càng ngắn, sau hơn một tháng uống qua thang dược này, thời gian nghỉ ngơi của Thanh Thanh cơ bản cùng thường nhân không khác, số lần phát tác đã giảm bớt.

Cũng là ở trong lúc đó ngẫu nhiên, Nhâm Bằng Phi mới biết được đại phu Hoa phu nhân mời tới đúng là thái y chuyên xem bệnh cho hoàng thất.

Hoa phu nhân từng nói qua mời đại phu tốt nhất, dùng dược tốt nhất, lúc đó gã còn tưởng rằng chẳng qua là thuận miệng vừa nói, giờ đây xem ra trái lại lòng gã là lòng của tiểu nhân.

Đối với một chuyện Thanh Thanh cũng vào trong nhà ở, Niếp Dĩnh chỉ nói qua ba câu: "Ta nghe nói nữ nhi ngươi cũng vào đây ở, bây giờ thân thể nó như thế nào?"

Nhâm Bằng Phi đúng sự thực mà còn vắn tắt mà trả lời: "Không tốt."

"Đây là nguyên nhân ngươi cả ngày tư tưởng không tập trung?"

Nhâm Bằng Phi không nói.

"Vậy chờ thân thể nó tốt hơn một chút, ngươi sẽ theo ta ra ngoài phủ đi."

Nói xong y liền rời đi, Nhâm Bằng Phi hơi kinh ngạc, ý tứ của y là mong muốn hắn có thể lưu lại nhiều thời gian chiếu cố nữ nhi hơn sao?

Nguyên tưởng rằng người sẽ nghĩ hết biện pháp làm khó dễ mình chẳng những không có làm như vậy, trái lại lo lắng tình cảnh của gã làm cho gã có khả năng có nhiều thời gian hơn đi cùng nữ nhi.

Phải thừa nhận, một tháng ở Hoa phủ, thời gian Nhâm Bằng Phi chiếu cố nữ nhi so với thời gian tám tháng tại Độ Ách Thành sấp sỉ còn nhiều hơn.

Đến lúc sau khi bệnh tình nữ nhi bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, Nhâm Bằng Phi mới xem như là chính thức bắt đầu đảm nhiệm vị trí thị vệ của Niếp Dĩnh, cũng chân chính biết rõ trong thường ngày Niếp Dĩnh đều bận những cái gì.

Hoa phu nhân mời được đại phu nổi danh nhất Kinh Thành, tự nhiên cũng mời được phu tử nổi danh nhất Kinh Thành, võ sư nổi danh nhất, nhạc công nổi danh nhất, thậm chí thương nhân nổi danh nhất Kinh Thành — Hoa phu nhân.

Tảng sáng mỗi ngày, Hoa phu nhân đều sẽ mang đến bổ thang tự tay nấu nhìn Niếp Dĩnh tất cả uống hết, sau đó tiễn y tới ngoài cửa, nhìn y ngồi mã xa đi đến chỗ Thái Cạnh. Thái Cạnh bảy tuổi liền đã nổi tiếng thiên hạ là thần đồng, thậm chí tuổi bảy mươi hằng năm vẫn đảm nhiệm tế rượu Quốc Tử Giám, có thể bái ông ta làm thầy là mộng tưởng của người đọc sách thiên hạ, mà điều kiện để ông ta thu đồ đệ nghiêm khắc cực độ càng khiến người đọc sách chùn bước, cũng không biết Hoa phu nhân dùng biện pháp gì, có thể làm cho ông ta thu Niếp Dĩnh làm đệ tử.

Khi Nhâm Bằng Phi biết được việc này, thầm giật mình rất lâu, trước đây cũng bởi vì biết rõ Thái Tế tửu16 tài hoa liền muốn mời ông ta thu Nhâm Trình Phi làm đồ đệ, khi phái người thượng thiếp mời, vị trưởng giả học thức uyên bác này nhìn mặt mũi tại Độ Ách Thành còn phúc đáp một câu nói: Để người bái sư đến tiếp nhận lão phu thử bàn lại một lần.

Nhâm Bằng Phi cười khổ, chuyện này liền không giải quyết được gì.

Thử thách của Thái Tế tửu đúng là ngay cả đường đường trạng nguyên lang chạm qua một cái mũi cũng nản lòng, đệ đệ gã sống thoát loạn nhảy không vài lượng nên quên đi.

Khi biết là đi theo Niếp Dĩnh cùng đi Thái Cạnh nơi ở, Nhâm Bằng Phi thật là có vài phần hiếu kỳ và tìm tòi nghiên cứu, đến lúc vừa nhìn, vị Thái Tế tửu được truyền là thần thủ kỳ thần này thoạt nhìn chỉ là một ông lão bình thường, chỉ là ánh mắt thâm thúy nghiêm khắc hơn một chút.

Đối với Nhâm Bằng Phi ở bên cạnh Niếp Dĩnh, Thái Cạnh chỉ là liếc mắt một cái, liền không nói nhiều ý bảo Niếp Dĩnh theo ông ta đến thư phòng, khi chờ Niếp Dĩnh đi ra, cầm trong tay một quyển sách, bìa ngoài viết hai chữ Đại học .

Niếp Dĩnh nói với gã, Thái Cạnh nói y hôm nay lúc nào thuộc hết quyển sách này lúc nào mới có thể rời đi.

Nhâm Bằng Phi kinh động. Niếp Dĩnh tự nhiên nhìn tự nhiên đi vào trong giữa một phòng khác ngồi xuống, mở sách ra, chăm chú mà xem, trong thời gian đó một chữ không nói, khoảng qua một canh giờ, y trở mình hoàn thành một tờ cuối cùng, đưa tay nhu nhu cái cổ, liếc mắt nhìn Nhâm Bằng Phi đứng ở trước mặt, đứng dậy vừa hướng thư phòng Thái Tế tửu đi đến.

Đã thuộc hết rồi?

Nhâm Bằng Phi không nhịn được nối gót theo sau, cuối cùng da mặt dày không đủ đi vào, nhưng vẫn là mở ra cánh cửa mép đóng chặt, nín thở dỏng tai nghe.

Trong phòng đầu tiên là đối thoại ngắn gọn sau đó, chợt nghe Thái Cạnh nói: "Quân tử như thế nào?"

Niếp Dĩnh thanh âm khàn giọng nhỏ nhẹ không nhanh không chậm đáp: " Thi nói: Chiêm bỉ kỳ áo, lục trúc y y. Hữu phỉ quân tử, như thiết như tha, như trác như ma. Sắt hề giản hề, hách hào huyên hề. Hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyên hề! Như thiết như tha giả, đạo học dã. Như trác như ma giả, tự tu dã. Sắt hề giản hề giả, tuân lật dã. Hách hề huyên hề giả, uy nghi dã. Hữu phỉ quân tử, chung bất khả huyên hề giả, đạo thịnh đức chí thiện, dân chi bất năng vong dã."(*)

"Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chỉ vu chí thiện…"(**) Thái Cạnh đến lúc đọc tới "Vật hữu bản mạt, sự hữu chung thủy. Tri sở tiên hậu, tắc cận đạo hĩ." mới dừng lại.

Niếp Dĩnh tiếp tục: "Cổ chi dục minh minh đức vu thiên hạ giả, tiên trì kỳ quốc; dục trì kỳ quốc giả, tiên tề kỳ gia; dục tề kỳ gia giả, tiên tu kỳ thân; dục tu kỳ thân giả, tiên chính kỳ tâm; dục chính kỳ tâm giả, tiên thành kỳ ý; dục thành kỳ ý giả, tiên trí kỳ tri. Trí tri tại cách vật…"(***)

Nhâm Bằng Phi không thuộc qua Đại học , mà khi trong phòng truyền đến tiếng Thái Cạnh nói ra vừa lòng, khi để Niếp Dĩnh về nhà suy nghĩ Đại học hiểu ra con đường to lớn của học tập, gã biết, y chỉ dùng

một canh giờ thời gian xem qua một lần, liền đem cả quyển sách thuộc lòng ra đây.

Niếp Dĩnh đi ra, Nhâm Bằng Phi dừng chốc lát mới đuổi theo sau đó, sau khi hai người lần lượt ngồi lên xe ngựa, Niếp Dĩnh thấy ánh mắt gã rơi vào mấy quyển sách ở trong tay, liền đưa tới trước mặt gã.

Nhâm Bằng Phi lặng lẽ tiếp nhận mở ra xem, mới biết được là bản dập của thư pháp gia truyền thế hệ bút tích thực.

"Thái sư phụ nói chữ của tạm được, để ta trở về luyện luyện nhiều."

Niếp Dĩnh dựa lưng vào một cái gối mềm, cái ôm trên tay, duỗi thẳng chân thon dài, thoải mái mà nằm xuống, như con mèo lười làm cho nổi lên cười yếu ớt thích ý.

Mã xa liền như vậy rời khỏi, y một người dài tay dài chân gần như cong nửa cung tròn, không tránh được va chạm Nhâm Bằng Phi khổ người không nhỏ đồng dạng chiếm lắm chỗ, mặc dù đã lui được không có khả năng lui nữa, đầu gối của gã vẫn đang để trên bắp đùi của Niếp Dĩnh. Địa phương chạm nhau truyền đến tình cảm ấm áp đặc biệt, vén lên được Nhâm Bằng Phi vô cùng không được tự nhiên, vẫn cứ lui nữa rời khỏi thân thể đem đầu gối lại xê dịch trở lại một chút.

Chỉ liếc mắt nhìn gã, Niếp Dĩnh liền không dấu vết mà đem chân cong lên nhượng lại ra một chỗ lớn.

"Ta là cảm thấy chữ viết viết ra, người khác có thể xem hiểu liền được, thực sự không rõ không nên viết tốt như vậy làm gì. "Niếp Dĩnh khuấy động tua thêu ở bên cạnh gối mềm, vẻ mặt không cho là đúng.

Nhâm Bằng Phi không thấy qua chữ của y, nghe y nói như vậy, tự nhiên nhớ tới Nhâm Trình Phi khi mới vừa học viết chữ kia một tay cẩu ba tự, nhìn Niếp Dĩnh có vẻ không cầu tiến bộ, liền không khỏi đem y trở thành đệ đệ thản nhiên nói một câu: "Đã giỏi còn muốn giỏi hơn."

Cười liếc gã một cái, Niếp Dĩnh ôm gối đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Từ Thái Cạnh đi ra, kế tiếp đến các cửa hàng của Hoa gia ở trong giữa Kinh Thành mở ra kiểm tra ghi chép tuần tra, đây không những lợi cho Niếp Dĩnh nhanh nắm giữ sinh ý trong nhà hơn, nhưng cũng để y từng bước tiếp cận bí quyết phải hiểu rõ kinh thương.

Hoa phu nhân tại sau khi nhi tử trở về, liền có ý ẩn lui, dần dần quản gia trong sinh ý đưa Niếp Dĩnh tùy giao thiệp quản lý, nàng thương yêu hài tử, nhưng không có quá mức cưng chiều, nên làm như thế nào nên như thường đi làm.

Các cửa hàng của Hoa gia ở Kinh Thành mở ra không dưới hai mươi nhà, trong vòng một ngày mỗi nhà đều phải tuần tra một lần, mức độ cực nhọc có thể nghĩ, Hoa phu nhân từ trước đến nay đều là tìm người đi làm, lại phân phó nhi tử phải tự lực làm, điểm trên này Nhâm Bằng Phi tự than không kịp, kính nể không thôi, nếu gã cũng có thể như thế, Nhâm Trình Phi sẽ không giống ngày hôm nay như vậy.

Ngày này xuống, Niếp Dĩnh thật là thể hiện rõ sắc mặt mệt mỏi, thân hình đi hướng mã xa đơn giản có chút lay động, nhìn thân ảnh của y, Nhâm Bằng Phi tinh thần giật mình, khi bỗng nhiên hồi tưởng dậy lại từng ở Nguyệt Doanh lâu tại Thục Châu gặp Niếp Dĩnh, y bước đi cũng như vậy lay động, lúc đó còn tưởng rằng y không thắng rượu lực, thì ra, chân phải của y bị thương nặng không ngờ khập khiểng, bình thường nhìn không quá rõ ràng, thời gian bước đi dài quá, mới có thể hiện ra rõ ràng.

Lại nhìn một cái thân ảnh kia nói cao lớn, đâm tâm Nhâm Bằng Phi suy sụp.

Năm đó khi y ở đáy Cốc thống kêu dài, gã tận mắt thấy Quỷ bà bà ra tay đầu độc vào đáy Cốc, sau đó đáy Cốc kia yên lặng trong thời gian dài, y chịu đựng chính là nhiều đau khổ?

Vách đá dốc đứng như vậy, y lại là làm sao leo cho ra, huống chi Quỷ bà bà cũng sẽ không để y dễ dàng đi ra, đã từng đã leo đến phân nửa, lại bị Quỷ bà bà làm cho ngã xuống đáy Cốc, y khi đó, lại là hình dáng như thế nào?

Cuối cùng leo lên trên đây, cũng đã đuổi theo, y nói cho gã biết "Ta là ngu ngốc", y còn nhớ rõ "Giang Nam vẫn như cũ xa", y theo như lời mỗi một câu nói của Nhâm Bằng Phi y đều nhớ kỹ…

Nếu nói y đã từng đau xót đều là nhìn không thấy, ngày ấy ở võ lâm minh thượng, chính mắt gã nhìn thấy y suy bại nổi giận giết người trong võ lâm, lại một lần nữa tàn nhẫn rời đi.

Một khối đá ngọc vốn nên hoàn mỹ xuất hiện vết rách khiến người ta đau xót, mà gã lại là người khởi xướng.

Tại trong một hồi tình cảm vướng mắc nảy sinh quan hệ không tiêu tan, cái tiểu hài tử kia là người vô tội nhất, y vốn nên có một tuổi thơ ấu hạnh phúc, lại bị Quỷ bà bà nóng lòng báo thù nhẫn tâm ngược đãi, sau khi đày đoạ đến si si sỏa sỏa17 ném vào đáy cốc tràn ngập độc vật tự sinh tự diệt.

Nếu gã không mang theo Nhâm Trình Phi vào Cốc cầu y18, dã nhân vốn nên vô ưu vô lự19 kia vĩnh viễn cũng sẽ không biết, cái địa phương bên ngoài kia còn có lớn hơn nữa càng rộng càng đáng sợ, lại càng không lại nghĩ leo đi ra, y biết đâu sẽ mở to một đôi mắt trong suốt hi vọng vừa nhìn yên vụ phiêu miểu20, liền như vậy sinh tồn, sau đó chết ở đáy Cốc.

Y không nghĩ tới đi quấy rầy cuộc sống của ai, kẻ khác lại luôn luôn cố gắng xen vào trong sinh mệnh của y thay đổi y khi còn sống, sau đó đảo loạn hồ nước yên ả, lại lấy lý do đường hoàng ly khai.

Gã biết, tinh tường biết, tại đáy Cốc, gã liền dĩ nhiên xông vào trái tim của dã nhân kia, trở thành mạng sống duy nhất trong dã nhân.

Quãng này với chính gã trong mắt chỉ là một hồi giao dịch, một hồi quan hệ sỉ nhục, với cái đại ngốc kia trong một lòng, đó là tất cả, đó là khuynh tẫn sở hữu chí tử bất du21.

Cho nên y sẽ vì trả lời của gã một người nho nhỏ hứng thú phấn chấn là lại bật lại nhảy, càng sẽ vì yêu cầu của gã một người nho nhỏ không để ý nguy hiểm đi hái trái cây, còn có thể giữ theo như lời của gã mỗi một câu nói, mỗi một chữ đều ghi tạc trong lòng, lại càng liều lĩnh liều mạng leo trèo ra đáy cốc chỉ vì gặp gã…

Cho nên, khi biết Niếp Dĩnh lại là độc thủ ở hậu đài từng bước xâm chiếm toàn bộ Độ Ách Thành, ngay từ đầu không có gì ngoài khiếp sợ ra, gã rất bình tĩnh, bình tĩnh mà nghĩ ngày này cuối cùng nên tới.

Gã không có trách Niếp Dĩnh, nếu y thực sự có bản lĩnh đổ chiếm lấy Độ Ách Thành, vậy chỉ chứng minh là Độ Ách Thành số mệnh đã hết.

Thiếu nợ cái gì đều có thể trả, nhưng một khi nợ cảm tình cuối cùng không có để ý rõ ràng.

Nếu Niếp Dĩnh nhất định muốn gã trả, gã có thể lấy mệnh với đền bù, nếu như là y muốn bắt Nhâm Trình Phi cùng Thanh Thanh khai đao, thì dù gã dùng hết tính mệnh cũng tuyệt không để y thực hiện được…

“Còn đang phát cái gì ngẩn người vậy, mau lên xe!”

Niếp Dĩnh ngồi vào giữa mã xa trông thấy Nhâm Bằng Phi còn đứng ở tại chỗ, liền dũng mãnh nghiêm mặt thúc giục.

Nhâm Bằng Phi nhìn về phía người này một thân tư thế đại lão gia, không khỏi ở tại đáy lòng than nhẹ một tiếng “Phong thuỷ luân phiên quay vòng “, lúc này mới hướng mã xa đi đến.

Khi trở lại Hoa phủ, Hoa phu nhân sớm liền ở trước cửa chờ, đón Niếp Dĩnh liền vào sân, dọc theo đường đi không ngừng hỏi han ân cần, ngay cả một ánh mắt chưa từng với Nhâm Bằng Phi, coi gã như không tồn tại.

Hoa phu nhân nói rằng: “Nhi nha, đói bụng không, nương chuẩn bị cho ngươi nhiều món ngon.”

Niếp Dĩnh dưới chân dừng lại, nghiêng đi thân thể Nhâm Bằng Phi đúng khoảng cách hai ba bước lặng lẽ đi theo ở sau người nói, ” Ngươi trước đi xuống, ăn xong cơm tối lại qua đây.”

Nói xong cùng mẫu thân cùng rời đi. Nhâm Bằng Phi ở lại tại chỗ một hồi, mới đổi một phương hướng đi đến. Trở lại tọa tiểu viện hẻo lánh kia, Ách Cô ở trong sân đun một bếp lò nhỏ sắc thuốc, thấy gã hơi gật đầu, đi vào trong phòng ngủ của Thanh Thanh, liền thấy nó dựa ở bên giường đang cầm bản sách thuốc chuyên tâm xem.

Nhâm Bằng Phi không nhịn được nở nụ cười, tiến lên lấy quyển sách trên tay nó ra, “Thân thể mới tốt liền không chú ý nghỉ ngơi, coi chừng mệt muốn chết rồi.”

“Cha!” Thanh Thanh phùng cái miệng nhỏ nhắn xuống, lại vèo cười, chìa hai tay ngả vào nhau ở trong lòng gã, hít một hơi thật sâu, mùi hương tự nhiên trên người gã liền tràn ngập toàn bộ xoang mũi, khiến nó vô cùng thỏa mãn.

“Cha, người có mệt hay không?”

Nhâm Bằng Phi nhẹ nhàng mà sờ sờ đầu nhỏ của nó, thoải mái nói: “Cha không mệt.”

“Cha, là Thanh Thanh liên lụy người.”

Trong lòng tê rần, Nhâm Bằng Phi nhịn không được đưa tay nhéo xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, khẽ trách mắng: “Lần sau lại nói loại lời nói này, cẩn thận cha đánh cái mông ngươi!”

Thanh Thanh khả ái mà le lưỡi, lại bổ nhào quay về trong lòng cha làm nũng, lúc này cuối cùng cũng có chút dáng dấp tiểu hài tử.

Niếp Dĩnh tiếp nhận khăn bông nóng mẫu thân đưa qua, trước giao cho nha hoàn bên người bắt tay tỉ mỉ mà chà lau sạch sẽ địa phương, lại tiếp nhận khăn bông nóng sạch sẽ chuyển giao mở ra che ở trên mặt, lúc này mới cảm thấy trên người ý nghĩ kém đi một chút.

Che một hồi, y động thủ lau mặt, sau khi xong nắm tay chà lau một lần nữa mới để nha hoàn lấy đi.

Hoa phu nhân cười đem một chung bổ thang bày ở trước mặt y, ra hiệu y uống trước cái này.

“Thế nào, Nhâm Bằng Phi kia ngày hôm nay có hay không thêm phiền cho ngươi?”

Niếp Dĩnh tác phong hài tử mà móp miệng, mở ra khép lại một ngụm một ngụm ăn canh: “So với thị vệ xứng đáng với chức vụ nhất đều an phận…” Nuốt xuống nhiệt thang trong miệng, giọng nói có chút thất lạc, “Bất quá đường đường một Thành Chủ làm chức thị vệ này, có lẽ khuất tài22 đi.”

“Khuất tài cái gì! “Hoa phu nhân không cho là đúng, “Hắn không phải võ công cao cường sao, làm hộ vệ bảo hộ ngươi mới là vật tẫn kỳ dụng23.”

Động tác ăn canh dừng lại, nhìn mắt mẫu thân, Niếp Dĩnh đột nhiên nâng lên thang oản24 từng ngụm từng ngụm uống xong đi, đem Hoa phu nhân bên cạnh thấy một lòng nhắc tới đáo tảng tử nhãn25, một thái độ mà gọi y chậm một chút, nóng!

Niếp Dĩnh uống hết, đem oản hết sạch đáy giơ cho mẫu thân nhìn, giống con mèo trộm thịt sống hắc hắc cười không ngừng, Hoa phu nhân cười đùa không đúng, đành phải liếc mắt trừng y coi như không có gì.

Một chuyện Nhâm Bằng Phi nội lực mất hết đến nay cũng không có bao nhiêu người biết, mặc dù y biết đến nguyên nhân cũng không vẻ vang, nhưng vừa nghĩ đến vì Nhâm Bằng Phi không muốn ngoại nhân nói tới việc này, Niếp Dĩnh đó là ngay cả nương của mình cũng không nói thêm một câu nào nữa.

Ăn cơm xong sau một hồi sấu tẩy đơn giản, Nhâm Bằng Phi tìm người hỏi rõ ràng chỗ ở của Niếp Dĩnh, mới hướng thư phòng đi đến. Vào phòng châm đèn, liền thấy y ngồi ngay ngắn tại thư trác26 từ trước chăm chú mà viết chữ.

Thấy gã tiến đến, Niếp Dĩnh cầm trong tay chữ viết xong mới mở miệng: “Có thể mài mực không?”

Nhâm Bằng Phi dừng chốc lát, mới nói: “Có thể.”

Niếp Dĩnh liền chỉ chỉ nghiên mực đen trên bàn học, Nhâm Bằng Phi một chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn tiến lên mài mực. Đừng xem gã đường đường một Thành Chủ, trước đây thật đúng là từng làm cho mài mực, nhưng người kia không là ai, chính là Nhâm Đại Thành Chủ tối bảo bối đệ đệ Nhâm Trình Phi. Trước đây vì khuyên bảo đệ đệ bướng bỉnh này dùng nhiều hơn một chút tâm tư ở trên viết chữ, Nhâm Đại Thành Chủ hu tôn hàng quý27 lại làm một việc này.

Cũng hiển nhiên, Niếp Dĩnh cũng không đơn giản chỉ bảo Nhâm Đại Thành chủ mài mực, viết mấy chữ, lại buông bút, trái xem phải nhìn, vẻ mặt không hài lòng. Nhâm Bằng Phi không khỏi trông qua, trên giấy viết được vài chữ thoạt nhìn công lực quả thực không thế nào thâm hậu, bút đi trong lúc đó không đủ lực đạo, bất quá đây đều cần nhiều thời gian bồi dưỡng.

Kỳ thực nếu nhìn đầu bút lông chỉnh tề sạch sẽ như vậy biết người này mới học chữ không đến một năm, sợ rằng đều có thể thất kinh.

Chí ít Nhâm Bằng Phi thừa nhận, năm thứ nhất hắn học chữ chưa từng viết được tốt như Niếp Dĩnh.

Trong mắt vừa vặn thấy Nhâm Bằng Phi đang nhìn y viết chữ, Niếp Dĩnh quang mang trong mắt vừa hiện, chợt cười nói: "Nhâm Bằng Phi, ngươi viết mấy chữ để ta xem."

Nhâm Bằng Phi lần này như cũ ít nói, y nói cái gì mình liền là nghe theo, dù sao chữ của gã viết được cũng không tính mất mặt. Vì vậy liền dừng mài mực lại lấy ra bút Niếp Dĩnh mới vừa rồi viết chữ dính đầy mực nước vuốt hảo chóp bút, ở trên giấy Tuyên Thành tốt tùy ý viết xuống một nhóm chữ.

"Nhiếp sinh các hữu mệnh, khởi vân trí dữ lực28."

Niếp Dĩnh đọc xong, đạm đạm nhất tiếu, bất tái đa ngôn29, cầm lên trang giấy này với nét chữ của mình so sánh, trong miệng lẩm bẩm: "Quả là viết không được tốt, ân, còn phải luyện nhiều."

Luyện đây, liền luyện tới nửa đêm, y không gọi, Nhâm Bằng Phi liền không ly khai, liếc mắt liếc mắt nhìn giấy Tuyên Thành tràn ngập chữ tích tụ đầy án thư rơi rớt đầy mặt đất, nhìn chữ của y từ ban đầu đơn giản lộ vẻ nhu miên vô lực đến cương kính lưu sướng30, khi đợi được y có chút vừa lòng mà cuối cùng cũng dừng bút, ngẩng đầu nhìn thấy Nhâm Bằng Phi vẫn chờ31 ở bên cạnh, kinh ngạc: "Ai, ngươi còn ở sao?"

Niếp Dĩnh nhu nhu cổ tay viết chữ lâu mà bắt đầu đau nhức, nhìn ánh nến đốt tới chỉ còn một đoạn nhỏ, thấp giọng nói: "Cái kia, ta chuyên tâm quá liền không thể nào chú ý chuyện bên cạnh, không phải cố ý phạt đứng ngươi ở đây... Được rồi, ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi."

Nhâm Bằng Phi không khỏi liếc y nhiều một cái, hiện tại thân phận gã bất quá là một gã hạ nhân của Hoa gia, y cần gì phải cùng gã giải thích những điều này? Nhưng là không nói cái gì, lẳng lặng lui ra.

Ngày thứ hai Nhâm Bằng Phi sớm tới rồi, chưa từng nghĩ Niếp Dĩnh so với gã còn sớm hơn, những ngày qua thay đổi trang phục của phú gia công tử phồn chuế xa hoa32, bộ trang phục vừa vặn sạch sẽ chỉnh tề, càng như là một hiệp khách cầm kiếm vân du33.

Y nói, bắt đầu từ hôm nay từ nay về sau ba ngày, mỗi ngày đều phải sáng sớm đi võ quán một chuyến. Nhâm Bằng Phi vừa rồi mới biết được, Niếp Dĩnh là thường cách bảy ngày đi Thái Cạnh kia một chuyến, ngày thứ hai lại bắt đầu đi võ quán tập võ cường thân, qua ba ngày mới đi học cầm, khoảng ngày không đi ra liền ngủ lại giấc hoặc là cùng Hoa phu nhân ăn tảo thiện34.

Võ quán cách Hoa phủ cũng không xa, đi bộ một đoạn liền tới rồi, với nơi ở của Thái Tế tửu tĩnh mịch khác biệt, võ quán có thể nói là nhân mãn vi hoạn35. Sinh ý của võ quán sở dĩ tốt như vậy, phân nửa là danh tiếng của sư phụ võ quán ở tại kinh thành, một nửa khác, cũng bởi vì Niếp Dĩnh.

Niếp Dĩnh tiến nhập võ quán tập võ không đến nửa tháng, bắt đầu liền dùng quyền cước mà quật ngã Lâm sư phụ dương danh tứ hải, làm cho hắn thua tâm phục khẩu phục. Chuyện này một truyền mười mười truyền trăm, không đến mấy ngày người đến xem náo nhiệt hầu như đem cánh cửa của võ quán đạp phá, sau khi thấy phong thái của Niếp Dĩnh, tâm dương khó nhịn cũng đều báo danh tập võ, trong đó thì có mấy người công tử ca nhi kia Nhâm Bằng Phi từng ở tửu lâu gặp qua lúc đầu gây rối để Niếp Dĩnh gảy đàn cũng cùng y ngồi chung một bàn.

Ở trong võ quán công tử tập võ không ít, mỗi người đều đem theo hộ vệ, phân nửa là luyện cùng, một nửa khác là khoe khoang. Những công tử này từ nhỏ kiều sinh quán dưỡng36, công phu bán lộ xuất gia37 mạnh mẽ không được chưa đi, lại được thể diện, tranh giành chẳng qua người ta tìm người thế thân, nếu mang đến võ phu hộ vệ võ công tốt thắng người ta, sức lực tự nhiên liền đủ.

Niếp Dĩnh tuy rằng công phu tốt, nhưng đồng dạng có hộ vệ theo hầu, dù sao kẻ có nhà tiền thì chú trọng phô trương, hôm nay thấy y mang đến hộ vệ không là mọi khi vị kia cũng có nhiều hiếu kỳ, thấy Nhâm Bằng Phi mày kiếm mắt sáng thân thể thon dài cánh tay vượn thắt đáy lưng ong tuấn tú lịch sự, nhìn nhìn lại hộ vệ nhà mình, đầu tiên là tướng mạo liền thua một nhiều.

Tướng mạo thua thì càng muốn từ địa phương khác bổ sung trở về, huống chi bọn họ đánh không thắng Niếp Dĩnh, chí ít hộ vệ của y có thể đánh thắng nha.

Chỉ bất quá Niếp Dĩnh thay đổi thái độ bình thường không có đồng ý, để Nhâm Bằng Phi lui tới bên cạnh, tự mình nghênh đón mấy người âm thanh ồn ào nhất song phương nhiều lần đi đến thì đem bọn họ đè tại trên mặt đất đau xót kêu liên tục.

Chưa từng nghĩ Niếp Dĩnh liên quan ngược lại đưa tới nhiều người tức giận như vậy, đánh đơn không được, một nhóm người lên ào ào mà lên chính là đem người cho đè ở sàn nhà trước đó vân vê mặc ý chà xát. Trong khoảnh khắc, võ quán vốn nên túc mục trang nghiêm tiếng cười đùa trêu đùa không ngừng, một nhóm người trẻ người trưởng thành cùng một hài đồng bảy tám tuổi dường như quấn thành một đoàn mà cãi nhau ầm ĩ thật là không thoải mái.

Nhâm Bằng Phi cùng hộ vệ khác cùng nhau đứng ở một bên xem. Dù cho nháo thành một đoàn, Niếp Dĩnh vẫn như cũ là một người giành chỗ quan trọng nhất. Phát quan tản ra, vạt áo mở rộng, nhếch miệng lộ ra một miệng bạch nha vô mà cười ha ha, tiếng cười hồn nhiên vẽ ra tâm tư vắng lặng.

Nhâm Bằng Phi chẳng bao giờ thấy y cười qua như vậy, lại không biết vì sao lại nhớ tới khi ở đáy Cốc, y đơn giản vừa cười thoải mái lại biểu hiện ngượng ngùng, khi đó cũng giống như kiểu này, thản nhiên mà lộ ra bạch nha như ngọc không tỳ vết.

Kế tiếp có Lâm sư phụ đích thân đóng giữ, võ quán liền khôi phục trật tự vốn có, Niếp Dĩnh thân làm đệ tử đã có đãi ngộ đặc biệt đãi ngộ có thể cùng Lâm sư phụ tự mình so chiêu luận bàn.

Ở Nhâm Bằng Phi xem ra, lại cảm thấy Lâm sư phụ có chút ý tứ hướng y lảnh giáo. Một vị trưởng giả qua tuổi bán bách có thể hướng vãn bối khiêm tốn thỉnh giáo, không có gì ngoài Niếp Dĩnh đích thực thiên tư hơn người khiến người kính phục ra ngoại, lại cần loại khí phách.

Sau khi từ võ quán đi ra, Niếp Dĩnh một thân mồ hôi khó ngửi, lại có vẻ vô cùng vui sướng, dọc theo đường đi trở về đong đưa cánh tay lắc lư chân, đi đường đến so với thường ngày đều muốn nhanh nhẹn thoải mái.

Đích xác, có cái gì không hài lòng, sau khi thống khoái niềm vui tràn trề mà đùa giỡn một hồi, cái gì bất mãn phiền muộn đều có thể phát tiết ra.

Tập võ ba ngày, ngày thứ tư đó là đi học cầm, nhạc sư dạy cầm kia, không thôi Niếp Dĩnh Niếp một đệ tử, nhưng nhạc tập sư phụ lại đặc biệt một địa phương chuyên môn để y an tĩnh học cầm.

Sau lại Niếp Dĩnh nhẹ nhàng cùng Nhâm Bằng Phi tiết lộ, kỳ thực là bởi vì y bản thân quá trêu hoa ghẹo nguyệt, biết y tại đây học, cô nương học cầm của sư phụ người này đột nhiên tăng thêm, để người này không một người chịu an tâm học tập, hàng ngày thoa hương chuẩn bị phấn, cuối cùng nghĩ làm sao dẫn y chú ý.

Dứt lời, Niếp Dĩnh vai run rẩy ha hả cười không ngừng, vẻ mặt đường hoàng.

Nhâm Bằng Phi ở một bên xem lâu mới hiểu được y nói là đạo lý, chí ít không là tất cả nguyên nhân, thực ra là Niếp Dĩnh tiến bộ được quá nhanh học sinh khác theo không kịp, nhạc sư mới đặc biệt chuyển ra một địa dốc toàn dạy y nhạc pháp.

Niếp Dĩnh học cái gì đều rất chuyên chú. Địa phương y học cầm bên ngoài đủ loại tiểu toái trúc, vài nhánh len lén ló ra vào cuốn màn trúc phòng trong, Niếp Dĩnh mỗi lần đều ngồi xếp bằng ngồi ở trên trên chiếu gảy đàn, năm ngón tay thon dài ở trên cầm huyền38 nhẹ lướt, khẽ gẩy mỗi một huyền đều có thể phát ra tiếng nhạc du dương về êm đềm.

Nhâm Bằng Phi là vũ phu, không hiểu những đàn sáo có tiếng này, nhưng mỗi lần lúc này, hắn cũng sẽ lẳng lặng ngồi ở một chỗ cẩn thận nghe, tầm mắt lưu lại ở người đánh đàn kia trên mặt ánh dương quang ấm áp chiếu.

Vì sao lại học cầm?

Nương nói học cái này có thể tu thân dưỡng tính liền để ta học.

Công tử ca nhi bạch ngọc vô hà vừa thu lại cây quạt, vê ở trong tay thưởng thức quay, miệng nhợt nhạt mà cười cởi ra nghi hoặc người bên cạnh.

Nương là tốt với ta, nếu như là cái gì cũng đều không hiểu, bị xem như ngu ngốc vẫn không tự hiểu.

Người nọ từng bước về phía trước bước ra, nghiêng đi người nhìn nhân phía sau cười, nói xuôi tai không ra bất luận cái thích thú gì, Nhâm Bằng Phi chỉ lẳng lặng nhìn y, trên mặt cũng nhìn không ra cái thích thú gì.

Đi ở giữa đường phố người đến người đi, trông thấy một sạp nhỏ bán diều giấy, Niếp Dĩnh trước mắt sáng ngời, bước nhanh tiến lên chỉ vào một con diều hâu trong đó nói: "Ta muốn một con này."

Một tay trả tiền một tay cầm diều hâu giương cánh qua, Niếp Dĩnh dẫn đường ở phía trước: "Đi, chúng ta thả diều đi!"

Nhâm Bằng Phi chỉ có thể đuổi theo.

Chờ tới nơi rồi, Niếp Dĩnh cầm con diều lớn cao nửa người lật qua lật lại xem, cuối cùng kể cả cuộn dây nhét vào trong tay Nhâm Bằng Phi: "Ta sẽ không chơi, chơi thế nào, ngươi dạy ta."

Nhâm Bằng Phi không khỏi liếc nhìn y một cái: "Ngươi không chơi sao còn muốn mua?"

Niếp Dĩnh cầm cánh khẽ gõ gương mặt cười yếu ớt: "Trước chợt nghe người ta nói diều rất hảo ngoạn, nhưng vẫn không cơ hội thử một lần, lần này cuối cùng cũng gặp phải một bán diều, đương nhiên muốn mua đến ngoạn ngoạn."

Nhâm Bằng Phi một hồi vô lực, nhìn phía vị trước mắt này vẻ mặt vân đạm phong thanh, hai mắt thanh lượng của đại thiếu gia lại nhìn chằm chằm mình không tha, muốn trả lời một câu y cũng sẽ không nói cuối cùng không thể mở miệng. Đem diều hâu nhét vào trong tay y, Nhâm Bằng Phi dặn dò nói: "Ngươi nâng cao diều đợi bất động, ta gọi ngươi thả ngươi liền thả ra."

Cách chơi diều cùng làm diều đều rất đơn giản, hài đồng bảy tám tuổi cũng có thể tự mình làm một cái tới ngoạn, xem như là mỗi người khi còn nhỏ đều đã chơi đùa ngoạn ý cái đó. Nhâm Bằng Phi khi còn bé đã từng chơi, Nhâm Trình Phi khi còn nhỏ hắn cũng từng cùng gã chơi đùa, nhưng Niếp Dĩnh sẽ không.

Tính toán thời gian, y đại khái có vài chục năm không chạm qua diều. Không biết còn có thể đem con diều bay cao lên không?

Để Niếp Dĩnh nâng lên diều đứng được, gã một bên kéo sợi một bên đi lui về phía sau, không sai biệt lắm, kêu một tiếng thả, tại trước khi diều hâu rơi xuống đất theo chiều gió đi phía trước chạy.

Diều hâu giương cánh càng bay càng cao, nếu không phải một cuộn dây nhỏ buộc, gần như sẽ chọc thủng trời cao.

Niếp Dĩnh có chút bất ngờ, Nhâm Bằng Phi đi qua, đem sợi dây nhét vào trong tay y, chợt nghe y thấp giọng nói: "Thực sự bay lên."

"Có gió liền có thể bay."

Niếp Dĩnh nắm sợi dây, cúi đầu nhìn ra ngoài một hồi, khó hiểu nói: "Vì sao phải buộc nó?"

Nhâm Bằng Phi không kịp đáp, y liền đã đem sợi cắt đứt, kết quả có thể nghĩ, tại không trung diều hâu giương cánh như gió thu lá rụng rơi trở về trên mặt đất.

Có lẽ là không ngờ tới sẽ là như thế này, Niếp Dĩnh a một tiếng, đứng ở tại chỗ, Nhâm Bằng Phi liếc y một cái, lặng lẽ đi qua đem diều hâu nhặt trở về đưa tới trước mặt y: "Diều giấy rốt cuộc không là chim nhỏ, không có sợi kéo, nó sẽ không thể lại bay lên tới."

Niếp Dĩnh không tiếp nhận, mà là nói với gã rằng: "Còn có thể lại bay lên tới sao?"

"Đem sợi nối lại là có thể."

Dứt lời, lấy ra sợi dây trong tay y đem diều nối lại, sau đó đem sợi dây giao cho y, tự mình cầm diều.

"Liền theo ta vừa rồi thả như vậy."

Niếp Dĩnh học theo, diều hâu quả nhiên lần thứ hai bay lên, lúc này đây, Niếp Dĩnh một hơi đem sợi toàn bộ phóng xuất đi, diều hâu cuối cùng trở thành một điểm đen nhỏ, sau đó, y đem sợi cắt đứt, diều hâu rơi xuống tại địa phương bọn họ nhìn không thấy.

Y ngăn cản Nhâm Bằng Phi để hắn khỏi phải đi nhặt, trước khi xoay người rời đi, tựa hồ nghe y xa thẳm mà nói một câu: "Ta có thể là diều, sợi vừa đứt, liền bay không đứng dậy nữa."

Từ lúc này sau đó, không có nghe Niếp Dĩnh nhắc đến đi tới chơi diều nữa.

Chú thích

1. kinh đào hãi lãng: tình cảnh nguy nan

2. ngưỡng vọng: kính mến ngưỡng vọng và có ý trông chờ

3. tiêm toan khắc bạc: chua ngoa

4. ba lan bất kinh: bất luận gặp phải chuyện gì bản thân cũng không rối loạn vị trí, không sợ hãi không kinh ngạc

5. ách khẩu vô ngôn: á khẩu không trả lời được

6. xuy xuy: giễu cợt

7. nguyên văn:

8. nguyên văn: dũng

9. độc tâm thuật: thuật đọc tâm

10. thâm trầm: trầm lắng, kín đáo

11. y vật: quần áo và đồ dùng hàng ngày

12. vô câu vô thúc: không gò bó, không trói buộc

13. bạch ngọc vô hà: trên mặt ngọc đẹp thuần khiết không có một điểm vết nhỏ, ở đây chỉ người hoàn mỹ vô khuyết

14. tương tâm bỉ tâm: đặt mình trong hoàn cảnh người khác

15. song mâu: hai tròng mắt

16. Tế tửu: tương đương Hiệu tưởng Đại học

17. si si sỏa sỏa: si ngốc, ngây ngốc

18. cần y: cầu thầy trị bệnh

19. nên vô ưu vô lự: không lo không nghĩ

20. yên vụ phiêu miểu: sương mù mờ ảo

21. khuynh tẫn sở hữu chí tử bất du: trút hết tận cùng hết thảy cho đến chết không thay đổi

22. khuất tài: nhân tài không được trọng dụng

23. vật tẫn kỳ dụng: mọi đồ vật phàm là có khả năng dùng, đều phải tận lực sử dụng. Chỉ hết mức sử dụng tài nguyên, một điểm không lãng phí.

24. thang oản: chén canh

25. đáo tảng tử nhãn: đáo: đến, tảng: giọng nói, tử: viên, nhãn: mắt

26. thư trác: bàn học

27. hu tôn hàng quý: tự hạ thấp địa vị

28. giữ sức khoẻ đều có sinh mệnh, há lại rằng có trí tuệ cùng sức lực

29. đạm đạm nhất tiếu: cười nhàn nhạt

bất tái đa ngôn: không cần phải nhiều lời nữa

30. nhu miên vô lực: mềm mỏng kéo dài không có sức

cương kính lưu sướng: cứng cáp lưu loát

31. nguyên văn:

32. phú gia công tử phồn chuế xa hoa: công tử nhà giàu may nhiều xa hoa

33. vân du: dạo chơi

34. tảo thiện: đồ ăn sáng

35. nhân mãn vi hoạn: kín người hết chỗ

36. kiều sinh quán dưỡng: nuông chiều từ bé

37. bán lộ xuất gia: nửa chừng xuất gia. Nghĩa: Lúc đầu không định làm việc này, nhưng sau lại chuyển sang làm việc này

38. cầm huyền: dây đàn

* Chiêm bỉ Kỳ úc, Lục trúc y y. Hữu phỉ quân tử. Như thiết như tha. Như trác như ma. Sắt hề! Hạn hề! Hách hề! Hoán hề! Hữu phỉ quân tử, Chung bất khả huyên hề!

Người nước Vệ khen tặng đức hạnh của Vệ Vũ Công, lấy cây tre mới mọc xanh um để khởi hứng sự tiến ích về học vấn và tu thân.

Như thiết như tha là nói việc học đạo lý, như trác như ma là nói việc tu thân, sắt hề hạn hề là nói dung mạo nghiêm chỉnh, hách hề oán hề là nói uy nghi, hữu phỉ quân tử,

chung bất khả huyên hề là nói đạo đã thịnh. đức đã trọn lành, cho nên dân chúng rốt cùng không thể quên được.

Nguồn: Thi viện

Còn một đoạn thì bất lực nhe

** Mục đích của sự học rộng cốt làm sáng cái Đức sáng của mình, cốt khiến cho người ta tự đổi mới, cốt khiến cho người ta dừng ở chỗ chí thiện.

Nguồn: Hoa Sơn Trang

***Thời xưa kẻ muốn làm sáng cái đức sáng của mình trong thiên hạ, thì trước hết phải trị được nước mình. Muốn trị được nước mình, thì trước hết phải chỉnh đốn được nhà mình. Muốn tu sửa thân mình, thì trước hết phải làm cho tâm mình được ngay chính. Muốn làm cho tâm mình được ngay chính, thì trước hết phải làm cho ý được chân thật. Muốn cho ý thành thật, thì trước hết phải đưa sự hiểu biết của mình đến cực độ. Đưa sự hiểu biết đến cực độ, là cốt ở chỗ trừ bỏ sự che lấp của vật dục.

Nguồn: Hoa Sơn Trang

12. Chương 12

Biên tập: Min Ran

Beta: Nhược Lam

Đã lưu lại Hoa phủ được ba tháng, một lần trên đường Nhâm Bằng Phi gặp được người quen cũ – Hoài Nịnh.

Nhìn bộ dạng thì đoán được Hoài Nịnh đang đi dâng hương, nàng trông thấy gã trước, không nhanh không chậm đi tới, chào hỏi một câu: “Nhâm Thành Chủ, đã lâu không gặp!”

Nhâm Bằng Phi cực kỳ ngoài ý muốn, chỉ có thể gật gật đầu, chào lại: “Đúng vậy a! Đã lâu không gặp!”

Hoài Nịnh thấy biểu tình của gã lạnh nhạt, mấp máy môi, cười đến thản nhiên: "Nhâm Thành Chủ, Hoài Nịnh đã lập gia thất!"

Nhâm Bằng Phi nhìn một thân y phục của phu nhân trên người Hoài Nịnh, dừng một lát, hỏi: "Ngươi… hiện tại sống có tốt không?"

"Hảo! Không cần chờ đợi cũng không phải chờ mong, cuộc sống như thế có gì không tốt!" – Hoài Nịnh cẩn thận liếc hắn một cái, nhẹ giọng nói: "Nhâm Thành Chủ sống thế nào?"

Nhâm Bằng Phi chắp tay ra phía sau, buông một câu: "Hảo!"

"Vậy thì tốt rồi!" – Hoài Nịnh thêm một lần nữa cúi chào "Vậy Hoài Nịnh có thể an tâm rồi! Nhâm Thành Chủ, Hoài Nịnh xin cáo từ, từ nay về sau… không hẹn!"

Nhìn Hoài Nịnh đi xa, lại nghĩ đến câu "Không hẹn" của nàng, Nhâm Bằng Phi chỉ biết cười khổ. Hoài Nịnh không nói ra miệng, nhưng gã đoán được, trong lòng nàng có bao nhiêu oán giận bản thân.

Vừa ngẩng đầu lên, đập váo mắt chính là thân ảnh không biết xuất hiện từ lúc nào của Niếp Dĩnh đang tựa bên cột, chiết phiến trong tay khẽ lay động, tựa tiếu phi tiếu nhìn về phía Nhâm Bằng Phi.

"Nhâm Thành Chủ thực sự có dung mạo xuất chúng a! Mới bảo ngươi ở ngoài này đợi một lát, lập tức có cô nương kiều diễm dục tích1 tiếp cận!!"

Đi về phía Niếp Dĩnh, nghe được ý tứ trong câu nói của y, Nhâm Bằng Phi chỉ khẽ nhíu mày, thản nhiên nói: "Cô nương khi nãy là người quen trước kia của ta!"

"Ân Vậy nàng ta nhất định là hồng nhan tri kỷ của ngươi!"

Nghe y nói, Nhâm Bằng Phi cũng không phủ nhận: "Đã từng!"

Chiếp phiến trong tay Niếp Dĩnh có chút chậm lại, thích thú nở một nụ cười mà nhìn thế nào cũng thấy giống lưu manh "Đã từng sao? Như vậy bây giờ không biết nàng ta có thân phận gì, nương của con gái ngươi sao?"

Nhâm Bằng Phi sắc mặt hơi trầm xuống, cúi đầu không nói.

Niếp Dĩnh nhìn thấy gã như vậy, chiết phiến trong tay rốt cuộc ngừng hẳn, không khỏi "Hừ" nhẹ một tiếng, đổi cách xưng hô, mang theo trào phúng: "Nhâm Thành Chủ thật sự có diễn phúc không tầm thường, hồng nhan tri kỷ một người lại có một người! Nếu lấy vị cô nương ngày hôm nay làm chuẩn, nói vậy mỗi người đều xinh đẹp tựa thiên tiên!"

"Có Niếp công tử đây, Nhâm mỗ cam bái hạ phong2."

Nhâm Bằng Phi không hề có suy nghĩ phóng đại, mặc kệ khi cởi bỏ y phục những vết sẹo chằng chịt trên người Niếp Dĩnh có bao nhiêu xấu xí, một khi đã khoác y phục, y liền trở thành tuấn mỹ nam tử, thu hút đến mức nam nhân khác trông thấy trái tim cũng vô pháp kiềm chế, đập như muốn nhảy khỏi ***g ngực. Mỗi khi y tiêu sái đi trên đường, tùy tùy tiện tiện cũng có thể đưa tới một hồi tai nạn khiến lưu thông tắc nghẽn.

Diện mạo tuấn tú, văn võ thao toàn, còn có tài đánh đàn do đích thân tri danh3 nhạc sư chân truyền, xuất thân phú cổ chi gia4, lại không có nửa điểm kiêu sa chi khí5 của phú gia công tử… Một người nam nhân như vậy, có nữ tử nào không ngày đêm tơ tưởng? Chỉ cần y nguyện ý, hoàn phì yến sấu mặc cho y chọn lựa.

Chỉ là… người ái mộ Niếp Dĩnh nhiều không đếm xuể, thế nhưng y chưa từng biểu lộ dù chỉ một chút thái độ, cùng lắm chỉ cùng đám hồ bằng cẩu hữu đến thanh lâu vui đùa, đến tân bây giờ vẫn chưa nảy sinh cảm tình chân chính với bất cứ ai, cũng chưa từng lưu lại qua đêm trong sương phòng vị cô nương nọ.

Người ở phía ngoài đều truyền tai nhau y muốn giữ mình trong sach, chỉ là không ai biết được nguyên nhân thật sự là gì?

Lúc này nghe được Nhâm Bằng Phi nói như thế, Niếp Dĩnh thoáng nở nụ cười, chiết phiến trong tay lại phe phẩy qua lại, bộ dạng rõ ràng là gật gù đắc ý, thế nhưng lại thở dài mà thốt lên: "Đáng tiếc a đáng tiếc!"

Chỉ là đáng tiếc chuyện gì, trên đời chỉ có một mình y biết!

Tựa hồ đối với vị hồng nhan tri kỷ bất ngờ xuất hiện của Nhâm Bằng Phi thực sự có hứng thú, mà dọc theo đường đi, mọi câu nói của Niếp Dĩnh đều xoay quanh nàng.

Tỷ như, nàng tên gọi là gì? Bọn họ nhận thức nhau như thế nào? Vừa này đến tìm gã là vì nguyên nhân gì? Gã có muốn hẹn gặp nàng thêm một lần nữa?

Có đôi khi, mọi người bình thường không phát hiện được bản thân đang làm chuyện "giấu đầu lòi đuôi"! Nhìn biểu tình "không cho là đúng" của Niếp Dĩnh, chiết phiến trong tay hết khép lại mở, tốc độ thường xuyên đến mức khiến người khác không khỏi liếc mắt nhìn một cái. Mặc dù trên tuấn nhan kia che giấu cực kỳ tài tình, thế nhưng hành vi có vẻ non nớt đó đã hoàn toàn tố cáo tâm tình của y.

Nhâm Bằng Phi chẳng biết tại sao, gã rất muốn bật cười, nhưng hiển nhiên là trên mặt một chút cũng không biểu hiện ra, hành vi cũng tương đương khéo léo. Nếu là người tinh ý, Niếp Dĩnh muốn học được bộ dạng giống với trình độ của Nhâm Bằng Phi, xem ra y còn phải cần thêm chút thời gian.

Nhâm Bằng Phi biểu tình bình tĩnh, lần lượt trả lời từng câu hỏi của đối phương, ngắn gọn xúc tích.

Hỏi tới hỏi lui, cuối cùng chiết phiến trong tay Niếp Dĩnh dừng lại, như thể ngộ ra, liếc gã một cái, đột nhiên hỏi: "Vì cái gì ngươi hiện tại chịu cùng ta nói nhiều đến vậy?"

Nhâm Bằng Phi đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới ý thức được khi hắn ở dưới đáy Cốc và hiện tại thực sự khác biệt, lúc đó, gã hầu như không nói một câu. Nhất thời Nhâm Bằng Phi không biết nói sao, ngẫm nghĩ lại, năm đó gã quả thực kiệm lời đến cực điểm, chỉ có lúc nào tâm tình phi thường tốt, mới chịu nói đôi ba câu với y.

Niếp Dĩnh thấy Nhâm Bằng Phi trầm mặc, cúi đầu cầm chiết phiến đã khép chặt trong tay, chậm rãi chậm rĩa mở từng thanh, thật vất vả mới xòe được toàn bộ ra, bên trên có một bức họa. Thế nhưng chỉ có ít ỏi vài nét bút thay cho trúc diệp, trên bề mặc giấy ố vàng, cô đơn lay động, không có đề tự6, cũng không có lạc khoản7.

"Phách!" – Chiết phiến bỗng dưng khép lại, tâm của Nhâm Bằng Phi nhất thời bị kinh động, tầm mắt không tự chủ được nhìn chằm chằm vào chiết phiến.

"Cũng đúng thôi! Có ai chịu nói chuyện phiếm với một sỏa tử chuyện gì cũng không hiểu!"

Nhâm Bằng Phi đứng tại chỗ nhìn y đi xa, hé miệng muốn nói điều gì đó, thế nhưng rốt cuộc một lời cũng không có.

…

Hôm nay Niếp Dĩnh bị Hoa phu nhân an bài đi thăm bằng hữu, mới có một vị đắc đạo cao tăng xuất hiện. Nhớ năm xưa, khi chưa tìm được nhi tử, Hoa phu nhân tâm tình phiền muộn nên thường xuyên lên Tự Miếu quỳ bái, may mà có vị đại sư này thỉnh thoảng đưa lời khuyên bảo, mới có thể kiên trì tìm kiếm nhi tử. Lần này Hoa phu nhân muốn đưa y đi cùng, một là để gặp vị cao tăng kia, hai là để bản thân lễ tạ Thần linh.

Sau khi chào hỏi vị cao tăng kia, Nhâm Bằng Phi nhớ rõ bản thân tiếp theo phải đến tiệm đồ cổ lựa chọn thọ lễ cho Thái sư phụ bởi chưa đầy nửa tháng nữa sẽ đến thọ thần bảy mươi lăm tuổi của ông. Thọ yến từ trước đến nay đều tổ chức giản đơn, một điểm phô trương cũng không có, nhưng thân là một trong số ít đệ tử, Niếp Dĩnh cũng không thể tỏ ra lãnh đạm. Biết được sư phụ là một người ưa thích sưu tầm đồ cổ, muốn tặng thọ lễ, tốt nhất nên căn cứ vào sở thích của đối phương, nên chọn một số cổ vật làm quà mới đúng.

Thế nhưng trước đó, có lẽ Niếp Dĩnh cảm thấy buồn bực, khi đứng trước giao lộ, y lập tức đi về hướng hoàn toàn trái ngược với tiệm đồ cổ. Đi theo một đoạn khá dài, cuối cùng vừa trông thấy bảng hiệu, Nhâm Bằng Phi không khỏi thối lui muốn bỏ chạy. Cú coi như tên gọi có bất đồng đi chăng nữa, thế nhưng cũng cùng chung tính chất với Nguyệt Doanh lâu ở Thục Châu – là nơi ong bướm.

Bên này Nhâm Bằng Phi vẫn còn do dự, ngẩng đầu đã thấy thân ảnh Niếp Dĩnh tự lúc nào biến mất sau đại môn, ngẫm nghĩ lại thân phận bản thân hiện tại, cuối cùng gã cắn răng, kiên trì đi vào.

Niếp Dĩnh như thể khách quen của thanh lâu này, nhưng lần này hoàn toàn bất đồng ở chỗ y lại dẫn theo một vị công tử khác cùng đi, các vị cô nương trong lâu không khỏi vui mừng hớn hở, ai cũng mong bản thân được người kia để mắt đến, được riêng tư tâm tình!

Nhưng các nàng đều phán đoán sai lầm, lần này Niếp Dĩnh quả thực không đi một mình, cũng không gọi riêng một vị cô nương nào cả. Tú bà tươi cười nhưng cúc cung ra nghênh đón vừa hỏi một câu, công tử gia chỉ khẽ khép lại chiết phiến, khẽ cười nhìn xung quanh một lượt, cánh tay dài vung lên, hào khí vạn trượng: "Chỉ cần là cô nương của lâu, toàn bộ gọi đến hầu hạ bổn thiếu gia!"

Chờ đến khi Nhâm Bằng Phi vào được bên trong, đập vào mắt chính là hình ảnh Niếp Dĩnh ngồi trong gian phòng lớn nhất thanh lâu, bị một đám oanh oanh yến yến muôn hình muôn vẻ đủ loại sắc màu vây xung quanh, mùi nùng hương đày đặc bao phủ không gian. Y ngồi ở chính giữa, bên này kéo một cái, bên kia ôm một cái, vô cùng khoái hoạt. Khi nhìn thấy Nhâm Bằng Phi bước vào, lập tức hô to: "Mau tới, mau tới đây! Nhìn xem, cao ải bàn sấu, thích loại nào cứ tùy tiện lựa chọn, bổn thiếu gia ngày hôm nay cao hứng cược hầu bao đãi khách!"

Nhâm Bằng Phi nhíu mày muốn thoái lui, Niếp Dĩ tinh mắt, vung tay hô to: "Ai Các ngươi nhanh đi ngăn hắn lại! Có biết hắn là ai không hả? Mau tới hảo hảo hầu hạ hắn, nếu được hắn đưa đi, kiếp sau liền ăn mặc không lo a!"

Nhâm Bằng Phi có nhanh chân thế nào, so với đám nữ nhân thèm khát dung mạo tuấn tú của gã vẫn kém một chút, các cô nương vừa nghe xong lời của Niếp Dĩnh, động tác đã nhanh hơn suy nghĩ, chẳng khác gì thỏ tử bật người khỏi chỗ, lấy thân chặn đứng gã lại!

Nhâm Bằng Phi trong lòng sinh ra hờn giận, không chỉ bởi vì Niếp Dĩnh lúc này có dáng vẻ lưu manh chân truyền từ đám hồ bằng cẩu hữu, mà còn vì gã rất ghét bị người khác động chạm vào cơ thể. Có thể ngày trước đối với chuyện này, gã không hoàn toàn chán ghét, thế nhưng từ sau khi rời khỏi Vạn Ác Cốc, tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, thậm chí ngay cả sự đụng chạm của Hoài Nịnh cũng khiến gã cảm thấy khó có thể chịu được.

Nếu không vì nguyên nhân đó, Nhâm Bằng Phi đã không để Hoài Nịnh ly khai, dù sao trong nhiều năm, nàng là nữ tử duy nhất gã kết giao lâu đến vậy.

Cho dù chán ghét đến cực điểm, Nhâm Bằng Phi vẫn cắn răng ở lại, nguyên nhân là do gã nội lực đã mất, nếu muốn thoát khỏi ma trảo nhất định phải tổn thương đến những vị cô nương kia. Thế nhưng đối diện với những nữ tử khi trông thấy nam tử tuấn mỹ chẳng khác gì lang hổ nhào tới tấn công bất chấp tất cả, Nhâm Bằng Phi quả thực không thể trốn thánh.

Chẳng những người bị lôi vào trong, chỉ sau vài cái chớp mắt, toàn thân trên dưới cao thấp đều nhiễm một tầng yên chi tỏa ra từ cơ thể các cô nương.

Đối với những nữ tử chốn thanh lâu lấy việc hầu hạ nam nhân làm mưu sinh, mỗi người họ đều có những bí quyết không thể đụng, tuyệt kỹ thoát y phục của các nàng thực khiến người choáng váng, Nhâm Bằng Phi còn không có bất cứ cảm giác gì, trên người nhanh chóng chỉ còn bạch sắc nội y.

Niếp Dĩnh trên tay nắm một chén rượu, sắc mặt vốn dĩ là nhất mực vui sướng khi thấy người ta gặp họa, nhưng khi nhận ra ngoại bào trên người gã chớp mắt biến mất, đám nữ nhân vây quanh khi trông thấy da thịt màu lúa mạch trước ngực gã khi ẩn khi hiện, mỗi người đều nhanh nhanh chóng chóng đặt tay lên đo độ co giãn. Khi ấy chiếc chén trong tay y lập tức vỡ vụn.

Rượu trên bàn bị gạt xuống, rơi vỡ tung tóe trên mặt đất, thanh âm như dã thú hung ác của y đồng thời vang lên: "CÚT!!"

Người trong phòng toàn bộ sợ run, y đứng lên, tung một cước khiến viên trác8 ngã lăn.

"Có nghe hay không, toàn bộ cút ra ngoài cho ta! Cút! Cút ra!!"

Trong nháy mắt, gian phòng lớn đến vậy chỉ còn lại hai người, Nhâm Bằng Phi và y.

Gương mặt Niếp Dĩnh giang đầy hắc tuyến chẳng khác gì dã thú bạo phát, đi vòng quanh phòng, thấy cái gì đạp văng cái đó. Nhâm Bằng Phi yên lặng nhìn y, thỉnh thoảng lại lấy bàn tay lau đi vệt son trên gương mặt.

Niếp Dĩnh vài lần dừng lại, muốn nói chuyện gì đó, thế nhưng khi nhìn thấy nhãn thần thủy chung chìm sâu trong lãnh đạm, không hiểu vì sao tức giận tiếp tục dâng lên.

Cuối cùng y chính là người không thể chịu đựng được, trừng đôi mắt vì giận dữ mà hóa đỏ lên nhìn gã, quát ầm lên: "Ta ở trong lòng ngươi, có phải hay không cái gì cũng không phải!"

Quả thực là ngoài ý muốn, nhất thời giật mình, sau đó rơi vào trầm mặc, Nhâm Bằng Phi thong thả rũ hàng mi, một lời cũng không nói.

Niếp Dĩnh rảo bước đến bên cạnh, cước bộ bất ổn, chạm phải thứ gì đứng chắn phía trước, sau dó đứng trước mặt gã. Nhâm Bằng Phi như thể đang chờ đợi, có thể là một câu chửi mắng, có lẽ là một đấm thật mạnh, mà cũng có thể là cái gì sắc bén đêm xuyên qua thân thể…

Nhưng hắn chỉ nhìn đến một đôi tay khẽ run suy đưa về phía trước, rồi lại chần chờ thu trở về, lặp lại đôi ba lần. Đôi tay càng đến gần càng lộ ra dè chừng, nao núng, rốt cục Nhâm Bằng Phi nhìn không được ngẩng đầu, chỉ thấy y cắn môi dưới, bộ dạng bất lực giống một tiểu hài tử. Còn chưa tới mở lời hỏi nguyên nhân, đối phương bất ngờ tựa trán lên vai gã, thanh âm khàn khàn mang theo run rẩy nho nhỏ truyền đến: "May quá! Ngươi không nói: Phải!"

Tâm can tưởng luôn bằng phẳng yên ả, bất ngờ bị một đòn hung ác giáng xuống.

---

1 Kiều diễm dục tích: dịch thẳng là kiều diễm ướt át. Câu này có lẽ có nguồn gốc khi người ta trong thấy những đóa hoa xinh đẹp đọng sương, ám chỉ một vẻ đẹp thanh khiết và không thực chăng ^^

2 Cam bái hạ phong: tình nguyện chịu lép vé, hay dễ hiểu hơn là bái phục.

3 Tri danh: nổi tiếng.

4 Phú cổ chi gia: gia đình giàu có, phú quý.

5 Kiêu sa chi phí: vẻ kiêu căng, ngạo mạn.

6 Đề tự: chữ viết trên bức họa

7 Lạc khoản: tên của bức họa. Hình minh họa

8 Viên trác: bàn tròn.

Thời điểm Niếp Dĩnh đàm sinh ý, bàn chính sự cũng không kiêng dè Nhâm Bằng Phi mảy may, thậm chí còn ngược lại, thỉnh thoảng còn nói cho gã nghe một số vấn đề, dò hỏi ý tứ của gã.

Ý tứ của Niếp Dĩnh chính là, Độ Ách Thành tung hoành trong trung nguyên hơn mười năm, công lao của Nhâm Bằng Phi là không thể phủ nhận. Một người tài ba như thế thật sự chỉ làm một gã hộ vệ cỏn con chẳng phải vô cùng lãng phí sao, có thể dụng lập tức dùng!

"Ngươi không sợ ta cố ý đưa ra ý kiến sai lầm sao?" – Nhâm Bằng Phi quả thực không tin y có thể yên tâm đến như thế.

Niếp Dĩnh cười nói: "Không cẩn thận suy nghĩ đã vội tin người dẫn đến đưa ra quyết định sai lầm, đó mới là vấn đề của ta!"

Nhâm Bằng Phi tự nhận bản thân không phải hán tử rộng rãi bộc trực, thế nhưng gã rất bội phục những người dám làm dám chịu. Cũng vì những lời kia của Niếp Dĩnh, mỗi khi y hỏi chuyện, gã đều chăm chú suy nghĩ và cẩn thận trả lời.

Thân là Thành Chủ đệ nhất Thành, tuy hiện tại lâm vào cảnh "hổ lạc bình dương1", thế nhưng khuyết điểm đó không thể che giấu được ưu điểm. Đối với những chuyện liên quan đến sinh ý, mỗi một lời đề nghị của Nhâm Bằng Phi đều đích xác sâu sắc và tương đối hữu dụng. Chỉ có điều, giữa hai người nguyên bản xa lạ không có bất cứ quen biết nào, lại bị đối phương cố ý dùng thủ đoạn chèn ép, cản trở, Nhâm Bằng Phi bất cứ lúc nào cũng có thể tận tâm tận lực, dốc lòng suy tính biện pháp đối với công việc, Niếp Dĩnh quả thực có chút ngoài ý muốn.

Lúc ban đầu, y không thể kìm lòng mà bắt đầu nảy sinh những suy nghĩ tốt về người kia, trong lòng có chút nhộn nhạo. Nhưng khi sự tình phát triển đến mức ngày qua ngày thấy người kia vì công việc mà đi sớm về trễ, nhất định phải tìm tới nhìn đối phương một lần mới chịu, thậm chí còn có lúc quên không nhúc nhích. Sau nhiều lần lơ đãng còn nhìn Nhâm Bằng Phi mà nhãn thần không thể che giấu được tưởng niệm, Niếp Dĩnh mới phát hiện ra suy nghĩ của bản thân càng lúc càng kỳ quái.

Y từng hỏi Hoa phu nhân, vì sao lại muốn Nhâm Bằng Phi cùng nữ nhi vào Hoa phủ trú ngụ. Hoa phu nhân đã trả lời, Nhâm Bằng Phi hoàn toàn không phải a miêu a cẩu bên đường, gã là hổ, là lão hổ có thể cắn người. Nếu chưa nắm chắc được điểm yếu đã muốn khống chế gã, tất sẽ bị phản phệ. Và nữ nhi của Nhâm Bằng Phi, chính là điểm yếu của gã! Bên ngoài thì nữ nhi của gã được cho là vào Hoa phủ dưỡng bệnh, chứ thực chất là chịu giam lỏng. Làm như vậy, Nhâm Bằng Phi mới có thể ngoan ngoãn theo lệnh làm việc.

Nhớ lại những lúc người kia ôn thuận, nhớ đến sự yên lặng giữa hai người ở thanh lâu ngày hôm đó, nhớ rõ vẻ bình tĩnh lãnh đạm khi gã đưa ra ý kiến bản thân, vị đạo khổ sáp từ trong ngực lại dâng tràn, đầy trong miệng, thực sự là đắng không nói nên lời.

Nguyên lai hắn làm thế, hết thảy đều vì nữ nhi! Từ đầu tới đuôi, chỉ có một mình ta tự đa tình!

…

Ngày thứ hai Nhâm Bằng Phi đi tìm Niếp Dĩnh, biết được y đã ở trong thư phòng một đêm chưa từng trở về sương phòng nghỉ ngơi, gã liền đi đến thư phòng. Đứng trước cửa, đứng sững trong giây lát, gã mới nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng chỉ khép hờ.

Lúc này sắc trời còn chưa rõ, Nhâm Bằng Phi thấy Niếp Dĩnh một tay đỡ trán ngồi sau án thư, toàn bộ thân ảnh chìm trong bóng tối.

Nghĩ người kia đang ngủ, Nhâm Bằng Phi đang muốn thối lui, bỗng nhiên nghe được thanh âm khàn khàn: "Đừng đi!"

Buông tay, ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn người đứng cách đó không xa một cái, Niếp Dĩnh với tay lên giá sách, lấy ra một chiếc hộp, đặt lên bàn, nói rằng: "Ngươi lại đây, xem cái này đi!"

Nói xong, mệt mỏi dựa lưng vào thành ghế, khẽ khép lại đôi mắt mang theo tơ máu.

Nhâm Bằng Phi đứng tại chỗ một lát, sau đó mới yên lặng đi tới.

Trên bàn có đặt một hộp gấm bình thường, Nhâm Bằng Phi nhìn không ra nó có điểm gì đặc biệt. Mở nắp hộp ra, nhìn vào bên trong, biểu tình cũng không có gì sửng sốt.

Lẳng lặng nằm trong hộp gấm, chính là văn khế khi ở Thục Châu vì đổi lấy dược liệu cứu mạng nữ nhi mà gã không thể không đưa ra. Gần một nửa đất đai cùng sinh kế của Độ Ách Thành, tất cả đều nằm ở trong hộp. Một chồng thực dày, chỉ cần liếc mắt nhìn qua một cái, Nhâm Bằng Phi đã biết đó là cái gì.

Nhâm Bằng Phi trầm mặc thật lâu, thế nhưng sau đó chỉ đơn giản đóng nắp hộp lại, đồ bên trong một chút cũng không xê dịch.

"Ý đồ chiếm đoạt Độ Ách Thành, ở trong Thành thiết hạ ám kỳ, kể cả thu mua toàn bộ dược liệu, lấy nữ nhi để bức bách ngươi giao ra những khế thứ này… Tất cả chúng đều do ta sai người làm!" – Niếp Dĩnh nói mà hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Rời tay khỏi hộp gấm, Nhâm Bằng Phi thản nhiên nói: "Nương của ngươi từng nói qua, những việc này nàng mới là chủ mưu, một chút cũng không liên quan đến ngươi!"

"Cho dù ta có giết toàn bộ người trong Kinh Thành, nương ta cũng sẽ nói như vậy!" – Niếp Dĩnh chậm rãi mở mắt, khóe môi mơ hồ tựa tiếu phi tiếu.

Nhâm Bằng Phi từ đầu vốn không hoàn toàn tin tưởng. Lúc trước Hoa phu nhân thân ở Kinh Thành, có rất nhiều chuyện nằm ngoài tầm tay của nàng, hơn nữa trong quá trình tranh đấu với kẻ giấu mặt có rất nhiều chuyện phải đích thân ra tay mới có thể chớp được thời cơ, rõ ràng gã không phải người tầm thường thế nhưng luôn chậm so với người kia một nhịp. Nếu quả thực là Hoa phu nhân ra tay, thì một người ở tận Kinh Thành cho dù có dùng bồ câu đưa tin cũng không có thể nhanh như thế.

Chỉ là Hoa phu nhân đối với chuyện này cũng không tránh khỏi có can hệ! Dù sao muốn từng chút từng chút một chiếm đoạt Độ Ách Thành thì kẻ đó phải có quyền thế và tài phú mà người bình thường không thể tưởng tượng được, nếu không có nàng hậu thuẫn, chí ít Niếp Dĩnh hiện tại đâu thể làm được chuyện đó!

Cặp mẫu tử này, chính là đều đem sự tình đẩy về phía mình.

Niếp Dĩnh nghiêng đầu nhìn về phía dương quang dần sáng ngoài cửa sổ, nói: "Sau đó ta đã dùng kế kéo ngươi đến Kinh Thành, đó là muốn điệu hổ ly sơn. Lúc này Độ Ách Thành không ngừng bị phong vũ lung lay, nếu không có ngươi đích thân trấn giữ, muốn thâu tóm toàn bộ, không phải là một chuyện khó khăn!"

Nhâm Bằng Phi lúc trước không dự đoán được Niếp Dĩnh chính là kẻ chủ mưu đứng phía sau, chỉ biết rằng nếu gã ly khai, địch nhân nhất định sẽ tận dụng cơ hội, thế nhưng bệnh trạng của Thanh Thanh không thể trì hoãn thêm được nữa. Sau khi tỉ mỉ cân nhắc, Nhâm Bằng Phi đã lựa chọn giao toàn bộ công sự cho đệ đệ cùng thân tín, lựa chọn Bắc tiến, đến Kinh Thành vì nữ nhi cầu y vấn dược.

Không ngờ khi tới được kinh thành lại ngoài ý muốn phát hiện hiện được Niếp Dĩnh chính là Tiểu Giang, Nhâm Bằng Phi đã hiểu được bản thân trúng kế điệu hổ ly sơn, nhưng khi ấy ga không thể quay trở về được nữa, chỉ có thể vội vàng viết một mật thư nhắc nhở ngụy trang thành gia thư đưa trở về. Hiện tại, mặc dù Nhâm Bằng Phi người ở Kinh Thành, nhưng thông qua thư từ, hiện tại chuyện lớn chuyện nhỏ gì của Độ Ách Thành, gã vẫn nắm bắt rõ ràng. Chẳng khác gì năm xưa, khi lưu lại Vạn Ác Cốc, gã đã nhờ Ách Cô truyền tin cho người bên ngoài, tranh thủ giải quyết công việc.

Hoàn toàn trái ngược với sự khó khăn khi lưu trong Vạn Ác Cốc, ở Hoa phủ này, Nhâm Bằng Phi có rất nhiều cách để truyền tin tức, bởi vậy đối với chuyện trong Độ Ách Thành, gã căn bản nắm rõ trong lòng bàn tay.

Cũng bởi vậy Nhâm Bằng Phi biết được chuyện gã lo sợ vẫn chưa xảy ra. Gã giao cho đệ đệ cùng thân tín "Thập nhị vạn phân2 cảnh báo", cũng vắt óc suy nghĩ ra biện pháp đề phòng, thế nhưng sau đó Niếp Dĩnh như thể mất hứng, không dùng bất cứ thủ đoạn gì để tạo thêm áp lực cho Độ Ách Thành nữa.

Lúc trước đáp ứng lưu lại Hoa phủ hầu hạ bên cạnh Niếp Dĩnh, nguyên nhân là vì nữ nhi, nhưng trong đầu không ít thì nhiều cũng tồn tại một số tâm tư. Kiểu như thể khi theo hầu Niếp Dĩnh, gã có thể tìm hiểu thông tin, biết đâu lại thay đổi được vị trí bị động của Độ Ách Thành khi lâm vào cảnh "địch trong tối ta ngoài sáng".

Thế nhưng từ lúc vào Hoa phủ đến nay, suy nghĩ của Niếp Dĩnh đối với việc xử lý chuyện liên quan đến Độ Ách Thành, gã một chút cũng không tiếp cận được, chẳng những không nghe ngóng được thông tin nào hữu dụng, mà về phía Độ Ách Thành cũng không phát sinh sự tình gì.

Đúng lúc Nhâm Bằng Phi suy nghĩ muốn nát óc vẫn không nghĩ ra được biện pháp, Niếp Dĩnh đã lấy ra một hộp gấm, trông thấy thứ quen thuộc đó, gã lập tức không những không có bất cứ cảm giác gì vui sướng, mà ngược lại, tâm tình trở nên trầm trọng hơn.

Chờ Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu nhìn Niếp Dĩnh, khi đó mới phát hiện không biết khi nào, ánh mắt của y đã chú mục trên người gã, thậm chí còn nhìn không chớp mắt.

Niếp Dĩnh khàn khàn giọng, chăm chú hỏi gã: "Nhâm Bằng Phi, nếu thân thể nữ nhi của ngươi hoàn toàn bình phục, nếu ta đem tất cả những thứ này trả lại cho ngươi, cũng cam đoan từ nay về sau không gây thêm bất cứ phiền toái nào cho Độ Ách Thành nữa… ngươi, sẽ không lưu lại đây?"

Nhâm Bằng Phi có chút kinh ngạc, một lúc lâu vẫn không trả lời.

Niếp Dĩnh dùng sức nắm lấy hai bên tay vịn, khàn khàn gằm nhẹ: "Ngươi nói đi!"

Hai tay buông dọc cơ thể của Nhâm Bằng Phi nắm lại thành quyền, nhìn vào mắt y đáp: "Sẽ không!"

Người trước mắt lập tức trở nên ngây dại, kinh ngạc nhìn gã, tầm mắt dừng lại ở hộp gấm. Bất ngờ lao tới giữ bằng cả hai tay, thậm chí còn dùng sức đến mức các khớp xương có điểm trắng bệch…

"A, đúng! Sẽ không… có đúng không…" – Niếp Dĩnh rốt cục cũng tìm được thanh âm nguyên bản, nhếch môi cười nhạt- "Ta đây hà tất phải băn khoăn tâm tình của ngươi thế nào, cần gì phải lưu lại một con đường sống cho Độ Ách Thành chứ?! Đợi đến lúc đó, ngươi có muốn chạy cũng không thể!"

Nói xong, Niếp Dĩnh liền ôm hộp gấm rời đi, trước khi y bước qua cửa, Nhâm Bằng Phi mới nói: "Niếp Dĩnh, ngươi là đang ép ta, hay là… đang bức chính mình?"

Trả lời câu hỏi bằng hành động, Niếp Dĩnh đá một cước vào hoa đẳng3 đặt bên cửa khiến nó đổ kềnh, đồng thời cũng khiến chậu Mặc Lan4 đang nở rộ rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh.

…

Nghĩ ngày hôm nay không có công chuyện phải xử lý, Nhâm Bằng Phi đơn giản đến chỗ nữ nhi, gặp đúng lúc Thanh Thanh vừa uống xong dược, đang nghỉ ngơi. Đứng bên cạnh, ngắm nữ nhi càng lớn cáng khả ái, tiếu lệ, Nhâm Bằng Phi không nhịn được mà mỉm cười ôn nhu, xoay người định ly khai.

"Phụ thân…"

Vẫn tưởng nữ nhi trong mộng nỉ non, vậy mà khi quay người lại, gã đã trông thấy Thanh Thanh dụi dụi mắt, ngồi dậy.

"Phụ thân đánh thức con?" – Nhâm Bằng Phi ngồi bên cạnh giường, dịu dàng vén một lọn tóc dài thật dài đang che trên khuôn mặt nhỏ nhắn ra sau tai.

"Không có a!" – Thanh Thanh lắc đầu- "Thanh Thanh cảm giác được phụ thân đến, nên tỉnh a!" – Dùng nhãn thần vẫn còn chút mơ màng nhìn về phía phụ thân, mỉm cười để lộ hàm răng trắng xinh. Nó vốn ngủ không say giấc, chỉ biếng nhác nằm nghỉ ngơi, bởi vậy khi Nhâm Bằng Phi đi tới, rất nhanh đã phát hiện ra.

"Phụ thân?"

Dưới ánh mắt nghi hoặc của nữ nhi, Nhâm Bằng Phi biểu tình thủy chung bất biến, ôn hòa cười cười, đỡ nó nằm xuống: "Phụ thân không có việc gì! Con hảo hảo nghỉ ngơi đi, phụ thân ngày hôm nay sẽ ở lại với con!"

"Phụ thân hôm nay không cần đi làm sao?"

"Ân!"

Đôi mắt to tròn của Thanh Thanh chớp chớp: "Phụ thân! Vậy người không cần ở lại với Thanh Thanh đâu! Phụ thân mau đi nghỉ ngơi đi, thoạt nhìn trông người mệt mỏi lắm a!"

Tâm can Nhâm Bằng Phi có chút phát nhiệt, nhợt nhạt cười, thay nữ nhi chỉnh lại chăn, vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, một lát sau, có chút đăm chiêu, nói rằng: "Có một người so với phụ thân còn muốn mệt hơn…"

"Là ai ạ?" – Thanh Thanh dùng bàn tay nhỏ gầy cần lấy tay gã, không biết có phải do tác dụng của dược lực hay không, nó rất nhanh đã buồn ngủ.

Nhâm Bằng Phi không trả lời người đó là ai, gã lẳng lặng quan sát vẻ mặt muốn ngủ của nữ nhi, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má nó.

"Y một mực truy đuổi, chưa từng nghĩ đến chuyện dừng lại chờ đợi người thuộc về mình. Người kia chạy trốn càng nhanh, y đuổi càng nhanh, cho dù một lần… lại một lần chịu đựng tổn thương, cũng không từng có suy nghĩ buông tha, liên tục truy đuổi, không ngừng truy đuổi… Y nhất định đã mệt muốn chết, thế nhưng vì nguyên nhân gì mà y không chịu dừng lại? Biết đâu, nếu y dừng lại, mới có thể phát hiện được có cảnh vật khác tươi đẹp hơn, mới có thể phát hiện ra người kia căn bản là không đáng để y theo đuổi…"

Thanh Thanh rất muốn mở hai mắt ra, thế nhưng cơn buồn ngủ chẳng khác gì thủy triều ập tới, nó thật sự không thể cưỡng lại, để bản thân được bao bọc trong thanh âm trầm trầm của phụ thân, chìm vào mộng mị.

…

Nhâm Bằng Phi vốn tưởng rằng chí ít trong ngày hôm nay gã sẽ không tái kiến Niếp Dĩnh bởi tức giận mà ly khai. Thế nhưng, thời gian dùng bữa tối vừa qua, liền có hạ nhân đến thông báo, thiếu gia đang tìm gã.

Hay vì điểm tâm là nghi hoặc đầy một bụng, Nhâm Bằng Phi nghe theo lệnh, đi đến Thủy tạ5 gặp y.

Thủy tạ tại Hoa phủ có thể nói là một nơi vô cùng trang nhã và thanh tĩnh. Được kiến tạo bên hồ, tứ phía thông thấu, bên bờ tràn đầy liễu rủ, dưới hồ là tầng tầng lớp lớp lá sen. Tuy hiện tại vẫn chưa tới giữa hè, nhưng đã có vài nụ hoa vội vàng nhú lên giữa mênh mông xanh biếc.

Trong Hoa phủ, hầu như nơi nào cũng hoa mà không xỉ, thế nhưng ngoại trừ Thủy tạ này. Bên ngoài nhìn thì vô cùng thanh nhã, một khi đã bước vào bên trong, có thể nói rằng từng phân đều tinh mỹ xa hoa đến cực điểm, ngay cả Nhâm Bằng Phi, người vốn quen với thế diện giàu sang, khi bước vào cũng không tránh khỏi ám ám cật kinh6.

Nhâm Bằng Phi đứng trước ngoại ốc, trông thấy Niếp Dĩnh đang nghiêng người tựa bên ải trác không biết đang ngắm nhìn thứ chi. Khi y trông thấy gã, liền vẫy vẫy tay, ý bảo gã tiến vào.

Đi hết ngoại ốc thì có một chỗ nghỉ, Nhâm Bằng Phi cởi hài xong mới tiếp tục tiến vào.

Gian phòng được kiến tạo nâng lên sao cho cách mặt nước một khoảng, sàn bên trong được lót bằng ô mộc7, Niếp Dĩnh ngồi ở chính giữa, trên tấm thảm bằng nhung mao8 tương đối lớn. Chẳng hay nguyên do vì nơi này được thiết kế tứ diện thông thấu hay không, mà trong phòng so với ngoại ốc còn muốn thanh lương9 hơn, thậm chí có trải thảm nhung mao kín phòng cũng không gây ra cảm giác oi bức, khi đặt hai bàn chân lên thảm, bên dưới thực mềm mại thoải mái.

"Thấy nơi này thế nào?"

Vừa ngồi xuống, Niếp Dĩnh đã mỉm cười hỏi gã, Nhâm Bằng Phi không khỏi một lần nữa cẩn cẩn dực dực quan sát gian phòng không coi là lớn này. Một lúc lâu sau, gã mới trả lời: "Dưới bàn tay xuất chúng của năng công xảo tượng10, phi phàm vượt quá mức người bình thường có thể tưởng tượng, xa hoa cực điểm, tinh mỹ cũng cực điểm!"

Niếp Dĩnh ha ha cười lớn: "Nơi này là Nương đặc biệt xây cho ta! Năm đó ta bị thương vô cùng lợi hại, mùa hè rất nhanh sẽ đến, đại phu nói nếu ta ra mồ hôi khiến vết thương trên người bị nhiễm trùng, nhất định sẽ nguy hiểm đến tính mạng, cần phải tìm một nơi thực thanh lương để tĩnh dưỡng, Nương nghe xong đã tìm nghệ nhân thiết kế ra Thủy tạ này. Ở trong đây, thứ gì cũng là tốt nhất, còn ta, đã ở trong này tròn một mùa hè!"

Đây là lần đầu tiên Niếp Dĩnh ở trước mặt gã nhắc đến chuyện bị thương, Nhâm Bằng Phi quả thực không biết phải đáp lại như thế nào.

Chỉ là Niếp Dĩnh cũng không tiếp tục kể thêm bất cứ chuyện gì, với tay đặt hai chén rượu lên bàn, tự mình cầm bầu rượu, rót đầy.

"Một mình uống rượu rất buồn, ta gọi ngươi tới, là muốn ngươi cùng ta uống" – Niếp Dĩnh vẫn luôn nhìn người đối diện- "Đây không phải là mệnh lệnh, ta cũng không lấy bất cứ thứ gì để bắt buộc ngươi! Đây đơn giản chỉ là một lời thỉnh cầu, mời ngươi ở lại đây, cùng ta uống rượu, có được không?"

Nhâm Bằng Phi trầm mặc một lúc lâu, khi ánh mắt rời khỏi người đối diện, đường nhìn lạc xuống hai chén rượu đặt trên bàn, sau đó khẽ gật đầu.

Niếp Dĩnh đã mỉm cười…

---

1 Hổ lạc bình dương: câu đầy đủ là "Hổ lạc bình dương bị khuyển khi", "Hổ xuống đồng bằng bị mấy bé… cún khinh" đó XD, kiểu như con người lâm vào tình thế khó khăn.

2 Thập nhị vạn phân: chính là 120.000 @.@ Bằng ca nghĩ ra ngần đó, thực sự là khiến người khác choáng váng!!!

3 Hoa đẳng: hình minh họa

4 Mặc Lan: tên tiếng Anh là Cymbidium sinensis Wild, hình minh họa

5 Thủy tạ: Khó mà kiếm được nơi giống như trong truyện miêu tả, mọi người nhìn hình minh họa này nha, khá tương tự đó ^^

6 Ám ám cật kinh: âm thầm giật mình.

7 Ô mộc: gỗ mun.

8 Nhung mao: lông măng hay lông tơ!! Oa… thảm bằng lông tơ thì êm biết chừng nào *ghen tỵ*.

9 Thanh lương: cảm giác mát lạnh.

10 Năng công xảo tượng: người thợ thủ công khéo léo, tay nghề giỏi.

13. Chương 13

Biên tập: Min Ran

Beta: Nhược Lam

Biết được nhi tử phân phó hạ nhân chuẩn bị vài vò rượu ngon, Hoa phu nhân nhíu nhíu mày, lại nghe được nhi tử đang ở Thủy tạ, nàng không khỏi than nhẹ một tiếng. Nhi tử của nàng mỗi khi tâm tình bất hảo, y nhất định sẽ đến Thủy tạ, hiện tại còn phân phó hạ nhân chuẩn bị nhiều rượu như vậy, mười phần thì có đến tám chín phần là muốn "mượn rượu giải sầu".

Sức khỏe của Niếp Dĩnh hiện nay thoạt nhìn không còn điều đáng ngại, thế nhưng trên thực tế thương thế của y vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thậm chí có nguy cơ tái phát nếu uống quá nhiều rượu. Nghĩ đến đây, Hoa phu nhân liền đứng ngồi không yên, nàng đang muốn đến Thủy tạ khuyên nhủ nhi tử thì nghe hạ nhân nói rằng: "Thiếu gia đã cho gọi Nhâm thị vệ đến Thủy tạ rồi ạ!"

Cước bộ chợt dừng lại, Hoa phu nhân ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng trở về sương phòng.

Xem ra nhi tử của nàng đang muốn giải quyết chuyện gì đó, nếu nàng tùy tiện đến đó, chỉ e sẽ làm phiền y.

Tuy Hoa phu nhân hết lòng yêu thương nhi tử, thế nhưng nàng hiểu rõ Nhâm Bằng Phi chính là khúc mắc lớn nhất trong lòng Niếp Dĩnh, sớm ngày nào giải quyết triệt để, y mới được giải thoát.

Suy nghĩ thì thấu đáo như vậy, nhưng thân thể của nhi tử duy nhất nàng không thể không lo lắng. Tuy kiềm chế được bản thân không xuất hiện, thậm chí còn căn dặn hạ nhân nếu không có chuyện xảy ra thì không cần đến Thủy tạ, thế nhưng chỉ ngồi yên trong chốc lát, lúc sau đã thấy Hoa phu nhân không những kêu nha hoàn đi chuẩn bị dược điều dưỡng, đề phòng thương thế của Niếp Dĩnh tái phát, mà còn không ngừng cầu khấn, mong nhi tử ngàn vạn lần đừng uống quá nhiều.

…

Bên kia Hoa phu nhân lòng nóng như lửa đốt, lo lắng không thôi. Còn bên này, Nhâm Bằng Phi tay cầm chén rượu, uống mà cảm thấy vừa ý. Gã không phải người thích rượu, thậm chí đối với rượu một chút cảm giác đặc biệt cũng không có, thế nhưng nếu có cơ hội thưởng thức mỹ tửu, gã cũng không từ chối nếm qua vài chén. Rượu lần này Niếp Dĩnh mời Nhâm Bằng Phi thưởng thức chỉ sợ không phải loại bình thường, chén đầu tiên thì so với thang thủy1 thơm ngọt không có nhiều khác biệt, thế nhưng uống thêm vài chén nữa, trong thân thể như có một luồng khí ấm áp chạy qua, toàn thân thư sướng, cảm giác khoan khoái như thể vừa luyện một bài quyền cước tăng cường sức khỏe.

Nhâm Bằng Phi cực kỳ thích cảm giác này, không khỏi uống thêm mấy chén.

Chỉ là gã không biết rằng, trên đời có một loại rượu tưởng chừng rất nhẹ, kì thực rất dễ khiến người ta say, hiện tại, Nhâm Bằng Phi đang uống loại rượu đó. Nếu không phải người biết uống, chỉ cần ba bốn thậm chí là uống hai chén, cũng đủ để khiến người kia say đến bất tỉnh nhân sự. Niếp Dĩnh có thể nói là một người có tửu lượng phi thường, có rất ít loại rượu có thể khiến y say. Chính vì nguyên nhân đó mà Niếp Dĩnh đã mặc niệm người khác so với y không quá sai biệt, sở dĩ y đã mời Nhâm Bằng Phi uống loại rượu này.

Hai người mặt đối mặt mà ngồi, nhưng hầu như không mở miệng nói chuyện, chỉ lẳng lặng uống một chén lại một chén. Đợi đến lúc Niếp Dĩnh rốt cuộc cũng cảm giác được bản thân chuếnh choáng, mới ngừng chén, nhìn đối phương. Chỉ là vừa liếc mắt, thực sự có chút mơ hồ.

Nhâm Bằng Phi một chén lại một chén, dường như không dừng ở mức ngà ngà say nữa, du đăng ấm áp chiếu sáng khuôn mặt, không biết tự lúc nào gã đã gỡ bỏ chiếc mặt nạ lãnh đạm thường trực, để thay vào đó là tiếu ý ôn nhu mà Niếp Dĩnh chưa từng nhìn thấy.

Niếp Dĩnh cảm thấy yếu hầu có chút khô nóng, không khỏi khàn khàn gọi: "Nhâm Bằng Phi…"

Nghe được thanh âm gọi tên mình, Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu nhìn lên, khóe mắt cong cong, cười đến say lòng.

Trong thân thể Niếp Dĩnh hiện tại như có hằng hà sa số tiểu trùng nho nhỏ ngọ nguậy không ngừng, khiến y khó chịu vô cùng, tận lực nhẫn nhịn mới đè nén được suy nghĩ muốn đến ngồi bên cạnh gã.

"Nhâm Bằng Phi…" – Niếp Dĩnh nhỏ giọng gọi- "Ngươi say sao?"

"Say?" – Nhâm Bằng Phi nghiêng nghiêng đầu, trên khuôn mặt từ trước đến giờ luôn trầm ổn hiện tại câu dẫn thần tình dí dỏm khiến người đối diện mục trừng khẩu ngốc- "Ngươi thấy ta giống người say sao?"

Dứt lời, gã liền chống bàn đứng lên, còn muốn bước thêm hai bước chứng minh lời mình nói không hề sai. Kết quả, Nhâm Bằng Phi quả thực tiến được hai bước, chỉ là sau đó hai chân mềm nhũn, đổ nhào về phía trước. Niếp Dĩnh không mảy may suy nghĩ đã nhào người đến đỡ, thân thể rắn chắc nặng nề ngã vào lòng. Lồng ngực được lấp đầy bởi thân thể ấm áp quen thuộc, cảm giác này Niếp Dĩnh cả đời cũng không quên được, trong nhất thời, y thực sự không biết bản thân phải phản ứng thế nào.

Người ngã vào lòng y ngược lại một chút ngoan ngoãn cũng không có, ngọ nguậy ngồi dậy, đến lúc chóp mũi kề chóp mũi, gã bỗng nhiên chớp chớp mắt, mỉm cười: "Thấy chưa? Ta không hề say a!"

Hô hấp của Niếp Dĩnh lúc này cũng muốn ngừng lại luôn rồi.

Người trong lòng vẫn ngọ nguậy không ngừng, nhưng chân tay tựa hồ luống cuống, một lần lại một lần ngã nhào vào ***g ngực đối phương. Khả năng kiềm chế của Niếp Dĩnh dần bị đẩy tới cực hạn, tưởng như không thể duy trì thêm giây phút nào nữa, hơn ai hết, y hiểu nếu để tình trạng này tiếp diễn, sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Thế nhưng, tận thâm tâm, y không muốn đẩy người này ra một chút nào!

Trong lúc Niếp Dĩnh phải tận lực đấu tranh cực khổ với chính bản thân mình, Nhâm Bằng Phi tựa hồ đã mệt mỏi, gã rõ ràng không muốn ngồi dậy nữa, ngược lại, còn vùi đầu vào lòng đối phương. Khi tìm được vị trí thoải mái, gã không những cọ cọ chẳng khác tiểu miêu, mà còn cười cười thỏa mãn.

Chút lý trí ít ỏi còn sót lại của Niếp Dĩnh đến lúc này, rốt cuộc cũng bị quăng lên chín tầng mây.

Rốt cuộc không thể khống chế thêm nữa, vòng tay ôm chặt lấy thân thể gã mà mê luyến không thôi, để hơi thở nóng bỏng chậm rãi phả lên mang tai chính mình, ngâm nga: "Nhâm Bằng Phi, ngươi say… Ngươi say…"

Đến tột cùng thì ai mới là người say, hiện tại còn có thể phân định rõ ràng được sao?

Hai cánh tay ôm lấy Nhâm Bằng Phi có chút run rẩy, kìm lòng không được dùng đầu lưỡi lướt qua làn da không có lúc nào là không khiến bản thân bị thu hút. Khi cảm giác được người trong lòng run rẩy muốn né tránh, hai tay nhất thời gia tăng thêm lực đạo, giữ lấy thật chặt: "Không cho phép ngươi đi… Lần này, không cho phép ngươi rời bỏ ta nữa!"

Nhâm Bằng Phi đau đến khẽ rên một tiếng, lúc đó Niếp Dĩnh mới buông lòng một chút. Tiếp đó y đẩy gã nằm lên thảm, rồi dùng thân thể chính mình giữ chặt đối phương.

Nhâm Bằng Phi có điểm khó chịu muốn rời đi, Niếp Dĩnh dùng một tay ấn vai gã xuống, cố định một chỗ. Hô hấp dần mất đi sự bình ổn, trở thành hổn hển nôn nóng, dùng một tay vừa gấp gáp vừa hoảng loạn cởi bỏ y bào trên người gã.

Thời gian đó khó mà lãng quên, thân thể ngày đêm nhung nhớ sau một thời gian dài ly biệt, lần thứ hai bày ra trước mắt. Hô hấp của Niếp Dĩnh có lẽ đã ngưng trệ, đôi tay mang theo lưu luyến vô hạn không ngừng vuốt ve, một tấc lại một tấc, tựa như hồi ức, tựa như cảm thụ, tựa như đang xác định…

Vĩnh viễn cũng không thể quên được, lần đầu tiên gặp gỡ nơi đáy Cốc, ngay từ khoảng khắc ánh mắt giao nhau, trái tim của y đã bị tước đoạt. Khi người kia cởi bỏ y phục ẩm ướt, để lộ thân thể hoàn mỹ tráng kiện, chỉ sau chớp mắt, y đã chìm sâu vào trầm luân, vô pháp kiềm chế bản thân, chỉ thầm nghĩ muốn đến gần tạo vật xinh đẹp kia, được chạm vào gã.

Lú đầu chỉ là rung động của trái tim, y không hiểu thế nào là động tình, nếu không có người kia từng bước từng bước hướng dẫn, dã nhân ngốc nghếch căn bản không thể tiếp tục, thậm chí được trải qua khoái cảm tột đỉnh do *** mang lại.

Vành mắt Niếp Dĩnh mơ hồ ẩm ướt, y cúi đầu ghé sát vào tai gã, khàn khàn nỉ non: "Nhâm Bằng Phi, là ngươi cho ta hết thảy, cũng chính là ngươi đã hủy diệt hết thảy! Rốt cuộc… ta nên hận ngươi hay tiếp tục si mê ngươi đây?"

Sự hoang mang rối loạn của y chưa từng có lời giải đáp, ngay cả hiện tại, cũng không có đáp án! Niếp Dĩnh vòng tay ra sau, nâng đầu Nhâm Bằng Phi lên, dùng sức hôn lên môi gã.

Cuồng dã để bắt đầu, tiếp đó lại tận lực nhu tình, không những chiếm đoạt cả hơi thở mà khẩu thủy tràn ra từ khóe môi cũng bị y thôn tính, lại không quên chậm rãi trấn an bờ môi non mềm. Người dưới thân một chút một chút lại ngọ nguậy, Niếp Dĩnh thuận thế hôn càng thêm sâu, triền miên đến khi tước đoạt toàn bộ hô hấp, khiến đôi phương vô lực giãy dụa.

Rốt cuộc, khi Niếp Dĩnh chịu buông Nhâm Bằng Phi ra, đôi môi gã đã sưng đỏ đến tội, màu sắc càng thêm tiên diễm động nhân, lại thêm đôi mắt mờ sương hoàn toàn bất đồng với vẻ lãnh lệ bình thường, nói thật rằng y chưa từng nhìn thấy biểu tình này xuất hiện trên khuôn mặt Nhâm Bằng Phi, kể cả khoảng thời gian dưới đáy Cốc, cho dù hai người có mập hợp vô số lần đi chăng nữa, biểu tình này chưa từng xuất hiện. Khi đó, Nhâm Bằng Phi hoặc nhắm mắt không nhìn hoặc kiềm chế cảm giác nhục nhã, chỉ là Niếp Dĩnh khi đó một chút cũng không hiểu: "Bây giờ nghĩ lại, nguyên lai người này đối với ta thực sự không có bất cứ cảm tình nào?"

Niếp Dĩnh chua sót cười, thân thể có chút nguội lạnh. Thế nhưng, khi ánh mắt lướt xuống thân thể quen thuộc luôn khao khát, hiện tại phô bày không thiếu một chi tiết, ở ngay trước mắt, thậm chí còn không ngừng vặn vẹo mời gọi, chỉ sau vài cái chớp mắt, yếu hầu y càng thêm khô nóng, ham muốn một lần nữa đánh bại tất thảy chiếm thế thượng phong. Hít sâu một hơi khiến bản thân bình tình lại, Niếp Dĩnh cúi đầu, ở trên người Nhâm Bằng Phi liếm một đường, chậm rãi tỉ mỉ như thể sẽ bỏ sót mảy may.

Khi đầu lưỡi mát lạnh di chuyển đến mắt rốn nho nhỏ, người từ đầu đến cuối một chút cũng không an phận đột nhiên giật nhảy, Niếp Dĩnh cố ý dây dưa, không ngừng trên chọc "ao" nhỏ, mãi đến khi người bên dưới ngay cả khí lực để giãy dụa cũng không còn.

Đôi bàn tay di chuyển linh hoạt, dừng trước tiểu thí thí tròn trịa không kém phần chắc nịch, đầu tiên là mơn trớn, rồi không tiếc lực xoa nắn vày vó, cho đến khi người dưới thân lộ ra thanh âm bất mãn mới thôi.

Nhâm Bằng Phi nằm trên thảm vẫn luôn nỗ lực đẩy Niếp Dĩnh đang đè lên người gã ra, thế nhưng càng đẩy y cuốn càng chặt, thậm chí còn đè ép khiến gã hô hấp không thông. Thân thể bị đối phương tùy ý dùa giỡn, gã có chút khó chịu, hai má hơi phồng lên, Niếp Dĩnh thấy thế, không khỏi cúi đầu cười trộm: "Cuối cùng thì người này và đệ đệ Nhâm Trình Phi cũng có điểm tương đồng Mỗi khi sinh khí, đều chu môi phồng má!"

"Nguyên lai, khi say, ngươi đáng yêu đến nhường này!"

Người say có khi nào thừa nhận bản thân say? Nhâm Bằng Phi cũng như vậy! Gã vốn tức giận khi bị người khác khống chế, khi nghe được câu nói kia, ngay lập tức quên đi tình cảnh hiện tại của bản thân, nhấc chân muốn tung cước. Không ngờ, chân mới nâng lên đã bị đối phương giữ chặt, đã thế còn bị banh rộng ra, nơi tư mật hoàn toàn bộc lộ không sót một mảnh, Niếp Dĩnh cũng không khách khí, chỉ cách một lớp y phục, chạm vào "túp lều nhỏ" dựng lên tự lúc nào.

Cảm giác khác thường khiến Nhâm Bằng Phi kêu "Ân" một tiếng, Niếp Dĩnh không vì thế mà ngừng động

tác, khom lưng liên tục cắn lên bắp đùi trong non mịn, còn hạ thân thì không ngừng cọ xát, bàn tay khi nặng khi nhẹ di chuyển trên khởi nguồn của dục vọng. Đến khi Nhâm Bằng Phi hô hấp bất ổn, y mới chịu buông tha, để gã giải phóng ham muốn ngay trong tiết khố.

Hạ thân của Niếp Dĩnh đã sớm trướng đau lợi hại, y thực sự rất muốn cứ như vậy mà tiến nhập vào trong mật huyệt ấm áp, bừa bãi rong ruổi! Thế nhưng, trong chuyện này mà hành động lỗ mãng, nhất định sẽ xuất hiện hậu quả, bởi vậy mà y vẫn cố cắn răng nhẫn nhịn.

Có nằm mơ cũng không ngờ bản thân sẽ ở lại đâu làm chuyện phong lưu, như vậy lấy đâu ra chất dùng để bôi trơn. Trong khoảng thời gian ngắn, quả thực lực bất tòng tâm, có muốn cũng tìm không ra! Thế nhưng "cái khó ló cái khôn", trong những thời điểm cốt yếu sẽ luôn tìm được biện pháp, đúng lúc Niếp Dĩnh nghĩ bản thân sắp thổ huyết vì nhẫn nhịn quá độ, bất chợt y nhớ ra trong Thủy tạ có một thứ…

Mật!

Trong khoảng thời gian sống trong Thủy tạ, có thể nói Niếp Dĩnh uống thuốc để no bụng, miệng lúc nào cũng đắng nghét, bởi thế mà Hoa phu nhân đã phân phó hạ nhân chuẩn bị rất nhiều mật, để y nhấm nháp làm dịu vị đắng. Để tiện lấy ra, y nhớ rõ bản thân bình thường sẽ để một bình trong ngăn tủ cạnh giường.

Chờ đến khi Niếp Dĩnh tìm được thứ hữu dụng kia, Nhâm Bằng Phi đã trở mình vài lần, thậm chí còn kéo y phục nằm la liệt bên cạnh, muốn mặc vào.

Niếp Dĩnh không suy nghĩ mảy may, lập tức giật y phục ném đi, đẩy Nhâm Bằng Phi nằm xuống, không cần phân trần tách hai chân gã ra, cắn răng mở nắp bình, đổ chất lỏng ngọt ngào thơm nức ở bên trong lên trên huyệt khẩu đỏ tươi kín thít.

Sau đó y tận tình khuếch trương nơi nhỏ hẹp kia, ngón tay thân nhập vào trong cơ thể nóng như lửa, đảo qua nội bích non mềm như tơ, thoa một lượt, khiến chúng càng trở nên nhu nhuyễn, nóng bỏng.

Khi nhẫn nại của Niếp Dĩnh đã chạm tới giới hạn, cúc huyệt rốt cuộc cũng chịu co giãn hé mở, y vội vàng rút ngón tay ra, trực tiếp đề thương thượng mã2.

Nam căn cứng rắn như sắt xuyên vào huyệt khẩu nhỏ hẹp, người dưới thân giật nảy đồng thời thở dốc đau đớn, thân hình càng thêm vặn vẹo giãy dụa, theo chuyển động mà cúc huyệt bị thu hẹp, hung hăng siết lại tựa hồ muốn bài khai ngoại vật xâm nhập, Niếp Dĩnh trong đầu như có dây cung "Phực" nào đó đứt làm đôi.

"Đừng nhúc nhích… Đừng nhúc nhích a… Bằng Phi…"

Niếp Dĩnh thở hổn hển đến lợi hại, nhẫn nại đến mức trán nổi đầy gân xanh, cố định đầu nhỏ không chịu an phận, nhìn xuyên qua đôi mắt nhiễm một tầng sương mù mông lung, hung hăng cắn lên đôi môi khi khép khi mở, đầu lưỡi len lỏi tách hàm trăng trắng ngọc, lần thứ hai xâm nhập vào khoang miệng ấm nóng tràn đầy hương rượu ngọt ngào.

Đôi môi hết sức ôn nhu, một tay cố định chắc chắn thắt lưng của người dưới thân, nhục bổng bên dưới kiên định mà chậm rãi một chút lại một chút thâm nhập vào mất huyệt nhỏ hẹp. Đợi đến khi toàn bộ nam căn ở sâu trong cúc huyệt, Niếp Dĩnh đã mệt đến mồ hôi đầy đầu, nằm trên thân thể ấm áp nghỉ ngơi một lát. Sau đó y tách hai chân Nhâm bằng Phi ra, cẩn thận như cũ rút phân thân trướng đau lợi hại ra một chút, sau đó nhất cổ tác khí3 xâm nhập, lắp đi lặp lại như vậy mấy lần, chờ đến khi vách nội bích chật chội trở nên mềm mại nóng bỏng, người dưới thân hô hấp không còn cấp tốc, động tác của y mới thoáng nhanh hơn.

Quay trở lại một chút, nếu nói Niếp Dĩnh khi trở về bên cạnh Hoa phu nhân, y học tri thức gì nhanh nhất, thành thực mà nói chỉ e đó là công phu "sàng chỉ chi hoan4". Điều không phải y cố tình học thứ đó, mà là bị những tên công tử thiếu gia thương xuyên trà trộn nơi tần lâu sở quán5 dẫn đến hết nơi yên hoa lại sang chốn tuyết nguyệt. Trước cảnh mây mưa phong hoa triền miên, y hoàn toàn được giác ngộ được kiến thức chân chính về chuyện tầm hoan. Về sau tuy không trực tiếp thực hành cùng tiểu quan kỹ nữ, nhưng dựa vào đám đồ văn tịnh mậu6 phong phú về thể loại, đa dạng về nội dung do đám hồ bằng cẩu hữu cung cấp, ngần đó cùng đủ để Niếp Dĩnh đại khai nhãn giới, thu được lợi ích không tầm thường.

Lần đầu tiên Niếp Dĩnh động tình, đối tượng khi đó chính là Nhâm Bằng Phi. Về sau khi hiểu được chuyện khiến người khoái hoạt kia, mỗi đêm yên tĩnh y động tình, trong đầu luôn tự mừng tượng ra hình dáng của

gã để phát tiết.

Trong khoảng thời gian cùng Nhâm Bằng Phi sớm chiều ở chung, y vừa khát vọng vừa sợ hãi đến cực điểm những lúc hai người kề cận, quyến luyến vị đạo ấm áp trên thân thể người kia, lại sợ quá mức gần gũi sẽ khiến bản thân mất đi khống chế. Thế nhưng, dục vọng là chuyện càng muốn khống chế càng để mất kiểm soát, thậm chí còn phản tác dụng, khiến người đó tâm tính thay đổi thất thường, trở nên hỉ nộ bất định, càng dễ để bụng những chuyện vụn vặt.

Rõ ràng là rất sợ sẽ nghe được đáp án phủ định từ miệng đối phương, thế nhưng vẫn không thể kiềm chế được bản thân ngừng hỏi. Hỏi lại sợ, càng sợ càng muốn trông thấy gã, thật sự biến thành người lo được lo mất.

Ngày thường hầu như lúc nào Nhâm bằng Phi cùng đi theo y như hình với bóng. Chỉ là ngày hôm nay, mới sáng đã bị người kia chọc cho sinh khí, y hùng hổ bỏ đi, thế nhưng lúc này chỉ mới trải qua mấy canh giờ không trông thấy thân ảnh quen thuộc, tưởng niệm đã tràn đầy, Niếp Dĩnh nhịn không được phân phó người gọi gã đến Thủy tạ.

Về nguyên nhân vì sao sự tình lại tiến triển đến mức này, Niếp Dĩnh trăm triệu lần cũng không dự liệu được, chỉ có nói đây là việc hoàn toàn ngoài ý muốn… Ta nguyên bản đã phải nhẫn nại đến khổ sở, không ngờ người này khi say lại câu nhân đến vậy!? Đã thế, gã còn ngã vào ngực ta lộn xộn một trận… Thiên a!!! Niếp Dĩnh ta đâu phải thần tiên, làm sao chịu đựng được loại khiêu khích này?!

Để một người nam tử thừa nhận việc này vẫn là quá mức miễn cưỡng, tuy thân người bên dưới đã thả lỏng trở nên mềm mại không ít, thế nhưng mỗi lần Niếp Dĩnh thẳng lưng tiến nhập vẫn khiến đối phương lộ ra thần sắc thống khổ, phân thân vốn động tình của gã cũng vì thế mà dần dần héo úa.

Niếp Dĩnh rất muốn cùng Nhâm Bằng Phi chân chính kinh qua hưởng thụ khoái cảm tột đỉnh của việc ân ái, y một lần nữa lại phải nhẫn nại, vừa tận lực điều chỉnh lực đạo sao cho tiếp nhập thật nhẹ nhàng, vừa dùng tay nỗ lực, không ngừng hầu hạ vật nhỏ dần trở nên mềm mại, phân thân trướng đau thì chậm rãi tìm kiếm điểm nhạy cảm sâu trong thân thể đối phương.

Vất vả không để đâu cho hết, nhưng cuối cùng y cũng tìm được nơi bí hiểm đó, một cú va chạm khiến Nhâm Bằng Phi nhất thời co sút hậu huyệt đồng thời phun trào ham muốn, một tiếng rên rỉ phát ra khiến huyết mạch của Niếp Dĩnh càng thêm sôi sục.

Chính là chỗ này!

Niếp Dĩnh gắt gao ôm chặt lấy thân thể đối phương, hạ thân trừu sáp mãnh liệt, hung hăng cắm vào lại mạnh mẽ rút ra, một lần lại một lần nhằm vào nơi ngọt ngào kia, mãi đến khi người nằm dưới thân bị gây sức ép đến hô hấp hổn hển, thảm nhung mao thật dày bên dưới cũng bị gã dùng tay vò nát. Niếp Dĩnh dường như có chút bất mãn đối với chuyện này, hạ thân di chuyển không ngừng, tách hai bàn tay đang nắm chặt thảm ra, để chúng lên vai của chính mình, khàn khàn giọng: “Nắm lấy ta… Bằng Phi… Đừng buông ra, ôm chặt lấy ta…”

Hô hấp của Niếp Dĩnh càng lúc càng loạn, động tác dưới hạ thân cũng càng lúc càng cuồng dã, triền miên đến mức người trong lòng không kìm được mà rơi lệ, trong tiếng rên rỉ thống khổ không thể che giấu được khoái ý, hai chân không khỏi gắt gao kép chặt lấy thắt lưng y, thân thể dần dần cũng nương theo động tác mà chuyển động.

Loại cảm giác này thật sự quá mức mất hồn, Niếp Dĩnh chỉ cảm thấy giờ khắc này bản thân chẳng khác gì dã thú chỉ chăm chăm lo phát tiết dục vọng, ham muốn khiến y như phát cuồng, triền miên ở trong mật huyệt nhỏ hẹp hoành trùng trực chàng7.

Không biết đã qua bao lâu, mơ hồ ở bên trong, y có thể cảm giác được người trong lòng thân thể như bị kéo căng, sau một trận run rẩy mãnh liệt, một cỗ nhiệt ý bắn ra, vương đầy trên bụng y.

Niếp Dĩnh thoáng dừng lại, nhìn bạch trọn dính trên bụng, câu dẫn ta tiếu ý khàn khàn của một người đắm chìm trong dục vọng, y nhẹ nhàng dừng động tác, thoải mái cho đối phương đang gấp gáp thở dốc nghỉ ngơi một chút. Đợi đến thời điểm thích hợp, mới cúi đầu cắn lên đôi môi đỏ tươi ướt át, khẽ liếm lên làn da mằn

mặn bởi mồ hôi, cảm thấy cực kỳ mỹ mãn mới nâng hạ thân của gã lên, nam căn vẫn nằm sâu trong hậu huyệt, giữ nguyên tư thế, trở mình khiến Nhâm Bằng Phi nằm úp sấp.

Cảm giác dị thường do ma sát vô cùng mãnh liệt, nội bích nóng bỏng bất ngờ co rút, xiết lấy dị vật, Niếp Dĩnh vì không kịp đề phòng mà bất ngờ phát tiết, tại chỗ sâu nhất nóng bỏng nhất trong thân thể Nhâm Bằng Phi lưu lại tinh hoa.

Cảm giác sau khi phát tiết thực sự là mệt muốn hôn mê. Niếp Dĩnh chống hai tay nâng đỡ thân thể, cố sức thở dốc, mồ hôi từng hạt men theo khuôn mặt chảy xuống, tích trên đường cong mê người nơi lưng Nhâm Bằng Phi.

Lần đầu tiên khi trải qua khoảng thời gian dài chờ đợi đâu thể đơn giản đình chỉ như vậy, Niếp Dĩnh rất buồn bực, đương nhiên không có khả năng y chịu chấm dứt ở đây. Nghỉ ngơi một chút lấy lại hơi thở, y rút toàn bộ nâ căn ra, nâng hạ thân Nhâm Bằng Phi lên, dùng sức vuốt ve mơn tiểu thí thí rắn chắc mà co dãn.

Chờ đến khi ngón cái xâm nhập vào huyệt khẩu đỏ tươi, người nguyên bản nhu nhuyễn nằm trên thảm bất đầu ngọ nguậy chẳng khác gì ba trùng8, Niếp Dĩnh bật cười, kéo người kia lại, cầm phân thân đã bừng bừng phấn chấn nhắm ngay mật huyệt ướt át, toàn bộ đi vào…

---

1 Thang thủy: “thang” có nghĩa là canh, chắc lại giống kiểu “ngon từ thịt, ngọt từ xương” a XD

2 Đề thương thượng mã: theo đúng nghĩa đen là “cầm thương cưỡi ngựa”, còn nghĩa chính xác tại đây, có ai không hiểu thỉnh giơ tay

3 Nhất cổ tác khí: đây là một câu thành ngữ, câu gần nghĩa chính là “rèn sắt khi còn nóng”.

4 Sàng chỉ chi hoan: việc giường chiếu xxx đó XD

5 Tần lâu sở quan: ám chỉ kỹ viện.

6 Đồ văn tịnh mậu: xuân cùng đồ a +.+|||

7 Hoàng trùng chực tràng: từ miêu tả chuyển động, kiểu như “đâm thẳng xuyên thủng, đá lung tung” ^^

8 Ba trùng: loài bó sát.

Đêm hôm đó, trong đầu có thể nghĩ ra bao nhiêu tư thế, Niếp Dĩnh đều đem ra thực hành không bỏ sót. Tình cảm ập tới đã đủ để đẩy lui lý trí, huống hồ y đã nhịn lâu đến vậy, thật vất vả trước mắt mới mở đại tiệc để khát vọng tích tụ suốt thời gian qua được bộc phát. Ăn một ngụm, lại muốn ăn ngụm thứ hai, cứ như thế miệt mài ăn, hoàn toàn không có tâm tư mà nghĩ xem hậu quả sau đó sẽ là gì.

Đợi đến lúc Niếp Dĩnh cảm nhận được toàn thân bủn rủn, yết hầu khô cháy, mới biết được bản thân thực sự đã làm quá giới hạn cho phép. Mà lúc này, Nhâm Bằng Phi đã sớm hôn mê, toàn thân trên dưới không những vương vãi đầy dịch thể của cả hai mà còn chằng chịt không đếm xuể những vết tích do Niếp Dĩnh lưu lại, chưa kể hậu đình từ lâu đã sưng đỏ bất kham, hai chân nửa khép nửa mở, thoạt nhìn thật sự là *** mỹ tới cực điểm.

Một Nhâm Bằng Phi như vậy vừa quyến rũ vừa yếu ớt không gì sánh được, khiến Niếp Dĩnh đã yêu càng thêm thương xót đến cồn cào, y vốn định đi tìm chút nước ấm để tẩy rửa cho gã, thế nhưng bản thân đã mệt đến khó mà di chuyển. Không còn biện pháp, Niếp Dĩnh chỉ có thể ôm người đang mê mệt kia vào lòng, nguyên bản y chỉ muốn nghỉ ngơi thêm một chút, ai ngờ lại ngủ một mạch, đến lúc mặt trời sáng tỏ mới giật mình tỉnh giấc.

Sau khi tỉnh lại, thấy Nhâm Bằng Phi còn say ngủ, Niếp Dĩnh không những chẳng vội vã rời đi, mà còn ôm gã vào lòng, đôi mắt cong cong, lộ ra tiếu ý thực sự.

Cảm nhận đủ chút sung sướng vụng trộm, y mới đứng dậy, khoác thêm y phục, sau đó ra ngoại ốc phân phó hạ nhân chuẩn bị nước tắm. Có lẽ là do đêm hôm qua thực sự bị lăn đi lăn lại không chịu nổi, thành ra trong suốt quá trình Niếp Dĩnh tắm rửa cho gã, Nhâm Bằng Phi ngay cả chút dấu hiệu chứng tỏ bản thân

sắp tỉnh dậy cũng không có mảy may. Sau khi lau khô thân thể, lại dùng khăn bông nhẹ nhàng bọc kín, Niếp Dĩnh cẩn cẩn dực dực đặt Nhâm Bằng Phi nằm lên giường, với tay tìm thuốc mỡ hạ nhân đã chuẩn bị sẵn, khẽ mở đôi chân, tại hậu huyệt sưng đỏ sung huyết dịu dàng thoa thuốc, sau khi ngón tay thon dài đem theo thuốc mát dịu còn tham lam dò xét nội bích mềm mại một lượt, y mới hài lòng dừng lại.

Đặt lọ thuốc mỡ còn phân nửa lại chỗ cũ, lau sạch bàn tay, giúp người đang úp sấp nằm ngửa lại thật ngay ngắn, thay đối phương chỉnh lý lại chăn, ánh mắt lơ đãng dừng lại vết sẹo mơ hồ trên bụng của Nhâm Bằng Phi.

Đêm hôm qua, khi hai người ý loạn tình mê, du đăng khi mờ khi tỏ, trong nhất thời Niếp Dĩnh thực sự không biết trên bụng Nhâm bằng Phi lại có vết sẹo gần như trùng với màu da này, mãi đến lúc thay gã tắm rửa, y mới chú ý.

Nhớ rõ khi ở dưới đáy Cốc, trên người Nhâm Bằng Phi chỉ có miệng vết thương hình bàn tay do trúng phải chưởng phong, hơn nữa căn cứ vào tình trạng hiện tại, cõ lẽ gã đã bị thương khi xuất Cốc. Chưa kể võ công của gã đã mất hết, chẳng rõ nó là do Quỷ bà bà gây ra hay là một người khác?

Có khi nào gã vô tình bị thương khi báo thù hay không?

Niếp Dĩnh bất giác nhớ lại quãng thời gian y tân tân khổ khổ leo khỏi đáy Cốc, trong lòng chỉ một mực lo sợ Quỷ bà bà sẽ đẩy mình trở lại, ý niệm duy nhất xuất hiện chính là: "Ta phải tìm bà ta tiên hạ thủ vi cường…"

Bồng nhiên một tiếng ho khan cắt ngang dòng suy nghĩ của Niếp Dĩnh, như thể phát hiện ra điều gì, y không nhanh không chậm chỉnh lý lại chăn cho Nhâm Bằng Phi, sau đó lập tức đứng dậy rời đi. Vừa mới khép cửa phòng lại, tràng ho khan xuất phát từ yết hầu không thể khống chế mà bật ra, y không muốn quấy nhiễu người còn say ngủ, lập tức rời đi, tuy nhiên tiếng ho khan càng lúc càng khó kiềm chế.

Niếp Dĩnh tất nhiên không thể biết được. ngay khi y đóng cửa, người vốn nên ngủ say đã từ từ mở ra đôi mắt tràn ngập tơ máu.

Nguyên lai, gã đã tỉnh từ sớm, nhưng không muốn Niếp Dĩnh biết, sợ hãi đối mặt cũng vô pháp đối mặt, sở dĩ chọn cách đơn giản hơn là giả bộ ngủ say.

Chuyện tối ngày hôm qua Nhâm Bằng Phi nhớ thanh thanh sở sở. Gã chưa từng say, đương nhiên cũng không biết được bản thân khi say lại có bộ dáng…

Nhâm Bằng Phi trong lòng thở dài: "Xem ra loại rượu kia từ nay về sau không nên uống quá nhiều!"

Trong khoảng thời gian ngắn, không biết phải làm sao để có thể đối diện với Niếp Dĩnh, Nhâm Bằng Phi thừa dịp trong phòng không có người, cố nén đau mặc lại y phục, cắn răng rời đi. Cũng may khi về đến tiểu viện, có lẽ Ách Cô đang ở phòng cho Thanh Thanh uống thuốc nên không thấy nàng xuất hiện, nhờ đó mà gã tránh được sự xấu hổ vì sợ người khác phát hiện ra thân thể có chút khác thường.

Cả ngày hôm đó, thân thể đau nhức không chỗ nào là không khó chịu, nhưng Nhâm Bằng Phi một chút cũng không buồn ngủ, đôi mắt đỏ bừng cứ mở to khô khốc, vắt óc suy nghĩ xem gã sắp tới phải làm sao để ở đứng cạnh Niếp Dĩnh, chỉ không những rằng Niếp Dĩnh đã đi trước một bước, cho hạ nhân đến bảo gã tạm thời cứ nghỉ ngơi một thời gian, khi nào cần, Thiếu gia sẽ cho người thông báo.

Nhâm Bằng Phi thở dài một hơi, cuối cùng cũng có thể an ổn nghỉ ngơi. Trong khoảng thời gian đó, Niếp Dĩnh mỗi ngày đều phái hạ nhân đem đến không ít dược liệu dưỡng thân. Nhâm Bằng Phi cảm thấy thân thể không suy yếu đến mức cần phải uống thuốc, trong khi nữ nhi lại không có mà dùng, cho nên đã bảo hạ nhân đem những dược liệu trân quý đó về. Ai ngờ, ngày hôm sau dược liệu đem cái nhiều thêm một chồng, hạ nhân cũng không dám cầm về nữa, đến đây gã mới miễn cưỡng giữ lại.

Năm sáu ngày như vậy trôi qua, Nhâm Bằng Phi đã bình phục hoàn toàn, thế nhưng Niếp Dĩnh vẫn im lìm, không có lấy nửa điểm tin tức, chỉ có hạ nhân vẫn đều đặn mỗi ngày đúng giờ mang thuốc tới.

Nhâm Bằng Phi cảm giác cứ tiếp tục duy trì tình trạng hiện tại cũng không có gì không tốt, bản thân gã uống say quả thực mất hết mặt mũi, thật sự không biết phải làm sao để có thể bình thản đối diện với Niếp Dĩnh như bình thường, cứ không gặp thế này, có khi lại tốt. Chỉ là… dần dần Nhâm Bằng Phi cảm thấy có

điểm bất thường, cùng ở trong Hoa phủ, thế nhưng lâu như vậy vẫn không trông thấy hay nghe được tin tức của Niếp Dĩnh thì quả là…

Đợi đến khi hạ nhân đúng giờ đưa tới thuốc bổ tới, Nhâm Bằng Phi thừa dịp người kia rời đi mới hỏi: "Thiếu gia đã nhiều ngày… ngài ấy đang làm gì?"

"Cái gì?" – Người hạ nhân kia giật mình trừng to hai mắt: "Ngài chẳng lẽ không biết gì sao?"

Nhâm Bằng Phi nhíu nhíu mày, hỏi lại: "Biết cái gì?"

"Thiếu gia đã bị bệnh nhiều ngày nay rồi, mới hai hôm trước đại phu còn đứng xếp thành mấy hàng, liên tục bốn năm ngày uống thuốc, khí sắc thiếu gia ngày hôm nay mới khá hơn một chút a!"

Nhâm Bằng Phi câm lặng, sự thật này so với những gì gã mường tượng thực sự khác biệt một trời một vực: "Ta còn tưởng Niếp Dĩnh đang tránh mặt ta…"

Hạ nhân nhìn nhìn thần sắc của gã, nói thêm: "Bất quá thiếu gia thật đúng là rất quan tâm đến Nhâm thị vệ a! Vừa mới tỉnh lại, câu đầu tiên thiếu gia đã hỏi ngài ngày hôm nay thế nào, còn nói ngài trong khoảng thời gian này thân thể cũng không tốt, cho nên đã phân phó chúng tiểu nhân mỗi ngày đều phải đưa thuốc đến…"

Hạ nhân rời đi lúc nào Nhâm Bằng Phi cũng không phát hiện ra, ngồi trên ghế đờ người. Một lúc sau gã mới đứng dậy, trực tiếp đi đến nơi Niếp Dĩnh ở. Khi đến, gã vừa vặn thoáng gặp qua mấy nha hoàn đang bưng chậu rửa mặt, chén thuốc và y phục vừa thay rời khỏi phòng.

Nhìn những nha hoàn vội vàng đi xa, Nhâm Bằng Phi đứng trong viện thêm một hồi, sau mới chậm rãi đến gần cánh cửa đang đóng kín.

"Ngươi… hài tử nhà ngươi thực sự… thực sự khiến nương tức chết…"

Từ trong phòng truyền ra thanh âm khiến Nhâm Bằng Phi đang muốn đẩy cửa vào khựng lại.

"Đại phu đã căn dặn ngàn vạn lần, thân thể của ngươi vẫn còn hư nhược, nhất định phải dưỡng hảo mới được, không được phép uống say càng không được hành phòng1, nếu không sẽ khiến thân thể bị tổn thương nghiêm trọng! Ngươi thì giỏi rồi, uống say khướt không nói… còn… còn miệt mài! Ngươi không muốn sống nữa, có đúng không???!"

"Nương…"

"Ai Cũng không biết kiếp trước tạo phải nghiệt gì, ngươi vừa ý ai không vừa, cứ khăng khăng đâm đầu vào tên Nhâm Bằng Phi kia, hắn ta là nam nhân không nói, còn đối với ngươi vô tình vô nghĩa như thế… Vậy mà ngươi vì hắn mà hết lần này đến lần khác… ngay cả tính mạng mình cũng không thèm quan tâm! Ngươi có biết, mấy hôm trước nương nhìn ngươi ho đến không còn sức lực, đã đau lòng biết chừng nào không?"

"Nương, thực xin lỗi…"

"Thực xin lỗi thì có ích lợi gì! Nương chỉ cần ngươi khỏe mạnh thôi, có hiểu không? Chỉ cần ngươi luôn mạnh khỏe, nương chuyện gì cũng không sợ …"

Thanh âm Hoa phu nhân càng lúc càng nghẹn ngào, lúc sau trong phòng không còn truyền ra nữa, Nhâm Bằng Phi thu tay lại, yên lặng xoay người rời đi.

…

Tái kiến Niếp Dĩnh đã là chuyện của ba ngày sau, khi nhận được tin tức, từ Hoa phủ bước lên trên mã xa chờ sẵn ngoài đại môn, y ngồi trong thùng xe chợp mắt. Khi biết gã bước vào liền mở to mắt, nhãn thần khóe môi đều là tiếu ý. Nhãn ba liễm diễm, tiếu dung khinh nhu, đặc biệt thưởng tâm duyệt mục, y ngày hôm nay vẫn mặc một thân bạch y, càng khiến y trắng thêm vài phần, thậm chí khuôn mặt còn không nhận ra một tia huyết sắc.

Vào trong thùng xe, Nhâm Bằng Phi vốn ngồi sát mép cửa, thế nhưng đợi đến lúc mã xa di chuyển, gã ở trong xe, hai mắt nhìn chăm chú vào một chỗ, thân thể lẳng lặng di chuyển, càng lúc càng gần y.

Chứng kiến gã càng lúc càng đến gần, suy nghĩ của Niếp Dĩnh nhất thời ngưng trệ, qua một hồi lâu, y rốt cuộc cũng khôi phục được tinh thần, vươn tay muốn chạm vào đối phương, không ngờ cổ họng bật ra tiếng ho khan.

"Ngươi không sao chứ?"

Ho khan hai tiếng liền ngừng lại, thời điểm Niếp Dĩnh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt quan tâm của Nhâm Bằng Phi, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, vươn tay cầm lấy bàn tay Nhâm Bằng Phi đang đặt trên đầu gối, nhận thấy cánh tay kia muốn rút ra, y càng nắm chặt không buông. Rốt cuộc, chủ nhân của bản tay cũng lựa chọn phương án "mặc kệ".

"Bằng Phi?"

Nhâm Bằng Phi cả người cứng đờ, thật lâu mới bình thường trở lại, hé môi muốn nói điều gì đó, nhưng lập tức bị ngăn lại.

"Đừng nói…" – Niếp Dĩnh dùng sức nắm tay gã: "Chí ít hiện tại, chuyện gì cũng không cần nói! Cho dù có là giả tưởng đi nữa, cũng cho ta chìm đắm lâu một chút!"

…

Hôm nay là ngày đại thọ của Thái Tế Tửu, Niếp Dĩnh đi chuyến này là muốn đến mừng thọ lão sư. Thọ lễ ngày hôm nay chính xác là do Hoa phu nhân trong lúc y mang bệnh nằm một chỗ phân phó người chuẩn bị, đây là một mức cổ họa của một vị danh gia nào đó. Tương truyền trong thiên hạ chỉ có vài bức, cho nên có thể nói nó là vô giá, cũng không biết Hoa phu nhân làm sao để có được.

Nhâm Bằng Phi thuận ý không nói năng gì.

Mã xe trên đường trải đã phát ra những tiếng "lọc cọc" nho nhỏ, cả hai người đều nghe đến nhất thanh nhị sở, độ ấm vương vấn tại bàn tay càng khiến họ không thể mở miệng nói chuyện, chỉ cảm thấy giờ khắc này như thế dằng dặc, lại như thế ngắn ngủi.

…

Hôm nay là ngày đại thọ của Thái Tế Tửu, Niếp Dĩnh đi chuyến này là muốn đến mừng thọ lão sư. Thọ lễ ngày hôm nay chính xác là do Hoa phu nhân trong lúc y mang bệnh nằm một chỗ phân phó người chuẩn bị, đây là một mức cổ họa của một vị danh gia nào đó. Tương truyền trong thiên hạ chỉ có vài bức, cho nên có thể nói nó là vô giá, cũng không biết Hoa phu nhân làm sao để có được.

Ở trên xe nói một chút chuyện, Niếp Dĩnh thấy Nhâm Bằng Phi không giấu được lòng hiếu kỳ đối với bức họa kia, bởi vậy y đã mở để gã thưởng thức. Bức họa không phải vẽ sơn thủy hay hoa điểu, mà do người cố ý vẽ ra gia súc, hơn nữa còn là hai con sơn dương. Bức họa có thể nói tỉ mỉ vô cùng, trên người hai con sơn dương có bao nhiêu sợi mao, đều được tác giả vẽ chi tiết, thậm chí có thể đếm ra số lượng.

Nhâm Bằng Phi xem xong chỉ nghĩ: "Bức họa quả thực rất sống động, thế nhưng không hiểu nó quý giá ở chỗ nào a?!"

Nhâm Bằng Phi kỳ thực chính là một tên võ phu, là một thô nhân một điểm cũng không hiểu thế là phong hoa tuyết nguyệt. Gã đối với kinh thương có thể có hiểu biết, thế nhưng liên quan đến đồ cổ, nhất là cổ họa kiểu này, gã vẫn có chút khó hiểu. Khó hiểu là vì chẳng rõ nguyên nhân vì sao mà có rất nhiều người vì yêu mà một mực truy cầu thư họa kiểu này, chúng điều không phải ngân lượng, chí ít có thể nuôi gia đình sống qua ngày.

Nếu Nhâm Bằng Phi nói những lời nghĩ trong lòng ra, Niếp Dĩnh khẳng định sâu sắc chấp thuận. Mặc dù học thức hiện tại không hề tầm thường, thế nhưng thế nào là thưởng thức vẫn còn cách y rất xa. Đối với y mà nói, hiện vật nhất định quan trọng hơn mấy thứ hư ảo kiểu này a!

Cho nên tục ngữ mới có câu: "Bất thị nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn2", hai người này không cùng nhau ở chung một chỗ mới là chuyện kỳ quái!

Vừa cất bức họa mới lấy ra vào trong hạp tử, xe ngựa liền dừng, rất nhanh đã có tiếng hô: "Thiếu gia, đến nơi rồi!"

Nhâm Bằng Phi vén rèm, xuống xe trước, Niếp Dĩnh ra sau, đưa hạp tử cầm trong tay cho hạ nhân, sau đó mới chậm rãi xuống xe. Thoạt nhìn thì có vẻ tao nhã ung dung, thế nhưng Nhâm Bằng Phi ở sát bên cạnh, mới có thể nhìn ra rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì: động tác của Niếp Dĩnh sở dĩ chậm mà khẽ khàng như vậy, thật sự bởi vì y chỉ cần mạnh tay một chút, nhất định sẽ ho khan lợi hại.

Xem ra dù đã trải qua mười ngày điều dưỡng thế nhưng Niếp Dĩnh vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, xem ra sự miệt mài đêm hôm đó quả thực đã khiến y nguyên khí đại thương.

Rõ ràng biết được tình trạng sức khỏe của bản thân, vậy mà vẫn cứng đầu muốn xuất hiện, Nhâm Bằng Phi thật sự có chút dở khóc dở cười, thế nhưng mơ hồ lại phát hiện được nguyên nhân ẩn sâu trong đó: "Từ đầu chí cuối, chỉ có lúc say, ta mới có cơ hội nhìn thấy biểu tình ôn hòa của người kia…"

Nhâm Bằng Phi lúc này trong đầu vẫn còn miên man suy nghĩ, thành ra không lập tức tiến tới dìu công tử "kiều nhược3" kia, thì vẫn có những hạ nhân khác tinh mắt, chạy nhanh tới đỡ lấy thiếu gia của mình.

Ở trước Thái Cánh phủ lần lữa một hồi, cuối cùng hết thảy cũng chuẩn bị xong xuôi, có thể đi vào mừng thọ người ngay hôm nay thọ tinh. Niếp Dĩnh mới bước một chân qua đại môn, phía sau bỗng truyền đến tiếng hạ nhân trong Hoa phủ vang lên: "Nhâm thị vệ! Nhâm thị vệ!"

Hầu như tất cả mọi người đều quay lại nhìn, Niếp Dĩnh nhíu mày, Nhâm Bằng Phi nhìn về phía hạ nhân đang chạy hồng hộc, đáy lòng bất ngờ dâng lên bất an, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

"Là… Là nữ nhi của ngài…" – Người hạ nhân này hẳn là chạy một mạch đến đây, không ngừng thở dốc, mãi không nói hết câu.

Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, tay nắm thành quyền, hỏi: "Nữ nhi của ta bị làm sao?"

"Lại… lại phát bệnh a! Nghe nói là cực kỳ nghiêm trọng! Ngài mau trở về nhìn xem…" – Hạ nhân còn chưa dứt lời, Nhâm Bằng Phi đã chạy xa, Niếp Dĩnh chỉ có thể trơ mắt nhìn gã biến mất sau ngã rẽ, đứng trước cửa, nửa ngày không nhúc nhích mảy may.

Nhâm Bằng Phi khi chạy trở về mới biết được, thương thế của Thanh Thanh đã tái phát, không chỉ khó uống thuốc mà còn ho ra không ít tơ máu. Nhìn nữ nhi mặt mũi tái nhợt, Nhâm Bằng Phi không nói hai lời liền chạy đi tìm Hoa phu nhân. Chỉ là gã còn chưa đến chỗ Hoa phu nhân, đã có nha hoàn đứng ra ngăn cản: "Nhâm thị vệ, ngài dừng đi vào, Phu nhân không muốn gặp ngài!"

"Thế nhưng…"

"Chuyện nữ nhi của ngài Phu nhân đã biết, Phu nhân đã phái người đi thỉnh đại phu, một lúc nữa sẽ đi đến đây."

Nói xong, nha hoàn quay trở về, không hề để ý tới Nhâm Bằng Phi.

Nhâm Bằng Phi chỉ có thể bất đắc dĩ quay lại, cũng may đại phu rất nhanh đã đi tới, nhưng lại không phải vị ngự y từ đầu đã khám và chữa bệnh cho Thanh Thanh. Nhâm Bằng Phi thừa dịp không có ai chú ý, liền kéo tên hạ nhân khi nãy đã dẫn đại phu đến vào góc, hỏi vì sao không dẫn người trước đây hay đến khám tới. Hạ nhân nghe xong trả lời: "Vị đại phu kia không phải tùy tùy tiện tiện là có thể mời được a! Ngày hôm nay ông ấy phải ở trong cung làm nhiệm vụ, phu nhân cũng không có biện pháp!"

Nhâm Bằng Phi nghe xong đành quay về phòng, cũng may vị đại phu này y thuật cũng cao minh không kém người cũ, rất nhanh đã phát hiện ra bệnh của Thanh Thanh. Đến lúc tiếp nhận phương thuốc mà ngự y đã kê, ông không khỏi thở dài một tiếng, nhưng sau đó vẫn mở ra. Nhâm Bằng Phi phát hiện điểm bất thường, nói là tiễn đại phu đồng thời đi mua thuốc, ở trên đường gã liền hỏi thăm tình trạng của nữ nhi.

Đại phu vuốt vuốt chòm râu mà nói: "Tuổi còn nhỏ đã bị trọng thương, có thể sống đến ngày hôm nay đã có phúc phận rất lớn! Dùng dược liệu tốt nhất cùng chỉ hảo hảo giữ được một nửa mạng, nhưng chúng chỉ có thể trị phần ngọn chứ không trừ được gốc bệnh! Mặc dù duy trì được một thời gian nữa, nhưng dần dần thân thể sẽ thích nghi với dược tính, đến lúc đó thuốc sẽ không phát huy tác dụng được nữa! Vị đại phu trước lúc khám có lẽ cho rằng thương thế nữ nhi của ngài quá nặng, sở dĩ đã kê trọng dược, nhưng hiện tại, ngay cả chúng cũng không còn tác dụng… Với tình trạng hiện tại, thật sự là… Ai… Lão phu cũng chỉ khai thêm chút thuốc chữa thương để thử mà thôi, về phần kết quả như thế nào…"

Đại phu chỉ lắc đầu không nói năng gì, tâm can Nhâm Bằng Phi toàn bộ trầm xuống.

Vị đại phu châm cứu cho Thanh Thanh một chút, cơn ho cũng tạm lắng xuống, nàng càng thêm mệt mỏi muốn ngủ. Tranh thủ trong phòng không còn ai, Áh Cô bưng nước ấm tới giúp Thanh Thanh thay y phục dính máu, lau qua thân thể gầy yếu vô lực, chuyển sang y phục, chăn bông sạch sẽ.

Nhìn hài tử mê man bất tỉnh nằm trên giường, Ách Cô nhịn không được vươn tay vuốt ve khuôn mặt không còn chút thịt nào, đau lòng thở dài một hơi.

Bưng chậu nước cùng y phục bẩn, mở cửa muốn ra ngoài, bất ngờ Ách Cô bị một người chặn lại, dưới ánh tráng mờ ảo, người mới tới vận một thân bạch y, Ách Cô kinh ngạc nhìn người này, còn y giống như không nhìn thấy, nghiêng người vòng qua nàng muốn bước vào trong phòng.

Thời điểm người kia sát vào mình, da đầu Ách Cô không hiểu vì sao mà cảm thấy tê dại, chưa kịp suy nghĩ đã vương tay ngăn cản y tiếp bước.

"Buông ra!" – Người vừa tới khẽ nghiêng người, thanh âm khàn khàn.

Nguyệt quang mờ ảo, nhãn thần của nam nhân lóe lên hàn quang khiến người khác không rút mà run rẩy, trong lòng Ách Cô dâng lên tia bất an, nàng cương quyết đẩy đối phương ra khỏi phòng.

Bởi vì không có phòng bị, mà người này suýt nữa đã bị nàng đẩy ngã trên mặt đất, miễn cưỡng chống đỡ thân thể thì người đã bị đẩy khỏi phòng. Lãnh quang trong đáy mắt nam nhân càng lúc càng sâu, ngay sau đó, cổ của Ách Cô bị bóp chặt, cứ như thế bị người kia nâng lên.

Ách Cô không phát ra thanh âm nào, mũi bàn châm chấm trên mặt đất, hô hấp càng thêm khó khăn. Nàng giãy giụa móc ra gói thuốc giấu trong đai lưng, bất ngờ ném vào mặt đối phương.

Thời gian chầm chậm trôi qua, nhãn thần của Ách Cô dần trở nên mơ hồ, biểu tình lạnh lẽo như băng của người nam nhân vẫn như cũ không thay đổi mảy may…

Sao có thể?

Trước khi ý thức hoàn toàn biến mất, đây là nghi vấn duy nhất trong đầu Ách Cô.

Thanh Thanh ở trong phòng đang ngủ mê mệt, tựa hồ cảm giác có ai đó đứng ở bên giường. Nghĩ là phụ thân, nên nàng cố sức mở mí mắt, xuyên qua màn sương mông lung mờ ảo, chỉ trông thấy một thân ảnh bạch sắc.

Là ai?

Thanh Thanh càng cố gắng mở mắt ra, hình ảnh tiếp theo lọt vào con ngươi của nàng chính là thanh chủy thủy sắc bén lóe ra hàn quang lạnh buốt được chậm rãi nâng lên…

…

Sau khi bốc xong thuốc, Nhâm Bằng Phi chỉ sợ chậm trễ thời gian uống thuốc của nữ nhi mà cấp tốc trở về. Vừa bước qua đại môn vào tiển viện, hắn đã phát hiện ra điểm bất thường, Ách Cô ngã bên tường, chậu rửa mặt nằm trên mặt đất, nước văng tung tóe, y phục của Thanh Thanh vương vãi trong sân, đã bị nước thấm ướt.

Trong lòng thót một tiếng, trái tim như muốn ngừng đập, Nhâm Bằng Phi giống người điên lao vào phòng Thanh Thanh. Khi bước vào, đập vào mắt là thân bạch sắc đang hướng lưng về phía hắn đứng bên cạnh giường. Không khách khí đẩy người kia ra, chỉ nhìn thấy nữ nhân bên môi dính đầy máu tươi, thần sắc tái nhợt, hai mắt mở to như muốn nứt ra, tự bóp cổ nằm trên giường run rẩy kịch liệt. Bộ dạng vô cùng thê thảm đáng thương khiến Nhâm Bằng Phi nhất thời đầu óc trống rỗng.

"Thanh Thanh!" – Nhâm Bằng Phi vội vàng ôm lấy nữ nhi, tỉ mỉ quan sát, nhưng vừa chạm vào, thân thể Thanh Thanh đột nhiên chấn động, chớp mắt sau liền "Phụt" phun ra một búng máu, khiến ống tay áo của gã loang lổ một màu đỏ dẫm, nhìn mà kinh tâm.

"Thanh Thanh!" – Nhâm Bằng Phi từ trước đến nay thấy biến chưa từng sợ hãi, hiện tại ngay cả thanh âm cũng thay đổi.

Người bị gã hung hăng đẩy ra xoáy người muốn ly khai, Nhâm Bằng Phi quay ngoắt lại, trầm giọng gầm lên: "Niếp Dĩnh? Ngươi đã làm gì Thanh Thanh!"

Niếp Dĩnh dừng cước bộ, mỉm cười với Nhâm Bằng Phi, giống như bình thường, tiếu ý nhàn nhạt không cho là đúng khiến người khác không thể đoán được ý tứ trong đó. Y liếc Nhâm Bằng Phi một cái, thâm trầm như thể đã nhìn qua trăm ngàn năm, nâng một tay lên, hé môi: "Ngươi nói xem?"

Kia là một thanh chủy thủ, "keng" một tiếng bị y vứt xuống đất. Nhìn vết máu còn lưu trên đó, trong đầu Nhâm Bằng Phi "Oanh" một tiếng, gắt gao nhìn chằm chằm người ở trước mặt, lần đầu tiên cảm thấy tiếu ý kia có bao nhiêu chói mắt…

Y cư nhiên… Y cư nhiên…

Trái tim Nhâm Bằng Phi sau nháy mắt bị sự âm u và băng lãnh nuốt chửng, gã nhẹ nhàng buông nữ nhi thân thể không ngừng run rẩy, xoay người nhặt chủy thủ lên, ánh mắt tàn nhẫn đi đến trước mặt Niếp Dĩnh, chỉ trong khoảng khắc, hàn quang vụt lóe nơi đáy mắt, chủy thủ trong tay đã đâm vào bụng đối phương…

Không có ai chú ý đến, nhãn thần Niếp Dĩnh chỉ sau nháy mắt tràn ngập bi ai, thê nhưng chỉ sau khoảng khắc đã tan biến, đợi đến lúc Nhâm Bằng Phi nhìn y, tuấn nhan kia chỉ lưu lại tiếu ý nhàn nhạt cùng mỏi mệt…

"Niếp Dĩnh! Ngươi sao có thể hạ độc thủ với một hài tử như vậy?!" – Biểu tình của Nhâm Bằng Phi chỉ có oán hận: "Ngươi đã cho Thanh thanh uống cái gì? Mau đưa giải dược cho ta!"

Trên trán Niếp Dĩnh chảy xuống một giọt lại một giọt mồ hôi lạnh ngắt, chỉ là biểu tình mỉm cười như cũ, nhìn không ra chủ nhân có bất cứ thống khổ gì, giống như cây đao kia đâm vào thân thể người khác chứ không phải y. Lấy tay chạm lên vết thương đang rỉ máu, chầm chậm nói với Nhâm Bằng Phi: "Nguyên lai… Đây là câu trả lời của ngươi!"

"Đưa ta giải dược!" – Nhâm Bằng Phi sắc mặt tối tăm.

"Giải dược?" – Niếp Dĩnh khẽ cười lạnh: "Ai, giải dược"

"Ta cứ không đưa đấy, ngươi có thể làm gì? Cho ta thêm mấy đao, lấy mạng ta luôn sao?" – Niếp Dĩnh trào phúng mà vô tình nói, bỗng dưng dùng tay rút chủy thủ cắm trên bụng ra, tiên huyết ấm áp từ miệng vết thương phun ra. Khuôn mặt y đã muốn tái nhợt, nâng chủy thủ lên trước mặt Nhâm Bằng Phi: "Cầm lấy! Đâm nữa đi, mấy nhát nữa cũng được! Giết ta luôn đi! Bởi vì ta sẽ làm cho nữ nhi của ngươi chết! Ta còn muốn lấy mạng tất cả những người ngươi coi trọng, cho ngươi cả đời này đều sống ở trong thống khổ!"

Bốp!

Nhâm Bằng Phi dùng toàn bộ sức lực đánh một chưởng lên mặt Niếp Dĩnh.

Bàn tay run rẩy tê dại, trong lòng càng thêm co rút đau đớn. Nhâm Bằng Phi nhìn người vì lâm vào điên cuồng mà hai mắt đỏ vằn tia máu, trong lòng vốn tràn đầy phẫn hận nay chỉ biết bất đắc dĩ, cùng bi thương: "Cho ta giải dược! Niếp Dĩnh, nếu không, ngươi sẽ hối hận…"

"Hối hận?" – Như thể chứng kiến đối phương sắp nói ra một chuyện lớn lao có thể chấn động thiên hạ, Niếp Dĩnh cười cười trào phúng: "Ta vì sao phải hối hận!"

"Ngươi sẽ hối hận! Niếp Dĩnh…" – Nhâm Bằng Phi hai tay nắm chặt thành quyền, đôi mát u ám không có lấy một tia quang mang, nặng nề nói: "Bởi vì Thanh Thanh là nữ nhi của ngươi… Là nữ nhi thân sinh của ngươi…"

Niếp Dĩnh che miệng vết thương, thất tha thất thểu lui về phía sau, y nhìn Nhâm Bằng Phi, giống như nhìn một người điên: "Nhâm Bằng Phi! Ngươi cho rằng ta là sỏa tử sao, hay do ngươi cũng phát điên luôn rồi? Nữ nhi của ta ư? Kẻ bổn đản này từ đầu chí cuối chỉ biết động tình với một mình Nhâm Bằng Phi ngươi!"

Trái tim của Nhâm Bằng Phi như bị thứ sắc bén nào đó hung hăng đào khoét.

Niếp Dĩnh cười lạnh xoay người, cũng không quay đầu lại cứ thế ly khai, trên thân thể vẫn không ngừng rỉ máu, rơi xuống nền đất.

Nhâm Bằng Phi vô pháp gọi y lại.

Du đăng trong phòng ảm đạm chập chờn, Nhâm Bằng Phi cố gắng giữ vững tinh thần, tình trạng của Thanh Thanh thoạt nhìn vô cùng nguy hiểm, không cho phép chậm trễ dù chỉ giây khắc, hiện tại cần nhất là mời đại phu đến chẩn trị. Thế nhưng Nhâm Bằng Phi không thể để Thanh Thanh một mình ở lại Hoa phủ, ngẫm nghĩ, gã dứt khoát lấy ra đạn tín hiệu của Độ Ách Thành.

Người của Độ Ách Thành từ trước đến nay luôn nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ trong chốc lát, đã có một đệ tử xuất hiện trước mặt Nhâm Bằng Phi, gã lập tức phân phó người kia đi thỉnh vị đại thu mới rời đi không lâu quay trở lại. Nhâm Bằng Phi trước tiên dìu Ách Cô vào phòng, sau đó một mực canh giữ bên cạnh Thanh Thanh, lo âu bất an nhìn nữ nhi. Nàng không ngừng thổ huyết, hơi thở mong manh nằm yếu ớt trên giường.

Giờ phút này gã không biết phải làm sao, chỉ có thể nắm bàn tay nhỏ bé của Thanh Thanh, cùng chịu thống khổ với nàng.

Nhâm Bằng Phi nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nữ nhi, nhớ về chuyện vừa rồi, gã tự lặp đi lặp lại nói với bản thân rằng: "Ta không có làm sai! Là do Niếp Dĩnh làm Thanh Thanh bị thương trước, làm bị thương nữ nhi của chúng ta…"

Nhưng càng nghĩ như vậy, tâm cam càng thêm đau đớn lợi hại, như bị xé rách thành nhiều mảnh, bàn tay bất tri bất giác run rẩy. Nhâm Bằng Phi đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, không nhận ra rằng Thanh Thanh ngủ càng lúc càng an ổn, hô hấp cũng dần thuận lợi…

Chờ đến lúc đại phu được thuộc hạ của Nhâm Bằng Phi kéo tới, chứng kiến vị tiểu cô nương trước mắt toàn thân đầy huyết, ông chỉ cố không thở dốc, vội vội vàng vàng bắt mạch cho nó. Một lúc sau, biểu tình của đại phu chuyển sang kỳ quái, ông đầu tiên là "A" một tiếng, buông tay, hít sâu một hơi, day day huyệt thái tương, sau lại tiếp tục bắt mạch.

Bộ dạng của vị đại phu khiến tâm của Nhâm Bằng Phi như chìm xuống đáy cốc, tứ chi lạnh lẽo như băng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, biểu tình của đại phu càng lúc càng quái dị, Nhâm Bằng Phi rốt cuộc nhịn không được, đang muốn mở miệng hỏi thì thấy ông vung tay, ý bảo gã đừng nói gì, sau đó dụng lực bóp bào bắp đùi, tiếp lại cầm lấy tay Thanh Thanh, bắt đầu bắt mạch.

Thấy thế, Nhâm Bằng Phi chỉ có thể cố nhẫn nhịn bất an dâng trong lòng, tiếp tục chờ đợi.

Sau một lúc lâu, đại phu rốt cuộc cũng có kết luận, ông buông tay Thanh Thanh ra trước, tiếp đó trầm ngâm một hồi, còn hỏi Nhâm Bằng Phi: "Ngài không cho nó ăn nhầm thứ gì chứ?"

"Cái gì?"

"Không có sao?" – Đại phu cũng giật mình: "Vậy đây thực sự là chuyện lạ a!"

"Đại phu, nữ nhi của ta rốt cuộc bị làm sao?" – Vẫn chưa nhận được câu trả lời thuyết phục, Nhâm Bằng Phi lòng nóng như có lửa đốt.

Đại phu lắc lắc đầu: "Nữ nhi của ngài không có vấn đề! Nàng ta chính là… Nói thế nào mới đúng đây… Giống như được thần tiên giúp đỡ vậy, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nội thương triền miên đã hoàn toàn khởi sắc!"

"Cái gì?" – Nhâm Bằng Phi kinh ngạc.

"Nói đúng hơn, nữ nhi của ngài không có vấn đề, hoàn toàn không bị làm sao hết! Có lẽ nàng được thần tiên phù hộ, thân thể tất thảy đều tốt a!"

"Nhưng vừa nãy Thanh Thanh còn thổ huyết, thân thể co quắp lợi hại…" – Nhâm Bằng Phi còn chỉ vào y phục dính máu chưa kịp thay trên người nữ nhi để chứng minh.

Đại phu lấy tay chạm chạm vào vết máu, đưa lên mũi ngửi vài cái, rất nhanh nhân đã có đáp án: "Đây là tụ huyết ở trong người nữ nhi của ngài! Một nguyên nhân khiến sức khỏe nữ nhi của ngài chuyển biến xấu có thể là do tụ huyết này vô pháp ra khỏi cơ thể! Hiện tại, tụ huyết đã được đẩy ra, đây là chuyện đáng mừng a!"

Vị đại phu tiếp theo thì không ngừng "phun châu nhả ngọc" hàng loạt thuật ngữ chuyên môn mà người bình thường không ai có thể hiểu nổi, Nhâm Bằng Phi kiên nhẫn nghe một hồi vẫn không thể xuôi tai, cái gì nghe cũng không thông.

Lời nói của đại phu không biết nên tin tưởng mấy phần, bởi với tình trạng của Thanh Thanh thực sự không thể tưởng tượng được chỉ sau một đêm đã tiến bộ thần tốc, Ách Cô khi tỉnh lại biết được chuyện này, đã kích động đến mức quỳ trên mặt đất khóc nức nở.

Thanh Thanh chỉ nằm trên giường thêm nửa ngày nữa, sau đó đã có tể tự mình bước đi, tuy thân thể vẫn còn yếu nhưng so với ngày trước đã là cả một sự khác biệt, tỷ như trước kia nàng muốn xuống giường nhất định phải có người giúp đỡ. Ngay từ đầu, Nhâm Bằng Phi vốn không dám tin tưởng, cẩn thận tìm một số đại phu đến khám cho nữ nhi, bọn họ ai bấy cũng nói Thanh Thanh trừ bỏ thân thể có chút hư nhược cần phải điều dưỡng nhiều hơn, thì so với người bình thường không khác là mấy, gã mới dần dần tin tưởng.

Nhìn nữ nhi trải qua nhiều ngày điều dưỡng, thần sắc dần dần trở nên hồng nhuận, Nhâm Bằng Phi tuy cảm thấy vui mừng tận đáy lòng, nhưng song song với nó lại có một thứ gì đó. Chỉ đến khi màn đêm buông xuống, xung quanh vắng lặng, gã mới nhớ lại từng câu nói từng cử chỉ của Niếp Dĩnh đêm hôm đó, miên man không thể chìm vào giấc ngủ.

Gã thực sự cảm nhận được bản thân trong lúc nộ hỏa công tâm đã phạm phải một sai lầm mà vô pháp vãn hồi.

---

1 Hành phòng: hay là chuyện vợ chồng, hay chính là chuyện XXXYYY đó

2 Bất thị nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn: ý chỉ những người ở chung với nhau trong một khoảng thời gian, sẽ có những thói quen và tính cách na ná nhau. Dĩnh ca và bằng ca đều là loại kiến thức chưa tới đủ, mà có tới cũng quan tâm đến vấn đề có no bụng hay không? Không hổ là Dã nhân chỉ lo ăn và lo kiếm đồ ăn cho "bà xã", đã thuộc về bản chất rồi thì có thành Công tử hoa quý đến đâu vẫn có sơ hở để lộ a XD

3 Kiều nhược: yếu ớt, mảnh mai

14. Chương 14

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Sau ngày đó Niếp Dĩnh bị thương, Hoa phủ vẫn đắm chìm trong sự yên lặng quỷ dị, Nhâm Bằng Phi ở lại tiểu viện giống như người ta bị quên lãng, không hề có người đưa tới ba bữa cơm, cũng không lại có người đến truyền lời, càng không có ai kêu Nhâm Bằng Phi đi đến bên người Niếp Dĩnh…

Điều đó đối với Nhâm Bằng Phi mà nói không đáng kể chút nào, cứ việc gã hiện tại ăn nhờ ở đậu, lại là chủ nhân Độ Ách Thành.

Hiện tại thân thể Thanh Thanh đã không thể nghi ngờ, Nhâm Bằng Phi hoàn toàn có thể tùy thời rời đi, nhưng gã không có đi, thậm chí ngay cả nói cũng không nói một lời, mỗi ngày qua đi, gã đều ngồi trên hòn đá nhỏ ở trong viện, cái gì cũng không làm, ngẫu nhiên hội cúi đầu nhìn tay phải của mình lâm vào trầm tư.

Ách Cô không rõ gã rốt cuộc đang làm cái gì, Thanh Thanh thấy nàng ta nghi hoặc mà giải thích, nói: "Phụ thân suy nghĩ tâm sự."

Về phần nghĩ cái gì, cũng chỉ có bản thân của gã mới biết được. Thanh Thanh nhìn phụ thân trong viện, dần dần, cũng lâm vào trầm mặc.

Nhìn một đôi ngẩn người, Ách Cô thở dài.

Thanh Thanh hồi phục sau ngày thứ tư, tiểu viện bình tĩnh rốt cục bị đánh phá, chủ nhân Hoa phủ Hoa phu nhân huề vài tên nha hoàn cùng tôi tớ đi vào tiểu viện, thấy trong viện Nhâm Bằng Phi, câu nói đầu tiên là: "Nhâm Bằng Phi, ngươi cần phải đi."

"Đi?" Nhâm Bằng Phi chậm rãi đứng lên.

Hoa phu nhân nghiêng thân đi, tựa hồ không nghĩ thấy ngay mặt gã, lát sau âm thanh lạnh lùng nói: "Con gái của ngươi đã hồi phục, ngươi cũng không nhất thiết phải ở lại, không phải sao?"

Nhâm Bằng Phi trầm ngâm một lát, mới nói: "Đây là ý tứ của Niếp Dĩnh?"

Hoa phu nhân hừ lạnh, " Đúng thì như thế nào, không phải thì như thế nào? Tóm lại, ngươi cần phải đi, Hoa phủ cũng dung nổi đại phật như ngươi!" Dứt lời, đối hạ nhân phía sau dương tay, "Đi, đem toàn bộ gì đó của hắn đi ra, chỗ ngồi này tiểu viện cũng không cần tái thu thập, trực tiếp thiêu hủy!"

Hạ nhân nha hoàn cúi đầu liền hướng phòng nhỏ đi đến, Nhâm Bằng Phi khẽ quát một tiếng: "Chậm đã!"

Sau đó nhìn về phía Hoa phu nhân, thành tâm thành ý ôm quyền nói: "Nhâm mỗ lỗ mãng, khí cực là lúc bị thương Niếp công tử, luôn cảm thấy áy náy, phu nhân muốn đánh muốn phạt Nhâm mỗ cam nguyện thừa nhận, làm cho Nhâm mỗ rời đi, Nhâm mỗ liền tuyệt không ở lâu, chính là khẩn cầu phu nhân một chuyện, trước khi đi, tại hạ muốn gặp Niếp công tử một lần."

"Gặp y?" Hoa phu nhân nhìn về phía ánh mắt của gã mang theo oán hận, "Có phải hay không còn muốn tại trên người con ta thống một đao?"

Nhâm Bằng Phi thùy mắt: "Nhâm mỗ tuyệt không tiếp tục làm thương tổn Niếp công tử."

Hoa phu nhân ánh mắt lạnh băng cũng không nhìn gã, thật lâu sau, chung phất tay áo tránh ra từng bước: "Ngươi đi đi, nếu ngươi dám can đảm lại làm thương tổn con ta, cho dù nó có vì ngươi cầu tình, Hoa Diên ta cho dù dùng hết một cái mệnh cũng sẽ không cho ngươi hảo hảo sống ở trên đời này!"

"Còn có các ngươi, tại đây hảo hảo coi chừng giùm, chờ hắn về, lập tức động thủ!"

Nói xong, Hoa phu nhân không muốn nói thêm một câu nào nữa, xoay người hướng ngoại viện đi.

"Phụ thân!"

Nhâm Bằng Phi vốn định hướng nữ nhân công đạo vài câu lại đi tìm Niếp Dĩnh, lại chỉ thấy Thanh Thanh một tiếng "Phụ thân" sau liền đi ra.

Ngay cả nữ nhân thân thể đã không sao, nhưng lo lắng nó vẫn đang yếu đuối Nhâm Bằng Phi chạy nhanh nghênh đón: "Như thế nào đi ra đây, mau trở lại trong phòng đi."

Thanh Thanh nghiêng đầu nhào vào lòng gã ôm trọn thắt lưng gã.

Mà vốn đã đi ra khỏi viện môn Hoa phu nhân nghe thấy Thanh Thanh kêu một tiếng phụ thân giòn tan, nàng đang chỉ thị trong viện vừa vặn thấy, thấy mặt Thanh Thanh, hai chân lại không khỏi rảo bước tiến vào trong viện.

Nhâm Bằng Phi đưa lưng về phía nàng, nhìn không thấy điều đó, chính là một phen ôm lấy nữ nhân thân thể không nặng mấy đi vào trong phòng, Thanh Thanh ghé vào bờ vai dày của phụ thân nhìn Hoa phu nhân trong viện.

Mông mới ngồi trở lại trên giường, Thanh Thanh liền dắt ống tay áo phụ thân hỏi: "Phụ thân, người muốn đi đâu vậy?"

Nhâm Bằng Phi trìu mến sờ sờ đỉnh đầu của nó: "Phụ thân đi gặp một người."

"Gặp ai?"

Nhâm Bằng Phi trầm mặc, theo sau cười yếu ớt nói: "Chờ phụ thân về chúng ta có thể trở về, Thanh Thanh có muốn về Độ Ách Thành?"

Thanh Thanh nhu thuận điểm đầu: "Muốn, Thanh Thanh nhớ Trình Phi thúc thúc."

Nhâm Bằng Phi loan hạ thắt lưng, nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhân, sau đó buông ra.

"Phụ thân rất nhanh liền trở về."

Thanh Thanh nhìn thân ảnh của gã biến mất tại ngoài phòng, chậm rãi, chậm rãi rũ xuống đầu nhỏ. Ách Cô nghĩ nó vì lo lắng cho phụ thân, liền cười đi qua ngồi ở bên người nó, không một tiếng động.

Nhâm Bằng Phi tới Thuỷ tạ gặp được Niếp Dĩnh, y dựa vào tại phía trước cửa sổ, trên người khoác một kiện áo choàng nguyệt sắc, tóc vừa đen vừa dài rơi rụng tại thảm da trắng noãn, ánh mắt mệt mỏi hợp trứ, lông mi giống như cây quạt tại ánh mắt phía dưới đầu tiếp theo tầng bóng ma nhợt nhạt, trên mặt vẫn như cũ không thấy nửa điểm huyết sắc.

Nhâm Bằng Phi vô thanh vô tức đi lên phía trước, ngồi ở nơi cách y không xa, gã không muốn ra tiếng quấy rầy, nhưng tại lúc gã ngồi xuống đồng thời y mở to mắt, làm như sớm biết rằng gã đã đến.

"Mẹ ta gọi ngươi tới …" Y thản nhiên cười, trên mặt bình tĩnh không có một tia nhân khí, "Ta gọi là ngươi tới, không phải vì gì khác…" Niếp Dĩnh lấy ra một cái hộp, đặt ở giữa hai người, "Này, ngươi đem đi đi…"

Nhâm Bằng Phi xem cũng không xem cái hòm mà chỉ liếc mắt một cái, ánh mắt gắt gao dừng ở trên người Niếp Dĩnh.

"Nhâm Bằng Phi, ta mệt mỏi rồi, đã không muốn tiếp tục nữa." Niếp Dĩnh tầm mắt không biết lạc ở phương nào, nhìn xa xa, không hề giống như trước, luôn kìm lòng không được chú ý một người khác.

"Nữ nhân ngươi đã không ngại, lấy đi mấy thứ này, trở về Độ Ách Thành của ngươi đi, bất luận là ngươi hay là hết thảy sự vật có liên quan cùng ngươi, ta cũng không muốn lại có gì liên quan, ngươi cũng không cần lo lắng nữa."

"Ngươi hận ta sao?" Nhâm Bằng Phi thanh âm rất thấp.

Niếp Dĩnh cười tự giễu: "Nếu thật có thể hận, sau đó liều lĩnh, có lẽ sẽ không vì một người mà … mà … bị thương tổn nữa."

Trải qua mấy ngày nay lắng đọng lại, y rốt cục hiểu được, đối với Nhâm Bằng Phi, ngay từ đầu là oán, oán gã lúc trước vô tình, rồi sau đó lại rốt cục hiểu ra, bất luận kiên trì như thế nào chung quy cũng chỉ là người si nói mộng.

Y ở trong lòng Nhâm Bằng Phi cái gì cũng không phải, cho nên gã có thể không nhìn thấy sự hiện hữu của y, liên tiếp cũng không quay đầu lại rời đi —— Gã nhất định không biết, nhìn gã đi xa, trên núi Điểm Thương tuyệt vọng ngập đầu sẽ không ngừng tái diễn, miệng vết thương rõ ràng đã khép lại, lại đau đến y liên hô hấp đều khó khăn.

Y không biết kế tiếp chính mình có phải điên rồi hay không, mang theo đao đi đến trước mặt nữ nhi của gã, y chính xác rất muốn liền như vậy giết nó, có lẽ nó chết rồi, Nhâm Bằng Phi có thể đối với mình mà chú ý một ít.

Chính là khi y khởi đao, hài tử kia nhẹ nhàng mà bất lực kêu một tiếng "Phụ thân ", khiến y kìm lòng không được mà nhìn nó vài lần, sau đó phát hiện, bộ dạng của nó xác thực có chút giống Nhâm Bằng Phi a…

Mới nhỏ như vậy, thống khổ nằm ở trên giường.

Dao nhỏ cuối cùng cắt ở trên bàn tay của mình, tích đến trong miệng của nó, y biết huyết của mình có thể làm cho miệng vết thương khép lại, lại không biết đối thương thế của hài tử có hay không hiệu quả trị liệu.

Đợi cho miệng vết thương tự mình khép lại, Nhâm Bằng Phi xông tới.

Đương thấy phẫn hận đầy trong mắt của gã, y nhịn không được, liền giống như hai lần trước, rõ ràng sợ biết đáp án rồi lại nhịn không được mà hỏi, hỏi lại sợ.

Lúc ấy dù cho Nhâm Bằng Phi trầm mặc, thậm chí ép hỏi chính mình rằng y rốt cuộc làm cái gì, chỉ sợ y đã vui vô cùng… Bởi vì, ít nhất gã không có phủ định Niếp Dĩnh.

Nhưng gã một đao vô tình, lưu lại không chỉ là vết thương, còn có tâm bị hoàn toàn đánh tan.

Chỉ vì cho tới bây giờ cũng không từng có tình, mới có thể không có một chút tín nhiệm.

Niếp Dĩnh thật sự mệt mỏi, mệt đến nỗi không muốn tiếp tục so đo, mệt đến nỗi cái gì cũng không muốn tự hỏi, mệt đến nỗi thậm chí không muốn lại nhìn thấy nam nhân này mà làm cho y kìm lòng không được.

"Nhâm Bằng Phi, ngươi đi đi, ta mệt mỏi quá…" Niếp Dĩnh nhắm mắt lại, "Cũng không muốn tiếp tục mệt mỏi như vậy nữa." Từng là y rất ngu ngốc rất dại dột, còn tự mình khâm phục, còn có ý nghĩ kỳ lạ.

Nhâm Bằng Phi nhìn y muốn nói lại thôi, về sau lấy cái hòm y từng cho gã xem ở thư phòng, không có mở ra xác nhận, ngón tay khinh nhẹ vỗ về hoa văn trên cái hộp gỗ, một lát sau, cuối cùng mở miệng nói: "Niếp Dĩnh, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi cho Thanh Thanh ăn cái gì?"

Niếp Dĩnh trên mặt mỏi mệt càng sâu, y đem mặt phiết hướng bên kia, lãnh đạm đáp: "Máu của ta, tại đáy Cốc loạn ăn cái gì, huyết trên người không biết khi nào còn có hiệu quả khép lại miệng vết thương, lần này tính đánh bậy đánh bạ đi. Còn có, bình dược từng đưa cho ngươi đối người khác đích xác chính là dược an dưỡng bình thường, nhưng lại cùng vị thuốc của con gái ngươi tương khắc, khiến thương thế của con gái ngươi tăng lên, về phần ta vì cái gì muốn làm như vậy, không cần cùng ta nhiều lời đi."

Nhâm Bằng Phi vuốt hòm trong tay, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, cuối cùng lầm bầm lầu bầu bàn nói một câu: "May mắn Thanh Thanh không có việc gì…"

Nhâm Bằng Phi đi, đi ra trước ngoài phòng, quay đầu lại nhìn thoáng qua bóng của chính mình.

Hoa phu nhân ngồi ở trong phòng, lại có vẻ có chút tâm thần không yên, biết Nhâm Bằng Phi đã rời đi khỏi Thuỷ tạ, nàng liền đứng dậy nhìn nhi tử.

Niếp Dĩnh đang ở trong phòng chợp mắt, sắc mặt tái nhợt, Hoa phu nhân đau lòng ôm thân thể y.

"Người đó không đáng để yêu, sớm một chút buông tha cho mới tốt. Chờ thêm vài ngày nữa, nương tìm cho ngươi vài người, bên ngoài hạng người gì không có, con ta khẳng định có rất nhiều người yêu!" Hoa phu nhân vuốt thái dương y, nói, "Kỳ thật nương càng hy vọng ngươi tìm một cô nương, tương lai sanh con dưỡng cái, có một gia đình, nương giúp ngươi trông nom hài tử, nhìn nhất bang hài tử tại tất tiền kêu la làm nũng, thật tốt."

"Nương." Niếp Dĩnh xả miệng cười, theo sau giống như nhớ tới cái gì, đáy mắt hiện lên một luồng u quang, "Nương, người nói buồn cười không, Nhâm Bằng Phi lại còn nói nữ nhi của hắn là của ta… A, ta xuất Cốc đến nay còn chưa từng cùng vị cô nương nào từng có da thịt chi thân, không nên có hài tử, cũng không biết hắn nghĩ như thế nào, cư nhiên lại nói dối kiểu ấy…"

Hoa phu nhân nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Nhâm Bằng Phi một lát không ngừng trở lại trong viện, cũng may đồ bọn họ không nhiều lắm, thu thập một chút liền có thể rời đi. Trước khi rời đi, Nhâm Bằng Phi vốn định ôm nữ nhân, Thanh Thanh lại cố ý muốn chính mình đi.

"Phụ thân, để con tự đi một chút, như vậy đối với thân thể cũng có ích."

Bất quá nữ nhân bảy tuổi đã hé ra khuôn mặt lúc còn nhỏ, Nhâm Bằng Phi không biết là đau lòng nhiều hơn hay là vui mừng nhiều hơn.

Lúc rời đi có đi qua một cái đình viện đầy cây, có một nha hoàn bưng chậu nước từ sau bóng cây đi ra, vô ý vấp phải viên đá, "Ai nha" kinh hô một tiếng liền nghiêng người ngã, chậu đầy nước liền hướng Ách Cô cùng Thanh Thanh mà đổ lên.

Nhâm Bằng Phi đi ở phía trước, trong tay lại dẫn theo một đống đồ vật này nọ, chung quy không có thể bảo hộ nữ nhân chu toàn, khi quay đầu thì tất cả đã ướt sũng, ngay cả Ách Cô cũng bị tưới nước.

"Thanh Thanh!" Nhâm Bằng Phi bỏ qua gì đó trong tay đi xem xét nữ nhân.

Nha hoàn té ngã trên mặt đất biết mình gây họa, vội vàng đứng lên một cái, kính nói khiểm: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý…"

Nhâm Bằng Phi biết đạo lý vô tâm không phải là một cái tội, cho dù là hạ nhân nhà mình gã cũng sẽ không nghiêm gia khiển trách, huống chi là ở trong gia đình người khác. Cho nên cũng không nói thêm gì, cũng may chậu nước vừa bưng lên này là nước ấm sạch sẽ, chỉ cần nhanh chóng giúp Thanh Thanh đổi một bộ quần áo liền hảo.

Chính đó lại là vấn đề khó khăn đối với bọn họ, chân trước vừa mới dọn đồ xong chuẩn bị bước ra khỏi tiểu viện, sau lưng liền có hạ nhân tráng kiện đi đòi phòng ở, hiện tại phỏng chừng cũng là một mảnh đống hỗn độn, đâu còn có nơi để thay quần áo? Nan bất thành, liền một thân ướt sũng như vậy, đi ra vào trong trong xe ngựa đổi quần áo?

Nha hoàn làm sai tựa hồ phát hiện cái gì, nhanh miệng nói: "A, phía trước còn có một phòng nhỏ có thể thay quần áo, ta đưa mọi người đến đó."

Nhâm Bằng Phi trước tiên cảm tạ, sau đó cùng vị nha hoàn này đi hướng gian phòng nhỏ mà nàng nói tới, Nhâm Bằng Phi đợi ở ngoài cửa, nhóm nữ quyến toàn bộ đi vào nhà.

Vào trong phòng, Ách Cô sợ Thanh Thanh cảm lạnh, liền trước tiên giúp nó đổi y phục ẩm ướt trên người, nha hoàn đưa các nàng vào nhà đang ở bên cạnh thu xếp, nàng tìm ra một khối miên khăn sạch sẽ, thừa dịp các nàng chưa chuẩn bị, ở trên mặt rót cái gì đó, sau đó tay chân chịu khó giúp Thanh Thanh lau trên người.

"Thật sự là xin lỗi, lau khô nhanh đi, cẩn thận cảm lạnh."

Thanh Thanh hướng vị nha hoàn giúp nàng lau trên người nhợt nhạt cười: "Tiểu thư tỷ, ta không sao, tỷ không cần băn khoăn."

Nhìn hài tử tươi cười, nha hoàn có chút ngại, sau đó cười gật đầu: "Thật là một hảo hài tử." Miên khăn tại trên lưng lõa lồ của Thanh Thanh lau vài cái, một lát sau, một cái bớt hoa sen màu đỏ dần dần hiện lên, nha hoàn nhìn không chuyển mắt.

Ách Cô thấy nàng như vậy, không khỏi cũng nhìn sau lưng Thanh Thanh, không khỏi sửng sốt.

"Làm sao vậy, Ách cô cô?"

Thấy nàng như vậy, Thanh Thanh liền mở to một đôi mắt to tròn hỏi.

Ách Cô còn chưa kịp đáp, nha hoàn liền đã cười nói: "Ôi, tiểu cô nương trên lưng có cái bớt rất đẹp."

"Có sao?" Thanh Thanh quay đầu nhìn, tự nhiên thấy không rõ cái bớt trên vai gần phía dưới, liền nhìn về phía Ách Cô, thấy nàng gật đầu mới vẻ mặt mê mang, "Ta như thế nào không biết."

Ách Cô lắc đầu, tỏ vẻ nàng từ trước cũng không phát hiện.

"Nan bất thành chắc là hai ngày nay mới có?"

Thanh Thanh cúi đầu thì thào, nha hoàn cười nói: "Tốt lắm, mau thay xiêm y đi, cẩn thận cảm lạnh, bớt này còn ở trên người, muốn khi nào xem đều được."

Vì thế Thanh Thanh liền đem chuyện cái bớt trước dần xuống đáy lòng.

Chờ đoàn người Nhâm Bằng Phi đi xa, nha hoàn xoay người liền hướng chỗ ở của Hoa phu nhân đi đến.

"Ngươi là nói, nước thuốc xoa lên, trên lưng tiểu cô nương liền hiện ra một cái bớt màu đỏ?" Hoa phu nhân ngồi ở trên ghế, nhìn về phía nha hoàn Tiểu Lục là bạn tâm phúc của mình nhiều năm.

Tiểu Lục cúi đầu cung kính nói: "Đúng vậy, phu nhân. Tiểu Lục nhìn nhất thanh nhị sở, tại phía dưới xương bả vai, một cái bớt hoa sen nở rộ."

Hoa phu nhân nhìn phía ngoài cửa, tựa hồ trầm tư, Tiểu Lục nghĩ nghĩ lại, thì thầm nói: "Phu nhân, khi tiểu cô nương kia cười với nô tỳ, nô tỳ cứ cảm thấy…"

"Nói!"

"Cảm thấy được tiểu cô nương kia cùng thiếu gia rất giống nhau…" Nói xong, lại nhanh miệng nói, "Phu nhân, xin thứ cho nô tỳ thất lễ!"

"Không có việc gì." Hoa phu nhân thong thả lắc đầu, sau đó phất tay ý bảo nàng đi ra ngoài, "Ngươi đi ra ngoài đi, chuyện này ngàn vạn lần không cần truyền ra ngoài."

"Dạ vâng."

Tiểu Lục lui ra, Hoa phu nhân ngồi ở trên ghế, đầu óc một mảnh hỗn loạn, nàng cảm thấy được toàn bộ sự tình quỷ dị mà nghĩ không ra —— vì sao nữ nhân của Nhâm Bằng Phi lại cùng con của mình bộ dạng giống nhau như thế?

Niếp gia nhiều thế hệ cũng không phải là không có gì đặc biệt, lại có một truyền thuyết thực quanh co khúc khuỷu, nói tổ tiên Niếp gia từng cùng một vị hoa sen yêu, hiểu nhau yêu nhau, nhưng mà nhân yêu thù đồ cuối cùng không thể cùng một chỗ. Trước lúc hoa sen yêu hồn phi phách tán, dùng chút linh lực cuối cùng trút xuống vu sở trên thân người mình yêu, từ nay về sau nam nhân Niếp gia nếu có chút hậu đại, trên lưng nhất định có một cái bớt hoa sen màu đỏ, nghe nói thị hoa sen yêu quyến luyến không tha lấy phương thức như thế trở thành một phần tử Niếp gia, vĩnh viễn không ly khai.

Chẳng qua theo thời gian trôi đi, có lẽ là pháp lực cũng tùy theo đuổi dần trừ khử, cho tới bây giờ, cái bớt màu đỏ này chỉ có tại sau khi sinh tiền hai năm sẽ xuất hiện, tùy theo đuổi dần nhạt đi, cuối cùng biến mất, chỉ có tại động tình là lúc hoặc dùng nước thuốc đặc thù xoa mới có thể hiện ra.

Niếp Viễn, phụ thân của Niếp Dĩnh hướng thê tử Hoa Diên nói tới chuyện này, nàng nói chàng bịa chuyện, nhưng chờ nhi tử xuất thế, mới biết được lời chàng nói không phải là giả. Cái bớt đặc biệt, chỉ có hậu đại Niếp gia mới xuất hiện, nhưng hôm nay tại trên người nữ nhân Nhâm Bằng Phi xuất hiện ——

Hoa phu nhân cũng không nghi ngờ Tiểu Lục đang nói dối, bởi vì chuyện về cái bớt nàng chưa bao giờ cùng Tiểu Lục nói qua, chính là kêu nàng dùng nước thuốc tại Thanh Thanh trên lưng đổ, xem sẽ xuất hiện cái gì, mà Tiểu Lục sau khi trở về lại có thể rất rõ ràng nói ra, là một cái bớt hoa sen màu đỏ.

Hoa phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy quỷ dị, nàng thậm chí nghĩ rằng, nan bất thành Thanh Thanh căn bản không phải nữ nhân Nhâm Bằng Phi, nhưng lại lập tức phủ quyết, Nhâm Bằng Phi đối Niếp Dĩnh vô tình, lại có thể thiệt tình thực lòng như thế mà đi nuôi nấng chiếu cố một hài tử cùng mình hoàn toàn không có quan hệ huyết thống?

Năm đó Niếp Dĩnh cùng Nhâm Bằng Phi tại trong Vạn Ác Cốc phát sinh việc gì, Hoa phu nhân sợ khiến cho nhi tử thống khổ nhớ lại vẫn không dám hỏi, chỉ biết là trong Vạn Ác Cốc, Nhâm Bằng Phi cùng nhi tử quan hệ đều không phải là gặp nhau quen biết đơn giản như vậy, trải qua tình hình một đêm trong Thủy tạ, hai người xem ra cũng không phải một câu sương sớm nhân duyên có thể nói hết.

Xem ra năm đó Quỷ bà bà nhất định là lợi dụng hai người bọn họ làm việc thiên đạo nào đó, nếu không sao lại trăm phương nghìn kế làm cho bọn họ ở trong Cốc ở chung một đoạn thời gian…

Hoa phu nhân càng nghĩ càng đau đầu, càng cảm thấy được có cái gì sắp hiện lên trong óc, lại chính là bất quá vướng một tầng chắn cuối cùng.

Băng bó cái trán khổ tư Hoa phu nhân lơ đãng muốn tới một chuyện, lúc trước khi đang tìm tung tích nhi tử, cũng phải biết một chuyện tình lúc trước Niếp Viễn giấu mà không nói, kỳ thật chuyện xưa cũng không giống như trong lời Niếp Viễn tốt đẹp như vậy, người bản cũ là tổ tiên Niếp gia đã phụ hoa sen yêu, cái bớt hoa sen này là một lời nguyền rủa, nguyền rủa Niếp gia con cháu vĩnh viễn không thể tìm kiếm chân ái.

Bất luận như thế nào, lúc trước khi Hoa Diên nghe thấy, chỉ nghĩ đó là một câu nói vui, cũng không cho là đúng, dù sao loại quái lực loạn linh vị sự, như thế nào có thể tin được?

Chính là khi nhìn Niếp Viễn, nhìn con của mình, Hoa phu nhân trong lòng ẩn ẩn cảm thấy được không ổn.

Nhâm Bằng Phi như vậy rời đi, rốt cuộc là đúng hay là sai?

Nhưng mà sự tình không chấp nhận cho Hoa phu nhân nghĩ nhiều, đi theo nàng nhiều năm, quản gia được tín nhiệm vội vàng đi vào trong phòng, đưa mật thư từ mật thám ở tại Tĩnh vương phủ, nàng thu hồi tâm thần mở ra ống trúc trước tiên xem nội dung, xem xong sau thần sắc phi biến, ngồi phịch ở ghế trên nửa ngày không thể nhúc nhích.

Nhâm Bằng Phi rời khỏi Hoa phủ ngày thứ sáu, Hoa phu nhân đem nhi tử đưa ra khỏi nhà.

"Nhi tử, lần đi Hàm Dương nương không ở bên cạnh ngươi, ngàn vạn lần nhớ rõ bảo trọng thân thể, cũng không được say rượu, về phần chuyện quá khứ liền làm cho nó qua đi, đừng câu nệ như thế, ân?" Rõ ràng quần áo trên người hài tử đã rất sách sẽ, Hoa phu nhân lại lần nữa tự tay sửa sang lại, luôn cảm thấy được có chút bất mãn, "Chờ nương đem chuyện tình ở Kinh Thành xử lý tốt, nương liền qua đó."

"Nương, không bằng chờ người xử lý xong sự tình, chúng ta cùng nhau đi Hàm Dương, được không?" Rõ ràng mẫu thân trong mắt tràn ngập đối với mình loại tình cảm không tha, lại kiên trì muốn y hiện tại liền rời Kinh, Niếp Dĩnh ẩn ẩn cảm thấy được có cái gì không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Nhìn hai mắt nhi tử thân thiết, Hoa phu nhân mỉm cười, đem tay y nắm tiến trong lòng bàn tay, khẽ vuốt nói: "Nương làm sao không muốn cùng ngươi đi, chính là Kinh Thành này có khối thương tâm ngươi lưu lại càng lâu càng không thể buông ra, nương nha, liền là muốn cho ngươi thật nhanh đem chuyện tình trước kia dứt bỏ, sống cuộc sống thật tốt. Kinh Thành sinh ý nương căn bản là không quan tâm, chỉ muốn cùng nhi tử ở cùng một chỗ, nương liền hạnh phúc thỏa mãn, chẳng qua thực liền như vậy phao lại trong nhà sinh ý, dựa vào nhà chúng ta đòi phần cơm ăn người làm ăn đã có thể khổ sở, nương không thể không lưu lại quản quan tâm."

"Được rồi, canh giờ không còn sớm, ngươi mau lên xe, nương nhìn ngươi đi."

Niếp Dĩnh nhìn mẫu thân tươi cười từ ái, hơi gật đầu, buông tay nàng ra đi lên xe ngựa.

"Nhớ rõ, phải bảo trọng thân thể, nương muốn ngươi hảo hảo."

"Đã biết, nương."

Tọa lên xe ngựa, Niếp Dĩnh vạch trần mành nhìn mẫu thân đứng trên bãi cỏ phía trước: "Người cũng phải bảo trọng, hài nhi ở Hàm Dương chờ người."

Hoa phu nhân mỉm cười, gật đầu, phất tay: "Đi đi, nương nhìn ngươi."

Xe ngựa di chuyển, Niếp Dĩnh mãi cho đến nhìn không thấy thân ảnh mẫu thân mới đem mành buông.

Huyết vũ tinh phong chợt khởi, nhiều hơn nữa an bình cũng đánh không lại dã tâm con người.

Đợi khi Niếp Dĩnh phát giác khác thường, người đã ở Thái Nguyên cách Kinh Thành khoảng cách mấy ngàn dặm, vốn phải đi Hàm Dương, nhưng khi ở Thái Nguyên nghỉ ngơi và hồi phục, quản sự dẫn đầu lại đột nhiên quyết định thay đổi tuyến đường đi Phúc Châu, nói đây là ý tứ của Hoa phu nhân, truy vấn ra sao người ta cũng trả lời không ra, Niếp Dĩnh cẩn thận suy nghĩ, trong lòng bất an càng sâu, liền cố ý ở lại Thái Nguyên không đi, phái ra một người quay ngược lại Kinh hỏi nguyên nhân.

Cũng không ra một ngày, người phái đi đã trở lại.

Kinh Thành truyền ra tin tức, Niếp Dĩnh rời Kinh ngày thứ bảy, cũng là hôm trước, Tĩnh Vương gia thừa dịp Hoàng Đế đột ngột phát bệnh nặng hôn mê bất tỉnh, cấu kết với Cấm Vệ quân làm phản bức vua thoái vị! Nhưng phản quân mới xâm nhập Tử Cấm Thành, liền bị Hoàng Đế thời cơ lấy đợi thân quân trùng điệp vây quanh, kết quả là một không rơi đều bị tiêu diệt, Tĩnh Vương gia đã bị giải vào đại lao chờ đợi xử lý, Vương gia phủ bị sao, trong phủ cao thấp không một ai thoát khỏi cảnh chiếu ngục, Hoa phu nhân không chỉ có ngoại truyện là nội quyến với Vương gia, càng bởi vì tra ra cùng Vương gia có tiền tài lui tới thực ra tiễn tội danh chiêu binh mãi mã làm phản, đang bị giải vào đại lao.

Niếp Dĩnh một đường giục ngựa chạy như điên, Kinh Thành giới nghiêm, nơi nơi tra khảo dư đảng chạy trốn, bởi vì Hoa phu nhân có tội đồng mưu, trong phủ cao thấp cũng bị giam giữ truy khảo, vì che dấu tai mắt người đời, Niếp Dĩnh không thể không cải trang cách ăn mặc lẫn vào trong Thành.

Có câu là thần hồn nát thần tính, trải qua Tĩnh Vương gia một hồi thanh thế lớn mật làm phản, lúc này Kinh Thành lại càng không còn phồn hoa như ngày xưa, trên đường ít ỏi mấy người cũng là vội vàng mà qua, liền ngay cả tửu quán lớn nhất náo nhiệt nhất ngày xưa trong Thành, cũng không khỏi che đậy đại môn.

Hoa phủ đại môn trói chặt, trước cửa một mảnh đống hỗn độn, giấy niêm phong màu trắng đau đớn hai mắt. Niếp Dĩnh một thân thoa lạp đứng ở ngoài cửa, chậm chạp không thể tin.

Niếp Dĩnh tại trong Thành bôn ba, muốn gặp mẫu thân trong nhà lao một lần cũng không thể làm được, y từng muốn cầu một ít bạn bè lúc trước cùng y ở chung thật vui hỗ trợ, kết quả không người nào muốn gặp, thậm chí còn sợ bị vạch trần, nhóm lửa lên thân, cũng chỉ qua thời gian ba ngày, Niếp Dĩnh nhìn thấu ấm lạnh thế gian.

Quản sự vốn nên cùng y một đường đi Hàm Dương đuổi theo, cũng tìm được y, rốt cục nói ra kỳ thật Hoa phu nhân sớm đã biết dã tâm của Tĩnh Vương gia, đáng tiếc năm đó vì muốn tìm về nhi tử nàng cái gì đều không quan tâm. Nàng hiểu được sẽ cùng người này liên lụy đi xuống không có kết cục tốt, mới có thể bảo đảm vạn nhất trước phiết thanh quan hệ nhà mẹ đẻ bên kia. Hiện giờ nàng muốn cầu cái toàn thân trở ra đã là gian nan, cho nên đang khi tìm được Niếp Dĩnh, nàng liền bắt đầu trộm đưa sản nghiệp, tính toán đem toàn bộ tài sản nàng có thể cho lưu lại cho nhi tử, vốn đang muốn cùng Niếp Dĩnh ở chung một thời gian lâu hơn, nề hà Tĩnh Vương gia đã chờ không được mà mua được thái giám trong cung cấp Hoàng Đế kê đơn, cấu kết thống lĩnh cấm quân làm phản bức vua thoái vị…

Quản sự muốn Niếp Dĩnh rời Kinh, càng nhanh càng tốt, tài sản Hoa phu nhân lưu cho y đủ để cho y cơm no áo ấm trên mấy bối tử, hơn nữa, đó cũng là ý tứ của Hoa phu nhân, làm cho con trai của nàng hảo hảo mà sống sót.

Niếp Dĩnh không đi, y bày ra một sự kiện, cướp ngục.

Mẫu thân tội danh đã được chứng thực, biện pháp này của y dĩ nhiên không có khả năng cứu nàng ra, chỉ là kế duy nhất y nghĩ tới. Quản sự nghe y nói tới chuyện này, thập phần khiếp sợ, nhưng không cách nào khuyên bảo vị chủ tử này trên mặt chỉ có nghĩa vô phản cố.

Tại hai ngày trước khi Hoa phu nhân bị vấn trảm, Niếp Dĩnh sờ soạng hành động, thân thủ của y nhanh nhẹn người bình thường không thể so sánh, đề phòng sâm nghiêm Cẩm Y Vệ ở đại lao, y quay lại tự nhiên, không người phát giác. Xem qua kết cấu đại lao mua từ trong tay người khác, Niếp Dĩnh rất nhanh liền tới đến trong nhà lao giam giữ trọng phạm, cũng rất nhanh tìm được mẫu thân của mình, nhưng mà chỗ y thấy một màn lại khiến mạch máu của y đảo lưu, can đảm tấc nứt ra ——

Mẹ của y, đang bị một lũ cầm thú trong đại lao lăng nhục!

Bọn họ còn cười, nói nữ nhân đẹp nhất Kinh Thành tư vị như thế nào, tuổi tuy lớn nhưng phương nhan không già mà làn da nhẵn nhụi, liền như vậy chết đi thì đáng tiếc không bằng làm cho bọn họ vui đùa một chút, dù sao cũng là nữ nhân của Vương gia, từng là muốn cũng không dám muốn ——

Mẫu thân hai mắt nửa mở, không có một tia ánh sáng, có lẽ giờ khắc này nàng còn chút hô hấp, nhưng lòng của nàng đã chết đi.

Niếp Dĩnh điên rồi.

Y mất đi lý trí, y không biết y như thế nào vọt đi vào, như thế nào xé rách thân thể những người này, như thế nào cứu ra mẫu thân ra, vì nàng phủ thêm xiêm y, quỳ gối giữa vũng máu mà khóc lóc ôm chặt nàng.

"Nương…"

Niếp Dĩnh cả người đang run rẩy, một giọt lệ nóng bỏng tích tại trên mặt mẫu thân, tâm nàng chết đi lại bắt đầu nhảy lên, gian nan mở to mắt, thấy rõ mặt của y, nở nụ cười, vẫn là từ ái cùng ấm áp như thế.

"Nhi tử…"

"Nương!"

"Không được báo thù, cũng không được hận, hảo hảo mà sống sót…"

"Nương…" Niếp Dĩnh đã khóc không thành tiếng, nhiệt độ cơ thể mẫu thân tại trong lòng ngực của mình từng chút từng chút trôi qua, y sợ, sợ, nước mắt khống chế không được, một giọt lại một giọt rơi xuống, thấm dần khiến mặt mẫu thân ấm áp, "Nương, không được rời khỏi, không được rời khỏi…"

"Sẽ không rời đi… Nương sẽ ở bên cạnh ngươi… Luôn luôn ở bên cạnh ngươi…"

Nghe tiếng mà đến ngục tốt đem ngục giam chiếu đến nỗi đèn đuốc sáng trưng, thân thể bị xé rách té trên mặt đất cùng máu tươi theo vách tường chảy xuống làm cho bọn họ kinh hoảng, nhưng không ai có thể trốn.

Trong một đêm, toàn bộ đại lao phơi thây trải rộng, không có ai có thể còn sống chạy thoát, bất cứ ai đi vào, nhất định bầm thây cùng huyết tinh làm cho người ta chân nhuyễn muốn phun.

Chỉ có người đã chết mới biết được, chuyện khi còn sống bọn họ gặp gỡ chính là cỡ nào đáng sợ, cũng chỉ có bọn họ mới nhìn thấy, ác ma giận dữ nhưng đối với nữ nhân trong lòng vĩnh viễn đọng lại tại bên môi nét cười ôn nhu.

o0o

Chuẩn bị quay lại Độ Ách Thành, đường cũng đi được gần một nửa Nhâm Bằng Phi biết được tin tức, nhanh chóng đuổi theo nhưng vẫn là còn chậm một bước, chờ khi gã đứng ở ngã tư đường Kinh Thành, chuyện đại lao Cẩm Y Vệ xảy ra đã truyền khắp Kinh Thành, mà kẻ giết người đã không thấy bóng dáng.

Nhâm Bằng Phi không biết mình đứng bao lâu, chờ khi gã tỉnh lại, dưới bầu trời nổi lên mưa nhỏ, gã nhìn về phía không trung mây đen rất nặng, không có rời đi.

o0o

Giang Nam——

An phận ở một góc chiếm địa là vua Tiêu Dao Đường, Đường Chủ ôm tiểu mỹ nhân ở trên giường tiêu dao khoái hoạt, mắt thấy mỹ nhân xiêm y đã cởi hết lộ ra hương nộn thân thể, hắn cũng nói thương ra trận tâm dương khó nhịn, không nhìn được cùng thuộc hạ phanh một tiếng phá khai môn phác trên mặt đất.

"Đường, Đường Chủ —— không tốt rồi!"

"Không tốt cái rắm, không thấy bản đường chủ đang bề bộn sao!" Chỉ kém lâm môn một cước liền bị quấy rầy, loại đả kích này bỉ sớm tiết còn thật giận, Đường Chủ Tiêu Dao Đường trên trán gân xanh, bên người thật sự không vũ khí, nắm lên một cái gối đầu liền hướng thuộc hạ ném tới!

"Việc lớn không tốt a, Đường Chủ!" Người vọt vào trong phòng hiển nhiên tránh được gối đầu, vẻ mặt hoảng sợ, "Có người xâm nhập tổng đường, sắp giết tới nơi này —— "

Nhất thanh trường kiếm tự sau lưng xuyên thấu thân thể người thuộc hạ này, sau đó phản thủ nhắc tới, nói còn chưa xong mà nửa người trên tính cả đầu liền một phân thành hai, té trên mặt đất, máu tươi chảy dài.

"A a a!"

Nữ nhân trên giường của Đường Chủ Tiêu Dao Đường một thân trần trụi bị một màn này sợ tới mức hoa dung thất sắc, thét chói tai!

"Thật sắc."

Một thanh âm nam nhân rất thấp, trường kiếm lăng không mà ra, nữ nhân phía trước còn ở trong lòng ngực Đường Chủ Tiêu Dao Đường vặn vẹo làm nũng trong nháy mắt bị kiếm xuyên qua bộ ngực, dính ở tại trên giường.

Tiêu Dao Đường cũng không phải danh môn chính phái gì, nhưng là chưa làm nhiều việc ác đến nỗi khiến người ta giận sôi, nhiều lắm là chiếm cái núi nhỏ thỉnh thoảng quấy rầy tiểu dân chúng quanh thân một chút cùng môn phái trên giang hồ bất nhập một chút.

Đường Chủ Tiêu Dao Đường, Lý Khuê tự nhận không là người tốt gì, trên tay cũng dính qua không ít huyết tinh, xem như kiến thức rộng rãi, nhưng một màn này hôm nay, chấn động khiến hắn nửa ngày không lấy lại tinh thần, thậm chí đang nhìn người kia cách đó không xa, da đầu không hiểu một trận run lên, một bàn tay trộm sờ tiến sàng đan phía dưới…

"Ngươi là ai?" Lý Khuê ra vẻ trấn định nói.

"Diêm Vương." Một thân huyết tinh khách không mời mà đến nhe răng cười, giống như ma đẫm máu muốn điên, gọi người kinh hãi đảm chiến.

"Ngươi, ngươi…" Lý Khuê phát hiện thanh âm của mình đang phát run! "Ngươi muốn làm gì?"

Người tới giơ tay lên, xả ra một khối khăn tay, chậm rãi chà lau vết máu trên mặt, thanh âm thản nhiên: "Giết ngươi, thủ nhi đại chi."

"Ngươi đi chết đi!"

Lý Khuê hai mắt trừng, nổi giận gầm lên một tiếng, một phen rút ra nhuyễn kiếm giấu ở dưới giường, quơ kiếm hoa đánh về phía nam nhân tay không tấc sắt. Lý Khuê thành danh nhờ vũ khí đó là cái chuôi nhuyễn kiếm này, bỉ xà còn mềm mại, bỉ cá chạch còn xảo quyệt, chỉ cần hắn sử xuất toàn lực, ở trên giang hồ sắp xếp được với danh cao thủ cũng không dám khoe khoang rằng có thể đấu được.

Người này có thể một đường sát tiến vào, chứng minh y quả thật có vài phần năng lực, chính là Lý Khuê không phải thuộc hạ cấp dưới của hắn kia chỉ biết tam chân miêu công phu, người này màu da trắng nõn đến cực điểm, vẻ mặt bệnh trạng khó nén, thoạt nhìn không có khí lực gì, đánh lâu như vậy khẳng định cũng mệt mỏi.

Lý Khuê đột nhiên một kích, chính hắn có bảy phần nắm chắc, hắn cho rằng, chỉ cần hợp lại xuất toàn lực, đánh không lại ít nhất còn có thể trốn.

Nhưng tại khi kiếm Lý Khuê mắt thấy sẽ đâm vào trong thân thể người này, chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, nguyên bản đứng ở người trước mặt dĩ nhiên đứng ở sau lưng của hắn, hơi thở lạnh như băng nháy mắt đắm thân thể hắn, tay huy kiếm bị cầm phản quay để trên cổ tái nhất hoa —— Lý Khuê liền bị vũ khí sắc bén hoa mở yết hầu.

o0o

Thời điểm rời thuyền động tác chậm, bị người phía sau đẩy một cái khiến cả người ngã theo sông, Bạch Nghiên thật vất vả đứng vững chân lại, nhìn chằm chằm dưới lòng bàn chân khàn khàn nước sông, một đoàn khí cổ dưới đáy lòng, bỗng dưng quay đầu lại trừng hướng người vừa đẩy nàng, nhưng người này một chút cũng không biết lỗi, nâng lên cằm dáng vẻ bệ vệ hết sức kiêu ngạo: "Thôn phụ không kiến thức, nhìn cái gì vậy, ngươi chắn đường lão gia ta, biết không, mau tránh ra!"

Bạch Nghiên thật là một thân phụ nhân giả dạng, liên tiếp vài ngày chạy đi, đã có mấy ngày chưa từng tắm rửa thay quần áo, sắc mặt u ám, lại một thân phong trần, thoạt nhìn bộ dáng cùng thôn phụ vừa mới làm việc ở đồng ruộng trở về không có khác là bao, khó trách người này kêu nàng như thế.

Nếu là Bạch Nghiên hai năm trước, khẳng định nổi giận đùng đùng qua đi húc đầu cho tên đó một chưởng, chứng minh công phu của nàng cũng không phải học để coi! Nhưng hai năm nay đã xảy ra nhiều chuyện lắm, đã đem từng cái kiêu căng bốc đồng của Tiểu cô nương chậm rãi biến thành một phụ nhân hiểu chuyện mà thu liễm tính tình.

Bạch Nghiên trừng hai mắt nhìn người này, bộ ngực phập phồng rất nhanh liền chậm rãi bình phục, nàng thùy mâu yên lặng lui tới một chỗ, làm cho người này lên bờ trước.

Nàng thật vất vả mới chạy đến Vân Nam, thầm nghĩ một đường thuận lợi hướng về phía Nam, cũng không muốn gây chuyện rắc rối mà chậm trễ thời gian, lúc này mới nhường nhịn như thế.

Người này thấy vậy, hừ cười một tiếng, làm ra vẻ liêu khởi vạt áo, đắc ý dào dạt đi qua trước người Bạch Nghiên, bán ra một chân đang chuẩn bị lên bờ, kết quả dưới chân vừa trợt thân hình một cái, rơi bùm xuống sông!

Người xung quanh cười trộm không ít, chờ người này uống ngay vài ngụm nước sông cùng cổ họng kêu to cứu mạng mới lục tục tiến lên giúp hắn đứng lên. Bạch Nghiên đứng ở chỗ cũ sững sờ, bởi vì người cách đây rất gần, lại vừa lúc mặt cúi thấp, cho nên biết được người này cũng không phải tự nhiên ngã xuống, mà là tại nháy mắt hắn đưa ra một chân, một đồ vật gì đó từ trong thuyền bắn ra, đánh vào trên một chân khác của hắn, mới có thể làm cho hắn ngã nhào giữa sông.

Bạch Nghiên quay đầu hướng khoang thuyền nhìn lại, một thôn phu thô bỉ không thấy rõ mặt đem đấu lạp ép tới rất thấp, dân trong thôn vừa lúc đứng sát trước mặt nàng quá.

Bạch Nghiên còn đang ngạc nhiên, cứ việc cứ thế lướt qua, nhưng cái cằm lộ ra dưới đấu lạp che lấp lại làm dấy lên của nàng thiên tư vạn tự, chờ nàng hoàn hồn thì người này dĩ nhiên đi xa. Bạch Nghiên quýnh lên,

đẩy người ngăn trở đầu thuyền ra, liều lĩnh đi lên truy tìm, vừa lúc đem người nào đó vừa mới đi đến trên bờ lại bị đẩy vào trong nước.

"Tiểu Giang! Tiểu Giang!"

Bất luận nàng như thế nào đuổi theo, người nọ cách nàng càng ngày càng xa, sông Tần Hoài mờ mịt biển người, một người lảo đảo té trên mặt đất, đến khi đứng dậy, thân ảnh truy đuổi không thấy bóng dáng.

"Tiểu Ngốc Qua —— "

Thanh âm cắt qua trên phố tiếng động lớn rầm rĩ, lại gọi không trở về người sớm rời đi, hốc mắt bi thương ướt đẫm, chua sót lại vọt tới, nàng chỉ có thể bất lực ôm lấy hành trang khóc.

Nàng một đường hướng Nam, rồi hướng Đông, thẳng đến Giang Nam, người nọ tâm tâm niệm niệm Giang Nam. Nàng chưa từng tới, nhưng nàng đã từng đáp ứng muốn dẫn y đến đó, nàng sẽ không nuốt lời, chẳng qua hiện giờ đi trên đường đến Giang Nam chỉ còn lại có một mình nàng.

Bạch Nghiên lau khô lệ đứng lên, ôm chặt hành trang, lắc lắc lắc lắc đi trước.

"Tiểu Ngốc Qua, ta hiện tại ở Kim Lăng, nghe nói nơi này trên núi có vô số vàng, cho nên mới kêu tên này… Nơi này là cố đô Lục triều, nổi danh nhất trừ bỏ mỹ thực cảnh đẹp, đó là mười dặm Tần Hoài Lục triều kim phấn …"

15. Chương 15

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Nhân sinh trên đời, như thời gian qua nhanh, chỉ là chớp mắt mà thôi. Đương ngày mai thành hôm nay, hôm nay thành hôm qua, hay không còn ánh trăng năm đó?

Một năm trước còn không có tiếng tăm gì như Tiêu Dao Đường đột nhiên lớn mạnh, Minh Chủ võ lâm Chu Viêm chết, khiến võ lâm mênh mông ban đầu nhìn như bình tĩnh vô ba điền nhập rung chuyển lại chuyển biến không thể đoán trước.

Chính cái gọi là quốc không thể một ngày không có vua, võ lâm môn phái không thể một ngày vô chủ, Chu Viêm đột nhiên tử vong cố nhiên làm người ta khiếp sợ, nhưng ở thời điểm này, thường thường mới cần nhất một người có thể chủ trì đại cục.

Tiếp theo vị trí Minh chủ còn chưa bắt đầu chọn lựa, sớm bất mãn tại nơi biên thuỳ Tiêu Dao Đường đã tiểu đánh tiểu nháo thế lực đã lan tràn tới Trung Nguyên, tiêu diệt không ít môn phái khuếch trương thế lực Đường Chủ Tiêu Dao Đường thậm chí còn tuyên bố võ lâm không có ai có thể đảm nhận vị trí Minh Chủ võ lâm ngoài hắn ra.

Đối với loại tà giáo không tuân thủ quy củ giang hồ này, tự xưng là chính phái khiến người trong giang hồ đương nhiên dục trừ chi rồi, chỉ tiếc hiện tại bọn họ rắn mất đầu, nếu không thể có một người đi đầu ra lệnh, tụ tập các đại môn phái đang tiến đến bao vây tiêu trừ, mặt khác các môn phái đều sợ chính mình trở thành bánh bao thịt đưa lên bàn ăn mà thà rằng tạm trước tiên bàng quan.

Nói trắng ra, cái gọi là danh môn chính phái bất quá là tụ chúng ỷ vào đội nhiều người đánh nhau ẩu đả mà thôi.

Việc cấp bách vẫn là trước tuyển một tân Minh Chủ, về phần Tiêu Dao Đường, liền trước hết để cho nó nhiều hơn nữa bính đáp mấy ngày, đến lúc đó toàn bộ võ lâm đi bao vây tiêu trừ một Tiêu Dao Đường, cũng không tin còn có thể thâu.

Không ai tin tưởng Tiêu Dao Đường Đường Chủ thật sự sẽ đến võ lâm minh tổng đàn, đều là hắn nói vài câu vô nghĩa mà thôi, dù sao bất luận như thế nào, coi như Tiêu Dao Đường Đường chủ thật sự là một con sói trà trộn vào trong đàn sư tử cũng chỉ có bị giết chết.

Chính là chọn lựa ngày đó, Tiêu Dao Đường Đường Chủ thật đúng là đến đây, mặt khác môn phái nhóm dương cũng chỉ có thể giương mắt nhìn. Tà giáo cùng cái gọi là danh môn chính phái khác nhau lớn nhất ở chỗ, tà giáo chỉ cần có thể thành công, quá trình từ trước đến nay không từ thủ đoạn, mà danh môn chính phái càng để ý đạo nghĩa đức hạnh một tầng da này, vì thế thậm chí thà rằng vứt đi một tánh mạng.

Đương nhiên, người chân chính để ý đạo nghĩa này vẫn là số ít, đại đa số mọi người đều là sói đội lốt cừu, vì ích lợi cùng mục đích làm ra những chuyện xấu xa so với "Tà giáo" chỉ có hơn chớ không kém.

Chỉ bất quá lần này bọn họ cũng chưa nghĩ tới Tiêu Dao Đường Đường Chủ thật sự dám đến, hơn nữa vẫn là nghênh ngang mà đến, nguyên nhân chính là vi không nghĩ tới, cho nên cơ hồ không ai nghĩ đến tại võ lâm minh tổng đàn trên có đề phòng, cũng bởi vậy, tất cả mọi người trung chiêu —— trong nước trà bọn họ uống đều bị đầu độc.

Tiêu Dao Đường Đường Chủ như chỗ không người mà ngồi lên phía trước, các đại môn phái đang liều chết hợp lại muốn ngồi trên vị trí Minh Chủ, cười tủm tỉm hỏi chư vị phía dưới, là muốn lấy giải dược để cứu mạng sống, hay là giao ra võ lâm lệnh, thừa nhận hắn là Minh Chủ.

Tại mấu chốt trên, cho dù thực sự không chịu khuất phục chính nhân quân tử, cũng muốn cố kỵ tính mạng người khác an nguy, nhiều lắm cũng là thanh sắc câu lệ mà mở miệng mắng, bất quá Tiêu Dao Đường Đường Chủ hiển nhiên không phải người để nói chuyện cùng, để cho thuộc hạ cho những người mở miệng mắng chửi này cho vào miệng họ đồ vật này nọ, rất nhanh những người này liền thất khiếu (là 7 lỗ trên đầu người: hai lỗ tai, hai lỗ mũi, hai mắt và một miệng) chảy máu ngã xuống đất không dậy nổi.

Người không sợ chết khẳng định cũng bị dọa thành người sợ chết, gặp qua kết cục những người này, người ở trong Vo lâm minh tổng đàn nhiều như vậy cũng không dám khẩu xuất cuồng ngôn.

Đương nhiên, loại đối kháng trầm mặc tiêu cực này khiêu chiến tính nhẫn nại của Tiêu Dao Đường Đường Chủ Lý Khuê cũng không phải là không thể thực hiện được, lại đưa vài người trở về hoàng tuyền, trong mắt người các môn phái còn lại đã xuất hiện thoái nhượng cùng ý thỏa hiệp.

Tiêu Dao Đường Đường Chủ Lý Khuê tựa hồ cách thắng lợi cũng chỉ kém vài bước, nhưng vào lúc đó, một người xuất hiện phía trên Võ lâm minh tổng đàn, mặt khác người các môn phái đầu tiên là vui vẻ, sau đó liền ủ rũ, bởi vì xuất hiện là người bên ngoài, thoạt nhìn bất quá là hương dã thôn phu, dân trong thôn, căn bản không phải cái gì cao thủ có thể cứu bọn họ trong lúc nước lửa.

Nhưng mà khiến tất cả mọi người không nghĩ tới chính là, người này hoàn toàn khác, chẳng những đánh lui người Tiêu Dao Đường, còn đối với chiến trận bên trong đang làm trò sở hữu mà mạnh mẽ trước mặt nhân sĩ một kiếm đâm chết Lý Khuê.

Người này cũng bị Lý Khuê đánh cho bị thương, nhưng vẫn kiên trì từ trên người Lý Khuê tìm ra dược giải độc phân phát cho mọi người trong các môn phái bị trúng độc.

Ăn giải dược khôi phục thể lực xong người trong võ lâm không để cho người này rời đi, mà là làm cho y trước tiên lưu lại dưỡng thương, rồi từng người hỏi y xuất thân cùng sư phụ là ai, người này nhất nhất đáp lại, nhưng lại nói không nên lời sư phụ rốt cuộc là ai, chỉ nói mới trước đây gặp một lão nhân, nói cốt cách y cực kỳ thích hợp tập võ vì thế lưu lại dạy cho y một thân võ công, chờ lúc y học thành tài, liền rời đi, y vẫn chỉ xưng hô người này sư phụ, nhưng vị lão nhân này lưu lại cho y một thanh kiếm trên ấn có một chữ "Duy ", lần này đến Võ lâm minh tổng đàn chỉ muốn khai mở nhãn giới, không nghĩ tới vừa vặn gặp gỡ Lý Khuê.

Vừa nghe lời này, mọi người ồ lên. Hơn trăm năm qua, trong võ lâm chỉ có duy nhất một người luôn xưng danh cùng với kiếm bên người, đó là chủ nhân của thanh kiếm cầm trong tay có chuôi khắc chữ "Duy" này —— Thiên Tuyệt lão nhân.

Thiên Tuyệt lão nhân cá tính kỳ quái, hành tung luôn luôn quỷ bí, cũng không thu đệ tử, lúc này đột nhiên lại nhận người này là đồ đệ của lão?

Chờ người chân chính có thể nhận biết thanh kiếm này ở phái Vũ Đương là Thanh Hư chưởng môn lấy kiếm ra xem, liền lập tức gật đầu thừa nhận: kiếm là thật!

Duy Tâm kiếm độc nhất vô nhị, cũng chứng minh Thiên Tuyệt lão nhân từng lấy thanh kiếm này độc bộ võ lâm được tôn sùng, không người nào có thể giả mạo.

Sau khi xem xong thanh kiếm này, một ít người địa vị cao ở trong võ lâm trong lòng có bao nhiêu tính toán: Chu Viêm bị chết rất bất ngờ, phía trước bọn họ vẫn không có chút manh mối nào để tìm hung thủ, khiến đệ tử ở các đại môn phái tốt xấu lẫn lộn, Lý Khuê đến gây rối khiến bọn họ âm thầm lắc đầu, mà người này đã cùng Lý Khuê đánh xong một trận, một thân kiếm thuật kỹ càng thật sự làm cho người ta kinh diễm, hơn nữa lại là đệ tử của Thiên Tuyệt lão nhân, cũng đủ mặt để lên đài…

Nhưng những người này cũng chỉ là tưởng tượng, bổn sự chân chính còn phải tại thuộc hạ gặp thực chương, một số người khuyến khích y đi tham gia tỷ thí, người trong võ lâm thượng võ làn gió nồng hậu, chỉ cần y có thể thắng được những người khác, Minh chủ võ lâm vị về ai chuyện này cơ bản tính định rồi.

Người này đối với vị Minh chủ võ lâm vô dục nhưng chưởng môn các môn phái chỉ điểm xuống, y chỉ có vẻ mặt ngây thơ đi tham gia luận võ, có lẽ hiện tại cũng không biết võ công người này như thế nào, y một đường quá quan trảm tướng, cuối cùng cũng thực sự đã đánh bại đối thủ.

Khi y đánh bại người khiêu chiến cuối cùng, tại trên đài luận võ cầm kiếm nhìn quanh một vòng nhìn những người trong võ lâm dưới đài, hơi có vẻ ngại ngùng mà nở nụ cười, ánh mắt hắc hắc dưới ánh mặt trời mang sắc nhàn nhạt, cảnh đẹp ý vui phá lệ.

Vị trí tân Minh Chủ võ lâm liền được định như vậy, vị này đi nhậm chức tân Minh Chủ có tên gọi là, Giang Dĩnh.

o0o

Đại hội chân tuyển Minh Chủ võ lâm Nhâm Bằng Phi tìm cớ thoái thác chưa đi, nhưng tới khi danh hào tân Minh Chủ võ lâm truyền tới Độ Ách Thành, trong lòng gã trầm xuống, cũng không biết lúc này đây không đi Võ lâm minh, rốt cuộc là đúng hay là sai.

Tên Giang Dĩnh này, những người khác có lẽ nghe không hiểu có cái gì đặc biệt, Nhâm Bằng Phi lại như thế nào đoán không ra? Một Tiểu Giang, một Niếp Dĩnh, đó là Giang Dĩnh.

Năm đó bởi vì chuyện Bạch Xuyên mà Tiểu Giang cũng coi như ở trong võ lâm lộ qua thể diện, ngay cả Tiểu Giang khi đó cùng Niếp Dĩnh tính cách thậm chí khí chất khác nhau khá xa, nhất thời không thể phân rõ, nhưng dung mạo xuất sắc này sao có thể nhận sai được, vì sao ngay tại đại hội võ lâm nổi bật như vậy mà không ai đưa ra dị nghị?

Nhâm Bằng Phi tìm người tới hỏi tình huống võ lâm đại hội, cũng hỏi tướng mạo Giang Dĩnh như thế nào, về sau mới hiểu được, Giang Dĩnh chắc chắn đã dịch dung.

Cứ việc hiện giờ người biết Giang Dĩnh là Tiểu Giang cùng Niếp Dĩnh chỉ sợ không có mấy người, nhưng y dùng tên này tùy tiện như thế, chẳng lẽ y không sợ Độ Ách Thành Thành Chủ tố giác thân phận thật sự của y hay sao? Hay là không có sợ hãi mà tin tưởng, không ai lại tin lời nói của Thành Chủ Độ Ách Thành?

Nhưng đó cũng không phải là điều khiến Nhâm Bằng Phi để ý, làm gã tâm phiền ý loạn chính là, Niếp Dĩnh rốt cuộc muốn làm gì? Cho dù Niếp Dĩnh hiện giờ trở thành tội phạm triều đình truy nã không thể minh mục trương đảm mà tán loạn, nhưng che dấu thân phận lúc này, y vì sao phải ngồi trên ghế Minh Chủ võ lâm?

Người khác có lẽ tin tưởng đây là trùng hợp, nhưng Nhâm Bằng Phi biết, nếu Niếp Dĩnh không chịu, sự trùng hợp này liền sẽ không phát sinh. Hơn nữa ngày đó y xuất hiện thật sự quá mức đúng dịp, đúng dịp khiến gã không thể không sinh ra hoài nghi —— Có lẽ ngày ấy hết thảy đều là do y an bài.

Giả sử thật sự là như thế, Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy sợ nổi da gà, không chỉ vì tâm cơ hiện giờ của Niếp Dĩnh, cũng bởi vì mục đích thật sự lặn sâu trong lần hành động này của y.

Thế lực Võ lâm minh dù sao cũng khiến Hoàng Đế phải kiêng kị ba phần, nếu có thể nắm giữ toàn bộ môn phái võ lâm, như vậy có thể âm thầm nuôi trồng thế lực, tiết kiệm lấy thời gian ——

Đương nhiên, toàn bộ cũng chỉ do Nhâm Bằng Phi đoán mò mà thôi, hết thảy cũng không từng có chứng cứ rõ ràng, thậm chí Giang Dĩnh rốt cuộc có phải là Niếp Dĩnh hay không gã cũng không thể chân chính xác định.

Cũng bởi vậy, mặc dù vì trong lòng bách chuyển thiên hồi, Nhâm Bằng Phi vẫn đang án binh bất động, nguyên nhân chủ yếu cũng là, gã không có lý do gì di động.

Độ Ách Thành một nửa sinh ý đã trở lại, nhưng một năm trước, bởi vì đủ loại nguyên nhân, tâm Nhâm Bằng Phi đã biếng nhác ỷ lại, huống chi ghế Thành Chủ đã cho đệ đệ kế nhiệm rồi, Nhâm Bằng Phi thấy hắn từ khi bắt đầu, dưới sự bồi dưỡng của mọi người thực hữu mô hữu dạng, càng không có tâm tình tiếp tục xử lý mọi việc trong Thành.

Vì thế không để ý Nhâm Trình Phi mọi cách khuyên bảo, vẫn quyết định lui cư phía sau màn, khi đệ đệ gặp gỡ vấn đề nan giải, mới thỉnh thoảng bày mưu tính kế cấp chút ý kiến. Trên thực tế, Nhâm Bằng Phi lúc này thật sự giống như nữ nhân nhàn nhã không có việc gì để làm.

Nhâm Trình Phi đối với chuyện tình trong Thành đang đứng ở giai đoạn lớn dần, hoàn cảnh nhất định là tương đối gió êm sóng lặng, cứ việc lúc này trong Võ lâm minh tiếng động lớn ồn ào, trong Độ Ách Thành lại như có một mảng tường, điều này cũng do nguyên nhân là Nhâm Bằng Phi lúc trước không đi tham gia võ lâm đại hội lần này.

Ai cũng sẽ bỏ qua những ngày an bình mà cả ngày đi đả đả sát sát, huống chi hiện tại Giang Dĩnh cũng không làm ra loại chuyện tình gì khác, Nhâm Bằng Phi có lý do gì đi đảo loạn giang hồ ở mặt ngoài vẫn đang yên bình đâu.

Gã chỉ tư tâm hy vọng Giang Dĩnh không phải Niếp Dĩnh, cho dù là thật, gã cũng hy vọng Minh Chủ võ lâm Giang Dĩnh này trong lòng không có cừu hận, nếu không, kế tiếp không chỉ toàn bộ võ lâm, chỉ sợ tính cả thiên hạ, đều đã lâm vào trong huyết vũ tinh phong, khó có ngày yên tĩnh.

Nhưng ông trời không có nghe được kỳ nguyện của Nhâm Bằng Phi, sự tình từng bước phát triển theo chiều hướng gã không nghĩ đến.

Không chỉ một Tiêu Dao Đường, các thế lực tà giáo trong giang hồ sau khi Giang Dĩnh nhậm chức Minh Chủ võ lâm vị, càng lớn mạnh, nhiều nơi bách tính khó có ngày an bình, thậm chí có tà giáo còn cùng kẻ thù bên ngoài quấy rầy một ít binh lính thủ thành.

Trong Kinh tự nhiên cũng có phái binh đi thanh trừ trị an tà giáo nhiễu loạn, đáng tiếc chuyên môn học tập bàng môn tả đạo là tà giáo láu cá thật sự, triều đình xuất lực không nhỏ, hiệu quả lại ít ỏi không có mấy, tính mạng binh lính mất đi không ít, tà giáo này cũng thực sự lợi hại.

Trong triều bất đắc dĩ, có câu là ác nhân đã có ác nhân trị, tà giáo như thế nào coi như là giang hồ môn phái, như vậy hãy để cho người trong võ lâm giải quyết việc này đi.

Bởi vậy, Hoàng Đế ủy thác thư từ trong triều phái ra sứ giả trực tiếp đưa tới trong tay Minh Chủ võ lâm Giang Dĩnh.

Phong thư này ủy thác cho Minh Chủ võ lâm quyền lực hạng nhất, đó là trong quá trình tiêu diệt nếu nhân lực không đủ, y có thể hướng phụ cận quân đội thỉnh cầu tiếp viện.

Sau khi biết chuyện này, Nhâm Bằng Phi đang ở trong viện, từ ban ngày vẫn đứng đến khi mặt trời lặn, gã bắt đầu hiểu được ý định của Giang Dĩnh, cũng dần biết y kế tiếp muốn làm cái gì, nếu tiếp tục như thế đi xuống, bên trên, như thế nào chỉnh đốn quốc gia.

Nhâm Bằng Phi cũng không phải loại người trung quân ái quốc, cũng không phải ưu quốc ưu dân chi sĩ, về phần tâm phiền lo âu cũng chỉ sợ là Độ Ách Thành cũng khó mà có thể chạy thoát còn là bởi vì mặt khác, lúc này, gã thật sự đưa không ra một đáp án.

Gã chỉ biết là, gã không thể tiếp tục nhìn sự tình phát triển đi xuống như thế, nhưng gã có năng lực gì mà đi làm? Giang Dĩnh lúc này, vẫn là Niếp Dĩnh trước kia sao?

Liền như vậy tưởng tượng, suy nghĩ một ngày, cuối cùng, gã có quyết định, vô luận như thế nào, gã muốn thử một lần.

Độ Ách Thành hiện giờ có Nhâm Trình Phi cùng thuộc hạ thân tín của gã, cũng không khiến gã quá lo lắng, điều duy nhất gã không yên lòng đó là nữ nhân. Dù thân thể của nó đã không sao, nhưng đứa nhỏ này chẳng biết tại sao cũng là có cái để cuồng, cả ngày si mê trong đống sách thuốc, xem đến nỗi càng mất ăn mất ngủ, càng khuyên càng khó sửa đổi, Nhâm Bằng Phi cùng Ách Cô cả ngày nhìn chằm chằm nó chú ý ăn cơm nghỉ ngơi.

Nhâm Bằng Phi thật sự sợ nó không chú ý mà bệnh cũ tái phát, đối thân thể của nó để ý thật sự, rất sợ chính mình không ở đây, một mình Ách Cô khuyên không được nó.

Cũng may nữ nhân biết gã muốn đi xa nhà, cũng không muốn gã đi, nhưng vẫn nhu thuận luôn cam đoan rằng mình sẽ nghe lời Ách Cô thật tốt, đúng hạn ăn cơm đúng giờ nghỉ ngơi. Có cam đoan của nó, hơn nữa tin tưởng Ách Cô, cũng dặn đệ đệ cùng hạ nhân chú ý nữ nhân nhiều hơn, mới xem như hơi chút yên tâm.

Trước khi đi một đêm, Thanh Thanh khó có thời gian không xem sách, mà là bảo Ách Cô làm cho nó một cái túi hương, sau đó bỏ vào trong đó dược liệu nó tự tay phối, có công hiệu bảo vệ sức khỏe, sau đó cẩn thận nắm ở trong tay cầm cho phụ thân.

Nhưng tới cách vách sân, nó liếc mắt thấy Nhâm Bằng Phi ngồi ở trên hòn đá nhỏ của ngọn giả sơn, tay phải là bầu rượu, tay trái nắm chén rượu, thường thường uống cạn một hơi, ngẫu nhiên đối trăng thở dài, vẻ mặt trầm trọng. Thanh Thanh vẫn đứng đó chưa lên tiếng, chờ cho đến khi Nhâm Bằng Phi phát hiện ra nó, sau khi buông thứ gì đó trong tay xuống, liền gọi nó đi tới: "Thanh Thanh, đa trễ thế này rồi vì sao còn chưa đi nghỉ ngơi?"

"Con nhờ Ách Cô làm cho một túi hương, ở bên trong con bỏ hương thảo, có công hiệu bảo vệ sức khỏe, con muons đưa cho phụ thân."

Nhâm Bằng Phi nhận túi hương nữ nhân đưa cho, mở ra ngửi qua một chút, khóe miệng không khỏi nhếch lên, sau đó tay duỗi ra, ngồi xổm xuống tay nhẹ nhàng đặt lên người của nữ nhân yêu quý: "Cảm ơn con, phụ thân nhất định sẽ bảo quản thật tốt."

"Phụ thân đi đường nhất định phải cẩn thận."

"Ừ, phụ thân đáp ứng con."

Thanh Thanh nhìn mặt của gã, chậm rãi rũ đầu xuống, Nhâm Bằng Phi không khỏi lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy? Có phải còn điều gì muốn nói?"

Thanh Thanh cũng không ngẩng đầu lên mà nhào vào lòng phụ thân, trước tiên dùng sức cọ cọ vài cái, mới dừng lại. Nhâm Bằng Phi dừng một lắt, thấy nó vẫn không nói lời nào, liền đem tay khẽ vuốt lên đầu nó.

"Thanh Thanh, có lời gì muốn nói thì cứ nói với phụ thân, phụ thân nhất định sẽ nghe."

Sau khi nói xong, đôi tay nhỏ bé của nữ nhân liền ra sức nắm lấy quần áo trên người gã, chỉ nghe nó rầu rĩ nói: "Phụ thân, người là đi tìm người kia đúng không?"

Mắt Nhâm Bằng Phi hiện lên một tia sáng, nhíu lại đôi mi: "Ý con là…."

"Đúng vậy, là người lúc trước làm cho thân thể Thanh Thanh khá hơn…." Nữ nhân trong ***g ngực vươn hai tay vòng lên cổ gã, âm thanh lại nặng nề: "Phụ thân, con rốt cuộc là con gái của ai?"

Nhâm Bằng Phi sửng sốt, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, một trận gió lạnh đồng thời thổi tới, khiến gã không khỏi giật mình, nhưng rất nhanh bình phục trở lại.

Tách nữ nhân ra, mặt đối mặt nhìn nó, tỉ mỉ mà nhìn mặt của nó, sau đó tay nhẹ nhàng mơn trớn, gã thấp giọng khiến lời nói thật nhỏ: "Đêm đó, con nghe thấy?"

Thanh Thanh gật đầu: "Vâng. Tuy rằng lúc đó thân thể con thực sự không thoải mái, nhưng Thanh Thanh nghe thấy hết."

Tay Nhâm Bằng Phi khẽ run, nhưng vẫn ôm lấy nữ nhân, khóe miệng mang theo chút chua xót.

"Hóa ra giống như phụ thân đoán, sẽ không giấu được bao lâu….Được rồi, phụ thân nói cho con biết, hết thảy mọi chuyện từ đầu tới cuối nói cho con biết hết…"

Chỉ hy vọng đến lúc đó con không oán hận phụ thân, oán hận xuất thân của chính mình….

Mọi việc trong Thanh vẫn khiến Nhâm Bằng Phi lo lắng, trước mắt gã đã chuẩn bị đi, nhưng vẫn một lần nữa dặn dò mọi chuyện khiến cho Nhâm Trình Phi như đã nhận ra điều gì đó.

"Ca, huynh có phải hay không định rời khỏi Độ Ách Thành?"

"Đúng vậy, đại ca bây giờ một thân vô sự, rất muốn đi đâu đó ít ngày."

Nhâm Trình Phi cố giữ, cúi đầu đá chân của mình, nói: "Huynh yên tâm để đệ một mình xử lý Độ Ách Thành sao?" Ỷ lại ca ca đã thành thói quen, mỗi lần gã rời đi đều làm cho hắn không kịp thích ứng.

Nhâm Bằng Phi vỗ vỗ bờ vai của hắn, tầm mắt dừng ở mây bay trên bầu trời, nói vài câu mơ hồ: "Năm đó phụ thân bệnh mà chết,đại ca bất quá mới mười bảy mười tám, lúc đó chẳng phải cũng đã làm được tới như vậy cơ mà."

"Ca…."

"Trình Phi, đại ca tin tưởng đệ."

Nhâm Trình Phi không còn từ ngữ gì để nói, nhìn vẻ mặt từ mục của huynh trưởng, dưới ánh nắng chiếu rọi, thái dương gã không biết từ khi nào lại xuất hiện mấy sợi tóc trắng.

Nhâm Trình Phi nhìn ngìn, hốc mắt không khỏi đỏ lên, đầu gối lên trên bờ vai của gã, thanh âm đè nặng như khóc: "Ca, thực xin lỗi, thực xin lỗi….Đệ sẽ quản lý thật tốt Độ Ách Thành, huynh yên tâm đi…."

Nhâm Bằng Phi vui mừng cười yếu ớt, tay nhẹ nhẹ vỗ về đệ đệ.

Thời gian thấm thoát, từ khi nào năm tháng đã đam chúng ta rửa sạch thành tang thương, khuôn mặt khi còn trẻ kia đã biến thành một bức họa trong trí nhớ.

Nhâm Trình Phi cứ nghĩ rằng huynh trưởng sẽ cùng mọi người nói lời từ biệt rồi mời đi, nhưng sáng sớm tỉnh dậy mới phát hiện, trong phòng đại ca chỉ để lại một phong thư duy nhất, trên đó con chữ ít ỏi: Chớ quên, mọi sự cẩn thận, nhớ chiếu cố Thanh Thanh thật tốt.

Tựa như rất lâu, dù trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng nói ra bất quá chỉ là mấy chữ đơn giản, lại còn hơn cả vạn ngữ thiên ngôn.

Biết thời điểm gã rời đi, Thanh Thanh nhốt mình ở trong phòng, ngồi ở trên giường không ngừng nức nở, trong tay nắm chặt thứ Nhâm Bằng Phi khi đi để lại cho nó, miếng ngọc bội gã luôn mang theo bên mình.

Nhâm Bằng Phi rời đi lúc trời còn sáng sớm, những giọt sương mù vẫn chưa tan đi, nồng đậm tràn ngập cả tòa Thành, thấy không rõ phía trước. Nhâm Bằng Phi thúc ngựa rời đi, nghe tiếng vang đều đặn khi vó ngựa đạp xuống phiến đá trên đường, tháp tháp tháp, mỗi một tiếng đều giống như đập vào trong lòng.

Cảnh sương mù này là một cảnh ảo ảnh, thấy không rõ phía trước, chung quanh yên tĩnh, dễ dàng gợi lên rất nhiều tâm sự.

Nhâm Bằng Phi suy nghĩ rất nhiều, từ nhỏ đến lớn, từ một hài tử cái gì cũng không hiểu trở thành một Thanh Chủ có được vạn mảnh đất, từng năm một không thiếu năm nào đã trở thành trí nhớ, bất tri bất giác, mỗi một sự kiện đều đã không tự chủ được đi so đo thành bại được mất, ngược lại xem nhẹ bản chất sự tình.

Gã lại nghĩ tới cuộc sống trong Vạn Ác Cốc, nghĩ đến thời gian ở dưới đáy Cốc, nếu không vì lo lắng đệ đệ, nếu không cần bắt buộc chính mình thừa nhận bị nam nhân xâm phạm, cõ lẽ, đó là những ngày tháng gã thích nhất.

Thường thường phất tời mùi thơm ngát của gió, còn có người kia suốt ngày ở trong hồ sâu.

Nhưng Quỷ bà bà nói đáy Cốc nơi nơi là độc, liền giống như thế gian, mỗi một dạng sự vật đều sẽ không tận thiện tận mỹ.

Đối với Niếp Dĩnh, Nhâm Bằng Phi thật sự nói không rõ mình rốt cuộc có tâm tình kiểu gì, chỉ biết là mỗi lần đêm dài yên tĩnh, đêm khuya nghĩ lại, khi nghĩ tới khuôn mặt Hoa phu nhân, bà luôn luôn lặp lại một câu: "Ta chỉ muốn ngươi sống thật tốt…."

Mỗi lần nghĩ tới đó, tâm như bị tóm chặt.

Gã nhớ rõ mình tựa hồ cũng từng nói như vậy với Trinh Phi, chỉ cần hắn sống tốt, thân là huynh trưởng, hết thảy cũng không sao cả.

Hoa phu nhân là một nữ nhân hết thảy yêu thuwong Niếp Dĩnh, liền như vậy mà đi sao? Như vậy bên cạnh Niếp Dĩnh, còn lại ai? Năm đó tại đáy Cốc không trải qua cho nên không hiểu, nhưng hôm nay trải qua lại lần nữa mất đi, y còn có thể tiếp tục từ dưới đáy Cốc đi lên, có đầy đủ dũng khí mà truy tìm sao?

Nhâm Bằng Phi muốn người kia ở trong võ quán thoải mái cười to, muốn y cầm bút tập trung tinh thần luyện chữ thật điềm tĩnh, muốn y ngồi ở dưới cành trúc mỉm cười đánh đàn, muốn y vì suy nhĩ mà con ngươi bi thương kêu lên ta ở trong lòng ngươi có phải hay không cái gì cũng không phải….

Cũng muốn sau khi y cởi hết quần áo, một thân đầy sẹo.

Từ khi rời khỏi Kinh Thành, trở lại Độ Ách Thành, Nhâm Bằng Phi vẫn phái người âm thầm tra tìm tin tức của Niếp Dĩnh, nhưng vẫn không có đầu mối gì, Niếp Dĩnh giống như hư không mà biến mất.

Không có tin tức, rốt cuộc là tốt hay xấu, Nhâm Bằng Phi không dám nghĩ lại, những vẫn không có từ bỏ, nhưng gã vẫn chưa nghĩ tới, tìm được rồi sẽ như thế nào, không tìm được thì sẽ như thế nào?

Cho nên khi Giang Dĩnh xuất hiện, gã ngạc nhiên, bởi vì cũng không biết kế tiếp nên như thế nào.

Chậm rãi yên lặng một lúc, gã mới ý thức được, gã không có lý do gì đi tìm y, một năm trước ở Kinh Thành, khi Niếp Dĩnh đuổi gã đi, y nói, ta mệt mỏi.

Từ nay về sau bọn họ liền giống như người lạ, những năm đó ở Kinh Thành chuyện phản loạn bùng nổ, thân đã ở phần đất bên ngoài, gã nghe thấy sự kiện đó liền cho người chăm sóc nữ nhân, một mình thúc ngựa chạy như điên hồi Kinh, mới hoàn toàn ngộ ra, Niếp Dĩnh không phải chỉ là một người xa lạ.

Đây rốt cuộc có phải là cảm tình Niếp Dĩnh từng muốn, Nhâm Bằng Phi cũng không biết. Ngược lại, bởi vì sự kiện này, Nhâm Bằng Phi lại mê mang, giống như đi vào một ngõ cụt, rốt cuộc đi không được, sau khi đi dạo một vòng, rốt cục mệt mỏi, mệt mỏi.

Cho nên Nhâm Bằng Phi đi tìm Niếp Dĩnh, đi tìm y, tìm một đáp án.

o0o

Tới Vân Nam, dừng lại dưới chân núi Điểm Thương, Nhâm Bằng Phi không báo danh hào Độ Ách Thành, đối với một người dân bình thường mà nói, muốn bái kiến Minh Chủ võ lâm cũng không phải chuyện dễ. Chính là gã có thể chờ, ở lại một khách ***, sau đó mỗi ngày đi đến nơi Minh Chủ võ lâm có thể xuất hiện.

Nhâm Bằng Phi có thể có rất nhiều biện pháp đi gặp Giang Dĩnh, trực tiếp nhất là mua chuộc hạ nhân Giang phủ mà trà trộn vào, nhưng gã lựa chọn phương pháp ngôc nghếch nhất, không bởi vì ý gì khác, mà là trước khi đi tìm y, ở xa liếc mắt xem trước, xác nhận xem Giang Dĩnh có phải là Niếp Dĩnh hay không.

Trong tâm, Nhâm Bằng Phi không hy vọng Giang Dĩnh là Niếp Dĩnh, tựa như vẫn dùng tâm hồn nhiên bảo hộ đệ đệ, lại bất đắc dĩ phát hiện trong ánh mắt của y không có chút tạp chất nào trong đó, giống như người nọ ở đáy Cốc cũng có một đôi mắt trong suốt như nước ——

o0o

Rốt cục Võ lâm minh lại triệu tập giang hồ nhân sĩ ở Vân Nam, nói là muốn đi thảo phạt bọn cường đạo gần đây ở trong ngọn núi này mà cướp đoạt tài sản của người qua đường sau đó giết người diệt khẩu. Loại chuyện này quan binh không có cách nào, ngẫu nhiên sẽ hướng Võ lâm minh xin giúp đỡ. Nhâm Bằng Phi mượn cơ hội trốn trong đám người đến tông đàn, đám người tụ tập khi Giang Dĩnh đi ra, gã tránh ở góc xa xem xét.

Gã nhìn thấy người đó, khuôn mặt hơi có vẻ hàm hậu, Nhâm Bằng Phi cũng không có chú ý quá nhiều, dù sao cách xa như vậy cũng không nhìn ra nguyên cớ, gã lưu ý hai chân Giang Dĩnh nhiều hơn một chút, mỗi một lần hành tẩu có thê rhay không xuất hiện cái gì….

Dù là việc rất nhỏ, nhưng Nhâm Bằng Phi đã nhìn ra, cũng rốt cuộc khẳng định một việc, lại hướng mặt Giang Dĩnh, chỉ cảm thấy tâm đau đớn lời hại, cơ hồ khiến cho gã không thể hô hấp.

Cảnh trời lúc ấy, cảnh còn người mất, dã mất đi hoặc bỏ qua, phải như thế nào vãn hồi, như thế nào có thể vãn hồi?

o0o

"Bách Lý chưởng môn, giặc cùng đường mạc truy!"

Đang muốn tiến vào rừng truy địch, Bách Lý Tương nghe tiếng dường lại, xoay người vừa thấy người tới, lúc này ôm quyền nói: "Giang Minh Chủ."

Giang Dĩnh liếc mắt phía sau lão một cái, vẻ mặt thân thiết nói: "Núi rừng càng vào sâu càng rậm rạp, dân bản xứ đi vào cũng rất khó cam đoan có thể đi ra, vài tên cường đạo chạy thoát chỉ sợ cũng khó thoát, vào rừng chẳng qua là cửu tử nhất sinh, Bách Lý chưởng môn vì cái gì mà phải hy sinh tính mạng mình như thế?"

Bách Lý Tương nghe được càng cảm động, đối với vị thống lĩnh Minh Chủ võ lâm mới này bất quá mới mấy tháng lại càng kính nể: "Đa tạ Giang Minh Chủ nhắc nhở, lần này tiêu diệt may mà có Giang Minh Chủ dẫn dắt, mới có thể không người nào bị thương mà thanh trừ được đám ác đồ đó, vì dân trừ hại, thật sự là một việc công đức."

"Bách Lý chưởng môn nói đùa rồi." Giang Dĩnh đi qua vỗ nhẹ bờ vai của lão, sau đó đi ở phía trước, "Đây chẳng qua là trách chức của ta, huống chi bất luận là ai, gặp phải chuyện này đều có phản ứng như vậy."

Giang Dĩnh không kiêu không ngạo, lại khiến Bách Lý Tương nhìn với ánh mắt thưởng thức.

"Đúng rồi." Giang Dĩnh đi vài bước, giống như nhớ tới cái gì đột nhiên dừng lại, chắp hai tay ở phía sau, cười hỏi người bên cạnh là Bách Lý Tương, "Không biết Bách Lý chưởng môn có từng nghĩ tới chính mình sẽ chết kiểu này?"

"Cái gì??" Bách Lý Tương nhất thời không hiểu.

Hai mắt Giang Dĩnh ngăm đen dừng ở trên người lão, bên miệng nở nụ cười mà như không cười, y hạ giọng nói: "Không biết Bách Lý chưởng môn có từng nghĩ tới, sẽ chết dưới tay của ta…."

Lời Giang Dĩnh còn chưa dứt, một luồng ánh sáng lạnh hiện lên, Bách Lý Tương chỉ kịp trừng lớn hai mắt, đầu liền rời khỏi cổ, lăn hai vòng trên mặt đất.

Giang Dĩnh tránh được tia máu bắn ra, bỏ vũ khí trong tay đã sơm chuẩn bị, đối với thân thể không đầu cười lạnh một tiếng, đang muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy mơ hồ có tiếng gần đó mà dừng lại, cẩn thận nghe ngóng, tựa hồ cảm thấy cái gì đó không đúng, lui lại mấy bước, thả người nhảy lên, vừa điểm mấy cái, người đã an ổn trên một cành cây cổ thụ, gạt một nhành thấp trước mắt, nhìn lại chỗ thi thể kia.

Rât nhanh, y thấy một người lại gần thi thể, dù cách xa gần trăm mét, có thể nhãn lực của y tuyệt hảo, chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra là ai, vì thế, hô hấp của y không tự chủ được mà cứng lại——

Người trong võ lâm như ong vỡ tổ mà đi tiêu diệt, Nhâm Bằng Phi cũng lẫn vào trong đám đó mà đi vào trong rừng, gã cái gì cũng không làm, luôn luôn chú ý mỗi một tiếng nói cử động của Giang Dĩnh, sau đó phái hiện Giang Dĩnh thừa dịp hỗn loạn rời đội bỏ đi, liền đi theo.

Giang Dĩnh thi triển khinh công rất nhanh, nội lực mất hết như Nhâm Bằng Phi thật sự không có biện pháp đuổi kịp, chỉ có thể đi tới bằng cảm giác, nhưng gã không tìm được Giang Dĩnh, lại nhìn thấy Bách Lý Tương đầu đã rời thi thể.

Ngay từ đầu thật sự khiếp sợ, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, Nhâm Bằng Phi không phải đệ nhất thiên tài trong giang hồ, nhưng những chuyện chém chém giết giết gặp qua không ít, bây giờ hình ảnh máu me cũng đã gặp qua không ít lần, một màn máu tanh này đối với gã mà nói cũng không tính là cái gì.

Nếu là bình thường, Nhâm Bằng Phi luôn nghĩ nhiều hơn một chuyện không bằng bớt đi một chuyện đã trở thành nguyên tắc định sẽ như không phát hiện mà quay đầu rời đi, nhưng lần này không biết có phải hay không bị ma quỷ ám ảnh, gã vì muốn thấy rõ ràng mà không khỏi tiến tới càng gần, nhìn thấy Bách Lý Tương ngã nhào một chỗ đầu lìa khỏi cổ, lông mi khinh túc.

Bách Lý Tương khi chết biểu tình đọng lại thật sự kỳ quái, ánh mắt trừng đến nỗi cơ hồ muốn vỡ ra, giống như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi, hơn nữa trên người lão, một chút dấu vết thất thần cũng không có, giống như người bị đam đi chém cổ…..

Nhâm Bằng Phi không biết, khi gã cẩn thận quan sát cỗ thi thể này, một người từ trên cây phi thân rời đi, trên thân cây chỉ còn lưu lại dấu vết của năm ngón tay.

Tin tức Bách Lý Tương chết rất nhanh truyền đi khắp mọi người trong võ lâm đi thảo phạt sơn tặc, hung thủ bị bắt tại trận, trong lúc người bị áp giải đến trước mặt Giang Dĩnh ở Vo lâm minh tổng đàn, có người không khỏi kinh hô —— không ngờ lại là Độ Ách Thành Thành Chủ Nhâm Bằng Phi!

Nhâm Bằng Phi mấy năm gần đây luôn ru rú trong Thành, võ lâm tân tú trên cơ bản không ai nhận thức gã, hiểu rõ con người của gã cơ hồ chỉ là một ít người từng trải, nghĩ đến dọc đường Đại Lý mấy vị trong võ lâm không biết gã hẳn nhiên khiến cho vị Thành Chủ này bị khó dễ không ít, lộ trình hai ba ngày ngắn ngủi, đến khi người đã đến tổng đàn, cả người chật vật không chịu nổi, nơi nơi đều là vết thương to nhỏ, trên mặt cũng có vài vết máu, môi cư nhiên rạn nứt.

Giang Dĩnh vì không thể giết mà nhíu mi, lập tức truy hỏi là chuyện gì đã xảy ra: "Sự tình cũng còn chưa điều tra rõ, các ngươi như thế nào lại ép người ta thành bộ dạng như vậy?"

Người áp giải đến biết người mình áp giải là Thành Chủ Độ Ách Thành, vẻ mặt kinh hoảng, vọi giải thích: "Đây thật sự không phải do chúng tôi làm, Bách Lý chương môn chết, bọn đệ tử của lão nhận định gã là hung thủ, dọc đường nếu không phải không có chúng tôi bảo vệ, gã đã sớm thành thịt vụn!"

Ngồi ở vị trí chủ vị Giang Dĩnh trầm mặc, một lát sau mới "Ừ" một tiếng, không lộ ra hỉ hay giận, chỉ nghe y đối với người bị thương là Nhâm Bằng Phi, mặt mày như trước, lạnh nhạt nói: "Ngươi là Thành Chủ Độ Ách Thành Nhâm Bằng Phi?"

Hai tay Nhâm Bằng Phi bị trói ở sau lưng, cổ tay sớm bị dây thừng thô ráp cọ vào mà xuất hiện vệt máu, nhưng so với một thân gã đầy thương tích thì không đáng kể chút nào, khi Giang Dĩnh hỏi gã, gã nâng lên hai mắt không hề bận tâm hướng qua đi, làm như xem xét hết mọi thứ, vẫn không nói gì.

"Ngươi…."

"Ta không phải là Thành Chủ Độ Ách Thành."

Khi Giang Dĩnh nhịn không được muốn hỏi gã, gã đột nhiên mở miệng.

Mọi người trong đường ồ lên, Độ Ách Thành là của Nhâm gia, nếu Nhâm Bằng Phi không phải Thành Chủ, người hiện giờ đảm nhiệm lúc này là ai? Trời, chuyện to lớn như thế, vì sao một chút tin tức cũng không truyền tới Vân Nam?

Chuyện này sở dĩ không có truyền ra giang hồ, vì lúc trước Nhâm Bằng Phi sơ tính khi đệ đệ kế nhiệm vị trí Thanh Chủ, rất nhiều chuyện sẽ bắt đầu, cần một thời gian ngắn để thích ứng, nếu trong khoảng thời gian này có người tâm hoài bất nhân muốn nhân cơ hội bừa bãi, bất luận là đối với Độ Ách Thành hay là Nhâm Trình Phi, đều là hại lớn hơn lợi, bởi vậy trừ bỏ ít người trong Thành có chút quan hệ, thực sự không ai biết Độ Ách Thành đã sớm đổi chủ.

Mà nay sở dĩ ở trước mặt mọi người nói ra việc này, do Nhâm Bằng Phi cho rằng, đã không chuyện gì khó khăn có thể xảy ra, tính tình Nhâm Trình Phi tuy rằng không giống gã, tương đối nhanh nhẹn mọi vui mừng lộ rõ trên mặt, nhưng trải qua một thời gian ngắn học tập, hiện tại không khác gì Nhâm Bằng Phi năm đó.

Giang Dinh giơ tay lên, một câu của Nhâm Bằng Phi khiến mọi người trong phòng lớn tiếng xôn xao rốt cuộc bình tĩnh trở lại.

"Ngươi đã không phải là Thành Chủ Độ Ách Thành, vậy ngươi trốn lẫn vào trong đám chúng ta vào núi là vì sao?"

Trước khi Nhâm Bằng Phi bị áp giải vào, Giang Dĩnh nghe người ta nói gã sở dĩ bị kết luận là hung thủ, thứ nhất là bởi vì có người phát hiện gã ở bên cạnh thi thể Bách Lý Tương, lúc ấy trong tay gã còn cầm hung khí giết người, thứ hai là người ở đây không biết gã là người của môn phái nào, liền có người vạch trần gã là thừa dịp loạn mà trà trộn vào để giết người.

Tuy rằng còn chưa có chứng cứ xác thực, nhưng chỉ cần hai điểm này, cũng thật sự khó có thể rửa sạch hiềm nghĩ cho gã.

Nhâm Bằng Phi liếm môi đã rạn nứt, dùng thanh âm khàn khàn nói: "Ta đi tìm người."

"Tìm ai?"

Nhâm Bằng Phi chưa trả lời, tầm mắt dừng trên người Giang Dĩnh một kats, lại chậm rãi rũ xuống.

Cho dù Nhâm Bằng Phi từng là Thành Chủ Độ Ách Thành, nhưng vào lúc nào thân nhiễm hiềm nghi, dưới tình huống này còn ra vẻ mặt kiêu căng lạnh lùng nhìn người khác, khiến không ít người phẫn nộ, một chưởng môn ngồi dưới Giang Dĩnh bức xúc đứng lên, chỉ vào sống lưng thẳng tắp của Nhâm Bằng Phi, mở miệng liền mắng: "Nhâm Bằng Phi, nơi này không phải Độ Ách Thành của ngươi! Ngươi giết Bách Lý chưởng môn, Giang Minh Chủ nhân hậu đối với ngươi khách khí, nhưng chúng ta sẽ không như thế đâu, ngươi cứ không phối hợp như vậy, chúng ta cũng không cần cùng ngươi nói giang hồ đạo nghĩa, ngay bây giờ có thể để ngươi lấy mạng đền mạng!"

Nhâm Bằng Phi trên mặt không chút thay đổi nào, thản nhiên nói: "Ta không giết người!"

"Vậy ngươi dựa vào cái gì nói ngươi không giết người?" Vị chưởng môn này cười lạnh, "Chính là, người trà trộn vào chỗ chúng ta là thật, ngươi cầm kiếm đứng trước thi thể của Bách Lý chưởng môn là thật!"

Nhâm Bằng Phi mân môi, không nói.

"Như thế nào, có phải hay không không có lời nào để nói?" Người chất vấn cười lạnh càng sâu, sau đó hướng Giang Dĩnh ôm quyền nói, "Giang Minh Chủ, Nhâm Bằng Phi không có chứng cớ, hung thủ giết Bách Lý chưởng môn đã rõ ràng!"

Giang Dĩnh nhìn về phía Nhâm Bằng Phi, trầm giọng nói: "Nhâm Bằng Phi, Bách Lý chưởng môn thật sự là do ngươi giết?"

"Ta không giết người." Nhâm Bằng Phi vẫn là câu này.

"Nhưng ngươi không có chứng cứ chứng minh!"

Nhâm Bằng Phi chính là nhìn thật sâu vị chưởng môn lần nữa gây sự.

Giang Dĩnh thay đổi tư thế, đặt tay lên trên, hơi chút khuynh thân nói: "Nhâm Bằng Phi rốt cuộc là hung thủ hay không, lúc này còn chưa có chứng cứ xác thực không thể dễ dàng kết luận."

Nói xong, nhìn gã thuộc hạ bên người, "Hiện trường còn có điểm gì đáng ngờ?"

"Hồi Minh Chủ, trừ bỏ một thanh kiếm, không có gì khả nghi."

"Lấy ra cho ta xem."

"Dạ vâng."

Giang Dĩnh cầm kiếm, tỉ mỉ nhìn một lần, liền trình trước mặt các chưởng môn xem qua, khi bọn họ vây quanh xem xét kiếm, lại nói: "Kiếm thân mình không có gì đặc biệt, nhưng trên chuôi kiếm ddiieuf chỉnh ống kính có thể thấy được ám văn kỳ lạ, thoạt nhìn thật giống một con xà."

Những người khác cũng chú ý tới, một số người không hiểu ra sao, một số người lại kinh hô: "Xích Xà Giáo!"Trong đường lại một loạt ồ lên.

Xích Xà Giáo từng là một tà giáo khuynh đảo một thời, đệ tử trong giáo mỗi một người đều *** tà độc ác, giết người vô số, Giáo Chủ Mạnh Phàm Băng lại là một thân quỷ dị võ công phi thường, đừng nói người trong võ lâm không làm gì được hắn, ngay cả triều đình lúc đó cũng phải kiêng kị hắn ba phần, sau đó Xích Xà Giáo khí thịnh quá mức, dẫn tới người người oán trách, cuối cùng là người trong võ lâm cùng triều đình

liên thủ, trải qua mấy đêm huyết chiến, rốt cục loại bỏ đại họa này, Mạnh Phàm Băng đã trúng kế bị tẩu hỏa nhập ma bị loạn đao chém chết.

Ngay lúc đó, đệ tử Xích Xà Giáo kiêu ngạo ương ngạnh, vũ khí của bọn họ trên ấn có ám văn hình xà, giết người xong thường đem hung khí giết người để lại, lấy đó làm thứ thể hiện thực lực Xích Xà Giáo.

Xích Xà Giáo bị diệt đã qua trăm năm, nhưng hôm nay còn có thể có không ít người biết, liền đủ để chứng minh tà giáo này ngay lúc đó có lực ảnh hưởng như thế nào.

Mà khi Xích Xà Giáo sáp phai nhạt trong mọi người, nó lại xuất hiện ——

Trong lúc nhất thời, không ít người đều thây đổi sắc mặt, lại nhìn về phía Nhâm Bằng Phi, ánh mắt trừ bỏ phẫn nộ còn có một tia hoảng sợ —— chẳng lẽ Độ Ách Thành là dư nghiệt của Xích Xà Giáo?

Nhâm Bằng Phi vẫn lạnh nhạt cuối cùng không kiềm chế được, tăng thêm ngữ khí đối với mọi người trong đường nói lại một lần nữa: "Kiếm đó không phải của ta, ta không giết người!!"

Gã có thể chịu đựng được những lời trách cứ vô căn cứ cùng nhục mạ của người khác đối với gã, nhưng không thể chịu được khi Độ Ách Thành bị người ta hoài nghi là bát nước bẩn.

"Chứng cứ đâu, ngươi không giết người thì chứng minh đi!"

"Đúng vậy, nếu muốn chứng minh ngươi không phải là hung thủ thì phải lấy ra chứng cứ!"

Bởi vì một thanh kiếm, tất cả mọi người đều không còn bình tĩnh, đều chất vấn người thân cô thế cô đứng ở trong đường là Nhâm Bằng Phi, mà gã đối với loại chất vấn này, như trước trầm mặc, chính là nhìn kỹ mới phát hiện, thân thể gã hơi run run, giống sợ hãi, mà cũng giống như đang nhẫn nại. Nhâm Bằng Phi cũng phát hiện điểm ấy, gã bắt đầu tránh động hai tay bị trói buộc, muốn mượn cớ này che dấu, nhưng gã tựa hồ cử động hơi thô lỗ một chút, cổ tay vốn đã bị thương, càng bị sát nên máu theo đó chảy ra, uốn lượn chảy xuống theo ngón tay.

"Ta nhớ rằng...." Lúc này, Giang Dĩnh mở miệng, y vừa nói, toàn bộ đều yên lặng, đều không hẹn mà cùng nhìn về phía người đứng đầu võ lâm, chỉ thấy y ngữ khí bịnh thản nói, "Ta tựa hồ nhớ rằng, Nhâm Bằng Phi Nhâm Thành Chủ quen dùng vũ khí là đao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người hai mặt nhìn nhau, lúc này mới nhớ tới Nhâm Bằng Phi đúng là vô dụng với kiếm, hoặc là hai đấm, hoặc là đao, chưa bao giờ dùng kiếm.

Nhưng cho Nhâm Bằng Phi thời cơ cũng không có, lập tức có người nào đó nói: "Cho dù gã trước kia không dùng qua kiếm, nhưng không có nghĩa là bây giờ gã không biết dùng, võ thuật là thông hiểu đạo lý, chỉ dùng kiếm để giết người, lấy khả năng của Nhâm Bằng Phi, có thể nói là rất dễ dàng!"

Nhâm Bằng Phi không tự chủ được mà nhìn về phía người ngồi phía trên, mặc dù cách nhau không xa, nhưng gã không thấy rõ vẻ mặt lúc này của y, chỉ biết, ánh mắt không dừng ở trên người mình.

Bách Lý chưởng môn võ công tuy rằng không rõ là như thế nào, nhưng một người không có nội lực nếu muốn giết lão, căn bản là vọng tưởng, Nhâm Bằng Phi chỉ biết đem chuyện này nói ra, gã cơ bản xem như cởi tội. Chính là, cho dù gã đã không còn là Thành Chủ, nhưng với võ công Nhâm Trình Phi bây giờ không rõ sẽ rơi vào tình huống nào, một ca ca võ công cao cường là gã cường lực chống đỡ, đối với người khác nhất định cũng có tác dụng uy hiếp, hoặc ít hoặc nhiều cũng giúp Độ Ách Thành, giúp Nhâm Trình Phi giải quyết không ít phiền toái, nhưng chuyện này nếu lộ ra ngoài, tình huống kế tiếp như thế nào, Nhâm Bằng Phi cũng thực khó mà đoán trước được.

Đó cũng là nguyên nhân Nhâm Bằng Phi kiên trì không nói ra.

Nhưng cứ như vậy, nếu gã không nói ra, Độ Ách Thành rất có thể bị coi là dư nghiệt của Xích Xà Giáo, đến lúc đó, toàn bộ thiên hạ đều đã là địch đối với Độ Ách Thành.

Nếu như vậy, thục khinh thục nặng, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Nhâm Bằng Phi ngay cả không nghĩ như thế, cũng biết, chuyện nội lực gã mất hết, không thể tiếp tục giấu nữa.

"Bách Lý chưởng môn thực sự không phải ta giết, bây giờ nội lực của ta mất hết, giống như người thường, như thế nào là đối thủ của Bách Lý chưởng môn?"

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người ngồi đây đều kinh ngạc, có người không tin, nhưng loại lời nói muốn vạch trần cũng rất dễ dàng như thế, tìm người nội lực kỹ càng lên sờ mạch, liền có thể thấy được rất rõ ràng.

Ngồi ở dưới có người xin chủ động đi giết giặc, Giang Dĩnh suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý, người này liền đi tới phía trước Nhâm Bằng Phi, đầu tiên là cẩn thận liếc gã một cái, sau đó mới đưa tay sờ lên cổ tay gã, ngưng tức thật cẩn thận thăm dò chân khí trong thân thể gã có còn hay không.

Mọi người đều nìn thở chờ đợi, kết quả là tên trưởng giả này lui về phía sau mấy bước, tầm mắt trước tiên quét qua trong đường một vòng, đối Giang Dĩnh chắp tay nói: "Giang Minh Chủ, lão hủ cẩn thận xem qua, trong cơ thể gã đúng là không giống như có chân khí trong đó, đan điền cũng chỉ là hư vô."

Mọi người bắt đầu ghé tai nhau bàn luận, nghị luận đều đồng thời, ánh mắt khiếp sợ tò mò nghi hoặc cũng không khỏi dừng ở trên người Nhâm Bằng Phi.

Cao thủ nổi danh đứng hàng thứ bảng trong võ lâm, như thế nào mà đột nhiên nội lực mất hết?

Dù không ít người không tin, nhưng sự thật xẩy ra trước mắt, tựa hồ khiến cho người ta không thể thốt lên lời nào để nói.

Bách Lý chưởng môn một thân võ công tuy rằng không phải đặc biết cao cường, dù sao lão cũng từng là một thân đan thương thất mã xong vào sơn trại giết chết gần trăm thổ phỉ chính mình lại lông tóc chưa bị thương tới, ở trong võ lâm có chút danh tiếng là chướng môn —— một người nội lực mất hết, như người bình thường, đừng nói là giết lão, chỉ sợ đến gần lão cũng không có khả năng.

Bây giờ Nhâm Bằng Phi dù luyện võ cũng học được một vài chiều thức có thể thi triển, nhưng một người tập võ không có nội lực, giống như một người bình thường bị mất đi đôi tay, một chiếc xe ngựa nhưng không có ngựa, cơ bản xem như là phế thải đi.

Bởi vậy, ánh mắt dừng ở trên người Nhâm Bằng Phi, đồng tình cũng có mà thương hại cũng có.

Nếu Nhâm Bằng Phi hiện giờ không có khả năng giết được Bách Lý chưởng môn, chuyện này thoạt nhìn liền cùng gã không có nhiều can hệ nữa.Nhưng lại có người không cho là phải, kêu la Nhâm Bằng Phi nội lực không có, cũng có thể dùng thủ đoạn khác, trước tiên dùng độc hoặc dùng mê dược làm cho Bách Lý chưởng môn không thể phản kháng, sau đo động thủ lần nữa giết người!

Giang Dĩnh lúc này khí thần nhàn nhã kêu tới thuộc hạ, hỏi: "Đã khám nghiệm thi thể Bách Lý chưởng môn chưa?"

"Bẩm Chủ thượng, đã khám nghiệm rồi, trên người Bách Lý chưởng môn không có dấu hiệu trúng độc cũng không có vết thương nào, lão chỉ có một vết thương duy nhất, một kiếm mất mạng!"

Bách Lỹ chưởng môn chưa từng trúng độc, lại là một kiếm mất mạng, tại thời điểm lão thanh tỉnh một kiếm giết chết lão, có thể thấy được tốc độ của hung thủ chỉ như thời gian ý nghĩ lóe lên, ngay cả thời gian cho lão chuẩn bị cũng không có, đối với một người nội lực mất hết như Nhâm Bằng Phi mà nói, căn bản là không thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vậy hiềm nghi với Nhâm Bằng Phi đã được rửa sạch sao? Đáp án là không có. Bởi vì đệ tử của Bách Lý Tương không chịu buông tha Nhâm Bằng Phi dễ dàng như vậy, nói rằng hiện trường lúc ấy chỉ có một người là gã, kiếm cũng nằm ở trong tay gã, cho dù gã không có cách nào động thủ giết người, cũng không phải là không có liên quan với hung thủ!

Nói trắng ra là, đối với những người này thì chưởng môn hay cũng là su phụ bọn họ vừa mới chết mà nói, tìm kiếm hung thủ báo thù đó là chuyện lớn hàng đầu, một người có thể tìm tới hung thủ cũng sẽ không buông tha, Nhâm Bằng Phi bởi vì được phát hiện ngay tại hiện trường Bách Lỹ chưởng môn bị giết, cho nên, trừ phi tìm được hung thủ thật sự, hẳn là những người này đối với gã có hận ý.

Tuy rằng bởi vì một chuyện Nhâm Bằng Phi nội lực mất hết, không có khả năng động thủ giết chết Bách Lý Tương, nhưng mọi người nghe môn hạ đệ tử Bách Lý Tương biện giải một lời như vậy, cũng hiểu được có vài phần có lý, liền có người đưa ra ý kiến, không thể liền khinh địch để cho Nhâm Bằng Phi chạy thoát như vậy.

Nhâm Bằng Phi âm thâm khinh thán một hơi.

Không thể để cho Nhâm Bằng Phi chạy thoát, lại không thể chứng minh gã cùng hung thủ có gì liên quan, dưới loại tình huống này phải an trí Nhâm Bằng Phi như thế nào là một vấn đề khó.

Đệ tử Bách Lý Tương nói, để cho bọn họ áp giải Nhâm Bằng Phi về.

Những người khác đều không nói không lên tiếng, Bách Lý Tướng bất ngờ chết, môn hạ đệ tử tràn ngập bi phẫn, cho dù Nhâm Bằng Phi không phải hung phạm, nhung bọn họ nếu nhận định Nhâm Bằng Phi cùng hung phạm có nhận thức, như vậy Nhâm Bằng Phi ở trong tay bọn họ có thể tốt đẹp mà ăn trái cây sao? Nhất định sẽ dùng nghiêm hình ép buộc gã nói ra thủ phạm đang ở đâu.

"Nếu chư vị tin tưởng con người của ta, để tìm ra hung thủ, trước hết cứ để Nhâm Bằng Phi ở tại quý phủ của ta đi, ta sẽ tìm người coi chừng gã."

Trong đám đệ tử Bách Lý Tương rất nhiều người không muốn, nhưng nếu không muons làm mất mặt Minh Chủ võ lâm, chỉ phải tạm thời trước tiên nhẫn xuống mối hận này, ôm nỗi hận trừng mắt nhìn Nhâm Bằng Phi vài cái.

Chuyện này đến tận đây coi như là giải quyết xong, Giang Dĩnh vung tay lên, để cho người ta đem Nhâm Bằng Phi mang vào trong đường an trí, tiếp tục giải quyết sự việc khác.

Chuyện thứ nhất là sau Bách Lý Tương, môn phái của lão nên do ai đón quản mới thỏa đáng, môn phái này không lớn cũng không nhỏ, toàn bộ đệ tử đứng lên không đến một trăm người, theo lẽ thường, dưới tình huống này chưởng môn bất ngờ chết, chức chưởng môn sẽ do con của chưởng môn hoặc là đại đệ tử kế thừa, Bách Lý Tương không có con, đại đệ tử của Bách Lý Tương liền đứng trước mặt chúng người trong võ lâm, chính thức tiếp quản chức chưởng môn này.

Tại khi vị đệ tử giơ lên cao chưởng môn lệnh hướng mọi người trong đường thông báo, bên môi Giang Dĩnh gợi lên một tia cười lạnh.

Chuyện thứ hai, đó là Xích Xà Giáo vừa mới nhắc tới. Rất nhiều người đoán dư nghiệt tà giáo có phải hay không chuẩn bị ngóc đầu trở lại, cùng mặc kệ đoán như thế nào cũng không có kết luận, lại trải qua một phen thảo luận, bọn họ nhất trí quyết định trước tiên án binh bất động, đầu tiên tìm cho ra hung thủ giết chết Bách Lý Tương, nếu người hung thủ này đúng là dư nghiệt của Xích Xà Giáo, càng có thể tìm hiểu nguồn gốc đến tột cùng.

Sự tình cuối cùng cũng nghiên cứu xong, ban ngày liền trôi qua như vậy, mọi người cũng có chút mệt, liền nhất nhất hướng Giang Dĩnh nói lời từ biệt, liền rời khỏi Võ lâm minh tổng đàn.

Minh Chủ võ lâm cũng không nhất định phải ở tại Võ lâm minh tổng đàn, y có thể đặt phủ đệ ở nơi khác, chẳng qua Giang Dĩnh tựa hồ không có tâm tư gì lại đi làm một cái Giang phủ, liền ở tại trong hậu viện của Võ lâm minh tổng đàn, một bang lớn người đi theo y cũng ở tại nơi này so với hậu viện thì nhà cao cửa rộng phú quý của các hộ gia đình lớn cũng không kém là bao nhiêu.

16. Chương 16

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Tiểu Hiên

Nơi Nhâm Bằng Phi bị đưa đi, không được như trong sân của Độ Ách Thành, nhưng lại giống như gian phòng nhỏ đơn sơ lúc trước ở tại Hoa phủ, dù cách ngàn dặm, nhưng thực sự khiến cho Nhâm Bằng Phi kinh ngạc, vốn gã tưởng rằng sẽ bị nhốt vào nhà lao.

Nhưng dù ở thoải mái đến mức nào, gã vẫn là một tù phạm giống như trước, ngoại trừ bị giam ở gian phòng này, sân ở ngoài phòng gã cũng không thể bước ra. Ngoài cửa có lính gác, một ngày mười hai canh giờ

không gián đoạn, ngoài mỗi ngày có người đưa đồ ăn cùng y phục và đồ dùng tắm rửa ra, thì không có bất kỳ người nào tiến vào gian phòng này.

Tựa hồ đối với Giang Dĩnh mà nói, gã, chỉ là một người bị tình nghi không thể tự mình cởi bỏ tội danh.

Liên tiếp mười lăm mười sáu ngày không được gặp Giang Dĩnh, đồng thời sự tình xem ra là cứ như vậy liên tục lặp lại, Nhâm Bằng Phi khó tránh khỏi có chút nôn nóng.

Một tấc thời gian quý như tấc vàng, lúc này gã hiểu rõ thời gian thật sự trân quý, bởi vì hành động của Giang Dĩnh quá nhanh. Khi gã đuổi tới núi Điểm Thương, trên giang hồ đã có bốn vị cao thủ võ lâm tiếng tăm lừng lẫy chết một cách kì lạ, mà lần này, lại chính mắt thấy Bách Lý Tương bị một kiếm chém lìa đầu khỏi thi thể.

Bởi vì biết Giang Dĩnh là Niếp Dĩnh, cho nên Nhâm Bằng Phi có thể đoán ra rất nhiều chuyện, bất luận là Bách Lý Tương nằm trong năm vị cao thủ võ lâm đã chết, thậm chí cái chết của tiền nhiệm Minh Chủ võ lâm Chu Viêm, đều cùng Niếp Dĩnh tránh không khỏi có liên quan.

Đem mọi việc từ Niếp Dĩnh mà xâu chuỗi lại, có thể nhận ra một điểm rất rõ ràng, Niếp Dĩnh đang nghĩ mọi cách vì mẫu thân báo thù, mà đối tượng báo thù đó là, toàn bộ triều đình!

Nghe thế thôi đã làm cho người ta khiếp sợ, thế nhưng y đã từng bước một tiếp cận mục tiêu, hắc đạo tà giáo đột nhiên nổi dậy, Chu Viêm tử vong ngoài ý muốn, Giang Dĩnh tiếp nhận chức vụ, bây giờ còn có một vài cao thủ có địa vị hết sức quan trọng trong giang hồ liên tiếp bị sát hại —

Giang Dĩnh đang dùng danh nghĩa tà giáo để loại bỏ những người có khả năng cản trở con đường báo thù của y, sau đó thu nạp môn phái cùng thế lực của những người này lưu lại, từ từ khuếch đại thế lực, cuối cùng, cho dù là hắc đạo hay là bạch đạo, tất cả đều nằm trong bàn tay của y, sau đó lợi dụng trong lúc hắc bạch giằng co, không ngừng gây rối loạn lòng dân, gây tranh chấp khắp nơi, cuối cùng, sẽ thông đồng với kẻ thù bên ngoài khởi binh phản quốc.

Hoàng Đế đã lớn tuổi có chín nhi tử, tuy từ lúc mười lăm năm trước cũng đã lập Tam hoàng tử làm Thái tử, nhưng sau đó Thái tử bởi vì bị người tố giác kéo bè kết cánh, Hoàng Đế dưới cơn nóng giận đem Thái tử đày tới trại quân ở biên thùy lạnh lẽo, không có thánh dụ truyền tới tuyệt không thể trở về.

Tuy rằng Hoàng Đế nghiêm phạt nhi tử này, nhưng cho tới nay bất luận văn thần võ quan gián ngôn (can gián, can ngăn, khuyên giải) như thế nào, Hoàng Đế cũng không triệt hồi vị trí Thái tử Đông Cung của Tam hoàng tử.

Cũng vì nguyên nhân này, các hoàng tử khác không đoạt được vị trí Thái tử, liền đem suy nghĩ trực tiếp đặt tới ngôi vị Hoàng Đế. Các hoàng tử đều ngóng trông Hoàng Đế nhanh chóng băng hà, chỉ cần Hoàng Đế chết đi, tốt nhất là đột nhiên mà chết, bởi vì Thái tử có gấp gáp trở về ít nhất cũng phải mất một tháng, mà trong khoảng thời gian này, có thể làm được rất nhiều chuyện.

Hoàng Đế làm sao lại không biết suy nghĩ của mấy nhi tử này, nhưng lão vẫn nhìn như không thấy, mặc cho bọn chúng cùng thuộc hạ của mình làm ầm ĩ.

Khi Tĩnh Vương gia mua chuộc thái giám đầu độc thức ăn của Hoàng Đế, cũng ngay trong đêm mang binh dự mưu xâm nhập Tử Cấm Thành bức vua thoái vị, Hoàng Đế lôi đình phản kích, không chỉ có tất cả phản quân bị tiêu diệt, Tĩnh Vương gia dù cùng cha cùng mẹ với Hoàng Đế cũng bị xử tử.

Hành động của Hoàng Đế rất có hiệu quả giết gà dọa khỉ, trong phút chốc, tất cả mọi người dưới trướng lão đều trở nên trung thành.

Chính là dã tâm, còn có dục vọng đối với ngôi vị Hoàng Đế đủ để nuốt hết sợ hãi, một số hoàng tử may mắn còn tự cho là đúng tiếp tục đại nghiệp đoạt vị. Vì ngôi vị Hoàng Đế này, bọn họ ắt phải tiêu diệt rất nhiều người, đắc tội càng nhiều người, càng khiến lòng dân tán loạn, quốc gia không bình yên.

Ngay dưới hoàn cảnh như vậy, lại có ngoại lực cố ý tham gia tiếp tục khuấy đảo hồ nước đục trở nên rối tinh rối mù, một quốc gia tiêu vong là điều hiển nhiên.

Mà Niếp Dĩnh, chính là nhìn trúng điểm này!

Mà Nhâm Bằng Phi dựa vào những sự tình gã biết, liên kết chúng lại, đã đoán ra đại khái.

Niếp Dĩnh vì báo thù, không để ý an nguy của quốc gia bách tính, nhưng Nhâm Bằng Phi cũng không thể mặc cho y tiếp tục thế này.

Nhâm Bằng Phi không có trách trời thương dân đến mức vì thiên hạ bách tính đi khuyên bảo Niếp Dĩnh, nhưng cũng không thể vô tình buông xuôi mặc kệ.

Nhưng đó đều không phải nguyên nhân chủ yếu.

Gã không muốn nhìn Niếp Dĩnh mắc thêm lỗi lầm nữa, đây mới là điều gã thực sự muốn làm.

Hiện tại, thời gian càng kéo dài, Niếp Dĩnh giết người càng nhiều, trong nửa năm ngắn ngủn, y liền có thể có được thân phận địa vị như hiện giờ, qua nửa năm nữa, thậm chí chỉ trong nửa tháng, Niếp Dĩnh còn có thể làm ra đại sự kinh thiên động địa gì nữa?

Nhâm Bằng Phi sợ đến lúc đó đã quá muộn, cho nên gã không thể tiếp tục chờ. Nhưng phải dùng biện pháp gì, có thể khiến gã gặp được Niếp Dĩnh đây?

Nhâm Bằng Phi tâm phiền ý loạn mà đi qua đi lại trong phòng, chung thủy không có thể tìm ra biện pháp tốt, khi gã đi đến lúc mệt dừng lại nghỉ ngơi, gã yên lặng nhìn thật lâu bữa ăn phong phú mà một miếng cũng chưa động, rốt cục khiến cho gã nghĩ ra một biện pháp, một biện pháp phổ thông thực thối nát nhưng đối với người đặc thù thì lại là một biện pháp hữu hiệu — tuyệt thực.

Biện pháp này sở dĩ yếu thế, là bởi vì nếu như đối phương không quan tâm đến sự sống chết của người tuyệt thực, đó chẳng khác nào tiền mất tật mang, làm người đói đến khi ngực trước dán vào lưng sau, chỉ có thể hít không khí mà sống, biết đâu người này còn vỗ tay ăn mừng a!

Vậy nên nói chung là, bởi vì điều đó, biện pháp này bất luận ở nơi nào, hầu hết khi nảy sinh và được sử dụng trong tình hình mọi người không nghĩ ra hảo ý nào.

Mà người đặc biệt cuối cùng, đối với điều trên lại có hiệu quả đến bất ngờ.

Khi dùng biện pháp này, Nhâm Bằng Phi cũng có chút lo lắng, nhưng gã nắm chắc ít nhất một phần thành công, cái phần tự tin này bản thân Nhâm Bằng Phi cũng có chút không sao nói rõ được, chính là nhìn thức ăn phong phú đưa tới mỗi ngày, còn có mỗi ngày một bộ xiêm y sạch sẽ, gã cảm thấy được sẽ thành công.

Quả nhiên, vào ngày tuyệt thực thứ ba, Giang Dĩnh xuất hiện.

Đói ba ngày kỳ thật đối với Nhâm Bằng Phi mà nói cũng không ảnh hưởng gì, chẳng qua khi nội lực còn, gã sẽ không cảm thấy hữu khí vô lực như vậy.

Nhâm Bằng Phi tuyệt thực không giống người ta nhìn bề ngoài thì giống như là không ăn cơm, nhưng sau lưng lại lén ăn chút điểm tâm hoặc là uống chút nước cầm cự, gã thật sự ngay cả một giọt nước cũng không động, cho dù là người bằng sắt trong ba ngày không uống một giọt nước, sắc mặt không thể gọi là tốt được.

Cho nên khi Giang Dĩnh đến, sắc mặt Nhâm Bằng Phi có vẻ xanh trắng khó coi, nhưng đôi mắt nhìn về phía y, vẫn mênh mông u trầm khiến người khác khó có thể kiềm chế nổi.

Kỳ thật Giang Dĩnh không biết, lúc này Nhâm Bằng Phi bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong có một tia rung động — gã nghĩ rằng Giang Dĩnh sẽ để gã đói đến chết mới có thể tới đây, cũng không nghĩ mới qua ba ngày, y liền tới.

Cửa từ bên ngoài bị người đẩy ra, Giang Dĩnh đứng ở trước cửa, ánh mắt nhìn gã thật sâu, hai người một hồi đối diện không nói gì, nói một tiếng sai bảo, nhanh chóng có người lục tục bưng thức ăn lên, không lâu sau đem thức ăn đầy ắp một bàn tròn.

Đợi khi người cuối cùng lui ra, Giang Dĩnh đi vào trong phòng, đưa tay đóng cửa lại, đi đến bên kia bàn tròn, ngồi đối diện Nhâm Bằng Phi.

"Vì lí do gì mà không ăn?" Tầm mắt Giang Dĩnh dừng ở bàn thức ăn mùi vị hôi hổi trước mặt, "Có phải do đồ ăn không hợp khẩu vị hay không?"

Nhâm Bằng Phi ngạc nhiên, tức thì đáp lại: "Không phải…"

“Hay là ở đây không quen?”

Nhâm Bằng Phi chậm rãi lắc lắc đầu.

“Vậy là vì sao?”

Nhâm Bằng Phi nhìn, trong mắt một mảnh trầm tĩnh: “Giang Dĩnh… Không, Niếp Dĩnh, vì sao bây giờ ngươi không tiếp tục giả bộ nữa?”

Trừ bỏ khuôn mặt khác biệt ra, Giang Dĩnh lúc này cùng Niếp Dĩnh khi ở Kinh Thành cho dù là thái độ hay là giọng nói, cũng không có gì khác biệt, cho nên Nhâm Bằng Phi mới sửng sốt, gã lúc trước còn tự hỏi phải làm như thế nào để Giang Dĩnh thừa nhận thân phận chân thật của y, nếu không sự tình không có cách nào khác giải quyết.

Thế nhưng hiện tại y tùy tiện như vậy… Không, căn bản là thừa nhận không còn điều gì che giấu nữa.

Giang Dĩnh cầm lấy một cái bát không, một đôi đũa, gắp mấy món ăn vào trong bát: “Dùng tên Giang Dĩnh này, ta đã biết, thông minh như ngươi, như thế nào mà đoán không ra thân phận chân thật của ta? Hơn nữa, nếu ta nói cho tới bây giờ ta chưa từng muốn giấu diếm ngươi, ngươi tin tưởng sao?”

Nhâm Bằng Phi nhìn khuôn mặt bình tĩnh của y nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ngươi không sợ ta đem chuyện của ngươi để lộ ra ngoài?”

“Ta không quan tâm.” Giang Dĩnh chỉnh đôi đũa trong tay một chút, để thân dài một chút gắp miếng thơm.

Những lời này của y trả lời thật mau, Nhâm Bằng Phi nhìn y, trong lòng mất mát vài phần: y không quan tâm, là không quan tâm sự tình thành bại, hay là không quan tâm tới gã?

Bát không chỉ chốc lát đã tràn ngập mỹ thực đủ loại màu sắc hình dạng, Giang Dĩnh để đũa xuống bỗng dưng nhấc lên, chuyển đến bên cạnh Bằng Phi đặt bát trước mặt gã, Nhâm Bằng Phi nhìn chằm chằm cái bát trước mắt, sửng sốt.

Giang Dĩnh lại nhân lúc này múc cho gã một bát canh xương.

“Ngươi đói bụng ba ngày, nên uống trước chút nước canh lót dạ dày, nếu không bụng sẽ khó chịu.”

Nhâm Bằng Phi vẫn ngồi yên bất động, Giang Dĩnh hơi nghiêng mặt đi, nhìn một chỗ khác, nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta sẽ không động tới Độ Ách Thành, ngươi không cần lo lắng, đoạn thời gian này ngươi chịu ủy khuất chút, chờ sóng gió qua đi, ta sẽ phái người đưa ngươi trở về Ba Thục.”

Nói xong, Giang Dĩnh nhấc chân bỏ đi.

“Chờ một chút– ”

“Choang!”

Đến khi y đi tới gần cửa đang muốn mở cửa, Nhâm Bằng Phi mới tỉnh lại, rất sợ y đi lần này càng khó gặp lại, Nhâm Bằng Phi vội vàng đứng dậy muốn đi ngăn lại, không cẩn thận đụng vào bàn tròn đầy thức ăn, phần lớn nước canh Giang Dĩnh chuẩn bị cho gã đều hất lên người.

Khi Giang Dĩnh nghe tiếng quay đầu lại, Nhâm Bằng Phi bị nước canh hất lên đầy người đang vội vã lui ra phía sau muốn giũ nước trên y phục, kết quả lại đá đổ cái ghế, lúc này chân còn bước nhầm, bỗng nhiên bị vướng vào chân ghế, toàn bộ thân thể trực tiếp ngã về phía sau.

Vừa rồi chỉ là chớp mắt, Giang Dĩnh đã phi thân qua, trước khi thân thể gã cùng mặt đất tiếp xúc liền đỡ được gã.

“Làm sao lại không cẩn thận như vậy!” Mày Giang Dĩnh nhất thời nhăn thành chữ xuyên ( ).

“Không có việc gì.” Nhâm Bằng Phi có chút khó khăn đứng dậy từ trong lòng y, “Có thể là đứng lên nhanh quá, đầu có chút choáng …” Sau khi đứng vững, mắt Nhâm Bằng Phi nhìn đến nơi nước canh đổ lên, từ bụng dưới đến vạt áo, không chỉ chật vật còn có chút khó chịu, vì thế gã nói với Giang Dĩnh, “Ngươi chờ chút, trước tiên ta đi thay y phục đã.”

Giang Dĩnh cầm cánh tay gã ấn gã ngồi lại một cái ghế khác: "Ngươi đã đói bụng đến hữu khí vô lực, còn quản y phục cái gì, ăn gì đó trước đã!"

Nói xong, lại lấy một cái bát sạch khác múc canh đưa cho Nhâm Bằng Phi. Cũng may hạ nhân đưa tới rất nhiều nước canh, mặc dù mới vừa rồi bị Nhâm Bằng Phi va chạm như vậy đổ mất hơn phân nửa, phần còn lại cũng đủ làm cho gã uống đến no rồi.

Nhâm Bằng Phi không nói gì nữa, tiếp nhận bát canh giống như uống thuốc ừng ực hai ba ngụm đã đem hơn phân nửa bát canh vào cổ họng.

Nước canh hơi nóng một chút, nhưng như thế mới đủ làm ấm dạ dày, uống xong một bát canh xương màu trắng ngà, lúc này Nhâm Bằng Phi mới cảm thấy được thân mình thoải mái không ít.

Bên cạnh có người, Nhâm Bằng Phi uống xong đồ vật này nọ, theo thói quen tính đem bát không chuyển qua, đợi Giang Dĩnh nhận bát không rồi mới nhớ ra đây không phải là ở trong Độ Ách Thành.

Giang Dĩnh nhìn trên bàn một đống hỗn độn liền nhíu mi, tuy rằng đồ ăn đổ ra bàn không nhiều, nhưng mà một chút thức ăn cũng không còn, nếu như là một người tương đối chú trọng, khẳng định sẽ không động vào bàn đồ ăn này nữa.

Giang Dĩnh không có suy nghĩ nhiều, tiếp nhận bát Nhâm Bằng Phi đưa tới đặt lên bàn, nói: "Ta đi tìm người tới thu thập một chút, sau đó thay một bàn đồ ăn mới."

"Ân." Nhâm Bằng Phi đứng dậy, vốn định nhân dịp lúc này đi thay y phục sạch sẽ, nhưng khi gã muốn đi vào nội thất, thấy Giang Dĩnh đang đi về phía cửa phòng, Nhâm Bằng Phi không thể không dừng bước lại.

"Niếp Dĩnh, ta có lời muốn nói cùng ngươi."

"Nói cái gì?" Giang Dĩnh ngừng lại nhìn gã.

Nhâm Bằng Phi đứng ở tại chỗ, cách một cái bàn nhìn y, tay buông bên người không tự chủ được nắm chặt, trầm ngâm một lát mới nói: "Ta cũng không phải vì chuyện Độ Ách thành mới tới tìm ngươi…"

"A?" Giang Dĩnh có bao nhiêu hứng thú nhìn gã, "Vậy có phải Nhâm Đại Thành chủ là vì thiên hạ muôn dân mới chạy đến Vân Nam xa xôi?"

"Không, không phải." Nhâm Bằng Phi nặng nề chậm chạp lắc đầu, tầm mắt vẫn dừng ở trên người Giang Dĩnh, "Niếp Dĩnh, ta đến vì ngươi."

Giang Dĩnh chậm rãi thu hồi nét cười trên mặt, "Vì ta?" Hai mắt đen thâm trầm không có một tia ánh sáng, nhìn Nhâm Bằng Phi không chớp mắt một lần.

Nhìn khuôn mặt y không chút thay đổi, Nhâm Bằng Phi lại càng không biết nên nói tiếp như thế nào, miệng khép mở mấy lần, rốt cục vẫn nói ra điều đã nhiều ngày này chôn sâu trong lòng: "Niếp Dĩnh, thu tay lại đi, lại tiếp tục làm thêm, hậu quả không thể tưởng tượng nổi."

"Hậu quả?" Giang Dĩnh cười lạnh, "Là hậu quả của ai? Ngươi, Độ Ách thành, hay là thiên hạ muôn dân? Nhưng những điều này có liên quan gì đến ta?"

Nhâm Bằng Phi yên lặng một lát, mới trầm giọng nói: "Niếp Dĩnh, ta nghĩ nương ngươi trên trời có linh, nhất định không hy vọng nhìn ngươi tiếp tục đi trên con đường này." Chuyện xảy ra ở Kinh thành lúc trước, Nhâm Bằng Phi sau có điều tra qua, biết một sự tình.

Hoa phu nhân vì có thể làm cho nhi tử trốn khỏi Kinh thành, chính mình lưu lại ứng phó dự mưu (lập kế hoạch trước) Tĩnh Vương gia dẫn binh bức vua thoái vị. Nếu như Tĩnh Vương gia thành công, sự tình như vậy quả là hữu kinh vô hiểm, nếu Tĩnh Vương gia thất bại, nàng lưu lại, cũng có thể kéo dài thêm nhiều thời gian, để nhi tử nhân cơ hội đó sống sót chạy trốn.

Một mẫu thân nguyện ý hi sinh tính mệnh để nhi tử tiếp tục cuộc sống như vậy, làm sao có thể nhìn y tiếp tục đi vào ngõ cụt?

Tuy rằng Nhâm Bằng Phi đoán mang mẫu thân Giang Dĩnh ra không chắc chắn sẽ có hiệu quả, nhưng gã vừa nói xong, phản ứng của Giang Dĩnh thật sự làm cho Nhâm Bằng Phi bất ngờ, hơn nữa, lo lắng —

"Ha ha ha!"

Giang Dĩnh đột nhiên ngẩng đầu cười to, tiếng cười trầm mạnh mà hoang tịch chấn đau văn màng nhĩ của người nghe.

"Nương ta… Đúng vậy, nương ta nói không được hận, không được báo thù…" Trong mắt Giang Dĩnh mang theo huyết tinh làm người ta mao cốt tủng nhiên (sởn tóc gáy), không có một phần che giấu nhìn Nhâm Bằng Phi, "Nhâm Bằng Phi, ngươi biết mẫu thân của ta chết như thế nào không? Ta tận mắt trông thấy, nàng bị đám cầm thú trong ngục giam làm nhục mà chết!"

Nhâm Bằng Phi cả người chấn động!

"Ta hỏi ngươi, nếu người nhà của ngươi, nữ nhi của ngươi, đệ đệ của ngươi cũng bị đối xử như vậy — ngươi còn có thể nói ra cái gì mà trên trời có linh sao!"

Giang Dĩnh hung hăng trừng gã, lời nói lạnh lùng gào ra làm cho trong đầu Nhâm Bằng Phi trống rỗng.

"Nhâm Bằng Phi, nàng là nương của ta, là nương của ta! Trên thế gian này, là người duy nhất không có một dự mưu gì, không lợi dụng một cái gì, vô tư vì ta trả giá hết thảy! Mà nàng đã chết, bị người hại chết, chết thực thảm thực thảm! Ta sẽ không bỏ qua bọn họ, cho dù đánh đổi một cái mạng, ta cũng muốn tất cả những người đó bồi táng cho nàng!"

Giang Dĩnh đá cửa rời đi, thân thể Nhâm Bằng Phi mềm nhũn, ngã vào cây cột bên cạnh, cũng không có tâm tư đi thay y phục, thân thể mệt mỏi đến cực hạn chậm rãi trượt xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất lạnh như băng.

Giang Dĩnh sớm đi xa, trong đầu Nhâm Bằng Phi vẫn quanh quẩn mỗi một câu y vừa nói, ánh mắt mờ mịt một lúc lâu, mới chậm rãi dừng trên hai tay.

Lúc trước mặc dù nội lực mất hết, trong lòng mất mác một hồi, cuối cùng dần dần tiếp nhận chuyện này, loại chuyện này đối với người tập võ không kém gì đứt tay đứt chân, gã đều có thể thản nhiên cư xử, cho nên gã cho rằng nhiều sự tình hơn nữa cũng không thể dao động tính tình của gã, nhưng kết quả, đây bất quá là ý tưởng gã tự cho là đúng.

Ở trong lòng gã, là tối trọng yếu không phải một thân võ công, thậm chí ngay cả Độ Ách thành gã cũng có thể buông tay, chỉ có đệ đệ và nữ nhi gã không có khả năng buông tay…

Cho nên khi nghe Giang Dĩnh nói như vậy, ngay cả hô hấp cũng ngừng.

Đây chỉ là nghĩ thôi, nhưng Giang Dĩnh lại là tận mắt trông thấy…

Nhâm Bằng Phi khổ tâm chôn mặt vào trong hai tay.

Căn phòng vốn chỉ mình gã truyền đến âm thanh, tưởng Giang Dĩnh đi mà quay lại, Nhâm Bằng Phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn, lại là hạ nhân lúc trước mang thức ăn vào phòng. Đang nhẹ chân nhẹ tay thu thập đồ đạc trên bàn tận lực không làm kinh động đến gã.

Rất nhanh, đống hỗn độn trên bàn liền bị hạ nhân động tác nhanh nhẹn thu thập không còn một phần, đang lúc Nhâm Bằng Phi nghĩ đến chuyện này tính là xong rồi, hạ nhân mới đi ra ngoài không lâu lại bưng cơm cùng vài món đồ ăn vào.

"Nhâm đại hiệp, chủ tử nói rằng ngài ăn nhân lúc thức ăn còn nóng, còn phân phó nói nếu ngài thật sự ăn không vô, ít nhất muốn uống chút nước canh, để tránh đem mình đói quá."

Nói xong không đợi gã đáp lời, hạ nhân rời khỏi ngoài phòng, Nhâm Bằng Phi vịn cây cột chậm rãi đứng lên, tầm mắt rơi vào bàn đồ ăn đầy nhiệt khí, tập tễnh đi đến trước bàn, cửa chi nha một tiếng, hạ nhân vừa ra ngoài liền bê một chậu nước nóng, còn mang đến vài bộ xiêm y sạch sẽ.

"Nhâm đại hiệp, y phục bẩn của ngài bị thay thế sau dùng nước nóng xoa xoa một chút thay y phục mới sẽ dễ chịu hơn, y phục bận chốc nữa ta đến thu dọn đồ ăn sẽ thu dọn luôn thể."

Hạ nhân nói xong vừa muốn lui ra ngoài, Nhâm Bằng Phi hỏi hắn: "Chủ tử ngươi đâu?"

Hạ nhân thân hình ngừng một lát, đáp: "Chủ tử phân phó tiểu nhân xong đã đi, về phần đi đâu, tiểu nhân cũng không biết."

Cửa phòng lại bị khép lại, Nhâm Bằng Phi chậm rãi ngồi ở trên ghế, cầm lấy một cái bát yểu chút thang bưng lên một hơi một hơi uống xong.

Vẫn là món canh màu trắng ngà, nhưng lần này không biết bỏ thêm cái gì vào bên trong, uống uống, lại làm hốc mắt nóng lên…

Qua năm ngày, Giang Dĩnh phái người đem Nhâm Bằng Phi đưa đi, y không ra mặt, năm ngày này cũng không xuất hiện.

"Nhâm đại hiệp, Minh chủ công đạo nói, mặc dù hung thủ thực sự giết hại Bách Lý chưởng môn đã tìm được, nhưng tư tưởng người giang hồ lúc này không ổn định, ngươi hiện tại không có nội lực vẫn nên sớm trở về, miễn cho đến lúc thực sự xảy ra chuyện không hay."

Nhâm Bằng Phi lại không có ý đi, hỏi chuyện Giang Dĩnh, người tới dẫn gã ra liền nói như thế. Vừa nghe lời này, Nhâm Bằng Phi rất lâu không nói gì, đi theo người này ly khai.

Nhưng khi đem Nhâm Bằng Phi đưa hướng trên thuyền, người hộ tống gã quay về Thục Châu đột nhiên phát hiện không biết lúc nào, gã đã không ở trên khoang thuyền.

Nhâm Bằng Phi không bị bắt, gã chính là thừa dịp người đó không chú ý lặng lẽ trốn. Mặc dù gã không có nội lực, lại không có nghĩa là chỉ số thông minh của gã cũng đồng thời mất đi, với trí thông mình của gã nếu muốn trốn khỏi những người này, cũng không phải việc gì khó.

Nhâm Bằng Phi cũng không đi đâu, gã trực tiếp trở về tổng đàn của Võ Lâm Minh vừa ly khai.

Cũng không phải nói không đạt được mục đích mới không muốn rời đi, mà là Nhâm Bằng Phi biết, gã không thể rời đi như vậy.

Sống thời gian dài như vậy, có nam có nữ đối xử tốt với gã không phải không có, nhưng chưa bao giờ gặp người giống Giang Dĩnh, cố chấp như vậy, từ đầu tới cuối không thay đổi.

Tâm Nhâm Bằng Phi không phải làm bằng sắt, gã phát hiện trong lòng mình, không biết từ bao giờ đã có thêm một người…

Đây có phải đáp án mà gã muốn tìm?

Nhâm Bằng Phi không tiến vào cửa chính, mà là vòng qua nơi khác, thay đổi đường đi vào. Đại môn đương nhiên chỉ có một, cửa bên cũng có người canh gác, nếu không muốn bị người phát hiện, chỉ có thể học đầu trộm đuôi cướp trèo tường mà vào.

Đây là lần đầu tiên gã làm loại chuyện này, Nhâm Bằng Phi không khỏi cười khổ, lại không có một phần hối hận.

Ai không muốn từ đại môn tiến vào? Nhưng Nhâm Bằng Phi biết, chỉ cần vừa báo danh nhất định gã sẽ bị ngăn ở ngoài, hơn nữa người được phái ra đưa gã trở về càng lợi hại hơn, nếu như không báo danh, vậy càng không thể đi vào — có ai cho người thân phận bất minh bước vào nhà chứ?

Cũng may mặc dù Nhâm Bằng Phi không trải qua chuyện này bao giờ, nội lực mất hết tay chân lại không nhanh nhẹn, nhưng thế gian chỉ sợ người có lòng, chật vật lại chật vật một chút, nhờ vào nhánh cây vươn ra có thể bay qua tường vây ước chừng cao hơn một trượng.

Cẩn thận đi lại trong viện rộng lớn, có người liền trốn, không người liền tìm, không biết xâm nhập địa phương nào, sau lưng Nhâm Bằng Phi vẫn chưa bị người phát hiện đã bị vũ khí bén nhọn nào đó chạm vào.

"Không nên cử động."

Nhâm Bằng Phi trong lòng chấn động, "Niếp Dĩnh?" Gã nghe ra âm thanh đặc biệt của y, so với người cùng là nam giới còn trầm thấp khàn khàn hơn.

"Vì sao muốn trở lại?" Thanh âm lại thấp chút.

“Ta tới tìm ngươi.”

“Chỗ này của ta còn có cái gì ngươi muốn tìm sao?” Người phía sau cười nhạt.

“Có.” Nhâm Bằng Phi nhìn chằm chằm cành trúc trước mắt, “Ta để quên một thứ ở đây.”

“A?”

“Ta muốn tìm y trở về, dẫn y cùng đi.”

“Là cái gì?”

“Niếp Dĩnh.”

Vũ khí sau lưng đâm vào, Nhâm Bằng Phi có thể cảm thấy đầu nhọn đâm vào da thịt đau đớn.

Sau một lát, thứ trên lưng rời đi, âm thanh phía sau cách xa hơn môt chút: “Nhâm Bằng Phi, ngươi đi đi.”

Nhâm Bằng Phi xoay người trở lại, nhìn Giang Dĩnh cầm theo một thanh trường kiếm đưa lưng về phía gã dần dần đi xa.

Y là không tin sao? Tâm tư Nhâm Bằng Phi nổi lên tư vị cay đắng, đích xác, chuyện gã từng làm không có một cái có thể tin tưởng.

“Ta sẽ không rời đi, ta muốn lưu lại.”

Nhâm Bằng Phi đối với bóng lưng của y, tin y cũng tuyệt đối có thể nghe thấy tiếng nói, Giang Dĩnh dưới chân không ngừng, biến mất tại đình các chi gian.

Nhâm Bằng Phi không có rời đi, tìm một tảng đá ngồi xuống, trên đầu gã chỉ có vài cây trúc, ánh nắng nóng bỏng của Vân Quý chiếu thẳng xuống, gã bất vi sở động, ngồi một hồi, ngồi xếp bằng tiếp.

Ngẫu nhiên sẽ có người đi qua, thỉnh thoảng bỏ lại một ánh mắt hiếu kỳ nghi hoặc, nhưng không lâu sau, cái chỗ này không có người đi qua nữa.

Trong lòng Nhâm Bằng Phi giờ phút này rất tĩnh lặng, trong đầu một bầu thanh thản, gã đã buông mọi gánh nặng khác, trong đầu trừ bỏ một ý niệm kiên định đó, dường như không lưu lại một thứ gì.

Gã cứ như vậy, từ bình minh ngồi đến trời tối, từ trời tối ngồi đến bình minh, lại liên tiếp ba ngày không ăn không uống, hơn nữa lần này, cũng không có thể hảo hảo nghỉ ngơi, gã không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì gã biết, gã sẽ không phải chờ lâu —

Quả nhiên, vào sáng sớm ngày thứ ba Giang Dĩnh hổn hển xuất hiện.

Nhìn người đứng ở trước mặt, khuôn mặt đen như đáy nồi, Nhâm Bằng Phi tự đáy lòng lộ ra một nụ cười yếu ớt, sau đó đầu nặng xuống, ngã xuống mặt đất.

Không biết ngủ bao lâu, Nhâm Bằng Phi tỉnh, tầm mắt mơ hồ nhìn về phía bên người, mới biết được Giang Dĩnh cũng không ở trong phòng.

Có người thật cẩn thận dìu gã dậy lên, cũng muốn cho gã uống thuốc, Nhâm Bằng Phi mím chặt môi, khuyên như thế nào cũng không chịu uống. Hạ nhân bất đắc dĩ, buông bát vội vàng lui ra ngoài, tiếp qua không lâu, Giang Dĩnh đen mặt xông đến.

“Ngươi muốn dằn vặt thân thể của mình cũng đừng ở lại chỗ ra, ta thấy phiền phức!”

Nhâm Bằng Phi không nói lời nào, trong lòng thầm nghĩ chính là cố ý bày cho ngươi xem, thay đổi địa phương cũng không cần làm như vậy.

Nhưng Giang Dĩnh mắng lại mắng, vẫn là kiềm chế ngồi xuống, bưng chén thuốc lên, nghiêm nghị tàn khốc nói: “Ngươi nếu không uống, ta trực tiếp đổ vào, ngươi không phải nữ nhân, ta cũng không cần thương hương tiếc ngọc!”

Nhưng trước khi cho uông thuốc, còn thử xem thuốc có còn nóng hay không, mà động tác dịu dàng không gì sánh được.

Nhâm Bằng Phi nhu thuận uống xong, đáy lòng lại lơ đãng một tiếng lại một tiếng thở dài.

Lưu ý một người như gã, đối với Giang Dĩnh mà nói chính là một chuyện thống khổ đi.

Trước kia mong muốn y dừng lại nhìn một phong cảnh khác, nhưng kết quả làm cho ánh mắt của con người hết hi vọng này càng đi sâu vào ngõ cụt, nếu là gã trước kia đã có thể buông tay hoặc là thờ ơ lạnh nhạt, nhưng mà hiện tại, đừng nói là thờ ơ lạnh nhạt, nhìn y bước trên tử lộ này, đã là không đành lòng.

Tương lai cuối cùng phải làm sao đây, đi một bước tính bước sao.

Sau đó Nhâm Bằng Phi mới biết được, Giang Dĩnh lúc đó đang ở tiền viện cùng người thương nghị đại sự trong chốn võ lâm, đang bàn đến chuyện quan trọng, vừa nghe hạ nhân nói gã tỉnh lại không chịu uống thuốc, cứ như vậy bỏ mặc mọi người chạy tới.

Nhâm Bằng Phi dựa vào đầu giường, trước kia khi đệ đệ gặp rắc rối gặp chuyện không may hắn cũng đã từng làm loại chuyện này, khi đó đệ đệ còn nhỏ, nhất cử nhất động đều liên quan đến gã, mới đem hắn nuông chiều thành như thế này.

Sau ngày đó, chỉ cần đến thời gian ăn cơm uống thuốc, Giang Dĩnh sẽ xuất hiện đúng giờ, đến khi Nhâm Bằng Phi có thể tự chủ động uống thuốc, y liền không bón nữa, chỉ là ngồi ở một bên xem, khi ăn cơm, thì ngồi cùng bàn ăn với gã. Không giống như ở Hoa phủ lúc trước, Giang Dĩnh lúc này không còn chủ động bắt chuyện cùng gã, tầm mắt cũng sẽ không dừng ở trên người gã.

Chuyển biến như vậy Nhâm Bằng Phi trên mặt mặc dù không biểu hiện cảm xúc gì, nhưng nội tâm chiều ít có chút hư không. Con người luôn luôn như vậy, khi có được thì không quý trọng, đến khi mất đi thì mới biết có bao nhiêu quý giá.

Thân thể Nhâm Bằng Phi vốn tốt, không quá ba ngày đã khỏi, Giang Dĩnh không có nhắc lại chuyện gã phải ly khai, Nhâm Bằng Phi tự nhiên cũng sẽ không nói đến.

Lần này ở lại, ngoài cửa không ai canh gác, Nhâm Bằng Phi chỉ cần thân thể tốt hơn, muốn đi đâu thì có thể đi.

Một ngày gã ra khỏi phòng tản bộ thuận tiện tìm Giang Dĩnh, đi qua vài nơi, rốt cục tìm thấy Giang Dĩnh đang luyện kiếm trong một sân rộng lớn.

Phương diện tập võ, Nhâm Bằng Phi xem như là người trong nghề, gã nhìn ra được, chiêu thức Giang Dĩnh nhìn như giản dị không tô điểm, kì thực là chiêu trí mệnh,nơi kiếm phong lướt qua, không có một ngọn cỏ.

Nhâm Bằng Phi chợt nhớ tới thi thể của Bách Lý Tương. Gã bởi vì từng quan sát trong cự ly gần, cho nên biết, muốn nhanh chóng giải quyết một người, yêu cầu đối với người động thủ khắc nghiệt cỡ nào, cho dù là Nhâm Bằng Phi, đối một người ý thức thanh tỉnh, hơn nữa vẫn là giống một người như Bách Lý Tương, cũng vô pháp vỗ ngực cam đoan.

Căn cơ của Giang Dĩnh bản thân Nhâm Bằng Phi rõ ràng hết mức, chính là không biết kiếm thuật này y học được từ đâu? Đầu tiên mắt nhìn như hỗn độn, chung quy lại cảm thấy mơ hồ quen biết, lại nhìn thật kỹ, mới bừng tỉnh ngộ ra, cư nhiên là tập hợp kiếm thuật của các môn phái!

Chẳng nhẽ y chỉ xem qua, liền học được?

Nhâm Bằng Phi kinh ngạc ca thán– tài hoa của Giang Dĩnh người thường không thể so sánh được!

Nhâm Bằng Phi đứng xem ở một bên, người võ công cao cường tập võ khó tránh khỏi đất đá bay mù trời, trong lúc ý nghĩ chớt lóe lên, gã thấy một khối cục đá lớn cỡ tiền đồng bay nhanh về phía gã. Nếu như còn nội lực, gã có thể thoải mái tránh ra, thế nhưng hiện giờ —

“Keng!”

Khi cục đá cách gã bất quá nửa thước, một đạo hàn quang hiện lên, cục đá đập vào thân kiếm bay sang hướng khác.

Nhâm Bằng Phi lòng còn sợ hãi nhìn về phía người vì y ngăn trở cục đá, mà Giang Dĩnh trở tay thu kiếm, không nói được lời nào, mặt không chút thay đổi xoay người rời đi.

"Niếp Dĩnh."

Nhâm Bằng Phi gọi y, y giống như không đáng để ý tới, Nhâm Bằng Phi đơn giản nhắm mắt theo đuôi theo sau, y liền bước chân nhanh hơn, Nhâm Bằng Phi bắt đầu chạy chậm theo đuôi.

Cuối cùng Giang Dĩnh dừng lại một chút, thi triển khinh công bay khỏi, Nhâm Bằng Phi lúc này thật sự bất đắc dĩ, nhưng lại không cam lòng để cho y biến mất như vậy, cũng không biết làm sao vậy, đành dùng một chiêu mà gã đều cho rằng rất đáng thẹn, cố ý lớn tiếng "ôi" một tiếng kêu lên.

Nhâm Bằng Phi không thể không thừa nhận, đây khẳng định là nhiễm thói xấu của đệ đệ rồi, một chiêu này đối với bản thân gã là thập phần hữu hiệu, dù giận đệ đệ đến thế nào, vừa nghe hắn cố ý kêu đau như vậy, nhất định là đi không được.

Quả nhiên, người đã biến mất ở bên kia tường chỉ trong nháy mắt công phu lại bay trở về, nhưng khi Giang Dĩnh phát hiện mình bị lừa, khuôn mặt càng nặng nề, tay cầm kiếm dùng sức trở nên trắng.

"Ta…" Vốn muốn nói xin lỗi, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, liền thành, "Ta là lừa ngươi, thế nhưng, ta không muốn để ngươi đi…"

Đây chính là lời nói tận đáy lòng gã. Gã giỏi về mang mặt nạ nói chuyện rất ít khi làm như vậy, nhưng gã suy nghĩ cẩn thận, giữa gã và Giang Dĩnh, càng giấu diếm nhiều hơn càng làm hiểu lầm lẫn nhau thêm sâu sắc, dứt khoát thoải mái nói ra, chí ít, ở trước mặt y không cần mang mặt nạ, gã tin tưởng y sẽ không thương tổn gã.

Giang Dĩnh đột nhiên dùng sức thở mạnh một hơi, bỗng nhiên xoay người sang chỗ khác, khi Nhâm Bằng Phi nghĩ y đang giận không kìm được muốn rời đi, y đột nhiên quay người lại, vứt kiếm trong tay đồng thời dùng sức ôm lấy thân thể gã, ngay sau đó, mặt của y đè xuống, thần gian chỉ còn lại có hơi thở giao triền lẫn nhau.

Y đang hôn gã —

Nhâm Bằng Phi theo bản năng muốn đẩy, nhưng tay vươn ra cuối cùng nhẹ nhàng vòng qua thắt lưng của y.

Nụ hôn này cũng không lâu dài, lướt qua liền dừng, nhưng sau khi rời đi Giang Dĩnh không có buông gã ra, ngược lại ôm càng chặt hơn, mặt chôn ở trong cổ của gã, thanh âm khàn khàn thả trầm thấp một lần một lần mắng: "Ngươi hỗn đản! Ngươi hỗn đản! Con mẹ nó ngươi chính là một đại hỗn đản!"

Nhâm Bằng Phi không có lời nào đáp trả, gã nghe trong lời nói của y có thống khổ và bất đắc dĩ hết sức kiềm nèn– có lẽ, tất cả những điều này đã tới quá trễ.

Kế hoạch báo thù của Giang Dĩnh còn đang khẩn trương tiến hành, Nhâm Bằng Phi biết một đường này của y có bao nhiêu hung hiểm, lại không mở miệng khuyên bảo. Không có ai có tư cách bắt y từ bỏ báo thù, bởi vì chưa từng trải qua, người ở bên ngoài nhìn vào thì thấy y đang làm chuyện ngu xuẩn, thậm chí còn là đi chịu chết, lại có ai có thể hiểu được nội tâm đau đớn của người từng trải?

Giang Dĩnh càng ngày càng đi sớm về trễ, rất nhiều lần Nhâm Bằng Phi cố ý đi tìm, đều là một khoảng không. Người trong giang hồ lui tới Võ Lâm Minh càng ngày càng nhiều, hơn phân nửa đều biết Nhâm Bằng Phi, mà gã vì phòng ngừa phiền toái, dần dần cũng không đi đến tiền viện, chỉ ở trong hậu viện ngao du.

Có một lần Nhâm Bằng Phi đi dạo đến một địa phương hẻo lánh, có lẽ là liên quan đến ít người qua lại, trên tảng đá là một lớp rêu xanh, vòng qua sân cây cỏ dày đặc âm u thanh lương, liền thấy một gian phòng đại môn đóng chặt. Chung quanh đều không có chữ viết, không biết nơi này đến tột cùng là địa phương nào.

Lẽ ra gặp đại môn đóng chặt gã liền nên xoay người quay đi, nhưng hôm nay không biết trúng ma chướng gì, lại đi lên bậc thang, thử đẩy cửa, kết quả cửa chi nha một tiếng mở ra.

Cửa sổ trong phòng đóng chặt, u ám âm trầm, Nhâm Bằng Phi lại liếc mắt thấy một cái ngọc cầm (đàn, cổ cầm) đặt trên một chiếc án (bàn dài) thấp, không khỏi đến gần vài bước, đồng thời thấy rõ tranh chữ đằng sau án trên cửa ngăn (giữa sân trong với sân ngoài, có ít nhất bốn cánh), viết những chữ Nhâm Bằng Phi đã quá quen thuộc:

"Đình hoa hương tín thượng thiển,

Tối ngọc lâu tiên noãn.

Mộng giác xuân khâm,

Giang nam y cựu viễn.

Hồi văn cẩm tự ám tiễn,

Mạn ký dữ,

Dã ứng quy vãn.

Yếu vấn tương tư,

Thiên nhai do tự đoản."

Sau một lúc lâu, tầm mắt mới rời khỏi tranh chữ, dừng ở cầm lẳng lặng nằm ở trên án, bước lên vài bước, kìm lòng không nổi đưa tay gảy dây đàn, mới phát hiện, trên cầm lạc đầy bụi.

Chủ nhân của nó, bao lâu chưa tới nơi này?

Dưới tay lại nhẹ nhàng gảy vài cái, chưa hề dùng sức, một sợi dây đàn tranh một tiếng, liền đứt.

Tiếng dây đứt dương như vấn vít bên tai, Nhâm Bằng Phi im lặng ngẩn ngơ, tay vẫn ở giữa không trung, rất lâu không hề di động chút nào.

Đêm nay, Giang Dĩnh đã mấy ngày chưa từng xuất hiện lại xuất hiện. Trước khi y đến, Nhâm Bằng Phi đã cởi ngoại bào đang muốn đi ngủ, nghe được tiếng đập cửa liền tùy ý phủ thêm ngoại bào đi mở cửa. Giang Dĩnh một thân thanh y đứng ở ngoài phòng, trong lòng ngực ôm một vò rượu, trên tay còn xách theo một vò.

Thấy bộ dáng Nhâm Bằng Phi sau khi mở cửa, Giang Dĩnh khóe miệng không khỏi gợi lên một mạt vừa lòng cười yếu ớt, miễn cưỡng dựa vào bên cửa, nói: "Xem ra ta tới đúng lúc."

Nhâm Bằng Phi không nói gì.

Giang Dĩnh cười nhấc vò rượu trong tay lên: "Ta mang theo hảo tửu lại đây, hai ngày này mới từ Tự Châu thành đưa tới, ta tưởng ngươi nhất định sẽ thích."

Nhâm Bằng Phi tránh ra một bên, nhìn y đi vào trong phòng, đem bình rượu đặt lên bàn, mở ra.

Thoáng chốc rượu hương tràn ngập bốn phía trong phòng, ngay cả Nhâm Bằng Phi không ham rượu cũng không nhịn được liếc nhìn, chần chờ một lát, nhưng vẫn còn đóng cửa nhà, lại nhìn Giang Dĩnh tìm chén trà bày ra rót rượu, không khỏi nói: "Uống mấy chén nhỏ là được rồi, say rượu thương thân."

Giang Dĩnh chọn mi bất ngờ nhìn gã, cười cười, nói: "Thực giống lời nói của nương ta."

Người nói không cho là đúng, người nghe lại sửng sốt, nhưng cẩn thận nhìn vẻ mặt Giang Dĩnh lại không có nửa điểm không đúng, mới dần dần yên lòng.

"Ngồi xuống đi, uống với ta." Nói xong, Giang Dĩnh tự ý ngồi xuống, hất hất cằm ý bảo gã ngồi vào đối diện chính mình. Nhâm Bằng Phi đành phải ngồi.

Gã ngồi xuống là lúc, Giang Dĩnh đa uống trước một chén rượu, uống xong sau giơ chén không nhìn gã, dưới ánh nến mờ nhạt, trong mắt của y ba quang liễm diễm, thấm lòng người. Nhâm Bằng Phi không khỏi cầm lấy chén rượu, cũng không uống, chính là nhìn rượu trong chén đến thất thần.

Gã nhớ lại lần trước uống rượu thất thố, sau còn âm thầm thề về sau tuyệt không dễ dàng uống rượu nữa–

Đang do dự, người đối diện đã mỉm cười trầm giọng nói: "Nhâm thành chủ, lại say một lần, thế nào?"

Nhâm Bằng Phi trong lòng rùng mình, lại ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt nhợt nhạt thản nhiên trên mặt Giang Dĩnh vẫn còn, nhưng mà vì sao, lại khiến người ta có cảm giác đau lòng?

Dần dần thu hồi ánh mắt, Nhâm Bằng Phi không hề do dự, ngửa đầu một hơi uống cạn rượu trong chén, không đợi Giang Dĩnh đổ đầy cho gã, gã liền tự động thủ lấy bình rượu rót cho mình, liên tiếp không ngừng rót rượu, khí khái ngay cả Giang Dĩnh cũng không khỏi kinh ngạc.

Không biết là đã qua bao nhiêu chén, Nhâm Bằng Phi phanh một tiếng nặng nề đặt chén trên bàn, theo sau đứng lên, tại dưới ánh mắt nghi hoặc của Giang Dĩnh, kéo ngoại bào ra, cởi từng món y phục trên người, cho đến khi trên người không một sợi chỉ…

Giang Dĩnh tay cầm cái chén, hoàn toàn ngẩn ngơ ở trên ghê vô pháp đáp lại, hai mắt Nhâm Bằng Phi u trầm thẳng tắp nhìn về phía y, trong mắt y một điểm một điểm, tất cả đều là hào quang thản nhiên đáp lại.

Gã lẳng lặng nói: "Niếp Dĩnh, ta say."

Tay cầm chén siết chặt, khi buông ta đã thành mảnh nhỏ, nhưng hoàn toàn không quan tâm đến, tiện tay vứt sang một bên, đứng dậy liền đón lấy, mở rộng tay đem khối thân thể kia gắt gao ôm trong lòng, chặt chẽ, dường như muốn thân cận đến tận tương tủy–

Tay áo vung lên, ánh nến tắt, giơ tay lên, mành rũ xuống, quần áo tán loạn trên đất, trong không gian nhỏ của chiếc giường, là hai cỗ thân thể gắt gao dây dưa.

Nhâm Bằng Phi hai chân gác trên thắt lưng Giang Dĩnh, hạ thân treo lơ lửng, chỉ có đầu cùng tay ở trên giường, mỗi một lần kịch liệt tiến vào, gã đều khó khăn nén xuống một tiếng thở gấp, tay vô thức túm chặt tấm đệm bên người…

Tựa hồ là cảm thấy được gã quá mức trầm tĩnh, Giang Dĩnh thẳng động thắt lưng đi vào thật sâu, một tay kia theo bên trong đùi mẫn cảm của gã trượt xuống, bao phủ lên phân thân cũng căng cứng, cầm, dùng ngón cái khẽ ấn vào đỉnh rồi lại tinh tế vuốt xuống, sau đó khi gã sắp phun ra, đúng lúc đè lại lối ra.

"Ô ——"

Nhâm Bằng Phi ngửa đầu phát ra một tiếng rên rĩ nặng nề, hạ thân không tự chủ được buộc chặt, suýt nữa cũng khiến vật cứng trong cơ thể phát tiết ra.

Giang Dĩnh một thân mồ hôi, gấp gáp thở hổn hển, nhẫn nhịn đến gân xanh phập phồng, dây dưa một chút, hai mắt chứa đầy dục vọng hung hăng trừng hướng người dưới thân, tay kia như trừng phạt đụng đến chỗ đùi rắn chắc của gã, mạnh mẽ mà đem da thịt thập phần co dãn niết thành đủ loại hình dạng, cho đến khi Nhâm Bằng Phi bị đau than nhẹ mới dời đi, lại tiếp tục lẻn vào, dò xét địa phương bọn họ chặt chẽ mập hợp.

Đã bị phân thân Giang Dĩnh xâm phạm huyệt khẩu bị ngón tay hơi thô ráp sờ lên, trong đầu Nhâm Bằng Phi kích động, khó khăn nhẫn nại ngồi dậy.

Kết quả có thể tưởng tượng —

Giang Dĩnh cứ như thế bị gã kép đến bắn ra.

Dịch thể tràn ngập sâu trong cơ thể, loại cảm giác này rất lquỷ dị, Nhâm Bằng Phi lắc lắc thân thể muốn tiêu trừ loại cảm giác kỳ dị này, cũng không nghĩ lại làm nổi lên dục hỏa của người nào đó.

Phân thân vừa mềm không lâu lại cứng rắn, Nhâm Bằng Phi mơ hồ nghe thấy Giang Dĩnh hít sâu một hơi, bỗng nhiên rút ra thân thể gã, trong chốc lát cảm thấy trống rỗng, thân thể vô lực của gã bị lật lại, nằm úp sấp ở trên giường, hạ thân bị nâng lên cao để nhét vào cái gì đó, đùi lần thứ hai bị tách ra, ngay sau đó khối vật thể thật lớn hình trụ nóng hổi lại cứng rắn sáp nhập vào cơ thể.

Thân thể rất nhanh bị lấp đầy, thứ bắn vào bên trong cũng bị bài trừ không ít, cảm giác ấm áp chạy dọc xuống đùi, Nhâm Bằng Phi mặt vùi vào trong chăn, bất kể như thế nào, giống như nữ nhân thừa nhận nam nhân xâm phạm, cảm thấy thẹn cho dù lau chùi cũng không hết.

Lại có người không để ý đến nhục nhã của gã, thân trước toàn bộ dựa trên lưng gã, rướn cổ lên cắn tai gã, kéo mặt qua hút môi gã, hạ thân động nhiên nhanh chóng va chạm, ngón tay thon dài cường ngạnh chen vào miệng gã, kéo lấy lưỡi của gã đùa bỡn, bắt buộc gã mở miệng, làm cho nước miếng không thể nuốt vào, phút chốc đem tấm chăn ở dưới tẩm *** một mảng.

Nhâm Bằng Phi muốn chạy trốn, lại đổi lấy càng nhiều dằn vặt quá phận, vốn chỉ có hai ngón tay tiến vào đổi thành ba ngón, cơ hồ đồng thời thâm nhập yết hầu gã, cũng làm cằm gã chống đỡ đến chua xót.

Hạ thân va chạm cũng càng phát ra xảo quyệt, càng không ngừng đổi phương hướng, đôi lúc thong thả làm cho trái tim ngứa ngáy khó nhịn, có đôi khi lại nhanh đến mức không thể thở dốc, có đôi khi nhẹ đến bàn chân vừa tê dại vừa ngứa, có đôi khi vừa nặng như thân thể đều bị xỏ xuyên qua…

Phân thân không ai để ý tới tiết ra rồi lại tiết, đến cuối cùng, chỉ có thể run rẩy lay động, không còn bắn ra cái gì.

Ngay cả ý thức cũng bắt đầu tán loạn, toàn bộ thân thể chỉ có thể tùy người sắp xếp, không biết qua bao nhiêu lâu, người phía sau mạnh mẽ đụng vào chỗ sâu nhất, theo đó phun một cỗ nhiệt khí nóng bỏng vào cần cổ, một cỗ nhiệt dịch lại phun đầy sâu trong cơ thể.

Nhâm Bằng Phi kéo căng thân thể, khi thân thể đã tràn đầy, hô hấp không khỏi cứng lại, sau đó người ở trên mệt mỏi ghé vào người mình hô hấp cấp tốc, mới chậm rãi thả lỏng, chính là hơi thở đồng dạng hỗn loạn bất kham.

Hô hấp ổn định, thừa dịp dư vị vẫn còn, một bàn tay có vết chai mỏng xoa từ thắt lưng của gã cho tới dưới nách, sờ soạng tới trước ngực, di chuyển qua lại theo hình dạng xương quai xanh của gã.

Nguyên tưởng rằng một đêm này là như vậy, nhưng cũng không lâu lắm, người phía sau lại bắt đầu khởi động, mặt chôn vào xương quai xanh của gã, dùng đầu lưỡi liếm từ lưng đến xương cụt ——

"Ngô — "

Dừng ở chỗ kia thật sự quá mức kích thích, Nhâm Bằng Phi thân thể bắn ra, hai tay không khỏi túm chặt tấm đệm.

Khi hai ngón tay tham nhập vào trong cơ thể đào dịch vừa bắn ra, Nhâm Bằng Phi hai chân kẹp chặt, gian nan lật người, đối với Giang Dĩnh phía sau cố sức nói: "Không… Không được…"

"Không được?" Phía sau gã truyền đến âm thanh hơi kinh ngạc, ngón tay để tại lối vào giống như đang khiêu khích, "Cái miệng nhỏ này của ngươi lại muốn tiếp tục sao…"

Trên mặt nóng lên, nhưng Nhâm Bằng Phi vẫn cố hết sức chặn lại nói: "Thật sự không được… Thân thể của ngươi…"

Giang Dĩnh sửng sốt, Nhâm Bằng Phi nhân thời cơ này trở mình, nhưng động tác này tiêu hao hết thể lực vốn không còn bao nhiêu của gã, đối mặt Giang Dĩnh, chỉ có thể vô lực thở dốc.

Giang Dĩnh nghiêng người, ngã vào bên cạnh gã, cánh tay dài duỗi ra đem gã ôm vào trong lòng, khẽ vuốt tóc gã nói nhỏ: "Ngươi là làm thế nào biết được?"

Da thịt hai người kề sát, mới vừa rồi bên trong một phen tình sự, dịch và mồ hôi sớm đã làm thân thể trở nên trơn dính, nhưng lúc này chặt chẽ tương giao, nhưng không có chút không khoẻ, nhiệt độ ấm áp, ngược lại làm cho người ta sinh ra loại tình cảm quyến luyến.

Tay Nhâm Bằng Phi chần chờ vươn ra, cuối cùng cẩn thận khoát lên cánh tay Giang Dĩnh: "Ta trong lúc vô tình nghe được…"

"Khi ở Kinh thành sao?" Giang Dĩnh thanh âm rất nhẹ.

"Ân."

Tay Giang Dĩnh xoa lưng gã, một chút chuyển động, chỉ nghe y cười thâm hậu một tiếng nói: "Yên tâm đi, ta hiện tại đã không còn đáng ngại."

Nếu đã không có việc gì, như vậy tự nhiên là tiếp tục —

"Niếp Dĩnh!"

Một ngón tay lơ đãng lẻn vào trong cơ thể, Nhâm Bằng Phi không khỏi hít một hơi.

Còn muốn ngăn lại, cho dù là vì y, hay là vì thân thể gã mệt mỏi không chịu nổi, nhưng mà, cái người đáng giận kia đã hôn ngăn lời nói lại.

17. Chương 17

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Tiểu Hiên

Kết quả của một đêm tận tình, tất nhiên là tình trạng kiệt sức, ngày thứ hai khi tỉnh lại, rõ ràng tinh lực dư thừa, thân thể lại đau nhức lợi hại, nhất là hạ thân và nơi kia, vừa nóng vừa tê, lan ra khắp cơ thể. Nơi đó đã rất yếu ớt, lại lần một nữa chịu xâm phạm, gánh nặng trên cơ thể khó có thể diễn tả nổi.

Khi tỉnh lại, Giang Dĩnh còn ở đó.Tay chân gắt gao quấn quít lấy thân thể gã, giống như con cún sợ lạnh, ôm lấy thứ gì đó ấm áp cuộn tròn nằm ngủ.

Nhâm Bằng Phi đối với điều này cũng không xa lạ, nhớ rõ khi ở đáy cốc, phần lớn thời gian tỉnh lại, Giang Dĩnh cũng ôm gã như vậy — đây là bản năng đi, thói quen không thể thay đổi.

Sự việc trước đây chỉ cảm thấy uất ức, đến bây giờ, Nhâm Bằng Phi lại cảm thấy ấm áp, đồng thời, lòng đầy chua xót…

Nhâm Bằng Phi nhẹ nhàng nâng đầu, nhìn thấy chính là hai mắt nhắm chặt miệng hơi hé trên khuôn mặt xa lạ như cũ, tay không kìm được đưa lên, đồng thời khi chạm vào, bị một cánh tay khác nắm lấy.

"Làm sao vậy?"

Hai mắt mở ra không giống như vừa mới thức tỉnh, trấn tĩnh sâu thẳm giống như hồ sâu không đáy.

"Ta…" Giọng nói của Nhâm Bằng Phi khàn khàn, gã hoãn thanh nói, "Muốn nhìn mặt ngươi một chút."

Giang Dĩnh mím môi cười cười, ngồi dậy, tìm kiếm đằng sau cổ y, sau một hồi sờ soạng, một lớp da người bị kéo ra, lộ ra khuôn mặt mà Nhâm Bằng Phi hoàn toàn quen thuộc.

Nhâm Bằng Phi không chớp mắt nhìn khuôn mặt này, sau một lúc lâu nói: "Ngươi không sợ sao? Không sợ ta sẽ nói ra…"

Giang Dĩnh cúi đầu, khẽ hôn hai gò má của gã, cười nói nhỏ: "Không sợ… Nếu thực sự có ngày này, ta hy vọng là ngươi, như vậy, ta có thể thực sự buông tay…"

Buông tay? Nhâm Bằng Phi ngạc nhiên, đang muốn hỏi lại, Giang Dĩnh đã xoay người đứng dậy, "Ngươi nghỉ ngơi một lát, ta đi gọi người chuẩn bị nước ấm." Nhâm Bằng Phi chỉ có thể kinh ngạc nhìn y phủ thêm y phục mở cửa ra khỏi phòng.

Khi y trở về, lại mang da mặt của Minh chủ võ lâm Giang Dĩnh, không biết là đeo vào từ bao giờ. Y dùng nhất kiện áo choàng bao lấy thân thể xích lõa của Nhâm Bằng Phi, theo cửa bên phòng đi đến một căn phòng khác, trong phòng đang đặt một bồn tắm lớn vẫn còn hơi nóng bốc lên.

Thoát đi áo choàng trên thân Nhâm Bằng Phi, đầu tiên cẩn thận đặt gã ngồi vào, sau đó tiện tay kéo ra, trên người mình cũng thoát sạch trơn, bước vào trong bồn tắm, ôm lấy Nhâm Bằng Phi.

Ngay từ đầu chỉ là tắm rửa thuần túy, cũng không biết như làm sao, hai người ở trong nước ấm áp lại dâng lên 'củi khô lửa bốc'.

Nhâm Bằng Phi không cho là mình có sai lầm gì, thật sự là bởi vì Giang Dĩnh vì gã lau người, không hiểu vì sao bản thân châm lên dục hỏa, mà gã, chỉ là bị liên lụy mà thôi.

Lời tuy nói như vậy, nếu như Nhâm Bằng Phi không dung túng, sáng suốt mà ngăn cản và phản kháng, sự tình thực sự có thể tiếp diễn đến tận đây sao?

Cho nên hậu quả, thật sự chỉ có thể là gã thừa nhận.

Ở trong bồn tắm bị Giang Dĩnh lần thứ hai hóa thân thành sói ăn sạch sẽ, cuối cùng bị nước nóng xông đến hôn mê bất tỉnh mới thôi.

Trong lúc mơ mơ màng màng nhận ra mình được đặt lại giường, sau đó đầu sỏ dần vặt gã thành bộ dạng này miệng đối miệng mang theo nước mát khiến gã cảm thấy dễ chịu không ít.

Theo bản năng nuốt mấy ngụm nước, đến khi gã có thể thấy rõ mọi thứ, thấy được Giang Dĩnh đỡ dương căn trướng tím xâm nhập vào hạ thân sưng tấy khó chịu của mình.

"Không — A!"

Khi cả căn còn chưa đi vào âm thanh cự tuyệt biến mất không thể nhịn được phun ra tiếng rên rỉ.

Có thể ngay cả chính Nhâm Bằng cũng không lường trước được, Giang Dĩnh lòng tham không đáy sẽ đem gã áp ở trên giường tròn ba ngày ba đêm không chịu buông tha gã.

Nhâm Bằng Phi đã không còn tính là trẻ tuổi, tình sự cả đêm như vậy đối với hắn là gánh nặng bất kham, hơn nữa làm nhiều lần như thế, kết quả tất nhiên là liên tiếp vài ngày không thể xuống giường được, toàn bộ chỉ có thể dựa vào Giang Dĩnh hỗ trợ.

Thế nhưng càng làm cho gã không thể chịu đựng chính là, Giang Dĩnh lấy toàn bộ y phục trong phòng đi, không chịu cho gã mặc một bộ xiêm y. Ngay cả trong cái gian lớn đến mức không tính là phòng này, trừ bỏ chăn, gã không tìm thấy vật thể nào khác thích hợp che lấp thân thể xích lõa.

Nhâm Bằng Phi từng bực mình hỏi y vì sao! Giang Dĩnh lại nhẹ nhàng cười, trong mắt không có một chút bẩn thỉu, trong sáng đến mức khiến người ta không nói được gì. Y nói: "Ta chỉ rõ ràng nhìn ngươi, lại hảo hảo nhìn ngươi."

"Còn nhớ ngày đó ngươi lần đầu tiên rơi đáy cốc không, ngươi ở ngay trước mặt ta cởi hết y phục…" Giang Dĩnh kéo gã vào lòng, "Khi đó ta cảm thấy được ngươi rất đẹp, so với cái gì cũng đẹp hơn… trong khoảnh khắc đó, trái tim ta đã bị đánh cắp…"

"Bằng Phi, có lẽ ngươi không còn muốn nhớ tới, thế nhưng cuộc sống ở đáy cốc kia, là thời khắc ta hạnh phúc nhất… Thật đó…"

Nhâm Bằng Phi không biết nói gì, chỉ có thể gắt gao nắm lấy ống tay áo của y, nắm đến mức đốt ngón tay trở nên trắng.

Gần hơn một tháng, Nhâm Bằng Phi không có y phục để mặc chỉ có thể ở trong căn phòng lớn này đi lại, cuộc sống trong khoảng thời gian này, so với khi ở đáy cốc, còn *** loạn triền miên hơn. Chỉ cần Giang Dĩnh xuất hiện, về cơ bản bọn họ cuối cùng đều sẽ làm– không chỉ là trên giường, mỗi một nơi trong phòng, bọn họ đều từng ở trên đó triền miên.

Không biết là ngày thứ bao nhiêu, một hôm tỉnh lại, Nhâm Bằng Phi cảm thấy được ngực khó chịu vô cùng, Giang Dĩnh trước kia vốn ở trong phòng giờ này lại biến mất.

Gã chậm rãi từ trên giường ngồi dậy, hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn trên cánh tay phải của mình, một dấu vết đỏ thẫm hiện lên rõ ràng–

Đẩy cửa tiến vào trong phòng, thấy người bọc chăn đơn ngồi ở trên ghế vẻ mặt nghiêm túc, Giang Dĩnh nghi vấn nói: "Làm sao vậy?"

Nhâm Bằng Phi ôm chặt chăn đơn, vẫn còn trầm tư, nửa ngày không đáp lời. Giang Dĩnh thấy vậy, cười đi ra muốn ôm gã, lại bị gã đẩy mạnh một cái, bất ngờ không kịp đề phòng, Giang Dĩnh bị bức lui ra nửa bước, thiếu chút nữa chân đứng không vững.

Trên mặt Giang Dĩnh cũng dần dần lạnh xuống, lùi vài bước, xoay người bước đi. Nhâm Bằng Phi lúc này mới bừng tỉnh, cũng không quan tâm đến đôi chân trần túm chặt chăn đơn xuống đất đuổi theo.

"Niếp Dĩnh, ngươi đừng đi!"

Giang Dĩnh nghiêng người mím môi cười lạnh: "Nhâm Bằng Phi, ta cũng không phải là hạ nhân của nhà ngươi, mặc cho ngươi hô đến đuổi đi." Nói xong, xoay người muốn đi.

"Niếp Dĩnh!"

Nhâm Bằng Phi đứng im một chỗ, vẻ mặt lúng túng. Giang Dĩnh muốn đi, lại bị âm thanh bất đắc dĩ của gã làm cho chân không nhấc nổi, đối mặt với cánh cửa đóng chặt, y khó nén mệt mỏi nhắm hai mắt lại…

Khi quay người lại, đã là khuôn mặt bình tĩnh, cũng không liếc mắt nhìn người này một cái, ngồi vào bên cạnh bàn tròn, cầm lấy ấm trà trên bàn châm trà cho mình, sau đó uống một ngụm tiếp một ngụm.

Nhâm Bằng Phi nhìn y một lúc lâu, mới chậm rãi ngồi đối diện y. Tuy rằng y không nói lời nào, nhưng gã biết, tại trong lúc vô tình, gã lại làm tổn thương người này thật sâu.

Do dự một lúc lâu, Nhâm Bằng Phi mới đứt quãng giải thích: "Xin lỗi… Ta vừa rồi đang suy nghĩ vài chuyện… Ngươi đột nhiên lại đây… Ta nhất thời, nhất thời…"

"Ta biết." Giang Dĩnh đột nhiên nở nụ cười, "Người tập võ đều có thói quen này, phàm là người xa lạ tới gần, hành vi phòng bị đều nhanh hơn đầu óc."

Nhâm Bằng Phi đột nhiên không biết nên nói tiếp như thế nào.

Không khí trong lúc nhất thời ngưng kết. Sau khi Giang Dĩnh uống bốn năm chén trà, nói: "Ngày mai ngươi sẽ không phải nhìn thấy ta nữa."

"Cái gì?"

Giang Dĩnh nâng chén cười, "Ta chơi ngươi chán rồi, cho nên để ngươi ra đi." Ánh mắt nhìn phía người đối diện, gợi lên một nét cười giễu cợt, "Không có được quả nhiên mới là tốt nhất, sau khi đã thử qua, mới biết được không tuyệt vời như thế!"

Nhâm Bằng Phi đối với y không nói gì, tay nắm chặt chăn đơn run nhè nhẹ.

Giang Dĩnh thả chén đứng dậy, quay lưng với gã, nói: "Nhâm Đại Thành chủ muốn lưu lại cũng không phải không được, nhưng mà phải chuyển đi để có chỗ cho người mới, ngươi chuyển đến nơi ở của tiểu quan đi. Chẳng qua người trên đời này nếu là biết được đường đường Độ Ách thành thành chủ cam nguyện khuất phục dưới người khác làm nô làm xướng, phải làm sao đây?"

Bỏ lại những lời nói châm chọc khiêu khích như vậy, Giang Dĩnh đi thẳng ra cửa, khi đang muốn mở cửa, người phía sau y một mực yên lặng không lên tiếng đứng lên.

"Niếp Dĩnh…" Nhâm Bằng Phi đối bóng lưng của y lẳng lặng nói, "Ngươi muốn để ta tin ta liền tin, chỉ hi vọng, trước khi ta đi, cầu ngươi… ôm ta một lần…"

Nhâm Bằng Phi buông ra hai tay, chăn đơn làm bằng tơ tằm chảy xuống dưới chân.

Giang Dĩnh quay người lại, nhìn thân thể gã trần trụi trước mặt, trên người còn phủ đầy dấu vết trước đây túng hoan y lưu lại. Trong phòng cửa sổ khép kín, ánh sáng mờ mịt, nhưng dường như hào quang đều ngưng tụ trên người gã, làm quanh thân gã nổi lên một lớp ánh sáng ấm áp.

Giống như bị mê hoặc, hai mắt Giang Dĩnh nhìn chăm chú không buông, không cầm nổi lòng đi tới, muốn biết sờ lên có phải cũng ấm áp như vậy hay không, muốn biết hết thảy những điều này có phải ảo giác của y không…

Thời gian dường như ở một khắc này chảy ngược lại, y biến trở về kẻ ngốc ở trong đáy cốc kia cái gì cũng không biết, kinh ngạc đến ngây người vì một người từ trên trời giáng xuống, một khắc gương mặt gã trồi lên trên mặt nước, tình cảnh buồn bã, tim của y đạp thình thịch không đình chỉ.

Y ngây ngốc nhìn gã bơi về phía mình, nhìn gã lên bờ, nhìn gã cởi một thân y phục ẩm ướt, nhìn gã quanh thân dương như có thứ ánh sáng ấm áp long lanh, nhìn tứ chi cân xứng của gã mở ra…

Từ đó, rơi vào một ma chú không thể phá vỡ.

Hình đã mất, tình vẫn còn.

Giang Dĩnh từ phía sau lưng ôm lấy gã, tựa như muốn đem tất cả của gã khảm vào cương cốt của bản thân.

Nhâm Bằng Phi hơi hơi buông mi mắt, toàn bộ thể xác và tinh thần dựa vào lòng y, khóe miệng– hiện lên một nụ cười mờ nhạt.

Một đêm si cuồng–

Nhâm Bằng Phi mệt mỏi ngủ, Giang Dĩnh vẫn còn tỉnh, dựa vào ánh sáng yếu ớt trong phòng, khắc ghi khuôn mặt gã vào sâu trong đầu, cuối cùng hôn nhẹ vào khóe miệng gã tựa như một chiếc lông vũ rơi, đồng thời, còn có một giọt lệ, theo hai má chảy xuống.

Nhâm Bằng Phi tỉnh, đã ở trong một gian phòng xa lạ, xuống giường đẩy cửa sổ, mới biết được, đây là một gian khách ***.

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt vô lực dựa vào bên cửa sổ, hai tay nắm thành quyền, dùng sức khiến đầu ngón tay trở nên trắng bệch, từng giọt máu từ lòng bàn tay chảy ra, rơi xuống.

Nhâm Trình Phi nôn nóng chạy lên lầu hai của khách điểm, tìm kiếm sơ lược, liền chạy vội tới trước một gian dùng sức đập cửa: "Ca, mở cửa, ta là Trình Phi!"

Cánh cửa vững chắc bị hắn đập lung lay sắp đổ, mới chi nha một tiếng tự bên trong bị người mở ra.

"Trình Phi?"

"Ca!"

Nhâm Trình Phi kích động mạnh mẽ nhào vào, thân thể sinh ra sớm nhân cao mã đại thiếu chút nữa không tiếp nổi người đang nhào tới. Nhâm Bằng Phi ôm đệ đệ này mặc dù thân thể đã lớn, nhưng tính cách lại không trưởng thành bao nhiêu, liên tục lui lại mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững chân, sau đó không khỏi cười khổ.

Từ lúc không có nội lực, gã quả nhiên không giống như người bình thường, ngay cả đệ đệ cũng ôm không nổi.

"Ca, huynh âm thầm đi đâu không rõ, không biết rằng khiến đệ lo lắng rất nhiều, huynh hiện tại lại không có nội lực, đệ rất sợ huynh sẽ xảy ra chuyện không hay!"

Sau khi ôm đủ, Nhâm Trình Phi lại xúc động đẩy huynh trưởng ra, tỉ mỉ đánh giá gã từ trên xuống dưới, nhìn gã có gầy hay không có bị bệnh hay không có bị thương hay không.

"Không có gì phải lo lắng, đại ca đáng để đệ yên tâm nhiều hơn." Nhâm Bằng Phi đang muốn vươn tay vỗ bờ vai hắn, lại giống như nhìn đến cái gì, dừng giữa không trung lại thu trở về.

Nhưng Nhâm Trình Phi sắc mắt phát hiện, liền kéo tay gã qua, "Ca, tay huynh làm sao vậy?" Lòng bàn tay mở ra có vài miệng vết thương, Nhâm Trình Phi đang muốn nhìn rõ một chút, Nhâm Bằng Phi đã kiên quyết thu tay lại.

"Không có việc gì, đại ca không cẩn thận thôi, bôi chút thuốc là ổn."

"Ca——" Nhìn huynh trưởng khó khăn che đậy thần sắc mỏi mệt, Nhâm Trình Phi lo lắng nhăn mày, đang muốn cẩn thận hỏi tình hình, lại bị Nhâm Bằng Phi chuyện trọng tâm câu chuyện.

"Trình Phi, làm sao đệ tìm được huynh? Hơn nữa đệ tùy tiện rời khỏi Độ Ách thành như vậy, nếu như xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?"

"Công việc trong thành đệ đã sắp xếp cẩn thận rồi mới đến đây!" Nói xong, lấy ra một thứ gì đó trong ngực, "Về phần vì sao tới được đây, là nửa tháng trước có người đưa thư đến Độ Ách thành, đệ mới biết huynh ở nơi này, cho nên liền tới đây."

Mở thư ra xem, Nhâm Bằng Phi hơi ngạc nhiên, tuy rằng chưa thấy qua vài lần, nhưng nét chữ này gã nhớ rất kỹ, đã từng, gã đứng ở bên cạnh, nhìn người này từng chút từng chút luyện chữ, cuối cùng viết được như hiện giờ… Có phải vì thế, nửa tháng trước y đã muốn đưa gã đi?

"Ca, huynh làm sao vậy?" Vẻ mặt Nhâm Trình Phi lo lắng nhìn sắc mặt khó coi của huynh trưởng.

"Không có việc gì." Nhâm Bằng Phi hé miệng cười, theo sau nói, "Đệ chẳng lẽ là một mình tới?"

"Đương nhiên không phải!" Nhâm Trình Phi nhanh chóng giải thích, "Ta dẫn theo Tùy Dã tới!" Khi còn bé, nếu như ra ngoài không ai đi cùng, Nhâm Bằng Phi sẽ cảm thấy cổ họng khó chịu kéo hắn tới từ đường tổ tiên cấm nửa ngày, Nhâm Trình Phi nghĩ lại còn rùng mình. Từ đường tối om, lại đặt một đống bài vị tổ tông, có thể khiến tiểu hài tử sợ hãi không dám phạm lỗi nữa!

"Như vậy…" Nhâm Bằng Phi lại cúi đầu xem nội dung thư một hồi, lát sau, gã trầm giọng nói, "Trình Phi, đại ca muốn biết chút chuyện, đệ có thể phái người đi hỏi thăm một chút không?"

Tuy rằng Độ Ách thành là của Nhâm gia, nhưng ngoài từ huyết mạch Nhâm gia ra, nếu như không có quyền trưởng Thành chủ, căn bản không thể sai phái bất luận ai trong thành. Hiện tại quyền trượng Thành chủ trong tay Nhâm Trình Phi, muốn điều động nhân lực Độ Ách thành, chỉ có hắn mới có quyền lực này.

Nhâm Bằng Phi là muốn nhờ đệ đệ đi hỏi thăm chuyện xảy ra gần đây trong giang hồ, nhất là về Minh chủ võ lâm Giang Dĩnh, kết quả lại nghe được một tin tức khiến Nhâm Bằng Phi trầm lặng rất lâu.

Không biết là tin tức từ đâu truyền tới, Minh chủ võ lâm Giang Dĩnh nhậm chức chưa đến một năm là khâm phạm của triều đình Niếp Dĩnh, tin tức này truyền ra, người trong thiên hạ đều kinh, nhất là người của võ lâm. Bọn họ tự xưng là một phương chính nghĩa, thế nhưng lại tuyển ra một khâm phạm phản bội triều đình, mang theo vài mạng người, làm sao lại không mất mặt.

Đương nhiên, chuyện này rốt cuộc có phải thật vậy hay không, còn khó mà nói. Vì thế người trong võ lâm cùng với các đại môn phái ước hẹn tìm đến núi Điểm Thương, muốn cùng Giang Dĩnh đối chất, kết quả người đi nhà trống, chân tướng của sự tình không cần nói cũng biết.

Không đợi người trong võ lâm tức giận chưa định, lại có tin tức truyền ra, Giang Dĩnh vẫn luôn cùng tà giáo cấu kết, cũng lợi dụng những môn phái tà giáo này, tỷ như lấy danh nghĩa Tiêu Dao đường, Xích Xà giáo nhiễu loạn bình yên trong chốn võ lâm. Khoảng thời gian y làm minh chủ, một số nguyên lão có vị trí hết sức quan trọng trong các đại môn phái lần lượt bị giết, không phải y phái người làm, đó là y tự mình động thủ, sau đó giá họa cho những tà giáo kia, khiến bọn họ phẫn hận tấn công, đâu tiên tự tổn hại bản thân sau đã suy sụp mà phải gia nhập.

Nguyên nhân của y rất đơn giản, đơn độc nắm quyền khống chế hai phái chính tà, cuối cùng cấu kết kẻ thù bên ngoài đảo loạn yên bình quốc gia.

Trong phút chốc, Giang Dĩnh từ một Minh chủ võ lâm trở thành khâm phạm triều đình, lại từ một khâm phạm triều đình biến thành ác đồ thủ đoạn độc ác cấu kết với giặc phản quốc, người người nguyền rủa!

Giữa sự phẫn nộ của người trong võ lâm, dưới sự chỉ dẫn của quyền minh chủ, nhanh chóng tập hợp, dần dần tiêu diệt thế lực tà giáo Giang Dĩnh âm thầm bồi dưỡng, hơn nữa bởi vì phẫn nộ quá cao, phàm là trại cường đạo, những tên trộm, giáo phái hạng ba vân vân có chút ác danh —— đều bị bọn họ thanh trừ không còn một tên, trong khoảng thời gian ngắn, tà khí gột rửa, thái dương lên cao, trời đất sáng sủa!

Trải qua một tháng trùng trùng điệp điệp thanh trừng, cho dù ngoại địch muốn xâm lấn, nhìn thấy trận thế này, cũng sợ hãi lui đuôi chạy trốn, thầm nghĩ Thiên triều quốc gia lòng người vững chắc quả nhiên không thể tùy tiện xâm phạm.

Thế nhưng, Giang Dĩnh là kẻ đứng đầu mà người trong võ lâm muốn bắt nhất, vẫn hành tung bất minh như trước, bọn họ như mắc xương trong họng, đồng thời xuất lệnh chém giết, thời khắc đề phòng người võ công cao cường đến mức không thể tưởng tượng nổi đột nhiên chạy đến đâm sau lưng họ một kiếm.

Đồng thời phập phòng lo sợ, trải qua một phen thanh trừ, các đại môn phái cũng tổn thất không ít thực lực, sợ hãi Giang Dĩnh phản kích khi vô lực đối kháng, sau khi bọn họ thương lượng, đồng ý với đề xuất hợp tác của sứ giả do triều đình phái tới, cùng bắt ác đồ Giang Dĩnh ẩn núp ngoài kia.

Ác nhân chưa trừ, giang hồ lúc này, so với bất kì thời điểm nào đều rất ồn ào. Qua lại các nơi, đều có thể thấy không ít người cầm đao thương bội kiếm, có một người, có nhóm cụm, có người lo lắng, có người bình

tĩnh, lại càng có người vẻ mặt tràn đầy khát khao—— tiền thưởng truy nã Giang Dĩnh được đề ra là hai trăm hoàng kim!

"Chậc chậc, triều đình cũng thật hào phóng, vừa ra tay đã là hai trăm hoàng kim! Đầu của Giang Dĩnh cũng thật đáng giá! Nếu ai bắt được, đời này có thể tuỳ ý tiêu dao."

"Ngươi đừng tưởng rằng hai trăm hoàng kim này dễ lấy, mang cả tính mệnh dâng lên. Giang Dĩnh trong lúc làm minh chủ, vẫn luôn giết những cao thủ hạng cao, nghe nói, tiền nhiệm minh chủ Chu Viêm bị giết chết. Ngay cả Chu Viêm cũng phát ra một âm thanh, võ công của y đã đạt đến trình đồ nào rồi a!"

Cuộc trò chuyện sát vách khiến Nhâm Trình Phi nghiêng mắt, nhìn phía huynh trưởng ở bên cạnh, chỉ thấy vẻ mặt gã bình tĩnh vẫn một mực uống nước.

Nhâm Trình Phi dù sao cũng cùng Niếp Dĩnh tương giao một hồi, Nhâm Bằng Phi có sủng hắn cũng không dạy hắn thành dạng hỗn cầu giậu đổ bìm leo, cho nên biết trong nhà Niếp Dĩnh trước đây không màng danh lợi cười nói gặp phải trắc trở, cuối cùng thành nông nỗi này, một hồi thổn thức.

Nhâm Trình Phi sáp miệng đến gần, hạ giọng nói: "Ca, năm đó huynh ở kinh thành đã ở Hoa phủ một đoạn thời gian, hôm nay Niếp Dĩnh như vậy… Huynh cảm thấy sao?"

Nhâm Bằng Phi khuôn mặt không thay đổi, không nói một từ.

Nhâm Trình Phi phùng má, đang muốn hỏi lại, tiểu nhị đúng lúc bưng đồ ăn lên, đành phải tạm thời câm miệng.

"Sư muội, ngươi lại muốn đi nơi nào?"

"Ngươi quản được sao?"

"Ta làm sao không quản, ngươi là thê tử của ta, còn là mẫu thân hài tử của ta, cả ngày chạy đông chạy tây còn ra thể thống gì!"

"Diệp Thanh Thành, ngươi còn có mặt mũi nói, ta cho tới bây giờ cũng không muốn gả cho ngươi, lại càng không muốn vì ngươi mà sinh hài tử gì cả, là các ngươi bức ta, đều là các ngươi bức ta!"

Phía trước một nam một nữ đang do dự, Nhâm Trình Phi thân chưa động, tròng mắt đảo một vòng sớm đã đánh giá đôi nam nữ một lần, còn một bộ dạng muốn xem náo nhiệt. Nhâm Bằng Phi nhíu mày, trừng mắt nhìn hắn vài lần, hắn làm như không phát hiện.

Trước mặt mọi người bị thê tử mắng như vậy, nam tử trên mặt không nhịn được, càng kiên quyết, dắt thê tử đi vào khách ***.

"Có lời gì vào trong rồi nói, ngươi hiện tại đang có mang, không nên chạy loạn, thân thể quan trọng hơn."

Nữ tử một phen đẩy hắn ra: "Ta không đi về, các ngươi đều chỉ biết bức ta, ta không muốn sinh thêm hài tử, ta muốn xóa sạch nó—— Ưm!"

Nữ tử lời còn chưa dứt, vẻ mặt biến sắc, đẩy trượng phu đang cản đường ra, đỡ thắt lưng che miệng chạy ra khỏi khách ***, nam tử quýnh lên, cũng theo sát chạy vội ra ngoài.

"Cứ như thế mà biến mất?" Nhâm Trình Phi biểu tình xem chưa đủ, bị huynh trưởng nghiêm khắc liếc nhìn, lập tức cầm đũa gắp một miếng thịt Đông Pha vào bát của gã, rồi cười nói, "Ca, ăn cái này, ngửi thực thơm! Đồ ăn của khách *** này rốt nổi tiếng, mau nếm thử!"

Liếc mắt nhìn đệ đệ cười hì hì, Nhâm Bằng Phi bất đắc dĩ than nhẹ một hơi, cầm đũa gắp chân giò trong bát. Đúng là rất thơm, món kho đậm đà, khi dùng đũa gắp lên, da thịt đều lõm xuống, chưa ăn đã biết có bao nhiêu mềm bao nhiêu thơm, nhưng khi giơ thịt lên trước mặt, mũi ngửi thấy mùi thịt, trong dạ dày một hồi cuồn cuộn, một cỗ khí chua xót dâng lên cổ họng ——

Nhâm Bằng Phi biến sắc, 'ba' đánh rơi chiếc đũa, đá văng ghế chạy vào trong nội viện của khách ***.

"Ca!"

Nhâm Trình Phi đầu tiên là sửng sốt, đến khi huynh trưởng đi xa mới sực tỉnh chạy đi xem có chuyện gì, trước khi đi bỏ lại một câu: "Tùy Dã, ngươi chờ ở đây!"

Tùy Dã cũng đã cầm kiếm đứng dậy giương mày, nhìn hắn vội vã chạy vào khách ***, một lát sau mới ngồi xuống.

"Ca, huynh làm sao vậy?"

Đi vào đến sân, thấy Nhâm Bằng Phi chống tay ở một góc tường nôn khan, Nhâm Trình Phi lo lắng chạy qua.

"Không có việc gì…" Nhâm Bằng Phi dùng ống tay áo lau lau miệng, dựng thẳng thắt lưng, đối với đệ đệ đang đến bên người nở nụ cười, "Có thể là gần đây quá mệt mỏi, đại ca đi nằm một chút sẽ khỏi."

"Để đệ đưa huynh."

"Không được, đệ đi ăn cái gì trước đi."

"Vậy để tối nay đệ mang đồ ăn cho huynh."

"Cũng được…"

Nhâm Trình Phi nhìn theo huynh trưởng đi xa, bản thân đứng im hồi lâu, mới xoay người trở lại.

Nhâm Bằng Phi để tay sau lưng đóng cửa lại, nhìn chung quanh gian phòng tối lờ mờ một vòng, mới vô lực ngồi vào bên giường, ngây người một lát, chậm chạp nâng cánh tay run rẩy cởi đai lưng, cởi ngoại bào, kéo áo lót ra, trên cánh tay phải, ấn ký màu đỏ trong lúc không chú ý, đã biến mất.

Hai tay nhẹ nhàng xoa bụng vẫn bằng phẳng như trước, lại nắm chặt từng chút từng chút một, cho đến khi xuất hiện đau đớn, mới giật mình buông tay.

"A…"

Nhâm Bằng Phi muốn cười, nhưng âm thanh phát ra lại giống như tiếng thở dài tịch mịch, trong căn phòng hôn ám, vấn vít không tan.

Màn đêm buông xuống, Nhâm Trình Phi bưng một bát cháo và vài món ăn nhẹ vào phòng, bước vào liền thấy, xuyên thấu màn đêm, một thân ảnh mơ hồ nằm trên giường.

Nhâm Trình Phi buông đồ xuống, lấy đá đánh lửa châm đèn.

"Trình Phi, là đệ à."

Đang muốn đi qua xem xét huynh trưởng làm sao, hắn liền nghe thấy tiếng đứng dậy, âm thanh khàn khàn, sắc mặt tiều tụy.

"Ca, có phải huynh bị bệnh không, sắc mặt khó coi như vậy, đệ đi tìm đại phu cho huynh nhé." Nói xong vừa muốn đi, lại bị Nhâm Bằng Phi gọi lại.

"Trình Phi, đệ trở về, đại ca có việc muốn nói cùng đệ."

"Có chuyện gì tìm đại phu rồi nói."

Nhâm Trình Phi rất sợ huynh trưởng xảy ra chuyện, không muốn kéo dài thời gian, nhưng hắn vừa đi được nửa bước, bị một câu của Nhâm Bằng Phi kéo lại, "Trình Phi, huynh muốn nói chuyện, có liên quan đến tình trạng của huynh…"

"Cái gì?" Nhâm Trình Phi vẻ mặt nghi hoặc.

"Đệ qua đây, đại ca hảo hảo cùng đệ nói."

Nhìn khuôn mặt huynh trưởng phân nửa chìm trong bóng đêm, trong màu đen mơ hồ bất định, lòng Nhâm Trình Phi sợ hãi, bất giác đi qua, ngồi ở bên giường.

Đầu tiên Nhâm Bằng Phi nhìn kĩ hắn, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đặt lên tay hắn, mới trầm giọng nói: "Trình Phi, đệ có muốn biết nương của Thanh Thanh là ai không?"

Nhâm Trình Phi mở miệng muốn nói, nhưng lại nhanh chóng khép lại, chần chờ một lát, mới do dự nói: "Trước kia rất tò mò… nhưng mà… cũng không quá quan trọng, dù sao Thanh Thanh cũng là hậu đại của Nhâm gia chúng ta, nữ nhi của huynh, không ai cướp đi được."

Nhâm Bằng Phi hé miệng cười, vài phần chua sót, "Đệ có biết vì sao trước đây đại ca không chịu nói với đệ, nương của Thanh Thanh là ai? Đó là bởi vì đại ca không biết nói như thế nào, rất khó mở miệng."

"Vì sao?" Nhâm Trình Phi chớp mắt mấy cái, "Liệu có phải thân phận của mẫu thân nó rất đặc biệt? Hay là, huynh phụ lòng người ta?"

Nhâm Bằng Phi lắc đầu, đồng thời nắm chặt tay hắn, cúi đầu một lát, lẳng lặng nói: "Trình Phi, kỳ thật Thanh Thanh là đại ca sinh."

Nhâm Trình Phi lại chớp mắt vài cái, hồi lâu, phụt bật cười: "Ca, huynh cũng biết đùa sao, Thanh Thanh bộ dạng giống như huynh, không phải huynh sinh thì ai sinh?"

"Không phải…" Nhâm Bằng Phi nhíu mày, gầm nhẹ dường như rất kìm nén, "Thanh Thanh là ta mang thai mười tháng, giống như một nữ nhân, sinh hạ!"

Nhâm Trình Phi sửng sốt. Tuy rằng hắn là người tùy tiện, nhưng tiếp thu loại chuyện này tất nhiên không khác người bình thường. Sửng sốt nửa ngày, hắn ngây ngốc nói: "Ca, huynh càng ngày càng thích nói đùa rồi…"

Nhâm Bằng Phi chỉ nhẹ nhàng thở dài, không tiếp tục giải thích, mệt mỏi dựa vào đầu giường, nhìn đỉnh giường, đem sự tình đã trải qua nói ra.

Đến khi gã nói xong, Nhâm Trình Phi càng choáng váng.

"Trình Phi, có phải đệ cảm thấy đại ca rất ghê tởm?" Nhâm Bằng Phi thản nhiên cười với hắn.

Câu trả lời của Nhâm Trình Phi là nhào tới gắt gao ôm chặt gã.

"Ca, thực xin lỗi… Đều là đệ hại huynh thành như vậy…"

Nhâm Trình Phi luôn chỉ giả vờ khóc, ít khi khóc thật, thế nhưng nam nhi rơi lệ không thể khinh thường, chỉ là vẫn chưa đến lúc thương tâm, giờ này khắc này, hắn cảm thấy mình nợ huynh trưởng rất nhiều, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nhâm Bằng Phi vỗ nhẹ lưng hắn, nói cho hắn biết: "Đại ca trước kia cũng oán, nhưng mà hiện tại, đại ca đã thấy rõ, cái cuối cùng đi đến, đó là bỏ lỡ một đời…"

Khuôn mặt Nhâm Trình Phi tràn ngập nước mắt, "Ca, Thanh Thanh là nữ nhi của huynh và Niếp Dĩnh?"

"Ừ."

"Khó trách…" Nhâm Trình Phi khụt khịt, "Kỳ thật trước kia đệ không dám nói… Thanh Thanh ngoại trừ giống huynh, ta lại cảm thấy giống y, ta vẫn đoán, liệu có phải Niếp Dĩnh còn có tỉ muội nào đó…"

Nhìn bộ dạng khóc như mèo mướp, Nhâm Bằng Phi không nhịn được nở nụ cười, vươn tay lau nước mắt trên khuôn mặt hắn, "Hiện tại tin rồi?"

Nhâm Trình Phi chu mỏ, tùy tiện lau mặt một hồi: "Ca, vì sao đột nhiên huynh muốn nói chuyện này?"

Nhâm Bằng Phi lại im lặng, nắm tay hắn, nhẹ nhàng đặt lên bụng mình. Nhâm Trình Phi đầu tiên là hoang mang, một lát sau mở to hai mắt, lại một hồi sau giống như điện giật rụt tay về.

"Ca… Có phải… Có phải… Huynh, huynh, huynh…"

Huynh nửa ngày không nói hết câu, nhưng Nhâm Bằng Phi lại hiểu ý gật gật đầu.

"Vì sao lại có… Không phải huynh nói trước đây là huynh bất đắc dĩ…" Nhâm Trình Phi chăm chú, vẻ mặt nổi giận xuất hiện, "Trước đây đệ từng nghe nói huynh bị giam trong Võ Lâm Minh một thời gian ngắn, có phải tên Niếp Dĩnh hỗn trướng ép buộc huynh?"

"Không phải…" Nhâm Bằng Phi thong thả lắc lắc đầu, tay đặt lên bụng, "Lần này… là do ta tự nguyện…"

Nhâm Trình Phi nghẹn thở, lại ngồi xuống: "Ca, đệ không hiểu."

"Quỷ bà bà từng nói qua, mặc dù thân thể ta đã được cải tạo, nhưng nam nhân nghịch thiên sinh tử, cơ hội thành công vẫn rất thấp. Nhưng không hiểu vì sao, ấn đỏ đã biến mất vào thời điểm kia lại xuất hiện, sau đó huynh thấy Niếp Dĩnh có ý định bỏ đi, trong đầu liền xuất hiện một ý nghĩ, không nghĩ rằng chỉ một đêm ấy, ấn ký lại biến mất… Lẽ nào thật sự là thiên ý?"

Ánh mắt Nhâm Bằng Phi nhìn đỉnh giường lộ vẻ mịt mù.

"Ta nợ Niếp Dĩnh rất nhiều… Không thể hoàn trả… Lần này, lại sinh một hài tử… Không có bắt buộc, không có lợi dụng, cam tâm tình nguyện…"

Nhâm Trình Phi lại nhào vào lòng gã khóc, nghẹn ngào nói: "Thế nhưng ca, Quỷ bà bà chết rồi, đứa bé này sẽ đi ra như thế nào!"

Nhâm Bằng Phi khẽ vuốt đỉnh đầu hắn, thản nhiên cười: "Đến lúc đó rồi nói sau, còn chín tháng cơ mà, có thể bình tĩnh tính toán… sẽ có biện pháp…" Trong ánh mắt chỉ có quang mang không gì ngăn cản nổi. Thời điểm Quỷ bà bà đỡ đẻ Thanh Thanh, gã vẫn tỉnh táo, cho dù không có biện pháp khâu lại, sinh ra là không thành vấn đề…

Đúng vậy, lần này là cam tâm tình nguyện, chờ đợi đứa bé này sinh ra.

Sắp đến tết Trùng Cửu mùng chín tháng chín, Nhâm Trình Phi ở Vân Nam đã lâu bắt đầu có ý định trở về Độ Ách, nếu như chỉ có một mình hắn thì có thể tùy thời trở về, vấn đề là, hắn muốn huynh trưởng cùng bọn họ trở về. Mà Nhâm Bằng Phi, hiện tại không có ý định rời khỏi đây.

"Trình Phi, đại ca lần này đi, tâm nguyện chưa xong, tạm thời sẽ không trở về."

"Vậy nguyện vọng của huynh là gì? Tìm được Niếp Dĩnh?" Nhâm Trình Phi cố lấy gương mặt giận dỗi nặng nề hừ một tiếng, "Tất cả người trong thiên hạ đều không tìm thấy y, huynh muốn tìm như thế nào? Huống hồ thân thể hiện giờ của huynh — đệ không quan tâm, huynh nhất định phải về cùng đệ!"

Nhâm Bằng Phi bất đắc dĩ lắc đầu: "Trình Phi, hiện tại đừng tùy hứng với đại ca được không?"

Nhâm Trình Phi nhảy dựng lên: "Ca, bây giờ là huynh tùy hứng! Huynh ngẫm xem hiện tại là huynh không có nội lực, những người bên cạnh không có ai đáng tin, hơn nữa, còn –" liếc nhìn bụng gã, im lặng.

Nhâm Bằng Phi cười khổ. Sau khi biết tình trạng hiện giờ của gã, Nhâm Trình Phi đột nhiên đối với gã cẩn thận vô cùng, không nói đến ăn mặc ở, đi lại nhiều một cũng lo sợ gã vấp ngã, coi gã như bảo vật chỉ cần chạm vào sẽ vỡ tan.

"Hơn nữa, ở đây không có đại phu đáng tin chuẩn đoán chính xác cho huynh, nếu không quay về, chẳng may xảy ra chuyện gì thì biết làm sao? Hơn nữa, sắp đến Trùng Cửu, huynh không muốn về thăm Thanh Thanh sao?"

Những lời này chạm vào tim Nhâm Bằng Phi, quả thực, về chuyện hài tử, cho đến hiện tại đều do gã suy đoán, không có đại phu chẩn đoán chính xác, cũng không có cách nào xác định, bởi vì cuộc sống ở đây không quen biết, loại chuyện này không cẩn thận truyền ra ngoài, gã thì chẳng sao, nhưng sau nền mọi người từ trên xuống dưới trong Độ Ách thành sẽ bị người đời xoi mói.

Hơn nữa, gã cùng Thanh Thanh gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, cẩn thận ngẫm lại, chưa từng trải qua một lễ nào, thật vất vả thân thể Thanh Thanh mới tốt như bây giờ, lại để cho nàng trải qua một ngày lễ không có người thân thì biết làm sao?

Suy đi nghĩ lại, Nhâm Bằng Phi cuối cùng nhẹ nhàng thở dài: "Được rồi, đệ đi chuẩn bị, đại ca theo đệ trở về."

Không vui trên mặt Nhâm Trình Phi quét sạch bong.

"Ân, đệ đi ngay!"

Vui mừng hớn hở nói xong, liền xoay người chạy đi.

Thật vất vả thuyết phục Nhâm Bằng Phi, kết quả lúc Nhâm Trình Phi trở về phong của mình, ám tuyến đưa một tin tức làm hắn nhíu chặt mày.

"Tùy Dã, dặn dò mọi người, chuyện này không thể để cho ca của ta biết."

Tùy Dã trong góc phòng nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng giấu diếm cũng không được bao lâu."

Nhâm Trình Phi đặt mông ngồi xuống ghế, "Ta không quan tâm, ít nhất trước khi trở về Độ Ách thành, không thể để cho ca của ta biết tin có người phát hiện Niếp Dĩnh đang ở Quý Châu."

"Được rồi, ta đi dặn dò bọn họ."

Tùy Dã cầm kiếm mở cửa ra khỏi phòng.

Tùy Dã đi rồi, Nhâm Trình Phi ngồi suy nghĩ trong chốc lát, cầm tờ giấy xem một hồi, lẩm bẩm nói: "Cũng chỉ là nghe nói mà thôi, không chắc y đang ở đó… Trước hết phải đưa ca trở về!"

Nhưng Nhâm Trình Phi không biết, sự tình hắn muốn giấu diếm, ngày sau Nhâm Bằng Phi trong lúc vô thức lại dễ dàng biết được.

Bởi vì thân thể không khoẻ, đã nhiều ngày Nhâm Bằng Phi rời giường từ sớm, đi dạo dưới lầu, khách *** không phải là lớn, nhưng có vài tiểu viện rực rỡ gấm hoa, chứa đứng đặc sắc của trấn nhỏ ở Vân Nam, nơi nơi đều là bụi hoa cành trúc cây liễu, sau viện lại có đủ loại trái cây, xem cảnh đẹp ý vui, thân thể cũng dễ chịu một chút.

Đi tới một tiểu viện hẻo lánh, đang định đi tiếp, trong lúc vô tình nghe thấy có tiếng người nói chuyện, đang định trở về, kết quả lại mơ hồ nghe thấy tên một người trong cuộc trò chuyện.

Bước chân đang đi về phía trước dừng lại, nín thở tới gần, xuyên qua lớp lá dày của cây hoa Ngọc Lan tỏa hương, thấy có hai người cách đó không xa, trong đó một người Nhâm Bằng Phi đã gặp qua, đó là người cùng thê tử cãi nhau trước khách ***, nam nhân tên là Diệp Thanh Thành.

"Chắc chắn không? Giang Dĩnh thật sự đang ở trong núi vùng Kiềm Nam của Quý Châu?"

"Khẳng định không sai, đây là tin tức ta vất vả tìm kiếm, hiện tại chưa có nhiều người biết."

"Ân, sau khi sư phụ qua đời, Thanh Sơn phái ngày càng lụn bại, ta thân là chưởng môn, tất nhiên không thể để sự tình tiếp tục như vậy. Việc Giang Dĩnh lần này nếu có thể thành công, Thanh Sơn phái nhất định có thể thu được cả danh lẫn lợi, phát triển hơn trước kia."

"Thế nhưng chưởng môn, Giang Dĩnh này võ công cao cường, ngay cả tiền nhiệm Minh chủ Chu Viêm cũng chết dưới tay y, chúng ta làm sao có thể –"

"Hừ, ngươi đừng quên Phượng Kiều Kiều năm đó ngay cả người trong võ lâm cũng không làm gì được cuối cùng do bản chương môn bắt được! Cứng đấu với cứng không phải không được, chỉ cần động não, sẽ có biện pháp bắt Giang Dĩnh giơ tay chịu trói!"

Nhâm Bằng Phi vừa bước chân vào trong phòng, sau lưng Nhâm Trình Phi cũng theo vào.

"Ca, sáng mai chúng ta sẽ lên đường trở về, đệ muốn đi mua vài đặc sản của Vân Nam cho Thanh Thanh, huynh có muốn đi cùng không?"

"Ngày mai?" Nhâm Bằng Phi sửng sốt, "Sao nhanh vậy?"

"Chúng ta cũng đã ở đây một tháng, làm sao lại nhanh?" Nhâm Trình Phi đi đến trước bàn, cầm quả lê cắn rốp một miếng to, "Ca, huynh có đi không?"

"Đại ca không đi, hiện tại thân thể thực mệt mỏi, muốn nằm một lát."

"A…" Nhâm Trình Phi mang theo chút thất vọng trên mặt rời đi, "Vậy đệ đi một mình."

"Nhớ kĩ phải để Tùy Dã đi theo…"

"Biết!"

Người đi ra bên ngoài phanh một tiếng đóng cửa lại.

Núi hợp với trời, nước hợp với đất, người dũng mãnh nhất không thể leo lên núi cao, người lươn lẹo nhất cũng không thể tiến vào nước sâu.

Sương mù bao quanh rừng, rừng che trời, khóm cây cỏ dại ở đây mọc thành bụi, rắn rết mãnh thú ở đây hoành hành, người ở phía ngoài nghe thấy biến, người đi vào không ra được, đây là Quý Châu, cố hương của loài quỷ trong truyền thuyết, nơi quỷ tộc cư ngụ.

Nhâm Bằng Phi ngày đêm đi gấp, lần thứ hai không từ biệt ra đi, chỉ vì tìm Giang Dĩnh. Thân thể tuy không khoẻ, nhưng vẫn ở trong phạm vi chịu đựng được, chỉ là ngày đêm không ngừng chạy đến đây, mỏi mệt càng hãm sâu. Thân thể thức sự nặng nề vô cùng, khi gã tới một sơn trang hẻo lánh, vội vàng tìm một hộ nông dân ngủ nhờ, nhà gỗ sơ sài, gối đay thô sau khi nằm ngủ một hồi, mới cảm thấy tốt hơn một chút.

Ngày thứ hai tỉnh lại, chịu đựng cơn buồn nôn ăn vài miếng cháo chủ nhà chuẩn bị, liền bái biệt hộ nông dân hảo tâm, tiếp tục lên đường đến Kiềm Nam.

Hành trình lần này, Nhâm Bằng Phi phát hiện có không ít người trong võ lâm cải trang đi lại. Mặc dù ăn mặc không khác người bình thường, nhưng trong mắt người tập võ, tư thế bước đi, thậm chí nhất cử nhất động, đều khác biệt so với người thường.

Vốn hi vọng không nhiều, nhưng cảnh tượng này, dần dần khiến Nhâm Bằng Phi có vài phần yên tâm.

Người trong võ lâm từ trước đến nay đều là tốt xấu lẫn lộn, kẻ đầu cơ trục lợi không thiếu, bọn họ mặc dù không có năng lực gì, thế nhưng bản lĩnh nghe tin lập tức hành động dương như là bản năng, chỉ cần biến động nho nhỏ, chắc chắn sẽ ồn ào đi đến. Dù cho không kiếm được gì có ích, cũng có thể nhặt chút lợi.

Trong lòng Nhâm Bằng Phi tên Diệp Thanh Thành trong lúc vô tình tiết lộ thông tin cho gã, cũng thuộc dạng này.

Những người này không đủ gây nên sợ hãi, chính là xem tình huống, chuyện này không lâu nữa sẽ truyền khắp giang hồ, đến lúc đó, cao thủ chân chính cũng sẽ xuất hiện, Giang Dĩnh võ công cao cường tới đâu, cũng chỉ có một mình, nếu bị vây, làm sao có biện pháp đối phó.

Tâm tình của Nhâm Bằng Phi trở nên lo lắng, thậm chí có chút áp lực. Không biết là do thân thể không khỏe gây nên, hay là từ lúc nào đó, Giang Dĩnh trong lòng gã đã trở nên quan trọng như vậy…

Việc đầu tiên khi đến Kiềm Nam, không phải bắt đầu tìm người, mà vội tìm khách điểm ở, nằm trên giường bốn ngày ba đêm, tất cả đồ ăn đều do tiểu nhị đưa tới.

Tiểu nhị trông sắc mặt gã tái nhợt, từng lo lắng hỏi gã có muốn tìm thấy thuốc không, Nhâm Bằng Phi lắc đầu nói không cần, gã chỉ là đi có chút mệt, nằm một lát sẽ đỡ. Sau khi tiểu nhị rời đi, ôm thân thể không ngừng đổ mồ hôi lui vào chăn bông, không dám làm một cử động nhỏ, bởi vì chỉ cần khẽ động, toàn thân đau như kim châm.

Loại chuyện này khi có Thanh Thanh cũng từng gặp phải, nhưng không xuất hiện sớm như vậy, lúc ấy bụng đã rõ ràng mới bắt đầu xuất hiện.

Sau khi biết trong bụng gã có hài tử, Quỷ bà bà ngày ngày làm cho gã uống thuốc, nói là an thai, lẽ nào vì thiếu thuốc phụ trợ, động tĩnh lần này mới mãnh liệt như thế?

Bây giờ còn chưa đầy hai tháng thân thể đã khó chịu như vậy, nghĩ đến còn tận tám tháng, Nhâm Bằng Phi có phần sợ hãi. Nhưng sau khi ngủ một giấc, suy nghĩ lại kiên định như xưa.

Khi tỉnh lại, bầu trời ngoài cửa sổ hơi hé mở đã có màu trắng bạc, gã nằm trên giường mệt mỏi muốn ngủ, trong lúc mơ hồ, nghe thấy thanh âm gì đó truyền đến, mở đôi mắt nặng trịu cẩn thận nghe, mới biết là thanh âm ai đó đang không ngừng nôn mửa, không rõ có phải lây bệnh không, Nhâm Bằng Phi vốn không làm sao liền ghé vào bên giường nôn theo.

Mấy ngày nay gã không ăn được cái gì, căn bản không nôn cái gì, nhưng cảm giác buồn nôn vẫn không tiêu tan, nôn đến khi toàn thân vô lực mới thôi.

“Đến đây, sư muội, uống bát thuốc dưỡng thai này, ngươi sẽ thấy khỏe hơn.”

“Ta không uống, ta chết cũng không uống!”

Tiếp theo là thanh âm bát rơi xuống đất vỡ. Nghe hai giọng nói này, Nhâm Bằng Phi vô lực cười, đôi phu thê này cũng đã tới Kiềm Nam rồi a…

Khi đang định chợp mắt, chợt nhớ tới gì đó, lại mở to mắt.

18. Chương 18

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Tiểu Hiên

Lại nằm trên giường nửa ngày, giữa trưa chỉ uống một chút nước cũng không ăn cháo, cuối cùng Nhâm Bằng Phi đã ra khỏi phòng, đi trên đường, thân thể vẫn vô cùng khó chịu, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng đi đến tiệm thuốc, lấy danh nghĩa mua thuốc dưỡng thai cho thê tử, để lão bản bốc thuốc.

Những người bán thuốc đều biết chút y lý, biết gã muốn mua thuốc dưỡng thai, liền cẩn thận hỏi thê tử gã có chỗ nào không khỏe, nói là thuốc không thể uống lung tung, tốt nhất là đúng bệnh hốt thuốc.

Nhâm Bằng Phi nghĩ qua một chút, nói: "Mỗi sáng thức dậy đều muốn nôn, rất dễ mệt, đi lâu một chút thì thấy mất sức, thân thể hay đổ mồ hôi, đôi khi cảm thấy thân thể đau nhức như bị kim châm."

Lúc đầu lão bản nghe liên tiếp gật đầu, sau đó sắc mặt dần biến, vội nói: "Vị khách quan này, đừng bốc thuốc gì nữa, ngài mau đưa quý phu nhân đi tìm đại phu xem một chút đi, dấu hiệu rất giống như đẻ non a!"

"Đẻ non?" Nhâm Bằng Phi hơi ngạc nhiên, ngây người một lát, mới giải thích, "Không, đây không phải là thai đầu, khi mang thái lần đầu, cũng có bệnh trạng như vậy, nhưng mà sau khi uống thuốc dưỡng thai, sinh hạ tương đối bình an…"

"Này…" Lão bản suy nghĩ một chút, "Vậy trước đây uống thuốc gì, khách quan còn nhớ không?"

Nhâm Bằng Phi lắc đầu: "Là một vì đại phu khác kê đơn, cụ thể thì tại hạ cũng không biết."

"Vậy vì sao không tìm vị đại phu kia?"

"… Chúng ta, vì một số chuyện mới chạy đến đây, trong khoảng thời gian ngắn không quay về được."

Không ngờ *** lão bản vừa nghe, nặng nề thở dài một hơi: "Xem ra ngươi cũng là người giang hồ rồi, gần đây nghe nói trong núi ẩn dấu một đào phạm, người vì tiền thưởng đến đây nối liền không dứt, cái trấn nhỏ này hiện giờ khắp nơi đều là ngừi bên ngoài… Được rồi, ta châm chước lấy thuốc cho ngài, nếu quý phu nhân vẫn không có chuyển biến, nên đi tìm một đại phu xem cho."

"Tại hạ hiểu rồi."

Trong lúc lão bản bốc thuốc, Nhâm Bằng Phi lại hỏi lão tình hình gần đây của trấn này, có phải có rất nhiều người bên ngoài đến không?

Lão bản đáp, rất đông, loại người nào cũng có, hơn nữa, nghe nói quan phủ bên kia cũng điều binh sang đây.

Đáy lòng Nhâm Bằng Phi trầm xuống, không ngờ mới vài ngày ngắn ngủn, tin tức đã truyền ra nhanh như vậy, nếu thực sự Giang Dĩnh ở trong này, e rằng không giấu được bao lâu.

Mang theo thuốc trở lại khách ***, Nhâm Bằng Phi không dám nhờ tiểu nhị sắc thuốc hộ, chỉ nhờ hắn chuẩn bị hộ mình nồi đất sắc thuốc, bản thân ở trong phòng sắc thuốc xong nhìn chằm chằm màu nước đen sì, mới một hơi uống cạn.

Uống bát thuốc dưỡng thai này xong, buổi tối khẩu vị của Nhâm Bằng Phi tốt hơn, ăn được nhiều hơn, sau khi ăn xong lại uống một bát, cuối cùng có thể ngủ an ổn.

Ngày thứ hai tỉnh lại tinh thần tốt lên rất nhiều, Nhâm Bằng Phi bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo nên đi như thế nào.

Thể trạng của gã lúc này không cho phép gã chạy ngược chạy xuôi, thế nhưng muốn tìm một người, làm sao có thể làm cao ngoảnh mặt làm thinh như vậy được?

Giang Dĩnh nóng lòng báo thù, bất chấp mọi hậu quả, không chỉ đối địch cùng triều đình, lại còn dính dáng đến toàn bộ giang hồ, thực sự Nhâm Bằng Phi không dám dùng sức của Độ Ách đi giúp đỡ Giang Dĩnh, bằng không ít hôm nữa sau khi giải quyết xong, chịu tội không chỉ có người đứng đầu Độ Ách thành, còn người dân từ trên xuống dưới trong thành ——

Cho nên, lúc này Nhâm Bằng Phi cắt đứt quan hệ cùng Độ Ách thành còn không kịp, làm sao có thể để Độ Ách thành bị liên lụy.

Con đường này do gã chọn lựa, cho nên sau này cho dù phát sinh chuyện gì, đều do một mình gã gánh vác.

Nếu không muốn sử dụng nhân lực Độ Ách thành, hiện tại gã chỉ có thể tự thân suy nghĩ biện pháp.

Dựa trên giường suy đi tính lại, cách vách mơ hồ truyền đến tiếng vang, Nhâm Bằng Phi nhíu mày, một lát sau mới nhớ ra, ở gian bên cạnh chính là vợ chồng chưởng môn Thanh Sơn phái có duyên phận sâu nặng với gã.

Lại ngồi một hồi, Nhâm Bằng Phi mặt mày sáng ra, kéo chăn ra xuống giường chỉnh y phục ra khỏi phòng. Chính là thứ được gọi tính toán tốt không bằng gặp may mắn, gã vừa mới mở cửa, chân trước bước ra được một nửa, thì có một người đụng vào lòng gã, khiến gã nghiêng người về phía sau, thiếu chút nữa đứng không vững, cuối cùng nhìn kĩ, lại là phu nhân của chưởng môn Thanh Sơn phái đang ở sát vách.

Nhâm Bằng Phi lập tức đỡ nàng dậy, lui ra phía sau từng bước, chắp tay nói: "Tại hạ vô tình mạo phạm, thỉnh phu nhân không phiền lòng."

Bạch Nghiên sắc mặt tái nhợt trừng mắt nhìn gã một cái, không nói được lời nào, nhấc chân bước đi.

"Phu nhân!" Nhâm Bằng Phi không dám tùy tiện ngăn đón, cũng không thể để nàng cứ như thế rời đi, nhoáng qua cai suy nghĩ, ngoài miệng nhanh chóng nói, "Phu nhân, thỉnh dừng bước, tại hạ có việc thương lượng —— có liên quan, chuyện ngươi có thể thuận rời khỏi đây hay không ——"

Bạch Nghiên dừng chân, nghi ngờ quay người lại.

"Ngươi muốn nói cái gì?"

Nhâm Bằng Phi nhìn xung quanh một chút, mới tiến lên một bước, nói: "Phu nhân có thể dừng một bước nói chuyện?"

Bạch Nghiên không nói lời nào, cảnh giác nhìn nam nhân trước mặt, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan đoan chính, trầm ổn thâm liễm, cử chỉ lại khéo léo, bề ngoài không có vấn đề gì, nhưng thế gian này từ trước đến nay đều là biết người biết mặt không biết lòng.

Thấy nàng hoài nghi, Nhâm Bằng Phi đang định giải thích, lại truyền đến âm thanh có người lên lầu, gã không cần nhiều lời nữa, dắt Bạch Nghiên vào phòng đóng cửa.

"Phu nhân, ngươi tuy rằng cho người của ngươi uống thuốc mê, nhưng không lâu nữa họ sẽ tỉnh lại, nơi này tới lui chỉ có một đường, ngươi nữ nhân một thân một mình mà bọn họ thế mạnh người đông, làm sao có thể chạy trốn như vậy?"

Gian khách *** này đơn sơ, vách tường là do mấy tấm ván gỗ dựng lên, Nhâm Bằng Phi nghe ra vài phần khác thường từ âm thanh sát vách truyền sang, nhưng nhất thời chưa rõ ràng, khi gặp Bạch Nghiên một mình đi ra, mới bừng tỉnh. Nhiều ngày thấy nàng ra ngoài đều có người đi theo, vẻ mặt nàng không hài lòng nhưng cũng không mặc kệ được, bây giờ có thể một mình đi ra, chắc chắn nàng đã làm gì đó với mấy người này, khiến họ không thể theo nàng.

Khả năng một nữ tử đánh thắng mấy nam nhân là không cao, nếu nói dùng thuốc, tương đối thông thường lại dễ dàng mua được là thuốc mê, cho nên Nhâm Bằng Phi suy nghĩ những điều đó, đoán được tám chín phần mười sự tình.

Bạch Nghiên bất ngờ không kịp đề phòng, bị gã kéo vào trong phòng, đang ngơ ngác lại nghe gã nói những điều này, giống như chọc trúng điều khiến mình đau đầu, mặt càng trắng vài phần, ngơ ngẩn như mất đất tìm một cái ghế ngồi xuống.

"Đúng vậy, chạy không thoát, luôn để bọn hắn tìm đến… Giang Nam… làm sao lại xa như vậy?"

Giang Nam? Có gì đó xẹt qua mắt Nhâm Bằng Phi, gã cẩn thận hỏi: "Phu nhân muốn đi Giang Nam, nơi đó có thông gia hay người nhà của ngươi?"

"Không phải…" Bạch Nghiên lắc đầu, ánh mắt mê mang, "Có một người muốn đi Giang Nam… Nhưng y không đi được, ta muốn thay y đi…"

"Không đi được?"

Bạch Nghiên cúi đầu, đau thương tràn ngập trong mắt: "Y đã chết."

Nhâm Bằng Phi nhất thời im lặng.

"Ngươi kéo ta vào đây, rốt cuộc muốn nói cái gì?" Bạch Nghiên ngẩng đầu nhìn gã.

Nhâm Bằng Phi thu liễm thần thái nhìn chăm chú nói: "Ta có thể giúp phu nhân thuận lợi thoát khỏi bàn tay của những người này."

Bạch Nghiên yên lặng một lát: "Vì sao ngươi lại giúp ta?"

Nhâm Bằng Phi cân nhắc câu nói, bình thản nói: "Ta ở sát vách phu nhân, đã nhiều ngày thấy phu nhân ra vào, thấy bên cạnh ngươi luôn có người đi theo mà ngươi lại mang vẻ mặt thống hận, tại hạ liền đoán, phu nhân có phải bị bọn họ — cưỡng ép, cho nên, tại hạ muốn trợ giúp phu nhân một tay."

Bạch Nghiên nhìn gã, lạnh lùng hừ cười một tiếng: "Đừng làm bộ làm tịch, nói ra mục đích thực sự của ngươi đi, nếu ngươi thực sự có biện pháp giúp ta thoát khỏi tên mặt người dạ thú kia, ta có thể cùng ngươi hợp tác."

Tâm tư bị chọc thủng, trên mặt Nhâm Bằng Phi không một chút xấu hổ, thản nhiên cười, gã cũng không vòng vo thêm, nói thẳng nói: "Phu nhân, nghe nói trượng phu ngươi có tin tức của Giang Dĩnh?"

"Tên khốn kia không phải trượng phu của ta!" Bạch Nghiên sắc mặt trầm xuống, "Hóa ra ngươi cũng là đồ đầu cơ trục lợi! Bỏ đi, dù sao tên Giang Dĩnh kia cũng không phải loại tốt đẹp gì, mặc kệ các ngươi ai chết ai sống cũng không phải chuyện của ta! Ngươi muốn hỏi gì thì hỏi đi!"

Nói xong, nhìn về một hướng, than nhẹ như có như không, ánh mắt trống rỗng: "Thế gian này không có một người sạch sẽ như y… Trời xanh thật không có mắt, người khác đều nói y ngốc y si… Nhưng đây đều là những người tự cho mình thông minh, người nào không dơ bẩn… Tiểu Giang, ngươi thật sự là rất đáng thương, cứ như vậy bị người hại chết…"

Nhâm Bằng Phi sửng sốt, một lát sau mới hồi phục tinh thần: "Tiểu Giang?"

"Đúng vậy a, Tiểu Giang." Bạch Nghiên thanh âm đột nhiên trở nên nhẹ nhàng, nàng vẫn nhìn về phía trước, giống như có người nào đó đứng trước mặt, nhìn không chớp mắt, "Y sạch sẽ lóa mắt tựa bầu trời kia, lại giống như giấc mộng lướt qua… Cho dù đêm tối đen bao nhiêu, loá mắt như vậy, đưa mắt liền nhìn thấy… Thích y… Ta thích y… Thế nhưng y đã chết, bị thiêu sống…"

Bạch Nghiên gục xuống bàn khóc, Nhâm Bằng Phi yên lặng không nói gì.

Trong lòng đắng chát, chua xót, cũng đau nhức…

Đột nhiên Nhâm Bằng Phi không biết nên tiếp tục như thế nào, ở một bên lặng im, Bạch Nghiên khóc xong, ngẩng đầu thấy gã thất thần không lên tiếng, liền lau lệ hỏi gã: "Ngươi rốt cuộc muốn biết cái gì?"

Nhìn nàng một cái, Nhâm Bằng Phi chống tay ngồi vào ghế, nghĩ một chút, nói: "Chỉ cần là chuyện liên quan đến Giang Dĩnh, ta đều muốn biết."

"Nhưng ta biết không nhiều."

"Nếu đã như thế, vậy… không làm phiền phu nhân nữa." Nhâm Bằng Phi đột nhiên không đành lòng lợi dụng nữ tử này, sửa lại chủ ý, "Có điều, tại hạ vẫn sẽ dốc toàn lực giúp ngươi rời đi."

Nhâm Bằng Phi có ý tốt, lại khiến Bạch Nghiên xem thường, "Ta không tin hôm nay có chuyện tốt như vậy!" Xoát đứng lên, lại nói: "Được rồi, dù sao mấy tin tức này hỗn trướng Diệp Thanh Thành kia cũng không gạt ta, ta muốn biết còn không đơn giản, chào ngươi."

Dứt lời, cất bước đi tới trước cửa, lại dừng lại xoay người nhìn gã: "Ta cũng không hy vọng từ ngươi điều gì, chờ khi ta rời đi, chỉ cần chuẩn bị một ít ngân lượng, một chiếc xe ngựa cùng một ít y phục thay đổi là được."

Bạch Nghiên đi rồi, Nhâm Bằng Phi thở nhẹ một tiếng.

Sau đó Bạch Nghiên có tin tức gì, đều dùng mọi biện pháp nói cho Nhâm Bằng Phi. Mặc dù Thanh Sơn phái chỉ là môn phái nhỏ chưa nổi danh, nhưng dù sao ở trong giang hồ nhiều năm, nhiều ít cũng có chút bản lĩnh, tin tức nhận được đều nhanh hơn phong thanh bên ngoài nhiều.

Mà thường thường, chỉ cần nhanh hơn một bước, thì có thể chiếm được tiên cơ, đạt tới mục đích.

Sau mười ngày ở trong gian phòng đơn sơ của khách *** này, chưởng môn Thanh Sơn phái Diệp Thanh Thành vào một đêm đột nhiên dẫn người rời khách ***, Bạch Nghiên thậm chí còn không có cơ hội đưa tin tức cho gã. Nhâm Bằng Phi không chậm trễ, lập tức thu dọn hành lý đi theo bọn họ.

Đoán người Thanh Sơn phái chui vào tận trong một sơn đạo hẻo lánh. Sơn đạo ở Quý Châu so với Khởi Thục đạo chỉ hơn chứ không kém, lạnh lẽo ẩm ướt gập ghềnh, đã thế rắn rết độc trùng hoành hành, đừng nói Nhâm Bằng Phi như bây giờ, dù cho nội lực của gã chưa mất muốn đi vào núi cũng phải suy nghĩ. Nhưng lúc này gã hoàn toàn không quan tâm, tập trung tinh thần theo sát đoàn người của Thanh Sơn phái.

Cũng may trong đội bọn họ có Bạch Nghiên là phụ nữ có thai, hành trình cũng không quá nhanh, chẳng qua vì đề phòng bọn họ phát hiện, Nhâm Bằng Phi chỉ có thể xa xa đi theo, sơn đạo càng gập ghềnh, trong rừng rậm rạp, dễ dàng ẩn thân, đồng thời muốn phát hiện người khác cũng rất khó, Nhâm Bằng Phi mấy lần gặp may đều là như thế.

Bạch Nghiên nữ tử này cũng có lòng, dường như biết Nhâm Bằng Phi nhất định sẽ đuổi kịp, ven đường đều âm thầm lưu lại ký hiệu, mới giúp Nhâm Bằng Phi chưa đến mức không đuổi kịp bọn họ.

Lần này đi, đã là ba bốn ngày, hơn nữa đều là chui vào núi sâu rừng hoang, không nói ăn gió ngủ trời, hợp với cùng với mấy ngày ăn không ngon ngủ không yên còn không thể tiếp tục uống thuốc, thân thể Nhâm Bằng Phi càng ngày càng khó chịu, nhưng gã không thể dừng lại. Lý do lớn nhất khiến người của Thanh Sơn phái đột nhiên vào núi, đó là họ đã tìm được hành tung của Giang Dĩnh.

Đây là cách duy nhất để tìm được Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi thật sự không thể từ bỏ, nhưng khi gã bước hai chân cứng ngắc đau đớn, nhìn gân xanh lộ ra ở hai tay, gã không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Rốt cục một ngày, gã thật sự không đi nổi, đặt mông ngồi vào cỏ mọc trên bùn nghỉ một hồi, chờ đợi đau đớn trên người dần biến mất, chỉ cảm thấy trước mắt trời đất quay cuồng, cố gắng mở mắt, kết quả ngã quỵ trên mặt đất…

Không biết qua bao lâu, trong lúc mê man, dường như nghe thấy tiếng hét chói tai, ý thức dần quay lại, một tiếng kêu xé lòng cắt ngang bầu trời.

"Tiểu Giang –"

Nhâm Bằng Phi mở to hai mắt.

Là thanh âm của Bạch Nghiên!

Bất chấp tất cả lảo đạo chạy về hướng âm thanh phát ra, xuyên qua lớp cỏ cây dày đặc, người xuất hiện trước mắt gã làm gã sửng sốt ——

Gió thổi qua rừng, dường như mang theo mùi máu tanh nồng, người đối mặt với gã tay cầm một thanh trường kiếm, gió nhẹ nhàng lay động mái tóc dài đến thắt lưng của y, tất cả đều mang một màu trắng bạc dường như phát sáng.

Nhâm Bằng Phi đứng hồi lâu, hồi lâu im lặng, người này cũng đứng nửa ngày, nửa ngày trầm mặc không lên tiếng.

Ánh mắt Nhâm Bằng Phi khó khăn chuyển đi, thấy y một thân vấy máu, xuyên qua y nhìn phía sau, thi thể rải rác trên mặt đất, Bạch Nghiên quỳ xuống trong vũng máu, người cũng đều là máu, thứ trên mặt chảy xuống, không biết là máu, hay là nước mắt, một đôi mắt đỏ gắt gao nhìn chằm chằm người đưa lưng về phía nàng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không phải… Ngươi không phải Tiểu Giang… Ngươi không phải… Ngươi không phải…"

Sau đó cười, cười ha ha.

"Ha ha, sao ta lại ngu ngốc như vậy, ngươi sao có thể là Tiểu Giang… Tiểu Giang đã chết rồi… đã chết rồi…"

"Tiểu Giang đã chết!"

Nữ tử này đột nhiên bật dậy, đôi mắt tràn ngập cừu hận, hai tay cầm một thanh đoản đao sắc bén hướng tới người đưa lưng về phía nàng.

Nhâm Bằng Phi nhìn thấy, người trước mặt nhẹ nhàng buông tay, đồng thời buông kiếm ra, khép hai mắt lại, che đi nặng nề và mệt mỏi tràn ngập trong mắt…

Trái tim nhất thời đau đến tột đỉnh, đến khi phát giác, thân thể đã nhào tới, chắn trước người này, một đao đâm tới, đâm vào bụng gã, đau đớn gay gắt truyền đến trong nháy mắt, dường như trong ngắn ngủi nghe thấy tiếng tiếng hài tử khóc thảm.

Thân thể vô lực ngã xuống rơi vào vòng tay ấm áp, cố sức mở mắt nhìn, đôi mắt lúc trước vẫn bình tĩnh nhìn gã lúc này tất cả đều là kinh ngạc cùng sợ hãi khó che dấu nổi…

Ôm chặt người trong lòng, ánh mắt đầy máu nhìn về phía rồi tung ra một chưởng Bạch Nghiên, đạp chân muốn tới, kiếm vừa bỏ xuống lại nắm trong tay, một khắc giơ kiếm lên muốn đâm xuyên qua thân thể Bạch Nghiên, bỗng một bàn tay nắm ống tay áo của y.

"Niếp Dĩnh, không, được…giết nàng…"

Giang Dĩnh cả người chấn động, cúi đầu nhìn gã, nhìn người trong lòng y lúc này, trên bụng cắm một thanh đoản đao chướng mắt, máu từ thân thể từ từ thấm đỏ y phục, cánh tay nắm ông tay áp của y run nhè nhẹ

Không nói gì nữa, kiếm trong tay Giang Dĩnh lần thứ hai thu về, ôm lấy Nhâm Bằng Phi, lấy điểm tựa, trong nháy mắt bay thẳng lên trời. Nhìn y biến mất, Bạch Nghiên ngã trên mặt đất vùng vẫy vài bước, cũng chỉ có thể trừng mắt nhìn y đi xa, cuối cùng khi y biến mất khỏi tầm mắt, tuyệt vọng kêu lớn: "Tiểu Giang ——"

Khi đã khóc đến vô lực, nàng bị Diệp Thanh Thành đã mất một tay ôm lấy, Bạch Nghiên ngã vào người gã tiếp tục khóc.

Người của Thanh Sơn phái biết được tin tức vào núi tìm Giang Dĩnh, trải qua mấy ngày mấy đêm tìm kiếm, ngoài ý muốn gặp được khâm phạm triều đình Giang Dĩnh đang bị một nhóm người khác vây bắt, ẩn núp, muốn cách núi xem hổ đấu ngồi làm ngư ông đắc lợi. Sau khi người vây bắt bị giết, Giang Dĩnh bị thương ở một chỗ điều tức, Diệp Thanh Thành nhân cơ hội muốn mắt, thê tử đột nhiên kinh hô, Giang Dĩnh phát hiện nổi giận, người của Thanh Sơn phái chỉ có thể chờ chết dưới kiếm này, Giang Dĩnh muốn lấy tính mạng của Diệp Thanh Thành, thê tử Bạch Nghiên chắn trước mặt cầu xin tha thứ, Giang Dĩnh chỉ lấy một tay của Diệp Thanh Thành rồi đánh bất tỉnh.

Ngày đó, ngoại trừ vợ chồng Diệp Thanh Thành, Thanh Sơn phái một nhóm hơn mười người, cùng với hơn hai mươi người vây giết Giang Dĩnh, toàn bộ đều chết trong tay Giang Dĩnh.

Giang Dĩnh ôm Nhâm Bằng Phi hôn mê bất tỉnh đến một sơn động ẩn trốn, thật cẩn thận đem đặt gã trên đệm cỏ, đầu tiên xem sắc mặt gã, sau đó xé y phục lộ ra phần bụng bị đao đâm. Mặc dù Bạch Nghiên thân có bệnh nhẹ, lực đạo không chuẩn xác, thân đao chỉ đâm vào một phần nhỏ, chỉ là như vậy, cũng đủ khiến Giang Dĩnh lòng nóng như lửa đốt, không quan tâm đến cái khác, tất nhiên cũng bỏ qua phần bụng hơi nổi lên của Nhâm Bằng Phi.

Xung quanh vết thương còn đang ứa ra máu, Giang Dĩnh không chút do dự, lấy từ trong người thanh đao nhỏ vạch ra một vết thương vừa sâu vừa dài trên lòng bàn tay trái, máu đỏ sậm cứ thế chảy ra, y không chút quan tâm, tay phải cẩn thận nắm lấy chuôi đao, cắn răng một cái, đột nhiên rút đao đâm trên bụng Nhâm Bằng Phi ra, đồng thời lòng bàn tay trái không chậm trễ đặt trên vết thương.

Máu từ tay chảy ra, máu trong cơ thể Nhâm Bằng Phi chảy ra, máu hai người giao hòa với nhau, khiến Giang Dĩnh ngẩn ngơ một hồi, đến khi cảm thấy vết thương của mình đã khép lại mới buông tay trái ra. Trên bụng Nhâm Bằng Phi, vết đao đâm ra ban đầu cũng không thể tưởng tượng nổi biến thành một vệt màu da nhợt nhạt.

Giang Dĩnh thở dài một hơi, dùng y phục đắp thân thể gã, sau đó nghiêng người, ngã xuống bên cạnh gã, không chớp mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nhâm Bằng Phi.

Muốn đưa tay sờ, nhưng dừng giữa khoảng không lại hạ xuống, cứ lẳng lặng, lẳng lặng như vậy nằm bên người gã, không chớp mắt nhìn gã, cảm thụ hơi thở của gã, nghe gã hô hấp…

Vốn tưởng Nhâm Bằng Phi sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng thời gian trôi qua, Giang Dĩnh sắc bén phát giác sắc mặt của gã càng ngày càng kém, không tự chủ được đến gần, đồng thời cảm thấy hô hấp của gã không ổn định.

Trong mê man Nhâm Bằng Phi nhíu chặt mày, sắc mặt trắng bệch đôi môi khô nứt, trán đầy mồ hôi, hai tay đặt trên bụng, thống khổ nhăn nhó mặt mày.

Giờ phút này Giang Dĩnh không còn kiêng dè điều gì nữa, hoảng sợ thất sắc kéo người vào trong lòng, lúc này mới phát giác, không chỉ tứ chi gã lạnh như băng, mà mồ hôi đã đầm đìa từ lâu.

"Bằng Phi, Bằng Phi! Ngươi làm sao vậy?!"

Trong hôn nghe dường như phát hiện có ai bên người, Nhâm Bằng Phi một tay đặt trên bụng một tay tìm kiếm vạt áo y, yếu ớt vô lực mở miệng: "Đau… Đau quá… Hài tử… Hài tử…"

"Đau?" Giang Dĩnh vừa nghe, nghĩ đến gã còn bị thương chỗ nào, nhanh chóng xem xét, lại không phát hiện cái gì, thấy một tay gã vẫn đặt trên bụng, liền cẩn thận kéo y phục ra, cuối cùng mới chú ý đến bụng gồ lên của gã.

Ba tháng trước khi gã ra đi, Giang Dĩnh nhỡ rõ thân thể gã không như thế, tại sao giờ lại có dị trạng này? Thế nhưng nhìn gã thống khổ, Giang Dĩnh kinh hãi cho rằng, trên đao có độc, Nhâm Bằng Phi trúng độc!

Vậy nên mới nhìn kĩ thanh đoản đao bị y ném qua một bên, chỉ là một thanh đao thông thường, vốn không bôi bất kì loại độc vật nào.

Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra?

Lúc này Giang Dĩnh bó tay không biện pháp, ôm thân thể lạnh lẽo của Nhâm Bằng Phi vào lòng đắn đo suy nghĩ, sau một lát, sắc mặt ngưng đọng, Giang Dĩnh không còn do dự, ôm gã đi về phía cửa động.

Cách xa nơi người ở dưới chân núi, một viện lạc không biết có từ bao giờ được xây theo phong cách cổ xưa. Giang Dĩnh mang theo Nhâm Bằng Phi một đường đi tới, xa xa nhìn thấy nơi này liền bước nhanh hơn, cũng không quản bên trong như thế nào, ôm người xông vào, khiến một nữ tử mặc trang phục nông phụ đang cho gà con ăn hoảng sợ.

Đến khi nữ tử trong viện nhìn rõ người, lại kinh hô: "Thiếu gia!" Nữ tử này chính là đầu bài Lãnh Điệp Nhi của Nguyệt Doanh lâu năm đó, thấy Giang Dĩnh, nàng kinh hỉ vạn phần, buông đồ trong tay chào đón, "Thiếu gia, cuối cùng ngài cũng chịu tìm tới chúng ta, lão quản gia mà biết thì nhất định rất vui!"

Lãnh Điệp Nhi kích động bước đến, đôi mắt trong chốc lát đã tràn ngập nước, nhưng khi nàng nhìn thấy người trong lòng Giang Dĩnh, đầu tiên là sửng sốt, sau đó mừng rỡ trên mặt cũng biến mất, lại nhìn hướng Giang Dĩnh, không biết nên khóc, hay là nên cười, vẻ mặt mờ mịt và bối rối, chỉ có thể lẩm bẩm nói: "Thiếu gia…"

Giang Dĩnh ôm chặt người trong lòng ngực, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra tâm tình lúc này của y, chỉ nghe y thấp giọng nói: "Lãnh Điệp Nhi, ta muốn cầu người giúp ta một chuyện…"

Nhìn người trong lòng y sắc mặt khó coi, không cần nghĩ cùng biết y muốn nàng giúp gì. Nước mắt trong lòng Lãnh Điệp Nhi lại rơi xuống, mà lần này, chỉ có bi thương.

Viện lạc không lớn không nhỏ tổng cộng có mười người, tất cả đều là người trước đây đi theo Hoa phu nhân, mặc dù Hoa phu nhân đã chết, bọn họ vẫn không quên phần trung tâm này, tiếp tục truy theo Thiếu chủ tử của bọn họ. Mà Giang Dĩnh lại một mực cắt đứt quan hệ với bọn họ, nhất là vào khoảng thời gian thân phận chân chính bị vạch trần phải chạy trốn này, hoàn toàn không qua lại với bọn họ.

Mặc dù như thế, Lãnh Điệp Nhi bọn họ cũng chưa từng từ bỏ, biết Giang Dĩnh ở Quý Châu, liền chuyển đến nơi này, không thể liên hệ với y, bọn họ liền trồng xung quanh nơi ở loại hoa hồng mà Hoa phu nhân khi còn sống thích nhất. Hoa nở hương thơm tỏa khắp nơi, bọn họ biết, Thiếu chủ tử nhất định sẽ ngửi thấy, cũng có thể biết, bọn họ chung thủy đi theo y, vì y dốc toàn lực, muôn lần chết không chối từ.

Giang Dĩnh đặt Nhâm Bằng Phi mê man vào giường, Lãnh Điệp Nhi mời một y nhân thông hiểu y lý đến, theo Lãnh Điệp Nhi đi vào, còn những người khác ở trong viện chờ. Lão quản gia đi trước đoàn người nhìn thấy bộ dáng Giang Dĩnh, lời chưa nói, lệ đã rơi.

"Thiếu gia, cuối cùng ngãi đã chịu tìm đến chúng ta!"

Lão quản gia lão rơi lệ bước lên vài bước, phác thông một tiếng quỳ gối trước mặt Giang Dĩnh.

"Trương bá, ngươi làm cái gì vậy, mau đứng lên!"

Giang Dĩnh đỡ lão quản gia dậy đông thời liếc mắt nhìn Lãnh Điệp Nhi, Lãnh Điệp Nhi khẽ gật đầu, kéo y nhân đến trước giường, để hắn xem bệnh cho Nhâm Bằng Phi.

"Thiếu gia, thiếu gia! Lão Trương ta hổ thẹn với phu nhân a!" Lão quản gia không chịu đứng lên, "Trước khi nàng đi luôn dặn dò ta phải chăm sóc ngài, nhưng giờ đây ——giờ đây —— " hai mắt đẫm lệ nhìn dáng dấp của Giang Dĩnh, lại cảm thấy đau khổ, quỳ rạp xuống đất nghẹn ngào khóc nức nở.

Giang Dĩnh ngồi xổm trước mặt lão, trầm giọng nói: "Trương bá, con đường này là lựa chọn của ta, các ngươi không cần tự trách. Mau đứng lên đi, quỳ lâu xương cốt ngươi không chịu được."

Lão quản gia vẫn quật cường quỳ gối: "Không, thiếu gia, ngài nghe ta một lời khuyên của ta đi, phu nhân trên trời có linh thiêng, chắc chắn không mong ngài tiếp tục như vậy, ngài không cần phải báo thù, phu nhân chỉ hy vọng ngài bình yên sống tiếp thôi!"

Giang Dĩnh im lặng một hồi, nhìn lão quản gia vẻ mặt đau lòng, mở miệng định nói, phía sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi, lập tức quay đầu lại, chỉ thấy y nhân Lãnh Điệp Nhi đưa tới sợ hãi liên tục lui về phía sau, cuối cùng vấp phải chân ghế đặt mông ngã xuống đất.

Giang Dĩnh bèn chạy đến bên giường, người trên giường ngoại trừ sắc mặt có vài phần tái nhợt, không thấy có gì khác thường. Giang Dĩnh không nghĩ nhiều, đến trước mặt y nhân túm vạt áo của hắn lên, nóng nảy không thể nhẫn nại quát: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nói mau!"

Y nhân bị vẻ mặt lạnh lùng của y làm cho sợ đến mức run rẩy, một lúc lâu sau mới lặp bắp nói: "Ta ta ta… bắt mạch cho gã… thế, thế nhưng…"

"Nhưng cái gì, nói!"

Sắc mặt Giang Dĩnh càng khó coi, thầy thuốc sợ tới mức gan nhỏ run rẩy, lại không tránh được, cuối cùng cắn răng dậm chân một cái, nhắm mắt lại kêu: "Là hỉ mạch, ta bắt được hỉ mạch!"

Nhất thời trong phòng lặng ngắt như tờ, ngay cả lão quản gia quỳ xuống đất khóc lóc cũng dại mặt ra.

Vị y nhân này đi theo bọn họ nhiều năm, mặc dù không là đại phu y thuật hoàn mỹ khởi tử hoàn sinh gì đó, nhưng chưa bao giờ xem nhầm bệnh bốc sai thuốc, được bọn họ rất tin cậy, không hiểu hôm nay sai dây gân nào, lại có thể chỉ vào một đại nam nhân chân chính nói mình bắt được hỉ mạch ——

Mọi người trong phòng lại đồng loạt đưa ánh mắt về phía người đang nằm trên giường: mày kiếm dày dày, sống mũi cao thẳng, môi mỏng căng mọng, ngoại hình cương nghị, lại còn có thêm hầu kết, kẻ ngốc cũng không gọi gã là nữ nhân!

Ánh mắt của mọi người lại đồng loạt đưa về phía y nhân, nhất trí nhận định —— hắn tối hôm qua ngủ không ngon!

Thầy thuốc khóc không ra nước mắt.

Làm sao hắn không hy vọng là mình ngủ không ngon mà xem sai mạch, nhưng hiện tại, hắn có thể cái đầu trên cổ để đảm bảo, tất cả những gì hắn vừa nói đều là sự thật!

"Thật sao?"

Giang Dĩnh lặng im nửa ngày phát ra thanh âm khàn khàn.

Y nhân dùng sức gật đầu.

"Mấy tháng rồi?" Giang Dĩnh lại hỏi.

Thầy thuốc nghĩ nghĩ, nói: "Hẳn là tầm hơn ba tháng."

Giang Dĩnh buông tay ra, lảo đảo đi đến bên giường, đứng một hồi, vô lực ngồi xuống, vươn tay cầm tay Nhâm Bằng Phi.

"Vừa rồi gã vẫn kêu đau…"

"Cái này…" Y nhân ngẩn người, nhớ lại vừa rồi mới bắt được hỉ mạch đã sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tất nhiên không xem kĩ bệnh, hiện tại lấy đâu ra câu trả lời.

"Ngươi lại đây, xem lại cho gã một lần."

Giang Dĩnh nắm tay Nhâm Bằng Phi, hai mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt gã không rời, khi thầy thuốc đến gần, mới buông tay ra, dời ra một chút, để y nhân xem lại mạch cho Nhâm Bằng Phi.

Sau một lát, y nhân thu tay lại, trên mặt đầy vẻ phức tạp, không biết nên mở miệng thế nào. Cẩn thận nhìn chủ tử ở bên cạnh, thấy sắc mặt y nặng nề đáng sợ, không khỏi sợ hãi nuột một miếng nước bọt, nhất thời không dám dấu diếm nói: "Gã, gã… động, động thai… Tuy là hỉ mạch, nhưng mạch yếu ớt, e rằng… sẽ đẻ non…"

"Vậy nên làm như thế nào?"

"A?" Thầy thuốc không kịp phản ứng.

Giang Dĩnh nâng mắt, hai mắt tràn ngập lãnh ý: "Ta hỏi ngươi phải làm sao để chữa khỏi cho gã, giữ lại hài tử trong bụng gã!"

Thầy thuốc hoảng hốt biến sắc, phác thông quỳ rạp xuống đất, chỉ thiếu việc dập đầu cầu xin tha thứ vội giải thích: "Chủ, chủ tử, việc này lão phu chưa từng gặp qua… Thật sự là, thật sự là không biết làm sao…"

"Vậy mau nghĩ biện pháp!"

"Vâng… Vâng.."

Lãnh Điệp Nhi vẫn im lặng từ trong khiếp sợ lấy lại tinh thần, tiến lên một bước, suy nghĩ một chút, nói: "Thiếu gia, có cần đi mời đại phu ở bên ngoài đến xem?"

Giang Dĩnh đầu tiên nhẹ nhàng kéo người nằm trên giường vào lòng, nhẹ nhàng xoa thái dương gã, sau giây lát, mới gật đầu: "Được."

Đại phu từ ngoài núi suốt đêm tới đây, vừa vào phòng, ngay cả nước chưa kịp uống, liền ngồi xuống cạnh giường, cách một lớp màn mỏng, đặt trên cổ tay vươn ra khỏi màn, ngưng thần một lát, mới chắp tay nói với Lãnh Điệp Nhi ngồi đối diện: "Vị phu nhân này đã mang thai ba tháng, đúng vào thời điểm quan trọng, lúc này động thai, tình huống cực kỳ nguy hiểm, nếu như vô ý, chỉ sợ mẫu tử đều không bảo đảm. Lão hủ liền viết một đơn thuốc, giúp an thai, mỗi ngày chia ba lần sắc, để vị phu nhân này uống sau khi ăn xong, hơn nữa sau này phải chú ý không được đi lại nhiều, chỉ cần chú ý cẩn thận, thì có thể vượt qua hung hiểm này."

Nói xong, thầy thuốc khai đơn, Lãnh Điệp Nhi cho người đưa đại phu ra ngoài, thuận đường đi lấy thuốc, chờ khi đại phu đi, Giang Dĩnh mới từ chỗ tối bước ra, đi đến trước giường, kéo mành lên, ngồi ở bên giường cầm tay gã, vẫn không chớp mắt nhìn gã như trước.

Lãnh Điệp Nhi chỉ cảm thấy trong phòng rất khó chịu, vốn định nói với Giang Dĩnh một tiếng mới đi, nhưng nhìn vẻ mặt y trầm tĩnh, không nói lên lời, đành yên lặng lui ra ngoài, thuận tiện vì bọn họ đóng của phòng cẩn thận.

Giang Dĩnh ôm Nhâm Bằng Phi, thỉnh thoảng dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh không ngừng toát ra trên trán gã, thấy gã ngay cả ngủ say vẫn cuộn mình nhíu chặt mày, liền tim đến tay của gã mở mười ngón tay nắm chặt, lòng bàn tay chạm lòng bàn tay, ngưng thần giây lát, chân khí trên người không ngừng đi qua.

Quả nhiên có chút tác dụng, sắc mặt người đang hôn mê tốt dần. Giang Dĩnh cười cười, động tác trên tay không ngừng, nhẹ nhàng hôn vào trán gã, nhẹ nhàng vuốt từ khuôn mặt, đến bờ vai của gã.

Một lúc sau, Lãnh Điệp Nhi bưng thuốc đã sắc vào phong, Giang Dĩnh tiếp nhận, đầu tiên tự thử độ ấm, rồi mới để Nhâm Bằng Phi dựa vào vai mình, cẩn thận bón từng thìa từng thìa thuốc vào miệng gã.

Uống thuốc xong sau, lại có người bê một chậu nước ấm đến. Giang Dĩnh để bọn họ đi ra ngoài, một mình lưu lại, cởi từng bộ y phục trên người Nhâm Bằng Phi xuống, đặt khăn bông trong nước ấm làm ướt vắt khô, sau đó mở ra xếp lại, nhẹ nhàng chà lau cho Nhâm Bằng Phi.

Mỗi một nơi mỗi một tấc, đều nhẹ nhàng chu đáo không gì sánh được, khi lau đến phần bụng nổi lên của Nhâm Bằng Phi, bàn tay đang lau dừng lại, tay kia không kìm nổi mà vuốt ve, cảm thụ ấm áp từ đây truyền đến, dường như cảm nhận được nhịp đập nho nhỏ bên trong, vì thế khóe miệng lơ đãng nhếch lên…

Tầm mắt lại rơi vào vết đạo hôm này lưu lại, ý cười biến mất, không chỉ như vậy, dựa vào ánh lửa ấm áp, y còn thấy một vết thương khác trên bụng gã. Có một đường mặc dù không rõ ràng, nhưng vừa mỏng vừa dài, kéo dài từ rốn xuống phía dưới, mơ hồ tạo thành đường chân rết, trước kia còn thầm đoán là thương tổn loại gì mới có thể tạo nên vết sẹo như vậy, hiện tại y đại khái đoán được nguyên nhân.

Nhìn lại nhìn, Giang Dĩnh cúi đầu, hôn lên vết sẹo này.

19. Chương 19

Biên tập: Tiểu Hiên

Beta: Tiểu Hiên

Khi Nhâm Bằng Phi tỉnh lại, thấy một nữ tử mặc trang phục nông phụ đang đảo thuốc trong bát, thấy gã tỉnh lại, nhạt nhẽo cười với gã. Nhâm Bằng Phi sửng sốt, một lát sau nghi hoặc nói: “Lãnh Điệp Nhi Lãnh cô nương?”

Tiếu ý của Lãnh Điệp Nhi càng sâu hơn một chút, nàng đặt đồ vật trong tay xuống, mặt hướng Nhâm Bằng Phi, hướng gã chân thành làm một vạn phúc1: “Nhâm thành chủ thực sự là đôi mắt sắc sảo, ta chính là Lãnh Điệp Nhi của Nguyệt Doanh lâu, còn từng cùng Nhâm nhị gia có một đoạn nhân duyên mong manh ngắn ngủi.”

Nhâm Bằng Phi không nói gì, nhìn quanh phòng một vòng, hỏi: “Đây là nơi nào, còn ta vì sao lại ở chỗ này?” Chưa nói ra khỏi miệng, Niếp Dĩnh đâu?

“Nhâm thành chủ vì sao lại ở chỗ này, chính ngươi không biết sao?” Lãnh Điệp Nhi vừa cười, lãnh đạm nói không nên lời, cùng với khi ở Nguyệt Doanh lâu tiến lui có độ khác một trời một vực. Nói xong, nàng lại xoay người sang chỗ khác, cầm lấy một chén thuốc trên bàn vừa mới sắc xong, đi tới đưa Nhâm Bằng Phi, “Nhâm thành chủ, đây là thuốc của ngươi.”

Nhâm Bằng Phi không nhận, mà khẽ nhíu mày với nàng: "Lãnh cô nương, ngươi có chuyện gì mà oán hận ta?"

"Oán hận ngươi?" Lãnh Điệp Nhi vẻ mặt kinh ngạc, "Nhâm thành chủ quả thích nói đùa, Lãnh Điệp Nhi chẳng qua chỉ là một kỹ nữ thanh lâu, không có tư cách oán hận ngươi."

Còn nói không oán hận, câu nói kích động kia thì tính sao? Nhâm Bằng Phi không phải kẻ ngốc nghếch cái gì cũng không hiểu. Nhưng nếu nàng không muốn nói, gã cần gì phải cưỡng cầu. Trước khi nhận thuốc, Nhâm Bằng Phi hỏi: "Đây là thuốc gì?"

Lúc này, Lãnh Điệp Nhi liếc mắt nhìn bụng gã: "Thuốc an thai."

Nhâm Bằng Phi nghẹn họng, một lát sau tay sờ lên bụng, sửng sốt một hồi mới lẩm bẩm: "Ngươi biết rồi?"

Lãnh Điệp Nhi ân một tiếng thật dài, lại nói: "Thiếu gia cũng biết rồi."

"Niếp Dĩnh?" Nhâm Bằng Phi lại ngẩn ngơ, "Y đâu?"

Lãnh Điệp Nhi đem chén thuốc đặt ở nơi Nhâm Bằng Phi có thể với tay, nhàn nhạt nói: "Đi rồi."

Nhâm Bằng Phi đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen trừng lên, Lãnh Điệp Nhi bỗng dưng gặp phải càng hoảng sợ, khi nhìn lần nữa, nhãn thần của gã lại trầm lãnh sắc bén, "Y đi rồi?" Nói xong, lại lặp lại một lần, "Y đi…"

Vẻ mặt trầm tĩnh, người khác hoàn toàn không nhìn ra tâm tình của gã lúc này.

"Ngươi rất thất vọng?" Lãnh Điệp Nhi đẩy cao dũng khí, kéo miệng cười nhạt, "Bởi vì thiếu gia đi rồi, ngươi không có cách nào lợi dụng y nữa đúng không!"

"Ngươi có ý gì?" Nhâm Bằng Phi không hiểu nổi.

"Có ý gì?" Tiếng cười nhạt của Lãnh Điệp Nhi càng sâu, hai mắt trừng gã tràn đầy hận ý, "Nhâm Bằng Phi, ngươi hại thiếu gia còn chưa đủ thảm sao, rốt cuộc ngươi còn muốn thế nào, phải chăng bắt y chết mới thôi!"

Nhâm Bằng Phi nhất thời yên lặng, "Lời này của ngươi rốt cuộc là có ý gì?"

"Ngươi cho là cứ giả ngốc là xong sao?" Lãnh Điệp Nhi chuyển đường nhìn, ánh mắt rơi vào bi thương, "Khi thiếu gia đảm nhiệm Võ Lâm Minh Chủ thân phận chân thật của y vẫn được giấu kín, người duy nhất rõ chân tướng đó là ngươi, thiếu gia cũng chưa từng giấu diếm sự thực trước mặt ngươi, mà ngươi lại lợi dụng phần chân tình của y làm thương tổn y. Nhâm Bằng Phi, chúng ta đã điều tra ra, là Độ Ách thành truyền tin tức vào trong cung, cuối cùng khiến thiếu gia bị lộ thân phận thật, khiến y phải chạy trốn tới vùng hoang sơn dã lĩnh này. Ngươi thấy một đầu tóc bạc của thiếu gia rồi chứ, khi biết được chân tướng sự tình, y không thể tiếp thu sự thật, dẫn đến khí huyết công tâm thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, kết quả tuy rằng giữ được tính mệnh, nhưng trong một đêm tóc toàn bộ thành màu trắng…"

Nước mắt Lãnh Điệp Nhi không ngừng chảy.

Vốn tưởng trải qua lần phản bội này, thiếu gia của nàng sẽ đau khổ thấu tâm, quên hết phần tình cảm này, chưa từng nghĩ, y nguyện ý bỏ qua hết thảy, thậm chí không chịu cùng bọn họ liên lạc, nhưng khi Nhâm Bằng Phi thụ thương, lại mang gã xuất hiện trước mặt bọn họ, còn mở lời thỉnh cầu bọn họ cứu Nhâm Bằng Phi.

Cho nên khi y xuất hiện, trong lòng Lãnh Điệp Nhi, chỉ còn bi thương.

Rốt cuộc tình cảm này trong lòng thiếu gia có bao nhiêu phần, mới có thể khiến y cố chấp như vậy —

Nghe vậy, Nhâm Bằng Phi ngẩn ngơ im lặng một lát, rất lâu sau, không tin tưởng lắc đầu nói: "Không có khả năng!"

Lãnh Điệp Nhi chỉ ngậm nước mắt nhìn gã, không nói gì xoay người bỏ đi, Nhâm Bằng Phi muốn đuổi theo, lại té ngã bên giường.

"Không có khả năng — "

Nhâm Bằng Phi không còn sức lực đuổi theo chỉ có thể gào theo thân ảnh xa dần của nàng.

Bụng lại đau đớn như bị dao đâm, Nhâm Bằng Phi ôm bụng quằn quại trên mặt đất, chỉ trong chốc lát khắp người toàn mồ hôi.

Thật vất vả vịn vào mép giường đứng lên, trượt tay, lại ngã xuống đất, bụng lại một trận đau đớn như bị vật đập vào. Nhưng đau như vậy, lại không bằng trái tim đang bị dao cứa này, nếu như tất cả đúng như Lãnh Điệp Nhi nói, sao Giang Dĩnh lại dùng loại tình cảm này đối với gã, vì sao vào lúc gã hôn mê đâm thêm một đao, vì sao còn dẫn gã tới nơi này, vì sao còn chịu cứu gã!

"Niếp Dĩnh… Niếp Dĩnh…"

Hai tay nắm chặt ngực, vì nơi đây, đau đến mức sắp bị xé rách.

"Bằng phi! Bằng phi, ngươi làm sao vậy!"

Thân thể run rẩy ngã trên đất được đưa vào một vòng tay ấm áp, Nhâm Bằng Phi cố sức mở mắt, khi thấy một đầu tóc trắng và khuôn mặt quen thuộc lộ ra lo lắng, cảm thấy thực bi thương, gắng sức ôm vai y, chôn sâu mặt vào bờ vai y, con mắt rất nóng, hốc mắt cũng rất khô, muốn khóc, nhưng không một giọt nước mắt chảy ra…

Sẽ không buông tay nữa, sẽ không buông tay nữa.

Cho dù nghịch thiên nhi hành2, cho dù đối địch với tất cả người trong thiên hạ, cũng không buông tay nữa.

Bụng đột nhiên co rút mạnh, Nhâm Bằng Phi thống khổ rên rỉ một tiếng, sau một khắc, Giang Dĩnh đã đem gã ôm lấy nhẹ nhàng đặt vào giường, nghiêng đầu, lấy thuốc đặt ở bên giường.

"Nào, mau uống thuốc này đi."

Nhâm Bằng Phi đưa tay muốn nhận lấy, nhưng bụng lại co rút đau đến mức hữu khí vô lực, trên trán mồ hôi không ngừng tuôn ra, ôm bụng còn không kịp, còn đâu tâm trí bê bát.

Giang Dĩnh thấy thế, dịu dàng nâng gã dậy để gã dựa vào vai, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên đầu gã, lại bê bát lên múc từng thìa nhỏ, thử độ ấm, mới đưa đến bên miệng Nhâm Bằng Phi.

Mặc dù nhanh chóng nuốt vào họng, nhưng vị đắng chát còn đang lan tràn trong khoang miệng, Nhâm Bằng Phi cau mày, Giang Dĩnh vội hỏi: "Có muốn thêm chút đường không?"

Nhâm Bằng Phi lắc đầu: "Không cần." Dừng một chút, lại nói, "Không cần dùng thìa, trực tiếp uống bát luôn, uống một hơi thì sẽ không đắng như vậy."

Giang Dĩnh theo lời đặt thìa qua một bên, trực tiếp cầm bát kề vào môi gã, khi gã há miệng hơi hơi nghiêng, hình như Nhâm Bằng Phi ngại y quá mức cẩn thận, lấy tay nâng đáy bát, nhắm mắt một hơi uống hết bát thuốc âm ấm.

"Ta đi lấy chút đồ ngọt cho ngươi ăn nhé."

Giang Dĩnh nghiêng người đặt bát không xuống, khi định đặt gã nằm lại giường, thì bị kéo lại.

"Không cần, chút đắng này ta chịu được."

Uống hết thuốc, thân thể dần ấm áp, đau đớn cũng giảm dần, Nhâm Bằng Phi dịch người, chủ động nằm vào lòng Giang Dĩnh, an an ổn ổn dựa vào.

Giang Dĩnh có điểm thụ sủng nhược kinh3, thân thể cứng ngắc hồi lâu không động đậy.

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt chờ đau đớn trên người qua đi, sau một lát, sắc mặt có chút hồi phục, mới mở miệng nói: "Niếp Dĩnh, ngươi biết rồi sao?"

"Cái gì?"

"Chuyện hài tử…"

Nhâm Bằng Phi giương mắt, thấy y ngẩn người nhìn chằm chằm bụng mình, môi dường như cong lên, nắm tay y, nhẹ nhàng đặt vào phần bụng hơi nhô lên của mình.

“Một nam nhân mang thai sinh tử… Bị hù dọa rồi sao?”

Một đầu tóc mềm mại cọ cọ vào bên cạnh gương mặt của gã, chần chờ một lát, tay kia cũng nhẹ nhàng đặt lên, khẽ vuốt bụng gã.

“Do Quỷ bà bà làm?” Giang Dĩnh thanh âm khàn khàn.

“Ân.” Nhâm Bằng Phi gật đầu.

“… Thanh Thanh cũng vậy?”

Dừng một chút, rồi cũng gật đầu: “Ân.”

Giang Dĩnh thanh âm trầm đi vài phần, động tác vuốt ve dừng lại, lời nói lộ ra vài phần tịch mịch: “Khi ngươi nói ra điều kia, ta không tin…”

Nhâm Bằng Phi đặt lên hai tay y, nhàn nhạt cười: “Loại chuyện này, không có ai vừa nghe liền tin tưởng.”

“Là ta làm tổn thương Thanh Thanh…”

“Ngươi cũng cứu nàng.”

“… Hài tử phải đi ra kiểu gì?”

Nhâm Bằng Phi suy tư đơn giản, tránh nói vào vấn đề chính: “Qua mười tháng thân thể nó trưởng thành thì sẽ đi ra.”

“Đau không?”

“Hiện tại không đau.”

“Quỷ bà bà vì sao muốn làm như vậy?”

Một câu nói, dẫn dắt ra rất nhiều mạch suy nghĩ, Nhâm Bằng Phi buông tầm mắt xuống, với đáy lòng lơ đãng thở dài một tiếng.

“Nàng bị nam nhân tổn thương, vì vậy hận toàn bộ nam nhân trong thiên hạ, muốn nam nhân cũng phải chịu đựng thống khổ của nữ nhân…”

“Nam nhân tổn thương nàng, là cha ta?”

Nhâm Bằng Phi nhất thời không nói gì.

Mà Giang Dĩnh, dường như cúi đầu nở nụ cười một tiếng, tiếng cười vấn vít ở đáy lòng gã, nhè nhẹ từng sợi nghìn đầu vạn mối mãi mãi không thôi.

Nhâm Bằng Phi nhịn không được hỏi: “Cười cái gì?”

“Ta nghĩ đến một câu nói, ” dừng lại chút, “Cha nợ con bồi.”

Nhâm Bằng Phi nghe vậy lòng đầy đau xót, tay vừa thu lại, lại nắm chặt tay y, muốn nói điều gì, mở miệng ra lại không nói nữa.

Hai người không nói chuyện, chỉ thấy bàn tay kia của Giang Dĩnh quyến luyến không dứt đặt trên bụng Nhâm Bằng Phi. Nhâm Bằng Phi khẽ ngẩng đầu, thấy y vẫn nhìn chằm chằm chỗ này, có đôi chút ngơ ngẩn nhếch miệng cười. Cũng không biết làm thế nào, Nhâm Bằng Phi lơ đãng nở nụ cười, thân thể dựa sát vào người y.

Có lẽ đã từng hối hận, nhưng lúc này, gã hạnh phúc.

“Niếp Dĩnh, còn nhớ khi ở trên Điểm Thương sơn, một ngày trước khi ngươi tiễn ta đi không?”

“Ân.” Người trả lời không để ý đáp lại, “Nhớ rõ.”

“Một đêm kia, là ta cầu ngươi…” Nhâm Bằng Phi da mặt dù có dày, có những điều muốn nói cũng không nói lên lời, “Bởi vì ta muốn… muốn, có thể có thêm một hài tử với với ngươi…”

“Hử?” Giang Dĩnh nghi hoặc nhìn gã, “Bởi vì đêm đó mà có sao?”

Nhâm Bằng Phi hơi gật đầu: "Đúng vậy."

"Sao ngươi lại khẳng định như vậy?"

"Là bởi vì nốt ruồi đỏ." Nhâm Bằng Phi tìm kiếm trên cánh tay phải của mình, "Không biết Quỷ bà bà dùng biện pháp gì đó, chỉ cần trên cánh tay ta xuất hiện một nốt ruồi đỏ, thì có nghĩa là ta có thể giống nữ nhân mang thai sinh tử… khi đó, ta cùng với ngươi — sau đó, nốt đỏ xuất hiện. Quỷ bà bà nói mặc dù thân thể của ta được cải tạo, nhưng giống nữ nhân mang thai hài tử vẫn rất khó khăn, sở dĩ vào thời gian kia, ta cũng chỉ đánh cược… không nghĩ rằng chỉ một đêm, liền có…"

Giang Dĩnh nắm hai tay gã đối mặt mình, đôi mắt đen tràn đầy khó tin: "Không là ngoài ý muốn… mà là, bản thân ngươi muốn có? Ngươi sẽ sinh hạ hài tử này?"

"Ngươi nghĩ rằng ta sẽ bỏ hài tử này sao?" Nhâm Bằng Phi thoáng kinh ngạc, nghĩ lại nghĩ, rồi bừng tỉnh, nhưng đồng thời trong lòng không khỏi chua xót.

Giang Dĩnh nhất định cho rằng vì hài tử này ngoài ý muốn mà có, cho nên gã nhất định sẽ xóa sạch, vừa rồi quyến luyến sờ bụng gã như vậy, chẳng phải rất yêu thương tiếc hận sao?

"Ta sẽ không xoá bỏ hài tử." Lòng Nhâm Bằng Phi đắng chát, đưa tay chạm vào mặt y, kiên định nói, "Khó khăn lắm mới giữ lại được nó, sao có thể vứt bỏ như vậy. Yên tâm đi, ta sẽ hảo hảo sinh hạ hài tử ra. Ngươi thích nam hài hay nữ hài, lần này, đặt cho con của chúng ta một cái tên đi, chúng ta cùng nhau nhìn nó lớn lên, được không?"

Giang Dĩnh đã nói không nên lời, dùng đôi tay run rẩy không ngừng kéo gã vào lòng.

Nhâm Bằng Phi gối đầu lên bờ vai y, đập vào mắt một mảng trắng xám, nhịn không được đưa tay ra sờ, trong lòng thở dài, nói: "Tại sao tóc lại trắng hết như vậy?"

"Không có gì, khi luyện công có chút vô ý nên thành như vậy…"

Nghe y trả lời qua loa, trong lòng Nhâm Bằng Phi càng thêm chua xót, ngón tay quấn quít lấy một sợi tóc bạc, làm gì cũng không chịu buông ra.

"Niếp Dĩnh, thời gian Độ Ách thành đặt chân ở thế gian này đã rất lâu, liên quan rất rộng, trong đó không thể không có đối thủ thiết lập việc mờ ám, khiến người ta khó lòng phòng bị…"

"Ta biết." Giang Dĩnh dường như nở nụ cười, "Ta cũng từng ở Độ Ách thành sắp đặt không ít người của mình."

Nhâm Bằng Phi suy nghĩ một chút, nói: "Độ Ách thành tiền tài phát triển, biết đâu từ nhiều năm trước, triều đình đã có ý định đánh đến Độ Ách thành — "

Nói chưa hết, thân thể Giang Dĩnh đã cứng đờ, nghe ra trong lời nói của gã.

Giang Dĩnh đẩy gã ngồi dậy, nhìn thẳng hai mắt gã, nói: "Bằng Phi, ngươi biết rồi?"

Nhâm Bằng Phi gật đầu, nghiêm túc nói: "Ta biết sở dĩ chuyện của ngươi bị lộ ra ngoài, Độ Ách thành không tránh khỏi có liên quan, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng."

"Niếp Dĩnh." Nhâm Bằng Phi đột nhiên nhẹ giọng gọi y.

"Cái gì?"

"Ngươi tin tưởng ta không?" Nhâm Bằng Phi nhìn thẳng về phía y, "Tin tưởng ta không phải người tiết lộ tin tức của ngươi."

Giang Dĩnh nhếch môi cười, "Ta tin, chỉ cần ngươi nói, ta đều tin tưởng."

Vẻ mặt của y nhẹ nhàng điềm tĩnh, Nhâm Bằng Phi nhìn nhìn, hốc mắt lại bắt đầu nóng gay gắt, gã lại dựa vào vai y, khàn giọng nói: "Ta sẽ điều tra rõ ràng, nhất định sẽ bắt nội quỷ kia ra… ta sẽ khiến ngươi thật sự tin tưởng…thật sự không mật báo với triều đình… thật sự…"

Lúc này, âm thanh của Giang Dĩnh vang lên, dường như từ xa vời truyền đến, mờ ảo không chân thực: "Không… Bằng Phi, ngược lại ta mong muốn do ngươi làm… bởi vì chỉ có như vậy, ta mới không cảm thấy tiếc nuối…"

"Có ý gì?" Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, bất an sinh sôi trong đầu.

Giang Dĩnh khẽ vuốt khuôn mặt gã, nói: "Hiện tại… thực sự rất hài lòng, để cho ta lại hảo hảo nhìn ngươi… nhìn hài tử…"

Tay kia muốn sờ trên bụng gã, bị Nhâm Bằng Phi bắt được, thấy gã trừng mắt hỏi: "Ngươi lại muốn đuổi ta đi?"

Giang Dĩnh rút tay ra, không buông tha tiếp tục xoa nhẹ bụng gã, như đang cảm thụ, cũng như lưu luyến…"Ở cùng một chỗ, ngươi sẽ chịu liên luỵ…"

Nhâm Bằng Phi nhìn y không chớp mắt, hai tay một lần nữa nắm chặt cổ tay y: "Khi ta tới tìm ngươi, đều đã dự định… nếu như, nếu như ngươi yên tâm ta mang thai lại cố gắng tìm ngươi khắp nơi, vậy để ta đi đi!"

Giang Dĩnh không nói lời nào, chỉ mỉm cười lẳng lặng nhìn gã, vô cùng bình tĩnh, cũng khiến kẻ khác bất an vô cùng.

"Niếp Dĩnh, ngươi không tin sao?"

Y lắc đầu, "Không là không tin, mà là, đã quá muộn…" Y giống như đang nỉ non khẽ nói, "Đã quá muộn…"

"Đây là có ý gì?"

Giang Dĩnh vẫn chỉ nhàn nhạt cười nhìn gã, không nói gì.

Nhâm Bằng Phi thân thể xiêu vẹo, ngã vào lòng y, thở dài một tiếng, nói: "Được rồi, cho dù ngươi muốn làm cái gì, ta đều cùng ngươi…" Dứt lời, ngập ngừng chốc lát, đưa tay vòng qua thắt lưng y.

Người được gã ôm lấy cứng đờ cả thân thể, dường như ngoài ý muốn cũng giống như kinh ngạc, một lát sau mới thả lỏng ôm gã, đồng thời dùng mặt cọ cọ vào tóc gã, mọi cử chỉ đều dịu dàng trìu mến.

Nhâm Bằng Phi suy nghĩ lại nhớ ta, cuối cùng nhắc đến một việc vốn đã phủ đầy bụi: "Niếp Dĩnh, khi ngươi còn là Tiểu Giang, bị nhốt ở trên Võ Lâm Minh, ta có phái người đến chỗ của mẫu thân ngươi báo tin… có điều, chậm một bước…"

Vì bản thân biện bạch, Nhâm Bằng Phi từng coi là chuyện không đáng làm nhất, nhưng hiện giờ, rất sợ việc này trở ngại gã và Niếp Dĩnh, không khống chế được, liền muốn nói với y, hồi đó mình không quá tuyệt tình.

Sau khi gã nói xong, cảm giác mình bị ôm chặt hơn một chút.

"Cảm tạ…" Gã nghe thấy Giang Dĩnh cúi đầu khàn khàn nói.

"Không cần cảm tạ…" Ngực Nhâm Bằng Phi lan tràn chua xót, "Người cứu ngươi ra không là ta… thực tế, ta chỉ là một người thờ ơ lạnh nhạt, nếu như không phải mẫu thân ngươi hành động nhanh, có lẽ ngươi thực sự đã…"

"Việc này nương ta cũng từng nói với ta, vì tìm ta, nàng đã mua chuộc không ít người trong giang hồ, chỉ cần người có chút khả năng đều phải thông báo với nàng… mà ta cùng với mẫu thân, xác thực rất giống, cho nên ngay từ đầu đã có người chú ý đến, mới có thể được cứu kịp thời như vậy."

"Thì ra là thế…" Nhâm Bằng Phi cười cười, khóe miệng mang theo vài phần cay đắng.

Giang Dĩnh đưa tay vuốt lên nếp nhăn đầu mày của gã, "Ngươi không nên tự trách, ta không trách ngươi…"

"Có đôi khi, ta rất mong muốn ngươi trách ta." Bằng không thì trong lòng, buồn bực khó chịu, "Niếp Dĩnh, để ta đi cùng ngươi… ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn hài tử sinh ra sao?"

Giang Dĩnh trầm mặc một lúc lâu, mới đáp: "Hảo… chỉ cần một ngày ta còn sống, ta đều cùng ngươi…"

Nhâm Bằng Phi biết, y có chuyện giấu diếm gã, nhưng nếu y không muốn nói ra, có ép nữa cũng không được, huống chi đây là hiếm khi hai người yên ổn như vậy, gã cũng không nhẫn tâm phá hỏng. Bởi vì biết quý giá, mới hết mực trân trọng.

Nhâm Bằng Phi phá bỏ mọi phòng bị, lẳng lặng tựa vào lòng Giang Dĩnh, ngón tay vẫn khẽ vuốt tóc trắng buông xuống gáy của y.

Giang Dĩnh cúi đầu có thể thấy được vẻ mặt điềm tĩnh của gã, hai mắt nhìn đầu tóc trắng của y, có đôi chút mê mẩn, giống như hồi còn ở đáy Vạn Ác cốc, gã tĩnh lặng ngồi xếp bằng bên cạnh hồ sâu, vẻ mặt thản nhiên, yên tĩnh như vậy, cũng nhu hòa như vậy, khiến y kìm lòng không nổi tiến đến gần.

Vốn tưởng rằng, đời này không thể nhìn thấy thần thái thản nhiên tản mát của gã nữa, không ngờ rằng, giờ này khắc này, ở trong lòng y, trước mắt y, gã bộc lộ ra thật tự nhiên, khiến lòng Giang Dĩnh nóng lên, không kìm nổi ôm chặt gã.

"Bằng Phi, cảm tạ ngươi… cảm tạ ngươi…"

Nhâm Bằng Phi cười nhàn nhạt.

Ngày trước đối với y quá mức lãnh đạm, hiện tại chỉ cần mở rộng nội tâm đã khiến y cảm động đến mức này, đích thật là sai lầm của gã, sau này có nhiều thời gian hơn, gã nhất định dùng toàn lực bù đắp sai lầm, đối với y tốt hơn gấp bội.

Cứ như vậy, Nhâm Bằng Phi ở lại viện lạc trong núi này.

Thân thể gã vẫn không khỏe, xuống giường một chút bụng đã đau đớn vô cùng, Giang Dĩnh bắt gã nằm trên giường, không cho đụng vào việc gì, một ngày ba bữa cùng mỗi ngày phải đúng giờ uống thuốc đều do Giang Dĩnh tự mình bưng tới, bên cạnh đó, Lãnh Điệp Nhi cũng không xuất hiện nữa.

Nhâm Bằng Phi ở trong phòng tĩnh dưỡng, thỉnh thoảng nghe được bên ngoài có tiếng người, đoán rằng tiểu viện này có không ít người, nhưng không rõ vì sao, ngoại trừ Giang Dĩnh xuất hiện mỗi ngày, không có một ai bước vào căn phòng này.

Tuy rằng kỳ lạ, nhưng Nhâm Bằng Phi lại có chút vui mừng, nếu ngay cả Lãnh Điệp Nhi cũng biết gã lấy thân nam nhi mang thai, không biết trong viện này còn có bao nhiêu người biết, không biết vẻ mặt của họ ra sao, là hoảng sợ hay là chế giễu?

Mặc dù con đường này do chính Nhâm Bằng Phi lựa chọn, gã đã đoán trước nếu sự tình này truyền ra, có rất nhiều khả năng — châm chọc khiêu khích vẫn còn tốt, có khả năng nhất là bị người đời bài xích, thậm chí bị coi là ngoại tộc hay yêu nghiệt, sẽ bị diệt trừ bằng mọi biện pháp.

Gã phải thừa nhận, gã không thể chấp nhận kết quả như vậy, cho nên gã thà rằng trốn tránh ẩn núp —

Coi như là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Cuối cùng Nhâm Bằng Phi tự chế giễu như vậy để an ủi bản thân

"Bằng Phi, ngươi trước đây đã tới Quý Châu chưa?"

"Chưa từng."

Dường như lo Nhâm Bằng Phi cô đơn, Giang Dĩnh luôn cố gắng ở bên cạnh gã, sau đó trò chuyện trên trời dưới biển, có lẽ đang hưởng thụ quãng thời gian ấm áp quý báu của bọn họ.

"Ngươi biết không, bởi vì địa hình nhiều rắn rết, vùng núi Quý Châu hiếm khi có người bước vào, nhưng không ai biết nhân gian tiên cảnh nằm sâu trong vùng hiểm ác đáng sợ này, ở đây mấy tháng, ta phát hiện không nơi đẹp, đợi khi thân thể ngươi tốt một chút, ta dẫn ngươi đi xem."

"Được."

Nhâm Bằng Phi gật đầu, hỏi: "Niếp Dĩnh, trong khoảng thời gian này ở Quý Châu, ngươi nghĩ đến điều gì nhiều nhất?"

Giang Dĩnh nở nụ cười: "Nhớ ngươi."

Nhâm Bằng Phi sửng sốt: “Nghĩ đến cái gì về ta?”

“Nghĩ đến ngươi hiện tại đang làm gì, nghĩ đến ngươi nghe được chuyện của ta sẽ như thế nào, nghĩ đến nếu ngươi biết ta chết, có thể thở phào nhẹ nhõm hay không…”

Nhâm Bằng Phi vươn tới cầm tay y, không nắm chặt, nhưng cũng rất chắc chắn, gã nhìn thẳng hai mắt y, nói, “Niếp Dĩnh, nói thật đi, nếu là một năm trước, có lẽ sẽ thở phào nhẹ nhõm…” Lo lắng chuyện Thanh Thanh sẽ bại lộ ra ngoài, lo lắng tất cả ở Vạn Ác cốc sẽ tái diễn, lo lắng tiếp tục dây dưa với y, thậm chí tàn nhẫn muốn y biến mất, “Thế nhưng, ta bây giờ thì không,” Gã lắc đầu, “Sẽ không… nếu như ngươi thực sự có chuyện, Niếp Dĩnh, sau khi sinh hạ hài tử, ta sẽ đi tìm ngươi…”

Giang Dĩnh nãy giờ không nói gì, trầm mặc một lát, chợt bật cười: “Đừng nói loại lời tình cảm như vậy, sẽ không, không đáng… Ngươi là thành chủ của thiên hạ đệ nhất thành Độ Ách thành, khí thế như vậy, cái thế vô song, ngươi là nhân trung chi long, sánh ngang tiên nhân, không đáng vì ta làm một tang gia chi khuyển4 như vậy…”

Nhâm Bằng Phi thở dài: “Niếp Dĩnh, ngươi lại cố ý chọc giận ta, ta đã nói, ta đã không phải thành chủ nữa…”

“Có làm sao, chung quy Độ Ách thành vẫn là của Nhâm gia.”

Nhâm Bằng Phi nhíu mày, đưa tay xoa bụng, nhăn mặt co người lại, làm Giang Dĩnh sợ hãi vội vàng kiểm tra: “Làm sao vậy, có phải lại đau bụng không?”

“Đúng vậy.” Nhâm Bằng Phi thực sự nhịn không được muốn lườm y, “Ngươi cố ý chọc giận ta, ta không vui bụng liền đau!”

“Hảo hảo hảo, ta không nói nữa, không nói nữa!”

Giang Dĩnh luống cuống tay chân, vừa vận khí vừa khẽ vuốt bụng gã, chỉ trong chốc lát đầu đã đầy mồ hôi, Nhâm Bằng Phi nhìn vào mắt thấy vừa giận vừa buồn cười: hèn chi Trình Phi đêu thích đùa giỡn đến phát cáu, hóa ra nhìn mình lo lắng, tâm tình tốt như vậy.

Đến khi Giang Dĩnh gấp đến độ sẽ nhảy xuống giường đi tìm người, Nhâm Bằng Phi nhanh tay lẹ mắt chặn y lại, suy nghĩ một chút, đem tay y nhẹ nhàng đặt trên bụng mình, nói: “Không cần đi tìm người, ngươi xoa xoa sẽ không đau nữa.”

Giang Dĩnh quá thông minh, thấy vẻ mặt cười như không cười của gã, lập tức hiểu được mình bị đùa giỡn, nhưng hoàn toàn không thể tức giận, cúi đầu nhìn tay đặt trên bụng gã, sau một hồi lâu, ngồi lại vào giường, ghé vào lỗ tai gã thấp giọng nói: “Sau này đừng dùng loại chuyện này đùa với ta, được không? Ta sẽ bị hù chết.”

Nhâm Bằng Phi ngẩn ra, nhìn y chăm chú, mũi không khỏi cay cay, vươn hai tay dùng lực ôm lấy y: “Xin lỗi… xin lỗi…”

Sau khi uống thuốc nằm ở trên giường mệt mỏi muốn ngủ, nhưng trong mơ hồ nghe thấy gì đó, mở mắt ra nhìn, Giang Dĩnh không biết đã đi nơi nào, Nhâm Bằng Phi ngồi dậy, bụng từng hồi từng hồi đau đớn, gã chỉ có thể đỡ thắt lưng nhẫn nhịn cơn đau này.

So với lần đầu còn đau đớn hơn nhiều, lúc trước phải đến sáu tháng, thân thể mới mệt mỏi và đau đớn như vậy, Nhâm Bằng Phi nghĩ thầm, có phải liên quan đến việc không được dùng thuốc của Quỷ bà bà?

Hơn nữa lần mang thai trước, Quỷ bà bà mỗi ngày sẽ để gã ngâm thuốc tắm mấy canh giờ, hiện tại bởi vì Quỷ bà bà đã chết, việc này cũng bị bỏ đi. Tuy nói hài tử đã có, nhưng trong lòng Nhâm Bằng Phi mơ hồ bất an, nghĩ hài tử này — khó giữ.

Việc này Nhâm Bằng Phi không nói với Giang Dĩnh, ngoại trừ việc cho rằng nói cũng không có tác dụng gì, thực sự cũng không muốn y vì mình lo lắng sợ hãi.

Hơn nữa bản thân Nhâm Bằng Phi cũng có dự định, chờ việc của Giang Dĩnh bên này được giải quyết, liền mang theo Thanh Thanh, Ách cô cùng y cùng quay về Vạn Ác cốc, chắc hẳn trong phòng Quỷ bà bà năm đó sẽ lưu lại nhiều phương thuốc liên quan hoặc là thư tịch, theo đơn bốc thuốc, hẳn là có thể chắc chắn…

"Nhâm Bằng Phi!"

"Phanh" Cửa gỗ bị người từ ngoài đẩy ra, Lãnh Điệp Nhi vẻ mặt lạnh lùng đi vào.

Nhâm Bằng Phi ung dung thản nhiên nhìn nàng đang nổi giận đùng đùng: "Lãnh cô nương."

" Nhâm Bằng Phi, ngươi thực sự quá đáng!"

"Lãnh cô nương vì sao nói lời này?"

"Ngươi còn giả ngu làm ra vẻ bất ngờ? Chúng ta đã biết tin tức, người trong võ lâm và người của triều đình đã bao vây ngọn núi của chúng ta!"

Nhâm Bằng Phi giật mình: "Ngươi nói cái gì?"

Lãnh Điệp Nhi không trả lời, chỉ lạnh lùng chăm chú nhìn gã, ở phía sau nàng, ngoài cánh của mở rộng, đứng đầy người, đứng trước mặt Nhâm Bằng Phi là một vị lão nhân từng gặp qua, chính là quản gia của Hoa phủ, hắn cũng giống như những người khác, nhìn chằm chằm gã với con mắt đầy căm hận.

Nhâm Bằng Phi khẽ vuốt bụng, âm thầm hít sâu một hơi, nỗ lực chấn áp đau đớn đang dần tăng lên, nhàn nhạt nói: "Niếp Dĩnh đâu?"

"Ngươi tìm y làm gì?"

"Mặc kệ thế nào, đây cuối cùng vẫn là chuyện giữa ta và y, các ngươi không có quyền xen vào."

Lãnh Điệp Nhi giận dữ, đỏ mắt mắng: "Nhâm Bằng Phi, có phải ngươi dựa vào trong lòng thiếu gia có ngươi, nên mới dám không kiêng nể gì như vậy sao? Nhâm Bằng Phi, ta muốn phanh thây ngươi ra xem có đúng là máu ngươi màu đen không, thiếu gia bị ngươi hại đến mức này, ngay cả mệnh không còn bao lâu cũng không được buông tha, ngươi rốt cuộc còn muốn thế nào!"

Nhâm Bằng Phi toàn thân chấn động, nhìn chằm chằm Lãnh Điệp Nhi mãi lâu sau mới hồi phục tinh thần, ngây người nửa ngày mới tìm lại được âm thanh của mình: "Ngươi, vừa mới nói cái gì?"

Nước mắt Lãnh Điệp Nhi không ngừng tuôn rơi, đau khổ muốn chết nói: "Nhâm Bằng Phi, coi như ta cầu ngươi, đừng tổn thương thiếu gia nữa, y tối đa chỉ còn một tháng…"

"Lãnh Điệp Nhi, câm miệng!"

Không biết từ khi nào, Giang Dĩnh vẻ mặt lành lạnh đứng ở ngoài cửa, tay trái mang theo một con lợn rừng mới lớn, sau khi vào phòng liền vứt xuống mặt đất, lợn rừng rên rỉ vài tiếng, liền ngừng nhúc nhích.

Nhâm Bằng Phi nhìn lợn rừng, nhớ ra trước khi ngủ y có nói đồ ăn ở đây nhiều thức chay ít thức mặn, ăn uống lâu dài như vậy không tốt cho thân thể gã, phải tẩm bổ thật tốt. Lúc đó gã không để ý, hóa ra vừa rồi y biến mất, vì đi săn lợn rừng.

Khi nhìn Giang Dĩnh, lòng Nhâm Bằng Phi vô cùng xót xa, muốn nói mà không dám mở miệng, sợ rằng nếu hé miệng sẽ phát ra tiếng rên rỉ.

Gã nhớ tới dã nhân ngây ngây ngốc ngốc ở đáy cốc kia, mỗi ngày đều chuẩn bị nhiều đồ ăn cho gã, chỉ cần gã mở miệng, cho dù có bao nhiêu nguy hiểm cũng sẽ đi tìm cho gã… Hoá ra sau khi trải qua bao nhiêu chuyện, người này, y vẫn không thay đổi…

"Thiếu gia…" Vừa thấy y, Lãnh Điệp Nhi rơi lệ không ngừng, "Tin tức ngươi ở chỗ này truyền ra ngoài, hiện ở dưới chân núi, tất cả đều là binh mã của triều đình và người trong võ lâm… Thiếu gia, ở chỗ này, người có khả năng tiết lộ tin tức nhất, chính là gã!"

Giang Dĩnh không nhìn Nhâm Bằng Phi, mà bình tĩnh nói với Lãnh Điệp Nhi: "Chuyện này không liên quan gã, trước khi tới đây, ta giết mấy người không biết môn phái nào, sau đó không xử lý sạch sẽ, chắc chắn đã để lại đầu mối gì đó…"

“Thiếu gia…”

Ở trong mắt người khác, y lúc này là chấp mê bất ngộ, Lãnh Điệp Nhi càng vì thế mà bi thương, lại nhìn Nhâm Bằng Phi, hận ý càng sâu.

” Ngươi tên yêu nghiệt này, đi hết đi!”

Lãnh Điệp Nhi rút trâm gài tóc bằng bạc trên đầu, xông về phía Nhâm Bằng Phi, đầu trâm sắc nhọn nhắm thẳng ngực gã đâm xuống, lúc này một tay cắt ngang, nắm lấy tay cầm trâm của nàng, lại trở tay một cái, trâm gài tóc rơi xuống đất, Lãnh Điệp Nhi biến sắc, tay phải mất nắm giữ lùi lại phía sau vài bước, có người thấy tình hình không ổn chạy đến đỡ lấy mới đứng vững.

Giang Dĩnh đứng thẳng, đối mặt với mọi người trong phòng, lạnh lùng nói: “Các ngươi không chấp nhận được gã, ta cũng không cần ở nới này nữa, từ nay về sau ta không còn là thiếu gia của các ngươi, không còn quan hệ với các ngươi, nếu như có người hỏi, thì nói đều do ta ép các ngươi, bọn họ sẽ không tiếp tục truy cứu nữa.”

Nói xong, ôm lấy Nhâm Bằng Phi đi khỏi phòng, y vẻ mặt băng lãnh, không người nào dám ngăn, thấy y muốn đi, lão quản gia rưng rưng nước mắt đuổi theo: “Thiếu gia! Thiếu gia, người không thể bỏ chúng ta như vậy a!”

Giang Dĩnh chỉ quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, chân điểm nhẹ, cũng không quay đầu phi thân rời đi.

Khuôn mặt Nhâm Bằng Phi chôn vào ngực y, mặc cho âm thanh gió bên tai vù vù, cũng không ngẩng đầu lên.

Giang Dĩnh đem Nhâm Bằng Phi tới một sơn động, đặt gã nằm trên đệm rơm, sau đó bắt đầu dọn dẹp tạp vật lộn xộn xung quanh sơn động, thu hết tất cả, sắp xếp tất cả vào một chỗ.

Nhâm Bằng Phi xem qua, phát hiện đồ đạc vẫn còn rất đầy đủ, ăn mặc ở cơ bản đủ cả, nhưng lại có vài bản bí kíp võ công và mấy thứ vũ khí hình dạng không giống nhau.

“Trước kia ngươi vẫn ở đây?”

“Ừ.”

Nhâm Bằng Phi vào vách động nhìn y sắp xếp đồ đạc đâu vào đấy. Huyệt động u ám, khiến gã không khỏi nhớ tới sơn động ở đáy Vạn Ác cốc, còn rộng rãi khô ráo hơn nơi này, khi có gió thổi qua, còn mang theo hương thơm nhè nhẹ, Quỷ bà bà nói trong sơn cốc đó khắp nơi đều là độc. Nghe thấy thì cảm thấy nơi đó thực đáng sợ, nhưng mà kỳ thực vẫn hơn nhân gian hiểm độc.

Nhâm Bằng Phi cẩn thận quan sát huyệt động này: “Bắt đầu ngày hôm nay, chúng ta sẽ ở nơi này sao?”

“Không.”

“Không?”

“Ở đây âm hàn thấp lãnh, hơn nữa không có đồ sắc thuốc, thân thể hiện tại của ngươi không thích hợp ở đây. Ngươi nghỉ ngơi một chút, chờ đến đêm khuya, ta mang ngươi xuống núi.”

Nhâm Bằng Phi nhìn y: “Vậy còn ngươi?”

Giang Dĩnh cũng không ngẩng đầu lên tiếp tục bận rộn, đánh trống lảng nói: “Trước tiên thu xếp ổn thoả cho ngươi rồi nói.”

Nhâm Bằng Phi nhất thời im lặng, nhẹ đưa tay đặt lên bụng, khẽ thở dài: “Niếp Dĩnh, ta từ núi Điểm Thương trèo non lội suối chạy tới Kiềm (Quế Châu), không phải để cho ngươi buộc ta ra đi. ” Dừng lại, lạnh lùng nói: “Ta sẽ không đi! Còn nữa, ta có một việc muốn hỏi ngươi, chuyện Lãnh cô nương vừa nói rốt cuộc là có ý gì, vì sao mệnh của ngươi không còn dài nữa, vì sao ngươi chỉ còn tối đa một tháng, tính mệnh?”

Ánh mắt sắc bén của Nhâm Bằng Phi nhìn thẳng về phía Giang Dĩnh, y thì nhìn một quyển sách cầm trong tay trầm mặc không nói.

"Niếp Dĩnh, trả lời ta!"

Hồi lâu, người như đang ngơ ngẩn trả lời, "Lãnh Điệp Nhi nàng… nhất thời bực bội quá, nói loạn."

Nhâm Bằng Phi hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Niếp Dĩnh, ngươi đừng xem ta là kẻ ngốc!" Nhâm Bằng Phi còn muốn nói gì đó, mở miệng lại chuyển thành hút khí, tay đặt trên bụng bỗng dưng ôm chặt, sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh trắng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng rơi xuống.

"Bằng Phi!"

Giang Dĩnh bỏ thứ trong tay ra, vôi vàng đi đến ôm gã: "Ngươi làm sao vậy, có phải lại đau bụng không?"

Nhâm Bằng Phi nói không nên lời, chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

Giang Dĩnh nhất thời cuống cuồng, không suy nghĩ nhiều, lấy ra một thanh vũ khí sắc bén cắt một đường, đem máu chảy ra đưa đến bên miệng gã: "Uống cái này, có thể giảm đau!"

Nhâm Bằng Phi trong thoáng chốc không biết là cái gì, mơ hồ nuốt luôn vào miệng, đến khi miệng tràn ngập mùi máu tanh, mới dần dần rõ ràng, muốn đẩy tay y ra, nhưng thật vất vả đưa tay lên, lại không có sức lực nữa nữa.

Bị ép uống máu, tứ chi lạnh lẽo dần dần nóng lên, nhưng hơi thở còn chưa trở lại bình thường, máu trong người y dường như được đun sôi, mỗi một chỗ chảy qua, đều bỏng đến mức toàn thân gã không ngừng co quắp. Nhâm Bằng Phi bị cực nóng cực lạnh đan xen dày vò, vào giờ khắc này, ý thức trống rỗng, tất nhiên không nghe thấy bất kì thứ âm thanh nào…

Sau khi cho Nhâm Bằng Phi uống vài ngụm máu của mình, Giang Dĩnh mới phát giác mình đã làm việc ngu ngốc, y biết máu của mình có thể liền vết thương cũng có thể giảm đau, trước đây sau khi Thanh Thanh uống xong căn bệnh hành hạ nàng nhiều năm trong một đêm đã biến mất. Hiện tại chứng kiến Nhâm Bằng Phi đau đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, dưới tình thế cấp bách bắt chước làm theo, lại thấy gã càng khó chịu lăn lộn, hận không thể một chưởng đập mình chết.

"Bằng Phi, ngươi nhẫn nhịn một chút, ta lập tức mang ngươi đi tìm đại phu!"

Giang Dĩnh gấp đến độ không quan tâm bị người phát hiện, ôm lấy Nhâm Bằng Phi chạy về phía có người ở, đi như gió lướt nhanh như tia chớp, chỉ trong chốc lát đã đi qua khu rừng rậm rạp, đi tới một thôn nhỏ dưới chân núi.

Một người nông dân đang cày cấy trên đồng ruộng đẫm lưng mệt mỏi, thấy một bóng trắng lướt qua, nhất thời sửng sốt, ngơ ngác về phía ánh sáng vút qua, khó tin nói: "Thần, thần tiên?"

Mà vị thần tiên mà người nông dân nhìn thấy dừng trên con đường nhỏ, ôm chặt người trong lòng khắp nơi tìm đại phu, y đột nhiên nhẹ nhàng rơi xuống, hù dọa không ít người bỏ chạy, nhưng cuối cùng y túm được một người không kịp bỏ chạy hỏi nơi ở của đại phu.

Khi Nhâm Bằng Phi mở mắt, thấy một vị lão nhân tuổi bảy mươi đầu đầy mồ hôi ngồi bên cạnh gã, run rẩy vươn tay muốn nắm lấy cổ tay mình bắt mạch, hoảng sợ, nhanh chóng rụt tay lại rồi ngồi dậy, cảnh giác nhìn chằm chằm vị lão nhân này.

"Bằng Phi, ngươi tỉnh?"

Đang muốn mở miệng hỏi, Giang Dĩnh vẻ mặt vui mừng chạy đến, một đôi tay định đặt lên vai gã, nhưng chợt ngừng lại thu tay vào, khi lại đưa tay, động tác dịu dàng có phần cẩn thận, âm thanh nói chuyện cũng nhỏ nhẹ, rất sợ một chút nặng tay, sẽ làm gã đau đớn hôn mê bất tỉnh: "Ngươi hiện tại cảm thấy thế nào, thân thể có còn đau hay không, ta tìm đại phu cho ngươi, mau để hắn xem giúp ngươi."

"Ta hiện giờ đã ổn." Vừa thấy y, Nhâm Bằng Phi thở dài một hơi, "Nơi này là đâu?"

"Một thôn trang nhỏ dưới chân núi — "

"Cái gì?"

Nhâm Bằng Phi nhíu mày, "Ngươi có biết ngươi hiện tại…" Chợt nhớ tới tình trạng vừa rồi của mình, Nhâm Bằng Phi không thể tiếp tục trách mắng, lại đổi giọng hỏi, "Ngươi tới đây đã bao lâu?"

Giang Dĩnh suy nghĩ một chút: "Khoảng thời gian một chén trà nhỏ– "

Nhâm Bằng Phi biến sắc: "Không ổn rồi! Mau đi thôi, mau!"

"Nhưng ngươi hiện tại…"

"Niếp Dĩnh, bây giờ đi thôi, được không?" Nhâm Bằng Phi nắm tay y, hai mắt nhìn y tràn đầy đau thương.

Giang Dĩnh sửng sốt, lúc này gật đầu: "Được."

Trong chốn giang hồ chìm nổi nhiều năm, Nhâm Bằng Phi tự nhiên rõ ràng tác phong hành sự của người trong võ lâm, trước đó Lãnh Điệp Nhi nói bọn họ đã ở chân núi, như vậy hiện tại dưới chân núi khẳng định khắp nơi đều là cơ sở ngầm của bọn họ. Cho dù một biến động nhỏ, cũng kinh động bọn họ.

Giờ Giang Dĩnh tùy tiện chạy xuống núi, chạy đến nhầm nơi, e rằng lúc này bên ngoài đã đầy người mai phục.

Chuyện thế gian, từ trước đến nay là tốt hay xấu là do linh hoạt hay không, Nhâm Bằng Phi phỏng đoán quả không sai, khi bọn họ vừa ra khỏi phòng nhỏ đi đến cửa thôn, liền gặp người chặn đường Giang Dĩnh.

Không có binh mã của triều đình, tất cả đều mặc các loại trang phục của võ lâm nhân sĩ, tất cả đều nhìn chằm chằm bọn họ.

Liếc mắt ước chừng, ngót hơn trăm hai trăm người, Nhâm Bằng Phi không rõ năng lực thực chiến của Giang Dĩnh, dự đoán không tốt, có điều cho dù như thế nào, đối mặt với nhiều nhân mã như vậy lại thêm một người thân thể không khỏe không có nội lực là gã, không thể nghi ngờ như dương nhập hổ khẩu5.

Đá chọi với đá thực sự nguy hiểm, xem ra phải nghĩ biện pháp khác. Nhâm Bằng Phi nét mặt không biến sắc, trong lòng lập tức suy nghĩ đối sách, gần như cùng lúc, trên cổ gã siết chặt, Giang Dĩnh đứng bên cạnh gã chặn ngang nắm cổ gã ép gã phải ngửa mặt lên, tay phải gập lại giữ cổ của gã.

"Các ngươi lập tức tránh ra cho ta, bằng không ta lập tức ra tay cắt đứt cổ gã!"

Giang Dĩnh lạnh giọng tàn khốc, ban đầu khiến mọi người sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn nhau. Nếu như người bên cạnh Giang Dĩnh là đồng bọn của y, chắc chắn không cần quan tâm xông lên, hai người này sống hay chết đều không có vấn đề gì, dù sao cuối cùng họ vẫn thu được cả danh lẫn lợi; nhưng nếu người này cùng Giang Dĩnh không có quan hệ gì, hơn nữa chỉ là một người qua đường vô tội bất hạnh bị bắt cóc, sẽ phiền phức rất nhiều.

Trong gần hai trăm người của giang hồ ở đây, e rằng thật sự muốn cứu người bị Giang Dĩnh uy hiếp, không đến mười người, rất nhiều người đang do dự, bọn họ do dự chính là, người này có đáng giá được cứu hay không, nếu cứu gã, Giang Dĩnh bỏ trốn thì biết làm sao?

Nhưng nếu không cứu, người này chết, bọn họ không thể tránh khỏi tội danh thấy chết mà không cứu.

Nếu như không nặng danh lợi, thì cũng chẳng ai đi lăn lộn thế này, dù sao tiếng xấu vẫn là danh tiếng, nhưng so với được người kính ngưỡng sùng bái, bị người người chỉ vào lưng chửi rủa tổ tông ba đời cũng chịu được.

Trong lúc những người này đang do dự, Giang Dĩnh kéo Nhâm Bằng Phi đi về phía trước vài bước, bọn họ tạm thời không dám ra tay, đành phải lui về phía sau vài bước.

Đầu bị ép giơ lên, cổ bị nắm giữ, dưới tình huống trí mạng như vậy, Nhâm Bằng Phi lại tâm tĩnh như gương, chẳng những không có một chút lo lắng, trái lại phối hợp theo động tác của Giang Dĩnh, lộ ra vẻ mặt hoang mang rối loạn. Chỉ là gã chưa bao giờ làm như vậy, nguyên tưởng biểu hiện hoảng loạn, kết quả trong mắt người ngoài, gã chỉ là nhẹ nhàng mà nhăn mày, đơn giản là lộ vẻ không hài lòng mà thôi.

Giang Dĩnh cứ như thế Nhâm Bằng Phi bước thêm một bước, trong đám người rốt cục có người kiềm chế không được, "keng" một tiếng rút vũ khí ra, la lớn: "Giang Dĩnh không chỉ giết minh chủ chiếm lấy, đảm trách vô số mệnh người, lại thêm cấu kết kẻ thù bên ngoài quấy rối lòng dân, tội không thể tha thứ, tuyệt đối không được để y chạy đi!"

Có người đi đầu, lập tức mọi người ồn ào, rất nhiều người chờ con chim đầu đàn này, đến lúc có chuyện xảy ra, cứ đổ hết lên đầu người này.

Một tiếng hít xuống, hơn trăm người giống như hồng thủy trào qua, cục diện ngươi tiến ta lùi kết thúc, Giang Dĩnh biến sắc, ôm lấy thắt lưng Nhâm Bằng Phi vội vàng lùi lại mấy bước, nhún chân, vịn tường nhảy lên, giẫm trên nóc nhà, lướt qua đầu đám người này một đường chạy như bay.

Mà những người này hiển nhiên sớm có chuẩn bị, một cái lưới lớn rơi xuống đầu, nếu không phải Giang Dĩnh thân thủ nhanh nhẹn xoay người như diều hâu, khẳng định sẽ phải bó tay chịu trói.

Chạy trốn không được, xem ra đành phải đá chọi với đá, Giang Dĩnh trong tay không có vũ khí, khi một hiệp khách râu quai nón cầm đao bắt đầu tấn công, nhanh tay lẹ mắt công kích trước, bổ lên xương tay gã, tên hiệp khách này kêu một tiếng đau nhức, đại đao trong tay thất thủ rơi xuống, Giang Dĩnh vung tay lên, cầm lấy.

Sau khi chém ngã mấy người bắt đầu tấn công trước mắt, Giang Dĩnh nhanh chóng liếc nhìn Nhâm Bằng Phi trong lòng, khi một đám người lại xông lên, giả dạng nhất thời thất thủ, âm thầm vận khí dùng lực lên lưng gã, nhìn như rất cố sức, kì thực chỉ đem gã đánh ra xa có mấy trượng, đến tường sẽ dừng lại.

Nhâm Bằng Phi mới đứng vững liền được một ít người sớm xem đúng thời cơ kéo đến chỗ an toàn, lúc này đã hiểu ý tứ của Giang Dĩnh, hóa ra ngay từ đầu, đã không muốn gã dính dáng vào…

Khi lòng Nhâm Bằng Phi nóng như lửa đốt nhìn qua, cách một khoảng, ngoại trừ đám người như quạ đen, không nhìn thấy thân ảnh của Giang Dĩnh.

Nhâm Bằng Phi cũng không phải cứ đứng im lo lắng, sau khi ổn định tinh thần, gã hỏi người canh giữ ở bên cạnh: "Các ngươi lần này hành động cộng có bao nhiêu người?"

Vốn tưởng rằng Nhâm Bằng Phi mới thoát khỏi miệng hổ sẽ có đôi chút căng thẳng sợ hãi, nhưng nhìn thần tình lãnh tĩnh tự nhiên của gã, người được hỏi ngẩn người, một hồi mới nói: "Cụ thể ta cũng không rõ lắm, hiện tại đại khái có một trăm bảy mươi người. Giang Dĩnh thân thủ thật sự lợi hại, hơn một trăm người này chỉ sợ cũng không ngăn được y, nhưng mà ngươi không cần lo lắng, chúng ta đã thông báo tin tức, bao gồm cả nhân mã triều đình, đến lúc đó sẽ có rất nhiều người từ địa phương khác tới, chỉ biết là có không ít người!"

Nghe xong lời này, Nhâm Bằng Phi há lại không lo lắng, thậm chí lòng bàn tay gan bàn chân đều bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Lại nhìn về phía chiến cục trước mặt, mặc dù cách quá xa nhìn không rõ, nhưng có thể biết, chỉ cần không có vướng bận, Giang Dĩnh bị vây vẫn chưa tính là xấu, trái lại là đám người kia vây đánh y, người trước ngã xuống, người sau kế tục, nhưng lên một ngã một, lên hai diệt hai.

Nhâm Bằng Phi thấy cảnh này, trong lòng thoáng kinh, trước đây từng thấy Giang Dĩnh tập võ và luyện kiếm, mặc dù nhất chiêu nhất thức đều là tinh xảo mạnh mẽ, nhưng còn không đủ để có loại bản lĩnh hủy thiên diệt địa hiện tại, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến y trong mấy tháng ngắn ngủi, công lực có thể nhanh chóng tăng cao như vậy?

Đột nhiên nhớ đến Lãnh Điệp Nhi từng nói qua mệnh y chẳng còn bao lâu nữa, lẽ nào…

Trong mơ hồ, Nhâm Bằng Phi dường như nghĩ tới cái gì, dường như có một tảng đã lớn đè lên ngực, ép gã không thở nổi.

Không được, không thể tiếp tục chờ đợi như vậy! Đánh mắt trông thấy phía sau lại có một đám người kéo đến, Nhâm Bằng Phi thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ lui ra.

Không ít người cưỡi ngựa đến, khi tiến lên nghênh địch thì xuống ngựa tùy tiện để một nơi, nhân số không ít, số lượng ngựa cũng không thiếu, Nhâm Bằng Phi móc ra tiểu đao tùy thân bên người, nhắm ngay mông của những con ngựa này, đâm một cái. Ngựa bị đau hí dài một tiếng, hơn mười con ngựa đạp chân cúi đầu chạy loạn, đàn ngựa hoảng sợ chạy đến chỗ đám người đang mải đánh. Có người nhanh mắt, tránh ra, có người không chú ý, ngã vồ ếch, người nghiêm trọng hơn bị móng ngựa giẫm lên, đau đến mức nằm trên mặt đất kêu cha gọi mẹ

Đám người vốn nhất tề đối ngoại đồng tâm hợp lực bỗng bùng nổ, chạy trốn, chửi rủa, vô cùng hỗn loạn.

Mà Giang Dĩnh vẫn bị bao vây có cơ hội nhảy lên, tay cầm một thanh trường kiếm, vung một cái khiến những người cũng nhảy lên ngã xuống đất, thân thể giữa không trung cong lên, tóc trắng như tuyết tản ra, tầm mắt vượt qua trùng trùng điệp điệp trở ngại, trong nháy mặt dừng lại ở Nhâm Bằng Phi, chạy như bay!

Nhâm Bằng Phi tiến lên một bước muốn nói gì đó, suy nghĩ đến cái gì, lại thu hồi bước chân ngậm miệng lại.

Không ít người bị thương chạy về, sau đó phát hiện vết đao trên mông ngựa, mắng chửi không ngừng, hiện tại Giang Dĩnh đã chạy, không biết có đuổi theo kịp hay không, mà vết thương trên mông ngựa rõ ràng là có người cố ý làm, xem ra trong bọn họ nhất định có nội quỷ.

Nhâm Bằng Phi vốn định khi bọn họ quên gã lén chạy đi, nhưng khi này, một người chạy đến trước mặt gã, chỉ vào lớn tiếng hô: "Là gã, chính gã là đồng bọn của ác nhân kia!"

Người chỉ vào Nhâm Bằng Phi hô lên những lời này, chính là lão đại phu ở thôn trên, vừa rồi Giang Dĩnh tìm hắn xem bệnh, liền rõ ràng quan hệ giữa hai người.

Lúc khi ánh mắt mọi người đều rơi vào người gã, Nhâm Bằng Phi trong lòng than nhẹ một tiếng: thời điểm xui xẻo.

Vốn định tìm một lí do để lừa dối, nhưng đột nhiên có một kiếm khách xông tới, sau khi gã phản xạ vũng quyền đánh ngã người đó, càng khiến cho nhiều người tức giận.

Không đợi Nhâm Bằng Phi phục hồi tinh thần, đoàn người như quạ đen đồng loạn xông lên, Nhâm Bằng Phi đề khí nhảy về phía sau, cuối cùng bay ra xa hơn ba trượng, bởi lẽ vô cùng kinh hãi, khi hạ xuống bước hụt, thiếu chút nữa đâm đầu ngã một cú không đẹp mắt, thật vất vả đứng vững, lại có người áp sát, gã không thể suy nghĩ nhiều, đưa tay ra một chưởng, chưởng phong trầm mạnh hùng tráng khoẻ khoắn, chỉ dùng một kích, đã đánh ngã người kia

Sau một hồi chần chờ, lấy một thanh kiếm rơi trên mặt đất, vận khí trong thân thể, phát giác đan điền vốn trống rỗng có một dòng khí ấm áp chảy qua.

Nhâm Bằng Phi nét mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng rùng mình, trong thời gian chớp mắt, mạch suy nghĩ đã trăm chuyển ngàn hồi, cuối cùng dừng hình ảnh khi Giang Dĩnh cho gã uống máu…

Nhưng mà, luồng chân khí này so với trước đây, vẫn rất yếu, căn bản không đủ để khôi phục công lực trước đây, đối mặt với nhiều nhân mã như vậy, dù cho là võ lâm đệ nhất cao thủ cũng sợ hãi, nói gì đến gã bây giờ.

Quả nhiên như gã sở liệu, mới đẩy lùi ba bốn người, gã đã cảm thấy lực bất tòng tâm, nhất là bụng lại bắt đầu co rút đau đớn, đồng thời để bảo hộ hài nhi trong bụng, khĩ gã đẩy lùi địch phải kiêng dè rất nhiều, không thể ứng phó toàn lực, nhanh chóng bị đẩy xuống hạ phong.

Có ba người trông đúng thời cơ xông lên, Nhâm Bằng Phi muốn lui cũng không nổi, cánh tay phải bị trúng một đao, kiếm nhiễm huyết từ tay chảy xuống, né tránh một đao lướt qua, một đại đao khác ở trong không trung cũng chờ gã đi qua.

Cuối cùng tránh không nổi. Nhâm Bằng Phi cam chịu số phận khép hai mắt lại, lập tức nghe thấy một tiếng hét thảm, khi mở mắt ra, thân ảnh quen thuộc đứng ở trước mắt, mái tóc trắng dài đung đưa trong gió, trường kiếm trong tay lướt qua thân thể đao khách, vững vàng giơ lên, lại tiếp tục đâm hướng đám người

Nhâm Bằng Phi ngây ngốc đứng nhìn, viền mắt phiếm hồng, nghẹn giọng nói: "… Sao lại quay lại?"

Người này đi tới, ôm gã vào lòng, cúi đầu nhìn thương thế trên tay gã, hai má khẽ cọ tóc của gã, thanh âm mềm nhẹ: "Cuối cùng vẫn không yên lòng."

Mặc kệ làm trò trước mặt mọi người, Nhâm Bằng Phi dùng tay gắt gao ôm thắt lưng y, mặt chôn vào ngực y.

"Niếp Dĩnh, bọn họ sẽ không bỏ qua ngươi."

“Chỉ cần không có chuyện gì xảy ra với ngươi.”

“Không.” Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, hai mắt kiên định, “Chỉ cần ngươi chết, ta tuyệt không sống một mình.”

Giang Dĩnh đình trệ, nắm chặt tay, ôm lấy gã tránh ra, kịp thời né được một thanh diệp phi đao phóng qua như tia chớp, vung tay phải lên, nghe thấy đinh một tiếng, phi đao bay về phía đám người, lúc này có người ngã xuống không dậy nổi.

Đoàn người vây quanh, lần này tuyệt đổi không cho Giang Dĩnh có cơ hội bỏ đi. Mà y lại bảo hộ người trong lòng chu đáo, lấy một tay chống lại hết thảy công kích, nếu thực sự tránh không được, liền dùng thân thể đỡ, nhất định không để người trong lòng chịu bất kì thường tổn nào.

Người vây bắt không phải tất cả Giang Dĩnh đều ăn không ngồi dồi, nhanh chóng hiểu được người trong lòng y là uy hiếp của y, liền nháy mắt với đồng bọn, đợt công kích tiếp theo, không hướng về Giang Dĩnh, mà toàn bộ nhằm vào Nhâm Bằng Phi…

Nhâm Bằng Phi rất muốn ngẩng đầu nhìn, thế nhưng một cánh tay ấn chặt đầu gã, cho nên gã không nhìn thấy tình hình xung quanh, chỉ nghe thấy không ngừng truyền đến những tiếng rên rĩ và chửi rủa, nhưng lại không nghe thấy một âm thanh nào của người đang ôm gã, nó không giúp Nhâm Bằng Phi an tâm một chút nào, ngược lại bởi vì y im lặng quá mức khiến trái tim gã đau đớn như xé rách.

Có cái gì đó rơi xuống, trơn dính, những thứ này không ngừng rơi, Nhâm Bằng Phi nhạy cảm ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, nồng nặc hơn, khiến gã kinh hãi hoảng sợ…

Thời gian từ từ trôi qua, tiếng đánh nhau bên người càng kịch liệt, không biết qua bao lâu, thân thể đang ôm chặt gã bỗng chấn động, ngay cả Nhâm Bằng Phi cũng bị chấn động đến mức nhãn mạo kim tinh6, sau khi người ôm gã đứng vững, ngực co rút, liên thanh ho khan, ngay sau đó một dòng nhiệt khí rơi xuống khuôn mặt gã.

Nhân lúc Giang Dĩnh ho khan tay không dùng lực, Nhâm Bằng Phi cuối cùng có thể ngẩng đầu, nhưng trông thấy cảnh này làm con tim gã như bị bóp nghẹt: Toàn thân Giang Dĩnh đầy máu, mái tóc màu trắng bị máu nhuộm loang lổ, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt như tờ giấy, môi bị máu nhuộm thành màu đỏ tươi chói mắt…

“Niếp Dĩnh!”

Cúi đầu nhìn người trong lòng, Giang Dĩnh hé môi cười: “Ta không sao.”

Nhâm Bằng Phi môi run rẩy:”Có phải ngươi chết rồi mới là có chuyện?”

Giang Dĩnh hít sâu một hơi, trên mặt không giấu được vài phần mệt mỏi, “Ta thực sự không có việc gì…” Nói chưa hết, đột nhiên ôm gã xoay người, rung động một cái, Giang Dĩnh lần thứ hai ho ra một ngụm máu lớn, Nhâm Bằng Phi phục hồi lại tinh thần, quay đầu nhìn phía sau gã, sửng sốt.

Ngay cả cao thủ đứng bậc thứ ba tham gia!

Trước đó khuôn mặt Nhâm Bằng Phi vẫn chôn trong ngực Giang Dĩnh, cho nên người phía sau không biết tướng mạo của gã, lúc này gã lộ mặt ra, người này cũng sửng sốt. Hắn nhận ra Nhâm Bằng Phi, có thể nói, người nào ở trên giang hồ nhiều năm, cơ bản đều nhận ra gã.

“Nhâm thành chủ?”

Một tiếng này của hắn không lớn không nhỏ, trong tình cảnh hỗn loạn này không dậy nổi sóng gió, nhưng mà Nhâm Bằng Phi cách một đoạn vẫn nghe thấy được, thân thể cứng đờ, phản ứng nhanh hơn gã, Giang Dĩnh ôm gã vào lòng.

Y đưa tay ép đầu Nhâm Bằng Phi vào ngực, nhếch môi lên không quan tâm đến vết máu, đối với người kia cười nhạt: “Nhâm thành chủ cái gì, Lãnh đại hiệp cũng không nên ở đây nói bậy, Giang mỗ cùng với võ lâm cầm thú khoác người các ngươi không liên quan!”

“Muốn chết!” Người kia nhất thời tức giận, lần thứ hai vung chưởng, lần này, Giang Dĩnh ôm Nhâm Bằng Phi may mắn tránh thoát.

Nhâm Bằng Phi hai tay ôm lấy thắt lưng của y, mặt chôn vào lòng y, hốc mắt nóng lên.

Gã chưa bao giờ biết Giang Dĩnh muốn cái gì, mà Giang Dĩnh lại vẫn quan tâm gã lưu ý cái gì nhất…

"Niếp Dĩnh, nếu như trốn không thoát, chúng ta cùng chết đi."

Trong tiếng gió gào thét, âm thanh của gã nhỏ bé yếu ớt mà lại nghẹn ngào, gã không biết Giang Dĩnh có nghe được hay không, tiếp theo một tiếng kêu thảm vang lên, Nhâm Bằng Phi nghe rõ ràng.

"Thiếu gia!"

"Trương bá! Các ngươi…"

"Thiếu gia, chúng ta đi sau, ngài đi mau!"

"Trương bá…"

"Không cần lo cho chúng ta, ngài đi mau a!"

"Không…"

"Thiếu gia, ngài cam nguyện ở chỗ này chịu chết sao?"

Giang Dĩnh ngừng một lát, cánh tay ôm Nhâm Bằng Phi vô thức dùng sức.

"Đi thôi, thiếu gia." Thanh âm già nua của Trương bá giống như thở dài.

Nhâm Bằng Phi có thể cảm giác hai tay của y run rẩy, nhưng cũng không cần nhiều lời nữa, một hồi keng keng vang len, sau khi tạm thời đẩy lùi mấy người vây công bên mình, Giang Dĩnh thoát ra, lướt đi.

Nhâm Bằng Phi từ trong lòng y ngẩng đầu, thấy chính Trương bá lớn tuổi cầm giáo mang theo hơn mười người, bất chấp tất cả lao vào đoàn người…

Có cái gì chảy xuống gò má của gã, ngực nóng hổi như đốt cháy, Nhâm Bằng Phi không lau đi, mặc cho nó bị gió thôi khô, cứ thế biến mất.

Chú thích:

1. vạn phúc: lời chào của phụ nữ thời xưa
2. nghịch thiên nhi hành: làm việc đi ngược lại ý trời
3. thụ sủng nhược kinh: được yêu thương vừa mừng lại vừa lo
4. tang gia chi khuyển: chó nhà có tang
5. dương nhập hổ khẩu: dê vào miệng hổ, tình thế hung hiểm
6. động nhãn mạo kim tinh: đại loại là mắt nổ đom đóm

20. Chương 20

Biên tập: Tiểu Hiên

Beta: Tiểu Hiên

Phi như tên bắn vài dặm, bất ngờ thấy Lãnh Điệp Nhi ngồi trên ngựa chờ ở phía trước, nàng còn dắt theo một con ngựa cao to khác.

"Thiếu gia!"

Giang Dĩnh kinh ngạc dừng lại, "Lãnh Điệp Nhi?"

"Mau lên ngựa, rời khỏi đây rồi nói!"

Vung tay ra, nàng ném dây cương về phía Giang Dĩnh, Giang Dĩnh bắt lấy, một tay ôm chặt người kia vào lòng, không nói hai lời xoay người lên ngựa.

Sau khi ngồi ổn định việc đầu tiền là kéo đai lưng xuống, đặt Nhâm Bằng Phi ngồi trong lòng, quấn quanh vài cái, buộc chặt vào trước người, Nhâm Bằng Phi không không tiếp xúc một chút với thân ngựa.

Nhâm Bằng Phi thoáng kinh, Giang Dĩnh giải thích: "Trên ngựa xóc nảy, thân thể ngươi hiện giờ không khỏe, trực tiếp ngồi trên lưng ngựa e rằng sẽ xảy ra chuyện xấu."

Lãnh Điệp Nhi nghe vậy liếc mắt qua, nhưng không nói gì.

Nhâm Bằng Phi cũng im lặng, chỉ ôm chặt y, ép xát mặt vào ngực y.

Dọc theo đường đi, đều do Lãnh Điệp Nhi dẫn trước, vì chạy trốn truy binh, đều phải đi đường núi gồ ghề, đoạn đường hiểm trở, mặc dù đôi khi xuất hiện trước mắt phong cảnh tuyệt mỹ ẩn sâu trong thâm sơn người đời khó gặp, nhưng không ai có tâm tình thưởng thức. Nhâm Bằng Phi tựa vào lòng Giang Dĩnh, nhìn Lãnh Điệp Nhi dẫn đường phía trước, trút bỏ trường quần nùng trang1, thay một bộ quần áo sẫm màu, trông đầy vẻ thanh thoát không gì sánh được, làm nổi bật nữ nhân giang hồ giỏi giang.

Ngẫm lại bản thân…

Nhâm Bằng Phi không khỏi thở dài một tiếng.

Mình đúng là làm nam nhân uổng phí, chẳng những tồi tệ, còn cần chăm sóc, có lẽ, nếu không phải vì mình, Giang Dĩnh đã sớm thoát thân rồi…

Càng nghĩ lại càng hổ thẹn, mặc dù trước đó Giang Dĩnh năm lần bảy lượt dặn dò, nếu thân thể cảm thấy không khỏe phải nói ngay lập tức, Nhâm Bằng Phi cũng vì lòng không yên, vẫn chịu đựng đau thắt trong bụng, không rên một tiếng, chỉ lấy một tay vô thức nhẹ nhàng xoa bụng đau đớn khó chịu của mình.

"Lãnh Điệp Nhi, còn phải đi bao lâu?"

"Đi qua hai đỉnh núi nữa, sẽ có thuyền ở bến đò tiếp ứng, là Trương bá sớm đã sắp xếp, vì lo lắng sẽ có ngày hôm nay…"

"Lãnh Điệp Nhi, nghỉ ngơi một chút đã, đi lâu như vậy, ngựa cũng không chịu nổi."

"Thế nhưng…"

Lãnh Điệp Nhi rõ ràng không đồng ý, nhưng Giang Dĩnh kéo dây cương, để ngựa dần dần dừng lại, "Nghỉ ngơi trước đã."

"Không được dừng!"

Ý thức vốn đã mơ hồ, nhưng Nhâm Bằng Phi vẫn cố gắng cắn răng đưa tay nắm lấy vạt áo của Giang Dĩnh, "Chúng ta đang chạy trốn, không phải du sơn ngoạn thủy, làm sao có thể dừng lại nghỉ ngơi!"

Giang Dĩnh vẻ mặt lo lắng, "Bằng Phi…"

"Ta không sao." Nhâm Bằng Phi nỗ lực cười với y, "Thật mà."

Nhâm Bằng Phi quá mức kiên trì, Giang Dĩnh không lay chuyển được gã, đanh kẹp bụng ngựa đi tiếp. Nhâm Bằng Phi thở dài một hơi, nhanh chóng rơi vào hôn mê, sau đó xảy ra chuyện gì, cũng không biết nữa.

Khi gã tỉnh lại, trời đã tối, đống lửa yên tĩnh thiêu đốt, thỉnh thoảng đôm đốp vang lên, Lãnh Điệp Nhi ngồi cách đó không xa nhìn ngọn lửa ngẩn người, Giang Dĩnh đang ôm gã vào trong lòng, hai tay ôm chặt thân thể gã, vì gã chắn gió núi đêm thấm lạnh.

Nhâm Bằng Phi động một chút, Giang Dĩnh lập tức thấp giọng hỏi: "Tỉnh rồi sao, bây giờ cảm thây cơ thể thế nào?"

Bụng chỉ có chút khó chịu đau, thân thể không có sức lực, nhưng so với lúc trước, không tính là nghiêm trọng, vì vậy Nhâm Bằng Phi khàn giọng nói: "Tốt hơn nhiều."

Tiếng nói vừa dứt, Giang Dĩnh đem túi nước đến bên miệng gã, giúp gã uống nước.

“Có đói bụng không, có thỏ nướng, ăn chút lót dạ.”

Thấy gã ngừng lại, Giang Dĩnh đem túi nước đóng nút để xuống, thò tay lấy thịt thỏ nướng, giơ lên trước mặt gã. Mùi thịt xông vào mũi, Nhâm Bằng Phi lại phát ngấy vô cùng, tuy rằng không giống lúc đầu buồn nôn, nhưng vẫn không có ý định muốn ăn.

Giương mắt nhìn ánh mắt chờ mong của Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi chần chờ một chút, cầm lấy thịt thỏ, cắn từng miếng nhỏ.

Khó khăn ăn hết, Giang Dĩnh lại hỏi gã có muốn ăn thêm nữa không, gã vội vàng lắc đầu, cũng không dám cố gắng, rất sợ làm động tác mạnh, sẽ nôn hết toàn bộ thịt thỏ đã ăn.

“Vậy uống chút nước đi.”

Lần này Nhâm Bằng Phi không do dự, ừng ực ừng ực uống vài ngụm lớn, mới nén được cảm giác buồn nôn xuống.

Khi lại nằm vào lòng Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi liền hỏi: “Có phải ngươi cho ta uống thuốc gì không, cơ thể cảm giác dễ chịu hơn.”

Giang Dĩnh vuốt tóc gã, “Chính là thuốc dưỡng thai đại phu đưa cho ngươi, Lãnh Điệp Nhi mang đến.”

Nhâm Bằng Phi nhìn về phía đối diện, Lãnh Điệp Nhi vẫn đang ngẩn người.

“Không phải nói phải ra sông đi thuyền sao? Sao vẫn còn ở đây?”

Giang Dĩnh không nói.

Nhâm Bằng Phi cũng không nhắc lại.

Mỗi người đều nhìn nơi khác rơi vào trầm tư.

Khi Nhâm Bằng Phi ngủ dậy, trời đã tờ mờ sáng, trong rừng sương mù tràn ngập, trên người gã đắp áo ngoài nhiễm máu của Giang Dĩnh, mà chủ nhân của áo chẳng biết đã đi đâu, chỉ có Lãnh Điệp Nhi canh giữ ở một bên.

Thấy gã tỉnh lại, Lãnh Điệp Nhi lấy thứ gì đó đưa cho gã, “Thuốc của ngươi, uống nhanh lên.”

Nhìn kĩ lại, chỉ là một túi nước, nhưng mở nút ra đưa đến gần mũi mới rõ là thuốc đã sắc, suy nghĩ một chút, Nhâm Bằng Phi đã đoán ra là Lãnh Điệp Nhi trước khi đi cố ý chuẩn bị, không khỏi cảm kích nói với nàng: “Lãnh cô nương, cảm ơn.”

Lãnh Điệp Nhi cũng không liếc nhìn gã, “Chẳng có gì mà phải cảm ơn, ta vì thiếu gia mới quan tâm như vậy.”

“Niếp Dĩnh đâu?”

“Đi tìm đồ ăn.”

Nhâm Bằng Phi nở nụ cười, ngẩng đầu tiếp tục uống một ngụm thuốc.

Vẻ mặt của Lãnh Điệp Nhi lúc này lại có phần phức tạp khó hiểu, “Ta chính là người từng ý đồ giết ngươi, ngươi không sợ đây là thuốc độc?”

Nhâm Bằng Phi vẫn cười, “Niếp Dĩnh yên tâm để ta ở cùng ngươi, chắc chắn ngươi sẽ không giết ta nữa.”

Lãnh Điệp Nhi sửng sốt, Nhâm Bằng Phi chỉ uống vài ngụm liền buông, dùng nút đóng lại, phòng khi cần đến, lúc ngẩng đầu, Lãnh Điệp Nhi vẫn đang thất thần nhìn gã, gã liền nói thêm một câu, “Ta tin tưởng Niếp Dĩnh.”

Lãnh Điệp Nhi bỗng dưng quay đầu đi chỗ khác, sau một hồi lâu, giọng nói nghẹn ngào, “Trương bá đã chết… hắn đi cứu thiếu gia, không nghĩ tới cơ hội sống sót đi ra…”

Nhâm Bằng Phi yên lặng đặt túi nước bên cạnh sườn.

"Nhâm Bằng Phi, ngươi là một ôn thần!" Lãnh Điệp Nhi quay đầu, đôi mắt đầy lệ nhìn chằm chằm gã, "Thiếu gia ở với ngươi, người bên cạnh từng người từng người chết đi, thậm chí ngay cả y… ngay cả y cũng khó giữ tính mệnh…"

Lãnh Điệp Nhi lại nói lần nữa, Nhâm Bằng Phi trong lòng chấn động, nhưng nét mặt vẫn không đổi như trước, lấy lại áo trên người, vỗ vỗ bụi ở áo, lại cẩn thận khoác lên, "Lãnh cô nương, nếu Nhâm mỗ nói từ đầu đến giờ chưa từng gây cản trở gì, ngươi có tin không?"

Lãnh Điệp Nhi hừ lạnh một tiếng, "Ta không phải thiếu gia!"

Nhâm Bằng Phi chỉ cười nhẹ, tay lơ đãng xoa bụng, trải qua mấy tháng này, đây đã trở thành thói quen của gã, trước đây mang thai Thanh Thanh, luôn luôn cố ý trốn tránh nói gì đến xoa bụng. Lần này có lẽ là tâm tình không giống, khi xoa bụng, luôn luôn cảm giác an tâm khó hiểu, trái tim từ trước đến nay cứng rắn, dần dần tràn ngập nhu tình và ấm áp.

Lãnh Điệp Nhi nhìn gã vẫn khẽ vuốt bụng của mình đã hiện không ra hình dạng, nhãn thần càng quái dị, lẩm bẩm nói: "Lấy thân nam nhi mang thai sinh tử, không là yêu nghiệt thì là gì!"

Nhâm Bằng Phi nhìn nàng, nhẹ nhàng thoáng nhìn.

Lãnh Điệp Nhi cầm đặt lên đầu gối, một tay nắm cành cây trên mặt đất vẽ vẽ viết viết, "Ta bốn tuổi bị bán vào kỹ viện, mười ba tuổi phải đi kiếm khách, là phu nhân chuộc thân cho ta, cũng mời sư phụ cẩn thận tỉ mỉ dạy dỗ tài nghệ cùng võ nghệ cho ta, cuối cùng mới có Lãnh Điệp Nhi ngày hôm nay. Ân tình phu nhân đối với Lãnh Điệp Nhi suốt đời khó quên."

"Mà khi đó, tâm nguyện lớn nhất của phu nhân đó là tìm nhi tử thất lạc nhiều năm, ta vì báo đáp ân tình phu nhân tự nguyện chờ lệnh trở thành thanh lâu nữ tử, luôn luôn dò tìm tin tức của thiếu gia từ khách nhân. Thật vất vả, thiếu gia cuối cùng đã về bên phu nhân, tất cả mọi người rất vui, thiếu gia lại không vui, bởi vì trái tim của thiếu gia đã trao cho một người, giờ giờ phút phút lo lắng, ngày ngày đêm đêm tưởng niệm. Để thiếu gia hài lòng, phu nhân không tiếc hao tốn nhân lực, thậm chí thỉnh cầu Tĩnh Vương gia hỗ trợ, vây khốn Độ Ách thành, khiến ngươi cùng đường chỉ có thể trở về bên thiếu gia…"

"Thế nhưng gặp ngươi, thiếu gia vẫn không vui, bởi vì ngươi không nhớ y nữa, đêm hôm đó, y uống rượu một đêm, thân thể chịu không nổi thậm chí ho ra máu… Nhâm Bằng Phi, có lẽ ngươi không biết cảm giác này, thiếu gia là tất cả của phu nhân, thiếu gia bị đau khổ rất nhiều, phu nhân mong muốn dùng tất cả bù đắp lại, dù cho kết cục thảm hại lưng đeo danh phạm thượng tác loạn cũng không tiếc. Cũng bởi vì vậy, tất cả chúng ta đều muốn dùng mọi cách khiến thiếu gia nở nụ cười, thế nhưng ngươi thì sao, chỉ cần một câu nói, thậm chí một ánh mắt, đã có thể khiến cho nỗ lực của chúng ta trôi theo dòng nước, ngươi bảo sao chúng ta có thể không hận không oán?"

"Nhâm Bằng Phi, ngươi đặt tay lên ngực tự vấn đi, thiếu gia ở với ngươi, có một ngày thực sự vui vẻ sao?" Nhâm Bằng Phi không nói gì, Lãnh Điệp Nhi vẽ một con bươm bướm trên mặt đất, một giọt nước mắt rơi vào chiếc cánh khiếm khuyết của con bướm, "Hẳn là không, bởi vì ngươi luôn luôn không ngừng làm y tổn thương, bởi vì trong lòng ngươi chỉ có Độ Ách thành và người nhà của ngươi mà không có thiếu gia … Đúng, chúng ta không nên ép ngươi thích thiếu gia, thế nhưng thiếu gia nỗ lực cho ngươi nhiều như vậy, ngươi một chút cũng không cảm thấy sao? Kể cả tim bằng sắt thì cũng tan chảy rồi!"

"Nhâm Bằng Phi, ngươi nói ngươi tốt cuộc có phải yêu quái không, có phải ngươi đặt thứ ma chướng gì vào người thiếu gia không, nếu không tại sao một đại nam nhân lại có thể mang thai sinh tử!"

Lãnh Điệp Nhi hỏi gã như vậy, nhưng không đợi gã trả lời, "Bằng không thiếu gia sao lại ngốc như vậy, rõ ràng biết ở cùng với ngươi sẽ không có kết quả, rõ ràng bị ngươi làm tổn thương, rõ ràng biết do Độ Ách thành tiết lộ tin tức mới dẫn đến cục diện ngày hôm nay, rõ ràng bị ngươi làm cho cùng đường phải luyện ma công tăng cường công lực đến tổn hại lục phủ ngũ tạng… Nhưng vẫn ngốc như vậy, ngốc như vậy che chở ngươi, tin tưởng ngươi…"

"Ta rất hận vì sao ngươi không chết… Có phải ngươi chết rồi, thiếu gia có thể được giải thoát… Y sẽ không ngốc như vậy nữa…"

Lãnh Điệp Nhi vùi đầu khóc.

Nhâm Bằng Phi sắc mặt tái nhợt nhìn phía trước, thấy Giang Dĩnh một đầu tóc bạc, mang theo vài con thỏ rừng to béo và mấy con cá lẳng lặng đi tới từ trong nắng sớm mông lung sương mù bốc hơi của sơn lâm.

Giang Dĩnh gỡ cá nướng xuống, lột da cá cháy xém, không quan tâm nó đang nóng hổi gỡ một miếng thịt cá trắng mềm xuống, đưa tới bên miệng Nhâm Bằng Phi sắc mặt tái nhợt, mà gã lại quay đầu tránh né.

"Bằng Phi?"

"Ngươi nói cho biết, rốt cuộc ngươi luyện võ công gì?"

Giang Dĩnh nhìn phía Lãnh Điệp Nhi, Lãnh Điệp Nhi chỉ chăm chăm thêm củi vào lửa, không nhìn bọn họ một cái.

"Ngươi ăn chút gì đã, ăn xong ta nói với ngươi." Nói xong, lấy túi nước, lại cười nói, "Hay là uống một chút nước trước nhé?"

Câu trả lời của Nhâm Bằng Phi là bình thản nhìn y, môi khép chặt, không nói được lời nào.

Giang Dĩnh đành buông túi nước, trong núi mát mẻ, chỉ cần một lúc miếng thịt cá nóng hổi lạnh dần, Giang Dĩnh lại đưa tới bên miệng gã, nhẹ giọng dỗ dành: "Bằng Phi, ăn một chút đã."

Nhâm Bằng Phi vẫn phớt lờ, "Nếu không thì chúng ta xem xem, người nào chống đỡ được lâu hơn?"

Lúc này ngay cả một con khác cũng buông, Giang Dĩnh cúi đầu suy nghĩ một hồi, lại ngẩng đầu, nói: "Ngươi có nhớ Mạnh Phàm Băng giáo chủ Xích Xà giáo?"

Nhâm Bằng Phi quay đầu, "Có liên quan đến hắn?"

Giang Dĩnh gật đầu, thịt cá trong tay lại đưa tới, lúc này Nhâm Bằng Phi ngập ngừng, cuối cùng vẫn ăn, sau đó ý bảo Giang Dĩnh tiếp tục nói.

Giang Dĩnh xé thịt cá cho gã, nói: "Mạnh Phàm Băng cuồng dại võ học, mặc dù võ công khi đó của gã đã sắp đạt đến mức như tiên nhân, nhưng gã vẫn chưa thỏa mãn, mà người trong võ lâm muốn diệt trừ Xích Xà giáo giết chết Mạnh Phàm Băng liền nghĩ ra một độc kế, cùng nỗ lực của võ lâm cao thủ viết ra một quyển bí kíp, cuối cùng dùng liên hoàn kế khiến Mạnh Phàm Băng tin tưởng bản bí kíp này là của vị tuyệt thế cao thủ nào đó dốc hết tâm huyết làm, để hắn giành lấy tự mình đi luyện…"

"Mạnh Phàm Băng tính đa nghi, để khiến hắn không có chút nghi ngờ, mở đầu bí kíp đích thật là không có nội dung thương tổn làm hại chỉ có vài nội dung gia tăng nội lực, tiếp tục luyện nữa, nội lực tăng cường càng mạnh, nhưng đồng thời, tổn hao của bản thân cũng gia tăng gấp bội… Cho nên, cuối cùng Mạnh Phàm Băng cho rằng mình luyện thành thần công thiên hạ vô song, nhưng không qua một tháng, thân thể gã tiêu hao đến cực hạn, ngã xuống…"

Những lời nói này của Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi đều đã nghe thấy, hơn nữa biết rõ sự tình không chỉ là những lời này của y, Mạnh Phàm Băng luyện loại võ công này kết cục rất thảm, huyết mạch trong cơ thể hắn từng chút từng chút bạo liệt, máu không ngừng chảy ra khỏi thân thể, bề ngoài xem ra chỉ là tiểu thương, nhưng kết quả là Mạnh Phàm Băng cạn kiệt máu dần mà chết, khi người trong võ lâm xông lên chém thân thể hắn, trong đó không còn một giọt máu…

Nhâm Bằng Phi run rẩy nắm cánh tay y, giật ống tay áo nhìn, trên cánh tay hiện lên vết đỏ không tự nhiên, đây là do máu lan rộng không chịu ràng buộc dẫn đến, thấy được trong đầu gã 'ầm' một tiếng, run rẩy lên tiếng hỏi: "Ngươi, luyện?"

Giang Dĩnh yên lặng một lát, mới khẽ gật đầu.

"Không đúng?" Nhâm Bằng Phi nhớ rõ, bản bí kíp này sau khi Mạnh Phàm Băng chết đã bị hủy.

Giang Dĩnh cười, "Có tiền có thể sai quỷ khiến ma."

Mười ngón của Nhâm Bằng Phi nắm chặt cánh tay y, kìm tiếng nói: "Ngươi không phải tin ta sao, không phải tin ta sao, không phải tin ta sao!" Vậy vì sao phải luyện loại võ công ác độc này!

Giang Dĩnh sợ run, vươn tay kia khẽ vuốt khuôn mặt gã, qua hồi lâu, mới nghe y nói giống như thở dài: "Bởi vì ta mệt mỏi…"

“Mệt mỏi?”

“Đúng vậy, mệt mỏi, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt, thật tốt… sau khi báo thù cho nương ta, ta có thể đi cùng nàng, cũng có thể nghỉ ngơi rồi.”

Giang Dĩnh lúc này thoải mái cười, dường như tan trong nắng sớm.

Nhâm Bằng Phi kinh ngạc buông y ra, nhìn y, thấy Giang Dĩnh lo lắng muốn đỡ gã, lại bị gã đột nhiên đẩy ra —

“A a a!”

Tâm tình giờ phút này không khống chế được, Nhâm Bằng Phi ôm đầu dốc toàn lực chỉ trong chốc lát phát tiết thống khổ bao phủ trong trái tim.

Bi thương như vậy, tàn nhẫn như vậy, cũng khiến gã hoảng sợ như vậy.

Gã đã từng vẫn mong muốn y có thể dừng lại thưởng thức phong cảnh xung quanh, nhưng cuối cùng chờ y ngừng lại, bóng tối ẩn núp xung quanh liền nhấn chìm y.

Gã sai rồi, sai rồi, sai đến quá đáng, nếu thời gian có thể quay ngược, tại Hoa phủ, tại Thục Châu, tại núi Điểm Thương sơn, tại Vạn Ác cốc, lần đầu tiên thấy y– gã sẽ dừng lại chờ y, sẽ cười với y, chí ít là một nụ cười…

Hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng đã, quá muộn.

Nhất thiết ân ái hội, vô thường nan đắc cửu. Sinh thế đa úy cụ, mệnh nguy vu thần lộ. Do ái cố sinh ưu, do ái cố sinh phố. Nhược ly vu ái giả, vô ưu diệc vô phố.2

“Bằng Phi, ngươi làm sao vậy?” Thấy gã đột nhiên rống to hơn, dù là Giang Dĩnh cũng hoảng sợ, vội vã đến dìu gã.

Nhâm Bằng Phi ngừng kêu gào, vô lự buông cánh tay nhìn người bên cạnh, vẻ mặt tái nhợt, lặng im một hồi, mới nói: “Niếp Dĩnh, ta muốn uống nước.”

Giang Dĩnh nhanh chóng lấy túi nước mở nút cho gã uống nước.

Trút mấy ngụm nước lớn, sắc mặt của Nhâm Bằng Phi hòa hoãn một chút, buông túi nước, gã dùng ống tay áo lau mép ẩm ướt, đem túi nước da dê trả lại cho Giang Dĩnh.

“Ta còn muốn ăn thịt cá.”

Giang Dĩnh vung tay ném túi nước qua một bên, lấy cá nướng đặt ở một bên ra, đang muốn xé da cá cháy, đã bị Nhâm Bằng Phi cướp lấy, lột qua loa da cá cháy đen, cúi đầu từng ngụm từng ngụm cắn thịt cá thơm ngon.

Giang Dĩnh ở một bên thấy kinh hãi, “Bằng Phi, cẩn thận xương cá.”

Nhâm Bằng Phi không để ý tới y, chăm chú ăn thịt, ăn đến xương cá sẽ nhổ ra, ngay cả xương sống cá cũng nhổ ra, một đại nam nhân, nhanh chóng ăn hết một con cá, có lẽ gã ngại còn chưa đủ, lần này cũng không cần Giang Dĩnh chạm vào, trực tiếp vươn tay lấy cá vẫn còn gác nướng trên lửa.

“Đừng ăn vội, vừa mới đặt lên, có lẽ chưa chín!”

Nhâm Bằng Phi cố sức đẩy y ra, lần này ngay cả da cá cháy đen cũng không lột, mở miệng liền cắn, cá quả nhiên chưa chín, mới cắn hai miếng liền thấy thịt cùng máu, Nhâm Bằng Phi nhíu mày, đang định tiếp tục cắn, mũi ngửi thấy mùi máu đậm đặc hơn, một cổ chua xót xông lên cổ họng, quay đầu, quỳ trên mặt đất nôn đến mức không biết trời đất gì nữa.

“Bằng Phi!”

Giang Dĩnh lại tiến lên dìu gã, thấy gã đem thịt cá vừa mới ăn nôn hết ra, yêu thương mà không biết làm thế nào cho phải, đành không ngừng vỗ nhẹ lưng gã.

Lúc này, trước mắt xuất hiện một cái túi nước, Giang Dĩnh vừa nhìn, hóa ra là Lãnh Điệp Nhi lấy ra túi nước thuốc qua, cũng không nói ra, nhưng Giang Dĩnh hiểu ý tứ của nàng, liền tiếp nhận túi nước, đến khi Nhâm Bằng Phi không còn sức lực nôn mửa nữa, đỡ gã tựa ở khuỷu tay của mình, mở nút túi, đưa túi nước đến bên miệng gã.

"Bằng Phi, uống chút thuốc sẽ ổn hơn."

Nhâm Bằng Phi trợn tròn mắt nhìn y hồi lâu, mới há miệng thuốc uống.

"Bằng Phi, ổn chưa?"

Uống thuốc xong, lại để gã nằm một hồi, Giang Dĩnh mới lo lắng hỏi.

Nhâm Bằng Phi nằm ở trong lòng y, ánh mắt nhìn phía khác, lo lắng nói: "Niếp Dĩnh, ngươi muốn báo thù như thế nào?"

Giang Dĩnh yên lặng ước nửa chén trà nhỏ, mới nhẹ giọng trả lời: "Với khả năng hiện tại của ta, nếu muốn lật đổ triều đình đã là mộng tưởng hão huyền, ta chỉ có thể lui một bước, giết thái tử hiện nay!"

"Giết thái tử?" Nhâm Bằng Phi nhíu mày nhìn y.

"Đúng, thái tử không chỉ đứng đầu Đông cung, còn là người thừa kế duy nhất hoàng đế bồi dưỡng nhiều năm, mặc dù hoàng đế quản giáo thái tử nghiêm khắc đến cực điểm, người ngoài nhìn vào cho rằng bởi vì hắn không thích thái tử, kỳ thực ngược lại, hoàng tử khác trong mắt hoàng đế chỉ là có quan hệ thân thích nhưng có thể vứt bỏ, nhưng địa vị thái tử trong lòng hoàng đế không phải chỉ là nhi tử."

"Cái gì?" Ng¬ười ngoài nhìn vào thấy hoàng đế đối với thái tử cực kỳ nghiêm khắc, hoàng tử khác phạm sai lầm đều có thể được tha thứ, chỉ có thái tử, chỉ là bị người tố kết bè kết phái thậm chí ngay cả chứng cứ chính xác cũng không có, liền bị sung quân biên cương nhiều năm không được quay về kinh, vì vậy rất nhiều người đoán hoàng đế có ý định phế thái tử, kết quả thì vẫn vậy, nhiều năm trôi qua, mặc cho các hoàng tử khác biểu hiện xuất sắc ra sao, Đông cung bảo tọa của thái tử vẫn không bị lay động. Cho dù như vậy, rất nhiều người vẫn cho rằng, hoàng đế chỉ đang đợi, chờ khoảnh khắc cuối cùng mới xác định người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Ngay cả Nhâm Bằng Phi cũng nghĩ như vậy, dù sao thái tử xa cách kinh thành nhiều năm, hoàng đế không một lần nhắc đến thái tử, dù thân tình thâm hậu sợ rằng đến lúc này cũng đã phai nhạt.

"Sự tình bí mật liên quan hoàng thất, người ngoài rất khó biết, ta tốn rất nhiều công sức đồng thời trải qua nhiều chuyện nên đã đoán được đại khái, hoàng đế coi trọng thái tử như vậy, có liên quan đến mẹ đẻ của thái tử."

Mẹ đẻ thái tử là Trần quý nhân, nàng xuất thân cao quý, là thân thích của hoàng thái hậu, cũng là an bài của nàng vào cung hầu hạ hoàng đế, tính cách ôn hoà hiền hậu tướng mạo đoan trang, nhưng so với mỹ nữ như mây trong hậu cung, dung mạo cũng chỉ thuộc hạng trung. Ngoại trừ một lần không lâu sau khi tiến cung với mẫu mệnh bức hoàng đế phải sủng hạnh nàng ra, sau đó không đến chỗ nữ tử này nữa.

Mà nữ tử này không biết là phúc lớn hay là bạc mệnh, hoàng đế một lần sủng hạnh liền mang thai long loại sinh hạ tam hoàng tử, đó cũng là thái tử sau này, tam hoàng tử chưa được ba tuổi, nàng lên trích tinh thai cầu phúc trong lúc vô ý ngã từ trên lầu xuống chết. Lúc đó hoàng đế đang tránh nắng ở ngoài cung, nghe được việc này cũng không quá kinh ngạc, cũng không gặp gỡ tam hoàng tử nhiều lắm, nhưng đến khi tam hoàng tử thành niên, đột nhiên phong hắn làm thái tử.

Nếu người ngoài nghe việc này sẽ thấy kì lạ, hoàng đế vì sao vô duyên vô cớ phong tam hoàng tử làm thái tử? Từ việc Trần quý nhân chết xem xét, thực sự cũng không giống như là tử bằng mẫu quý.

Hiện tại Nhâm Bằng Phi nghe Giang Dĩnh nói như vậy, cũng sửng sốt vạn phần.

Giang Dĩnh đưa tay xoa xoa thái dương của gã, nói: "Về phần nội tình ta cũng không rõ ràng lắm."

Nhâm Bằng Phi hiểu gật đầu, "Thế nhưng thái tử không phải ở biên tái Tây Bắc sao, nói như vậy ngươi định đến Tây Bắc?"

"Không đi." Giang Dĩnh lắc đầu, "Ngay tại Quý Châu, ngay tại Kiềm. Bởi vì thái tử không ở Tây Bắc, mà ở chính chỗ này."

Nhâm Bằng Phi giật mình, Giang Dĩnh cười nhẹ với gã, "Người ở Tây Bắc căn bản không phải thái tử, đây là thủ thuật che mắt của hoàng đế, cho nên ta mới có thể chắc chắc tầm quan trọng của thái tử trong lòng hoàng đế như vậy, chỉ cần thái tử chết, hoàng đế nhất định sẽ sụp đổ…"

Giang Dĩnh ngẩng đầu nhìn bầu trời bị lá cây che lấp, âm thanh đầy mơ hồ như từ trên trời truyền đến, "Người thân nhất chết đi, hỏi sao không sụp đổ chứ."

Nhâm Bằng Phi nhắm mắt lại, lại chậm rãi mở ra, "Vậy chừng nào ngươi giết thái tử?"

"Thiếu gia!"

Giang Dĩnh còn chưa trả lời, Lãnh Điệp Nhi đột nhiên kêu một tiếng, Giang Dĩnh nhìn nàng, Lãnh Điệp Nhi nhíu mày, Giang Dĩnh nhẹ nhàng cười với nàng, cúi đầu, trả lời gã: "Ta không đi, ta đợi thái tử đến."

Mới vừa rồi Giang Dĩnh và Lãnh Điệp Nhi đối diện Nhâm Bằng Phi trao đổi ánh mắt, thấy Giang Dĩnh không chút do dự trả lời mình, túm y càng chặt hơn.

"Đặt thái tử ở bên ngoài nhiều năm như vậy, đã đến lúc đưa hắn về kinh, nhưng không thể công khai trở về, trừ phi thái tử lập công trạng gì đó có giá trị, hồi kinh mới không bị người chỉ trích. Mà hiện tại tiếng xấu của ta lan xa, thủ đoạn độc ác giết người vô số, lại ý đồ thông đồng với địch phản quốc, có lẽ không gì có giá trị hơn ta, cho nên hoàng đế nhất định sẽ sai thái tử mang binh đến đây."

"Cho nên, Niếp Dĩnh, ngươi muốn cùng thái tử đồng quy vu tận?"

Giang Dĩnh ngừng lại, gật đầu.

Nhâm Bằng Phi không nói gì nữa.

Lúc này, Lãnh Điệp Nhi đi tới một bên, quay lưng về phía bọn họ, mở miệng hát, ca từ chuyển động, uyển chuyển mà sầu bi, một câu là một nỗi đâu, không khỏi buồn bã bi thương.

"… Đa tình tự cổ thương ly biệt, canh na kham lãnh lạc thanh thu tiết! Kim tiêu tửu tỉnh hà xử? Dương liễu ngạn, hiểu phong tàn nguyệt. Thử khứ kinh niên, ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết…"3

Lãnh Điệp Nhi không hổ từng là hoa khôi thanh lâu Nguyệt Doanh lâu danh nổi xa gần, không chỉ có cầm kỳ thi họa đều thông suốt, hát một khúc Vũ Lâm Linh cũng nhập tủy nhập cốt, người nghe thương tâm; một khúc Vũ Lâm Linh gợi ra u oán dai dẳng, người xem rơi lệ.

Một khúc kết thúc, Lãnh Điệp Nhi xoay người quỳ gối bên Giang Dĩnh, rưng rưng nói: "Thiếu gia, Lãnh Điệp Nhi theo ngươi đi."

Nhâm Bằng Phi nhìn y, mà y vẫn cúi thấp đầu, vẻ mặt bình tĩnh, hào quang trong mắt dần nhạt đi, giờ khắc này, Nhâm Bằng Phi đột nhiên hiểu ra, y, không dự định đem theo bất kỳ một người nào–

"Niếp Dĩnh, ta không cho phép ngươi chết!"

"Bằng Phi?"

Nhâm Bằng Phi nắm tay y đặt trên bụng mình, "Ngươi cảm nhận được không, nơi này có một hài tử, ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn nó sinh ra, nhìn nó trưởng thành sao?"

"Thế nhưng ta…"

"Không có việc gì, nhất định sẽ không có việc gì, ngươi còn nhớ Vạn Ác cốc không? Quỷ bà bà tuy rằng đã chết, nhưng khẳng định nàng lưu lại không ít thuốc tốt hoặc là bí phương thế gian khó cầu, nhất định có thể chữa cho ngươi."

"Niếp Dĩnh, ta thực sự không muốn ngươi chết, ta muốn cùng ngươi còn có bọn nhỏ ở cùng một chỗ…" Nhâm Bằng Phi yếu ớt lộ ra thần sắc bi thương, tiến tới dựa vào trong lòng y, "Niếp Dĩnh, ta sẽ không ngăn cản ngươi, nếu như ngươi muốn báo thù, để ta giúp ngươi một tay đi, ta hiện giờ tuy giống phế nhận, nhưng ta

còn có Độ Ách thành, ta tin tưởng dùng hết năng lực của Độ Ách thành, nhất định có thể đảm bảo ngươi trở về nguyên vẹn…"

Giang Dĩnh khẽ giật mình, ánh mắt đầy bất ngờ nhìn gã.

"Niếp Dĩnh, ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, Độ Ách thành chỉ là vật chết, mất rồi thì có thể đông sơn tái khởi4, nhưng người nếu đã chết, thì cái gì cũng không còn." Nhâm Bằng Phi vươn tay khẽ vuốt khuôn mặt y, "Niếp Dĩnh, ta thực sự không muốn ngươi chết, ngươi nghe ta một lần, tin tưởng ta một lần, có được hay không?"

Giang Dĩnh lẳng lặng nhìn người trong lòng, một lát, mỉm cười gật đầu, "Được."

Y đồng ý rồi, nhưng, Nhâm Bằng Phi lại càng bất an, "Niếp Dĩnh, ta lập tức phải đi liên hệ với người của Độ Ách thành, không quá ba ngày là có thể liên lạc với bọn họ, ngươi chờ ta vài ngày, đợi ba ngày!"

"Được."

"Trong khoảng thời gian này trước hết ngươi tìm một nơi an toàn đợi, chờ ta tập hợp nhân mã trong thành lập tức tìm cách liên lạc với ngươi."

"Được."

Nhâm Bằng Phi nhìn y thật lâu, nhanh chóng đứng dậy, "Ta sẽ lên đường bây giờ." Nói xong nhìn xung quanh một chút, "Nơi này là đâu, làm thế nào để tìm được thôn trang hoặc thành trấn gần đây nhất?"

Giang Dĩnh nhìn Lãnh Điệp Nhi, Lãnh Điệp Nhi chốc lát không nói gì, cuối cùng vươn tay chỉ hướng, Nhâm Bằng Phi không dừng lại, lập tức đi đến.

"Bằng Phi!"

"Cái gì?" Nhâm Bằng Phi lập tức xoay người nhìn y.

Giang Dĩnh đứng dậy, đưa một túi nước cho gã, "Thuốc, đừng quên cầm, còn nữa, cưỡi ngựa nhanh một chút, nhưng cũng không nên cưỡi nhanh quá, bằng không sẽ lại khó chịu."

Nói rồi, kéo gã đến bên cạnh ngựa, tháo dây cương nhét vào tay gã, cuối cùng, đưa tay khẽ vuốt tóc mai cùng gương mặt gã, nhìn chăm chú, dường như giờ phút này đang xem cho cả đời.

Nhâm Bằng Phi bị y nhìn càng cảm thấy bất an, cuối cùng không nhịn được tiến lên ôm thân thể gầy gò hơn rất nhiều so với khi ở kinh thành, muốn nói, lại nghẹn ngào, "Niếp Dĩnh… cầu ngươi, ta cầu ngươi, nhất định phải chờ ta… nhất định phải chờ ta, ta cầu ngươi."

"Được." Giang Dĩnh cũng ôm gã, "Được, ta chờ ngươi."

Nhâm Bằng Phi đi, Giang Dĩnh vẫn đứng im lặng một chỗ, nhìn bóng gã biến mất trong tầm mắt.

"Lãnh Điệp Nhi, đi theo bảo vệ gã, đến lúc bảo đảm gã an toàn, thì trở về."

Lãnh Điệp Nhi đứng phía sau y trùng xuống: "Thiếu gia, mệnh lệnh này xin tha thứ Lãnh Điệp Nhi không thể làm theo."

Giang Dĩnh nghiêng người mỉm cười cười với nàng, "Đi thôi, Lãnh Điệp Nhi, ta ở đây chờ ngươi, không phải chúng ta còn đi đến bến thuyền rời đi sao?"

Lãnh Điệp Nhi kinh ngạc, lập tức hiểu được, "Thiếu gia, hóa ra ngài muốn lừa Nhâm Bằng Phi đi trước!"

Giang Dĩnh chỉ cười không nói.

"Đi thôi, Lãnh Điệp Nhi, đây là lần cuối cùng ta giao việc cho ngươi."

Lãnh Điệp Nhi không nghe ra ẩn ý trong câu nói của y, "Thiếu gia, ngài đừng nói như vậy, ngài vĩnh viễn là chủ tử của Lãnh Điệp Nhi. Lúc nào muốn ra lệnh cho ta cũng được, hiện tại ta phải đi hộ tống Nhâm Bằng Phi rời đi."

"Còn lại một con ngựa khác ngươi cũng cưỡi đi, không thì không theo kịp đâu. Ta tại đây chờ, không cần dùng."

"Vâng. Thiếu gia, ta sẽ mau nhanh chóng trở về."

Lãnh Điệp Nhi tháo dây cương, xoay người lên ngựa, gật đầu phía Giang Dĩnh, mới quất ngựa đi. Chờ tiếng vó ngựa rời xa, ý cười trên mặt Giang Dĩnh dần dần biến mất, dập tắt ngọn lửa trên mặt đất, để tro tàn theo gió thổi bay, bảo đảm người khác không nhìn ra đã từng có người ở đây, mới dừng lại.

Nhìn hướng Nhâm Bằng Phi và Lãnh Điệp Nhi ly khai lần cuối, Giang Dĩnh xoay người biến mất trong rừng rậm rạp, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Thấy Lãnh Điệp Nhi đuổi theo mình, Nhâm Bằng Phi sững sờ đứng im.

Nếu Giang Dĩnh lưu lại Lãnh Điệp Nhi, có thể còn vài phần khả năng chờ gã, nhưng hiện tại ngay cả Lãnh Điệp Nhi cũng đi, một chút khả năng cũng không còn nữa —

Giang Dĩnh hiện tại, nhất định đã ly khai, đi đến nơi không ai tìm được, đi làm một chuyện không có đường lui.

Gã không nói một lúc lâu, không ghìm được ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời quang đãng xa nghìn dặm, không có một con chim bay qua.

"Như diều đứt dây, đã rơi về nơi nào?"

"Cái gì?"

Đi tới bên cạnh gã, liền nghe gã nhẹ giọng thì thào, Lãnh Điệp Nhi nhất thời không nghe rõ.

Nhâm Bằng Phi nói: "Lãnh Điệp Nhi, ngươi buông diều rồi sao?"

Lãnh Điệp Nhi nhíu mày nhìn gã, "Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Nhâm Bằng Phi nói tiếp: "Nếu như dây đứt, diều rơi, nên làm thế nào?"

"Đương nhiên phải đi nhặt trở về."

"Nếu diều đã hỏng không thể bay được nữa thì sao?"

Lãnh Điệp Nhi mất kiên nhẫn đáp: "Bỏ đi!"

"Thế nhưng con diều này rất có ý nghĩa đối với mình biết làm sao đây?"

Lãnh Điệp Nhi hừ lạnh một tiếng, "Nhâm thành chủ, bản thân ngài không phải đã có đáp án rồi sao, nếu không gì sánh bằng, vậy sửa chữa lại, sau đó xem như trân bảo cất đi, không mang ra thả thì sẽ không bị rơi hỏng nữa!"

Nhâm Bằng Phi trầm mặc, một lát sau kéo môi, cay đắng cười, "Đúng vậy, đúng vậy… rơi rồi, thì tìm về, không muốn thả, vậy thì không thả nữa… cất đi…"

"Giá!"

Nhâm Bằng Phi vung roi ngựa, một tiếng quát chói tai, con ngựa liền phi nước đại về phía trước.

Lãnh Điệp Nhi phản ứng chậm một bước, nhưng khi nàng nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng tay áo của gã tung bay từ từ đi xa, thân hình vững vàng, tuấn mã có cái đuôi màu đỏ phi như tia chớp, chở người không chút do dự biến mất–

Mặc dù tạm thời phải ẩn cư, nhưng cũng không thể quên vị này từng đứng đầu nắm giữ cuộc sống của một thành, uy nghiêm và khí phách hình thành, vào giờ khắc này, chỉ là một hình dáng đã thể hiện tất cả.

Lãnh Điệp Nhi nhất thời yên lặng, đến lúc tỉnh táo lại cũng nhanh chóng đuổi theo, không nói làm sao đuổi kịp, nhưng chỉ cách người này một khoảng, càng hoảng loạn khiếp sợ hơn, không khỏi lo lắng: Trên lưng ngựa xóc nảy như vậy, hài tử trong bụng gã sao chịu đựng được?

Mặc dù Lãnh Điệp Nhi vẫn không chấp nhận được việc Nhâm Bằng Phi lấy thân nam tử mang thai sinh tử, nhưng suy nghĩ đến thiếu chủ tử đối với người này cùng hài tử trong bụng gã chăm sóc rất nhiều, sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, và trước khi ly khai Giang Dĩnh cũng dặn dò phải bảo hộ gã cẩn thận, nếu gã xảy ra chuyện, nàng còn mặt mũi nào trở lại?

Nhưng khi Lãnh Điệp Nhi đuổi theo, ngựa của Nhâm Bằng Phi đã đứng ở phía trước một hộ nông gia, khi nàng vội vội vàng vàng xuống ngựa lao tới, Nhâm Bằng Phi ngoại trừ sắc mặt có phần tái nhợt ra, không thấy có gì khác thường, đứng cùng chủ nhân nông gia trầm giọng nói công việc, khi nàng tiến đến, chỉ liếc mắt qua.

Người chủ cầm một cây quyền trượng tinh xảo cùng một thỏi bạc nguyên bảo Nhâm Bằng Phi đưa, hết sức phấn khởi buộc xe lừa đi đến thôn trang trên làm việc, trước khi đi dặn dò thê tử nhà mình tiếp đãi hai vị khách quý này thật tốt.

Vì vậy nông phụ mập mạp đưa họ đến một căn phòng bên cạnh, hai người còn chưa nói gì, phụ nhân đã cười nói: "Hàn xá thô bỉ, chỉ còn một gian phòng trống, phu thê hai vị đêm nay miễn cưỡng ở một đêm đi, có chuyện gì cứ việc nói, ta đi chuẩn bị cơm nước đêm nay."

Dứt lời, khép cửa đi ra ngoài, lưu lại hai người trong phòng đối mặt nhìn nhau im lặngì.

Nhâm Bằng Phi không kiên trì bao lâu, liền ngồi xuống giường xoa bụng không ngừng hút khí, chỉ chốc lát sau, mồ hôi hột từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lãnh Điệp Nhi chân tay luống cuống chốc lát, cuối cùng mới nhớ tới một chuyện, "Thuốc đâu, để ở chỗ nào rồi, ta đi lấy."

"Khụ, khụ… Trên lưng ngựa…"

Nhâm Bằng Phi chỉ nói vài chữ mà như dùng hết toàn bộ sức lực, Lãnh Điệp Nhi không dám chậm trễ nhanh chân đi lấy, Nhâm Bằng Phi nhận túi uống gần hết thuốc, hô hấp mới ổn định hơn một chút.

"Đơn thuốc ta cũng mang theo." Lãnh Điệp Nhi rút ra một tờ giấy từ trong đai lưng, đưa tới trước mặt gã, "Ngươi cầm đi, có thể tùy lúc đi bốc thuốc."

Nhâm Bằng Phi đưa tay nhận lấy: "Lãnh cô nương, cảm ơn ngươi."

"Không có gì để tạ ơn." Lãnh Điệp Nhi ngồi trên ghế cách gã không xa, "Nhâm thành chủ đừng quên, đây cũng không phải chuyện ta tự nguyện làm."

Nhâm Bằng Phi cười nhẹ, không lên tiếng, chỉ đỡ bụng từ từ nằm xuống giường, đóng mắt lại, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Lãnh Điệp Nhi cũng không nói nữa, cứ ngồi như vậy, cho đến khi trời tối, phụ nhân cầm đèn qua, thuận tiện gọi bọn họ ra ngoài ăn.

Lãnh Điệp Nhi liếc mắt nhìn người trên giường, cười nói với phụ nhân: "Đại thẩm, có thể đem cơm vào đây được không? Gã không khỏe lắm, ta muốn để gã nghỉ ngơi một chút."

Phụ nhân vội vàng gật đầu không ngừng, "Được được, ta đi bê lên."

Bọn họ một nhà kiếm tiền hơn mười năm cũng không bằng một đại nguyên bảo của Nhâm Bằng Phi, giờ bắt họ lập tức dỡ căn nhà cũ kĩ này xuống cùng được, nói gì đến những sai bảo nhỏ nhặt thế này?

Khi bưng cơm nước lên, phụ nhân sợ bọn họ thấy không rõ, lại xa xỉ thắp thêm một ngọn đèn dầu. Lãnh Điệp Nhi đợi nàng đi ra, gắp nhiều thức ăn dễ tiêu để vào bát, đi tới bên giường, đang định để xuống, Nhâm Bằng Phi đã chậm rãi trở mình, động tác chậm chạp ngồi dậy.

Lãnh Điệp Nhi nhanh chóng buông bát trong tay đến dìu gã.

Nhâm Bằng Phi cười với nàng, tuy rằng nàng đã nhấn mạnh là mình không tự nguyện, nhưng nhìn những việc nhỏ này, vẫn thấy sự chu đáo tỉ mỉ của nữ nhân, có lẽ đây là thiên tính rồi.

Mặc dù không muốn ăn uống gì, nhưng để khôi phục thể lực, Nhâm Bằng Phi vẫn cố gắng ăn vài thứ, nhưng hơn phân nửa là uống nước canh.

Quãng thời gian này gã ăn tương đối nhiều, thứ nhất là bởi vì gã muốn duy trì thể lực, thứ hai là thức ăn của nông gia dễ tiêu hơn rất nhiều, hơn nữa đa phần là nấm hái ở trên núi, mùi thơm đặc biệt ngửi đã thấy ngon, ăn vừa miệng.

Đến đây, Nhâm Bằng Phi mới buông bát, bên ngoài bỗng nhiên nghe tiếng gọi của người chủ ầm ĩ: "Vợ, ta đã trở về!"

Ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ thấy một đám lửa kéo dài trên đường núi nhỏ, như một con hỏa long màu vàng chiếm giữ cả sơn lâm, chiếu sáng cả gian phòng.

Nhâm Bằng Phi và Lãnh Điệp Nhi đều kinh ngạc.

Ngoài phòng có rất nhiều tiếng bước chân, người trong hàng ngũ theo chỉ dẫn của người chủ đẩy cửa tiến vào, vừa thấy Nhâm Bằng Phi liền đi qua, cung kính nói: "Đại đương gia, tiểu nhân tới đón ngài."

Nhâm Bằng Phi cảnh giác nhìn người này, người vừa thấy, vội vàng móc ra một cây quyền trượng, giống như cái trước đó Nhâm Bằng Phi đưa cho chủ nông gia đưa đến trước mặt gã, "Tiểu nhân là quản sự phụ trách buôn bán dược liệu ở vùng Kiềm này, trước kia từng gặp Đại đương gia, nhưng có lẽ Đại đương gia không nhớ mặt tiểu nhân."

Tiếp nhận quyền trượng nhìn kỹ, Nhâm Bằng Phi im lặng đặt quyền trượng lại, trầm giọng trách mắng: "Sao lại đông người như vậy, phép tắc của ta luôn là hành sự lặng lẽ, lẽ nào ngươi không biết?"

"Cái này..." Người vẻ mặt bối rối, "Đại đương gia, đây là ý của Nhị gia, nói rằng sợ ngươi lại gặp phải chuyện gì, phải đông người đến có thể đảm bảo chu toàn hơn

"Trình Phi?" Nhâm Bằng Phi kinh ngạc, "Hắn đã ở Kiềm sao, đến đây lúc nào?"

"Đến được khoảng nửa tháng rồi, vẫn luôn tìm kiếm tin tức của ngài, hiện tại biết được ngài ở đây, hận không thể lập tức chạy tới, sau đó vì một số nguyên nhân cản trở, đành nhiều lần phân phó tiểu nhân mau chóng đưa ngài về chỗ hắn an toàn."

Nhâm Bằng Phi vẻ mặt trầm tư, người đứng bên cạnh gã lúc lâu, mới cẩn thận cẩn thận hỏi thăm: "Đại đương gia, có cần khởi hành luôn bây giờ không?"

Nhâm Bằng Phi gật đầu: "Được."

Dứt lời đứng dậy, Lãnh Điệp Nhi đã đứng lên nhanh hơn gã, "Nhâm thành chủ, nếu đã có người tới đón ngươi, ta đây liền đi."

Nhâm Bằng Phi nói với nàng: "Lãnh cô nương, không bằng ngươi cùng Nhâm mỗ tới đi biệt trang ở Kiềm, chờ sắp xếp nhân thủ xong, nhiều người đi tìm thiếu gia của ngươi cũng dễ hơn."

Lãnh Điệp Nhi nhìn lạnh gã: "Không cần, thiếu gia nói y sẽ chờ ta, hơn nữa, ngươi muốn ta lưu lại, có phải trong lòng lại có độc kế âm hiểm gì muốn hãm hại thiếu gia?"

Nhâm Bằng Phi cười khổ: "Nếu ta thực sự có độc kế gì, ngươi ở gần ta càng dễ biết hơn đúng không? Hơn nữa thiếu gia nhà ngươi để an toàn có lẽ không ở lại nơi đó nữa, đến lúc đó ngươi một mình đi tìm, trong núi lớn mênh mông, dễ tìm vậy sao."

Lãnh Điệp Nhi nhìn gã suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng gật đầu, "Được rồi, dù cho ngươi thực sự có âm mưu quỷ kế gì, liều một mạng này, cũng không cho ngươi thực hiện."

Nhâm Bằng Phi quay đầu nhìn người bên cạnh gã, phân phó nói: "Đi thôi, lên đường trong đêm, cũng có thể tránh tai mắt, miễn có kẻ đến gây chuyện, ngươi bảo người tắt đuốc, đổi thành bốn ngọn đèn ***g dẫn đường là được."

"Vâng, tiểu nhân đi làm ngay."

Nhâm Bằng Phi không cưỡi được ngựa, xe ngựa lại không đi được đường núi, có người nghĩ biện pháp, chọn một cái giá, ở giữa đặt ghế, Nhâm Bằng Phi ngồi trên, do người khiêng, mặc dù có một chút lung lay, nhưng có thể ổn định như xe ngựa.

Lãnh Điệp Nhi cưỡi ngựa bên cạnh gã, bóng đêm đen kịt, dựa vào ánh trăng thỉnh thoảng nhìn người bên cạnh, ngồi trên cỗ kiệu, gã hắm mắt lại ngủ, không biết có ngủ được hay không, ban đêm đen kịt như vậy, sắc mặt của gã vẫn tái nhợt rõ ràng.

Tuy rằng trên người gã đắp thảm lông, nhưng nhìn hình dạng, tay gã vẫn đặt trên bụng, từ đầu đến cuối vẫn không buông.

Dọc theo đường đi, cứ đi lảo đảo như vậy, Nhâm Bằng Phi cũng không mở mắt ra nhìn, cho đến khi kiểu đứng trước đại môn của biệt trang, mới bất giác như thức tỉnh mở đôi mắt đen như mực.

Chú thích:

1. Trường quần nùng trang: Quần dài trang điểm dày. Chắc ý nói kiểu của tiểu thư thời xưa đó

2. Phiên âm:

Nhất thiết ân oán hội

Vô thường nan đắc cửu.

Sinh thế đa ưu sự

Mệnh nguy ư thần lộ.

Do ái cố sinh ưu

Do ái cố sinh bố.

Nhược ly ư ái giả

Vô ưu hựu vô bố.

Dịch nghĩa:

Mọi ân oán đời này

Đều vô thường chóng phai

Cõi thế nhiều khổ não

Đời người như sương mai

Do ái sinh sợ hãi

Do ái sinh ưu phiền

Kẻ nào lìa chữ ái

Tâm mới được an nhiên

Nguồn

3. “Vũ Lâm Linh” của Liễu Vĩnh

Phiên âm:

Hàn thiền thê thiết,

Đối trường đình vãn,

Sậu vũ sơ yết.

Đô môn trướng ẩm vô tự,

Lưu luyến xứ.

Lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khan lệ nhãn,

Cánh vô ngữ ngưng ế.

Niệm khứ khứ.

Thiên lý yên ba,

Mộ ái trầm trầm Sở thiên khoát.
Đa tình tự cổ thương ly biệt,
Cánh na kham.
Lãnh lạc thanh thu tiết!
Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ?
Dương liễu ngạn.
Hiểu phong tàn nguyệt.
Thử khứ kinh niên,
Ưng thị lương thần.
Hảo cảnh hư thiết.
Tiện túng hữu thiên chủng phong tình,
Cánh dữ hà nhân thuyết?
Dịch Thơ:
Ve kêu buồn thảm trong chiều,
Bên kia trường đình,
Mưa ngưng rơi.
Trướng thành đô, uống hoài không cớ.
Thương nhớ nơi nao.
Thuyền lan dục giã lên đường.
Cầm tay nhau mắt nhìn đẫm lệ,
Lời cũng nghẹn ngào không nói.
Kỷ niệm lần hồi trở lại.
Sóng khói ngàn dặm,
Bóng chiều mờ mịt âm trầm, khắp đất trời nước Sở.
Xưa nay đa tình khổ bởi biệt ly,
Khổ không chịu được.
Tiết thu vắng vẻ cô liêu!
Đêm nay tỉnh rượu, mộng xứ nào?
Bờ dương liễu
Trăng tàn gió sớm.
Tuổi hoa niên đi mãi
Để gặp thời tốt chăng?
Cảnh đẹp như hư ảo.
Có tiện không, gieo hạt giống đa tình.
Rồi cùng ai tâm sự?
Nguồn

21. Chương 21

Biên tập: Min Ran

Beta: Lam Lam

Nhâm Bằng Phi được người ta dìu qua cửa, liền thấy Nhâm Trình Phi vội vội vàng vàng đi ra, tóc tai bù xù, y phục không chỉnh tề, thoáng nhìn là biết hắn mới rời giường không lâu.

"Ca! Đệ cuối cùng cũng tìm thấy huynh! Huynh có biết đệ đã tìm huynh bao lâu…"

Hắn vừa tới gần, Nhâm Bằng Phi đã lấy tay phải giữ đệ đệ lại, bàn tay mang theo lực đạo không nhỏ, nhất thời khiến Nhâm Trình Phi im lặng.

"Các ngươi cử người đưa Lãnh cô nương đến phòng khách, xem Lãnh cô nương có nhu cầu gì?!" – Phân phó người ở bên cạnh xong, Nhâm Bằng Phi đi đến gần đệ đệ, ghé vào tai hắn nói nhỏ "Trình Phi, đỡ đại ca vào trong! Đại ca đi đường mệt nhọc, thân thể uể oải, đi lại có chút khó khăn!"

Nhâm Trình Phi thoáng ngây ngốc: "Dạ!"

Khi xoay người đi vào trong, trông thấy thị vệ Tùy Dã của Nhâm Trình Phi đứng bên cạnh cột trụ, Nhâm Bằng Phi đi đến gần, vỗ vỗ vai đối phương: "Ta không có ở đây, đã vất vả cho ngươi rồi!"

"Đại thiếu gia nói quá lời! Đó là chức trách của Tùy Dã!"

Nhâm Bằng Phi chỉ cười, kéo đệ đệ vào nội thất.

"Ca, làm sao vậy?"

Vào trong phòng, đóng cửa lại, Nhâm Trình Phi không nhịn được mà khẩn trương hỏi.

Nhâm Bằng Phi vô lực ngồi trên giường, nhãn thần nghiêm khắc nhìn thẳng vào mắt đệ đệ: "Sao đệ lại chạy đến Quế Châu, mà mặc kệ không quản việc trong Thành?"

Nhâm Trình Phi nhất thời nghẹn lời không biết nói sao mới phải: "Ca, dù sao đi nữa chuyện trong Thành huynh không cần lo lắng! Hơn nữa huynh không nghĩ lại xem, nếu không phải huynh đột nhiên không từ biệt mà biến mất, thì đệ đâu có sốt ruột mà đến tận đó tìm huynh như vậy?"

"Sao đệ biết ta ở đây?"

Nhâm Trình Phi bĩu môi: "Hyunh muốn tìm Niếp Dĩnh, biết được y ở đâu, chẳng phải sẽ biết hyunh ở đâu sao?"

Tim Nhâm Bằng Phi thoáng loạn nhịp, sau đó nhẹ nhàng thở dài: "Ai Tìm ta để làm gì, đại ca còn có thể xảy ra chuyện sao? Trình Phi, đệ có thực sự lo lắng cho ta đi nữa, thế nhưng khả năng khiến đệ bất chấp phân phó của đại ca đã một mạch tìm đến đây, chỉ sợ là ý tứ của người khác?"

"Ý tứ của người khác?" – Nhâm Trình Phi sửng sốt: "Ca, đệ không hiểu huynh nói cái gì…"

Nhìn người đối diện một lúc lâu, Nhâm Bằng Phi bỗng nhiên ảm đạm cười: "Thôi! Ta đã không còn thời gian để điều tra nữa!" – Gã vẫy tay về phía đệ đệ: "Trình Phi, lại đây! Ca muốn nói với đệ một số chuyện!"

Nhâm Trình Phi bước tới, y theo lời ca ca, ngồi ở bên cạnh gã: "Ca, huynh muốn nói cái gì?"

"Đưa Thành chủ lệnh của đệ cho ta!"

Nhâm Trình Phi lập tức lấy lệnh bài từ trong ngực ra đưa cho gã.

"Còn có…" – Vuốt ve lệnh bài còn mang theo hơi ấm, Nhâm Bằng Phi như có điều gì đó suy nghĩ: "Đại ca muốn thu hồi…"

"Đại ca muốn gì đều được, nó vốn dĩ là của huynh!" – Nhâm Trình Phi cười nói.

"Không!" – Nhâm Bằng Phi lắc đầu – "Đúng ra phải nói là phụ thân cùng mẫu thân giao cho hai huynh đệ ta! Sở dĩ để ta giữ, là do khi đó đệ còn nhỏ, Độ Ách Thành này ta đáng lẽ phải tận tâm tận lực giữ gìn mới phải, chính là hiện giờ…"

"Hiện giờ cái gì?"

Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua ánh nến, lại nhìn về phía đệ đệ ngồi bên cạnh: "Hiện giờ, Độ Ách Thành này chỉ sợ là sẽ bị hủy trong tay ta!"

Nhâm Trình Phi giật mình, trợn to hai mắt: "Ca?"

Đặt lệnh bài xuống, Nhâm Bằng Phi vươn tay chạm lên khuôn mặt đệ đệ, cuối cùng nắm lấy bàn tay, từ khi Nhâm Trình Phi mười hai tuổi, có rất ít lần Nhâm Bằng Phi có hành động thân thiết đến mức này, đối với Nhâm Trình Phi luôn muốn dựa dẫm vào huynh trưởng mà nói, lúc này không biết vì sao mà một chút vui sướng cũng không có, thanh âm như mắc nghẹn tại cuống họng.

"Ca? Rốt cuộc làm sao vậy, có phải trong Thành đã xảy ra chuyện gì không, có phải là đệ… đệ thật sự đã làm gì sai? Đệ không nên đến đây vào đúng lúc này, phải không, đệ đáng lẽ phải trở về Thành mới đúng, có phải hay không, có phải hay không?"

Nhâm Bằng Phi chỉ mỉm cười nhìn đệ đệ một hồi lâu, nhãn thần cưng chiều đến độ như đang quan sát đối phương chơi đùa vui vẻ. Nhâm Trình Phi thì ngược lại, gấp tưởng như sắp khóc đến nơi: "Ca, huynh mau nói gì đi, Trình Phi thật sự đã làm gì sai, đúng hay không?"

"Không phải!" – Nhâm Bằng Phi nhẹ nhàng lắc đầu – "Người làm sai chính là đại ca, không liên quan đến đệ… Từ đầu tới cuối, là do ta cứ tự cho là đúng, liên lụy đến mọi người… Trình Phi, hiện tại đệ cứ im lặng nghe ta nói, đừng ngắt lời, chỉ nghe đại ca nói, rồi nhớ kỹ, tiếp đó là nhất nhất làm theo những lời ta nói, có được không?"

Nhâm Trình Phi nhìn huynh trưởng thật lâu, sau đó gật đầu: "Vâng!"

Nhâm Bằng Phi cười cười, nắm chặt tay đệ đệ, dùng thanh âm mà chỉ có họ mới nghe được dặn dò: "Chuyện sắp tới đại ca nói cho đệ nghe, đệ tuyệt đối không được nói cho người thứ ba biết. Ngay sáng ngày mai, đệ phải lập tức trở về Độ Ách Thành, sau đó mang theo Thanh Thanh cùng Ách Cô lặng lẽ rời đi, nhớ kỹ không được để cho bất cứ ai biết. Đại ca trước kia đã lén mua một ngôi nhà ở Vị Ương quận tại thành Trường An, sau khi đến đó, phải đi tìm tửu lâu tên là Đức Nhân Trai gặp chưởng quầy tên Tính Cam, ông ta sẽ dẫn ba người đến ngôi nhà, từ đó ba người tạm thời lưu lại đó! Nhớ kỹ, phải đề phòng người khác nhận ra, ba người tốt nhất là cải trang một chút, đến đó rồi cũng nhớ là không nên tùy ý đi lại, cần thứ gì cứ trao đổi với chưởng quầy Tính Cam!"

"Ca… "

Nhâm Trình Phi há miệng muốn nói, lại bị Nhâm Bằng Phi ngăn lại: "Trình Phi, đừng hỏi gì, đại ca hiện tại không có khí lực để giải thích ngọn ngành cho đệ, sau này sẽ có lúc đệ hiểu rõ mọi chuyện!"

Nhâm Trình Phi đành phải ngậm miệng, nhưng cũng không được bao lâu, nhịn không được hỏi: "Ca, vậy còn huynh?"

"Đại ca còn muốn lưu lại đây làm một việc!"

"Là vì Niếp Dĩnh?"

Nhâm Bằng Phi hơi khựng lại, sau mới khe khẽ gật đầu: "Ừ!"

"Ca! Vì sao huynh không cho đệ ở lại giúp huynh?" – Nhâm Trình Phi không phải đứa ngốc, chỉ là hắn còn trẻ, đến lúc bắt đầu hiểu được sự tình có bao nhiêu nghiêm trọng, cũng mơ hồ hiểu được việc huynh trưởng muốn đi lo liệu là loại chuyện gì.

Nhâm Bằng Phi yêu thương vuốt ve khuôn mặt tuấn tú có vài nét tương tự với mẫu thân của đệ đệ, cười nói: "Nếu để đệ lại, Thanh Thanh biết phải làm sao? Trình Phi, ca ca tín nhiệm đệ mới có thể ủy thác đệ đi làm chuyện đó, đệ sẽ không khiến cho đại ca thất vọng, đúng không?"

Nhâm Trình Phi không nói thêm gì nữa, chỉ có thể rưng rưng hai mắt ôm người huynh trưởng càng lúc càng gầy gò vào lòng.

"Ca! Trình Phi cho dù có hồ đồ, thì trong thời điểm này cũng sẽ không gây ra chuyện rắc rối nào nữa, Thanh Thanh đệ nhất định sẽ dẫn nó rời đi an toàn… Chính là, huynh sau đó nhất định phải tới tìm chúng ta, nhất định phải tới tìm chúng ta…"

"Được! Đại ca hứa với đệ…" – Gối đầu lên bờ vai càng ngày càng vững chãi của đệ đệ, Nhâm Bằng Phi an lòng mà khép hai mắt lại, khóe môi lộ ra nét cười nhàn nhạt.

Nhâm Bằng Phi cùng đệ đệ hàn huyên một đêm, ngày hôm sau, liền tiễn đệ đệ xuất môn. Trước khi rời đi, Nhâm Trình Phi biểu tình cau mày bĩu nói lầm bầm cái gì mà "Đại ca thực quá đáng, mới thấy mặt đã bắt ta về Thành xử lý công việc, ta còn chưa kịp du ngoạn Quế Châu a!!!"

Người bên ngoài nghe xong đều hiểu ý mà cười, vị Nhị thiếu gia này đã lớn đến như vậy, thế mà tính tùy hứng như trẻ con, một chút vẫn không giảm bớt a!

Tất cả mọi người đều nghĩ Nhâm Trình Phi do bị Nhâm Bằng Phi bắt trở về Thành xử lý công việc, dù sao hắn hiện tại cũng là Thành chủ, đâu thể có nhiều thời gian rảnh rỗi mà đi du Nam ngoạn Bắc? Bởi vậy không có ai nảy sinh hoài nghi đối với sự ra đi đột ngột của Nhâm Trình Phi, dù sao việc Đại thiếu gia trách cứ đệ đệ cũng không chỉ diễn ra một hai lần.

Ngay cả khi Nhâm Trình Phi đã ngồi lên mã xa vẫn còn càu nhàu không ngừng, rời đi, thế nhưng không có ai biết, hắn lén vén rèm, không muốn buông tay mà bi thương nhìn về phía thân ảnh đơn bạc của huynh trưởng lặng lẽ đứng trước đại môn.

Rốt cục đã đẩy được đệ đệ tránh xa nơi thị phi này, Nhâm Bằng Phi còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, sự tình khiến gã vô cùng khiếp sợ đã truyền đến, Thái tử đã phụng lệnh Thiên tử mang binh đến Quế Châu!

Đây đối với Nhâm Bằng Phi mà nói, không thể nghi ngờ rằng đó là tin quá dữ, bởi vì Giang Dĩnh sẽ không chờ đợi thêm nữa, chỉ cần y biết được vị trí chính xác của Thái tử, y nhất định sẽ ra tay. Đối với gã cũng tương tự, ngay cả một khắc để chuẩn bị cũng không có. Ta phải nhanh chóng tìm ra Giang Dĩnh, phải lập tức tìm ra Giang Dĩnh! – Thế nhưng Quế Châu nói lớn cũng không lớn, mà nhỏ cũng không nhỏ, tìm một người giữa chốn sân lâm hoang vu như vậy, quả là nói dễ hơn làm?

Nếu đã như vậy, muốn tìm được Giang Dĩnh, phương pháp nhanh nhất, chính là tìm kiếm ở những nơi gần với chỗ Thái tử lưu lại!

Nhâm Bằng Phi vốn dĩ còn muốn chờ vài ngày để triệu tập nhân mã, hiện giờ sự việc xảy ra quá khẩn cấp, gã càng triệt để nỗ lực, trăm phương ngàn kế phái người hỏi thăm tin tức của Giang Dĩnh, cũng trong khoảng thời gian này, Lãnh Điệp Nhi đột nhiên không thấy bóng dáng đâu.

Nghe được thuộc hạ báo cáo tin này, đáy lòng Nhâm Bằng Phi không khỏi trầm xuống, hiểu được Lãnh cô nương sợ là đã tự mình chạy đi tìm người.

Nếu nàng ta tìm không thấy cũng không sao, chỉ cần nàng ta bình an vô sự, đối với Giang Dĩnh được coi là công đạo — Đó cũng là nguyên nhân khiến Nhâm Bằng Phi cứng rắn muốn lưu Lãnh Điệp Nhi lại. Nếu Giang Dĩnh không muốn nàng tham dự vào việc này hòng bảo vệ tính mạnh của nàng, như vậy Nhâm Bằng Phi tự nhiên cũng muốn trợ giúp y.

Hiện tại Lãnh Điệp Nhi đã biến mất, nếu như nàng thực sự làm loại chuyện ngu ngốc là đi tìm Giang Dĩnh, khi đó chỉ có hai khả năng, một là bị Giang Dĩnh đuổi đi, hai là nàng ta sẽ cùng Giang Dĩnh đi ám sát Thái tử…

Nhâm Bằng Phi càng nghĩ càng thấy ***g ngực trĩu nặng, không khỏi day day huyệt Thái dương, thật sự cũng không biết gã là do phiền lòng vì bọn họ quyết định đùa giỡn tính mạnh của chính mình, hay là tức giận vì trước cảnh sinh tử nan kham, người kề cận bên cạnh Giang Dĩnh lại là kẻ khác…

Hiện giờ người trong thiên hạ ai nấy đều truy tìm tung tích của Giang Dĩnh, thủ hạ của Độ Ách thành dù có lợi hại đến mấy cũng không thể nhanh giống họ, trừ bỏ phái người đi tìm, cách đơn giản nhất chính là trực tiếp đến thăm dò tin tức mới nhất từ nhân sĩ trên giang hồ.

Đối với người ngóng chờ tin tức mà trong lòng nôn nóng như lửa đốt mà nói, chờ đợi chính là một loại dày vò, vậy mà Nhâm Bằng Phi phải nhẫn nhịn ba ngày bốn đêm, rốt cục đến giờ Tý ngày hôm đó, trên người mặc nguyên y phục để ngủ, tin tức gã chờ đợi khắc khoải rốt cuộc cũng tới…

Có động tĩnh truyền ra từ phủ Thái tử, chính là có thích khách thừa dịp đêm khuya yên tính len lén đột nhập.

Nhâm Bằng Phi không nói hai lời lập tức bật dậy, nhưng chân mới bước ra cửa phòng, liền có một người đứng chắn ngay phía trước, tập trung nhìn vào, Nhâm Bằng Phi chấn động: "Tùy Dã!?"

Hộ vệ sớm đã cùng Nhâm Trình Phi trở về Độ Ách thành từ mấy ngày trước bây giờ sao lại có mặt ở đây?

"Ngươi tại sao lại ở đây?" – Nhâm Bằng Phi hai mắt sáng rực – "Trình phi đâu!"

"Vẫn trên đường trở về Độ Ách thành, là thuộc hạ lén quay lại đây!" – Tùy Dã biểu tình bất biến, khẽ buông mi mắt, lẳng lặng nói: "Đại thiếu gia, ngàn vạn lần đừng đi!"

Nhâm Bằng Phi dừng một chút, nín thở hỏi: "Ngươi là nói Thái tử phủ?"

Tùy Dã gật đầu.

Nhâm Bằng Phi thanh âm lạnh lùng: "Đây là vì sao?"

"Đó là một cái bẫy, người đến đó, đã chết cả rồi!"

"Như vậy… Thái tử cũng là giả?"

Tùy Dã có chút chần chừ, giống như đang giãy dụa trong do dự, cuối cùng không thể làm gì khác là khẽ gật đầu.

Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy huyết mạch đúng vào giờ khắc này đồng loạt dâng lên tận đỉnh đầu, khiến hô hấp của gã cũng trở nên khó khăn, hai tay nắm chặt thành quyền, nghiến răng nói: "Ngươi vì cái gì muốn nói cho ta biết?"

"Ta không muốn thấy ngài đi chịu chết!" – Lần này Tùy Dã rất nhanh đã đáp lời.

"Hả?"

Tùy Dã cũng không biết đang nhìn hướng nào mà nhãn thần có điểm mông lung: "Đại thiếu gia, nếu ngài chết đi, Nhị thiếu gia cùng tiểu thư Thanh Thanh biết phải làm sao?"

Nhâm Bằng Phi nhìn Tùy Dã trầm mặc, sau một lúc lâu, vươn tay nặng nề mà vỗ vỗ lên vai gã, khẩu khí trầm trọng: "Tùy Dã, mặc kệ ngươi từng làm chuyện gì, nghe một câu nói đó của ngươi, ta chỉ biết bản thân vẫn có thể tin tưởng ngươi! Tùy Dã, nếu như ngươi có năng lực đến vậy, Trình Phi cùng Thanh Thanh xin kính nhờ ngươi!"

Dứt lời, Nhâm Bằng Phi đi qua gã, tuyệt không chùn bước tiến về phía trước.

"Đại thiếu gia!"

Nhâm Bằng Phi quay đầu lại, nhìn về phía Tùy Dã gương mặt chưa từng thay đổi biểu tình rốt cuộc cũng lộ ra một chút kích động mơ hồ, cười cười nói: "Tùy Dã, năm đó, ta không có cứu lầm ngươi!"

Nhâm Bằng Phi tiếp tục bước đi, Tùy Dã vô lực từng bước thối lui về phía sau, dựa lưng vào vách tường, vẻ mặt buồn rầu.

…

Chờ đến khi Nhâm Bằng Phi dẫn người đuổi tới nơi, phủ Thái tử lưu lại ở ngoại ô đã chìm trong ánh đuốc đỏ rực, tầng tầng thủ vệ cùng binh lính bao vây ngoài phủ chẳng khác gì một rừng cột trụ vây quanh một

căn phòng nhỏ, ánh lửa hắt từ vô số ngọn đuốc càng khiến biểu tình trên khuôn mặt họ trở nên uy nghiêm đáng sợ.

Trong ánh sáng đỏ đến ám ảnh, ngọn lửa thỉnh thoảng lại bùng lên như muốn nuốt lấy bầu trời, kèm theo đó là những tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, mơ hồ trong đó, còn nghe được tiếng than khóc, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau. Màn đêm cùng ánh lửa đan xen, những kẻ chạy thoát khỏi phủ lần lượt từng người đều bị thủ vệ cùng binh lính vây sẵn bên ngoài một đao chém làm đôi, thi thể nằm la liệt trên mặt đất, mùi huyết tinh tanh nồng phát tán ra không trung… Tình cảnh đó khiến người chứng kiến không khỏi nổi da gà, chỉ có thể hình dung bởi bốn chữ "Địa ngục trần gian".

Đứng trên núi nhìn xuống, ***g ngực Nhâm Bằng Phi không khỏi co rút. Gã đang muốn xông vào tìm người thì trong lúc vô tình, thoáng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc cũng ẩn nấp trong bóng tối, chuẩn bị lao vào nơi lửa cháy đầy hỗn loạn kia.

Nhâm Bằng Phi nhanh chóng nhìn về phía thủ hạ ra hiệu, chỉ thấy trường tiên trong tay người kia vung lên, nhất thời trói lấy thân ảnh kia, kéo đến trước mặt gã, thậm chí còn vì mất thăng bằng mà ngã trên mặt đất.

Thân ảnh bị ngã trên mặt đất trở mình mấy lần, chật vật lắm mới có thể đứng lên, vừa nhìn, mày liễu gần như dựng thẳng còn đôi mắt hạnh thì trợn to vài phần: "Nhâm Bằng Phi, ngươi lại ngăn cản ta làm gì!"

"Lãnh cô nương tại sao lại ở chỗ này?"

Lãnh Điệp Nhi nhẫn thần giễu cợt nhìn gã, "Hừ" lạnh một tiếng: "Ngươi vì sao cũng ở chỗ này?"

Nhâm Bằng Phi mỉm cười, chắp tay hướng về phía nàng, vừa lắc đầu, vừa nói mà ý vị thâm trường: "Lãnh cô nương làm việc quá mức lỗ mãng, cô nương có biết…"

Lãnh Điệp Nhi nhất thời hiếu kỳ: "Có biết cái gì?"

Nhâm Bằng Phi vươn tay trái về phía nàng, trong nắm tay như thể giấu thứ gì, đang chậm rãi mở ra, Lãnh Điệp Nhi không khỏi nín thở quan sát, một nam tử không biết tự khi nào, lẳng lặng đi ra phía sau lưng nàng, chậm rãi giơ tay lên, chỉ nghe "Bốp" một tiếng, Lãnh Điệp Nhi bị đánh bất tỉnh, thân thể mềm mại ngã xuống đất, mà bàn tay Nhâm Bằng Phi đã hoàn toàn mở ra, bên trong trống không.

Gã nhìn thoáng qua người thuộc hạ đứng bên cạnh Lãnh Điệp Nhi, phất tay, đi qua gã rồi thản nhiên phân phó: "Tìm một nơi an toàn đưa Lãnh cô nương đến đó, tiện thể giám sát nàng ta, không cho phép nàng ta tùy tiện hành động đơn độc nữa!"

Số thuộc hạ đi theo không nhiều, lúc này thiếu đi một người cũng đồng nghĩa với việc hy vọng thiếu đi một phần, Nhâm Bằng Phi chờ đến lúc nhìn thấy người kia mang Lãnh Điệp Nhi đi khuất, quay đầu lại nhìn quanh, trầm ngâm một hồi, đột nhiên nói: "Ngần này người chỉ sợ không đủ, các ngươi tất cả quay trở về tập trung thêm nhân mã, đến khi nào đủ ba trăm người thì đến đây gặp ta!"

Đám thuộc hạ theo lệnh lập tức hành động, chỉ là có một người thân phận tương đối cao ở lại, do dự nói với Nhâm Bằng Phi: "Đại thiếu gia, còn ngài?"

"Ta?" – Nhâm Bằng Phi nhướng mày: "Ta sẽ ở lại đây quan sát!" – Lấy loan đao1 giắt trên hông xuống, gã lộ ra tiếu ý nói rằng: "Không cần lo lắng! Trên thế gian này, có thể thương tổn ta, đã không có mấy người!"

Phía sau gã, ánh lửa gần như đã nuốt chửng toàn bộ sơn trang phủ đệ, đỏ rực một mảng trời, tiếu dung của Nhâm Bằng Phi khi đó, chẳng khác gì Atula từ địa ngục xuất hiện trên nhân gian, huyết tinh mà tàn nhẫn, băng lãnh mà vô tình, khiến người đối diện không khỏi kinh sợ.

Mọi người đều bị gã khéo léo đuổi đi, đối mặt với biển lửa, Nhâm Bằng Phi mệt mỏi trút bỏ lớp vỏ ngụy trang, loan đao "Keng" một tiếng rơi trên mặt đất, gã vuốt ve bụng, chậm rãi ngồi xuống, nhãn thần nhìn thẳng về phía trước, trận lửa lớn với ngọn lửa cuồng loạn bùng lên hướng thẳng lên trời, tựa hồ muốn nuốt cả mặt trăng. Quan sát ngọn lửa dữ dội có thể hủy diệt hết thảy, Nhâm Bằng Phi vô thanh vô thức mỉm cười.

Lửa lớn vẫn tiếp tục lan tràn vô phương dừng lại, bên ngoài sơn trang thì máu đã ngưng tụ thành sông, dần dần loang rộng. Đến lúc này thì không còn ai có thể chạy thoát ngọn lửa hung hãn kia, trừ bỏ thỉnh thoảng

từ bên trong truyền đến tiếng cháy nổ cùng kết cấu bị đổ sập ra… Không còn bất cứ thanh âm nào khác!

Trời đấy lúc này, như ngưng trệ ngay trong khoảnh khắc giao hòa giữa ngày và đêm. Trong một khắc bóng tối thanh tĩnh, quân đội canh giữ bên ngoài sơn trang chẳng khác gì quỷ mị, thân ảnh không ngừng kéo dài lay động dưới ánh lửa bạo liệt, tựa như loài ác quỷ đang giương nanh múa vuốt, khiến người nghe thấy mà tan hồn thất phách.

Nhâm Bằng Phi vẫn ngồi trên đỉnh núi, lẳng lặng quan sát tình hình bên dưới, khóe miệng vẫn là tiếu ý từ bỏ hết thảy.

Trận hỏa hoạn khủng khiếp vẫn còn tiếp diễn và có lẽ sẽ âm ỉ đến mấy ngày mấy đêm, quyết tâm thiêu trụi toàn bộ sơn trang rộng lớn này, cũng còn may là có một cơn mưa rào tầm tã tuôn xuống dập tắt ngọn lửa.

Những binh lính canh giữ bên ngoài dần dần cũng thả lỏng tâm trí, tuy họ vẫn đứng yên tại chỗ, thế nhưng Nhâm Bằng Phi có thể cảm nhận được điều đó, Bởi vì bọn họ từ đầu đến cuối chứng kiến tất cả, số binh lính đứng canh giữ bên ngoài sơn trang không kém năm ngàn người, cũng tương đương với một vạn con mắt, nhưng không có bất cứ ai trông thấy còn có kẻ nào từ bên trong chạy ra. Hơn nữa, một trận hỏa hoạn lớn như vậy, cho dù có là sắt đá cũng bị nung chảy, huống chi là da thịt của con người!

Không một ai có thể sống sót qua khỏi trận hoả hoạn kia, không một ai!

Binh lính bên ngoài sơn trang đều chắc chắc như vậy, thậm chí còn có người nghĩ chỉ cần trời sáng, có thể thu quân, và họ có thể về nhà thưởng thức một chén canh nóng, càng tốt nếu có thể ngâm mình trong thùng nước tắm ấm áp, sau đó an ổn mà ngủ một giấc. Sau khi tỉnh lại, thứ nghênh đón họ có lẽ chính là sự vinh quang cùng ban thưởng vì đã khải hoàn trở về.

Đúng thời điểm đó có một tiếng nổ mạnh khiến ngọn lửa bùng lên, một thân ảnh cao lớn từ trong biển lửa rừng rực lao ra, bay lên không trung, sau vài lần nhào lộn trên không thì lảo đảo đáp xuống trước mắt toàn bộ binh lính.

Bởi vì ngoài ý muốn quá mức, mà quân đội đã qua huấn luyện nghiêm ngặt trong nhất thời đứng chết sững. Nếu không phải thân ảnh vừa thoát khỏi biển lửa hung hãn bị thương không nhẹ, khó khăn lắm mới có thể đứng vững, thì chỉ trong khoảng khắc binh lính ngây ngốc trơ mắt nhìn, thì vài nghìn người đối với một cao thủ võ lâm chẳng đáng để vào mắt, và đã có thể cao chạy xa bay.

Bởi vậy, đến khi người vừa mới đào thoát khỏi hoả hoạn thật vất vả mới có thể dùng kiếm để chống đỡ thân thể đứng thẳng, quân đội lúc này cũng khôi phục được tinh thần, từng bước từng bước cầm chắc vũ khí đứng thẳng, bao vây lấy y, tạo thành… thiên la địa võng, không thể trốn thoát.

Thế mà nam nhân khó khăn lắm mới có thể thoát khỏi biển lửa hung hãn chỉ nhìn tất thảy bằng nửa con mắt, cuồng vọng mà cười to, tiếng cười trầm bổng vang vọng tận mây xanh, từng hồi từng hồi đập vào lòng những binh kính đang có mặt, càng khiến họ có chút sợ hãi mà toát mồ hôi lạnh.

Ngay cả khi thân thể đã giăng kín vết thương, ngay cả khi đứng còn không vững, thế nhưng khóe mắt của y tràn đầy lạnh lùng cùng can đảm liều lĩnh, như vậy đủ để người khác hoảng sợ mà nhượng bộ lui binh.

Không có ai biết, trên đỉnh núi nhỏ cách đó không xa, ngay thời điểm y lao khỏi biển lửa, Nhâm Bằng Phi đã đứng bật dậy, cầm lấy loan đao, binh lính đã dồn hết sự chú ý vào nam nhân kia, căn bản không hề dự liệu được còn có một người khác nữa có thể xông vào bên trong vòng phong tỏa chẳng khác gì tường đồng vách sắt, chạy về phía người nam nhân thần thái tràn đầy hào hiệp…

"Bằng Phi!"

Sự xuất hiện bất ngờ của gã khiến một số người luống cuống tay chân, ngay lập tức mũi tên bắn ra như mưa, hướng thẳng vào lưng. Nhâm Bằng Phi còn chưa kịp tránh né, thân thể đã bị một lực đạo mạnh mẽ ôm gọn, bên tai chỉ nghe thấy những tiếng "Keng… Choang", khi ngẩng đầu nhìn lên, những mũi tên bay về phía gã đều bị đánh rơi xuống đất, có hơn phân nửa đã đứt làm đôi.

Ngay cả thời gian để chớp mắt cũng không có, ngay lập tức Nhâm Bằng Phi liền ôm chặt lấy người ở ngay bên cạnh gã.

Nam nhân vì mệt mỏi mà thở hổn hển ngạc nhiên nói: "Bằng Phi?"

Nhâm Bằng Phi giữ chặt lấy cánh tay không cầm kiếm, giúp y đứng thẳng, giữ chặt loan đao trong tay, cùng y đối mặt với địch nhân đứng phía trước, thản nhiên mỉm cười: "Ta biết ngươi muốn chết… Niếp Dĩnh, ta đi cùng ngươi…"

"Bằng… Phi…"

Nghe được thanh âm không thể tin được của người bên cạnh, Nhâm Bằng Phi quay đầu sang, nhìn không chuyển mắt dung mạo gã đã khắc sâu tận đáy lòng, ôn nhu mỉm cười: "Niếp Dĩnh! Lúc này đây, ta sẽ không quay người bỏ mặc ngươi một mình nữa!" – Dùng sức nắm chặt tay y: "Ta đi với ngươi! Chỉ cần ngươi còn cần ta một khắc, ta đều ở cùng ngươi,cho dù là âm tào địa phủ!"

Giang Dĩnh sửng sốt một hồi lâu, cũng choáng váng một hồi lâu, cuối cùng mỉm cười, trong ánh lửa, nhãn thần thâm thúy của y như hàm chứa một thứ trong suốt đang tỏa sáng.

Cùng nhau đối mặt, tay trong tay, vai sóng vai, ngay cả khi trước mặt chính là cái chết, cũng cùng nhau đối mặt, không hề có ngờ vực vô căn cứ, cũng không lại có lùi bước, mỉm cười cùng đối mặt.

Bọn họ nhìn nhau cười, bởi vì phía trước, có thế nào bọn họ cũng không oán không hối.

…

Đại môn dần dần bị người khép lại, ánh nến mờ nhạt trong phóng âm u khẽ lay động, Tùy Dã đi vào trong, hướng về phía thân ảnh đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa người chìm vào bóng đêm, đưa lưng về phía gã.

Tùy Dã quỳ xuống: "Thái tử gia!"

Người này cũng không quay đầu lại: "Tùy Dã, sao ngươi lại tới đây?"

"Thái tử gia, Tùy Dã tới để cầu xin ngài một chuyện!"

Người vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ khẽ giật mình, nhưng vẫn không xoay người lại: "Chuyện gì?"

Tùy Dã cắn răng, người kia bỗng nhiên cúi đầu tựa tiếu phi tiếu: "Ngươi không nói, ta cũng biết đó là chuyện gì… Tùy Dã, nếu ta nói, không thể được?"

Tùy Dã biểu tình tuyệt nhiên: "Như vậy Tùy Dã chỉ còn con đường chết!"

"Ngươi là đang uy hiếp ta?" – Người kia cười lạnh.

"Không!" – Tùy Dã khép hai mắt lại – "Là Tùy Dã không còn mặt mũi nào để tiếp tục sống trên thế gian này nữa!"

Người kia đánh một chưởng lên cửa sổ, oán hận nói: "Tùy Dã, ngươi lên bốn đã được dẫn đến bên cạnh ta, hai chúng ta từ nhỏ đã cùng nhau ở chung một chỗ, cùng nhau đọc sách viết chữ, cùng nhau luyện công… Ta cho tới bây giờ chưa từng coi ngươi là thuộc hạ, mà coi ngươi là huynh đệ, thậm chí so với huynh đệ còn thân hơn! Ngươi hiện giờ như thế này, là đang hồi báo ta sao?"

Tùy Dã mở mắt ra, nhìn người kia, chậm rãi quỳ gục xuống, đầu chậm đất: "Thái tử gia, Tùy Dã chưa bao giờ phản bội ngài, cũng chưa bao giờ cầu xin ngài bất cứ chuyện gì! Chuyện ngày hôm nay, là Tùy Dã nguyện đem tính mạng ra cầu xin Thái tử gia có thể khai ân, tha chết cho bọn họ!"

"Tùy Dã!"

Người kia tức giận, đột nhiên quay người lại, dưới ánh nến mờ nhạt, dung mạo tuy không quá rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhận ra vẻ tuấn tú, cũng chính là nhi tử của Chu Viêm, ngày trước trên núi Điểm Thương chưa từng lộ mặt – Chu Mặc Đàm! Chỉ thấy hắn hít sâu vài lần, giống như suy nghĩ điều gì, đưa tay lên má, chậm rãi kéo mặt nạ, lộ ra một khuôn mặt khác so với tuấn tú càng thêm oai hùng khí phách.

"Tùy Dã, ngẩng đầu lên nhìn ta!"

Tùy Dã có chút do dự, hồi sau mới chậm rãi ngẩng đầu, nhìn gương mặt đã lâu không được diện kiến, trong lòng rùng mình: "Thái tử gia…"

Thái tử tiến thêm vài bước, ngồi lên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tùy Dã đang quỳ trên mặt đất: "Phụ hoàng nhất định muốn ta phải làm ra thành tựu quang vinh rồi với trở lại Kinh Thành, ngươi lại cầu xin ta thả bọn chúng, ngươi có biết điều này có nghĩa là gì?"

Tùy Dã nhãn thần buồn bã, yên lặng cúi đầu.

Thái tử nắm chặt tay, suy nghĩ một lúc lâu, trầm giọng nói: "Ta biết Nhâm Bằng Phi đối với ngươi ân trọng như núi, ngươi bán đứng tin tức của gã cùng mọi việc xảy ra trong Thành đã là bất nhân bất nghĩa, nếu tiếp tục thấy chết mà không cứu, chỉ sợ thật sự khiến ta nuối tiếc vì đã đánh mất một thân tín có năng lực! Muốn ta đáp ứng ngươi cũng được thôi, chỉ là ngươi phải thề, từ nay về sau cùng người của Nhâm gia đoạn tuyệt quan hệ, vĩnh viễn không gặp lại!"

"Tạ ơn Thái tử điện hạ!" – Tùy Dã hướng về phía Thái tử, nặng nề dập đầu.

…

Trong đêm khuya thanh vắng, vang lên tiếng gõ cửa đập tan sự yên tĩnh, một tiếng lại một tiếng, khiến người ta chẳng thể yên lòng.

Nhâm Trình Phi xoay người ngồi dậy, vỗ vỗ trán muốn xoa dịu cơn đau đầu, sau đó mới đứng dậy mặc áo khoác, ra ngoài mở cửa, lại thấy Thanh Thanh cùng Ách Cô ngủ ở phòng bên cũng đứng bên cửa.

"Đánh thức hai người?" – Nhâm Trình Phi cười với các nàng, trên mặt khó che giấu được sự khó chịu do nửa đêm bị đánh thức: "Cũng không biết là ai, nửa đêm còn muốn nhiễu loạn giấc ngủ của người khác! Đừng sợ, thúc thúc lập tức ra xem đến tột cùng đó là kẻ nào!"

Có chút sợ hãi vì e ngại người khác tiết lộ hành tung, bên trong căn nhà không có bất cứ hạ nhân hay tùy tùng nào, hoàn cảnh so với Độ Ách thành quả thực đơn sơ không thể chịu nổi. Công việc hàng ngày đều do bản thân tự gánh vác, ngay từ đầu Nhâm Trình Phi thực sự không quen nổi, thế nhưng nhìn Thanh Thanh tuổi còn nhỏ mà biểu tình bình thản, đối với tình huống hiện tại, hắn bèn nỗ lực kiềm chế.

Nhâm Trình Phi nhấc chân muốn đi, thanh âm trong trẻo của Thanh Thanh vang lên: "Trình Phi thúc thúc! Đừng nóng vội, có thể là phụ thân!"

Nhâm Trình Phi kinh ngạc nghiêng người nhìn về phía Thanh Thanh, tâm niệm vừa chuyển, tầm mắt đã dừng trước đại môn.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủn, đã có những sự thay đổi bất ngờ! Giang hồ một lần nữa tuyển lập Tân Minh chủ, Thái tử khải hoàn hồi triều, Độ Ách thành cũng đổi chủ, còn Nhâm Bằng Phi và Giang Dĩnh, không rõ tung tích.

Thời điểm biết được Độ Ách thành cải danh đổi chủ, Nhâm Trình Phi dần dần thấu đáo mọi chuyện, rằng Độ Ách thành đã sớm bị triều đình dòm ngó, rằng huynh trưởng có bao nhiêu dụng tâm lương khổ, thu hồi Thành chủ lệnh, là không muốn tội danh bại gia tử đổ xuống đầu hắn; cũng rõ ràng câu nói cuối của huynh trưởng có ý tứ gì, rằng gã tình nguyện tự tay hủy đi Độ Ách thành cũng không muốn để kẻ khác đoạt đi…

Chỉ là đến cuối cùng, Độ Ách thành vẫn rơi vào tay kẻ khác.

Cam chưởng quầy nói cho Nhâm Trình Phi biết chuyện về ngày Thái tử phụng mệnh truy nã khâm phạm Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi cũng xuất hiện, sau đó cùng Giang Dĩnh lao vào biển lửa, không thấy trở ra.

Với lý do là Nhâm Đại Thành chủ chính kẻ khả nghi cấu kết loạn đảng Giang Dĩnh, không chỉ mọi tài sản thuộc về Độ Ách thành đều bị sung vào ngân khố, mà toàn bộ hiệu buôn, gia sản đều bị niêm phong cất vào kho rồi tịch thu, trước mắt tạm thời để người do triều đình phái xuống giám thị.

Nếu không phải Nhâm Trình Phi dẫn Thanh Thanh nhanh chóng trốn thoát, chỉ sợ tránh không tránh khỏi tai ương bị tống vào ngục thất.

Nhâm Trình Phi đương nhiên không tin chuyện huynh trưởng đã chết, Thanh Thanh cũng không tin, bọn họ không để ý Cam chưởng quầy khuyên bảo thế nào, một mực ở lại căn nhà này, không chịu rời đến nơi khác an toàn hơn.

Bọn họ kiên nhẫn chờ, chờ người thân yêu nhất xuất hiện.

Nhưng càng chờ càng thấy hy vọng xa vời. Thanh Thanh càng ngày càng trầm mặc kiệm lời, Nhâm Trình Phi thì rất dễ lộ ra bộ dạng thất thần, thế nhưng rốt cục cũng chờ được cái ngày, đại môn nửa đêm khuya khoắt được người chạm tới…

Thật sự là người chúng ta đang chờ đợi sao?

Nhâm Trình Phi khó nén tâm tình kích động, ba bước chỉ cần hai bước chạy ra mở cửa, khẩn trương đến quên cả nguyên tác cẩn trọng, thậm chí quên là lời dặn dò của Cam chưởng quầy, rằng không nên tùy tiện mở cửa cho người lạ.

Vì thế đại môn vừa mở ra, khi trông thấy người bên ngoài là Tùy Dã, Nhâm Trình Phi không khỏi sửng sốt.

Nương theo bóng đêm, nhìn nam tử cùng mình bầu bạn nhiều năm, Tùy Dã hé môi muốn nói điều gì đó đã bị Nhâm Trình Phi đấm một cú vào mặt!

"Ngươi còn có mặt mũi xuất hiện?!"

Nhâm Trình Phi không ngốc, trong khoảng thời gian này, hắn phát hiện Tùy Dã đột nhiên biến mất, nhớ tới từng lời huynh trưởng nói, trong đó có chuyện triều đình rất nhanh chóng thuận lợi đã có thể nắm bắt được tin nội bộ của Độ Ách thành mới hoàn toàn tỉnh ngộ, vì sao Tùy Dã luôn thúc giục hắn đi tìm huynh trưởng. Là bởi vì người kia cùng triều đình nội ứng ngoại hợp, từng bước một đoạt đi quyền lực của Thành chủ Độ Ách thành!

"Ta tín nhiệm ngươi như vậy…" – Nhâm Trình Phi hai mắt đỏ hồng, thanh âm cũng nghẹn ngào, tay phải cao giơ lên muốn đánh thêm lần nữa…

"Trình Phi, không nên lỗ mãng!"

Ở mã xa cách Tùy Dã không xa, một người vạch màn xe, lộ ra khuôn mặt mỏi mệt tái nhợt, Nhâm Trình Phi nhất thời ngây ngốc, nước mắt trong mắt rốt cuộc chảy ra, không nhìn Tùy Dã nữa, lập tức chạy đến chỗ mã xa.

"Ca!"

Trừ bỏ thân thể chật vật cùng tiều tụy đi nhiều, Nhâm Bằng Phi cũng không có cái gì khác ngày thường, ngược lại, Giang Dĩnh nằm trong lòng gã, hơi thở mong manh, không mảy may nhúc nhích, thật sự khiến người khác thấp thỏm lo lắng.

Nhâm Trình Phi lau đi nước mắt, cùng huynh trưởng hợp lực dìu Giang Dĩnh xuống khỏi mã xa, tầm mắt thoáng chuyển, người với biểu tình vạn năm không đổi kia đã không còn bóng dáng.

Nhâm Bằng Phi nói cho cậu biết, Thái tử lấy điều kiện lưu lại mạng sống của gã và Giang Dĩnh thì bọn họ từ nay về sau không thể xưng tên trước mặt người khác. Còn về nguyên nhân tại làm sao mà Thái tử đối với hai người không thân không thích lại tha cho bọn gã một mạng, chỉ có thể là Tùy Dã ở cầu xin thay họ.

Sau khi nói xong, Nhâm Bằng Phi nhìn đệ đệ ngây ngốc ngồi trên ghế, vươn tay vỗ vỗ vai của hắn, thở dài một tiếng: "Gia vô nhị chủ, tôn vô nhị thượng2, chúng ta không thể nói Tùy Dã đã làm sai, ngày hôm nay hắn có khả năng ra tay cứu giúp như vậy, đã khiến đại ca cảm niệm lắm rồi!"

"Ca…"

"Trình Phi! Hiện giờ đại ca, chuyện gì cũng thông suốt rồi!"

Đúng vậy, tất thảy đều thông suốt, chuyện gì cũng không tranh giành nữa! Nhâm Bằng Phi của hiện tại, chỉ một mực muốn đưa Giang Dĩnh chìm trong hôn mê quay về Vạn Ác Cốc.

…

"Ngay từ đầu vốn dĩ là không nên thoát ra!"

Mặc dù đang hôn mê, thế nhưng máu vẫn không ngừng rỉ ta từ thất khiếu của Giang Dĩnh, Nhâm Bằng Phi mỗi lần đều dịu dàng lấy khăn mềm lau đi, biểu tình mờ mịt cùng đau lòng.

Thời gian không chờ đợi bất cứ ai, bởi vậy bọn họ, thu thập xong hành lý, ngày hôm sau lập tức xuất phát.

Nhâm Bằng Phi cùng đệ đệ đang dìu Giang Dĩnh lên mã xa, người bấy lâu hôn mê đột nhiên mở mắt.

"Bằng Phi…"

"Ta ở đây!" – Nhâm Bằng Phi gắt gao ôm lấy y, thân mình không kiềm được run rẩy.

"Đây… Là đi… đâu…"

"Chúng ta về Vạn Ác Cốc!"

"Vạn… Ác…" – Cố sức mở to mắt, y nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé đứng gần đó, tựa như suy nghĩ chuyện gì, Giang Dĩnh giật giật khóe môi, khó khăn mỉm cười.

Thanh Thanh nhất thời cắn môi dưới, cố nén không cho nước mắt chảy xuống.

"Bằng Phi… Ta muốn đi… Đi… Giang Nam…"

Thanh âm của Nhâm Bằng Phi run rẩy đến lợi hại: "Được… Được… Chờ đến khi ngươi khỏe lại, chúng ta… đi Giang Nam…"

Y mỏng manh lắc đầu: "Không… Bây giờ đi…"

"Niếp Dĩnh…"

"Bây giờ đi…" – Y hé môi, một búng máu ộc ra, nhiễm đỏ xiêm y: "Được chứ… Bằng Phi…"

Giang Dĩnh dùng toàn bộ sức lực còn sót lại, cố gắng kéo tay áo gã, Nhâm Bằng Phi không dám nhìn, cũng không đành lòng chứng kiến, vùi mặt vào hõm vai y, dùng sức gật gật đầu: "Được! Chúng ta đi Giang Nam… Sẽ đi ngay bây giờ!"

Nhâm Bằng Phi dìu Giang Dĩnh lên mã xa, đi đến Giang Nam.

Nhâm Trình Phi cùng Thanh Thanh, Ách Cô đứng tại chỗ nhìn cỗ xe xa dần, từng chút một biến mất trước mắt họ.

"Ách cô cô!" – Thanh Thanh bật khóc bổ nhào vào lòng Ách Cô, không kìm được mà nói to: "Ách cô cô, đưa con về Vạn Ác Cốc! Con phải về đó, con muốn về Vạn Ác Cốc!"

Ách Cô hai mắt đỏ hồng không suy nghĩ ôm lấy nó, gật gật đầu.

…

Vài ngày sau, Giang Dĩnh vẫn không nhắm mắt, Nhâm Bằng Phi khuyên nghỉ ngơi, y lắc đầu, càng không ngừng hỏi: "Đến Giang Nam rồi sao?"

Nhâm Bằng Phi ôm chặt y, nói: "Rất nhanh sẽ đến… rất nhanh sẽ đến…"

Rốt cục mới một ngày, thần sắc của Giang Dĩnh thoạt nhìn tốt không ngờ, máu cũng không chảy ra nữa, y nằm trong lòng Nhâm Bằng Phi, đột nhiên nói một câu thật rõ ràng: "Bằng Phi, ta vẫn còn nhớ rõ câu thơ đó: Đình hoa hương tín thượng thiển, tối ngọc lâu tiên noãn. Mộng giác xuân khâm, giang nam y cựu viễn. Giang Nam kỳ thật cũng không xa, đúng không? Chính là vì cái gì, ta đến tột cùng vẫn không đến được?"

Nhâm Bằng Phi vuốt ve tóc của y, nhẹ giọng hỏi: "Vì cái gì muốn đi Giang Nam?"

"Ta muốn đi tìm ngươi!"

"Nhưng bây giờ ta chẳng phải đang ở bên cạnh ngươi sao?"

Giang Dĩnh buông rèm mi, lẳng lặng nói: "Không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy đến được đó, tâm cam sẽ không còn trống rỗng…"

Ngoài cửa sổ, đột nhiên xuất hiện cảnh tượng cách hoa trôi theo làn nước, Nhâm Bằng Phi lơ đãng vạch màn xe, hình ảnh xuất hiện trước mắt chính là tế vũ3 mê mông4, có cả cành liễu thùy ngạn5, cũng chính là Giang Nam luôn ở trong mộng của mẫu thân.

Nhâm Bằng Phi cúi đầu khẽ gọi: “Niếp Dĩnh! Mau nhìn đi, đến Giang Nam rồi, chúng ta đến Giang Nam rồi… Niếp Dĩnh? Niếp Dĩnh… Chúng ta đã đến Giang Nam rồi, ngươi mở to mắt ra nhìn đi! Niếp Dĩnh… Ngươi không phải luôn muốn đến sao? Vì cái gì không mở to mắt? Vì cái gì không nhìn lấy một lần… Chí ít cũng nên nhìn một lần a!”

Đến cuối cùng, chỉ có thể dùng toàn bộ sức lực ôm chặt lấy thân thể trong lòng dần dần trở nên lạnh lẽo như băng.

Là cái gì, trong lúc đó lặng lẽ rơi xuống, một hạt lại một hạt tích trên mái tóc bạch trắng, long lanh trong suốt, không ngừng không ngớt?

Thiên địa vô thanh!

Chỉ có mưa phùn Giang Nam, cùng gã khóc…

---

1 Loan đao: đao cong, có lẽ Độ Ách thành ở phía Bắc cho nên văn hóa có trộn lẫn với người Mông Cổ =.=!!!

2 Gia vô nhị chủ, tôn vô nhị thượng: một nhà không thể có hai chủ, một chỗ không thể có hai người ngồi.

3 Tế vũ: mưa phùn

4 Mê mông: sương mù mờ ảo

5 Cành liễu thùy ngạn: cách nói văn vẻ của cành liễu rủ.

“Ca! Huynh muốn đi đâu?”

Nhâm Trình Phi cùng Ách Cô bao lớn bao nhỏ từ bên ngoài trở về, lập tức trông thấy người từ bên trong đi ra, vội vàng quảng những thứ ở trên tay sang một bên, không những luống cuống dùng ống tay áo lau đi mồ hôi ướt đẫm trán, mà biểu tình cực kỳ khẩn trương chạy đến bên cạnh huynh trưởng.

Nhâm Bằng Phi mỉm cười thản nhiên với đệ đệ, cũng dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán hắn: “Ta muốn đi thăm y!”

Nhâm Trình Phi lông mi thiếu chút dựng thẳng, tầm mắt không khỏi liếc xuống bụng gã, lo lắng nói: “Thanh Thanh không phải cứ ba ngày lại đến thăm y một lần sao? Thân thể huynh hiện tại bất tiện, đáng lẽ không nên đi lại, phải ngoan ngoãn nằm nghỉ trong phòng mới đúng!”

“Không sao đâu! Ta rất muốn đến thăm y!”

“Đi thăm?” – Vừa nghe gã nói như vậy, Nhâm Trình Phi bắt đầu thở dốc: “Với sức khỏ hiện tại của huynh, căn bản không thể đến đó a! Nơi ấy hàn khí quá thịnh, huynh đừng nên đi, sẽ bất lợi cho thân thể a! Trong thời gian này, huynh nên ngoan ngoãn bảo toàn hài nhi trong bụng, Thanh Thanh chính là mất đến cửu ngưu nhị hổ chi lực* đó! Gần đến ngày lâm bồn rồi, sự tình cũng càng lúc càng nguy hiểm! Vạn nhất huynh gặp phải điều gì, đến lúc đó sẽ là một mạng hai mệnh a!”

Nhâm Bằng Phi chăm chú nhìn đệ đệ, khóe môi khẽ cong: “Không ngờ cũng có một ngày Trình Phi giáo huấn ca ca nha!”

“Ca!”

Nhìn biểu tình đều đều thản nhiên của gã mà Nhậm Trình Phi tức giận muốn dậm chân.

“Trình Phi thúc thúc! Cứ để phụ thân đi!”

Không biết khi nào, Thanh Thanh đã đứng tựa ngoài cửa, thân thể cao còn chưa đến thắt lưng hai người lại bày ra bộ dáng tiểu đại nhân, lạnh lùng nói: “Không cho phụ thân đi, nhất định tâm tình người không được an ổn! Mà tâm tình bất ổn cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể a! Nếu thúc thúc lo lắng như vậy, hãy đi cùng phụ thân, đúng giờ thì quay về sẽ không sao đâu!”

Lại nhìn Trình Phi, mục trừng khẩu ngốc, ngay cả một câu phản bác cũng không nói ra nổi.

Thanh Thanh đi tới, ôm một tấm áo khoác bằng lông thực dày, đưa đến trước mặt Nhâm Bằng Phi, cẩn thận dặn dò: "Phụ thân cầm theo áo, khi vào bên trong phải khoác thêm, chú ý bản thân không nên chịu lạnh!"

Nhìn bộ dáng nhỏ nhắn của nữ nhi, Nhâm Bằng Phi có chút đau lòng muốn vuốt ve má nó, thế nhưng Thanh Thanh đã xoay người trở về phòng, gã chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của nó than nhẹ một tiếng.

…

Nhâm Bằng Phi không nhanh không chậm tiến về phía trước, Nhâm Trình Phi theo sát đằng sau, một bước lại một bước. Bỗng nhiên người đi đằng trước bật cười.

"Ca? Huynh cười chuyện gì a?" – Cho dù có trưởng thành đến đâu, lòng hiếu kỳ vẫn tồn tại trong mỗi người, Nhậm Trình Phi đi đến bên cạnh huynh trưởng, hai mắt mở to chăm chú, thắc mắc.

Nhâm Bằng Phi cúi đầu nhìn, khẽ chạm lên khuôn mặt hắn, cười nói: "Một vật khắc một vật, ở trước mặt Thanh Thanh, chẳng nghe thấy đệ phản bác được một câu a!"

"Không phải đâu!" – Nhâm Trình Phi nhất thời ưỡn ngực – "Thanh thanh còn nhỏ, đệ lại là trưởng bối, đương nhiên phải nhường bước rồi!" – Nói xong, hắn lại nhớ ra chuyện gì, trong lòng thoáng phiền muộn, thanh âm càng lúc càng nhỏ: "Hơn nữa, những gì Thanh Thanh nói cũng có lý…"

Ý tứ quanh đi quẩn lại vẫn là không thắng được! Nhâm Bằng Phi buồn cười liếc đệ đệ một cái, không nói thêm gì nữa.

Đi bộ gần ba dặm, đến khi đứng trước một vách núi, hai người mới dừng lại, Nhâm Trình Phi không dám để huynh trưởng lao lực, bản thân tự giác đứng trên vị trí quen thuộc, cẩn thận bước từng bước còn tay thì tỉ mỉ sờ tới sờ lui. Khi chạm vào một hòn đá nhỏ trên vách đá, dùng sức nhấn một cái, chỉ nghe đằng xa vọng lại thanh âm ầm ầm rung động, hai người đi thêm mấy chục trượng nữa, đi vào phiến rừng dày đặc sương mù, đứng trước một nơi cỏ dại mọc um tùm. Nhâm Trình Phi lại bước lên trước, dùng tay gạt đi cỏ dại, ở trước mắt lập tức hiện ra sơn động tối như bưng.

Chờ Nhâm Trình Phi quay đầu lại, Nhâm Bằng Phi đã tự động khoác thêm áo choàng lông, thế nhưng hắn vẫn không thể nào an tâm, vội bước tới mở áo choàng thực dày rộng thùng thình ra, gói gói buộc buộc một hồi, mãi đến khi huynh trưởng bị bao kín đến không còn một khe hở mới vừa lòng thu tay lại. Hành động đó khiến Nhâm Bằng Phi chỉ biết bất đắc dĩ quan sát.

Nhâm Trình Phi cẩn thận đến như vậy cũng không phải không có đạo lý, chuẩn bị tốt đèn cầy, vừa bước qua cửa động, phả vào mặt là một cỗ lãnh khí khiến ai nấy nổi da gà. Càng đi sâu vào bên trong, hàn khí càng thịnh, tựa như băng tuyết vạn năm lạnh đến thấu xương. Nội lực hiện tại của Nhâm Trình Phi đã lợi hại để có thể chịu đựng được, thế nhưng Nhâm Bằng Phi không có khả năng, huống chi thể chất gã hiện tại bởi vì khá nhiều nguyên nhân mà không thể sánh với ngày trước, không cẩn thận thì rất dễ bị lạnh đến hôn mê bất tỉnh.

Hai người đi dọc qua vách động lạnh buốt như băng, tiến về phía trước, đi ước chừng nửa canh giờ, rốt cục cũng đối diện với vách tường kiên cố. Thoạt nhìn như tử lộ, cũng không biết Nhâm Trình Phi lại tìm kiếm sờ soạn bao nhiêu lần, rồi ấn vào thứ gì, vách tường trơn nhẵn nguyên bản ngăn cản bước chân họ chậm rãi di chuyển sang một bên, trước mắt một mảnh sáng trưng, ngay cả đèn cầy cũng không còn cần thiết nữa.

Nhâm Bằng Phi ở phía sau từ đầu đến cuối vẫn im lặng nhịn không được tiến lên, Nhâm Trình Phi mặc không lên tiếng để gã đi qua, chỉ đứng ở bên ngoài dõi theo huynh trưởng đi đến bên cạnh một người đang lẳng lặng ngủ say.

Bản thân Vạn Ác Cốc đã nằm ở nơi cực kỳ ẩn mật, vậy mà bên trong Cốc, còn có một nơi ẩn mật đến cực điểm, chính là sơn động này. Nếu không phải Quỷ bà bà cực kỳ yêu thương Thanh Thanh, không chỉ từng mang nó đến đây, còn dạy cho nó phương pháp để đi vào trong, có lẽ sau khi bà ta tạ thế, nơi đây cũng vĩnh viễn không có người thứ ba được biết.

Kỳ thật sơn động này cũng không phải quá mức đặc biệt, nếu có thì điều duy nhất đặc biệt chính là nó nằm ngày trung tâm của Vạn Ác Cốc, hàn khí trong động do thiên nhiên ngưng tụ, nơi nơi kết băng, thực vô

cùng thích hợp để bảo quản những thứ không thể tồn tại lâu. Cũng vì vậy mà Quỷ bà bà đã cất trữ dược liệu trong này, đề phòng chúng bị nấm mốc.

Một nơi lạnh như vậy, thực sự không thích hợp để nhóm lửa trong một thời gian dài, cũng không biết Quỷ bà bà đã tìm ở đâu được mười hai viên Dạ Minh Châu to như nắm tay hài nhi, đặt chung quanh bốn phía, khiến bên trong sơn động sáng như ban ngày.

Ngày trước khi Nhâm Bằng Phi mang theo Giang Dĩnh đã không có hơi thở trở về, Thanh Thanh sau một hồi quan sát kỹ lưỡng liền đưa y vào sơn động này. Lúc ấy Nhâm Bằng Phi vốn đã thất hồn lạc phách hỏi nó làm vậy có ích lợi gì, Thanh Thanh không nói gì, chỉ là sau một lúc lâu mới trả lời "Như vậy mới không có cái gì thay đổi!"

Thanh Thanh chỉ nói mơ hồ như vậy, chỉ là bất cứ ai tỉnh táo đều có thể nghe ra, trực tiếp hơn một chút, chính là đặt trong sơn động lạnh lẽo như vậy, thân xác mới không bị hủy hoại.

Nhâm Trình Phi tin rằng huynh trưởng của hắn thông minh như vậy, nhất định không có khả năng nghe không hiểu. Quả thực, khi gã nghe xong liền mỉm cười, ôn nhu cười nhìn người nằm trong lòng đã không còn hơi thở, trong mắt tràn đầy sủng nịch…

Thời điểm chứng kiến biểu tình đó, Nhâm Trình Phi tận đáy lòng có chút sợ hãi, hắn cảm thấy huynh trưởng như vậy thực sự có điểm bất bình thường. Sau một thời gian mới chậm rãi phát hiện ra, bởi vì trong đáy lòng Nhâm Bằng Phi, Giang Dĩnh không có chết, y chỉ đang ngủ say, rất say, dù có ai lay gọi cũng không chịu tỉnh lại.

Bởi vậy, mỗi lần đi cùng Nhâm Trình Phi đi vào sơn cốc, Nhâm Trình Phi trong lòng có bao nhiêu phần khó chịu, không chỉ bởi vì lo lắng cho thân thể của gã, mà còn bởi những hành động cùng lời lẽ quỷ dị.

Bên trong huyệt động cực kỳ rộng rãi, Giang Dĩnh đang nằm trên một thạch sàng, Nhâm Bằng Bay đi đến gần, ngồi bên chiếc giường bằng đá lạnh như băng, ôn nhu nhìn người trầm trầm "ngủ " một hồi lâu, sau mới nhẹ nhàng kéo tay y, áp lên vòng bụng đã tròn xoe của mình.

"Dĩnh a! Hôm qua khi ta đang ngủ, hài nhi bỗng nhiên đá ta, ngày trước không thấy con nghịch ngợm như vậy, ta còn lo lắng không biết có vấn đề gì không! Kết quả là tối hôm qua bị tiểu quỷ này hung hăng đá một cước, thật sự là nghịch ngợm mà!"

Dừng một chút, vừa cười vừa nói: "Xem ra con thực khỏe mạnh a! Ta đây cũng an tâm, ngươi không cần lo lắng, ta sẽ bình an sinh hạ hài tử, sau đó sẽ ôm đến cho ngươi xem, có được không?"

Cứ như vậy lôi kéo tay y, lầm bầm thì thào độc thoại như muốn nói toàn bộ những điều chất chứa ở trong lòng ra, Nhâm Trình Phi đứng một bên nhìn bộ dạng đó của huynh trưởng, tâm can hắn như bị bàn tay vô hình nào đó hung hăng bóp chặt, sít sao, chặt chẽ, rất đau đớn, cũng rất đắng cay.

Hắn từng hỏi Thanh Thanh: "Chỉ có khả năng đến đó thôi sao? "

Khi đó nó trả lời rằng: "Với y thuật hiện tại của con, chỉ có thể làm đến đó!"

Nhâm Trình Phi lại hỏi: "Vậy tương lai phải làm sao?" – Khi đó Thanh Thanh gần như thản nhiên đáp lại rằng: "Tương lai thế nào không thể nói trước được! Có thể… mà có lẽ là không có khả năng!"

Cũng phải thôi, Thanh Thanh tuổi còn nhỏ như vậy, nó cũng đã cố gắng hết sức rồi, hơn nữa nó còn phải chiếu cố Nhâm Bằng Phi, nam nhân nghịch thiên sinh tử, đó đâu phải là chuyện đùa. Gã hiện tại còn có khí lực để hành tẩu như bình thường, cũng đủ để hiểu được Thanh Thanh đã phải hao phí bao nhiêu tâm huyết.

Trong khoảng thời gian chưa đầy một năm, toàn bộ y thư độc kinh mà Quỷ bà bà lưu lại đều được Thanh Thanh đọc qua một lượt. Nhâm Bằng Phi lần thứ hai mang thai, có thể nói so với lần thứ nhất càng thêm hung hiểm bội phần, thứ nhất là gã hiện tại đã không còn nội lực tự bảo hộ bản thân, thứ hai là gã không những để lỡ mất khoảng thời gian tốt nhất để an dưỡng, mà còn vận động quá nhiều dẫn đến động thai khí.

Bởi những nguyên nhân đó mà Thanh Thanh đốc thúc Nhâm Trình Phi liều mạng tu luyện nội lực, cách một thời gian ngắn đều phải truyền chân khí vào cơ thể Nhâm Bằng Phi. Nguồn chân khí càng thâm hậu càng có khả năng bảo hộ gã bình an, nếu trong tình huống không có nội lực, cho dù Nhâm Bằng Phi có dồn

toàn bộ tinh lực của bản thân, hài tử cũng không thể ra đời; thêm vào đó là khoảng thời gian không ngừng sử dụng những dược vật tốt nhất để bổ sung sức khỏe.

Vì tính mệnh của huynh trưởng, Nhâm Trình Phi vừa uống dược vật có công dụng tăng cường công lực, vừa liều mạng tu luyện. Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, công lực của hắn có thể nói là tăng tiến đến chóng mặt, hoàn toàn có khả năng đứng trong hàng mười cao thủ võ lâm nổi danh trên giang hồ chứ không đùa.

Chỉ là Nhâm Trình Phi cùng Thanh Thanh đều nỗ lực hết sức, còn đương sự là Nhâm Bằng Phi, tựa hồ một chút cũng không để ý, chẳng mảy may quan tâm đến sinh tử của bản thân. Gã lúc này tựa hồ đang kiên trì chờ đợi một điều gì đó, e rằng đến khi lòng kiên trì đó không còn, có lẽ gã sẽ…

Nhâm Trình Phi nhất thanh nhị sở, Thanh Thanh thế nào không minh bạch?

Nhâm Bằng Phi hiện tại sống hoàn toàn là để hạ sinh hài tử.

Hiện tại đã đến bước đường nàu, điều duy nhất hai người họ có thể làm chính là thúc thủ vô sách, kiên nhẫn chờ đợi, chờ kỳ tích xuất hiện.

Chính là loại kỳ tích đó, chỉ có thể tương ngộ chẳng thể van cầu, sở dĩ Thanh Thanh vẫn khăng khăng một mực lo lắng hết lòng, trăm phương nghìn kế suy tính… thế nhưng vẫn vô kế khả thi.

Không biết đã đứng bao lâu, Nhâm Trình Phi bắt đầu cảm thấy tứ chi dần dần cứng nhắc, hiện tại ngay cả nội lực cũng không thể ngăn chặn được hàn ý trong huyệt động xâm nhập vào thân thể, chỉ sợ bọn họ đã ở trong này khá lâu rồi. Thế nhưng nhìn sang, huynh trưởng vẫn si ngốc ngồi bên giường, căn bản không hề có dấu hiệu muốn nhúc nhích, Nhâm Trình Phi đành phải bất đắc dĩ đến gần gã.

"Ca! Chúng ta phải đi rồi!"

Nhâm Bằng Phi không hề nhúc nhích.

"Ca!" – Nhâm Trình Phi đứng bên cạnh huynh trưởng, muốn kéo gã đi, kết quả bàn tay mới chạm lên vai ca ca, lập tức nghe thấy thanh âm của gã: "Trình Phi! Đệ có thể để đại ca ở bên cạnh y thêm một lúc nữa, có được hay không?"

Nhâm Trình Phi tuy cực kỳ lo lắng, thế nhưng chỉ có thể nói: "Được rồi! Nhưng nhiều nhất cũng chỉ được ở lại thêm một khắc nữa, bằng không với sức khỏe hiện tại, huynh sẽ không thể chịu đựng được a!" – Hơi thở của bọn họ lúc này bắt đầu kết thành sương ở trong không khí, còn gương mặt và đôi tay của Nhâm Bằng Phi cũng vì lạnh lẽo mà đỏ ửng, nếu tiếp tục ở lại, chỉ e sẽ gặp chuyện không may.

Nhâm Bằng Phi cúi đầu, chăm chú quan sát người đang say ngủ, không nói năng gì, chỉ là cẩn cẩn trọng trọng chạm lên khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng, tỉ mỉ men theo từng đường nét, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trắng tuyết thực dài. Cứ tuần tự từ hai má đến tận ngọn tóc, lần thứ nhất vẫn chưa có biểu tình gì, đang chuẩn bị thu tay lại, đột nhiên bàn tay Nhâm Bằng Phi dừng giữa không trung.

"Ca?" – Nhâm Trình Phi nhạy bén phát hiện ra điểm khác thường.

"Trình Phi… Mau! Mau đi gọi Thanh Thanh đến đây!" – Thanh âm của Nhâm Bằng Phi lúc này rõ ràng đang run rẩy.

"Làm sao vậy, ca?"

"Ta không sao…" – Nhâm Bằng Phi tựa hồ liều mạng kiềm chế tình tự: "Đệ mau đi gọi Thanh Thanh đến đây! Đi nhanh a!"

"Chính là huynh…"

"Đi mau đi!"

Nhâm Trình Phi nguyên là không yên lòng để huynh trưởng một mình lưu lại, thế nhưng gã ngay cả đầu cũng không kịp ngẩng lên, đã lớn tiếng quát đệ đệ nghe đến chói tai, đôi mắt bởi vì quá độ kích động mà có chút phiếm hồng.

Nhâm Trình Phi đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng quay đầu, khẩn trương thoát khỏi huyệt động.

Không quá lâu sau, Nhâm Trình Phi đã ôm Thanh Thanh chạy ào vào trong, lúc này Nhâm Bằng Phi không biết tự lúc nào đã ôm Giang Dĩnh vào lòng.

"Phụ thân, làm sao vậy?"

Thúc thúc vừa buông tay, Thanh Thanh biểu tình khẩn trương đến gần phụ thân.

Nữ nhi vừa đến gần, Nhâm Bằng Phi đã kích động không thôi nắm chặt lấy tay nó: "Tóc… Tóc y dài ra!"

"Cái gì?"

Nhâm Bằng Phi liếm đôi môi vì lạnh mà trở nên khô nứt, lặp lại một lần nữa: "Tóc của y mọc dài ra a!"

Thanh Thanh nhanh chóng lấy dược cất trong ngực áo, đưa đến trước mặt gã: "Phụ thân, người trước tiên uống cái này vào đi đã, có thể chống đỡ được hàn khí!"

Nhâm Bằng Phi tiếp nhận, lập tức nuốt xuống, theo sau mở to đôi mắt kích động, nôn nóng không thể chờ đợi quan sát nữ nhi, Thanh Thanh cũng không nhiều lời, ngồi vào bên giường, chăm chú quan sát, còn cầm cổ tay Giang Dính lên để bắt mạch. Giây lát sau, nó nhìn về phía gã, nói: "Phụ thân, người thế nào nhìn ra tóc của y mọc dài ra?"

Nhâm Bằng Phi bắt đầu khoa chân múa tay với nó: "Đây này, con không thấy sao? Lần trước đến thăm, ta nhớ rõ ràng tóc của y không dài đến như vậy, chúng mới đến đây thôi! Con xem đi, hiện tại đã dài đến tận đây a!"

Thanh Thanh thấy gã khoa tay múa chân chỉ chỉ chiều dài của mái tóc, nhất thời im lặng, liếc thúc thúc từ đầu đến giờ vẫn đứng ở bên cạnh một cái. Nhâm Trình Phi trong lòng cũng tràn đầy bất đắc dĩ "Đại ca! Huynh khoa chân múa tay một hồi chỉ chỏ chiều dài, thế nhưng nó dài chưa đến một nửa đốt tay a, sai biệt nhỏ như vậy, rất khó chứng minh được chuyện gì a!"

Hai người kia nhất thời không biết phải phản ứng thế nào, biểu tình đó khiến Nhâm Bằng Phi thoáng chốc lạnh lùng: "Hai người không tin?"

Nhâm Trình Phi đang muốn nói thật, Thanh Thanh đã lên tiếng trước: "Phụ thân, nữ nhi tin! Chính là hiện tại nữ nhân còn không biết vì nguyên nhân gì mà tình huống này lại phát sinh…"

Thanh Thanh cúi đầu, suy nghĩ giây lát, lại nói: "Không bằng như vậy đi! Chúng ta cứ tiếp tục quan sát thêm một thời gian nữa, xem xem tóc y còn có thể mọc dài ra thêm không? Nữ nhi cũng nhân cơ hội này đọc lại y thư, tìm hiểu xem nguyên nhân là gì, có được không?"

Nghe được nữ nhi tin lời mình, Nhâm Bằng Phi rõ ràng thở dài một hơi, lại cúi đầu nhìn xuống người nằm im lìm trong lòng, đáy mắt không che giấu được quang mang chờ mong cùng vui sướng. Chứng kiến biểu tình đó, Nhâm Trình Phi trong lòng lại cứng ngắc, không nhịn được quay đầu sang hướng khác.

Chuyện này sau đó không được Thanh Thanh cùng Nhâm Trình Phi để lại trong lòng. Sau khi hai người dỗ dành Nhâm Bằng Phi quay trở về, cứ tưởng gã sẽ an tâm chờ thêm một thời gian nữa, không ngờ từ đó trở đi, gã ngày ngày đều mang theo nhuyễn thước đi vào động, ai cũng ngăn không được.

Bởi vì thật sự không thể yên lòng, Nhâm Trình Phi đành phải ngày ngày đi cùng huynh trưởng.

Có lẽ kỳ tích thật sự đã xuất hiện, Nhâm Bằng Phi mang theo nhuyễn thước chứng minh, tóc của Giang Dĩnh tóc đích xác là mỗi ngày đều dài thêm. Thanh Thanh cũng không thể không chú ý tới, cách một ngày lại đi vào động xem xét. Tóc của Giang Dĩnh so với người bình thường, tốc độ mọc dài còn muốn nhanh hơn, mới qua nửa tháng, tóc y đã dài quá một gang tay.

Không chỉ Nhâm Trình Phi cảm thấy kinh ngạc, ngay cả Thanh Thanh cũng cảm thấy mạc danh kỳ diệu không thôi, nó không chỉ điều tra nguyên nhân dị tượng trên người Giang Dĩnh, mà còn tìm trong huyệt động, và trong phạm vi toàn bộ Vạn Ác Cốc. Một ngày sau, nó nói với Thúc thúc Nhâm Trình Phi: "Xem ra chúng ta ngay từ đầu đã nhận định sai lầm rồi! Đó không phải là một huyệt động bình thường, nó nằm tại trung tâm Vạn Ác Cốc, biết đâu lại có được năng lực kỳ diệu!"

Đúng vậy! Bằng không Quỷ bà bà vì sao lại dừng chân tại đây? Và vì sao phải thiết kế huyệt động một cách ẩn mật đến vậy?

"Chỉ là… Kỳ tích nhường đó không phải có khả năng phát sinh với bất cứ ai a!" – Thanh Thanh vẫn còn điều suy nghĩ "Y… Bản thân y, tựa hồ đã tự chữa trị cho mình! Dị tượng đó điều không phải do tiên huyết, mà đến từ từng bộ phận trong thân thể y! Tuy rằng rất chậm chạp, thế nhưng đích xác vết thương có thể khép lại…"

"Về phần nguyên nhân cụ thể, chỉ sợ một chốc một lát chẳng thể tìm hiểu rõ ràng! Điều duy nhất biết được chính là, chính sơn cốc này đã tạo ra y, có lẽ…" – Thanh Thanh nhìn mật mật sâm lâm phía sau mình, trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới nhẹ giọng nói: "Có lẽ nơi này mới là chỗ y nên chân chính quay về!"

Có lẽ từng kinh qua một lần mất phương hướng, nhưng đến cuối cùng vẫn quay trở về! Hơn nữa cũng chỉ có nơi đây, là địa phương có thể chân chính tiếp nhận y.

---

* Cửu ngưu nhị hổ chi lực: ám chỉ tiêu tốn rất nhiều khí lực cùng tâm huyết.

22. Chương 22

Biên tập: Nhược Lam

Beta: Nhược Lam

Lấy một con dao nhỏ sắc bén, tại ngón tay phải của Giang Dĩnh khẽ cắt một nhát, một lát sau máu dần dần chảy ra, Thanh Thanh buông dao, ngồi chờ một lát, thấy máu vẫn thong thả chảy ra, liền lấy một mảnh vải lau khô máu rồi bôi thuốc, máu mới ngừng.

"Phụ thân, y không thể đợi thêm ở chỗ này."

Vẫn nín thở chờ đợi, Nhâm Bằng Phi không khỏi khẩn trương hỏi: "Vì sao?" Lúc trước nó còn nói ở trong động có lợi hơn giúp Giang Dĩnh khôi phục, như thế nào hôm nay còn nói không thể tiếp tục ở chỗ này?

Thanh Thanh cúi đầu thu dọn đồ đạc, ngữ khí bình tĩnh: "Một người bình thường sống cả ngày ở đây có thể bị đông chết, không nói đến một người thể trạng yếu như vậy."

"Ý của con là…" Nhâm Bằng Phi nhìn nó không chuyển mắt.

Thanh Thanh gật đầu, "Hiện giờ cả người y khôi phục không sai biệt lắm, cho nên không thể tiếp tục ở chỗ này."

Nghe lời nói này, Nhâm Bằng Phi vừa mừng vừa sợ, thật vất vả định thần lai, cố không hơn người mang lục giáp, tiến lên muốn cõng người đang nằm ở giường đá lên, bị Thanh Thanh cùng đệ đệ chạy tới ngăn lại.

"Ca, huynh không muốn sống nữa sao, huynh hiện tại đi được hai bước phải dừng lại ho một lúc, còn dám cõng một người như vậy?"

"Đúng vậy a, phụ thân, vóc dáng Trình Phi thúc thúc lớn như vậy cũng không phải là lớn lên không, để cho thúc cõng đi!"

Bị một lớn một nhỏ trợn mắt nhìn, Nhâm Bằng Phi bất giác có giật mình, nhưng lại thản nhiên cong lên khóe miệng, gật gật đầu.

"Được, nghe hai người, Trình Phi đệ cõng y đi."

Rốt cục về tới nơi bọn họ ở lại, Giang Dĩnh được an trí ở một phòng cách hiệu thuốc rất gần, sau khi trở về, Thanh Thanh cũng không có nhàn rỗi, trước tiên liệt kê một đống dược để cho Ách Cô tìm giúp nó, sau đó lấy thùng gỗ hạ bếp đun nước, đem một lượng lớn dược cổ quái đổ vào nấu, dược sắc xong đem đến trước giường Giang Dĩnh, làm cho Nhâm Bằng Phi liên tưởng tới chuyện đem cả quán thuốc vào.

Uống xong thuốc sau hai canh giờ gì đó, nước trong thùng gỗ đun dược liệu đã nấu thành một màu đen, phát ra vị thuốc đông y nồng đậm, Thanh Thanh trước tiên lấy tay thử độ ấm, cảm thấy được không sai biệt lắm, lại tới phòng cẩn thận xem xét sắc mặt của Giang Dĩnh sau khi uống xong thuốc, liền kêu Nhâm Trình Phi đem quần áo trên người y cởi ra, bỏ y vào thùng dược.

"Thanh Thanh, thuốc con cho y uống là thuốc gì vậy?"

"Phụ thân, người không cần lo lắng, đống dược đó tất cả đều là do con cùng Trình Phi thúc thúc tại đáy cốc thu thập. Bà bà có ghi lại trong thư, dược ở đáy cốc mặc dù đại đa số hàm độc, nhưng là có số rất ít tiên thảo linh dược trên thế gian đều khó tìm được, y lớn lên ở đáy cốc, hàm độc gì đó tất nhiên ăn không ít, nhưng vô tình, cũng ăn dược mà thế nhân tha thiết ước mơ có thể kéo dài tuổi thọ, hoặc là dược gia tăng nội lực, loạn thất bát tao gì đó toàn bộ ăn trong bụng, tương khắc, hỗ trợ lẫn nhau, mới cuối cùng tạo thành thân thể của y xuất hiện dị sổ, thí dụ như tự hành khép lại miệng vết thương, khí lực lớn, thân hình nhanh nhẹn, chừng đó nhìn như có ích, nhưng cũng sẽ đối với thân thể tạo thành không ít tổn hại."

"Giống như một người ăn được rất bổ, giống như khi bị thương, chảy máu mũi, y ăn độc thảo hoặc tiên dược vào, toàn bộ tụ tập vào một thân, kỳ thật, ngược lại làm cho thân thể kém phát triển, mà biểu hiện trên thân người khác thì đã tứ chi lạnh như băng, dịch bì dịch làm phiền, dịch giận dịch táo, tính tình khó có thể khống chế, thậm chí còn mệnh không lâu, sống không quá bốn mươi tuổi."

Nhâm Bằng Phi giật mình nhìn nữ nhi, mà nó vẫn như trước giữ vẻ mặt bình tĩnh.

"Phụ thân, có lẽ lần này y ngược lại là trong họa có phúc, trải qua lần này, y tương đương đúc lại thân thể. Phụ thân, người vừa mới cũng nhìn thấy đó, năng lực y tự mình khép lại miệng vết thương đã không còn, y hiện tại giống như người thường, ngày sau chú ý điều dưỡng, sống tới sáu bảy mươi tuổi không là vấn đề."

"Hiện tại, chủ yếu là đem số dược tính còn lại trong cơ thể y bài trừ hết, về phần y khi nào thì tỉnh lại, con liền không dám nói bừa, chỉ biết là, hẳn là sẽ không còn lâu lắm."

Nhâm Bằng Phi yên lặng nhìn người đang chìm nổi trong thùng dược, sau một lúc lâu, nói: "Thanh Thanh, mặc kệ nói như thế nào, y cũng là phụ thân con."

Gã chưa bao giờ từng nghe nữ nhi kêu Giang Dĩnh một tiếng phụ thân, lúc ấy hãy còn đắm chìm trong bi thương, thái độ nữ nhi ngược lại xem nhẹ, hiện tại nghe tới, Thanh Thanh đều dùng "Y" thay thế đối phụ thân mà xưng hô, gã nghe thấy cảm thấy như từng nhát dao cắt vào lòng.

Giang Dĩnh nếu tỉnh lại thấy vậy, lại không biết sẽ bi thương thế nào.

Thanh Thanh chỉ rũ xuống mi mắt, không nói một lời.

Đột nhiên vang lên một tiếng thở dài, quanh quẩn xung quanh bọn họ.

Nhâm Bằng Phi ngày đêm canh giữ ở bên giường Giang Dĩnh, nắm tay y, cùng y nói chuyện. Tán gẫu chuyện trước kia cùng chuyện bây giờ, tán gẫu chuyện Thanh Thanh, tán gẫu chuyện hài tử trong bụng, tán gẫu tóc Giang Dĩnh đã đen dài ra, tán gẫu chừng một tháng, hài tử sẽ sinh ra.

"Không biết ngươi có thể hay không thấy hài tử sinh ra." Nhâm Bằng Phi nhìn người đang ngủ say, ngoài miệng cười, hai mắt mông lung, "Thanh Thanh không chấp nhận ngươi, đều là do ta, lúc này đây, bất luận như thế nào, ta cũng đã tự mình dưỡng dục đứa bé này, đem hết thảy mọi chuyện nói cho nó biết, cho nó biết, ai là người sinh ra nó dưỡng dục nó, cho nó biết, nó có hai phụ thân…"

Nói xong, hốc mắt đã đỏ, đem tay mình đặt lên mặt y, Nhâm Bằng Phi nghẹn ngào nói không nên lời.

Thanh Thanh không biết khi nào bưng chén thuốc đứng ngoài phòng, thấy cảnh này, một đôi mắt to rưng rưng, cắn chặt môi dưới, nhịn xuống không khóc thành tiếng, cũng không rớt nước mắt.

Một ngày lại một ngày qua đi, Nhâm Bằng Phi hành động càng không tiện, trước kia còn có thể cứng rắn chịu đựng kiên trì, nhưng hiện tại gã ngay cả xuống giường cũng gặp muôn vàn khó khăn.

Không chỉ có bụng, Nhâm Bằng Phi toàn bộ thân mình giống như ngâm trong nước bị trương lên, bộ dáng mềm nhũn cả ra, chân của gã tựa hồ không chịu nổi sức nặng như vậy, mỗi một bước đi đều rất trắc trở,

không chỉ có Nhâm Trình Phi, càng về sau ngay cả Thanh Thanh đều nghiêm lệnh cấm gã xuống giường đi lại lần nữa.

Vì muốn gã có thể an tâm hơn mười ngày cuối cùng chờ sinh, Nhâm Trình Phi cùng Thanh Thanh thương lượng xong, bất đắc dĩ đặt một cái giường trong phòng gã, đem Giang Dĩnh khiêng lên trên cái giường này, để cho Nhâm Bằng Phi không cần xuống giường liền có thể thấy y.

Một ngày ban đêm, Nhâm Trình Phi truyền chân khí vào cơ thể huynh trưởng xong, đầu đã đầy mồ hôi, Nhâm Bằng Phi cũng đã sớm chuẩn bị khăn cho hắn lau mồ hôi.

"Trình Phi, vất vả cho đệ rồi, đã trễ thế này, mau đi nghỉ ngơi đi."

Nhâm Trình Phi tiếp nhận khăn rồi lau lung tung vài cái, liền thật cẩn thận giúp huynh trưởng đã mập mạp gấp đôi so với trước khi mang thai nằm xuống.

"Được, ca, huynh có cái gì không thoải mái thì kêu đệ một tiếng." Trình Phi ngủ ngay bên cạnh, cách hai cái phòng bất quá là một tấm ván gỗ mỏng manh, chỉ cần kêu một tiếng phòng bên liền có thể nghe thấy.

"Ừ, đệ đi ngủ đi."

Trình Phi thổi tắt ngọn đèn, ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Nhâm Bằng Phi không có lập tức ngủ luôn, mà là nương theo ánh sáng của mặt trăng, lẳng lặng ngưng thần nhìn người kia nằm ở cách đó không xa —— giống như mọi buổi tối khác, sau đó tại trong lúc bất tri bất giác, mà ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, có một con gì đó lại bắt đầu rút gân, đã thành thói quen nên Nhâm Bằng Phi không trợn mắt, chỉ cúi đầu rên rỉ một tiếng, cố gắng chen chân vào muốn giảm bớt đau đớn bén nhọn ở đùi, giống như ngày xưa, đau đớn lại càng ngày càng rõ ràng, mỗi khi động một chút, chỗ đau liền mãnh liệt hơn, đau đến nỗi cả người gã đã đổ đầy mồ hôi.

Nhâm Bằng Phi hít sâu, nhẫn nại một lúc, cảm thấy được thân thể rất khó chịu, cố gắng trở mình, nhưng trên chân vẫn còn những cơn đau không dứt, hơn nữa thân thể mập mạp có chút không nghe theo sự sai bảo, gã cố gắng nửa ngày cũng chỉ có thể hoạt động cánh tay.

Trong bóng tối, trong không gian, tựa hồ có người ngồi ở bên giường gã, tay chân nhẹ nhàng dìu gã ngồi xuống tựa vào trước ngực, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán gã.

Đau đớn trên chân sau khi qua đi, Nhâm Bằng Phi lên giọng hỏi: "Trình Phi sao?" Trễ như thế còn không ngủ, "Đại ca đánh thức đệ?"

Người ôm gã không nói lời nào, tay vỗ nhẹ bờ vai của gã, yên lặng một trận, một bàn tay thật cẩn thận chụp lên cái bụng rất tròn của gã, Nhâm Bằng Phi bỗng nhiên hút một hơi khí lạnh, toàn bộ thân mình không khỏi căng thẳng. Cánh tay kia bỗng nhiên thu lên, lập tức một giọng nói khàn khàn khô khốc, giống như có một hạt cát trong cổ họng mà vang lên: "Ngươi làm sao mà đau?"

Một câu thanh âm khàn khàn mơ hồ ấy, như một chậu nước lạnh quay đầu xuống, nguyên lai ý thức như sương mù nhất thời thanh tỉnh, Nhâm Bằng Phi sửng sốt, cũng không dám quay đầu lại, sau một lúc lâu, mới vươn bàn tay run rẩy chụp lên cái tay đỡ lấy bả vai của gã…

"Niếp Dĩnh?"

"… Ừ."

"Ta là đang mơ sao?"

Nếu không như thế nào sao có thể tốt đẹp như thế chắc là không đúng sự thực?

Người phía sau không nói, chậm rãi chuyển qua trước mặt gã, nâng lên mặt của gã, thận trọng mà thâm tình hôn lên. Tay Nhâm Bằng Phi đặt tại bên người chần chờ đáp trên bờ vai của y, vì lạnh xúc cảm chân thật, không khỏi dùng hết khí lực có được mà nắm chặt, giống như như vậy, sẽ không lại từ trong tay mình mà biến mất.

Đắm chìm trong nhu tình dài lâu, Nhâm Bằng Phi nhắm mắt lại, một giọt nước mắt theo khóe mắt trợt xuống.

Sáng sớm khi Thanh Thanh đẩy cửa vào, một màn trước mắt khiến nó thật lâu sau khó có thể nhúc nhích, hai người kia ở trên giường ôm nhau ngủ, mà ngay cả khi đang ngủ mơ, vẻ mặt hai người đều là không màng danh lợi mà an bình như thế. Từ khi nhập Cốc tới nay, phụ thân luôn vẻ mặt đau xót khóe miệng hàm chứa nét cười, thoạt nhìn lại thỏa mãn như thế.

Hai nam nhân ôm nhau ngủ, không có một tia bất an, khắc sâu như vậy khiến Thanh Thanh khó có thể quên đi.

Ông trời quá tẫn khiến hai người này thật vất vả mới có thể gần nhau, sớm đã không có cái gì là ân oán thị phi, đạo đức luân thường, tựa hồ muốn đem thời gian quay trở về như trước kia, cả ngày đều ở cùng một chỗ, ngày đêm bất phân, khiến Nhâm Trình Phi nhìn đến nỗi buồn nôn, Ách Cô nhìn thấy thì luôn lén che miệng cười, Thanh Thanh nhìn thấy cũng không dám lên tiếng.

Nhâm Bằng Phi không thể xuống giường, Giang Dĩnh liền đem cửa sổ mở ra, ôm lấy gã cùng nhau xem cảnh trí bên ngoài, ngẫu nhiên cùng cười, có khi tán gẫu không quan tâm đau khổ trong lời nói, hay là vành tai và tóc mai chạm vào nhau khanh khanh ta ta, như thế nào cũng sẽ không chán.

Giang Dĩnh vuốt cái bụng tròn tròn của Nhâm Bằng Phi, vẻ mặt đau lòng nói: "Bằng Phi, vất vả cho ngươi."

Nhâm Bằng Phi nắm tay y, không nháy mắt nhìn y, cười nói: "Không khổ, có ngươi ở bên, tuyệt đối không khổ."

Giang Dĩnh kìm lòng không được mà đem gã ôm thật chặt, một cái lại một cái hôn môi tinh tế dừng ở trên mặt của gã.

Khi ngoài cửa sổ xuất hiện một thân ảnh nhỏ xinh, Giang Dĩnh nhẹ nhàng túc khởi mi, vẻ mặt cảm khái: "Thanh Thanh cùng ta không thân thiết lắm." Đúng vậy, từ trước tới nay cũng chưa kêu y một tiếng.

Nhâm Bằng Phi nhịn không được đưa tay vuốt ve mặt của y, cho đến khi đem nếp nhăn trên mặt y vuốt nhẵn hết, "Không cần lo lắng, còn nhiều thời gian, sẽ có một ngày, nó sẽ nhận thức ngươi."

Giang Dĩnh cúi đầu cười cười với gã, làm cho gã không cần lo lắng, sau đó đề tài lại dừng ở hài tử trong bụng của gã.

Đại khái khi nào thì sinh, chính là nam hài hay là nữ nhi, muốn lấy tên là gì?

Nam hài gọi là gì, nữ nhi gọi là gì, nam hài muốn giáo dưỡng như thế nào, nữ nhi muốn dưỡng dục như thế nào…

Tóm lại, bọn họ lần này nhất định phải là hai người cùng nhau dưỡng dục đứa bé này, thương nó, yêu nó, làm cho nó biết được mình đến thế giới này như thế nào.

Có một ngày sáng sớm, Nhâm Bằng Phi tắm xong, nhìn ánh ngược của mình bên trong bồn nước, dại ra hồi lâu, chờ khi Giang Dĩnh phát hiện, thấy gã đang dùng tay vuốt ve mặt mình.

"Làm sao vậy?"

Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu, trước mắt Giang Dĩnh hao gầy không ít, nhưng vẫn ngang hiên cao ngất như cũ, dáng vẻ bất phàm, cúi đầu nhìn cánh tay của mình, mập không chịu nổi, lấy tay xoa bóp, tất cả đều là thịt mỡ, một chút co dãn cũng không.

"Làm sao vậy?"

Gã có chút khác thường khiến Giang Dĩnh hơi bất an liền hạ thấp thắt lưng, tỉ mỉ nhìn gã.

Nhâm Bằng Phi tránh đi ánh mắt của y, tay lại xoa mặt mình, yên lặng nói: "Nguyên lai ta hiện tại trở thành bộ dáng này."

Trong nước mặt mình mập lên không ít, cũng không biết là khi nào thì biến thành như vậy, trước kia khi mang thai Thanh Thanh thì thân mình cũng mập mạp như vậy, nhưng vẫn chưa từng để ý đến tướng mạo,

lần này nhìn thấy, trong lòng thình lình trở nên không thoải mái, bộ dáng xấu như vậy, cũng không biết người bên cạnh thấy trong lòng họ nghĩ như thế nào.

Giang Dĩnh nghe xong lời của gã, mỉm cười, đều nói nữ nhi vì người tình mà trang điểm, Nhâm Bằng Phi nghe câu này giống như là cảm khái nhưng lại làm cho gã từ từ hiểu rõ ra ý tứ lần này.

Nhâm Bằng Phi cho tới bây giờ cũng không phải loại người để ý tướng mạo bản thân, cho dù gã thật sự như thế, cũng sẽ không khiến gã chú ý, có lẽ thật sự như suy nghĩ của Giang Dĩnh, bởi vì để ý ý nghĩ của người tình, vì thế chính mình cũng trở nên để ý.

Giang Dĩnh chỉ cười không nói lời nào, vẻ mặt như nhìn thấu tất cả đưa tới trước mặt Nhâm Bằng Phi thản nhiên nhìn, nhưng y vẫn không thu mắt lại, Nhâm Bằng Phi tức giận đến dùng nước hất y, dù y ướt nhẹp vẫn tươi cười xấu xa.

Giang Dĩnh một chút cũng không giận, bọt nước theo hai má trợt xuống, tại dưới ánh sáng của sáng sớm ấm áp chiết xạ đến chói mắt. Giang Dĩnh đem người kia hãy còn tức giận ôm vào trong lòng, cho gã những cái hôn liên tiếp, "Bằng Phi, cuộc đời này có ngươi, Niếp Dĩnh không còn mong chờ điều gì nữa."

Nhâm Bằng Phi nở nụ cười phát ra từ nội tâm, cầm tay y đặt trên người mình, chặt chẽ không rời.

Niếp Dĩnh, Bằng Phi từng không hiểu quý trọng, nhưng lúc này sau này, Bằng Phi tuyệt không buông ra nữa.

Cuộc sống trong Cốc bình tĩnh nhưng cũng buồn tẻ, nếu không phải huynh trưởng còn cần hắn đưa vào chân khí giữ mệnh, Nhâm Trình Phi sớm mọc thêm cánh phi ra ngoài.

Nhưng cuộc sống cố tình là như thế này khiến đệ đệ nhượng bộ lui binh, làm cho Nhâm Bằng Phi cảm thấy được hết sức thoải mái cùng an bình, hơn nữa có Giang Dĩnh làm bạn, thực hận không thể liền như vậy cả đời đợi ở trong Cốc, an an ổn ổn mà sống.

Thời gian hài tử chào đời bọn họ tính toán đã qua, cũng không biết có phải là ở trong bụng phụ thân rất thoải mái hay không, chậm chạp cũng không chịu đi ra, chậm lại gần mười ngày sau, Thanh Thanh nói không thể đợi nữa, bằng không thân mình của phụ thân không chịu nổi, dù sao đồ vật này nọ đều chuẩn bị tốt, tính tính toán toán ngày hài tử cũng phát dục hoàn toàn, tùy thời đều có thể đi ra.

Nghe được nữ nhi nói lần này, Nhâm Bằng Phi chưa từng nói cái gì, ngược lại ở một bên là Giang Dĩnh, một lòng nhất thời nói, khẩn trương bất an nói, vẫn là chờ một chút đi.

Cách hài tử như thế nào sinh ra, y đã nghe Nhâm Bằng Phi nói qua, khi đó liền sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm, như thế nào cũng không dám tưởng tượng trường hợp xé bụng ái nhân ra lấy hài tử. Tuy rằng Nhâm Bằng Phi lần nào an ủi y nói không có việc gì, sinh Thanh Thanh xong gã không phải còn bình yên mà sống đến hiện tại sao, nhưng Giang Dĩnh sợ hãi nói ra một đống lý do để phản bác gã, nói cái gì Thanh Thanh còn nhỏ y thuật khó giữ được, hoặc là nếu có gì ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ vân vân, còn vạn phần ảo não, nói lúc trước không nên lưu lại đứa bé này.

Y thốt ra lời này, Nhâm Bằng Phi liền kéo mặt xuống, biết mình trong lúc vô tình nói sai rồi, Giang Dĩnh lần nữa giải thích nói mình cũng không phải không muốn hài tử, chỉ là sợ gã xảy ra chuyện ngoài ý mới nói như vậy, mới khiến gã từ từ nguôi giận.

Hiện tại vừa nghe đến Giang Dĩnh nói còn muốn chờ một chút, Nhâm Bằng Phi còn chưa tới kịp nói cái gì, Thanh Thanh đã xụ mặt, một chữ một chữ nói: "Nếu là phụ thân hiện tại không sinh, nhiều hơn một ngày nữa, thể lực người liền tiêu hao vừa thành, không tới mười ngày, người có thể ngay cả thở cũng không được!"

Thanh Thanh cũng không phải nói chuyện giật gân, tất cả đều là có việc thực căn cứ, bởi vì hiện tại thân thể Nhâm Bằng Phi chích xác một ngày không bằng một ngày.

Giang Dĩnh lúc này mới á khẩu, chính là bất đắc dĩ, đau lòng ôm lấy Nhâm Bằng Phi.

Nếu quyết định, liền nhanh tay động thủ đi, Thanh Thanh chọn xong thời gian là thời điểm bình minh ngày thứ hai, ánh sáng vừa đủ, đốt đèn thấy rõ.

Cũng không biết là không phải cố ý cùng bọn chúng đối nghịch, bọn họ mới quyết định thời gian thật tốt, hài tử nghịch ngợm trong bụng Nhâm Bằng Phi đột nhiên làm ầm ĩ lên, Nhâm Bằng Phi biến sắc, ôm lấy bụng gian nan nói với nữ nhi: "Thanh, Thanh Thanh, phụ thân chỉ sợ chống đỡ không đến ngày mai …"

Mọi người quá sợ hãi, ngay cả Thanh Thanh từ trước đến nay không hiện ra cảm xúc thì sắc mặt cũng hơi đổi.

Cứ việc sớm có sự chuẩn bị, nhưng đến lúc này, tựa hồ lại có một chút trở tay không kịp như vậy.

Cũng may rất nhanh phục hồi tinh thần lại, Thanh Thanh ra lệnh một tiếng, trước tiên phải đỡ Nhâm Bằng Phi trướng đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh lên giường, sau đó đem Nhâm Trình Phi ngây ra như phỗng đuổi đi nấu nước, đem Giang Dĩnh vội vã đầu đầy mồ hôi đẩy ra ngoài chờ, kêu Ách Cô lấy những thứ đã sớm chuẩn bị thỏa đáng gì đó, chính mình lấy ra một cái bình dược, mở ra sau đó cẩn thận ngửi ngửi, xác nhận không có nhầm lẫn mới hướng bên giường đi đến.

Lúc này dấu trên cửa gỗ bị Giang Dĩnh từ bên ngoài đột nhiên đẩy ra, rống lên với Thanh Thanh nói: "Ta không thể đợi ở bên ngoài cái gì cũng không làm!"

Thanh Thanh thản nhiên liếc y một cái, "Ngươi bây giờ có thể làm gì?" Sau đó nhìn y khẩn trương mà hai tay run rẩy.

"Ta, ta…" Mặt Giang Dĩnh đỏ bừng, "Ta muốn ở trong phòng, ta muốn nhìn…" Y thật sự lo lắng, nuốt cổ họng.

"Ngươi ở trong này chỉ cản trở ta làm việc." Mặt Thanh Thanh một chút cũng không lưu tình đưa y dùng sức đẩy ra ngoài.

"Chính là… Chính là…"

Giang Dĩnh thật sự không muốn đi ra ngoài, nhưng lại không thể phản bác con gái của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa dần đóng lại, lòng tràn đầy lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Nhìn y kích động như thế, Thanh Thanh thật sự có chút không đành lòng, động tác đóng cửa dừng lại, bình tĩnh lại kiên định nói: "Ta sẽ không để cho phụ thân có việc gì đâu, ngươi… Ngươi không cần quá lo lắng…"

Giang Dĩnh sửng sốt, Thanh Thanh cũng đã đóng cửa lại.

Thanh Thanh cầm bình dược đi đến bên giường, phụ thân của nó đau đến vẻ mặt đổ mồ hôi, mồ hôi cơ hồ đem hai mắt che hết, nhưng gã vẫn đang gian nan mở to hai mắt nhìn nó.

"Con vẫn là không chịu gọi y…" Nhâm Bằng Phi trong thanh âm không khỏi tiếc nuối cùng chua sót.

Thanh Thanh rũ xuống mi mắt, đưa ra bình dược, "Phụ thân, trước tiên uống ngay đi."

"… Là cái gì?"

"Thuốc tê, khiến người tạm thời mất tri giác, như vậy khi mở bụng mới không có cảm giác thống khổ."

Nhâm Bằng Phi có chút chần chờ, "Nhưng phụ thân, muốn nhìn hài tử sinh ra…"

Thanh Thanh dùng khăn lau sạch sẽ mồ hôi cho gã, "Phụ thân, Thanh Thanh bây giờ còn không có cách nào chế ra có thể cục dược gây tê."

Một cỗ đau đớn đánh úp lại, Nhâm Bằng Phi thâm hút một hơi, hoãn khí nói: "Thuốc kia có thể hay không không uống? Lúc sinh con, phụ thân cũng chịu đựng như vậy được mà…"

Thanh Thanh đột nhiên nhìn gã, hai mắt trong suốt tràn đầy phẫn nộ, "Không được, Thanh Thanh không thể để cho phụ thân xảy ra chuyện gì đâu!"

Nhâm Bằng Phi cứng lại, lập tức cố gắng giật nhẹ khóe miệng, đối nữ nhi lộ ra một nét cười trấn an, "Thực xin lỗi, Thanh Thanh, là phụ thân tùy hứng."

Đúng vậy, gã hiện tại có nữ nhi, có hài tử trong bụng, cũng có Giang Dĩnh, tại sao có thể lấy thân thể của chính mình mà nói giỡn, gã còn muốn sống sót, sống được lâu dài, bởi vì gã không thể rời bọn họ, một chút cũng luyến tiếc.

Vì thế khi Thanh Thanh đưa dược lại, gã đem dược trong bình nước toàn bộ uống ngay xuống, có điểm khổ, cảm giác lạnh xâm nhập cổ họng.

Thanh Thanh không ngừng giúp phụ thân lau mồ hôi, ôn nhu nói: "Phụ thân, người yên tâm, chờ người tỉnh lại, nhất định sẽ nhìn thấy bảo bảo, Thanh Thanh sẽ không để cho người gặp chuyện không may đâu, yên tâm đi."

Nhâm Bằng Phi cầm bàn tay non nớt của nữ nhi, không thể kể ra nội tâm chua xót cùng bất đắc dĩ, Thanh Thanh còn chưa đủ mười tuổi, không ngờ lúc còn nhỏ như thế, còn phải đỡ đẻ cho phụ thân nó, nghĩ đến các hài tử khác lớn như vậy có lẽ còn đang cùng cha mẹ làm nũng, Nhâm Bằng Phi lại không thể nói lên lời.

Lại là một trận đau đớn đánh úp lại, gã nắm chặt tay của nữ nhi.

"Phụ thân, nhịn chút nữa, dược hiệu rất nhanh sẽ có tác dụng."

Quả nhiên, giây lát lúc sau, Nhâm Bằng Phi chỉ cảm thấy ý thức mông lung, lúc này gã không hiểu có chút kinh hoảng, nói chuyện lung tung: "Thanh Thanh… Thanh Thanh…"

"Phụ thân, con đây, con vẫn ở đây, người yên tâm, không có việc gì."

Nhâm Bằng Phi cố sức trợn mắt, lại không biết nên nhìn hướng nào, "Trình Phi đâu…"

"Trình Phi thúc thúc ở dưới bếp đun nước, lập tức sẽ tới…"

Gã nghe vậy, thong thả gật gật đầu, lại nói: "Y đâu… Dĩnh, Niếp Dĩnh…"

Thanh Thanh cái mũi lên men, "Y ở đây, đang ở bên ngoài chờ… Phụ thân, người yên tâm, chúng ta đều ở đây, chúng ta sẽ cùng nhau ở bên cạnh người… Chờ bảo bảo ra, một nhà chúng ta có thể ở cùng một chỗ…"

Nhâm Bằng Phi rốt cục phóng tâm mà nở nụ cười, khép lại hai mắt, nặng nề mà ngủ.

Ách Cô sớm đã chuẩn bị thỏa đáng, Thanh Thanh lau lệ nơi khóe mắt, thay một bộ xiêm y dùng nước thuốc tiêu độc, nó đợi thời điểm tốt, Nhâm Trình Phi bưng nước ấm vào được, sau đó bị Ách Cô đẩy dời đi cùng Giang Dĩnh đứng bên ngoài lo lắng.

Phòng ở bốn phía toàn bộ thắp đèn, trong phòng nhất thời sáng như ban ngày, Thanh Thanh dưới sự trợ giúp của Ách Cô dùng cây kéo cắt xiêm y của phụ thân, rất nhanh, bụng trướng lên mỗi sợi gân xanh đều rõ ràng có thể thấy được đang mang thai lộ ra.

Thanh Thanh lấy ra đao, đặt ở trên lửa tiêu độc, sau đó đối với cái bụng của phụ thân thâm hút một hơi, chậm rãi đi qua đi…

Có lẽ thời gian không có qua đi bao lâu, có lẽ chỉ là một canh giờ, có đúng không đối với người chờ đợi mà nói, trong khoảng thời gian này là như thế nào dài lâu, dài lâu mà khẩn cấp.

Chờ đợi vốn chính là một thể loại dày vò, dày vò ý chí con người, dày vò sự tin tưởng của con người.

Trong dày vo tôi luyện, trong dày vò tàn phá, có lẽ là hy vọng, có lẽ là tuyệt vọng, lại có lẽ là tiếp tục dày vò.

Gió rồi mưa, trước mắt một mảnh mông lung.

Tựa như nội tâm hiện tại.

Đang mưa dần dần ngừng, trời cao trăng sáng.

Ngay tại trong trận dày vò này, nghênh đón ánh rạng đông hy vọng.

Một tiếng hài tử khóc nỉ non, xẹt qua bầu trời đêm.

—— Chính văn hoàn ——

23. Chương 23: Pn1: Giấc Mộng

Biên tập: Lục Thảo

Từ từ mở mắt dậy, ánh mặt trời nhu hòa chiếu vào căn phòng, trong khoảng khắc ấy dường như có vài phần không thật. Bên cạnh hình như có động tĩnh, Nhâm Bằng Phi nghiêng mặt sang nhìn, đầu tiên bị giữ lại, sau đó là nhìn thấy một nụ cười ôn nhu, cảm giác trong lòng như hòa tan vào nước.

Người kia mỉm cười không dời mắt nhìn tiểu oa nhi đang ngủ say trên giường, ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người y tạo thành một tầng sáng mỏng, khiến cho làn da trắng ngần lại càng thêm nhu hòa.

Thật là đẹp, tựa như một bức tranh, giống như một giấc mộng.

Ngẩng đầu nhìn người cách đó không xa, trong nhất thời nhìn thấy ý cười trên mắt y, "Bằng Phi". Ý cười trên mặt càng thêm nhiều, y đứng dậy, đến giường nâng Nhâm Bằng Phi ngồi dậy, nhẹ nhàng sờ lên đầu hắn: "Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Nhâm Bằng Phi gật đầu: "Đỡ hơn nhiều lắm."

"Thuốc còn ấm đó, Thanh Thanh bảo chờ ngươi tỉnh lại rồi thì cho ngươi uống."

"Được."

Sau đó người kia lại nhẹ nhàng đặt tay của Nhâm Bằng Phi lên giường, cẩn thận không động đến vết thương mới cắt chỉ của hắn.

Nhâm Bằng Phi nhìn theo thân ảnh của người kia, chỉ thấy ngoài cửa đang đặt một cái lò gốm hồng, lửa xanh còn đang cháy, trên lò có đặt một cai ấm, y dùng khăn mở nắp ấm, rót thuốc vào một cái bát màu nâu sậm.

Bưng bát thuốc đến bên giường, không đưa ngay cho Bằng Phi, kề môi vào miệng bát thử độ ấm, khi cảm thấy đã vừa rồi thì đặt bát xuống, cẩn thận đỡ Nhâm Bằng Phi ngồi dậy, để đầu hắn kề vào khuỷu tay mình, tay kia bưng bát thuốc kề vào môi hắn.

Không dung thìa, trực tiếp nghiêng bát, nước thuốc từ từ đổ vào miệng của Nhâm Bằng Phi.

Đây là đo Nhâm Bằng Phi đề nghị như vậy, bởi vì thuốc rất đắng, cho nên phải thừa lúc còn nóng mà uống liền một hơi, nếu cứ đút từng muỗng, có thể nói cảm giác như bị đao cắt, khổ không tả nổi.

Vừa uống thuốc vào thì rất đắng, thế nhưng sau một lúc thì không sao rồi.

Do Nhâm Bằng Phi mất máu nhiều nên thân thể yếu ớt, tứ chi lạnh lẽo, sau khi uống xong một bát thuốc ấm áp, cả người sảng khoái hơn rất nhiều.

"Bằng Phi đói bụng chưa? Có muốn ăn cái gì không?" Y đặt cái bát không xuống một bên, đỡ lấy thân thể của Nhâm Bằng Phi, ôn nhu hỏi.

Nhâm Bằng Phi lại gật đầu: "Được."

Y không buông Nhâm Bằng Phi trong lòng ra, chỉ nghiêng người, với tay mở nắp hộp giữ ấm, lấy một cái bát ra, trong bát có đựng một loại chất lỏng trong suốt, ở giữa còn có mấy quả đỏ đỏ, nom rất ngon miệng.

Đây là cháo táo đỏ có bỏ chút đường phèn, nêm rất vừa miệng, rất thích hợp cho những người bị thiếu máu.

Thuốc và thức ăn là do Thanh Thanh kê đơn, người nấu là Ách Cô, thực ra Giang Dĩnh muốn giúp, nhưng những nữ nhân kia vì ngại y đến chỉ thêm phiền, bảo y đi chăm sóc cho phụ thân và đệ đệ mới sinh là đã giúp rất nhiều rồi.

Vì thế nên lúc này y mới rảnh rỗi chăm sóc con nhỏ và đi nhìn Nhâm Bằng Phi cần nhủ để bổ sung thể lực sau khi sinh.

Cháo rất ấm, khác với lúc uống thuốc, lần này Giang Dĩnh lại đút từng muỗng cho Nhâm Bằng Phi không thể xuống giường.

Trong lúc này, cả hai không ai nói gì, ánh mặt trời chiếu sáng, trong phòng không còn chỗ nào tối nữa.

Sau khi ăn cháo xong, Giang Dĩnh hỏi hắn còn muốn ăn nữa không?

Nhâm Bằng Phi lắc đầu: "Đủ rồi." Sau đó nói tiếp: "Ta muốn nhìn con."

"Vậy được." Giang Dĩnh không dời mắt, thì thào.

Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu nhìn y cười yếu ớt, nắm tay y, cả hai cùng nhìn con, sau đó cảm khái: "Đứa nhỏ này mỗi ngày mỗi lớn lên, ngày đầu tiên thấy nó, mặt nó nhăn như một con khỉ vậy, bây giờ thì lớn rồi nên trong đẹp hơn." Nhìn kĩ một chút lại cảm thấy quen quen, mặt mũi này, còn cái đôi môi mỏng này, nhìn giống như nét phong thần ngọc tú của người bên cạnh.

Giang Dĩnh thuận miệng hỏi: "Lúc ấy Thanh Thanh cũng như vậy đúng không?"

Nhâm Bằng Phi nghe vậy thì sửng sốt.

Giang Dĩnh thấy thế, hỏi: "Sao vậy?"

Nhâm Bằng Phi cười khổ, đáp: "Lúc ấy… Lấy thân nam tử mà mang thai sinh con, lúc ấy chỉ cảm thấy làm trái luật trời, trong lòng không hề ủng hộ. Sau khi sinh Thanh Thanh xong cho đến lúc rời khỏi Vạn Ác cốc, ta chưa bao giờ liếc tới nó một cái."

Giang Dĩnh im lặng nắm chặt tay hắn. Nhâm Bằng Phi thở dài: "Ta nợ con bé Thanh Thanh nhiều lắm, bây giờ nhìn nó trưởng thành sớm như vậy, ta biết hơn phân nửa là tại ta, nếu năm ấy ta không nhẫn tâm bỏ nó như vậy, có lẽ những chuyện sau này sẽ không thành ra như vầy, và có lẽ sẽ không phải đến bây giờ nó mới nhận ngươi…"

Giang Dĩnh ngồi bên giường, ôm đứa bé vào lòng, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt áy náy của hắn, cảm thấy không biết nên an ủi như thế nào, một lúc sau chỉ biết nói: "Đừng tự trách nữa mà, đây đều do ý trời trêu người."

Thực đúng là do ý trời trêu người. Nhâm Bằng Phi nhìn đứa bé, trong lòng vẫn thấy vô cùng khổ sở, dù sao một nửa là do ý trời, một nửa là do con người làm ra, nếu lúc ấy hắn không quá bảo thủ, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Thấy nét mặt của hắn vẫn chưa giãn ra, Giang Dĩnh khẽ vuốt vai hắn, nhẹ nhàng an ủi: "Ngày còn dài, chúng ta có thể từ từ bù lại…"

Thực ra sau khi biết Thanh Thanh là con gái của mình, Giang Dĩnh cảm thấy rất may mắn, may mắn vì cái hôm mình ở kinh thành lúc ấy, mình đã không rat ay đoạt lấy tính mạng của con mình, nếu không đoạn tình cảm này của hắn và Nhâm Bằng Phi sẽ không được đơm hoa kết trái, sẽ vì thế mà hối hận cả đời.

Sau khi được Giang Dĩnh an ủi, Nhâm Bằng Phi cũng không buồn nữa, nghĩ đến lúc ấy cũng tại nơi này, cũng tại căn phòng này, hắn lấy thân nam tử mà sinh con, tâm trạng lại khạc nhau. Ngẩng đầu nhìn gương mặt mỉm cười của Giang Dĩnh, cúi đầu nhìn đứa bé mềm mại đang ngủ say, nhìn ánh mặt trời ngoài của sổ, tâm trạng vô cùng sáng sủa.

Thì ra, vạn vật đều có tâm, càng tranh giành nhiều, trói buộc càng nhiều hơn, đã thấy đến lúc buông tay, nếu lúc ấy chưa thực sự mất hết tất cả, chính là phía trước còn chưa có cảm thấy thoải mái.

Thả lỏng bản thân, Nhâm Bằng Phi dựa vào ***g ngực của y, nhìn đứa trẻ đang ngủ say, nói: "Dĩnh à, đặt tên cho con đi."

"Ta đặt á?"

"Ngươi đặt đi." Nhâm Bằng Phi gật đầu khẳng định: ""Ta đã cho nó thân thể, ngươi hãy cho nó một cái tên cả đời đi."

Giang Dĩnh cười, hôn lên trán hắn: "Vậy con theo họ ngươi nhé?"

"Sao vậy?"

"Ta không thích họ Nhiếp." Có lẽ vì lúc ấy phụ thân đã bỏ rơi y, cho nên y cảm thấy con theo họ này không có gì tốt.

Nhâm Bằng Phi đã hiểu rõ: "Vậy theo họ Giang đi."

Giang Dĩnh khó hiểu: "Tại sao lại không theo họ ngươi?"

Tay của Nhâm Bằng Phi nắm lấy tay y, ánh mắt mỉm cười, trong mắt như phát sáng: "Ta muốn khi người ta vừa nghe tên của con, thì sẽ biết đó là con của ngươi."

"Bằng Phi…." Giang Dĩnh dung sức, mười ngón tay khép chặt.

"Vậy đi, gọi là Giang Bằng đi, tên này, người ta vừa nghe là biết đó là con của chúng mình."

"Giang Bằng." Nhâm Bằng Phi thì thào gọi, sau đó vuốt cằm: "Vậy gọi là Giang Bằng đi."

Từng ngày từng ngày qua đi, Giang Bằng càng lúc càng lớn, hai người cha ngốc nghếch, lúc đầu tay chân vụng về cũng dần dần có thể thành thạo đút ăn tắm rửa thay quần áo cho con của mình. Đứa bé càng ngày càng lớn, Vạn Ác cốc yên tĩnh ngày nào cũng dần dần càng ngày càng náo nhiệt, khiến cho người luôn lãnh đạm như Thanh Thanh cũng bị cuốn hút theo.

Đến lúc Giang Bằng một tuổi, bởi vì không thể chịu nổi cuộc sống buồn tẻ trong cốc, nó đã cùng thúc thúc lén chạy ra ngoài cốc hơn nửa năm, đến khi về thì mang theo rất nhiều đồ chơi.

Bé con có quần áo mới, đồ chơi mới, đồ ăn ngon, cứ nhe răng cười he he không ngừng.

Ngày Nhâm Bằng Phi cho bé chọn đồ vật đoán tương lai, Nhâm Trình Phi kéo hắn sang một bên nói nhỏ: "Ca, Tùy Dã đang ở thôn nhỏ dưới chân núi, hãy theo ta xuống đó đi."

Nhâm Bằng Phi ngạc nhiên: "Vậy tại sao đệ không cho hắn vào đây?"

Nhâm Trình Phi bĩu môi: "Hừ, hắn giúp tên hoàng đế bại hoại kia là gì đó, ai biết hắn có ý xấu gì?" Bây giờ thái tử đã đăng cơ trở thành vua một nước, vốn chuyện này không liên quan tới Vạn Ác cốc, thế nhưng Nhâm Trình Phi đã ra ngoài lăn lộn hơn nửa năm, sau khi trở về lại tức giận việc tên thái tử gian xảo giả dối kia trở thành hoàng đế.

Nhâm Bằng Phi không nói gì, hiện giờ thứ quan trọng nhất trong lòng hắn hiện giờ chính là gia đình nhỏ của mình, có thể chăm sóc tốt cho hai người con trai, người yêu dấu của mình, thấy đệ đệ bình an vô sự thì cái gì cũng tốt cả.

Người khác hay chuyện gì khác hắn đều không quan tâm, cần gì phải buồn vui cáu giận?

Đối mặt với người đệ đệ vẫn còn tuổi trẻ háu thắng, Nhâm Bằng Phi không biết nên khuyên bảo thế nào, dù sao có một số chuyện, nếu như không tự mình trải qua, sẽ không thể hiểu được, vĩnh viễn không thể hiểu được.

Nhâm Bằng Phi suy nghĩ, hỏi: "Hắn theo ngươi từ khi nào?"

Nhâm Trình Phi vẫn bất bình: "Từ sau khi ta xuất cốc không đến một tháng là hắn bám theo ta hà, đuổi thế nào cũng chả đi, bực mình!"

Nhâm Bằng Phi cười cười, sờ đầu của đệ đệ, thản nhiên nói một câu mà Nhâm Trình Phi không thể hiểu nổi ý nghĩa: "Đừng cứ mãi nhìn về phía trước như thế, thỉnh thoảng hãy ngoái đầu ra sau nhìn thử xem."

Đừng như đám người thấy mới nới cũ, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, hãy giữ lại cho mình và cho người khác một con đường sống, để sau này không phải hối hận.

Nhâm Bằng Phi nhìn về một nơi, người kia mặc thanh y, đang đỡ đứa nhỏ đứng vững để chơi cái chuông nhỏ do thúc thúc mang về, cảm nhận được ánh mắt của hắn, thanh y nhân cũng quay về phía hắn, chỉ cần cười ôn nhu đã cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Người này cho tới bây giờ vẫn không đối xử tàn nhẫn với hắn, luôn luôn lùi lại một bước, chừa lại một con đường sống cho mình tiến lên, cuối cùng lại đuổi theo.

Một ngày nọ, Giang Bằng đang ngồi ở một chỗ trống trải, trước mặt những thứ rực rỡ muôn màu, nhìn trái nhìn phải, đôi mắt to tròn hắc bạch nhìn xung quanh, nước miếng theo hàm rang sún chảy ra đầy miệng, ngước mặt lên nhìn những người nhà cách đó không xa, mâm mê nhuyễn hồ hồ đích tiểu mông củng nha

củng, cọ nha cọ, đi nha đi, cái tay nhỏ đụng vào bàn tính, vứt đi! Đụng tới ngọc bội, vứt luôn đi!Sách thuốc chặn đường, đá qua chỗ khác! Trường kiếm Thanh Long Bàn Vân ngay trước mắt, ngó lơ luôn! Bút lông trước mặt, quay đầu không đẻ ý!

Mọi người xung quanh không ngừng hít sau, còn có thúc thúc kinh ngạc lầm bầm, thằng nhỏ này thật quá kinh dị rồi!

Cuối cùng thằng bé trên chiếu cũng ngừng lại, cầm miếng nhuyễn cao nhỏ bên cảnh mình, há mồm cắn cắn.

Mọi người bật cười, tiểu tử mặt đầy nước miếng cũng cười vui vẻ!

Nhìn đệ đệ tham ăn, ngay cả Thanh Thanh cũng không nhịn được mà che miệng cười. Giang Dĩnh đi lên ẵm con lên, nhẹ nhàng cắn lên gò má bầu bĩnh của nó, vẻ mặt cưng chiều nói: "Thằng nhóc tham ăn này, nếu thích ăn như vậy, sau này phụ thân sẽ mang hết mỹ thực trong thiên hạ đến cho con ăn nhé."

Tiểu Giang Bằng dường như hiểu ý của phụ than, há mồm cắn, mấy mảnh vụn bánh ngoài miệng dính đầy lên gương mặt trơn láng như ngọc của y, nhiều điểm loang lổ chật vật, khiến cả đám không thể nhịn cười được.

Nhâm Bằng Phi rang nhịn cười, liếc mắt chỉ trích đệ đệ: "Trình Phi, chọn đồ vật đoán tương lai là chuyện quan trọng, sao đệ lại cho mấy thứ lung tung vào đây?"

Nhâm Trình Phi cũng không chịu thua: "Nếu tiểu chất của đệ đã không thích, cho cái gì cũng vô dụng mà!"

"Thôi không sao đâu, con nó thích ăn như vậy thì cứ cho nó ăn thôi!" Giang Dĩnh bồng đứa con giơ lên cao, nó vui vẻ cười ha ha lộ ra mấy cái rang nhỏ, hai cái lúm đồng tiền thật sâu hai bên má, dễ thương đến không chịu được.

Nhâm Trình Phi thấy thế cũng nhảy vào giành ôm đứa bé với Giang Dĩnh: "Cho đệ ẵm cái coi, huynh là cha của nó, muốn ôm lúc nào mà chả được, đệ đã tới đây lâu rồi mà không được đây nè."

Giang Dĩnh không tranh với hắn nữa, thuận tay đưa đứa nhỏ cho hắn ẵm, sau đó đi thong thả, lấy một vật từ trong ngực ra, đưa cho Thanh Thanh.

Ban đầu Thanh Thanh nghi ngờ nhìn Nhâm Bằng Phi, thấy hắn không hiểu gì thì mới cúi đầu nhìn thứ trong tay của Giang Dĩnh.

Là một viên đá màu xanh, bên trên có điêu khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, trên đầu có một cái lỗ, dung một sợi dây thừng buộc vào.

Thanh Thanh không dám nhận, ngẩng đầu nhìn nụ cười ôn nhu của Giang Dĩnh.

"Tuy hôm nay là sinh thần một tuổi của Tiểu Bằng, nhưng không thể vì cái này mà mất cái kia được. Thanh Thanh à, tính tình của con từ trước đến nay rất lạnh lùng, ta biết, ta không xứng làm cha con, ta đã nghĩ hoài không biết nên tặng cái gì cho con mới phải, nhớ rằng ở trong cái cốc lạnh lẽo này có mấy viên đá rất đẹp, rất xứng với con, cho nên mới đi kiếm mấy viên, sau đó khắc chữ lên, thực ra đây cũng chả phải là vật quý báu gì, nhưng cũng là chút lòng thành của ta, mong con nhận cho."

Thanh Thanh nhìn viên đá trên tay y một lúc lâu, hoàn toàn không có ý tiếp nhận. Nhâm Bằng Phi thấy vậy, bèn lấy viên đá trên tay của Giang Dĩnh, nhét vào tay nàng.

"Thanh Thanh à, mau nhận lấy đi, cha biết trong lòng con đã chịu nhiều ủy khuất, nhưng mà... nhưng mà con phải nhận cho phụ thân con vui chứ."

Thấy nàng vẫn không nhúc nhích, Nhâm Bằng Phi lật miếng đá lại để xem trên đó khắc gì, không biết Giang Dĩnh dùng cái gì để khắc mà chữ viết vô cùng điêu luyện lưu loát, ý vị mười phần.

Chuyện này Nhâm Bằng Phi cũng không biết, thực ra Giang Dĩnh đã lẻn xuống hồ sâu ở đáy cốc để lấy hòn đá này về, nếu hắn biết, ắt hẳn sẽ không cho Giang Dĩnh đi, nơi đó sâu như vậy, đừng nói là dưới đáy cốc có độc, chỉ cần bất cẩn ngã xuống là mất mạng ngay.

Nhưng bây giờ viên đá đã được lấy lên rồi, còn được khắc chữ, đủ để chứng minh Giang Dĩnh đã dụng tâm lương khổ, hắn không đành lòng nhìn y phải thất vọng.

Cũng may Thanh Thanh không quá do dự, sau khi nhìn hai chữ Thanh Thanh, nhẹ nhàng đem viên đá đeo vào cổ, cúi đầu nói líu ríu: "Cảm ơn, ta thích lắm."

Giang Dĩnh nghe vậy mừng lắm, vươn tay ra, dừng lại một lúc, sau đó đặt lên đầu con gái.

Mưa rơi tầm tã suốt hai ngày hai đêm, vào buổi sáng sau khi mưa dừng, có hai người một trước một nhỏ vì buồn mà chạy lên núi chơi.

Sau một ngày dài, chỉ thấy có một người đất lớn đang cõng người đất nhỏ vui vẻ vào viện.

Nhâm Bằng Phi đang ở trong phòng vừa thấy, nhướng mi đi ra ngoài: "Hai người mới đi tắm bùn về hả, sao bẩn đến mức này rồi?"

Người đất nhỏ đang ở trên vai người đất lớn làm như đang nâng niu một vật quý, nhẹ nhàng cầm một con chim có bộ lông sặc sỡ ra khoe: "Cha xem nè, là phụ thân giúp Bằng nhi bắt con chim này nè, nhìn đẹp ha!"

Nhâm Bằng Phi mỉm cười, liếc người đất lớn một cái, sau đó ẵm đứa con đã năm tuổi của mình xuống: "Vậy bây giờ mau đi tắm rồi thay quần áo đi, bằng không đêm nay không cho ăm cơm bây giờ."

"Không chịu đâu, con còn muốn cho tỷ tỷ coi nữa!" Tiểu tử kia chạy ra khỏi vòng tay của phụ thân, chạy nhanh về căn phòng kia.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Mau đến coi con chim đẹp này nè, Bằng nhi vừa mới bắt được một con chim đẹp lắm!"

Nhâm Bằng Phi thấy nó đã chạy đến căn phòng nhỏ kia, bất đắc dĩ nhìn Giang Dĩnh còn đứng đó: "Rốt cuộc ngươi dẫn Bằng nhi đi đâu chơi vậy, một lớn một nhỏ đều biến thành khỉ hết trơn."

Giang Dĩnh nhe rang cười: "Thì dẫn nó đi leo cây nè, đi bắt chim nè,.... Thật ra thì cũng không có gì, miễn sao con vui là được."

Nhâm Bằng Phi nhìn khắp người y, rốt cuộc cụng tìm được một chỗ sạch sẽ trên người, đạp vào đó thật mạnh khiến y đau đến nhăn mặt,sau khi trút hết giận mới mắng: "Còn để con nó vui đó hả? Ngươi coi ngươi và Tiểu Bằng đã thành ra cái quỷ gì rồi, bây giờ cả mình cũng chả nhận ra mình nữa kìa."

"Thì có sao đâu, con cái ăn được ngủ được là vui rồi, huống hồ lúc ấy ta lại tự lập sớm như vậy!" Gianh Dĩnh chỉ thuận miệng nói như vậy thì thấy sắc mặt của Nhâm Bằng Phi bỗng trầm xuống, mới phát hiện ra mình đã gợi lại những chuyện cũ không đáng nhắc đến.

Giang Dĩnh vội cúi xuống kéo áo của hắn: "Bằng Phi à, đừng giận mà, ta biết lỗi rồi, ngày mai ta cho Tiểu Bằng nó đọc sách biết chữ là được chứ gì!"

Nhâm Bằng Phi kéo tay áo mình lại: "Bỏ cái tay ra, dơ quá, mau đi tắm đi."

Giang Dĩnh không ngừng gật đầu: "Ta đi tắm ta đi tắm ngay đây, chỉ cần ngươi đừng giận, ta sẽ đi giặt quần áo luôn mà!"

Nhâm Bằng Phi vốn đang bực mình khoanh tay đưa lưng về phía y, thấy y nói vậy, hắn buồn cười quay lại, nhìn gương mặt đáng thương của y, trên mặt dính đầy bùn, ánh mắt trong suốt đáng thương cứ chớp chớp, khiến cho Nhâm Bằng Phi muốn giận cũng không được muốn cười cũng chả xong, chỉ đành chỉ chỉ trán y: "Vậy còn không mau đi thay đồ tắm rửa đi!"

Thấy vẻ mặt hắn đã hòa hoãn, Giang Dĩnh được một tấc muốn tiến lên một thước, nhẹ nhàng dựa vào, cười lấy lòng: "Bằng Phi giúp ta chà lưng nha."

Nhâm Bằng Phi trừng y một cái, hừ một tiếng, xoay người vào nhà.

Giang Dĩnh nhe rang cười híp mắt, theo hắn vào phòng.... Đóng cửa cài then lại.

Thanh Thanh đang giã thuốc nghe thấy ngẩng đầu lên thì thấy có một đống đen thùi lùi đang chạy vào phòng, giật mình bắt lấy.

"Tỷ tỷ, con chim đẹp lắm này."

Thanh Thanh chỉ liếc sơ qua tay của nó, thấy cả người nó dơ hầy: "Mới đi đâu về? Người ngợm dơ hết trơn rồi."

Tiểu Giang Bằng tưởng rằng tỷ tỷ không nhìn thấy vật trong tay nó, giơ con chim nhỏ đến trước mặt Thanh Thanh: "Tỷ tỷ ơi, coi nè, con chim nhỏ này đẹp khong? Phụ thân bắt cho ta đó!"

Thanh Thanh nhìn cổ tay đo hầy của nó, gật đầu"Cũng tạm được, lát nữa Bằng nhi muốn xử nó sao đây?"

"Bằng nhi sẽ nuôi nó lớn lên!" Đôi mắt đen láy của Tiểu Giang Bằng mở to như hai mảnh trăng rằm.

"Nuôi bằng cách nào?"

Tiểu Giang Bằng buồn buồn. Thanh Thanh cười, nhéo nhéo hai gò má bầu bĩnh của nó, lấy một cái ***g sắt hình tròn ra, lấy con chim nhỏ trong tay nó bỏ vào ***g, đóng cửa lại: "Thấy chưa, phải bỏ vô ***g là nuôi được rồi nè."

"Oa, tỷ tỷ lợi hại quá đi à!" Tiểu Giang Bằng vui vẻ vỗ tay.

"Như vậy thì không còn gì nữa ha?" Thanh Thanh đặt ***g chim lên bàn, quay đầu lại bảo đệ đệ: "Bây giờ người đất nhỏ của chúng ta đã yên tâm đi tắm được rồi chứ nhỉ?"

Tiểu Giang Bằng gật đầu: "Dạ!"

Thanh Thanh kéo tay đệ đệ đi ra ngoài, thấy hai người cha một trước một sau vào nhà, còn đóng cửa lại, chuyển mắt, kéo đệ đệ mình vào phòng.

"Thôi kệ, để tỷ tỷ tắm cho đệ."

"Tại sao vậy?" Tiểu Giang Bằng mở to mắt nhìn tỷ tỷ xinh đẹp.

"Tại phu thân đang bận."

"Đang bận gì a?"

"Bận chuyện người lớn."

"Chuyện người lớn là chuyện gì ạ?" Tiểu Giang Bằng tò mò nghiêng đầu.

"Sau này đệ lớn thì sẽ biết hà."

"Tại sao vậy?"

Thanh Thanh thấy nó cứ hỏi hoài, vươn tay nhéo má của cục cưng đang tò mò.

"Thôi được rồi, tiểu bướng bỉnh, không được hỏi nữa."

Tiểu Giang Bằng vẫn muốn biết cái chuyện người lớn kia là chuyện gì?

Thật ra thì chả có gì, Giang Dĩnh đang ngoan ngoan ngồi trong bồn tắm, còn Nhâm Bằng Phi đang chà lưng cho y thôi.

Nhâm Bằng Phi chải tóc cho Giang Dĩnh, cúi đầu nói: "Ngươi mau đóng cửa lại đi, lát nữa Bằng nhi còn vào đây tắm nữa đó."

"Không sao, Thanh Thanh sẽ tắm cho nó mà." Giang Dĩnh dựa người vào bồn: "Từ ngày có con, chúng ta hiếm khi được ở bên nhau như thế này, thỉnh thoảng còn làm không đủ nữa."

Nhâm Bằng Phi dung sức kéo tóc y, mắng: "Đồ thằng cha vô trách nhiệm!" Khóe miệng mỉm cười.

Giang Dĩnh ngẩng đầu, nhìn nũ cười của hắn, cảm thấy tâm thần nhộn nhạo, bèn ấn đầu hắn xuống, đứng dậy hôn.

"Bằng Phi, hôm nay ta phát hiện ra một nơi rất tốt, chờ tụi nhỏ ngủ rồi, mình đi ha?"

Nhâm Bằng Phi nhìn vào ánh mắt thâm thúy của y, trong mảnh đen tối dường như có nhiều đốm lửa, ấn chứa vô số nhu tình và chờ mong.

Hắn vươn tay xuôi theo bồn nước, nắm lấy tay y, quấn lại.

"Được."

Hắn nói rất nhỏ, lại không kiềm chế được mà hơi run rẩy.

Buổi tối sau cơn mưa, ánh trăng như sương, trong rung, sương mù mờ ảo mênh mông, tiếng suối chảy róc rách, thỉnh thoảng có vài tiếng côn trùng kêu vang, không gian yên lặng, an bình.

Theo hướng một con suối nhỏ, chỉ thấy có một thác nước dưới ánh trăng như một dải ngân hà rơi xuống, ở một nơi thật sâu phát ra tiếng kêu to, nhưng bị che lấp bởi tiếng thác nước bên ngoài, giữa buổi tối yên lặng, hình như phát ra tiếng vang đứt quãng, trầm thấp, áp lực…

Sau thác nước có một hang động, không biết là ai phát hiện ra, trong hang động kia đang xảy ra một màn mây mưa thất thường. Ánh trăng xuyên qua thác nước vào hang động, ở một nơi không có nước, cỏ khô được rải ra thành một cái giường đơn giản.

Nhâm Bằng Phi đang trần truồng nằm ở trên, hai chân bị tên còn lại vắt lên vai, lưng bị cầm giữ, nơi riêng tư trần trụi đang phun ra nuốt vào cự vật. Trong buổi tối trong trẻo lạnh lẽo, tình sự mãnh liệt đã qua đi, hai thân thể mồ hôi đầm đìa, dính chặt vào nhau không nỡ buông ra.

Mỗi lần tiến vào là sâu đến tận cùng, ma sát vào vách tường, đụng vào cái nơi yếu ớt mẫn cảm kia, thân thể lại căng thẳng bật lên, cho dù có cắn nát môi cũng không thể kiềm chế được tiếng rên rỉ đang tràn ra khỏi cổ họng.

Phát hiện người dưới thân đã không thể chịu đựng được nữa, Giang Đình mới thả chậm động tác lại, một tay xoa môi hắn, hạ thân vẫn rút ra đi vào.

"Bằng Phi…. Đừng cắn môi, ta muốn nghe…. Nơi này có thác nước, mà cũng cách xa lắm… Không ai nghe thấy đâu."

Âm thanh *** tràn đầy trong hang động, Nhâm Bằng Phi đã nhịn không nỗi nữa rồi, thấy hắn bảo thế, tâm bỗng mềm như sợi bông, cuối cùng không còn cố kiềm chế âm thanh thoát ra nữa, mình trầm xuống, hô lớn.

"Ô…."

Không giống như giọng nữ kiều mị, khan khan lại có chút thô ráp, tựa như nỉ non với người yêu, lại như đau đớn, đau đến tận xương tủy, chỉ một tiếng, như là mất tất cả lý trí, sau đó, mạnh mẽ thượng người này, dung sức mở rộng chân của hắn, xoay tròn, rút ra phân nửa, sau đó lại dung sức tiến vào…..

Cứ lặp lại như thế, mặc dù ý chí có sắt đá đến đâucũng phải hỏng mất, một tiếng rồi lại một tiếng cứ bật ra khỏi miệng, thân thể nảy lên, hai mắt mờ mịt chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy người phía trên.

Nhìn làn da quyến rũ kia đang gần trong gang tấc, Giang Dĩnh cúi đầu cắn.

Đêm xuân ngắn ngủi, một đêm mà như một khắc, chờ cho dục vọng đã diu xuống, nhiệt tình qua đi, lúc ấy mới thỏa mãn ôm nhau ngủ say, cho dù đang ngủ cũng không tách nhau ra….

Đến khi Giang Dĩnh tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, thác nước vẫn chảy ầm ầm, nếu là bình thường, ồn ào như vậy thì làm sao có thể ngủ được, chỉ vì đo sức éo đêm qua cho nên mới ngủ ngon như vậy.

Cúi đầu nhìn người trong lòng mình, thấy hắn vẫn còn ngủ, năm tháng thật vô tình, mới đây mà khóe mắt của người đang ngủ lại có vết nhăn, Giang Dĩnh đau lòng xoa lên, không ngờ hành động ấy đã đánh thức người nọ.

"Dĩnh?" Người trong lòng đã mở mắt rồi, ánh mắt mông lung nhìn vào mắt y.

"Ngủ thêm chút nữa đi." Giang Dĩnh lấy xiêm y đã cởi tối hom qua choàng lên bả vai đang lõa lồ của Nhâm Bằng Phi.

Nhâm Bằng Phi vẫn quyến luyến trong lòng y, trong tim thấy ấm áp, ôm nhau ngủ tiếp, đến khi mở mắt ra thì mặt trời đã lên cao rồi.

"Thôi mau dậy đi thôi, nếu không khi Bằng nhi không thấy chúng ta, không chừng sẽ ồn ào đó."

"Nháo thì cứ nháo đi, ngươi ngủ ngon mới là quan trọng nhất."

Nhâm Bằng Phi nghe thế phì cười: "Thấy ngươi cưng Bằng nhi như vậy mà lại có thể nói một câu vô tình như vậy ha."

Giang Dĩnh cười nhẹ đỡ lấy lưng hắn: "Bằng nhi còn có người dỗ mà, không như Bằng Phi, ngươi chỉ có mình ta dỗ thôi."

Nhâm Bằng phi cảm thấy trong lòng thật ấm áp, ngẩng đầu nhìn y thật lâu, sau đó lại dựa vào lòng y, mặt dụi dụi vào, lại cười, nói: "Được rồi, vậy ngủ một chút nữa rồi về, tùy hứng một hai lần có sao đâu."

Giang Dĩnh cười, hôn lên đầu hắn.

Sau một lúc: "Bằng Phi, ngươi đã ngủ chưa?"

"Chưa." Hắn không có thói quen ngủ lại, cho nên bây giờ không buồn ngủ nữa, chẳng qua chỉ vì quyến luyến sự ấm áp trong lòng y mà thôi.

Giang Dĩnh lại cười, nói: "Trước khi tỉnh lại ta đã có một giấc mo8."

"Mơ thấy gì thế?" Nhâm Bằng Phi ngẩng đầu nhìn y.

"Ta mơ thấy Giang Nam."

Nhâm Bằng Phi dừng lại một chút, thấy mắt y bừng sáng ấm áp, cũng cười: "Giang Nam trong giấc mơ của ngươi như thế nào vậy?"

Giang Dĩnh nâng mặt hắn lên, hôn lên môi hắn: "Giống như Vạn Ác cốc."

"Bằng Phi, bây giờ ta đã hiểu, chỉ cần có ngươi, có con, là đang ở Giang Nam."

Thì ra, chỉ cần ở đâu có mọi người, ở đó chính là Giang Nam.

Giang Nam tuy rất xa, nhưng kỳ thật, cũng không xa.

24. Chương 24: Pn2: Tùy Dã

Biên tập: Hiên

Khi đệ đệ mặt trắng bệch ôm Tùy Dã toàn thân là máu đến Vạn Ác cốc, Nhâm Bằng Phi đã biết đệ đệ luôn tự do tự tại của hắn cuối cùng đã có một nút thắt không thể tháo rời.

Nhìn Trình Phi thúc thúc luôn một vẻ vô tâm vô phế giờ sa sút mất hồn, Thanh Thanh tính tình vốn hơi lạnh lùng lại có hứng thú lấy hắn ra làm trò cười, khuôn mặt nặng nề lắc đầu thở dài, "Quá muộn rồi."

Nhâm Trình Phi mặt đầy máu nhất thời như bị đánh ngã ầm xuống đất, sau đó Thanh Thanh lại nói: "Nhưng mà năm ấy cháu với tay nghề kém cỏi còn có thể cứu sống phụ thân đã đặt hai chân vào Quỷ Môn Quan, không lí nào lại không cứu nổi người vẫn còn hơi thở này." Nhâm Trình Phi trố mắt hồi lâu chưa phản ứng lại, nhìn cháu gái càng ngày càng thoát tục, không phải đánh cũng chẳng phải mắng, lại có thể khiến mình nhổ ra một ngụm máu.

Nhìn vẻ đáng thương của hắn, Nhâm Bằng Phi đứng bên cạnh không thể không can thiệp, làm bộ khẽ ho, ra vẻ người làm cha: "Thanh Thanh, đừng chọc Trình Phi thúc thúc nữa, dù sao hắn cũng là trưởng bối." Mặc dù chưa từng có sự trang trọng của trưởng bối.

Thanh Thanh che miệng cười, bắt đầu nghiêm túc xem vết thương của Tùy Dã, dù sao mạng người quan trọng, hơn nữa vết thương cũng không thể để lâu hơn nữa, hai anh em họ Nhâm hoàn toàn không giúp đỡ được bị đẩy luôn ra ngoài chờ.

Nhâm Trình Phi canh giữ người phòng khó có thể tĩnh tâm lại, thỉnh thoảng thò đầu vào trong, dáng vẻ nôn nóng bất an khiến Nhâm Bằng Phi không nhìn nổi, dứt khoát kéo hắn ngồi trên ghế dài dưới hiên.

"Đừng quá lo lắng, y thuật của Thanh Thanh đệ vẫn chưa tin sao? Nó nói có thể cứu là nhất định cứu được."

Nhâm Bằng Phi vỗ lưng đệ đệ như trước đây, an ủi tâm tình bất an của hắn.

Trước mặt huynh trưởng luôn bảo vệ mình tử nhỏ, Nhâm Trình Phi cuối cùng không còn che giấu, hắn bi thương lấy tay ôm mặt, giọng nói khổ sở phát ra: "Không phải, ca, đệ khó chịu… Kì thật đệ không muốn như vậy, nhưng đệ lại không nhịn được… Càng không ngừng khiến hắn bị thương… Thấy hắn như vậy, trái tim đệ như tan ra…"

Nhâm Bằng Phi ôm hắn vào lòng, dùng âm thanh trầm ổn nhẹ nhàng để đệ đệ bình tĩnh lại: "Từ từ nói cho đại ca, rốt cuộc là chuyện gì."

"… Hắn vẫn theo đệ." Trình Phi sụt sịt nói: "Đi đâu cũng theo, đệ hỏi rốt cục hắn muốn cái gì, hắn nói muốn chuộc tội. Ca, đến sau này đệ mới biết, vì thoát khỏi hoàng đế, hắn đã cứu tử nhất sinh, một thân võ công gần như phế. Nhưng khi đó đệ chẳng hay, hắn nói muốn chuộc tội đệ liền hỏi hắn muốn làm gì, hắn nói đều nghe đệ sắp xếp, thế là đệ liền, liền…"

Trong lòng không khỏi thở dài, nhưng động tác vỗ lưng đệ đệ vẫn đều đều. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, Nhâm Bằng Phi bỗng nhiên xúc động trong lòng, con người có phải khi đã mất rồi mới hoàn toàn tỉnh ngộ? Không chỉ có hắn, ngay cả đệ đệ cũng bước vào vết xe đổ như vậy. Nếu trên đời này không có đại phu như Quỷ bà bà, không có Thanh Thanh hoàn toàn kế thừa y bát của bà ta, cuộc đời của họ, e rằng chỉ có thể sống trong hối hận.

"Đệ để hắn đi theo, giết mười người võ công nổi danh ác độc trong giang hồ; đệ sai hắn đi tìm kì trân dị thú trên đời, những thứ này chỉ xuất hiện trong truyền thuyết; đệ còn bắt hắn chịu dầm mưa dãi gió vài ngày trên đường, chịu sự cười nhạo của thế nhân… Cuối cùng, đệ còn làm chuyện quá phận với hắn…"

"Đệ đã dùng hết tất cả mọi cách để dằn vặt hắn, đệ tưởng hắn sẽ không thể chịu nổi mà bỏ đi… Nhưng hắn cam chịu đến cùng, trước khi hôn mê, hắn còn nói, không hối hận… Ca, thời điểm chứng kiến hắn nhắm mắt lại, đệ cảm thấy như trời đã sụp…"

Thân thể trong lòng run rẩy, Nhâm Bằng Phi có thể tưởng tượng tình cảnh, dù sao hắn cũng từng trải qua, cảm nhận, tuyệt vọng như thể hủy thiên diệt địa.

Nhưng mà đến sau này, cuối cùng còn có thể vãn hồi, phải nói là ông trời ban ơn, nhưng cái vận may này, không phải lúc nào cũng có được, hắn hiểu, tin tưởng sau chuyện này, đệ đệ cũng hiểu ra.

"Trình Phi, nếu không phải do quá quan tâm Tùy Dã, đệ sẽ không sản sinh tình cảm mãnh liệt đối với hắn. Nếu như vậy, đệ đã biết sai, từ này về sau đợi hắn, đệ không được nhưu thế này nữa. Nhớ kĩ, đừng làm chuyện khiến mình phải hối hận cả đời nữa."

Trình Phi không nói, đưa tay ôm lấy huynh trưởng, phát ra tiếng rên đau khổ, xen lẫn trong gió lạnh, khiến lòng người nặng nề.

Tùy Dã bị thương rất nặng, thương mới thương cũ, còn bị trúng độc, dù là cứu được rồi, vẫn nằm trên giường tròn nửa năm, trong lúc đó, Trình Phi không mượn tay ai, tự mình chăm sóc.

Vốn tưởng sau hai lần trải qua kinh nghiệm, cuối cùng đã thấy ánh trăng, nhưng không qua bao lâu, Trình Phi lại khóc lóc đến cầu cứu đại ca.

"Đệ nói là Tùy Dã lãnh đạm với đệ?"

Trình Phi vội gật đầu, "Đúng đúng, như trước đây, đệ thấy hắn làm gì đều đi theo, nhưng đệ chỉ cần lại gần hắn, hắn, hắn… Tuy không cự tuyệt… Nhưng khuôn mặt… Có mắt đều nhìn ra là hắn không thích!"

Nhâm Bằng Phi nghẹn họng, suy nghĩ chốc lát, cảm thấy sự tình có điểm bất ngờ. Trước nghe Trình Phi kể, còn tưởng họ lưỡng tình tương duyệt, nhưng nhìn theo tình hình, con vịt ngốc Tùy Dã chỉ là muốn chuộc tội thôi sao?

Nếu thực sự như vậy, quả là hiểu lầm to, đệ đệ ngốc nhà hắn chỉ sợ là tỏ nhầm tình rồi…

Nhưng lúc này đệ đệ đã thật sự nỗ lực, giả như sự tình thực sự là như vậy… Ai… Thật khiến người ta đau đầu.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nhâm Bằng Phi vẫn quyết định đến hỏi ý tứ Tùy Dã, hắn bảo Trình Phi trước tiên không nên làm gì, tạm thời đợi trong phòng, nhìn đệ đệ ngồi nghiêm túc ngoan ngoãn, mới đứng dậy đến phòng Tùy Dã.

Tùy Dã vẫn hư nhược nằm trên giường dưỡng thương vừa thấy Nhâm Bằng Phi liền không quan tâm gì đứng dậy hành lễ, Nhâm Bằng Phi ngăn lại, "Ngươi nằm lại giường đi, ta đã không còn là thành chủ Độ Ách thành nữa, không cần thêm lễ nghi làm gì."

Tùy Dã khuôn mặt tái nhợt tuy dễ dàng bị hắn ấn xuống giường, kiên quyết trên mặt vẫn không giảm, "Không, trong lòng Tùy Dã, ngài vĩnh viễn là chủ nhân."

Bộ dạng này của hắn khiến Nhâm Bằng Phi thầm thở dài, tính tình này khiến hắn chịu khổ rất nhiều.

Nhâm Bằng Phi ngồi trên ghế bên giường, suy nghĩ trong lòng một phen, liền hỏi: "Ngươi vẫn tùy tùng theo Trình Phi, chỉ là để chuộc tội?"

Tình cảm phức tạp lướt qua mắt Tùy Dã, không khí quanh thân như ngưng lại, chỉ thấy hắn im lặng một lát, mới trầm giọng nói: "Tùy Dã có tội, nếu không phải do Tùy Dã, Độ Ách thành sẽ không — "

Nhâm Bằng Phi nâng tay, ngăn hắn nói lời như tự ngược, sau đó ân cần nói: "Nếu không do ta không quan tâm, Độ Ách thành còn chưa đến nỗi rơi vào tay người khác, ngươi không cần tự ôm tội danh đó. Ta muốn hỏi –" chỉ tay vào ngực hắn, "là lòng ngươi. Tùy Dã, ta muốn ngươi nghĩ kĩ rồi hãy trả lời, ngươi đối với Trình Phi, rốt cuộc là gì?"

Không khí trong phòng càng khó thở, nhưng giữa hai người im lặng, Nhâm Bằng Phi tỉnh táo bình tĩnh, Tùy Dã thì đau khổ vùng vẫy, thời gian trôi qua, một lúc lâu sau, giọng nói khàn khàn đau khổ vang lên, "Thành chủ, Tùy Dã không xứng, Tùy Dã rất dơ bẩn…"

Dơ bẩn ở tâm hồn, và trên cơ thể.

"Tùy Dã chỉ muốn ở cạnh thiếu gia, chỉ vậy thôi…"

"Dơ bẩn từ đâu đến?"

"Tùy Dã… từng vì hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng sai khiến… làm rất nhiều chuyện khó coi…"

Để hoàn thành nhiệm vụ, giết người, lừa gạt, bán thân hắn đều đã làm, hai bàn tay hắn đã giết không biết bao nhiêu người, khắp người hắn là máu tanh, cuộc sống của hắn là ác quỷ trong bóng ma, một người như hắn, không xứng có tình yêu, càng không xứng để được người yêu.

"Thành chủ, Tùy Dã chỉ có thể chuộc tội, chỉ có thể chuộc tội…" Chỉ có như vậy, mới có khiến cho trái tim hắn dễ chịu đôi chút.

Người có thể đau đớn đến đâu, Nhâm Bằng Phi không biết, nhưng nhìn nam nhân mặt không còn huyết sắc đắm chìm trong bóng tối, hắn im lặng không nói, tựa như tất cả thăng trầm trước mặt hắn, đều nhợt nhạt như vậy.

Không phải không yêu, mà là không đáng được yêu.

Khi Nhâm Bằng Phi mang lời Tùy Dã cho nghe Trình Phi, hắn cũng ngạc nhiên, ngồi yên trên ghế, rất lâu vẫn không lên tiếng.

"Nghĩ cho thật kĩ, tùy tâm hành động, đừng khiến mình hối hận."

Nhâm Bằng Phi chỉ có thể để lại câu này rồi quay người ra ngoài.

Giang Dĩnh thỉnh thoảng sẽ nằm mơ, mơ thấy một người đàn ông khuôn mặt tuấn tú rên rỉ trên người y, khuôn mặt đầy mồ hôi cực dụ nhân, khiến y không kìm nổi tiếp tục chiếm lấy, hận không thể nuốt vào bụng, sống chết không rời. Nhưng khi *** đã ổn định ngủ say rồi tỉnh lại, ý thức được bên cạnh không có ai, y sợ hãi phát ra tiếng kêu gào, sơn cốc lớn như vậy, chỉ nghe thấy tiếng y.

Thật vất vả mới tìm ra hắn, không bàn xem y kêu ra sao, đưa tay bắn thế nào, hắn vẫn không mảy may từng bước bỏ đi, cho đến khi biến mất.

Tiếp theo là mẫu thân chết thảm, thân thể dần lãnh băng nằm trong lòng hắn, không ngừng nói một câu: Hãy sống tốt… Hãy sống tốt…

Nhưng y đã biến thành cái xác biết đi, chỉ liên tục giết người, giết người… Cuối cùng một người đứng trước mặt y, y vung đao chém người đó thành hai mảnh, lại hoảng sợ phát hiện, đó chính là —

Giang Dĩnh giật mình tỉnh dậy dùng hết toàn lực ôm nam nhân bên cạnh, cho đến khi khiến hắn tỉnh giấc, sau đó đối phương nửa tỉnh nửa mê rút quần của y, đem phân thân trướng đau đâm vào hạ thân, cho đến khi cảm nhận được ấm áp không gì sánh bằng, bao dung thân mật vô hạn, sau lúc này, trái tim kinh hoàng mới từ từ, từ từ bình tĩnh lại.

"Dĩnh, ngươi… lại nằm mơ nữa sao…"

Kiềm nén đau đớn lại không muốn phát ra âm thanh đau đớn, người bị đánh thức nhẹ nhàng ôm thắt lưng y, chủ động vươn người, để y giữ lấy.

"Đừng sợ… Ta ở đây… Ta vẫn ở bên ngươi…"

"Bằng Phi… Bằng Phi…"

Y cấp thiết cúi đầu dùng môi vẽ lại hình dáng của hắn, cuối cùng hôn lên đôi môi nóng bỏng run rẩy, quấn quýt lấy nhau, nhận được rồi, nhận được đương nhiên chính là một hồi tình tự tiêu hồn.

Sợ người ngủ sát vách nghe thấy, cố gắng kiềm nén âm thanh, lại không phát ra tiếng hừ nhẹ, tiếng cầu xin, thậm chí tiếng nức nở…

"Dĩnh, nhẹ tay… nhẹ tay…"

"Bằng Phi, Bằng Phi –"

Âm thanh mang cả *** xen lẫn trong hơi nước sáng sớm, ẩn ẩn hiện hiện, không rõ ràng, lại vô cùng liêu nhân.

Khi hơi mù tan đi, giữa trời một tia nắng qua kẽ mây chiếu xuống, giữa trời đất một mảnh yên bình.

Sau khi dục vọng gần tắt, Giang Dĩnh ôm lấy Nhâm Bằng Phi, thỉnh thoảng cúi đầu khẽ hôn bờ vai hắn, một khuôn mặt đầy sợ hãi. Nhâm Bằng Phi bị đánh thức từ sớm, nhưng bây giờ ngoại trừ việc đau xương sống thắt lưng ra, đã không còn buồn ngủ nữa, liền im lặng hưởng thụ sự ấm áp của hai người.

"Bằng Phi."

"Ừ?"

Ôm không bao lâu, lại nghe Giang Dĩnh lên tiếng đùa giỡn: "Chuyện tình của đệ đệ ngươi đã xong, mấy ngày này ngươi nên ở cùng ta nhiều hơn mới phải?"

"Ngươi còn dám nói." Nhâm Bằng Phi nghe liền nhổm dậy, mái tóc đen bóng rơi trên khuôn mặt Giang Dĩnh, khiến Giang Dĩnh không nhịn nổi nắm lấy hôn, "Sao ngươi lại nghĩ cho Trình Phi cái chủ ý đó? Khi ấy thật sự khiến ta bị dọa."

Giang Dĩnh đè đầu hắn, miệng liên tục hôn liếm cằm hắn, "Có cái gì mà dọa, sơn cốc không phải ngươi cũng nhảy một lần rồi sao, không chết được. Nói lại, chủ ý tuy tệ, nhưng cũng có tác dụng đấy chứ, bằng không đệ đệ ngươi và Tùy Dã có thể như giờ sao?"

Nhâm Bằng Phi suy nghĩ một chút, cảm thấy y nói không sai, liền nằm lại trong lòng y, mặc y thân mật ôm hôn mình.

Lúc đó Trình Phi mài rách môi cũng không nói được Tùy Dã tính cách kiên quyết, buồn đến mức ăn không nổi, Nhâm Bằng Phi lo lắng đệ đệ tuy ngoài miệng nói mặc kệ, nhưng ít nhiều vẫn bị ảnh hưởng, khiến Giang Dĩnh bên cạnh hắn chịu cô đơn. Ngay thời điểm bọn họ hết cách xoay sở, Giang Dĩnh không thể nhịn được nữa, kéo Nhâm Trình Phi sang một bên, vừa nói nhỏ vừa đả thông, ngày hôm sau Nhâm Trình Phi dẫn Tùy Dã đến phía trên sơn cốc Nhâm Bằng Phi từng nhảy xuống gặp Giang Dĩnh.

Nhâm Bằng Phi không rõ hắn muốn làm gì, lặng lẽ theo sau, kết quả thấy đệ đệ mình gào lên một câu "Nếu ngươi không chịu nhân ta, chẳng bằng ta đi chết", liền dứt khoát nhảy xuống vách núi, tiếp theo Tùy Dã mặt mũi trắng bợt hô "Không" rồi cũng nhảy xuống, khiến Nhâm Bằng Phi đứng xem một bên cũng sợ hãi nhũn cả chân, thiếu chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Nếu không phải có Giang Dĩnh đứng xem trò vui ở bên cạnh phát hiện tình hình không đúng, có lẽ Nhâm Bằng Phi đã phun máu tại chỗ.

Qua hơn hai mươi ngày, Trình Phi và Tùy Dã cuối cùng cũng đi lên, quan hệ hai người thoạt nhìn cũng chẳng biến hóa gì lớn, nhưng nhìn kĩ lại, Nhâm Trình Phi cười không khép được miệng, quần áo trên người Tùy Dã che lấp không đủ, khắp nơi lộ ra dấu vết, thấy có người nhìn mình, hai má còn phiếm hồng, hận không thể biến mất luôn.

Vậy coi như là người có tình đã tìm thấy nhau.

Nhâm Bằng Phi lo lắng chờ đợi vài ngày cuối cùng cũng được thở phào một hơi.

Giang Dĩnh lại thấy có chút tiếng, "Ai, nơi gặp gỡ giao hoan đầu tiên của hai ta bị người khác chiếm mất rồi… Đau lòng quá…" Kết quả bị Nhâm Bằng Phi lườm một cái.

Sau khi quan hệ với Tùy Dã được giải quyết, Nhâm Trình Phi dường như cũng không còn hứng thú ra ngoài, suốt ngày ngươi ngươi ta ta với Tùy Dã, lại không đưa một lời rời khỏi Vạn Ác cốc.

Lúc này Nhâm Bằng Phi biết thời gian trước để Giang Dĩnh chịu vắng vẻ, vốn lòng có hổ thẹn, hiện giờ nghe y nói vậy, càng mềm lòng, không khỏi nói: "Vậy ngươi muốn ta làm gì cùng ngươi?"

Lại nói, ẩn cư ở trong Vạn Ác cốc này, hắn và Giang Dĩnh tuy nói hình bóng không rời, nhưng đã sớm chiều bên nhau, hôm nay như vậy, còn muốn làm thế nào nữa?

Rất nhanh, Giang Dĩnh đã cho ra đáp án. Y cắn vành tai Nhâm Bằng Phi, dùng giọng trầm thấp ái muội hấp dẫn nói: "Ta tìm được một nơi tốt… Ngươi cùng ta đi, sau đó hai chúng ta… chơi ở đó vài ngày…"

Mặc dù Nhâm Bằng Phi đã quen bộ dạng vô lại của y cũng không khỏi đỏ mắt, muốn đẩy ra lại càng bị ép chặt, *** vốn nhạt dần lại bị châm lửa, mắt thấy không thể cản được dục họa nữa.

"Bằng Phi, nhận lời ta, nhé?"

Một tên bại hoại vô lương nào đó đang dùng phân thân nửa cương không ngừng cọ vào huyệt khẩu đã bị giày vò vô số lần của Bằng Phi, khiến hắn không nhịn được thu chặt hạ thân, nuốt nước bọt, giống như thèm muốn, vài chiêu nữa là không chịu nổi.

"Bằng Phi… Bằng Phi…"

Âm thành trên người càng nặng nề, mắt thấy sự tình đã không thể vãn hồi, Nhâm Bằng Phi cuối cùng khàn khàn nói, "Chẳng phải ngươi còn phải dạy con tập võ sao…"

Ngày nhàm chán trong sơn cốc, Giang Dĩnh đào được một bản võ công tuyệt học do Quỷ bà bà cất giấu, học vài năm có thể trở thành thế ngoại cao nhân, Nhâm Bằng Phi ngạc nhiên. Hai năm trước, Giang Bằng tám tuổi đột nhiên mê tập võ, tất nhiên là quấn lấy người có võ công tốt nhất trong hai người là Giang Dĩnh để dạy nó, vốn tưởng thằng bó học được vài ngày sẽ chán, không hai năm rồi, tinh thần học võ của tiểu quỷ này còn mãnh liệt hơn phụ thân nó, mỗi ngày quấn lấy Giang Dĩnh, một ngày cũng không bỏ qua.

"A, yên tâm đi, nơi đó, Bằng nhi nhất định tìm không ra."

"Ngươi không sợ nó giận sao?"

"Vậy ta không dạy võ công cho nó nữa."

"Nào có ai làm cha như ngươi."

"Bằng Phi, rốt cuộc là có đi không?"

Giang Dĩnh dùng sức cọ, đùa giỡn mà như dẫn dụ. Nếu đi trời sẽ sáng, tiểu quỷ Giang Bằng sẽ quấn lấy phụ thân dạy nó tập võ, đến lúc đó, muốn đi cũng không được.

Nhâm Bằng Phi chẳng có cách nào đành cười, chủ động vòng chân quanh eo người kia, tất cả không cần nói cũng biết — kỳ thật, ở nơi chỉ có hai người, mới nghe thôi cũng đa mê người.

Mặt trời lên dần, hồi lần mới lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt, ánh nắng màu vàng chiếu xuống một tiểu viện trong sơn cốc, một tiểu quỷ choai choai từ gian nhà của mình chạy ra, hưng phấn chạy đến một gian nhà khác đập cửa.

"Phụ thân, cha, mau rời giường! Nắng phơi cháy mông rồi!"

"Phụ thân, mau dậy dạy Bằng nhi võ công!"

"Cha, đừng bám giường nữa!"

Gõ đến lúc mỏi tay không thấy ai đáp, thân hình nho nhỏ vung chân, cửa gỗ chỉ dùng một cây gậy nhỏ chống đỡ nên gãy luôn, bên trong không có một ai.

"Tỉ tỉ!"

"Tỉ tỉ, phụ thân và cha không thấy đâu nữa rồi!"

Thanh Thanh sáng sớm đã bị đệ đệ gọi dậy bất lực đỡ trán: Ai, phụ thân không lớn không nhỏ của nó không biết đã đem cha đi đâu vui vẻ rồi, cứ theo y như thế, khiến phụ thân bị chiều hư luôn!

Ở một gian phòng khác Trình Phi nghe thấy cháu trai kêu gọi, chuyển mắt, nảy ra kế hay, vội tủm tỉm ôm Tùy Dã, dỗ dành: "Tùy Dã, chúng ta lại đến sơn cốc chơi một chuyến đi, ở đây ồn quá."

Khuôn mặt Tùy Dã đầu tiên là đỏ, sau đó đẩy hắn ra đứng dậy yên lặng mặc quần áo.

Thấy người chưa đáp ứng, Nhâm Trình Phi lại xán tới, "Tùy Dã, đi nhé đi nhé, ở đây không thể tận hứng… Lúc không có ai ngươi rất nhiệt tình, ta vừa nghĩ đã thấy nhộn nhạo…"

Tùy Dã càng đỏ mặt, như trứng tôm vậy, nghe hắn dỗ dành ngon ngọt gần như sẽ gật đầu đáp ứng, cuối cùng lại kiên trì ở lại.

"Tùy Dã…"

"Đừng nghịch, không muốn ngủ thì dậy đi."

"Tùy Dã, ngươi đồng ý nhé!"

"Tùy Dã!"

Mặt trời ở trên cao cao, không chút tiếc rẻ mà tỏa ánh nắng ấm áp.

Mà Vạn Ác cốc nay vẫn giống xưa, vẫn ồn ào náo nhiệt như vậy.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-nam